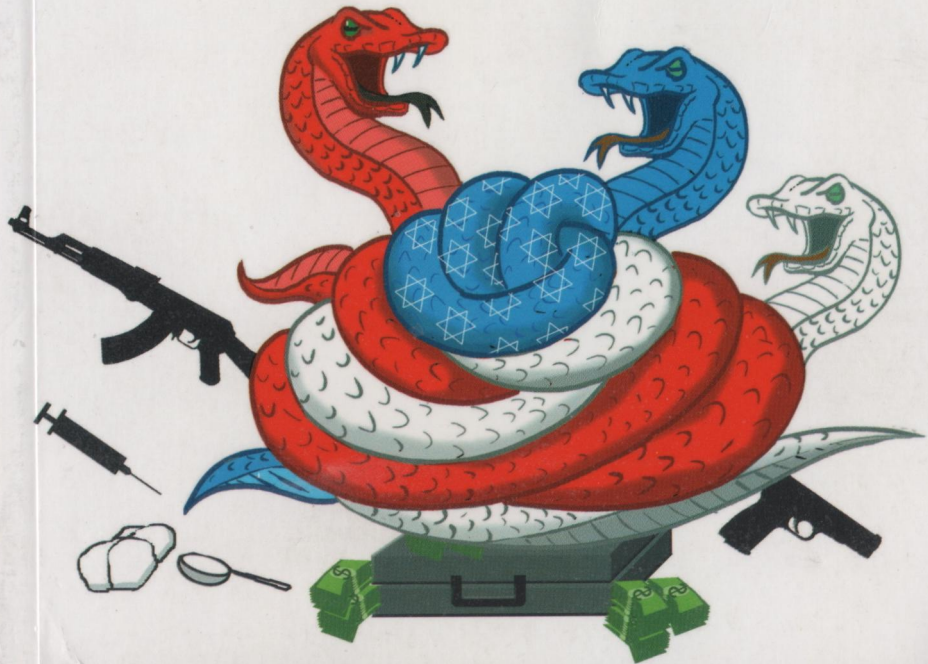
ERGÜN POYRAZ

İPLİKÇİ

KİRLİ İLİŞKİLER YUMAĞI

TANYERİ
kitap

İplikçi
Kirli İlişkiler Yumağı
Ergün Poyraz

Kapak Tasarımı: Duysal Yaşar
Mizanpaj: Alp Eren Özalp
Editör: Ceren Atayol

Tanyeri Kitap / Gündemdekiler - 10

Birinci Basım, Mart 2013, Ankara, 10.000 Adet

Yayıncı Sertifika No:24867
ISBN: 978-605-4740-02-4

Baskı: BRC Matbaacılık, Ankara

Tanyeri Kitap Yayıncılık Ltd. Şti.
Türkkonut Sağlıklı Çevre Apt. 4/A
Çayyolu/ANKARA
Tel: 0 (312) 417 86 26 Faks: 0 (312) 417 86 36
www.tanyerikitap.com
bilgi@tanyerikitap.com

"Tanyeri ağarana kadar kitap!"

İPLİKÇİ

KİRLİ İLİŞKİLER YUMAĞI

Ergün Poyraz

TANYERİ
kitap

Alçak ruhlu insanların yüksek yerlere çıkması, maymunun ağaca tırmanmasına benzer, yükseldikçe kıçları daha çok gözükür...

Dr. Necip Hablemitoğlu, İhsan Güven, Fethi Kızılsu ve Mustafa Kemal'in Askerlerine...

İçindekiler

Önsöz....11
Başlarken....37
Nereden Nereye....42
Yahudi Dükkânındaki Besmele....43
Kırımlılar Geliyor....44
Malki ailesi İstanbul'a göçüyor....45
Tayyip ile Evcil....53
Ver öpümmm Paşammm....54
Emine ve hastaneleri....58
Çakıcı'nın MİT'e girişi....69
Çakıcı öldürüyor, Eymür seyrediyor....70
MİT'in Çakıcı'ya sağladığı imkânlar....71
Ağansoy'u da öldürttü....73
Ağansoy için uyardım dinlemediler....75
Çakıcı MİT'teydi Ağar'a çalıştı....75
Tanıklıktan sanıklığa....78
Eymür'ün ifadesi....80
MİT'i sarsacak suçlama....83
Çakıcı'dan Eymür'e mektup....85
Eymür, Perinçek'i öldürtecekti....87
Eymür, sekiz Türk gencini öldürtüyor....88
Tarık Ümit'in öldürülmesi....89
Dursun Karataş'ın izinde....94
Çatlı ve Devlet Bahçeli....96
Çiller de Çatlı'yı seviyooo....98
100 bin dolarlık kep....99
Çiller ve Eymür....101
Eymür'den salvolar....102
MİT'in parasını batırdılar....102
Eymür, yine "yanıltma" yöntemini kullanıyor....103
Dursun Karataş, Eymür'ün örtüsü....104
Yeşil yaşıyor mu?....107
Eymür yine sahnede....108
"Apo'ya karşı İbo!"....110
Çipli lavlarla takip....115
Sabancı cinayeti....119
Faili Meçhuller, ya da faili devletler....128

Emniyet'te Ankara – İstanbul çatışması....134
Bilican hemen onay verdi....138
Çatlı ve Mumcu....157
Deliller süpürüldü....159
En alttaki tuğla....169
Mumcu'yu devlet mi öldürdü?....172
Telefonlar neden izlenmedi....176
Katillerin bulunmasını istemeyen savcılar....177
MİT mensubuna güvenmiyorum....181
Bunlar çok sersem oluyor....183
Silahsız banka soygunculuğu....185
Eymür bir gün tam konuşacak....189
MİT'te büyük kapışma....195
MİT'in magazin merakı....202
Hanefi Avcı'dan Eymür'e salvolar....208
Devlette karanlık ilişkiler....218
Hanefi Avcı karanlık işler yapıyordu....221
MİT'i uyardım; Bu şebekeye dikkat....222
Tetikçileri....223
Özgüner'in zanlıları da Eymür'den....232
Avcı'nın kankaları Suat Kılıç ve Abdullah Gül....236
Çanlar, Behçet Cantürk için çalıyor....246
Hanefi Avcı'ya ülkeyi dinleme yetkisi....251
Derin köy....252
Cem Ersever olayı ve Mehmet Eymür....254
Yeşil'in babası Mehmet Eymür....260
Katli vaciptir....261
MİT, Yeşil'i part-time kullanmış....262
Simitko ve Esmaeli; İran'lı MİT'çiler....264
Eymür, Tarık Ümit'in kızını da kandırıyor....271
Tarık Ümit'in Bankası....272
Bir Garip İlişkiler Yumağı....276
Eymür'ün oyunları....287
Mehmet Eymür, Tayyip Erdoğan ilişkisi....291
Ergenekon İddianamesinde tertipler....292
Çok gizli lobi belgesi de çalma....298
İddianamede intihâl....303
Gizli yalancılar....304
Müsteşar olamadı, CEO oldu....306
Danıştay Saldırısı ve Eymür....307

Tayyip, Alpaslan Aslan'ı tanıyor mu?.....308
Sanki Hitler'den kopya.....309
Oğlumun Ergenekonla ilgisi yok.....316
Tehditçi avukat, Gülen'in yeğeni çıktı.....317
Tehdidi yazdı kimse ilgilenmedi.....320
Ergenekonda bütün deliller Danıştay
suikastine çıkıyormuş.....321
Osman Yıldırım ve Hatip Dicle.....321
Fetoş'un yeğeni.....324
Türbana uzanan eli kırdık.....326
Eymür, Tuncay Güney'i seviyooo.....327
Eymür'den Ergenekon savcısına bilgi.....332
TRT'nin ve Fetullah'ın cinleri.....336
Çakıcı ile Eymür.....339
Karataş'a operasyon.....341
Karataş, hep dört ayak üzerine düşüyor.....343
Dev-Sol'dan devşirilen militan.....344
AKP ve Aksu dönemi cinayetleri.....345
Her taşın altından çıkan MİT'çi.....355
Bedri Yağan neden öldürüldü?.....366
Cantürk'ün altın çakmağı Eken'de.....370
Eymür, Malki cinayetinin neresinde?.....375
Eymür Bulgaristan'da.....394
Eymür, CIA ve Papa olayı.....398
Eymür ve Humeyni.....403
Henry Arslanyan.....409
Doğan Öz'ün katilini Eymür'ün adamları mı sakladı?.....416
Çatlı ve Oflu İsmail.....416
MİT İpekçi cinayetini örttü mü?.....419
İpekçi'nin faili Özbey avukatını dolandırdı.....420
MİT'çi Nevzat Bilecen.....422
Korkunç Yenge olayı.....432
MİT ve Kamyon kazaları.....438
Milletvekili oğlunun kaçırılması.....441
Eymür çok şey biliyor.....443
Emel Sayın'dan özür diledi.....445
İstihbarat yatak odalarında.....445
Onu kirli parmaklarından tanıdım.....447
Ahu Tuğba ile Oya Aydoğan gözaltında.....447
Uçan tabut ve tehditler.....450

Ülkerler....456
Kırım'dan Edirne'ye bir başka İplikçi....459
Komünist Unakıtanlar....462
CIA'cı yazarlar....466
Başkent Diyarbakır olacakmış....479
Sam amca seni iteliyor....480
Amerika tam biat ister....482
JFK'nin sevgilisi CIA kurbanı....484
Gerçek katil özel tim askeri....485
İplikçi....486
Ağca: Al işte Ergenekon....529
Ak Merkez ve Dinçkökler....539
Mebusun Çocuğu....555

Önsöz

"Eski Mısır'da Firavunlar; Tanrı'nın gören gözleri, Ra'nın yani baştanrının oğluydu. Güç'ün, iktidarın temsilcisiydi. O nedenle; Firavunların Firavun olması için öncelikle baş tanrı tarafından onaylanmaları gerekiyordu.

Baştanrı; mermerden dev heykel!

Mermerden dev heykel nasıl onay verirdi?

Daha öncekilere nasıl onay verdiyse...

Yani;

Hafifçe öne eğilerek...

Öyle ya;

Gelmiş ve geçmiş bütün Firavunlar, saltanat tacını başlarına takmadan önce Mısır'ın en büyük mabedinde yine bütün Mısır halkının ve rahiplerinin gözleri önünde ve başrahibin eşliğinde mermerden dev heykelin yani tanrılar adına Baştanrı'nın eğilerek vereceği bu kutsal onayı beklerdi.

O bekleyiş anında Firavun'un içi içine sığmaz, her tarafını bir yürek çarpıntısı, her yanını bir ateş çemberi sarardı. Ya Tanrılar adına baş tanrı onay vermezse?.. Öyle ya baş tanrı nihayetinde mermerden yapılmamış mıydı? Ya hareket etmezse... Heyecanlı ve büyük bir bekleyiş... Eğer tanrılar yeni Firavun'un iktidarını onaylıyorsa, mermer heykelden, o dev gibi cüsseden bir işaret isteniyor ve bu işaret bekleniyordu.

İşaret nasıl olacaktı?

Sadece hafifçe bir öne eğilme yeterliydi. Öyle ya Tanrı da olsa, koca mermer heykel kalkıp oynayacak değil ya!

Ya tanrılar onaylamıyorsa yeni Firavun'un iktidarını? İşte o zaman mermer heykele yakışacak şekilde bir hareketsizlik. Kendisine yakışacak şekilde susma, aslı gibi, put gibi bir sükût.

Ve onaylanmayan Firavun adayını bekleyen korkunç ölüm!..

Yeni Firavun adayı, kendisinden önce gelmiş, geçmiş ve Mısır'ı avucunun içinde yönetmiş, zulümlerine zulüm katmış tüm Firavunların, Firavun olmak için mermerden baş tanrının bu onayı verdiğine inanır, gücünün sonsuzluğunda yaşardı. Bu mucize onay ile Firavun kendinin de Tanrı olduğunu ilan ederdi. Firavunlara ve Mısır halkına göre bu Tanrılara yaraşır bir mucizeydi. Üstelik mucizeler üstü mucize...

İman etmek, inanmak, ikna olmak, keramet ve mucize görünce ne kadar kolaydı. İşte o nedenden, işte o sebepten, işte o gerekçeden Mısır halkı; tanrılarına, kendi elleriyle yaptıkları mermerden heykellere son derece inanıyor, tüm kalpleri ile iman ediyorlardı.

Oysa,

Bu işte, bu baş eğerek onaylamada tüm Mısır halkının bilmediği bir sır vardı!

Evet bir sır!..

Bu sırrı sadece başrahip biliyordu.

Bir de evet, tören sırasında Firavun tanık oluyordu.

Sadece kendi.

O kadar, sadece o kadar!

Firavun'a, baştanrıya saygısını sunduğunda öğretilen bir sır. Bu sır, sadece kendisine gösteriliyordu. Başrahibin, Firavun'un sunduğu saygının ardından, geliştirilen ritüel sayesinde heykeli kimse görmeden arkadan hafifçe itmesi ve bu itme etkisiyle hafifçe kımıldayan bir mermer heykel!..

Tanrı onayı!

Üstelik tanrıların tanrısının onayı!

Firavun, ne denli Firavun da olsa belli bir zekâya sahipti. İlk

işi, bu sırrın kendisine açık edilmesinin anlamını düşünmeye başlamak oluyordu. Niye sadece ve sadece kendisine...

Günler günleri, geceler geceleri, aylar ayları kovalıyor ve şu sonuca varıyordu Firavun!

"Firavun da olsam, Tanrı da, benim geleceğim başrahibin bir parmak ittirmesine boyun eğen mermer bir heykelin elinde..."

Mermer heykel başrahip tarafından oynatılmasa, ne gelecek var ne Firavunluk ve tabi ne de tanrılık...

Firavun olduğu gün bu sırrı öğrenen her Firavun, mermer bir tanrının mucizesini öğrendiği gibi, aslında esaretinin de başladığı sırra vakıf olurdu. Bu sır kendisini yaşamı boyunca takip edecek, yaşamı süresince gölgesi olacaktı.

Firavun'un bütün gücü başrahibin elindeydi. Firavun, Başrahibe boyun eğdiği oranda ve mermer baş tanrı da başrahibe boyun eğdiği kadar iktidardı. Ancak o başeğmesi kadar vardı ve ancak tüm iktidarı da bu kadardı.

Bugün yeryüzündeki birçok ülkenin başına geçen Firavunlar'ın tanrıları Amerika, Başrahipleri ise İsrail!..

Yöneticiliğin ve iktidarlarının bütün gücü Başrahipleri İsrail'in elinde toplanırken, Başrahip yani İsrail'e boyun eğdikleri kadar ve Baştanrı yani Amerika yine Başrahip İsrail'e boyun eğdiği kadar iktidar, ancak o kadar yönetici...

Bizimki mi?

Ona da siz karar verin!

Malumu bana ilan ettirmeyin.

Öyle ya;

Ödülü benden mi aldı? İsrail'den aldı.

Onayı ise Amerika'dan!

Eski Mısır'da Firavunlar onayı nasıl alırdı?

"Başrahibin arkadan hafifçe itmesi ve hafifçe oynayan mermer dev bir heykel'den!.."

Heykel, yani Baştanrı!

Şimdi?

Bugün, her lider adayı soluğu Amerika'da alıyor, Amerika onay verdikten sonra "Firavun" yani lider adayı oluyordu. Amerika'nın onay vermesi de ancak Yahudi kuruluşlarının ödülünün ardından gerçekleşiyordu.

Aynen Firavun'un taç giymesinde olduğu gibi Başrahip İsrail, Baştanrı Amerika'yı arkadan iterek sözde onay verdiriyordu.

Fetullah Gülen yanlısı Aksiyon Dergisi, "İsa gelecek ve dünyayı kurtaracak" şeklinde, Hıristiyan papazlarına bile dudak ısırtan kapakla çıkmıştı.

Yine aynı grubun Zaman Gazetesi'nde Lütfullah Yavuz, 10 Ocak 2004 yılında bakın neler yazıyordu:

"Biri çıkıp Hz. İsa'nın ineceği Şam'daki beyaz minareden maksat Beyaz Saray'dır. Hz. İsa oraya inmiş, bazı ulvi ruhlu insanlarla irtibat kurup onları yönlendirmiş ve büyük deccal olan Komünizmi yıkmıştır diye düşünebilir..."

Peki;

Beyaz Saray'da oturan "ulvi ruhlar" kimler?

Kimler olacak, Bush, Obama ve diğerleri yani Evangelistler!..

Bakın evangelistler hangi inanca bağlıymışlar; Vural Savaş, "Haşa Huzurdan Demokrasi Geldi" adlı kitabında bu konuda neler yazmış:

"Washington yönetimi, BOP Projesinin dini bir mahiyette olduğunu, kendi halkına o kadar iyi telkin etmiş olacak ki, ABD'de oldukça yaygın ve etkin kökten dinci mezhepler, İncil ve Tevrat'a atıfta bulunarak, bu projeyi dini inancın bir gereği olarak kabul etmişlerdir.

...Yenidünya düzeni yani küreselleşme İslam'a yeni kavramlar, (köktendinci İslam, Ilımlı İslam, Avrupai İslam) oluşturmakta, İslam dünyasına ve bu meyanda Türkiye'ye yeni sınırlar çizmektedir.

Anglo-Sakson Evangelistler'e göre, dünyada Hıristiyanlık dışındaki dinlerin, özellikle İslam dininin oluşturduğuna inandıkları tüm kötülüklerin, günahların ve kaosun sona ermesi ve dünyanın sükûn bulması için Armagedon denilen nükleer bir savaş çıkacaktır... Evangelistler, Tanrı'nın Yahudiler ve Hıristiyanlar için özel bir planı olduğuna inanırlar. Bu planın; nükleer bir savaşla dünyanın Yahudi-Hıristiyan egemenliği altına gireceğini ileri sürerler..."

Peki, Tayyip her ne kadar bana açtığı davada "Vallahi billahi ben öyle demedim" sözleriyle inkar etse de, tam 54 yerde ne diyordu?

"Biz Büyük Ortadoğu Projesi'nin Eşbaşkanıyız"

2004 Kasımı'nda camiler kenti Felluce, harabeye dönüyor, Amerikan askerleri camileri bombalarla yakıp yıkıyorlar ve yine, aynı Amerikan askerleri Kur'an-ı Kerim'i nişangâh yapıyorlardı.

Ne çare ki, Müslüman olduğunu iddia eden Tayyip ve ekibinden bu duruma en ufak bir tepki gelmiyordu.

Keza, Fetullah Gülen'den de...

Kerkük'te binlerce Türk ve Müslüman katlediliyor, kadınlar ve kızlara tecavüz ediliyor, yine aynı ekipten ses çıkmıyordu.

Amerika'nın gelmiş geçmiş en salak lideri olan Bush, Usame bin Ladin taraftarlarının saldırısının ardından verdiği demeçte, kendisini Tanrı'nın görevlendirdiğini şöyle söylüyordu:

"Beni Tanrı yargılayacak. Tanrı bana; 'George git ve Irak'taki diktatörlüğü devir' dedi. Ben de bu buyruğu yerine getirdim. Bu bana Tanrı'nın verdiği bir misyon."

Bu sözler karşısında Tayyip ne diyordu:

"Tanrı ABD başkanını İsa Mesih'in yolundan ayırmasın."

Başka;

"Kahraman evlatlarınızın ana vatana en az kayıpla dönmesi için dua ediyorum."

Tayyip'in deyimi ile kahraman ABD'liler Irak'ta ne yapıyordu? Kimin anavatanına kimler dönecekti? ABD askeri kaybı neden Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nı bu kadar ilgilendiriyordu?

Kim camileri bombalıyor, Kur'an-ı nişangâh olarak kullanıyor, bebek, kadın, çoluk çocuk, yaşlı genç demeden milyonun üzerinde Iraklıyı katlediyor, kadınlara ve kızlara kimler tecavüz ediyordu?

ABD'li askerlerin öldürdükleri, tecavüz ettikleri Türkmenlerin sayısı yüz binlerle ifade ediliyordu.

Ne Tayyip'ten ses çıkıyordu, ne Fetullah'tan!..

Ancak;

Dün **"kardeşim"** dedikleri Esat'ın Suriye'sinde isyancılar ortalığı kan gölüne çevirince, ABD'nin ve İsrail'in düşmanı Esad bizim de düşmanımız olmakla kalmıyor, yılların Esad'ı bir anda Esed'e dönüşüyordu.

Gaddar Esed'le yatıyor, zalim Esed'le kalkıyorduk.

Bakmayın "van münit" şaklabanlıklarına; ABD'nin conileri, İsrail'in finoları oldular ya, yalakalığın dozunu öyle arttırdılar ki, Suriye'ye savaş açma hayalleri bile kuruyorlardı.

Öyle ya, Emevi Cami'inde namaz kışkırtmaları da cabası.

Ancak, Irak peşmergesi Kerkük'te namaza izin vermeyince kuyruğu apış arasına sıkıştırıyorduk.

Yıllardır **"İslam kardeşiyiz"** diye övündüğü kardeş Kaddafi'yi de, elinden ödül alan kardeşi Tayyip'e tepelettiler...

Sıra'da Suriye'nin ardından İran var. Tayyip, yine "kardeşim" diye sarıldığı Ahmed'i Nejat'a da ABD'nin ve İsrail'in bastırmasıyla diş bilemeye başladı. Yakındır **"Ahmed'i Nejat"**ın da; **"Ehmed'i Nejet"** olması!..

"Kahraman evlatlarınızın ana vatana en az kayıpla dönmesi için dua ediyorum" sözlerini sarfeden Tayyip'in ardından Fetullah da aslına rücu ediyor, ne yaman bir Yahudi dostu

olduğunu, Hz. Peygamber'i de kullanarak gördüğünü ileri sürdüğü rüyalardan birini daha öğrencilerine anlatarak kanıtlıyordu:

"Savaştan önce Resulallah'ı rüyamda görmüştüm. Tebessüm ediyordu. Sevinçli bir hali vardı. Savaştan sonra tekrar gördüm. Başının üzerinde Scud füzeleri uçuyordu. O füzeler çocukları öldürüyordu. Bu sebepten dolayı çok üzülmüştü, hatta bu sebepten saçları ağarmıştı. Vallahi saçları ağarmıştı."

Yüzbinlerce Müslüman Iraklı çocuk çocuk, bebek katledilirken sessiz kalan Fetullah, Saddam İsrail'e iki füze gönderince Yahudi dostları zarar görecek diye feryad figan ağlıyor, Yahudi çocukları için dövünüyor, ağlama ve inlemelerinde Hz. Peygamber'i de kullanıyordu.

5 Mart 1919'da, Hilafet yanlısı dinci Damat Ferit; Allah ile İngiltere'yi eş sayıyor ve İngiliz Yüksek Danışmanı Hohler'e şunları yazıyordu:

"Bütün umudumuz Allah'ta ve İngiltere'de. İstediğiniz herkesi tutuklamaya hazırım..."

Bu tarihin üzerinden 89 yıl geçmeden bu defa yeni bir tutuklama senaryosu başlıyor, **Atatürkçülere; sindirme, gözdağı verme, eziyet etme, korku salma, işkence yapma ve en önemlisi susturma** amaçlı Ergenekon komplosu sahneye konuyordu.

Atılan iftira hep aynı:

Örgüt!

Hem de olmayan **"çok gizli"** örgüt!

Hiçbir diktatör adayı kendi suçlarını, dalaverelerini, düzenbazlıklarını, kalpazanlıklarını, entrikalarını muhaliflerinin üzerine yüklerken, onların muhalif olduklarını ya da onları siyasal ikbali karşısında tehlike gördüğünü açıklamaz. Muhalifleri kendi deyimi ile içeri tıkarken yine onların muhalif olma nedenlerini ileri sürerek yapmaz, mutlaka bir suç üretmeleri, böylece halkı kandırmaları ge-

rekmektedir. Onlar da öyle yaptılar...

Yurtseverlere **"terörist"** iftiraları attılar. "Ergenekon örgütü" iftiralarının atılma nedeni, kendi çeteleşmeleri ve kendi suçlarını saklama çabasıydı...

Dün, İngiliz işbirlikçisi Vahdettin sesini yükselterek şunları söylüyordu:

"Rauf bey, millet bir koyun sürüsüdür! Bu sürüye bir çoban lazım! İşte bu çoban benim."

İngiliz emperyalizminin uşağı hain Vahdettin yanılmıştı.

Bu millet, koyun sürüsü olmadığını Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'in önerliğinde kanıtladı.

Vahdettin ve türevleri ülkeden kaçtılar!.. Aradan yıllar geçti! Ne çare ki şimdi Vahdettin'den de alçak, Vahdettin'den de kalleş Vahdettinler türedi.

Zaman;

Ağlama sızlama zamanı değil, tıpkı Ulusal Kurtuluş Savaşımız'da olduğu gibi bu yeni türeyen hainlere de yanıldıklarını kanıtlama zamanıdır.

Öyle ya çoban kulübesinde padişahlık rüyası görenler, gün gelir mahşer tilkisi gibi ortalıkta kalırlar...

Siyasal şeriatçı, bazen Akit bazen Vakit olan gazete 13 Mayıs 1999 tarihinden itibaren Ahmet Taner Kışlalı'nın fotoğrafının üzerine çarpı işareti koyarak, "Yuh pişkin zorba", "Zorba Kemalist gemi azıya aldı" başlıkları ile hedef gösteriyordu.

Akit'in bu hedef göstermelerinin ardından, Ahmet Taner Kışlalı 21 Ekim 1999 tarihinde arabasına konulan bomba ile yaşamını yitiriyordu.

Gümüşhane Baro Başkanı'nı işaret ediyor, ardından Başkan silahlı saldırı sonucu hayatını kaybediyordu.

Siyasal şeriatçı gazete, Danıştay üyelerini de hedef gösteriyor, Danıştay siyasal İslamcılardan tehdit üzerine tehdit alıyordu. **10 Mayıs 2006** tarihinde Danıştay Başkanı Sumru Çörtoğlu'nun

hedef gösterilmekten yakınmasına Tayyip, **"Bunları hep duyuyoruz"** yanıtını veriyor, Danıştay korumasız kalıyordu.

17 Mayıs 2006 tarihinde kanlı Danıştay baskını gerçekleşiyor, **kanlı baskını** Atatürkçülere ihale etmek için tertip içinde tertibe girişiliyordu.

Abdullah Gül'ün de facto danışmanı **Fehmi Koru**, Yeni Şafak Gazetesi'nde; **"Ergenekon'un tasfiyesi, 5 Kasım 2007'de Erdoğan-Bush görüşmesinde kararlaştırıldı"** diyordu.

Joost Lagendijk ise, **"Biz dava açılmadan bu işi biliyorduk"** sözleri ile Ergenekon hikâyesi senaristlerine ışık tutuyordu.

Tıpkı aynı sözleri söyleyen **Orhan Pamuk** gibi...

Süleyman Demirel, Kasım 2008'de Ergenekon operasyonları için; **"Bu iş Türklerin işi olmaz... Mutlaka yabancı parmağı var"** saptamasında bulunuyordu.

O dönem Tayyip'i destekleyen gazetede yazan Mehmet Altan, "Bence AKP'ye kalsa Ergenekon kapanır bile. AKP'yi aşan bir irade Ergenekon'un peşinde... Dünya sistemi Ergenekon'u tasfiye ederek Türkiye'yi tedavi ediyor... Burası NATO Ülkesi... Burada NATO'nun ve Amerika Birleşik Devletleri'nin istemediği hiçbir darbe olmaz..." diyordu.

Ergenekon iftiraları ile başlayan süreçte; gözaltındayken adını **"Oğuz"** olarak söyleyen polis, **"Bilgisayar sistemlerinin FBI teknolojisi ile donatıldığını ve bu teknoloji ile çalıştıklarını"** övünerek anlatıyordu.

Bakın **Vural Savaş** hangi tespitlerde bulunuyordu:

"Emperyalist devletler, İslam dünyasında, sadece hainleri ve kullanabilecekleri kişileri desteklemişlerdir. Onlardan nefret etseler bile..."

Vural Savaş okuyucusu Mehmet Bektaş'tan aktarıyor:

"Daha düne kadar sadece kuyruk acılarından doğan feryatlarını işittiğimiz siyasal İslamcılar, CIA ve MOSSAD'ı da arkala-

rına almayı becerince, attıkları keyif çığlıklarına alışmaya başlamıştık ama; görevini yapacak kurum kalmadığını anlayınca, bu günlerde bir de 'Aslan' rolüne soyunmadılar mı?... İşte buna dayanamıyorum."

Dört asır önce Bruno;

"Tanrı iradesini hakim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır. Yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hakim kılmak için Tanrı'yı kullanırlar..." demişti.

Dini siyasete alet edenlerin yönetici oldukları her ülkede, "Hukuk" daima rafa kaldırılmıştır.

Bakın bir başkası ne demiş:

"İt kağnı gölgesinde yürür de kendi gölgesi sanırmış."

Ergenekon tertipçilerinin Atatürk ve Atatürkçülerden nefret etmeleri hakkında **Yaşar Nuri Öztürk, "Allah ile Aldatanlar"** adlı kitabında şunları söylüyordu:

"Bunların Atatürk'ün mirasına duydukları kin, İblis'in Adem'e duyduğu kinden kırk kat daha ağır. Bir gün, o kin gayyasında boğulacaklarından hiç kuşkumuz yok. Ne yazık ki bu ülkeyi tahrip ediyorlar..."

Öztürk'ten ılımlı İslamcılar da payını şöyle alıyordu:

"Ilımlı İslam, İslam düşmanları tarafından oluşturulan bir irtidat ve ihanet dininin adıdır. Bir Kur'an mümini, ılımlı İslamcı biriyle din kardeşi olamaz."

22 Mart 2008 tarihinde Bekir Coşkun da Hürriyet Gazetesi'nde, ılıman İslamcılarla ilgili insanları bakın nasıl uyarmış:

"Laik Cumhuriyeti yıkıp, ABD'nin BOP kapsamında "Ilımlı İslam" modelini kurmak isteyenler, masum maskeleriyle gelip saf kitleleri arkalarına alarak, önce siyasal iktidarı, yerel yönetimleri, bürokrasiyi, peşinden bağımlı-bağımsız örgütleri, kurumları, kuruluşları ellerine geçirdiler. Sonra en dibinden en tepesine kadar devleti... Sizler her sabah uyandığınızda bir başka parçanın 'elden gittiğini' gazetelerden okumadınız mı? Daha çok şey

göreceksiniz. Daha sabahlar çok beter haberlere gebe..."

4 Temmuz 2003 günü, Kuzey Irak'ta Süleymaniye kentinde askerlerimizin başına çuval geçiren ABD güçlerinin savunmasını yapan Savunma Bakanı **Donald Rumsfeld**, çuval olayının mazeretini Tayyip'e şöyle açıklıyordu:

"Askerinizin başına çuval geçirme olayı hükümete karşı değil, hükümetin emrini dinlemeyen bazı unsurlara karşı yapılmıştır."

Tayyip de, çuvala karşı hiç değilse ABD'ye nota verilsin diyenlere, **"ne notası müzik notası mı"** yanıtını veriyordu.

Abdullah Gül ise, mantı partisine gittiği Kayseri'de "**büyük devletler özür dilemez"** söyleminde bulunuyordu.

Eski Başbakanlarımızdan Bülent Ecevit, 3 Mart 2003 tarihinde Cumhuriyet Gazetesi'nde yer alan demecinde; **"Son 10-15 yılda başımıza ne tür belalar geldiyse, bunların çoğunda öyle ya da böyle Amerika'nın rolü var..."** diyordu.

Dışişleri eski Bakanlarımızdan İhsan Sabri Çağlayangil, 18 Mayıs 1976 tarihinde TBMM'de şunları söylüyordu:

"Tek tip silaha bağlanmakla hata yaptığımızı yeni anlıyoruz"

Ancak CIA'dan çekindikleri için, hatalarını düzeltmeye kalkışamadıklarını da şu sözleri ile itiraf ediyordu:

"CIA bunu engeller. Organik bağları ile yapar. Benim İstihbarat Şefim farkında bile olmadan CIA benim altımı oyar. Elinde imkan var adamın... Girmiş benim içime... Aramam, arasam da bulamam..."

3 Eylül 2012 pazartesi günü askerlerimizin başına çuval geçiren ve ardından CIA Başkanı olan Orgeneral David Petraeus ülkemize geliyor, ayaklarının altına kırmızı halılar serilerek Tayyip tarafından karşılanıyor ve ağırlanıyordu.

Gülen cemaatine yakın Eyüp Can, Fehmi Koru'ya dayanarak, **"CIA Başkanı bastırdı, İsrail özür dileyecek"** diyor ve şöyle devam ediyordu: **"Sıkı durun, onca zikzaktan sonra gali-**

ba CIA Başkanı Petraeus'un ziyaretiyle Türkiye İsrail'den beklediği özrü alacak" şeklinde okuyucularını yanıltan açıklamalarda bulunuyordu.

Oysa Türkiye'nin bu ziyaretten aldığı açıktı. Yeniçağ Gazetesi'nde Selcan Taşçı, 4 Eylül 2012 tarihinde **"Hoş geldin Petraeus"** başlığı altında ülkemizin aldıklarını şöyle yazıyordu:

"CNN Türk'te Özge Uzun'la gündemi değerlendiren Radikal yazarı Murat Yetkin, CIA Başkanı'nın Türkiye ziyareti sonrası yaşanabilecekleri tek cümle ile özetledi: **"Son gelişinden sonra neler yaşandıysa onlar..."**

İşgal coğrafyaları Irak ve Afganistan'daki misyonunu tamamladıktan sonra, Amerikan Devleti'nin (Obama'nın dahi müdahalede bulunamayacağı bir pozisyon olduğu düşünülürse) zirve görevine yani CIA Başkanlığı'na getirilen Orgeneral David Petraeus'un 6 ay önceki Türkiye ziyaretinin ardından yaşananları, Ruhat Mengi bakın nasıl özetledi:

"Terör bugüne kadar olmadığı kadar azdı, gencecik askerlerimizi sivilleri çoluk çocuk ve bebekleri kaybettik. Suriye derseniz o günden bu yana tam bir iç savaşa sürüklendi, hayatını kaybeden halk kitlelerini saymak mümkün değil.

İyi de gelmesi gitmesi felaket getiren bu 'samimiyetsiz ülkenin samimiyetsiz ajanı' neden bu kadar itibar görüyor, nasıl açıklayacağız?"

Ve dün, 10 şehit!

Hoş geldin Petraeus!

Bilmem bu açıklama yeter mi?"

"Yetmez" diyenlere inat, bir gün sonra ve gidene kadar şehit sayısı neredeyse 100'ü buldu.

Petraeus bundan önce Mart 2012'de gelmiş ve Tayyip tarafından ağırlanmıştı. Emekli Büyükelçi İnal Batu, "Bizim MİT Müsteşarı ABD'ye gitse Obama ile görüşemez. Hatta üst düzey hiçbir yetkili ile görüşemez" diyor ve kendi gibi birçok emekli bürokrat da aynı söylemde bulunuyordu:

"Petraeus'un muhatabı MİT Müsteşarı olmalıydı."

Ergenekon operasyonlarının başlangıcında ismi MİT Müsteşar adayı olarak ifade edilen ve MİT'in kapatılmak zorunda kalınan Kontrterör Dairesi'nin eski Başkanı Mehmet Eymür, Ergenekon davalarında tanıklık yaparken şunları anlatıyordu:

"Mehmet Eymür, Mahkemede avukat **Hasan Basri Özbey**'in; **"Hizbullah'ı Doğu Perinçek'in yönlendirdiği"** şeklindeki iddialarıyla ilgili sorusuna şu cevabı veriyordu:

"Ben arada böyle doğru olmayan şeyleri yazıyorum..."

Yani yazdıkları ve yaptıkları yalandı... Ve bu durumu yıllar sonra yine kendi itiraf ediyordu.

Normal bir hukuk devletinde bu cevabı veren insanın tanıklığı hiçbir zaman kabul edilmez. Ancak; Ergenekon mahkemeleri istisna...

Eymür, yatak odaları dinlemelerinden önemli istihbarat edildiğini söylüyor ve ifadesine şöyle devam ediyordu:

"İstihbaratta yatak odası önemlidir. Parti başkanlarını düşürebilecek bilgiler çıkabilir."

Birçok emekli Bürokrat; **"Petraeus'un muhatabı MİT Müsteşarı olmalıydı"** diyordu.

Ancak;

İstihbaratı parti başkanlarının yatak odalarında arayan bir güzide teşkilatın başkanı ile Petraeus ne diye görüşsün.

Atatürkçü Aydınlar, "Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Çetin Emeç" hep aynı kadro işbaşındayken öldürüldü.

İçişleri Bakanlığı görevinde Abdülkadir Aksu, Emniyet Genel Müdürlüğü koltuğunda Aksu'nun kankası Necati Bilican otururken...

Bakın Necati Bilican hakkında kısa bir bilgi;

Necati Bilican eski müftü Cevdet Bilican'ın ağabeyiydi. (Amcaoğlu) Cevdet Bilican, Fetullah Gülen'in en yakınında yer alan

bir isimdi. Gülen, hiçbir eğitimden geçmemiş biriydi. Özellikle dini konularda hiçbir şey bilmiyor, ancak insanlarımıza din alimi diye yutturuluyordu. İşte bu Necati Bilican'ın ağabeyi Cevdet Bilican, Fetullah Gülen'in akıl aldığı isimlerin başında geliyordu.

Fetullah Gülen "Küçük Dünyam" adlı kitabında, bir takım yoldaşları ve Cevdet Bilican hakkında bakın neler diyordu:

"Osman Hoca beni izhardan başlattı. Bir iki ders okuduktan sonra "Molla Fetullah! Seni bu derslerle meşgul etmeyelim. Sen de cami oku" dedi. O sırada bizimle beraber derse devam edenlerden hatırımda kalan isimler; Mehmet Kırkıncı, Cemalettin Kaplan, Cevdet Bilican...

Cevdet, İvrindi müftüsüydü. Bir trafik kazasında vefat etti. Çok sevdiğim bir insandı..."

Atatürkçü Aydın cinayetlerini Emniyet ile birlikte soruşturan, daha doğrusu soruşturuyor gibi yapıp üzerlerini örtenler de hep aynı isimlerdi.

Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral ve **"Bu olayı devlet yapmıştır. Siyasi iktidar isterse bu iş çözülür..."** diyen DGM Savcısı Ülkü Coşkun...

Nusret Demiral Ankara DGM Başsavcısıydı. 28 Ocak 1993'de dönemin Başbakanı Demirel'in, Mumcu cinayeti ile ilgili **"önemli ipuçları ele geçirdik"** sözlerine karşı alaycı bir şekilde **"Avunmayın henüz ipucu yok"** diyebiliyor, Araştırma Komisyonlarına bilgi vermemesi için polise yazı yazıyordu.

Demiral görevdeyken, binanın içinde bir köpek besliyordu. Oldukça saldırgan olan köpek birkaç görevliyi de ısırmıştı.

Köpek insanları ısırırken, Demiral bundan büyük bir haz duyuyordu.

Günler, böyle geçerken, günlerden bir gün; işte o gün, saldırgan köpeğin ölüsü ile karşılaştılar. Isırılan insanlar için zerre kadar üzülmeyen Demiral, köpeğin ölümü ardından salya sümük ağlıyor, ağlamakla kalmıyor bir de karalar bağlıyordu. DGM salonlarını Demiral'ın "intikam" yeminleri çınlatıyordu.

Köpeğin ölüm nedenini araştırmak için ekip oluşturuldu. Adli Tıp'tan yardım istendi.

Sonuç;

Köpek zehirlenmişti.

Demiral, hemen DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel'i yanına çağırdı. Terörle Mücadele ile bir ekip oluşturmasını ve itinin katillerini 24 saat içinde bulup, kendisine teslim etmesini istedi.

Atatürkçü aydın cinayetleri konusunda aceleci olmayan Demiral, bu konuda son derece hassastı. Adaletin yerine gelmesini kati bir suretle istiyordu.

Oysa;

Atatürkçü aydınlar Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu ve diğerleri hep onun Başsavcılığı döneminde katledilmişlerdi. Bu değerli bilim insanı ve aydınlar için bir an bile üzüntü duymayan, bunların katillerinin bulunması için gerekli çabayı göstermeyen Demiral, söz konusu köpeği olunca tüm DGM ve Terörle Mücadele başta olmak üzere Ankara Emniyeti'ni seferber ediyordu.

Ancak;

Demiral, görevlendirmede tarihi bir hata yapmış, ekibin başına Nuh Mete Yüksel'i getirmişti.

Nuh Mete Yüksel, Demiral'ın köpeğini zehirleyenleri asla bulamayacaktı.

Çünkü; köpeği, Savcı Nuh Mete Yüksel kendi zehirlemişti.

Zira, köpek, birçok görevliyi ısırdığı gibi Nuh Mete Yüksel'i de ısırmıştı. İnsanların ısırılmasını önlemek için köpeğin zehirlenmesinden başka çare göremeyen Nuh Mete Yüksel, Terörle Mücadele'den temin ettiği zehirli et ile Demiral'ın köpeğini öldürmüştü.

Atatürkçü aydın cinayetleri hiç bitmedi; Dr. Necip Hablemitoğlu son halkaydı. Araştıranlar değişse de zihniyet hiç değişmedi. Cinayetleri örtbas etmek... Ve İçlerinde hiç bitmeyecek

hınç besledikleri Atatürkçülerden ve onların yakınlarından intikam almak.

Öyle ki;

Polis, yurtseverlerden intikam almak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Muammer Aksoy'un cenaze töreni başta olmak üzere, Aydınların cenaze törenleri polisin intikam oyunlarına sahne oluyordu.

"Muammer Aksoy'un cenaze arabasının arkasından gitmek isteyenlerle polis aracında itişmeler başladı. Polisler, kordonu aşan yürüyüşçülere uzun tahta coplarla vurmaya başladılar. Polislerin saldırısı sırasında çok sayıda yürüyüşçü yaralandı. Bazı kişileri yerlerde sürükleyerek coplayan polisler, birçok yürüyüşçüyü de gözaltına aldılar.

Olaylar sırasında Çevik Kuvvet Amiri Mehmet Bilir, polislere "Önce gazeteciler... Fotoğraf çekmesinler" emrini verdi. Bu emri öbür emniyet amirlerinin de onaylaması üzerine, polisler gazetecilere saldırarak coplamaya başladılar... Polisler saldırı sırasında, "İstanbul'daki arkadaşlarımızın intikamını alıyoruz", "ne yazıyorsunuz?" diye bağırdılar...

Dün, dönemin yetkilileri **"Uğur Mumcu cinayetini çözmek namus borcumuz"** diyerek ortalıkta dolaşıyorlardı.

Bugün; Hablemitoğlu cinayeti olduğunda Başbakanlık koltuğunda oturan Abdullah Gül, **"Hablemitoğlu cinayetini çözmek namus borcumuz"** diyordu.

Ancak, olayı soruşturanların cinayetleri çözmek gibi bir niyetleri yoktu.

Neden mi?

Şundan:

Polis, Uğur Mumcu cinayetinin ardından kızına, **"Uğur Bey aşk cinayetine mi kurban gitti"** diye sorabilirken, Hablemitoğlu cinayetini de **çek senet mafyasına** havale etme hayalleri bile kurdu.

Danıştay saldırısından sonra Kocatepe'de bulunmak yerine gittiği Antalya'da, Gazeteci Ardan Zentürk'e yaptığı açıklamada Recep Tayyip Erdoğan, Necip Hablemitoğlu'nun öldürülmesinin "ört bas edildiğini" ikrar edebilmiştir.

Ancak, kimse bu ikrarı sorgulamamış, "Beyefendi ne demek istediniz. Abdullah Gül döneminde saldırının olduğunu unuttunuz mu" diye soramamıştır.

MİT bunca cinayet karşısında ne yaptı?

MİT, İpekçi cinayeti dahil bir çok aydın cinayetinin aydınlatılmasına yardım etmemiş; tam tersine bu cinayetlerde sır perdesinin olduğu gibi kalmasına katkıda bulunmuştu...

"Ben Türk adıyla da Kürt adıyla da anılmaktan haya duyarım" diyen **Zeki Ergezen**'in çiftlik evi... Ve bu çiftlik evinde bir buluşma gerçekleşiyordu.

O gün; üç karılı, Alman patentli Şeyhülislam'ın damadı Spor Bakanı **Suat Kılıç**, AKP Kayseri Milletvekili **Salih Kapusuz**, Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**, Emniyetten çok önemli isimler ve bazı Mitçiler ile Hizbullah terör örgütü elemanları olduğu iddia edilen birçok isim toplantı yapıyordu...

Yalnız toplantıya ya da daha açık bir deyişle brifinge katılanların arasında öyle bir isim vardı ki; ne siz sorun ne ben söyleyeyim...

O isim kim mi?

Hanefi Avcı...

Hani şu; Ergenekon sürecinde ifade veren ve Atatürkçüleri tutuklatmak isteyen, ancak Devrimci Karargâh davasında kendi tutuklanan isim...

27 Nisan 2012 tarihli Taraf Gazetesi, **"Her taşın altında MİT var"** başlıklı yazısında, "Devrimci Karargâh şüphelisi MİT'ci çıktı. Savcı dosyası ayrılan ajanın yargılanması için Başbakanlık'tan yazılı izin istedi. Devrimci Karargâh Davası'nda örgütün aranan emekli asker lideri Serdar Kaya'nın yardımcısı

olduğu iddiasıyla gözaltına alınan Murat Şahin, Savcı'ya MİT için çalıştığını söyledi. MİT de "Örgüte sızdı" diyerek Şahin'in ifadesini doğruladı" şeklinde yazıyordu.

KCK operasyonlarında KCK'lı olarak yakalanan MİT'çilerin sayısı, asıl KCK'lılardan onlarca kat fazlaydı.

Çiftlik evinin bahçesinde **Hanefi Avcı'**nın brifing verdiği isimler; bugün Cumhurbaşkanı, Spor Bakanı gibi makamlarda...

Garip değil mi?

Hem de çok garip!

Hanefi Avcı, Mumcu cinayeti için Susurluk Araştırma Komisyonu'na, "Vicdanen yüzde yüz eminim, Mumcu cinayeti İran bağlantılı" diyor, olayı farklı mecralara çekme çabalarına giriyordu.

Savcı Doğan Öz'ü öldürdüğü gerekçesiyle aranan ülkücü Hüseyin Demirel'in Bulgaristan'a kaçmasını, Oflu İsmail sağlamıştı. Oflu İsmail MİT ajanıydı ve Eymür'e bağlı çalışıyordu.

Çatlı ile Oflu İsmail neredeyse kankaydı.

Uğur Mumcu Cumhuriyet Gazetesi'ndeki yazısında, MİT'in Prof. Muammer Aksoy'u hayatının her anında bir gölge gibi izlediğine değiniyor ve şöyle diyordu:

"Aksoy'u böylesine yakından izleyen MİT'in bu alçakça cinayeti ortaya çıkarması gerekiyor. Aksoy cinayeti, İpekçi cinayetine benziyor. Bu cinayet ortaya çıkarılmazsa, korkarız Türkiye İpekçi cinayetinden sonra olduğu gibi yeniden anarşi ve terör ortamına sürüklenecektir..."

Aksoy cinayetinde pek ortalıkta gözükmeyen MİT, Bahriye Üçok'un katledilmesinde sahneye çıkıyordu, ancak MİT'in devreye girmesi olayın karanlıkta kalmasından başka bir şeye yaramıyordu.

Uğur Mumcu olayında da MİT devreye giriyor, soruşturma amacıyla özel ekipler kuruluyor, MİT olayın aydınlatılması(!)

için CIA ve MOSSAD'dan yardım istiyor, ancak Mumcu suikastı da karanlığa mahkûm oluyordu.

Sadece Muammer Aksoy, Bahriye Üçok ve Uğur Mumcu'nun öldürüldüğü dönemde bir yıl içinde 10 gazeteci öldürülüyor, uluslararası gazeteciler ve yazarlar dönemin Başbakanı'na bir mektup yolluyor ve bu gazeteci cinayetlerinde devletin parmağı olduğunu, bununla ilgili açık kanıtların ortaya çıktığını söylüyorlardı.

Kitapta; Oflu İsmail, Abuzer Uğurlu, Dündar Kılıç, Alaattin Çakıcı, Abdullah Çatlı, Tarık Ümit, Dursun Karataş'ın, Mehmet Eymür ve MİT ile ilişkilerini bulacaksınız.

Keza; Mehmet Ali Ağca, Bekir Çelenk, Henry Aslanyan ve diğerlerinin de...

Öyle ilginç ilişkilerle karşılaşacaksınız ki, "bu kadarı da olmaz" diyeceksiniz.

Misal;

Dev-Sol lideri Dursun Karataş'ın MİT'e kaydını yapan Eymür'ün, aynı zamanda "Dev-Sol'la mücadele etsin" maksatlı Alaattin Çakıcı'yı da MİT'e aldığını göreceksiniz.

Hem de ne alma:

"Çakıcı 1987 yılında Ankara'da Dedeman Oteli'nde, Dündar Kılıç'ın iki adamını vurdu. Çakıcı yakalanamadı. Garip biçimde, olay sırasında Mehmet Eymür ve Korkut Eken, otelin kapısındaki işkembecide oturuyorlar ve cinayeti seyrediyorlardı.

Çakıcı bu olaydan birkaç ay önce MİT'le ilişki kurmuş, eleman olarak çalışmaya başlamıştı. Çakıcı, MİT içerisinde hızla kendine bir yer edindi. Mehmet Eymür ve Yavuz Ataç'la dost oldu..."

MİT'in dolandırılan paraları, iç edilen uyuşturucuları hakkında bilgi sahibi olacaksınız.

Kitapta bu dostlukların getirdiği olaylara da tanık olacak, Mehmet Eymür, Tayyip Erdoğan, Tuncay Güney ilişkisi yanın-

da başta Abdi İpekçi, Papa suikastı ve Uğur Mumcu olmak üzere, olayların iç yüzleri ile karşılaşacak ve aydın cinayetlerinin katilleriyle tanışacaksınız.

Uğur Mumcu; 8 Aralık 1979 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'ndeki köşesinde;

"Her cinayetin arkasındaki karanlıklar, bu kan gölü, her kesimden ölen ve öldüren insanlar ve bir ucu esrar, öteki ucu silah kaçakçılığına dayanan uluslar arası örgütler...

Sağ-sol çatışması değil, ülkücü-devrimci kavgası değil, bir başka olay bu! Evet, içinde sağcılık, solculuk var; evet içinde ülkücülük-devrimcilik var. Ama bunların çok ötesinde bir olay bu..."

Diyordu. Haklıydı. Bütün görülenlerin ötesinde bir olaydı o günlerde yaşananlar...

Dün; Atatürkçü, yurtsever aydınlar tarikat zihniyetiyle yetişmiş, emperyalizmin tetikçileri tarafından katlediliyor ve yaptıkları bu eylemler yine tarikatlar tarafından kuşatılan polis, savcı ve hakimlerce üstleri örtülüyordu...

Dün; Ümit Doğanay gibi hukukçu öğretim üyelerini katlettiler,

Bugün ise Ergenekon, Balyoz vb. tertipleriyle hukukun kendisini...

Prof. Dr. Ümit Doğanay'ın öldürülmesi olayının failleri arasında iki isim dikkati çekiyordu:

"**Müfit Sement**!"

Ve

"**Hasan Yeşildağ**!"

Müfit Sement; Mehmet Eymür'ün kankası...

Hasan Yeşildağ; Tayyip Erdoğan'ın...

Hasan Yeşildağ; İsviçre MİT temsilciliği başta olmak üzere MİT ile son derece sıkı fıkı olan biriydi.

Tayyip de MİT'ten gelen her talimatı önemseyen biriydi. Hatta **"beynimin yarısı"** şeklinde lanse ettiği Mehmet Metiner'in faaliyetleri nedeniyle MİT tarafından uyarılınca, Ali Bulaç, Mehmet Metiner ve Tayyip üçlü toplantı yapmışlar, bu toplantının ardından MİT'in istediği gibi Metiner'in ortalıkta fazla görülmemesi kararını almışlardı.

Daha sonra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı koltuğuna oturan Tayyip, MİT'e **"Emirleriniz yerine getirildi"** demişti.

Yani;

Tayyip de MİT karşısında basit bir emir kulu gibi davranmıştı.

Ve o kesimi kontrol altında tutmak amacıyla önü açılan bir Truva atıydı.

Dün, Cumhuriyet ve demokrasiye karşı olan karanlık güçler, amaçlarına ulaşmak için toplumun önemli değerlerini yok etmeye yönelik saldırılarını silahla sürdürüyorlardı...

Bugün, aynı karanlık şebekeler taktik değiştiriyor, vicdanın sustuğu, hakkın sustuğu, adaletin sustuğu, hukukun sustuğu, insanlığın sustuğu ve susturulduğu bu günlerde göz göre göre; Atatürkçü, yurtsever insanlara örgüt iftirası atılarak asıl ihanet şebekeleri ve çeteler gizleniyor, öldürerek yok edemedikleri Atatürkçü yurtseverlere karşı; sindirme, korkutma, yıldırma ve hepsinden önemlisi yok etme amaçlı Ergenekon tertibi, Ergenekon tuzağı gerçekleştiriliyordu.

Bilim insanları; Doç. Dr. Orhan Yavuz, Prof. Burhan Cahit Ünal, Doç. Yalçın Sonalan, Doç. Bedrettin Cömert, Prof. Bedri Karafakioğlu, Prof. Cahit Orhan Tütengil, Prof. Ümit Doğanay, Prof. Fikret Ünsal, Doç.Dr. Necdet Bulut, Prof. Nihat Erim, Dr. Sevinç Özgüner, Prof. Muammer Aksoy, Doç.Dr. Bahriye Üçok, Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı, Dr. Necip Hablemitoğlu...

Gazeteci ve yazarlar; Abdi İpekçi, Çetin Emeç, Ümit Kaf-

tancıoğlu, Turan Dursun, Musa Anter, Metin Göktepe, Uğur Mumcu, Onat Kutlar ve diğerleri...

Bakan Gün Sazak, Savcı Doğan Öz, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan, Özel Harekat Dairesi Başkanı Behçet Oktay...

Dün;

Bir örgüt, karanlık bir örgüt; bu isimler ve bu isimler gibi yüzlerce, binlerce aydınımızı katlediyordu. Seçilen kişilerin tümünün ortak kimliği aynıydı; Atatürkçü, laik, demokrat, çağdaş...

Her biri; laik, demokratik, çağdaş Türkiye Cumhuriyeti'ni koruyan, Atatürk ilke ve devrimlerinden ödün vermeyen bilim insanı, politikacı, gazeteci, yazar, polis, savcıydı...

Bu yurtsever insanların karşısında olanlar;

Karanlığın küf kokan dehlizlerinden, emperyalizmin kanlı ve kirli oyunlar oynadığı, karanlık, dipsiz kuyulardan, tarikatların bağrından geldiler... Kan, zulüm ve gözyaşı getirdiler...

Onlar;

Karanlığı kuşatan, karanlığı aydınlatan, özgürlük ve tam bağımsızlık ateşlerini pusuya düşürüp; bir bir söndürmeye, yok etmeye geldiler... Hep karanlıktaydı yüzleri... Şeytankuşu, yarasalardı herbiri...

Onlar;

Atatürkçü, yurtsever yiğit insanların kanlarıyla beslenen vampirlerdi.

Onlar;

Amerikan emperyalizminin uşağı, şeriatçı faşizmin maşalarıydı.

Karanlığın aydınlığa sıktığı kurşunlar beyhudeydi. Ve böyle olduğu yıllar geçtikçe kanıtlandı. Zira Atatürk ilke ve devrimlerinin inançlı ve dirençli savunucularının fikirlerini öldürecek kurşun, henüz daha icad edilmedi.

O gün ölenler, ölümsüzlüğe kavuştu. Bir gülüşle, evet evet bir

gülüşle; ölüme, ölümsüzlüğe bir gülümsemeyle gittiler...

Ve

Böylece milletin bağrında ölümsüzleştiler...

Amerikan emperyalizminin yamakları tarafından kahpece pusuya düşürülüp vuruldukları zaman; gözlerinden, gözlerinin üzerinden, alınlarından, sırtlarından, kalplerinden, açan ve heryeri aydınlatan kıpkırmızı kan gülleriydi.

Gülerek, gülümseyerek karşıladılar kahpe saldırıları... Kan gülüyle aydınlattılar karanlığı... Gülüşleri ve gülümsemeleri hiç solmadı. Ülkeye yaydıkları ışık hiç sönmedi...

Onlar; Amerikan emperyalizminin gemi azıya almış şeriatçı faşistleri; demokrasiyi kullanarak sözde demokrasi adına, Cumhuriyet'in ve Cumhuriyet'in değerlerinin temellerine kazmayı vuranlar, dinin siyasetini, dinin ticaretini yapanlar, demokrasinin olanaklarını, yine demokrasimizi yıkmak için kullananlar...

Yalan dolan ve iftiradan beslenen hukuk vampirleri... Yine karanlığın küf kokan dehlizlerinden, tarikat inlerinden geldiler... Yine kan, yine zulüm, yine işkence, yine ölüm ve yine gözyaşı getirdiler...

Hem de en çirkin, en acımasız bir biçimde...

Ülkedeki dinci kisveli ihaneti ve hainliği, yolsuzlukları, hırsızlıkları, Türkiye'nin düşmanlarınca beslenip yönlendirilen ve ülke yönetimine getirilen çetecileri ve onların reislerini deşifre eden ve sadece ülkenin geleceğinin iyiye gitmesi için düşünen, çabalayan; gazeteci-yazar, bilim adamı, siyasetçi, Apo'ya dünyayı, Kardak'ı Yunan'a dar eden kahramanları sadece hapse atmakla yetinmediler, onların bileklerine kelepçe de geçirdiler...

Aslında o kelepçeleri; Atatürkçü-yurtsever inanlara değil, milletimizin çağdaşlığına, milletimizin uygarlığına, ulusumuzun bağımsızlığına ve Türk Halkı'nın özgürlüğüne taktılar...

Laik Cumhuriyetin hasımları, karanlığın bekçileri, Amerikan emperyalizminin valeleri, Siyonizmin uşakları, Atatürk ilke ve devrimlerinin inançlı ve azimli savunucularını yine aynı karanlık

mahzenlerinden gelip, pusu kurarak cezaevlerine doldurdular... Kendi deyimleri ile tıktılar...

Hala öğrenemediler;

Fikirleri öldüren kurşun icat edilmediği gibi, yine Atatürkçü düşünceyi köreltecek bir cezaevi daha inşa edilmedi.

Yüce Önder Atatürk'ün aydınlık Türkiye'sinde karanlık emelleri için umutsuzca ve vahşice mücadele eden, emperyalizm tarafından kumanda edilen karanlık güçlerin amacı; yine susturmak ve yine yok etmekti.

O nedenle;

Kendilerine direniş gösterenleri tecrit etmeye, yok etmeye çalışıyorlardı. Baskı, zulüm, işkence, yalan, iftira, tertipti yaptıkları. Ağızlarından salyalar akıtarak beklediler, korkudan açılacak gözleri, kahırdan asılacak yüzleri...

Bu görüntüleri görmekti en büyük arzuları...

Olmadı!

Olamadı!

Dün; kalleşce pusuya düşürüp vurdukları Atatürkçü aydınların vurulan yerlerinde açan kan gülleri nasıl karanlığı aydınlatmaya devam ettiyse...

Bugün de;

Yine hayallerinde yaşattıkları Ortaçağ'ın karanlığını bu ülke üzerine örtmek isteyen kalleşlerce kurulan tertiplerle zindanlara atılan Atatürkçü aydınlar; gülen, gülümseyen aydınlık yüzleriyle Silivri'de bir güneş gibi açtılar.

Sevinç şelalesi oldular, Silivri toplama kamplarında...

Onlar; Atatürkçü-yurtseverler, yılgınlığın, dönekliğin erdem sayıldığı, moda kabul edildiği günümüz Türkiye'sinde anıtlaştılar, birer onur ve inanç abidesi oldular...

Kimse merak etmesin!

Son görevimiz hiç bitmeyecek. Çünkü görev; demokrasiyi,

tam bağımsızlığı, aydınlanma devriminin kazanımlarını Atatürk ve laikliği, Atatürk devrimine dayanan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni son nefesimize kadar savunmaktır.

Hiç kimse yanılıp da yanlış hesaplamalara girmesin.

Zira;

Katıksız, ödünsüz Atatürkçülüğümüz, laik ve demokratik Cumhuriyetimize bağlılığımız, yurtseverliğimiz, erdem ve onurumuz, hiçbir F tipi polisin, hiçbir F tipi MİT'çinin, hiçbir F tipi savcı ve hakimin ölçüp biçemeyecekleri kadar kadar yüce ve yine onların ölçüp biçemeyecekleri kadar sonsuzdur.

Bu kitabın;

Uğur Mumcu başta olmak üzere, Abdi İpekçi, Ümit Doğanay, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Çetin Emeç, Dr. Necip Hablemitoğlu ve diğer yurtseverlerin katillerini, Atatürkçü insanlara atılan örgüt iftiralarının kaynağını, hainlerin açıkladıkları zeminlerde değil, kendi pisliğini örten kedi örneğinde olduğu gibi, örttüğü yerde aramanın daha doğru bir yöntem olacağının başlangıcı kabul edileceğine inanıyorum...

Ergün Poyraz

Silivri Cezaevi/Aralık 2013

Başlarken

Osmanlı İmparatorluğu'nun hızlı bir şekilde çöküş sürecine girdiği 1800'lü yıllardan itibaren, bugün ülkemizde olduğu gibi **"Borsa"** şaha kalkıyor, Avrupa ve ABD basını borsayı yere göğe sığdıramıyor ve dünyanın en sağlam borsası olarak ilan ediliyordu.

Borsa; Ermeni, Rum ve Yahudilerden meydana gelen, asıl işleri tefecilik olan bankerler tarafından yönetiliyor, yönlendiriliyordu. O günlerde bankalar tamamen yabancıların elindeydi. Bugün de öyle değil mi? O günlerin borsasında Türk gibi görünen şirketlerin hemen hemen tamamına yakını Ermeni, Rum ve Yahudilerin kontrolüne geçiyor, bankalar ise Yunan, İsrail, İngiliz ve ABD şirketleri tarafından pay ediliyordu.

Osmanlı'nın çöküş döneminde faaliyette bulunan bankaların başında Fransız Foster ve Emile Deveaux'un yönetimindeki Osmanlı Bankası; Skuludi, Sinkros, Coronio Baltazzi, Zarifi, J. Alkon, Vlosto gibi banker ve faizden geçinen isimlerin yer aldığı Banque de Constantinople ile Societe General, Societe de Change et de Valeure, Societe Commerciale Ottomane, Avusturya-Osmanlı Bankası, Türk-Mısır Bankası geliyordu.

Para piyasası ise; Yahudi Abraham Salamon Camondo başta olmak üzere, Camera, Stefanoviç, Kristaki, Tubuni, Rum Yorgo Y. Zarifi ya da nam-ı diğer George Zarifi, Monolaki Baltacıoğlu ya da bilinen adıyla Baltacı (Baltazzi), Glavani, Carapanos, Valyano gibi isimlerle Ermeni Kuyumciyan, Köseoğlu Agop ve Mavrokordate, Stefano Ralli, Kuto, Lebot, J. Alleon, Karo Lorendo Kardeşler ve Hansen tarafından yönetiliyor ve yönlendiriliyordu...

Para ve ekonominin dizginlerinin Ermeni, Rum ve Musevilerin elinde olması, bu kesimin refah içinde yaşamasını sağlarken, Türk ve Müslüman kesimler ise yokluk ve yoksulluklar içerisinde kıvranıyorlardı.

Alınan borç paralar, bugün olduğu gibi lüks tüketim mallarının ithalatlarına, sarayların yapımına, şatafata gidiyordu. Daha önce yapılan sarayların içleri, dışları, bahçeleri yenileniyor, tefriş ediliyordu.

Boğazların kıyıları ve dört bir yanı muhteşem görünümlü yalılarla dolduruluyordu.

Bütün bu lüks tüketimin, hesapsız, hudutsuz harcamaların sonucunda Osmanlı, bugün yapıldığı gibi Avrupa piyasalarına tahvil satarak borçlanmaya başlıyordu.

Londra, Paris, Viyana ve Frankfurt borsaları bayram ediyordu. Kendi ülkelerinde yüzde 3–4 olan düşük faiz gelirlerini terk edip, Osmanlı'dan yüzde 10–12 oranındaki faiz getirilerine sahip olmak için rotalarını İstanbul borsasına çeviriyorlardı. Avrupa'nın bütün başkentlerinde İstanbul Borsası yere göğe sığdırılamıyor, en sağlam borsa olarak gösteriliyordu.

Bugün de Avrupa ve Amerika'da faiz oranları yüzde 3 ile 4 arasında kalırken, Türkiye'de bu oran yüzde 20'lere bile ulaşıyor ve çok geçmeden bu rakamı bile geride bırakıyordu. Böylece Osmanlı'yı yıkıma götüren hatalar ve ihanetler, bugün daha da katmerleştirilerek sergileniyordu.

Osmanlı bürokrasisi günlük yaşamında adeta Avrupalılaşıyordu. Avrupalı gibi giyinmek, Avrupalı gibi konuşmak, Avrupalı gibi yaşamak abartılarak bir moda, bir hastalık haline geliyordu. George ve Arthur Baker gibi isimlerin başını çektiği tacirler, Hanedan'ın yaşadığı Saray başta olmak üzere Osmanlı seçkinlerinin isteği olan ayakkabı ve benzeri çeşitli giyim eşyalarını Avrupa'dan ithal ediyor, yüksek fiyatlarla müşterilerinin hizmetine sunuyorlardı. Dönemin arabası olan çeşit çeşit rengârenk faytonlardan alma, konak, yalı sahibi olma sevdaları başlıyor, lüks gece hayatlarının salgın haline gelmesinin ardından,

devlet dairelerinde rüşvetsiz iş yapılmıyordu.

Osmanlı'nın son günlerinde, Avrupa devletlerine dayanılarak makam ve mevki kapma dönemi başlıyordu. Öyle ki parayı veren, yandaş Sadrazam ve yandaş Paşalara sahip oluyordu.

Reşit Paşa ile birlikte dışa açılma ve dış borç alma dönemlerinin ardından; "İngilizci", "Fransızcı", "Rusçu", "Almancı", Sadrazam ve devlet adamları Saraylarda boy göstermeye başlıyordu.

Bugün de öyle değil mi? İngiliz vatandaşı ekonomi bakanı, Alman vatandaşı danışman, Amerikan vatandaşı başbakanlar ve diğerleri... Kimi sakal bırakıp Müslüman görünümünü alıyor, kimileri kipalarının üzerine sarıklarını sararken, bazıları da haçlarını koyunlarında gizliyorlardı. Kimileri şirketlerindeki Yahudi, Ermeni ve Rum izlerini din maskesiyle örtüyor, saf Müslümanları soymak için yine onların inançlarını kullanıyorlardı.

Sarayların yapımında çalışıp da ücret alamayan işçiler, 1859 yılında Dolmabahçe Sarayı etrafında protesto gösterilerinde bulunuyorlardı. Yine Osmanlı'dan alacaklı olan Rum, Ermeni ve Yahudi tacirler bir vapur kiralıyor, Fransa, İngiltere ve Rusya elçiliklerinin kapılarının önlerine gidiyor, gösteriler düzenliyor, dilekçeler veriyor, Osmanlı'yı şikâyet ediyorlardı.

1875 yılında borç ödemelerinde aksamalar olunca; Avrupalı tüccarlar **"Osmanlı bizi dolandırdı"** diye feryatları basıyorlardı.

Tayyip'in abisi ve Nakşibendî kökenli Maliye eski Bakanı Kemal Unakıtan, sattıkları topraklarımız, madenlerimiz ve tüm değerlerimiz için şöyle konuşuyordu:

"Alıp da götürecekler mi?"

Oysa,

Borçlarını ödemek istemeyip de bu durumdan kaçabileni, topraklarını ve madenlerini satıp da geri alabileni, yabancı ülkelerden borç alıp da istiklallerini kaybetmeyenleri tarih daha kaydetmedi.

Osmanlı da borçlarını ödeyemeyeceğini ilan ederek, kendini kurtaracağını sanıyordu. Oysa alacağına şahin, vereceğine kuzgun olan Avrupa'yı, Osmanlı çok büyük bedeller ödeyerek tanıyacaktı.

22 Ekim 1879 tarihli **"Rüsumu Sitte"** anlaşması ile tütün tekeli Ermeni, Rum ve Yahudilerden oluşan, İstanbul Borsası'nı yöneten Galata Bankerlerine terk ediliyordu. Galata Bankerleri döneminde hiçbir Türk, borsada kazanamamıştı. Şimdi ise bunlardan izinsiz bir tabaka tütün bile bulamayacaklardı. Zira tütün kaçakçılığını önlemek bahanesi ile silahlı jandarma gücü bile oluşturuluyordu.

13 Eylül 1881 yılında Düyun-u Umumiye İdaresi kuruluyordu. Bu olayın dünya tarihinde eşi ve benzeri yoktu. Alacaklı şirketler, Osmanlı'nın başkentinde ortak bir şirket kurarak, vergi ve gümrük gelirlerini tahsil edeceklerdi. Koskoca Osmanlı ise yabancı şirketlerin hizmetkârı pozisyonuna düşecekti.

Savaşlar ve ekonomik zorluklar nedeniyle içine düşülen zor durumlarda yabancı bankerler, bankalar özellikle Yunan bankaları ihanet içine giriyorlardı. Bu durum, **Haydar Yazgan** tarafından kaleme alınan **"Galata Bankerleri"** adlı kitapta şöyle anlatılıyordu:

"Ayrıca yine savaş sonrasında yabancı bankalar ve özellikle Yunanistan yanlısı olanları İstanbul'lu Rumların İstanbul'un tapusunu ele geçirmeleri için Yunan Drahmisinin Osmanlı Lirası karşısında devamlı değer kazanmasını sağlayan bir hareket içine girmişlerdi.

Her biri imparatorluğun iktisadi kalkınmasına da katkıda bulunacakları şeklindeki tek vaadleri ile büyük kentlerde şube açma izni elde etmiş bankalardı.

Öyle ya onlara göre tek düşünceleri imparatorluğun kalkınmasına destek vermekti.

Oysa gerçekte, Fuat Paşa'nın dediği gibi, o günlerde memleketin bankalar eliyle batırılmaya çalışılmasında ve parçalanmasında çok aktif bir rol oynuyorlardı."

Bugün de bankalarımız başta Yunanlılara olmak üzere birer birer satılmıyor mu?

Finansbank-Yunan NBG'ye satılırken, Tekfenbank yine Yunan EFG'ye devrediliyor, Denizbank'ı Dexia alıyordu. Sitebank TMSF eliyle Yunan Novabank'ın oluyordu.

C Bank İsrailli Bank Hapoalim'e, Garanti Bankası GE Finance'ye, TEB'in yüzde 50'si Fransız BNF'ye, Demirbank Devlet tarafından el konularak HSBC'ye satılıyordu.

Şekerbank'ın sahipliği Kazakistanlı Bank Turan'a geçiyor, Adabank ise Kuveytli bir finans kurumuna satılıyor, Dışbank ise Fortis'e devrediliyor, Oyakbank ING'ye aktarılıyordu.

Yapı ve Kredi Bankası'nın yüzde 52,1'i İtalyanların, Tekstil Bank'ın yüzde 10,6'sı, Turkish Bank'ın yüzde 5,8'i Yunanlıların, Akbank'ın yüzde 49'u ABD'lilerin, Halk Bankası'nın yüzde 23'ü ABD ve Fransızların, İş Bankası'nın yüzde 21,2'si Amerikalı ve Fransızların eline geçiyordu.

Bugün toplam borçlarımız 530 milyar dolara dayanıyor. Borçlarımızın artmasına rağmen tatlı vaatler ve yalanlar; aptalların mutlu olmasını, hainlerin ellerini oğuşturmasını sağlasa da, kötü bir sona uğramamak için tez zamanda toparlanmak gerekecekti.

Bir zamanlar üç kıtada at koşturan Osmanlı, 1854 yılında yaptığı dış borçlanmanın ardından daha 50 sene geçmeden İngilizlere Kıbrıs'ı ve Mısır'ı veriyor, Bulgaristan'ın, Romanya, Sırbistan ve Karadağ'ın, bağımsızlığını ilan ederek ayrılmasını kabul etmek zorunda kalıyordu.

Bosna-Hersek ve Yenipazar Sancağı Avusturyalılara bırakılırken, Kars, Ardahan, Batum ve Beserabya Ruslara kalıyordu. Kotur'a İran yerleşirken, Teselya'yı Yunanistan, Tunus'u Fransa topraklarına katıyordu. Sudan ve Kuveyt ise doymayan İngiliz'in iştahına sunuluyordu.

Bugün yine aynı ülkelere satılan topraklarımız ve zenginliklerimiz karşısında **"Ne yani alıp götürecekler mi?"** şeklinde

konuşanlara, bir günde kaybettiğimiz Osmanlı toprakları cevap ve ibret olması için yeterli olması gerekiyordu. Ulusal Kurtuluş Savaşımızın Kahramanı Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözlerini hiç aklımızdan çıkarmayalım:

"Çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden, rahat yaşam yollarını alışkanlık haline getirmiş milletler, önce haysiyetlerini ve daha sonra istiklallerini kaybetmeye mahkûmdurlar."

Nereden Nereye

Rus yayılmacılığından Avrupa'yı kurtarmak amacıyla Osmanlı'nın Ruslarla yaptığı Kırım Savaşı sonucunda Rusya hâkimiyet sağlayınca, 1829 yılında Edirne'de Osmanlı'ya hamilik yapmayı da içeren Edirne Anlaşması imzalanıyordu.

Rusya, korumacılığı (!) karşılığında Osmanlı'ya 6 milyar altın tazminat fatura ediyordu. Rusya, yapacağı engellemelerle bu borcun ödenmesini imkânsız hale getirmek istiyor, böylece Eflâk ve Boğdan'a el koyma hayalleri kuruyordu.

Çok geçmeden Rusların hevesleri kursağında kalıyor, halkın gerçekleştirdiği kampanya ile borcun 3 milyon altınlık kısmı ödeniyordu.

O günlerde İngiltere'nin İstanbul Büyükelçisi olan **Davud Urguhart**, İngiliz tefecilerinden elde ettiği 3,5 milyon altın ile Padişah'a geliyordu. Padişah'tan red cevabını almasının ardından, dönemin Bakanı Akif Efendi'nin yanına varıyordu. Ondan aldığı cevap, **Cengiz Özakıncı**'nın **"Türkiye'nin Siyasi İntiharı Yeni-Osmanlı Tuzağı"** adlı kitabında şöyle yer alıyordu:

"Eğer sıkıntı içinde olan bir dostunuz varsa ona "borç al mı" dersiniz, yoksa gayret ve fedakârlık yaparak söz konusu zorluktan kurtulmasını mı önerirsiniz? Ben Müslüman bir devletin Bakanı olarak sunduğunuz borcu kabul edemem. Bunu kabul etmem için benim Müslüman olmamam gerekirdi. Zira bizim dinimiz gelecek nesillere borç yoluyla ağır yük bırakmayı yasaklar. Ayrıca ben bunu ka-

bul edersem, benden sonra gelecekler beni lanetler..."

Bu onurlu davranışın ardından uzun süre borç almayan Osmanlı, 1838 yılında Avrupa'ya açılıyor, ilk dış borcunu 1854 yılında alıyor, bunun ardından Osmanlı'da borcu borçla ödeme devri başlıyordu.

1872–1875 yıllarına geldiğimizde borçlar ödenemeyecek bir hale geliyor, alacaklı ülkeler 1879 yılında tütün gelirlerine hacizden bile ağır yaptırım uyguluyorlardı. 1881 yılında Duyun-u Umumiye kâbus gibi çökerken 1887'de gümrük gelirlerine de Avrupalılar el koyuyorlar, böylece Osmanlı'nın çöküş dönemine hız kazandırıyorlardı.

Osmanlı'nın yıkılışının ardından, Atatürk tarafından kurulan genç Cumhuriyetimiz Osmanlı'nın borcunu da ödüyor, dünyanın en kuvvetli ülkeleri arasında yer alıyordu.

Atatürk'ün ölümünün ardından ülkenin başına çöreklenen mandacı zihniyet, memleketimizi borç batağına gömüyor, istikbalimizi ABD'ye teslim ediyordu.

Türkiye'nin nereden nereye geldiğini **Yeniçağ Gazetesi**'nde **Arslan Bulut**, Hindistan'ın kurucusu **Mahatma Gandi**'nin dilinden şöyle özetliyordu:

"Biz Türkiye Cumhuriyeti'ni dünyanın en güçlü devletlerini dize getiren bir büyük devlet olarak tanıdık. Türk Milleti'nin emperyalistlere karşı verdiği mücadeleden ilham da aldık. Fakat Atatürk öldükten sonra Türkiye küçük bir Balkan devleti derecesine düştü."

Yahudi Dükkânındaki Besmele

Osmanlı'nın son dönemlerinde moda olan Ruscu, Almancı, İngilizci, Fransızcı devlet adamlarına, günümüzde İsrailci ve Amerikancılar da ekleniyordu.

Şirketler ise, Türk ve Müslüman maskesi takıyor, gerçek kimliklerini ve dinlerini gizliyorlardı. Yahudi, Ermeni ve Rum tacirler ve şirketleri kendilerine Türk ve Müslüman süsü veriyor, saf

insanlarımızı iliklerine kadar sömürüyorlardı.

Özellikle İstanbul'daki Yahudi tacirler sakal bırakıyor, işyerlerinin en görünen yerine **"Besmele"** levhası asıyorlardı. Anadolu'dan ve başka semtlerden mal almaya gelen saf insanlarımız bir **'Besmele'** yazısına bir de sakallı tacire bakınca, onu Müslüman zannedip, sonsuz bir güven içinde pazarlık bile etmeden alışverişlerini yapıyorlardı.

Günümüze kadar gelen ve Türk olarak bildiğimiz şirketlerdeki ünlü isimler, aynı Yahudi dükkânındaki **"Besmele"** gibiydi. İngiltere, Fransa, Amerika, İsrail, Almanya, Suudi Arabistan gibi ülkeler kendi çıkarları için ülkemizde kurdukları şirketler, finans kurumları ve bankalarda küçük hisse verip, kontrollerine aldıkları bizden görünen insanları vitrine çıkararak, yaptıkları ticari ve diğer faaliyetlerle kaynaklarımızı kendilerine aktarıyorlar, sömürülerine ara vermeden devam ediyorlardı.

Yine bu gibi şirketlerde yönetici, ortak konumunda görev üstlenen insanlar; ellerine tespih alıp, sakal bile bırakıyor, Hacı Mümin pozları takınıyor, **"gardaşım"** gibi sözlerle şirinlik maskelerine bürünüyorlar ya da ellerinde otuzüçlük tespih ve çenelerinde sakallar, Müslüman taklitçiliğine giriyorlardı.

Gün geliyor maskelere de ihtiyaçları kalmıyor, otel odalarında yaptıkları pazarlıklarla Yahudi, Ermeni ve Rumlara hizmet ederek, ülkemizi ve değerlerimizi, en kritik kurumlarımızı, limanlarımızı ve tüm zenginliklerimizi pazarlıyorlar, babalar gibi satıyorlardı.

Kırımlılar Geliyor

Gittikleri ve yerleştikleri her yerde baskı ile karşılaşan Yahudiler, Türkiye'den başka; bir Kırım'da bir de Gürcistan'da rahat yaşam sürüyorlardı. Bu nedenle başta Polonya ve Almanya olmak üzere, Yahudilerin toplanma alanlarından başlıcaları bu yerleşim yerleriydi.

Musevi kökenli bu insanlar yine bu ülkelerden Edirne, Kırklareli, Tekirdağ, Rize, Kayseri, İstanbul, İzmir gibi vilayetlere

göçüyorlardı. Göç edip yerleştikleri bu gibi yerlerde, Kırım ve Gürcistan'da öğrendikleri fırıncılık, pastacılık, büsküvicilik, iplikçilik ve denizcilik gibi mesleklerini sürdürüyorlardı.

Bu Kırımlıların en ünlüleri, Malki ailesi, Unakıtan ailesi, Ülkerler şeklinde sıralanıyordu.

Tarih;

5 Temmuz 1952

Yer:

Yine, Edirne!

Ve

Yine Kırım'dan göçüp birinci istasyon olan Edirne'ye yerleşen **Yasef** ve **Matilda**'nın bu evliliklerinden bir erkek çocukları dünyaya geliyordu.

Büyük bir sevinç içinde çocuğun adını koydular:

Nesim!

Malki ailesi İstanbul'a göçüyor

Baba Yasef, İstanbul'da iplik alım ve satım işine giriyordu. Bir anda Sultanhamam piyasasında iplikçilikte bir numaraya yükseliyorlardı. Bu başarıda ortağı Hayim Erkohen'in de büyük bir payı vardı. Erkohen de ailesi ile birlikte birçok Yahudi soydaşları gibi, Edirne'den İstanbul'a göçmüştü.

1974 yılına geldiğimizde Nesim, Musevi cemaatine mensup Meri ve ailesinin Suadiye'deki yazlığına gidiyordu. Burada Meri ile tanışıyor ve 2 sene sonra da Meri ve Nesim evleniyorlardı.

O günlerde diş hekimliği yapan Nesim, bu sahada fazla para olmadığını görünce, paranın kaynağına baba mesleğine yani iplikçiliğe başlıyordu.

Gerek Malki ve gerekse Erkohen aileleri, İstanbul'da yürütülen iplik ticaretinin en büyük bölümünü ellerinde tutuyorlardı...

1985 yılına geldiğimizde baba Yasef hayatını kaybediyor, ye-

rine oğlu Nesim devam ediyordu. 1995'te ise diğer ortak Hayim Erkohen ölüyor, O da yerini oğlu Erol'a bırakıyordu. Böylece Nesim ve Erol, İplikçilik sahasında birlikte ticari faaliyetlerine devam ediyorlardı.

Tunca Tekstil, Yasef Malki ve Hayim Erkohen tarafından 1973 yılında İstanbul'da kurulmuştu. Tunca Tekstil tek başına, ülkemizin en büyük iki iplik üreticisi Cavit Çağlar ve Ali Osman Sönmez'in ipliklerini pazarlıyordu.

Malki, Çağlar ve Sönmez'e ait ipliklerin tek pazarlamacısı gibi görünüp başka ipliklerin piyasaya girmesine izin vermiyormuş gibi görünse de; başta Kore olmak üzere Uzakdoğu ülkelerinden gizlice kalitesiz ucuz iplik ithal ediyordu.

Böylece iplik fiyatlarında istediği gibi oynuyor, Çağlar ve Sönmez'e de soluk aldırmıyordu.

Malki, 1993 yılında Kıbrıs'ta iki banka sahibi oldu. Tuncabank Lefkoşa'da 105 Bin ve Facto Bank Off-Shore ise 800 Bin lira sermaye ile faaliyete başlıyordu. Bu iki bankaya rağmen Malki'nin en büyük isteği, Türkiye'de de banka sahibi olmaktı.

Malki, öyle büyük bir sermayeyi yönetiyordu ki, büyük bankalar bile kapısında kuyruk oluşturuyordu. Malki'nin tefecilik yaptığını en iyi bilen isimlerden biri de Muammer Kömürcü'ydü. Kömürcü, dokuz yıl boyunca Tunca Tekstil'i tek başına yönetmişti. Malki onu 1985 yılında Zorlu Holding'den transfer etmişti.

Kömürcü; 22 Ekim 1998 yılında İstanbul Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlar Şubesi'nde Malki'nin tefeciliği ile ilgili şu ifadeyi veriyordu:

"Nesim Malki ve Hayim Erkohen tefecilik yaparlardı. Bazı şahıslara para verip karşılığında çek senet alırlardı. Aldıkları bu çek ve senetlere borçlunun söz verdiği tarihte ödenmesi kaydıyla faizini de eklerlerdi. Borçludan almış oldukları çek ve senetlerin tutar hanesi boş olurdu. Diğer yerler doldurulur ve karşılıklı olarak imza altına alınırdı.

Malki, bunların yanı sıra çek kırdırma işi de yapardı. Çeki kırdırdığı zaman yine ödeme tarihini göz önüne alarak faizini düşerdi.

Faizle para verme ve çek kırma olaylarının yanı sıra, bankalara da sözleşmeli faizle para verme olayı vardı. Yani mevduata sıkışan bankalara yüklü miktarda paralar yatırırdı. Ve bu paraları mevduat şeklinde gösterirdi. Ancak gerçekte bankanın genel müdürü veya ilgili müdürleri ile yapmış olduğu anlaşma gereği bu bankalara bu anlaşma içerisinde yüklü miktarda paralar yatırdı.

Ve hem yatırırken anlaşılan miktarda para banka tarafından verilir, hem de yine anlaşma gereği belirlenen oranda faizler ödenirdi. Bunun yanında da yine anlaşma gereği bu bankalardan düşük faizle yüklü miktarda uzun vadeli krediler alırdı.

Bankalara bu paraları yatırdığı zaman teminat olarak, bankalarda bulunan müşteri çeklerini alırdı. Bankanın almış olduğu paranın ödemesi yapılınca bu çekler bankaya iade edilirdi. Yani teminat olarak banka çeki almazdı. Çünkü bankanın herhangi bir mali problem yaşaması halinde yine banka aracılığı ile alınan müşteri çeklerini tahsil etme amacını taşıyordu.

Tabii ki bunun yanında en büyük kazanç yine bankadan alınan kredi idi. Ve bu kredileri de tefe parası olarak, yani faizle borç verme parası olarak kullanırdı. Ancak bunları biz çalışanlardan gizli yaptıkları için bu konuda bize bilgi vermezlerdi.

Bankalara yatırmış olduğu paraların miktarını tam olarak bilmiyorum. Ancak tahminime göre bankaya yatırdığı para 300 milyon dolardan aşağı değildi..."

Malki, 1990 yılında Tütünbank'a büyük miktarlarda para vererek ve yukarıda anlatılan yöntemlerle, bankanın yüzde 25'ini ele geçiriyordu.

Kömürcü; Malki'nin Pamukbank, Demirbank ve Egebank'a da bu şekilde paralar yatırıp müşteri çekleri aldığını da ifadesine ekliyordu.

Bakın Kömürcü, ifadesinde daha neler anlatıyordu:

"En çok bankalara tefe ile para verildiği için tahsilâtı kolay olurdu. Çünkü teminat olarak müşteri çekleri veya hisse senetleri alınırdı. Şahıslara verilen tefe paralarında ise karşılığında alınan çek veya senedi bankaya verip tahsil ettirirdi. Dolayısıyla bu şekilde alacaklarının tahsili ile ilgili silahlı adamlara ihtiyaç duymazdı.

Bütün bu işleri bankalar yapardı. Bu işlemlerin yapılması için de bankaya gitmesine bile gerek yoktu. Talimatla, bankaya gitmeden işlerini hallederdi. Genellikle Tütünbank, Demirbank, Egebank, Pamukbank'ı, kayıt dışı paralarının işlemlerini yaptırmak için kullanırdı.

Resmi işlerini İş Bankası ile hallederdi. Tütünbank bünyesinde banka sahipleri, Genel Müdür ve Genel Müdür Yardımcısı Şükrü Karahasanoğlu ile sıkı irtibatları vardı. Para alışverişini bu şahıslarla yapardı.

Malki, öyle sağlamcıydı ki, batan ya da daha doğru bir deyişle batırdığı bankaların genel müdürlerini Şükrü Karahasanoğlu örneğinde olduğu gibi ortak olarak yanına alıyordu.

Tıpkı Şükrü Karahasanoğlu'nu yüzde yirmibeş hisse ile Tunca Bank'a ortak yapması gibi...

Malki'nin ilişkide olduğu isimlerden biri de Dündar Kılıç'ın yanında çalışan Tarık Ümit'ti. Tarık Ümit MİT'çiydi ve Cemal Alpaslan gibi Mehmet Eymür'e yakındı. Tabir'i caiz ise Eymür'den habersiz adım bile atmıyordu.

Tarik Ümit, Kıbrıs'ta kara para aklamak amacıyla kurulan ve bir Off-Shore bankası olan First Merchant'ın da ortakları arasındaydı.

Tarık Ümit banka ile ilgili Eymür'e bazı bilgiler vermiş, Eymür de Ümit'in sözde kendisine anlattıklarını NTV MAG Dergisi'nin 2000 yılı Ağustos sayısında şöyle aktarıyordu:

"O banka bir nevi kara para aklama işi için kullanıldı. Bildiğim kadarıyla özellikle Sovyetler'in çöküşünden sonra Rus-

ya'dan gelmesi gereken paralar başka yere kaçmasın diye kuruldu. O nedenle ortakları arasında Ruslar da var. Benim bildiğime göre o tarihte Rus Tass Ajansı'nın başında bulunan kişi de bankaya ortak. Kendi ismi gözükmesin diye bir akrabasını ortak olarak göstermiş..."

Mehmet Eymür, şark kurnazı ya bilgilerinin kaynağını da veriyor;

"Tarık Ümit!"

Öyle ya; nasıl olsa Tarık Ümit öldürüldüğü için Eymür'ün bu sözlerini tekzip edemiyor, o da meydanı boş bulunca Ümit'in üzerinden salvolamaya devam ediyordu. İzleyelim:

"...Tarık Ümit o vakit bana anlatmıştı. İşte, Rusya'dan gelecek paralar için bankanın kullanılacağını falan... Hatta o bankanın kurucuları arasında **Engin Civan** ile **Rüştü Saraçoğlu'**nun olduğu da söylenildi. Tarık'ın bir akrabası söyledi..."

Bankanın asıl sahiplerinden yani en büyük hissedarlarından Namlı Ailesi'ne gelmeden önce, gelin **Engin Civan** hakkında bazı bilgileri hatırlayalım.

Medya dünyasının en kıvrak kalemlerinden **Mahmut Övür; "Yeşildağ"** kardeşler ile ilgili olarak **16.02.2006** tarihli Sabah Gazetesi'nde yer alan yazısında, İstanbul Büyükşehir Belediyesi AKP'li Meclis Üyesi **Zeki Yeşildağ**'ın, Washington'da mütevazı bir evlilik töreni ile 12 yıl önce Türkiye'yi sarsan **"Civangate"** skandalına imza atan, dönemin Emlakbank Genel Müdürü Engin Civan'ın kızkardeşi Müjde Civan ile evlendiğini yazıyordu.

Övür daha önce yazdığını vurguladığı yazısında, basit bir çek suçu işleyerek önceden cezaevine giren Hasan Yeşildağ'ın, Tayyip Erdoğan'ı karşıladığını, 4 ay boyunca da cezaevindeki tüm görüşmelerini düzenlediğini anlatıyordu.

Hasan Yeşildağ, Engin Civan'ın kız kardeşi ile evlenen Zeki Yeşildağ'ın abisiydi.

Garip değil mi?

Abdullah Gül'ün kankası **Hanefi Avcı**'nın anlatımlarına göre; **Mehmet Eymür, Tarık Ümit ve Engin Civan** birbirlerine paralarını emanet edecek kadar yakın ilişki içindeydiler.

Ülkemizde kontrol altında yükseltilen kriz dönemleri incelendiğinde, hep aynı yapı, hep aynı isimlerle oluşan ortaklıklar öne çıkıyordu.

Bunlar; CIA'nın denetiminde faaliyet gösteren, Ermeni örgütlerinin organizesinde, yöneticilerinin ve tetikçilerinin büyük bir çoğunluğunu Ermeni asıllı isimlerin oluşturduğu, Hizbullah, PKK, El-Kaide gibi örgütlerle işbirliği içinde çalışan, Emniyet içinde yuvalanan Fetullahçı şebeke...

Bu karma örgüt, işledikleri cinayetleri, yaptıkları katliamları, gerçekleştirdikleri ihanetleri, dün de uydurdukları sanal örgütlere ve suçsuz insanlara fatura ediyorlardı, bugün de...

Dün; **"Bomba Davası"**ydı!

Bugün; bomba malzemeli Ergenekon!

Neyse;

Yeşildağlar, Civanlar, Tayipgiller derken, Hakkı Yaman Namlı'yı unuttuk. Hadi dönelim tekrar Namlı'ya;

First Merchant Bank isimli Off Shore bankasının sahibi ve Eymür'ün kadrolu elemanlarından MİT kuryesi Hakkı Yaman Namlı, asıl namını Susurluk'un bankeri olarak yapmıştı. Türkiye'den Rusya'ya, Rusya'dan Vatikan'a, Vatikan'dan Arap dünyasına kadar uluslararası düzeyde her ülke ve her kesimle ilişkileri vardı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu'nca görevlendirilen **Kutlu Savaş** tarafından sorgulanmış ve o sorguda ilginç açıklamalarda bulunmuştu.

Savaş'ın **"Teoman Paşa ilgili ne biliyorsun onunla görüşüyor musun"** şeklindeki sualini nasıl yanıtladığını, Mehmet Eymür'ün Amerika menşeli sitesi Atin'den şöyle öğreniyorduk (!):

"Bir kere o da 1992 veya 1993 yılında. Görüşme de Tarık Ümit'in ofisinde gerçekleşti..."

MASAK ya da resmi adıyla Mali Suçları Araştırma Kurulu, Namlı ailesi ile ilgili yaptığı araştırmada, Lefkoşa'da kurulan **First Merchant Bank**'da milyonlarca dolar kara paranın aklandığını tespit ediyordu.

Kadıköy 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapılan yargılama sonucunda Namlılar, ikişer yıl hapis ve bir trilyon lira ağır para cezasına çarptırılıyorlardı.

Hakkı Yaman Namlı yaptığı sahte işlemlerin sonucunda, Merkez Bankası'nı da dolandırmakla suçlanmış ve mahkûm olmuştu.

Ve

Namlı Ailesi'nin Koçbank'ta bulunan hesabındaki beş milyon dolara da devlet tarafından el konuyordu.

Nesim Malki ve Tarık Ümit'in ilişkileri ile ilgili olarak, Malki'nin ortağı Erol Erkohen'in şöförü Ahmet Türkyılmaz Başbakanlık Müfettişlerine, zaman zaman Nesim Malki'nin şöförlüğünü de yaptığını belirterek, Tuncabank'ın Kıbrıs'ta kurulması için önayak olan kişinin de Tarık Ümit olduğunu ısrarla vurguluyor ve şöyle konuşuyordu:

"O arada Nesim Malki banka kurmaya çalıştı. Ailece kuracaktı. Fakat Türkiye'de izin alamadı. Bu izni çıkarmak için Alaatin Çakıcı ile bağlantı kurdular. Bu olayı Erol Erkohen, Hayim ve Nesim Malki aralarında konuşurlarken duydum.

Alaattin Çakıcı iki milyon dolara bu işi halledecekti. Ancak başarısız olunca parayı vermek istemediler. Alaattin bunun üzerine tehditlere başladı. Erol Evcil ile Nesim Malki'nin tanışıklığı onun ölümünden üç dört yıl öncesine dayanıyordu.

Hayim, Erol Evcil'i çok severdi. Nesim Malki ve Erol Evcil, tehditler üzerine beşyüz bin doları Çakıcı'ya vermek istediler. Ancak Çakıcı bunu kabul etmemiş. Nesim Malki'nin ölümünden bir, birbuçuk ay kadar önce Erol Evcil ve Nesim Malki beş-

yüzbin doları Çakıcı'ya verebilmek ve onun tehditlerini önlemek amacıyla Fransa ve Amerika'ya gittiler. Orada buluşmuşlar. Ancak Çakıcı bu parayı almamış. Ona Kıbrıs'taki banka işini hallettiklerini, ayrı adam kullandıklarını anlatmışlar.

İşi halleden kişinin Tarık Ümit olduğunu tahmin ediyorum. Arabada telefonla görüştükleri sıradaki konuşmalarından bu kanaate varmıştım. Çakıcı onları reddedince döndüler..."

Korkmaz Yiğit 1995 yılı başlarında Nesim Malki ile tanıştı. Malki, işadamlarına yüksek faizle para veren, çeşitli yatırımlarda gizli ortaklıkları olan tefeciydi. Kısa sürede samimi oldular. Yiğit Malki'ye "Niso" diye hitap etmeye başladı. Malki de Yiğit'in "Yeşil Vadi" projesine ortak olmak için 6 milyon dolar verdi.

Bir gün Malki, Yiğit'ten yardım istedi; "Alaatin Çakıcı ve Erol Evcil, sürekli beni sıkıştırıyorlar." Yiğit, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nu tanıyordu. Malki'yi arayıp ona götürdü. Kozakçıoğlu, koruma önlemleri alacaklarını anlattı, Malki'yi rahatlattı. Valilikten çıktıktan sonra birbirlerinden ayrıldılar. Yiğit, tam arabasına binmişti ki, cep telefonu çaldı. Gelin bundan sonrasını Faruk Bildirici'nin kitabından izleyelim:

"Ben Alaattin Çakıcı, Abi Niso'yu koruma. O benim ekmek kapım! İstanbul'dan 15-20 kişiye fatura çıkarırım, senede iki kere de sıra Niso'ya gelir. Onu korumaktan vazgeç!

Meğer, Malki ayrılır ayrılmaz, Evcil'i arayıp, Yiğit'in kendisini Vali'ye götürdüğünü söylemiş, "Artık benden para alamazsın" demiş, Evcil de anında Çakıcı'ya duyurmuştu olup biteni.

Yiğit, "Peki kardeşim" deyip telefonu kapattı. Çakıcı, ikna olmamıştı. İki gün sonra yine aradı. "Sen Niso'yu Papaz'a götürmüşsün." Dündar Kılıç'tan "Papaz" diye bahsediyordu. Yiğit, reddetti:

"Dündar Kılıç'ı tanımam. Sadece Hayri Kozakçıoğlu'na götürdüm. Ama bana bir zarar vereceksen bahane aramana gerek yok."

Çakıcı, ısrar etmedi, telefonu kapattı. Aradan birkaç gün geç-

ti, 28 Kasım 1995'te Malki'nin öldürüldüğü haberi geldi. Ertesi gün Çakıcı yine Yiğit'e telefon etti:

"O p..... beni dün aradı. Niso'yu ara, "Seni yarın öldüreceğim de" dedi. Huylandım, aramadım. Demek ki, benim üzerime yıkacaktı."

"Aman bana anlatma ben bilmek istemiyorum."

"Hayır, polis dinliyordur. Bu polise ihbardır. O Yahudi'nin intikamını almayı Allah bana nasip edecek."

Çakıcı, yine sinirle, küfürler ederek bitirdi görüşmeyi.

Birkaç gün sonra Korkut Eken aradı Çakıcı'yı. Malki cinayetiyle ilgisi olup olmadığını sordu. Çakıcı, hemen adresi verdi:

"Bursalı, genç bir işadamı... Uçağı olan, 'patron'un sık sık görüştüğü bir kişi. Erol Evcil..."

Çakıcı, cinayeti kendisinin üzerine yıkmak istediğini anlatıp, en yakın arkadaşını şikâyet etti. Eken sordu: "Ben bunu şeye, Orhan Bey'e (Taşanlar) söylesem bir mahsuru olur mu senin için?"

Çakıcı, "İ.nelik yapmaya devam ederse hesabını sorarım" demesine rağmen tereddütlüydü.

"Patronla bir konuş. O okey derse anlıyor musun, o İstanbul'dakine, anlıyor musun, benim anlattıklarımı anlat.

"Patron", onay vermiş olsa gerek ki, Eken, birkaç gün sonra İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'ı ziyaret etti, duyduklarını anlattı.

Fakat nedense Malki cinayetinde polis, yıllarca hiçbir ilerleme sağlayamadı."

Tayyip ile Evcil

Yakalandığında villasında ele geçirilen el yazısı notlarında, Erol Evcil'in, kurşun atsan hayaline yetişemeyeceği, hırslarının sonu olamayacağı da ortaya çıkıyordu. Yaptığı plan ve tasarıları ile kurduğu hayallerine göre, 2002 Türkiye'sinde Mehmet Ağar

Cumhurbaşkanlığı koltuğunda oturacak, Başbakanlık makamında ise Tayyip... MİT Müsteşarı ise Mehmet Eymür.

Kendi ise başta Cavit Çağlar olmak üzere birçok ismin şirketlerini ele geçirmiş, televizyon kanalları, gazeteleri ve olağanüstü şirketleri ile ülkenin en büyük patronu...

Tabii yanında da Gülben.

22 Haziran 2012 tarihli Sabah Gazetesi'nde "Erol Evcil'e rekor ceza" başlığı ile Evcil'in kara para davası ile ilgili mahkemeden aldığı mahkumiyet şöyle aktarılıyordu:

"Alaattin Çakıcı'nın kasası olduğu iddia edilen işadamı Erol Evcil ile Evcil'in "gizli kasası" olduğu öne sürülen Nilüfer Turizm'in sahibi Hüseyin Kayapalı "suç örgütü kurmak", "nitelikli dolandırıcılık" ve "kara para aklama" suçlarından 15 er yıl hapis ve 1 milyon 274 bin 990'ar TL para cezasına çarptırıldı..."

Evcil'in aldığı bu cezanın ardından Tayyip, İstanbul AKP'ye talimat veriyor ve iftar gecesi düzenlemelerini istiyordu.

Evcil'in aldığı cezanın üzerinden daha 20 gün bile geçmeden AKP İstanbul İl Teşkilatı iftar düzenliyor ve iftarın baş konuğu çete, kara para aklama, nitelikli dolandırıcılıktan hükümlü Erol Evcil oluyordu.

Emine'nin de katıldığı iftarda Tayyip, bir de konuşma yapıyordu.

Tayyip, konuşmasında neden mi bahsediyordu?

Neden olacak?

İslam ahlâkından!..

Ver öpümmm Paşammm

Gelin şimdi daha ilginç bir olaya göz atalım:

Aylardan;

Ağustos!

Yıllardan

1998!

Yer;

İstanbul Büyük Kulüp!

17 Ağustos akşamı Türkiye, Mehmet Ağar'ın oğlunun Büyük Kulüp'te yapılan düğününü konuşuyordu.

Nasıl konuşmasın, Ağar oğlunu evlendiriyor, "Netekim Paşa" Ağar'ın oğlunun şahidi oluyordu.

Nikahı kıyan Belediye Başkanı ise Netekim Paşa'ya yağcılık üzerine yağcılık yapıyor, adeta onu yıkayıp yağlıyordu. **"Ver öpüm paşaaammmm"** diyerek ellerini bile öpüyordu.

Kim mi; bu başkan?

Kim olacak?

Recep Tayyip Erdoğan!

Tayyip, Evren Paşa'ya övgülerinin arasında yakınmayı da ihmal etmiyor, adeta dövünüp saçını başını yoluyordu:

"Ahh paşam ahh!.. Sizin devlet başkanı olduğunuz dönemde ben belediye başkanı olacaktım ki, o zaman ne güzel işler başarırdık."

Yine aynı gün Emniyet, **"Kılıç"** ya da popüler tanımlamayla **"Gladyo"** adını verdiği bir operasyon gerçekleştiriyordu. Operasyonun istihbarat aşamasını Emniyet İstihbarat Dairesi Başkanı Sabri Uzun, operasyon bölümünü ise Emniyet Organize Suçlar Dairesi Başkanı Emin Aslan yönetiyordu.

Kılıç Operasyonunun hedefinde Alaattin Çakıcı ve tüm arkadaşları vardı. Dolayısıyla Hizbullahçı Mehmet Sümbül ve Zeytinci Erol Evcil de bu operasyonun kapsamındaydı...

Düğünün ilerleyen saatlerinde Çakıcı ve adamlarının yakalandığı haberi geliyordu. Alaattin Çakıcı, arkadaşları Murat Güler ve Aslı Ural, kaldıkları otel odasında Türk polisi ile Fransız polisinin gerçekleştirdiği bir operasyonla yakalandılar. Gözaltına alındığında Çakıcı'nın üzerinden diplomatik bir pasaport çıkıyordu.

Çakıcı, İtalya'daki P-2 locası'nın ünlü şefi Gelli'nin kaldığı

Marsilya'daki Les Baumates Cezaevi'ne konuyordu. Çakıcı'nın buradaki misafirliği uzun sürmüyor, ardından ünlü terörist Ramirez Sanchez ya da nam-ı diğer Çakal Karlos'un kaldığı Paris'teki Sante Cezaevi'ne sevk ediliyordu.

Kaderin cilvesine bakın ki; aynı cezaevinde Abdullah Çatlı da kalmıştı.

Kaderin cilvesi dedim ya, bakın aklıma ne geldi. Eylül 2009 tarihinde Kılıç Operasyonu ile Alaattin Çakıcı'yı yakalatan Emin Aslan, bu defa emniyetin gerçekleştirdiği "Hassas Burun" uyuşturucu operasyonu sonucu çete lideri Habib Kanat ile bağlantılı olduğu gerekçesiyle tutuklanıyordu.

Aslan'ın tutuklanması, adeta kaderin cilvesi içinde kaderin cilvesi gibiydi. 2000'li yılların henüz başı... O yılların Türkiye'si **"Matador"** operasyonuna şahit oluyor, operasyonu dönemin Organize Suçlarla Mücadele ve Kaçakçılık Dairesi Başkanı Emin Aslan yönetiyordu.

Toygun Atilla, o operasyonu 26 Eylül 2009 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde şöyle anlatıyordu:

"Matador" operasyonunda tutuklanan Urfi Çetinkaya'nın sağ kolu Cemal Nayır'dı. Cemal Nayır'ın Urfi Çetinkaya'nın sağ kolu olmasından başka bir diğer özelliği daha vardı. Sivaslıydı. Kimilerine göre çok basit gibi gözüken bu ayrıntı aslında o dönem çok da basit algılanmadı. Kısa süre sonra o gün tarihli gazetelerde "İstanbul emniyetindeki Sivaslılar grubu" ile ilgili haberler yer almaya başladı.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Ahmet Pek'in de aralarında bulunduğu bazı emniyet müdürlerinin, Cemal Nayır'la birlikte Sivaslılar gecesinde fotoğrafları gazete sayfalarına yansıyordu.

O dönem İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde "Sivaslılar Grubu"nun başını çektiği iddia edilen Ahmet Pek, 2009'da Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanı oldu.

Ve kaderin bir cilvesi olarak, İstanbul'da Narkotik Şube Mü-

dürlüğü'nün Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'nın koordinesinde yaptığı operasyonda Emin Aslan çetenin köstebeği olduğu gerekçesiyle tutuklandı.

Aslan, **"Matador"** operasyonunda çeteye köstebeklik yaptığı iddiasıyla aralarında rütbelilerin de bulunduğu 9 polis hakkında soruşturma açmıştı.

18 ay açığa alınan polis memuru Nazmi Yıldız ile operasyon sonrası 2001'de Emniyet Genel Müdürlüğü'nce "Master" için Almanya'ya gönderilen Emniyet Amiri Hüdai Sayın, Ankara'daki 5 meslektaşı hakkında **"komplo kurdukları ve suç isnad etikleri"** iddiasıyla tazminat davaları açmıştı...

Dava açılan isimlerin başında Emin Aslan ve yine Aslan ile birlikte tutuklanan Murat Nemutlu da geliyordu.

Yine kaderin cilvesi "komplocu" olmakla suçlanan Emin Aslan, Hürriyet'e yaptığı açıklamada; komployla karşı karşıya kaldığını belirterek**, "Bu dönemde bir takım şeylerle karşı karşıya kalacağımızı biliyordum Ancak böyle bir komplo ve iftira ile karşılaşacağımı düşünmüyordum"** diyordu..."

Ne güzel değil mi?

Emniyet Müdürü seviyesindeki polisler birbirlerine komplo yapıp iftiralar atıyorlar, birbirlerini tutuklatıyorlar... Sonra da insanlarımız bunlardan adaletli davranmalarını bekliyor...

Çok yazık hem de çok!

Ergenekon iftiraları da Emniyet, Adliye ve basındaki Fetullahçıların, siyasal şeriatçıların komplo ve iftiraları değil mi?

Bakın,

Aynı operasyon çerçevesinde ele geçen bir başka isim de Hizbullah militanı Mehmet Sünbül'dü.

Hizbullah Lideri Hüseyin Velioğlu'nun Mehmet Sünbül'ü sorgulamasının yer aldığı kasette, ilginç bir diyalog ve bu diyalog içinde ilginç bir isim geçiyordu:

"Velioğlu: Ortağın yok mudur?

Sünbül: Burhanettin Türkeş. Beraber aldık. Ondan sonra işletemedik. **Tufan Mengi** vardı, eski Mazlum-Der Başkanlığı yaptı. Şimdi iki üç tane hastaneye ortaktır."

Tufan Mengi tanıdık geliyor değil mi?

Tufan Mengi kim mi?

Hatırlamadınız mı?

O halde bir daha

Anlatayım...

Emine ve hastaneleri

Emine Erdoğan ile ilişkilendirilen ve sık sık gündeme getirilen konulardan birisi de, Emine'nin Medikal Park Hastaneleri'nin gizli sahipleri arasında olmasıydı. Hastane'nin ortaklarından ve Emine'ye en yakın isimlerden Muharrem Usta'ya bu soru sorulduğunda genelde duymazdan gelmeyi yeğliyordu.

Emine ise Kürşat Tüzmen'in evinde Medikal Park ile ilgili kendisine sorulan soruya, o samimi hava içinde başını sallayarak yanıt veriyordu.

Emirdağ Caddesi, Atakule Plaza Dikilitaş Merkezli sağlık hizmetleri ile ilgili hastaneler, poliklinikler, ilk yardım ve kan merkezlerinden tutun da her türlü ticari faaliyetlerde bulunmak üzere, 28.11.2005 tarihinde Ticaret Odası'na 574014 No ile kayıt olan, 155 milyon 270 bin 655 TL sermayeli Medikal Park Sağlık Hizmetleri A.Ş isimli şirketin resmi ortakları şu şekildeydi:

Muharrem Usta,

Adem Elbaşı,

Arercan Deldağ,

Münir Sancak,

Anjela Bebasa,

Walid Fouad Musallam...

Muharrem Usta, Haydar Sancak, Adem Elbaşı, M. Levent

Özdemir, Ahmet Özdemir, sermayesi 4 milyon 800 bin lira olan ve Altunizade'de kurulan Biyolog Tıbbi Cihazlar Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ni 17.10.201 tarihinde etkin hale getiriyorlardı.

Muharrem Usta'nın, Gaziosmanpaşa'da 21.09.1995 tarihinde açtığı 5 milyon 100 bin lira sermayeli hastaneler, poliklinikler, ilk yardım ve kan merkezleri, laboratuar ve radyoloji tesisleri alanında çalışma gösteren Ekip Sağlık Hizmetleri Ticaret Limited Şirketi'ndeki ortaklarını görelim:

Orhan Gökşen,

Andaç Argon,

Metin Kapukaya,

Ve

Tufan Mengi...

Hadi gelin şimdi **Tufan Mengi**'yi tanıyalım.

Tufan Mengi, Tayyip'in özel danışmanı ve aynı zamanda gizli kasası olduğu ileri sürülen isimlerdendi. Bu nedenle de gözaltına alınmıştı.

Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporuyla, 1998 ve 1999 yıllarında İGDAŞ'ın, gerçekleştirilen yolsuzluklar sonucu 22 trilyon lira dolandırıldığı ortaya çıkıyordu.

Raporda; yolsuzluğa karışanlar arasında Büyükşehir Belediyesi yöneticileri ile Tufan Mengi'nin olduğu vurgulanıyordu.

Bir dönem Mazlum-Der'in İl başkanlığını da yapan Mengi, 17 Ağustos 2001 tarihli Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporunda yolsuzluğun göbeğindeki isim olarak gösteriliyordu.

Raporda; İGDAŞ'ın 1,5 trilyon lira tutarındaki şaibeli tanıtım ihaleleri ve mobil sayaç okuma ihalelerinde de, 20 trilyon liranın üzerinde bir dolandırıcılık olduğu belgeniyordu.

Tufan Mengi ile gözaltına alınan **Mehmet Şişman** ifadesinde şöyle diyordu:

"**Recep Tayyip Erdoğan**'ın danışmanı olan **Tufan Mengi** beni arayarak İGDAŞ ile ilgili naylon faturaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunun üzerine bu işi yapan **Ayhan Erim** adlı arkadaşımı **Tufan Mengi** ile tanıştırdım. Bu tanıştırma karşılığı 5 milyar aldım.

Yılmaz Çelik, Tayyip'in Başkanı olduğu İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden Albayraklara verilen ihaleler ile ilgili olarak **"Temiz Şehir Operasyonu"** ile gözaltına alınan Tufan Mengi'nin **"tetikçisi"** olduğu iddiasıyla, İstanbul DGM Başsavcılığına ifade veriyordu.

Çelik, ifadesinde şunları söylüyordu:

"Mengi ihalelere katılmak isteyen kişileri benimle korkutuyordu. Beni derin devletin adamı olarak tanıtıp insanları yıldırıyordu. Böylece bu kişilerin ihalelerden çekilmesini sağlıyordu."

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait ihalelerin önce Tufan Mengi'ye geldiğini ifade eden Çelik, ihalenin onun uygun gördüğü kişilere kaldığını söylüyordu.

Tufan Mengi'nin Recep Tayyip Erdoğan'ın özel danışmanı olduğunu da anlatan Yılmaz Çelik, aralarının bozulması üzerine Mengi'nin kendisinden Erdoğan'ı vurmasını istediğini, ancak bu planın gerçekleşmediğini iddia ediyordu.

Mengi için beş yıl boyunca çalıştığını belirten Çelik, "Bu süre içinde onun için çalışıp kurşun sıktım. Mengi, aynı zamanda Recep Tayyip Erdoğan'ın özel danışmanıdır. Araları bozulunca benden Erdoğan'ı vurmamı istedi. Sonra da plan değişti" diyordu.

Fatih Saraç'ın evini kurşunladığını ve gözü korkan Saraç'ın kendisine 6 milyar lira verdiğini de söyleyen Yılmaz Çelik;

"Bu olayın ardından tutuklanarak Sivas'taki Kangal Cezaevine gönderildim.

Tufan Mengi, cezaevinde kaldığım sürece bana baktı. Cezaevinde çok lüks imkânlara sahiptim. Cezaevinden sabah çıkar

akşam dönerdim" diye konuşuyordu.

Şimdi;

Gelelim zurnanın zart dediği yere;

Tayyip'i vurmak isteyen kim?

Savcılık kayıtlarına göre; özel danışmanı ve ihaleler ile benzeri yolsuzluklarda tüyü bitmemiş yetimin hakkını birlikte iç ettikleri kişi, yani ortağı **Tufan Mengi**...

Tufan Mengi, daha sonra Tayyip'in yerine kimi vurduruyor?

Yine Tayyip'in gizli kasası olduğu İstanbul Belediyesi'ndeki usulsüzlük soruşturmalarında çokça vurgulanan **Fatih Saraç**'ı...

Peki,

Tayyip ve yalamaları ne diyor?

Ergenekon Tayyip'i vurduracak!..

Oysa

Bu belgelerden çok kolay ve net olarak anlaşılacağı üzere, fakir fukara ile garip gurabadan çarpılan paraların paylaşımı sözkonusu.

Bunca koruma ordusu ne için...

Sizin anlayacağınız;

Ergenekon da bu işin kamuflajıymış...

Takunyalı Führer adlı kitabımda kaçak binada oturduğunu yazınca, "Ben asla kaçak binada oturmadım" şeklindeki yalan dolu sözleri ile benden 50 milyar isteyen Tayyip, yine kendi açıklamalarıyla hem kaçak binada oturduğunu söylüyor ve yine öldürülme edebiyatı yapıyordu.

Böylece öldürülme masallarının kökeni ve nedenleri bir daha kanıtlanıyordu.

Bakın Tayyip, 29.11.1994 tarihinde Refah Partisi Maltepe Gençlik Komisyonu Şöleni'nde kaçak binada oturması konusunda neler anlatıyordu:

"Kaçak binada kiracı olarak oturuyorum. Yahu deli misin? Belediye Başkanı kaçak binada kiracı olarak oturur mu?

Oturur?

Niye, oturuyorum biliyor musunuz?

Çünkü bu düzenin kendisi de kaçak onun için!.."

Dün bu sözleri söyleyen Tayyip, bugün benden Emine ile birlikte toplam faiziyle yüz milyar lira alma hayalleri kurarak, **"Hiçbir zaman kaçak binada oturmadım"** diyebiliyordu.

Aynı Tayyip, 8 Kasım 1994 tarihli Sabah Gazetesi'nde de, yandaş ve yanaşma dindaşlarının gerçekleştirdiği kaçak yapıların yıkılmasına yönelik soruya verdiği cevapta öldürülme masalları anlatıyordu:

"Daha fazla ileri gidersem öldürüleceğimi söylüyorlar. Tayin edilmiş ömrümüzü kimse kısıtlayamaz. Yüce Allah'tan başka kimse öldüremez."

Ama;

Bütün bu gerçekler;

Atatürkçü insanlara karşı; sindirme, korkutma, yıldırma amaçlı olarak gerçekleştirilen Ergenekon tertibinin nedenlerine ve amaçlarına projektör vuruyordu.

Tayyip'e ihtar amaçlı kurşunlanan **Mehmet Fatih Saraç'**ın, Tayyip'in kefil olduğu Yasin El Kadı'nın, yine Tayyip'in danışmanlarından **Cüneyt Zapsu** ve dolayısıyla Ülker grubu ile ortak şirketleri vardı.

Tayyip'in beyninin yarısı **Mehmet Metiner**'in **"Kardeşlik Çağrısı"** adlı kitabı, Saraç'ın sahibi olduğu **"Risale"** yayınlarından çıkmıştı. Suudi Arabistan'da şeriat tahsili gören Saraç ile Metiner de çok sıkı işbirliği içindeydiler. Öyle ki kitaba önsözü Saraç yazıyor ve Metiner'i övgüye boğuyordu.

Saraç, Tayyip'le beraber Eyüp Sultan Vakfı'nda faaliyette bulunuyordu.

Peki, bu Vakıf'ta başka kimler vardı?

Eyüp Belediye Başkanı **Ahmet Genç, Ahmet Ergün**, Kanal 7'nin başında bulunan ve Deniz Feneri soruşturmasından tutuklu olan **Mustafa Çelik**...

İGDAŞ'ın LONCA A.Ş'ye şaibeli olarak ihale verdiği ve yine sebepsiz yere avans adı altında 3,5 milyon lira ödediği, yine Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporu'nda yer alıyordu.

LONCA AŞ'nin ortak ve kurucuları arasında Akit Gazetesi yazarlarından **Abdurrahman Dilipak** da vardı. Dilipak, Deniz Kuvvetleri eski Komutanı **Güven Erkaya**'ya iftira ve hakaretten dava kaybedince icralık oluyor, Dilipak'a geçmiş olsun ziyaretinde bulunanlar arasında ilk sırayı **Emine** alıyordu.

Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporu'na göre; İGDAŞ'tan 5 yıl içerisinde 1,5 trilyon haksız kazanç sağlayan şirketlerden biri de İRONİ Ajans'tı. Ajansın kurucu ve ortakları arasında, **Abdullah Topel Coşkun** ve kardeşi **Ahmet Hakan Coşkun** da vardı.

Gazeteci Adnan Bulut, Ahmet Hakan'a bu konuyla ilgili ilginç bir mektup kaleme alıyordu. Bu enteresan mektubun bazı bölümlerini gelin birlikte okuyalım:

"Tufan Mengi'nin bir hastanesi var biliyorsun. Atlas Hastanesi'ne gitmişliğin vardır mutlaka. Çünkü ben hastanenin kayıtlarına, Tufan Mengi'nin para aktardığı kişilere bakınca müthiş bir organizasyon şeması ile karşılaştım. Atlas Hastanesi'nde bir dönem **Dr. Şerafettin Özer** de başhekimlik yapmış.

Dr. **Şerafettin Özer**'i araştırınca ne göreyim. Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nin Başhekimi'nin de adı **Dr. Şerafettin Özer**'miş. **Tabip Albay Şerafettin Özer**'le Tufan Mengi'nin Atlas Hastanesi'ndeki **Dr. Şerafettin Özer** meğer aynı kişiymiş...

Şaşırtıcı değil mi?

Bu kadar da değil kuşkusuz tesadüfler. **Zirve Özel Sağlık Hizmetleri** diye bir şirket kurulmuştu anımsarsın sende. Bu

şirketin ortaklık yapısı da ilginç. Bu şirkette senin o çok sevip saydığın **Tufan Mengi** ile Tabip Albay **Şerafettin Özer** yine ortak.

Diğer ortaklar ise; **Zehra Şerbetçi** ve **Osman Aktaş**. Şirketin ilk döneminde **Tufan Mengi** değil eşi **Ümran Mengi** ortak görülüyor. Ancak daha sonra Tufan Mengi şoförü **Ayhan Çağlı**'nın üzerindeki hisseleri devralarak resmen Zirve Sağlık Hizmetleri Şirketi'ne ortak oluyor..."

Ne ilginç tesadüf değil mi?

Ahmet Hakan'ın askere gitmemek için **"elverişli değildir"** raporu aldığı yeri tahmin etmek zor değil...

Tabii ki;

Kasımpaşa Askeri Deniz Hastanesi...

Gelelim şimdi bir başka tesadüfe daha.

Tayyip'in gizli kasası olduğu iddiasıyla gözaltına alınan danışmanı **Tufan Mengi'**nin ortağı olan Tabip Albay **Dr. Şerafettin Özer"**in başhekimlik yaptığı Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nden askerlikten çürük raporu alan bir diğer isim kim?

Kim olacak?

Ahmet Burak Erdoğan!..

Yani;

Emine ile Tayyip'in (!) mahdumları...

Emine'ye en yakın isimlerden Muharrem Usta, Tayyip'in en yakınında yer alan Tufan Mengi'den başka yine Emine'nin köylüsü ve en yakını Sancak ailesinden **Abdülhaluk Sancak**, **Cantürk**'ler ve **Civan'**lar ile yine sağlık sektöründe 1 milyon 453 bin 850 bin lira sermayeli Yükseliş Sağlık Hizmetleri Gıda Tekstil Sanayi ve Ticaret A.Ş'yi kuruyordu.

Muharrem Usta'nın **Monomed Özel Sağlık Hizmetleri Ticaret Anonim Şirketi**'ndeki ortakları;

Velioğlu Dursun,

Mısır Muhammed,

Yediyıldız Şenel'di...

Emine, pardon Allah'ın **"yürü ya kulum"** dediklerinden Muharrem Usta, 2011 yılı ciro beklentilerinin 850 milyon TL olduğunu söylüyordu.

Muharrem Usta, Emine'nin hastanelerin ortağı olup olmadığı konusundaki iddialar hakkında şunları söylüyordu:

"Ethem Bey'in (Ethem Sancak) Siirt'li olması da olayı tamamlıyor gibi görünüyor."

Ethem Sancak, Muharrem Usta, Tufan Mengi, Fettah Tamince, Remzi Gür, Murat Ülker gibi yandaşlar, başta sağlık olmak üzere basın ve birçok sahada adeta tekel oluşturuyorlardı.

Hastanelerdeki ameliyat dahil hasta tedavilerini kilitleyen **"tam gün yasası",** yandaş işadamları ve tarikatların etkinliğinde olan sağlık sektöründe; onların daha fazla kâr hırslarının sonucuydu.

Emine ile Tayyip'e en yakın isimlerden Muharrem Usta ile Sancak ailesi başta sağlık olmak üzere birçok sektörde işbirliği ve ortaklık içindeydiler.

Ethem Sancak, 31.10.2005 tarihinde Erdoğan ailesinden **Mehmet Erdoğan**'ı da yanına alarak, **MT Gayrimenkul Sağlık Dış Ticaret ve Üretim Anonim Şirketi**'ni faaliyete geçiriyordu.

Sancak ve Erdoğanların şirketi, Türkiye Cumhuriyeti hudutları içindeki her türlü gayrimenkul imali, inşası, kiralanması, satılması ve aklınıza gelebilecek her türlü işlemlerde söz sahibi olmak üzere piyasaya çıkıyordu.

Emine'nin has adamlarından Ethem Sancak, 19.10.2009 tarihinde **Alliance Healthcare Turkey Holding A.Ş** ile bir başka şirketi daha piyasaya sürüyordu.

Şirketin ortakları oldukça ilginç isimlerden oluşuyordu:

Jacabus B. De Vrjes,

Martin C. Delve,

Yavuz Canevi,

O.R.Gabriel Feray,

Rıcharde John Mills,

Ve

Ethem Sancak...

Bu; Yahudi, Rum, Ermeni ve Fransızlardan oluşan şirket ne mi yapacakmış?

Hemen izah edeyim:

"Holdingin kuruluş amacı doğrudan ve dolaylı olarak sermayesine ve/veya yönetimine katıldığı şirketlerin aynı yönetim ve davranış ilkelerine bağlı olarak daha verimli rasyonel ve karlı, günün şartlarına uygun ve ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde sevk ve idare edilmelerini temin etmek..."

Yani diyor ki adamlar; "Şirketinize bizi dahil edin önünüz açılsın. Size nasıl para kazanılır, nasıl köşe dönülür öğretelim..."

İş yapmayan şirketlerinize bir anda gökten yağmur gibi paralar yağsın...

"Kime güvenerek yapıyorlar bu taahhüdü" diye sorarsanız?

Ben de size cevap olarak derim ki;

Bana güvenmedikleri kesin.

Ethem Sancak, İstanbul Ticaret Odası'na 492399 Sicil numarası ile kayıtlı Formula İstanbul Yatırım Anonim Şirketi'nde de yönetim kurulu üyesiydi.

Diğer yönetim kurulu üyeleri arasında oldukça dikkat çekici isimler vardı:

Murat Yalçıntaş,

İbrahim Ceylan,

Kadir Topbaş,

Harun Karacan,

Macit Akman,

Zekai Erez,

Şaban Dişli...

AKP Genel Başkan Yardımcısı Nevzat Yalçıntaş ile Tayyip ailesi çok yakın ilişki içindeydiler.

Tayyipler ve Yalçıntaşlar birbirlerine o denli yakındılar ki, Nevzat Yalçıntaş'ın eşi Meliha Hanım, Emine'nin küçük oğlu Bilal ile Rayyan Uzuner'in evlenmesinde en önemli pay sahibiydi.

Öyle ki, çocukların tanışmasından kızın ailesinden istenmesine, istenmeden düğüne kadar geçen süreçte hep Meliha Hanım önayak oldu.

Nevzat Yalçıntaş'ın oğlu Murat, referandumda Tayyip'i destekliyor, **"Yetmez ama evet"** diyerek destekte herkesi geride bırakıyordu.

Ne olduysa oldu.

Araya **Ceyda Erem** girdi.

Murat Yalçıntaş;

Ceyda ile anlaşmazlığa düştü.

Ceyda,

Önce;

Remzi Gür ile görüştü,

Sonra;

Tayyip ile konuştu.

Ve;

Murat Yalçıntaş tutuklandı.

Sebeplerden biri de bu "Formula" hikayesiydi.

Diğeri?

Murat Yalçıntaş, bir süre sonra tahliye olunca, Tayyip'le görüşmek istedi. Hatta AKP genel merkezinin karşısında bulunan

ve Tayyip'in Cuma'ları reklâm amaçlı gittiği camiye gitti ki, barışsınlar.

Ne çare;

Tayyip bu defa Murat'la karşılaşmamak için başka camiye yöneldi.

Yine ne garip ki;

Murat'ın yönetim kurulu üyesi olduğu şirketlerdeki diğer isimler, Murat'ın tutuklanmasına rağmen soruşturma bile geçirmiyorlardı.

Peki;

Tayyip'e son derece yakın bir ailenin oğlu Murat ne yapmıştı da Tayyip'in bu denli öfkesine muhatap olmuştu?

Sakıncalı sahalarda mı avlanmaya kalkmıştı. Yoksa babası merkez sağda yeni bir parti çalışmalarına mı katılmıştı...

Ahh Ceyda ahh!..

İnsanlar Kürşat'tan da ders almıyorlar değil mi?

Sancaklarda şirket o kadar çok ki gelin bir tane daha tanıtayım, kalan diğerlerini öteki yandaş ve yalamalarla birlikte **"Emine ile 33 Saat"**a bırakalım...

Ethem Sancak, İTO'ya 189547 sicil no ile kayıtlı olan **Birleşik Yayıncılık ve Ticaret Limited Şirketi**'nde de ortaktı.

"Yurdun değişik yerlerinde yayıncılık yapmak, süreli ve süresiz yayınlar çıkarmak, mevkute imtiyazları satın almak ve satmak" sahalarında faaliyet gösteren şirkette, Sancak'ın diğer ortakları şu isimlerden oluşuyordu:

"Kamil Aslantürkoğlu,

Mehmet Halim Spatar,

Mustafa Kemal Çamkıran

Ve

Ahmet Alper Görmüş...

Star Gazetesi'ni de çıkaran "Star Medya Ajans Anonim Şirketi", Sancak, Gür ailesi ile akraba olan Doğan, Karakaya, Tamince, Kaya, Safa, İşbilir gruplarının birbirlerine devrettiği ve birbirleri ile ortak olduğu bir kuruluştu.

Çakıcı'nın MİT'e girişi

Yıl;

1987!

Yer;

İstanbul!

Olayın kahramanları; **Mehmet Eymür, Şenkal Atasagun, Tarık Ümit** ve **Alaattin Çakıcı** idi...

MİT Kontr Terör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür, yine MİT İstanbul Bölge Başkan Yardımcısı ve Demirellerin damadı Şenkal Atasagun'a bir mesaj çekiyor ve kendisine şu talimatları veriyordu:

"İstanbul'da Alaattin Çakıcı adlı bir genç var. Babası Dev-Sol örgütünce öldürülmüş. Bu nedenle devlete yardımcı olmak istiyor."

Ve ekler;

Eymür;

"Çakıcı ile görüşüp kanaatini de bildir..."

Atasagun, Eymür'den gelen bu yazı üzerine Çakıcı ile görüşür. İzlenimi olumsuzdur. Bu görüşünü Ankara'ya da bildirir.

Ama

Ona "sen ne anlarsın" deniliyor ve Çakıcı MİT'e alınıyordu.

Eymür, daha sonra Çakıcı'nın eylemleri ortaya çıkıp yakalandığında, "Çakıcı'yı Şenkal Atasagun MİT'e aldırdı" diyordu.

Gelin bu olayı, o tarihlerde Eymür'ün yardımcılığını yapan Korkut Eken'in Belma Akçura'ya anlatımlarından dinleyelim:

"1987 Haziran'ında Mehmet Eymür'ün Ant Sokak'taki evi-

ne Tarık Ümit, Alaattin Çakıcı'yı getirdi. Eymür'ün evinde ben, Ümit ve Çakıcı bir araya geldik. Yapılan dört saatlik toplantı sonucu Çakıcı'nın MİT'e alınmasına karar verildi."

Çakıcı öldürüyor, Eymür seyrediyor

Faruk Bildirici, "Siluetini Sevdiğimin Türkiyesi" adlı kitabında Çakıcı-Eymür ilişkisi ile ilgili oldukça ilginç bir bilgi veriyordu:

"Çakıcı 1987 yılında Ankara'da Dedeman Oteli'nde, Kılıç'ın iki adamını vurdu. Çakıcı yakalanamadı. Garip biçimde, olay sırasında Mehmet Eymür ve Korkut Eken, otelin karşısındaki işkembecide oturuyorlardı.

Çakıcı bu olaydan birkaç ay önce MİT'le ilişki kurmuş, eleman olarak çalışmaya başlamıştı. Çakıcı, MİT içerisinde hızla kendine bir yer edindi. Mehmet Eymür ve Yavuz Ataç'la dost oldu.

MİT elemanı Süleyman Seba'nın Beşiktaş'a başkan seçildiği kongrenin güvenliğinin Çakıcı'ya emanet edilmesi, işbirliğinin somut örneklerinden sadece birisiydi..."

1988'de ortaya çıkan ünlü MİT raporunu hazırlarken Eymür'e bilgi verenlerden biri, Çakıcı'ydı. 1989'da, Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Ağar'ın çağrısıyla polise teslim olan Çakıcı'ya destek çıkan da Mehmet Eymür ve Korkut Eken'di.

Çakıcı'nın Ankara Kapalı Cezaevi'nde rahat ettirilmesi için Yusuf Koç ve Kürt Ahmet olarak bilinen Ahmet Turgut'a haber ulaştırılmıştı. Gerçekten de Çakıcı, cezaevinde el üstünde tutuldu. 8 Haziran 1989'da cezaevinden çıkarken Koç ve Turgut'a teşekkür etti ve kurbanlar kestirdi. Cezaevinden çıkışına 14 gün kala ilginç bir olay olmuştu. Çakıcı, İstanbul'da bir cezaevine nakledilmek isteniyordu; hem de uçakla. Çakıcı, Dündar Kılıç'ın kendisini öldürmeye hazırlandığından kuşkulanıp araya birilerini soktu ve nakil durduruldu.

Kılıç ve Çakıcı arasındaki kavga, gazete sayfalarına yansıdı. Kılıç, uzun süre kaldığı cezaevinden çıktıktan sonra Çakıcı hak-

kında şunları söylüyordu:

"Saygılı, hürmetkâr bir adamdı. Cezaevinde olduğum beş yılda canavar olmuş" diyordu.

Kılıç, sözlerine şöyle devam ediyordu:

"Çakıcı, Mehmet Eymür tarafından yönlendirildi. Bizim itibarımızı onurumuzu küçültmek için böyle şeylere saptı. Terbiyesizlik yaptı. Yolumuz ayrı, kafa yapılarımız ayrı..."

MİT'in Çakıcı'ya sağladığı imkânlar

27 Temmuz 2012 tarihinde Ergenekon mahkemelerinde ifade veren Alaattin Çakıcı "MİT'e çalıştım" diyor, **"MİT'te eğitildik"** açıklamalarının ardından dört arkadaşı ile MİT tarafından çok özel eğitimden geçirildiklerini de söylüyordu. Çakıcı, ifadesine şöyle devam ediyordu:

"Korkut Eken Hoca, Yavuz Ataç Hoca ayrı ayrı konularda eğitim veriyorlardı. Şenol Turan, Muhsin Koraman, Fransa'da yanımda yakalanan Murat Güler ile eğitim aldık. Beşinci olarak da Tevfik Ağansoy'u eğitime ben gönderdim. Çok özel eğitimdi. MOSSAD ve CIA'nın verdiği eğitimler gibi."

Faruk Bildirici, kitabında **"MİT'in Çakıcı'ya sağladığı imkânlar"** başlığı altında bakın neler anlatıyordu:

"1993'de, MİT'teki "abi"lerinin sağladığı sahte pasaportla yurt dışına kaçtı. Çakıcı kırmızı pasaportuyla, hiçbir zorluk çekmeden dünyayı dolaştı durdu. Palermo'da İtalyan mafyasının önde gelenleriyle toplantı yapacak kadar rahattı..."

Burada kısa bir açıklama yapalım; Çakıcı'ya kırmızı pasaportu onun evine kadar giden MİT'teki abilerinin kendi elleriyle verdiği ileri sürüldü. Çakıcı da pasaportu aldıktan bir ay kadar sonra yut dışına çıkıyordu.

Çakıcı; Avrupa ülkelerinden sıkılınca Uzakdoğu'ya gitti. Orada 1,5 ay kadar gezdi, dönüşte uçağı Kıbrıs ve Türkiye'nin üzerinden geçti. Üzüldü, kalbi eridi(!).

Amerika'ya gitti, sonra yine Avrupa'ya döndü. Türkiye'yle

telefon bağlantısını hiç koparmadı. İşlerini telefonla idare ediyordu. Gücü, Devlet Bakanı Cavit Çağlar'ı tehdit edecek kadar yerindeydi.

Dost olduğu siyasilere de telefonun tuşları kadar uzaktı. Eşi Uğur, gözaltına alınınca hemen telefona sarıldı. Devlet Bakanı M. Ali Yılmaz'ı aradı. Yılmaz, Büyük Ankara Oteli'nde, havuz başındaydı. Yanında Bakanlar Ömer Barutçu, Mehmet Batallı ve Yıldırım Aktuna da vardı. Çakıcı, ricada bulundu. Yılmaz "Benim canım ciğerim" dediği Çakıcı'nın isteğini ikiletmedi. "Merak etme ben Emniyet Müdürü'nden ricada bulunurum. Kızımıza zarar gelmez" dedi. İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir'i arayarak, Uğur Çakıcı'ya kötü muamele yapılmamasını istedi.

Uğur Çakıcı'nın başı polisle sık sık derde giriyordu. Kendisine "çapkın kadın" denilen Nokta Dergisi'ni okuduğu sırada hastanede yatıyordu. Günümüzün CHP Milletvekili Şafak Pavey'in annesi ve o dönem Dergi'nin Genel Yayın Yönetmeni Ayşe Önal'ı oraya çağırdı ve tabancasını çekti. Önal üzerine atılınca vuramadı.

Türkiye'deki işlerini telefonla idare eden Çakıcı da eşinden geri kalmadı. Eşini eleştiren Hıncal Uluç'u kurşunlattı. İbrahim Türk adlı saldırgan, 4 Mart 1994'te tetiğe basarken bağırdı: "Bu kurşunlar Alaattin ağabeyimin hediyesi." Zaten Çakıcı, ertesi gün telefonla gazetelere demeç verip olayı üstlendi: "Hıncal Uluç'u ben vurdurdum..."

Kaçak olduğu dönemde, MİT ile ilişkisi devam ediyordu. 1994 Ağustosunda eski arkadaşı Nurullah Tevfik Ağansoy'la Brüksel'de buluştular. O da MİT adına çalışıyordu. Daha önce yine ortak bir operasyona katılmışlardı. Görevleri, Dev-Sol lideri Dursun Karataş'ı öldürmekti. Karataş'ı Belçika ve Köln'de günlerce aramış, bulamamışlardı.

Bu kez verilen hedef, Brüksel'de basın toplantısı yapacak olan DEP eski milletvekilleriydi. Ancak basın toplantısı son anda Hollanda'ya aktarılınca yine başarısız oldular. Elleri boş

ayrıldılar. Çakıcı, yurt dışında kaldı; Ağansoy Türkiye'ye döndü.

Çakıcı ve Ağansoy'un işbirliği, Emlak Bankası eski Genel Müdürü Engin Civan'a saldırı olayında da sürdü. Civan'ın 19 Eylül 1994'te yaralanmasının ardından büyük bir skandal patladı.

Çakıcı'nın saldırıdaki rolü hemen ortaya çıktı. Ardından Özal ailesinin de adı olaya karıştı. Ahmet Özal, Bankekspres'in eski ortaklarına olan 5 milyon dolarlık borcunu azaltması için Çakıcı'dan yardım almıştı. Bunu bilen aile dostları Selim Edes de, Civan'a verdiği 3,5 milyon dolarlık rüşvetin geri alınması için yardım istemişti. Zeynep ve Semra Özal onu Uğur Çakıcı'yla tanıştırmışlar ve sonra olan olmuş, Çakıcı, Civan'ı vurdurmuştu.

Uğur, başlangıçta Özal ailesinden söz etmedi. Sonra fikir değiştirdi. Araya girdiğini söylediği "Hatırlı kişilerin Özal ailesi olduğunu açıkladı. Açıklayınca eşiyle ilişkisi bozuldu ve ayrıldılar. Çakıcı, ayrıldıktan sonra Uğur'un peşini bırakmadı. Onu öldürteceğini söylüyordu. Söylediğini, 20 Ocak 1995'de yaptırdı. Kiralık bir katil, Uğur'u, Uludağ'da, çocuklarının gözleri önünde kurşunladı..."

Bildirici kitabında; "Çakıcı 1993'de, MİT'teki "abi"lerinin sağladığı sahte pasaportla yurt dışına kaçtı" diyordu.

Ağansoy'u da öldürttü

Bu dönemde Civan'ın vurulması nedeniyle aranan Ağansoy, yine Yavuz Ataç'ın yardımıyla yurt dışına kaçtı. Ağansoy, cebinde sahte bir pasaport taşıyordu. 30 Ağustos 1995'te Almanya'da yakalandı. Alman Gizli Servisi ve polisine MİT'e çalıştığı bilgisini verdi ve iltica talebinde bulundu.

İlk günlerde ailesinden haber alamayan Ağansoy, endişelendi. 1 Kasım 1995'te, Türkiye'ye, "ilgililere" tehdit dolu bir mektup gönderdi:

"Artık kayıp gözüyle bakmama sebep olduğunuz ailemden 1 Aralık gününe kadar haber alamadığım takdirde vebali haberleşmenin kesilmesine neden olana ait olmak üzere iltica talebimi

genişletme kararı almış bulunmaktayım. Bunun ne demek oduğunu Sayın **Mehmet Eymür,** Sayın **Sönmez Köksal** ve bir takım şahıslar çok iyi bilmektedirler ve bundan devletin göreceği zarar büyüktür."

Tehdit hemen sonuç verdi. İstanbul'dan gönderilen "Avcı" lakaplı Komiser Şentürk Demiral, Ağansoy'u Türkiye'ye getirdi. Ağansoy, el yazısı ile verdiği ifadede yine MİT'le ilişkisinden söz etti. **"Almanya'ya kaçması için Yavuz adlı birinin yardım ettiğini"** anlattı.

Ağansoy'un ima ettiği Yavuz adlı birisi Yavuz Ataç'tı. Tevfik Ağansoy, Uğur Kılıç'ın öldürülmesinden bir gün sonra "yeşil pasaport" ile Türkiye'den ayrılıp Çakıcı'nın yanına gitti. Yurt dışına çıkışı Mehmet Eymür'ün yardımcısı Yavuz Ataç tarafından organize edilmişti. Taşıdığı pasaport, MİT'teki ekibin sahte pasaportçusu Timur Hanoğlu tarafından imal edilmişti.

Bu bilgiyi Susurluk Komisyonu'na İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı ve İstihbarat Şube Müdürü sıfatı ile Hanefi Avcı veriyordu. Avcı, Alaattin Çakıcı ve adamlarının tüm yurt dışı giriş ve çıkışlarının eskiden beri MİT tarafından organize edildiğini de Komisyon'a söylüyordu.

Ağansoy, Çakıcı aleyhine de açıklamalarda bulundu. Çakıcı, Ağansoy için ölüm emrini vermekte gecikmedi. Avukat cübbesi giyen tetikçinin suikast girişiminden son anda kurtulan Ağansoy, daha da sertleşti;

"Alaattin karı katili!"

Ağansoy, Çakıcı'nın "Devlet adına eylem yaptığı" böbürlenmesini de yalanladı. 1982'de Beyrut'taki Asala kampını basıp Ermeni bir lideri öldürdüğü doğru değildi. Çakıcı'nın ülke yararına yaptığı bir şey yoktu.

Çakıcı'nın azmettirdiği katiller, sonunda Ağansoy'u 3 Nisan 1996'da, Bebek'te, Deniz Taksi Bar'da kıstırıp kurşun yağmuruna tuttular...

Olayla ilgili oldukça ilginç bir gelişme de yaşanıyor, Ağan-

soy'un yaninda olan ve onunla beraber öldürülen iki kişinin Tansu Çiller'in koruma polisleri olduğu ortaya çıkıyordu.

Ağansoy için uyardım dinlemediler

Eymür, 29 Kasım 2011 tarihinde Savcı'ya verdiği ifadede; Nurullah Tevfik Ağansoy'un öldürüleceğini olaydan birkaç gün önce Emniyet Müdürü Kemal Yazıoğlu'na bildirdiğini söylüyor ve şöyle konuşuyordu:

"Ömer Lütfü Topal cinayetini işleyen kişileri Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu'na Duran Fırat aracılığıyla bizzat ben bildirdim. Hata aynı zamanda birkaç gün sonra Alaattin Çakıcı'nın yaptırmış olduğu Nurullah Tevfik Ağansoy cinayetini de bu cinayet işlenmeden birkaç gün önce MİT İl Müdürü, Kemal Yazıcıoğlu'na bildirdi.

Kendisine yapmış olduğumuz dinlemelerde Çakıcı'nın Ağansoy'a bir eylem yapacağını, bu konuda hazırlıklı olmasını söyledim. Yazıcıoğlu da 'Çakıcı benim bulunduğum bölgede eylem yapamaz' dedi ve bizi dikkate almadı. Ama söz konusu cinayeti Çakıcı gerçekleştirdi."

Çakıcı MİT'teydi Ağar'a çalıştı

Eymür Savcı'ya verdiği ifadesinde, **"Çakıcı MİT'teydi Ağar'a çalıştı"** başlığı altında da bakın neler anlatıyordu:

"Çakıcı'yı benim tanımam 1988 yılından öncedir. Kendisini bizzat İstanbul Bölge tavsiye etmiştir. Aslında yapı itibarıyla korkak bir insandır. Ürkektir. Bu ürkekliği ve korkaklığından dolayı da birçok sıkıntı yaşamıştır. Bu bize geldikten sonra kendisini yurt dışında kullanmak amacıyla onu ve ekibini çalıştırmaya karar verdik.

Bu kapsamda Korkut Eken kendilerini eğitti. Tabii bu arada Eken, Çakıcı ve ekibini eğitirken Çakıcı'nın etkisinde kaldı. Biraz mafyavari hareketlere ve babalığa özendi. O dönemlerde bana gittiği yerlerde hesap ödemediği, biraz kabadayı vari davrandığı şeklinde kulağıma haberler geldi. Benim duymamdan

Eken rahatsız oluyordu.

Ancak Çakıcı'yı öyle iddia edildiği gibi çok mühim iş veya eylemlerde kullanmadık. Ben ikinci kez MİT'e döndüğümde ise kendisi ile hiçbir şekilde irtibat kurmadım. Yalnız benim ilk MİT'ten ayrılmamdan sonra Yavuz Ataç'la çok samimi olmuş, hatta ona araba hediye etmiş.

Ben MİT'e geri döndükten sonra yardımcım Yavuz Ataç'a Alaattin Çakıcı ile irtibatını kesmesini söyledim. Hatta Ataç'a, "Çakıcı'yı bu hale biz getirdik, adam bakanlara, devlet görevlilerine posta koyuyor, bunu bizim pasifize etmemiz lazım. Yoksa sıkıntı doğuracak. Kendi kafasına göre, işadamlarına suikast yapmak için planlar yapıyor" dedim.

Yavuz Ataç, Alaattin Çakıcı'ya bildirmiş, bu yüzden o da bana düşman oldu ve bana haber göndererek beni çocuğumun kafasını koparmakla tehdit etti..."

Eymür, Savcı karşısında şakımaya bir başlamıştı ki, susturabilene aşk olsun. Ömer Lütfü Topal cinayeti ile ilgili de bakın neler anlatıyordu:

"Ömer Lütfü Topal cinayetini yukarıda belirttiğim oluşum içinde yer alan Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz isimli özel harekât polislerinin gerçekleştirdiğini, hem olay öncesindeki duyumlardan hem olay sonrasında Duran Fırat isimli yanımda çalışan astsubay kökenli memurun yaptığı araştırmalardan tespit ettim.

Ayrıca şu an hatırlayamıyorum ama başka kaynaklardan da bunu tespit ettik. Çünkü Duran Fırat MİT'te göreve başlamadan önce Özel Harp Dairesi'nde görevli astsubaydı... Yukarıda isimleri geçen özel harekâtçıların bir kısmıyla sıkı fıkı ilişkileri oldu, onları tanıyordu, hatta bir kısmına hocalık yapmıştı. Bu sebeple kendileriyle ve bir kısım özel harekâtçılarla sık sık görüşüyordu.

Ayrıca bizim o tarihlerde Sedat Bucak'la da irtibatımız vardı. O irtibatımızda bu cinayetin ismini yukarıda sıraladığım özel harekâtçılar tarafından işlendiğini bildirdi.

Hatta Sedat Bucak'ın akrabası olan Fatih Mehmet Bucak MİT'te görevli bir arkadaşımız tarafından alınan bir beyanında bu cinayetin özel harekâtçı polisler ve Sedat Bucak'ın içinde olduğu ekip tarafından gerçekleştirildiğini, Topal'dan 6 milyon dolar para istendiğini, bu kapsamda paranın verilmemesi üzerine söz konusu cinayetin gerçekleştirildiğini söyledi.

Bu beyan, Fatih Mehmet Bucak tarafından inkar edilse de buna ilişkin rapor ve tutanak eğer imha edilmediyse halen MİT Başkanlığı'ndadır. İmha edildiyse de ne maksatla imha edildiğini de araştırmak lazımdır.

Fatih Mehmet Bucak bu beyanı verdiğinde Sedat Bucak'la arası iyi değildi. Bundan dolayı bu bilgiyi bizimle paylaştı...

Kumar demişken yukarıda söylemeyi unuttuğum Topal cinayeti aslında kumarhaneleri ele geçirme operasyonuydu. Bu benim şahsi fikrimdir..."

Eymür, Savcı'ya Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılma olayını da şöyle anlatıyordu:

"Mehmet Ali Yaprak kaçırılmadan önce yukarıda belirttiğim oluşum tarafından "Sen ölüm listesindesin, para vermediğin takdirde öldürüleceksin" diye tehdit edilmişti. Bunun üzerine Yaprak, yüklü bir miktar para ödemiş, bu ödemeyi de Mehmet Ağar'a yapmış. Ağar da bu parayı kimseye vermemiş... Bu duyumu teşkilatımızda o dönem çalışan Müfit Sement isimli şahıs ile yine bu olayın içinde yer alan ve İzmir'de antikacılık yapan ismini tam hatırlayamadığım şahıs tarafından öğrendim. Daha sonra Yaprak'ın ödediği bu paradan pay alamayan Çatlı ve ekibi Sedat Bucak'ın da bilgisi ve onun da işin içinde olduğu bir şekilde götürmüşler.

Müfit Sement isimli şahıs bana "Bizimkiler Mehmet Ali Yaprak'ı kaldırmışlar" dedi. Sedat Bucak'ın Siverek'teki evine götürdüklerini söyledi. Ayrıca yukarıda belirttiğim Ağar'ın para alma olayını da bu esnada anlatmıştı. Daha önce Yaprak'la arkadaş olan ve benim de tanıdığım Haluk isimli şahıs beni telefonla arayarak Yaprak'ın kaçırıldığını söyledi. Ayrıca Yaprak'ın bu şekilde

ikinci defa kaçırıldığını belirtti. Haluk isimli şahısla da Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı'nın yanında tanışmıştım.

Haluk isimli şahsa "Sedat Bucak'ın Siverek'teki evlerine bakın" dedim. O da "tamam abi" dedi. Mahalli polise haber verdiler ve hakikaten de Yaprak, Siverek'te bulundu ve kurtarıldı. Hatta telefon konuşmasında ben Haluk'a "Yaprak'ın tekin bir şahıs olmadığını" söylediğimde, "Abi bu hayat meselesi. Yaprak, benim yakınım" dedi. Hatta bu konuşmalar Hanefi Avcı tarafından kayda alınmış. Çünkü Hanefi Avcı o dönemde bizi gayrı resmi dinliyordu. O dinleme kayıtları şu an nerededir bilemiyorum. Mehmet Ali Yaprak kendisini kimlerin kaçırdığını biliyor, o da o dönemde korktuğu için isimleri kesin olarak tanımadığını söylemiş olabilir ama Müfit Sement isimli şahsı bulduğumuz zaman benim anlattıklarımı teyit eder. Çünkü Müfit Sement ilk önce bize bu işin içinde kendisinin olmadığına dair ifadede bulunmuştu. Biz de kendisine inanarak, onu bu işin dışında tutmaya çalıştık. Hatta sonradan öğrendik ki Müfit Sement de bu işin içindeymiş. Sonra kendisiyle ilişkimizi kestik..."

Tanıklıktan sanıklığa

Kaderin cilvesi denir ya buyurun kaderin bir başka garip cilvesine... 17.06.2008 tarihinde Mehmet Eymür, bilinmeyen bir yerde(!) Ergenekon soruşturması kapsamında "33 yıllık MİT'çiyim" şeklinde kendini lanse ederek bilgi veriyordu.

Eymür, öylesine uyanıktı ki, tanıklık yapmıyor, tanıklığın hukuki ve vicdani sorumluluklarından kaçıyor, sorumluluklardan kurtulmak daha kolay olsun diye yasaların ardına dolanarak bilgi veren sıfatını alıyordu.

Verdiği 8 sayfalık bilgi ya da açık bir deyişle ipe sapa gelmez ispiyonlardan sonra evine giderken, O da diğerleri gibi sırtı sıvazlanınca hayallere dalıyordu.

Öyle ya;

Yıllardır özlemini duyduğu o an artık geliyordu. Sanki o mutlu anın ayak seslerini duyuyordu. Sonunda, en sonunda yıllardır

içini bir köz gibi kavuran MİT Müsteşarlığı makamına kavuşacak mıydı? Yoksa gizli Müsteşar mı olacak, tüm ülkeyi kontrol mu edecekti?

Tabii ki, kavuşacaktı. Oradan buradan duyduğu aslı astarı olmayan şeylere kendi uydurmalarını da ekleyerek ve resmi sıfatının ardına saklanarak, bu uğurda bilgiler aktarmamış mıydı?

2008 yılında gerçekleşen bu olayın ardından her kapı çalındığında yüreği güp güp atmış, hep Müsteşarlık yolu gözlemişti. Bu nedenle, yardımcıları kapıyı birazcık geç açsa adeta çıldırmıştı.

2008 Haziranı'ndan 2009 Haziranı'na tam 365 gün ve hatta altı saat geçmiş, ne çare ki beklediği haber gelmemişti.

Sonra;

2009'dan 2010'a bir 365 gün 6 saat, heyhat yine bir şey yok...

Ardından;

2010 Haziranı'ndan 2011 Haziranı'nın 17'sine takvim yapraklarından yine 365 sayfa koparmış, ama nafile yine beklenenden hiçbir haber yok...

Ve

Sonunda,

Hem de;

En sonunda,

2011 yılının Kasımı'nda kapısı bu defa güm güm çalıyordu. Bir anda kapı ile birlikte tekleyen yaşlı kalbi de gümbürdemeye başlıyordu.

Büyük bir sevinç ve heyecanla kapıya doğru yöneldi, "**Müsteşarlık geldi... Hem de az ileride"** hayal ve umuduyla...

Fakat o da ne?

Kapıdaki polisleri görünce ilk anda donup kalıyor, kendine geldiğinde "hayrola" diyordu. "Hayrola" onlardan; "İstanbul Terörle Mücadele'den geliyoruz. Ankara'da faili meçhul cinayetlerle ilgili olarak yürütülen soruşturma kapsamında sizi savcı-

lığın talimatı ile gözaltına alıyoruz" yanıtına muhatap oluyordu.

Belli belirsiz **"müsteşarlık"** kelimesi döküldü dudaklarından, ardından **Tarık Ümit** başta olmak üzere onlarca sima geçti gözlerinin önünden...

Bir dönem MİT'in en önemli isimlerinden biri olan, 29 Kasım 2011 tarihinde Ankara Cumhuriyet Başsavcı Vekilliği'nce gözaltına alınan ve faili meçhul cinayetler soruşturması çerçevesinde ifadesine başvurulan Mehmet Eymür'ün, Mehmet Kutlu sahte ismini kullandığı ortaya çıkıyordu.

Eymür'ün İstanbul'daki evinde arama yapan polis, gerçek olarak hazırlanmış, ancak sahte bilgiler içermesi nedeniyle "sahte" olarak tanımlanan 4 ayrı resmi kimlik belgesi ele geçiriyordu.

Üzerlerinde Eymür'ün fotoğraflarının bulunduğu kimliklerin; TC Nüfüs Cüzdanı, Umuma mahsus pasaport, Sürücü belgesi ve Başbakanlık Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü'nce verilen sarı basın kartı olduğu anlaşıldı.

Eymür'ün ifadesi

20 Ağustos 2012 tarihli Star Gazetesi'nde Hiram Abas'la yakın olduğunu söyleyen Aziz Üstel, **"Mehmet Eymür bir gün tam konuşacak da ne zaman!"** başlıklı yazı yazıyordu. Aziz Üstel, Star Gazetesi'nde Tayyip övgüsü ve Kemal Kılçdaroğlu muhalifliğinden arta kalan zamanlarında köşesinde Mehmet Eymür'e övgüler düzüyordu.

2 Haziran 2012 tarihinde de, siyasal şeriatçı gazetenin eski istihbarat şefi ve Eymür'e en yakın isimlerden Erdal Şimşek'ten alıntı yaparak, MİT eski Müsteşarı Şenkal Atasagun'u eleştiriyor, Eymür'ü yere göğe sığdıramıyordu.

Aziz Üstel'in bahsettiği şekilde Eymür ne zaman konuşur bilinmez. Ama bilinen, Eymür'ün 29 Kasım 2011 tarihinde Savcı'ya verdiği ifadeden, devletin birçok kurum ve kuruluşunun nasıl çürüdüğünün gözler önüne serildiğidir:

"Bir arkadaşım beni Tansu Çiller'e methetmiş. Bu arkadaşım

o dönem Çiller'in gayrı resmi danışmanıydı. O dönem Çiller'in eşi Özer Çiller beni Ankara'ya çağırttı. Yüzyüze görüştük. Bu görüşmede Özer Çiller bana 'size MİT'te görev vermeyi düşünüyoruz' dedi. Hiçbir resmi sıfatı olmayan birinin bana bunları söylemesi garibime gitmişti.

Özer Çiller ile görüşmelerimiz devam etti. Bazen lüzumsuzluklar yapıyordu. Zeynep Özal'a Jaguar hediye eden, ismini hatırlamadığım şahısla samimiydi. Bu şahıslarla çok samimi olmamasını, bunların yanlış adamlar olduğunu, özellikle Mehmet Ağar'a dikkat etmeleri gerektiğini söyledim.

Bunu söylememdeki gerekçem, ben Ağar ile çok eskiden beri tanışıklığı olan bir insanım. Kendisiyle önceleri çok samimiyetim vardı. Bekar olduğum zaman Ağar, İstanbul'dan Ankara'ya geldiğinde evimde kalırdı.

Ağar'ı ilk kez İstanbul Asayiş 2. Şube Müdür Muavini iken tanıdım. O zaman açık söyleyeyim İstanbul'da meşhur bir kadın vardı, Ağar'ın elbiselerini alıyordu. Bunu şüpheli gördüm. İlişkileri çok geniş biriydi. Dostları arasında çeşitli kaçakçılar, mafyavari adamlar bulunuyordu. Bunların isimlerini hatırlayamıyorum ama 1. MİT raporunda ayrıntılı olarak vardır. Hatta o dönemde kaçakçılığa baktığım için İnterpol aracılığı ile gelen bazı yazılarda yurtdışından bazı kaçakçıların İstanbul Emniyeti'ni aradığını, bu numaraların da kime ait olduğunu araştırdığımda Ağar'ın makamının telefonları olduğunu gördüm. Birkaç kez ikaz ettim, dinlemelerde de bazı şeyler çıkmıştı.

Kendisinden uzak durdum. 1994 Mayıs ayında MİT Başkanlığı'nda bulunan Özel İstihbarat Daire Başkanlığı'na geldiğinde Mecit Baskın, Namık Erdoğan, Faik Candan cinayetleri işlenmişti. Bu konuları tam hatırlayamamakla birlikte Av. Yusuf Ekinci cinayeti hakkında biraz bilgim vardır. Ekinci'nin oğlu gazetelerde Ağar'a babasının cinayeti için müracaat etmiş, ondan sonra tehditler aldığını söylüyordu. Biz de o dönem dinleme yapıyorduk, özellikle terör ve yolsuzluklar ile ilgili. Bu dinlemelerde Yeşil'in de gittiği **"Rüzgar Güvenlik"** isimli bir yer vardı. Buraya takılan özel harekâtçıların gidip geldiği, ismini hatırlaya-

madığım bir paşanın da olduğu, MHP Rusya başkanlığını da yapan İrfan isimli bir şahısla bu güvenlik şirketinde yapılan görüşmelerde bu cinayetin özel harekât polisleri ve devlette görevli bir kısım şahıslar tarafından işlendiği ortaya çıkmıştı..."

Eymür, Yeşil'i yakından tanıdığını belirtiyor ve elinde yirmi yeri aynı anda patlatacak bir sistem olduğunu, faili meçhullere karıştığını ise sonradan öğrendiğini ifade ediyordu:

Bakın, Eymür daha neler anlatıyordu:

"Tarık Ümit yapı itibarıyla kontrol edilmesi zor bir kişiydi. Asabi kavgacı bir şahıstı. Kendisi hem MİT Başkanlığı'na hem de daha sonradan Emniyet Genel Müdürü Ağar'ın talimatıyla Emniyet adına çalışmaya başladı. Benim MİT Başkanlığına dönmemle birlikte tekrar MİT'e çalışmaya devam etti. Ben MİT'e dönmeden önce Emniyet adına çalıştığı sırada kendisine yeşil pasaportlar, sahte kimlik kartları ve sahte araba plakaları verilmiş ve bir takım infaz işlerinde kullanılmış...

Savaş Buldan, Hacı Karay, Adnan Yıldırım cinayetinde bizzat görev aldığını kendisinden öğrendim. Savaş Buldan'ın üzerinde çıkan paraları almışlar, yanında bulunan özel harekâtçılarla birlikte Ağar'a getirmişler, getirdikten sonra da bu parayı paylaşmışlar...

Tarık Ümit, göreve döndüğüm ilk günlerde İstanbul'a geldiğinde bana telefon açarak görüşmek istediğini söyledi. bunun üzerine ben Tarık Ümit'in İstanbul'da bulunan evinde görüştüm. Tarık Ümit'in Kızıltoprak'ta bir evi vardı, bu evde yaptığımız görüşmede '40 kişilik ölüm listesi' olduğunu söyleyerek bu listeyi bana verdi.

Bunlardan bazılarının üzeri çizilmiş ve infazları vardı. Gördüğüm kadarıyla Behçet Cantürk ismi de çizilenler arasındaydı. Bana bu listenin yukarıda sözünü ettiğim oluşum tarafından verildiğini söyledi. Bunun üzerine ben de bunu MİT Müsteşarlığı'na rapor ettim. MİT Müsteşarlığı olarak faili meçhul olaylarla ilgilenmeye başladık, ayrıca Tarık Ümit'i de tekrar kullanmaya başladık.

Gerek Yeşil'in gerekse Tarık Ümit'in MİT Başkanlığı olarak bizim tarafımızdan kullanılması tamamen MİT Prosedürü içinde gerçekleşmiş bir olaydır. Benim şahsi bir insiyatifimde olan olaylar değildir.

Yine bana sormuş olduğunuz Şahin Arslan, Fevzi Arslan ile Medet Serhat, İsmail Karaoğlu cinayetleri de, yukarıda belirttiğim ekip tarafından işlenen cinayetlerdir.

Özellikle Medet Serhat, sorguladığım için tanıdığım birisidir. Kürtçü bir adamdır. Behçet Cantürk'ün de avukatıdır. Kürt camiasında da saygınlığı olan bir kişidir. Kendisi şiddete bulaşmamış bir kişi olmasından dolayı o zaman terör ve **Kürt sorununun çözümünde MİT Başkanlığı olarak tavsiyeleri alınan bir kişidir**.

Ancak; Mehmet Ağar, Korkut Eken, İbrahim Şahin tarafından yönetilen söz konusu oluşum, "Terörle Mücadele" adı altında Medet Serhat'ı öldürmüştür..."

Eymür, Tarık Ümit cinayetini de Ağar ve arkadaşlarına "Özel harekâtçılar korundu" sözleriyle şöyle yıkıyordu:

"Bunu nereden biliyorsunuz diye sorarsanız, Susurluk kazası olduğunda Mehmet Özbay isimli şahsın Abdullah Çatlı olduğunu kamuoyuna bildiren şahıs benimdir. Bu çetenin ortaya çıkması için uğraşan ve basın aracılığıyla kamuoyuna çıkmasını sağlayan kişi de benimdir.

Tarık Ümit'in yaşadığını zannetmiyorum. Tarık Ümit'in ölüm listesini bana verdiğinin öğrenilmesi sebebiyle yukarıda belirttiğim ekip tarafından öldürülmüştür. Bu kanıya varmamın sebebi de Tarık Ümit'in kaybolmadan önce Abdullah Çatlı tarafından sorgulandığını, en son özel harekâtçı polisler tarafından alınıp götürüldüğünü, götüren polislerin isimlerinin ise Ziya Bandırmalıoğlu ve Ayhan Akça olduğunu tespit ettim..."

MİT'i sarsacak suçlama

Çakıcı, Fransa'da yakalanınca Korkmaz Yiğit kendisine 2-3 milyon dolar civarında bir para gönderiyordu. Parayı Cannes'a

götüren kişi Erol Evcil'di.

Çakıcı'nın yakalanması sonrasında büyük gürültü kopuyordu. Basın, özellikle Çakıcı-MİT ilişkileri üzerinde yoğunlaşıyordu. Bu süreçte ilgi çekici bir gelişme de, Mehmet Eymür'ün eşi Janset Eymür'ün elektronik posta mesajıyla açıklama yapmasıydı. Bayan Eymür ne sıfatla yaptığı anlaşılamayan açıklamalarda bulunuyor, MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun'u ve MİT görevlisi Yavuz Ataç'ı, Çakıcı ile birlikte yurt dışına operasyona göndermekle suçluyordu.

24 Ağustos 1998 tarihli Hürriyet Gazetesi, **"MİT'i sarsacak suçlama"** başlığıyla Mehmet Eymür'ün eşi Janset'in açıklamalarına şöyle yer veriyordu:

"Eşim, yeraltı dünyasının MİT'teki temsilcisi diye nitelediği Yavuz Ataç ile ilgili birçok teşebbüste bulunmuş, sözlü olarak ve resmi yazılarla bu şahsın teşkilatta tutulmaması gerektiğini, Alaattin Çakıcı'ya ve yeraltı dünyasına bilgi aktardığını belirtmiştir.

Şenkal ise Ataç'ı himayesine alarak başında bulunduğu birimde önemli bir göreve getirmiş, eşimin Yavuz Ataç'la ilgili teşebbüslerini Yavuz Ataç'a bildirerek onu eşime karşı kışkırtmış ve neticede Amerika'ya tayinimizden önce Yavuz Ataç'ın beline silah koyarak eşimi makamında tehdit etmesine ve birbirleri ile yumruk yumruğa girmelerine neden olmuştur.

Eşime de haksız yere disiplin cezası verildiği bu olaydan hemen önce Yavuz Ataç'ı metresi Neyzi isimli kadınla birlikte yurtdışına Alaattin Çakıcı ile birlikte operasyona yollayan Şenkal Atasagun'un kendisidir. Keza Alaattin Çakıcı'yı MİT'e empoze eden de yine kendisidir. Bunları eşleri dahil bütün MİT camiası biliyor. Bunlar nasıl olsa ortaya çıkmayacak mı? Kırmızı pasaportun kimler tarafından verildiği, Çakıcı'yı kimlerin görevlendirdiği, Birdal olayının kilit ismi Mehmet Kulaksızoğlu'nun kimlerin himayesinde olduğunu, Yavuz Ataç, Kaşif Kozinoğlu gibi kişilerin MİT'te kimlerden himaye gördüğü nasıl olsa ortaya çıkacak. Onun için suçluluk telaşı içinde eşime değişti demek, onu bütün olayların içinde gibi göstermek insafsızlıktır."

Çakıcı'dan Eymür'e mektup

10 Aralık 2011 tarihinde Alaattin Çakıcı'nın, kaldığı Kandıra 2 No'lu F Tipi'nden Mehmet Eymür'e mektup yazdığı ortaya çıkıyordu.

Mektupta, "selam eder gözlerinden öperim" şeklinde bir ibare tabii ki yoktu. Ya ne vardı? Ne yoktu ki!.. Hadi gelin Çakıcı'nın mektubunu beraber okuyalım:

"Altı yıl MİT'ten uzaklaştırılmıştın. Seni Çiller'le konuşarak Adil Öngen ve Mehmet Üstünkaya işe aldı. Adil dışında onlar ve Çiller'i Mesut Yılmaz'a sattın. Yılmaz'a yalakalık yaptın, benim kalemimi kırdın. Adil Öngen vurulunca seninle iplerimiz koptu.

En kötü baba bile oğlu için canını verir. Seni oğlunla tehdit ettim ki burada aileme zarar vermeyesin diye... Çünkü kişilik yapın buna müsait.

ABD İstanbul Başkonsolosu, Bayan Canan Yaka'ya demiş ki, 'Alaattin bizim ülkemizde yaşıyor şu anda. Onunla özel bir işimiz olsa paketletir, Türkiye'ye getiririz. Türk Gizli Servisi (MİT) bize ailesine izin vermeyin diye yazı yazdı.' Bir insan bu kadar ucuz olabilir mi?

Onurlu bir adam kimseye pislik atmaz. Beni kendine düşman ettikten sonra hazırladığın düzmece raporu Sönmez Köksal'a verip CIA direktörüne gönderdin. Çünkü o da (Sönmez Köksal) senin piyonundu. Dışişlerinde resmi diplomatken, Türkiye'ye geldiği zaman kendisini misafir edip tekne gezintilerinde uygunsuz vaziyette resimlediğini ve ona karşı kullandığını Alaattin Çakıcı bilmiyor mu sanıyorsun?

Senin oğlun Alp, hayat boyu onu hep evladım kardeşim gibi sevdim. O kozu oynamasam, seni başka türlü durduramazdım. Çünkü sana kıymak isteseydim; ne o zaman ne de şimdi hiçbir şansın yok. Beni aradın Ankara'ya geldim. Ulucanlar'a gidip oğlun Alp'in hayatını kurtardığımı unutuyor musun? O günün şahidi Korkut Eken, Atilla Yıldırım ve Ağrılı o günkü cezaevi müdürüdür.

Benimle en son yemek yediğin tarihi hatırlıyor musun? 10 Kasım 1993... Daha MİT'e tekrar alınmamıştın. Masadakiler, o dönemin Ankara Bölge Başkanı Şenkal Atasagun, Yavuz Ataç... Bana dedin ki, 'Miktad Alpay seni görmek istiyor, çok önemli.' Ben de sana dedim ki, 'Çok selam söyle, yarın yurt dışına göreve gidiyorum.'

Bana oğlun Alp'i şikâyet ettin. 'Alaattin bana hep karşı geliyor, bir tek seni dinler.' Sizi Sheraton Oteli'nde barıştırdım...

11 Kasım 1993 yılında Ankara'dan uçtum. Nice'de yakalandıktan sonra 14 Aralık 1999'da Türkiye'ye getirildim. Bu savaşın sonunda sen beni yedin. Ben seni ve Mesut Yılmaz'ı yedim. Çiller'i de yedim. Yedim anlamını yamyamlık anlamında sakın anlama. Eşref-i mahluk, Allah'ın helal kıldığı rızkı yer.

ABD'de yaşıyordun. Atin.org sitesinde benim eğitim aldığım sırada, el bombasını erken attığım için beni 'korkak' diye nitelendirdin. Benim Allah'ın dışında kimseye boyun eğmediğimi ve korkmadığımı en iyi sen bilirsin.

Çeyrek asır önce bana dedin ki 'Alaattin gün gelir devran değişir.'

Beni devletin birinci derecede yeminli resmi elemanı yaptınız. Ben de size şart koştum. Bayrak ve silah yanında Kuran-ı koyacaksınız. Bunların üzerine dünyanın hiçbir yerinde hayatım pahasına da olsa Türkiye Cumhuriyeti'ne, milletine ve devletine zarar vermeyeceğim diye ant içtim.

İki defa yurt dışında yakalandım. O kadar işkenceler gördüm. Ama Avrupalılar Alaattin Çakıcı'dan, yel kayadan ne alır? Bunu en iyi yetkililer ve teşkilat biliyor. Çünü hainler gibi konuşmadım. Hayatım pahasına da olsa...

Sen Şeker fabrikaları'ndan ayrıldıktan sonra ABD'den Türkiye'yi tehdit ettin. Bunlar arşivlerde mevcuttur. Mesleki birikimimden dolayı CIA ve FBI'da müşavirlik yapabilirim dedin. Ta babadan beri şerefli bir kurumun ekmeğini yiyen biri, devletini ve o kurumu nasıl tehdit edebilir?

Bugüne kadar seni hep ürküttüm. Hiç düşman olmadım. Eğer sana düşman olursam, hiç şansın yok. Ne Türkiye'de ne de dünyanın başka bir yerinde...

Alp senin oğlun, sana zarar versem ona asla zarar vermem. Bunu o yaşlanmış, sulanmış beynine iyice yerleştir..."

Çakıcı, Eymür'ün evlenmeden önce burun ameliyatı olduğunu söylüyor ve şöyle devam ediyordu:

"Hâlbuki o zaman Fatih'e benziyordun. Ama sende Fatih değil Baltacı Mehmet Paşa ruhu varmış..."

Eymür, Perinçek'i öldürtecekti

27 Temmuz 2012 tarihinde Ergenekon mahkemelerinde ifade veren Alaattin Çakıcı, MİT eski Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür'ün İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek'e suikast planladığını açıklıyordu.

Çakıcı, **"Ahmet Nevzat Demir, Eymür'ün adamıydı. Beni aradı. Telefonunun dinlendiğini biliyordum. Eğer Ahmet Nevzat Demir'e 'vur' deseydim, Perinçek öldürülecek, cinayet de benim üzerime kalacaktı. Ben hiçbir şey yapmayın dedim..."**

Olayı mahkemede kısa anlatan Çakıcı, 3 Mayıs 2000 tarihinde Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadede detaylarıyla anlatıyor, bu anlatım 26 Mayıs 2000 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde şöyle yer alıyordu:

"Mehmet Eymür, eski bana bağlı kader arkadaşım olan birkaç tane ülkücüyü programlıyor ve benimle irtibata geçiyor. Çocuk; **"Ağabey bu Doğu Perinçek senin için CIA ajanı demiş, bu topalı koparalım mı"** diyor. Onun üzerine biz bu işe engel oluyoruz.

Yani Eymür, orada iki tane ülkücüyü kullanarak Doğu Perinçek'i öldürtecek, ihaleyi de bana yıkacak."

Çakıcı, ifadesinde Eymür'le olan dargınlığı için araya girenlerden Duran Fırat'a aktardıklarını şöyle ifade ediyordu:

"Eymür'ün MİT'teki adamı Duran Fırat bizi barıştırmak istedi. 'Siz baba oğul gibisiniz' dedi.

Ben de; "Bir baba evladının kalemini kırarsa evlatta ona söver dedim..."

Ne güzel değil mi?

Eymür, Yeşil ile de Çakıcı ile de baba oğul!..

Başka?

Duran Fırat'tan Abuzer Uğurlu'ya, Abuzer Uğurlu'dan Oflu İsmail'e kadar say...

Sonra tüm eylemlerini Ergenekon diye uydurduğun örgüte yıkmaya çalış, Mahkeme'de sorulunca da "Ergenekon hakkında bilgim yok" de...

Eymür, sekiz Türk gencini öldürtüyor

21 Şubat 1973'te Filistin'de Nahr El Bared kampı'nda kalan Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi üyesi Bora Gözen ve arkadaşları, MİT-Mossad işbirliği sonucu kanlı bir baskınla hayatlarını kaybediyorlardı.

İsrail Deniz Kuvvetleri denizden top ateşiyle karaya çıkarak, başta Bora Gözen olmak üzere sekiz Türk gencini katletmişti...

Bora Gözen, 12 Mart döneminde Mamak Cezaevinden kaçan Kerim Öztürk, Cafer Topçu, Ali Kiraz, Gürol İlban, Şükrü Öktü, Ahmet Özdemir ve Yücel Özbek, geceyarısı başlayan top ateşiyle uykularında parçalanarak can veriyorlardı.

Mossad'a her türlü istihbarat verilmişti. Kamptakiler isim isim biliniyordu. Kampın yeri, ellerindeki malzemeler, silahlar eksiksiz olarak Mossad'ın bilgisi dahilindeydi. "

6 Ağustos 2012 tarihinde Ergenekon Mahkemelerinde ifade veren Eymür'e, Ferit İlsever, "atin.org" sitesindeki yazılarını hatırlatarak, Nahr El Bared kampında öldürülen sekiz genci sordu.

Eymür; sekiz devrimci gencin öldürülmesiyle ilgili MOS-

SAD yetkilileri ile İstanbul'da bir toplantı yaptıklarını belirterek, "Lübnan kampıyla ilgili gerekli istihbaratı MİT olarak biz verdik" diyordu.

Ne garip ki, CIA Türkiye Masası Şefi Graham Fuller'in yakın dostları Cengiz Çandar ve Şahin Alpay, İsraillilerin kampı basmasından kısa bir süre önce buradan tüyüyordu. Çandar, yıllar sonra olay kendine anlatıldığında, kamptan kaçmasıyla ilgili "ilahi mesaj geldi" şeklinde cevap veriyordu.

Aynen Abdullah Öcalan'ın 1979'da Suriye'ye geçişinde olduğu gibi...

Tarık Ümit'in öldürülmesi

Bakın bu arada Tarık Ümit'i unuttuk. Hadi tekrar dönelim Ümit'e:

Tarık Ümit'in öldürülme olayı, MİT'in Susurluk raporunda da yer aldı, Kutlu Savaş'ın raporlarında da. Kaynak Yayınları o raporları Nusret Senem imzasıyla kitaplaştırdı:

"Tarık Ümit'in Çiller Özel Örgütü'ne ilişkin olarak bildiği konular nedeniyle öldürülüp, öldürülmediği iddialarının; Ümit'in en son beraber görüldükleri söylenilen polislerin ilgili savcılık tarafından yeniden sorguya alınması ile konunun vuzuha kavuşturulabileceği değerlendirilmektedir.

Ayrıca, Tarık Ümit'in kızı Hande Birinci'nin konu hakkındaki ifadesine yer verilerek,

"Tarık Ümit çeşitli kuruluşlara bilgi veren kişi olarak tanınmaktadır. Nitekim MİT Müsteşarlığı'na da Müsteşarlığın görev alanına giren konularda zaman zaman bilgi intikal ettirilmiştir. Bu nedenle, Tarık Ümit'in kızının ifadesinde adı geçen şahısların soruşturma kapsamına alınmalarında fayda görülmektedir.

04.03.1995 günü, Silivri ilçesi, Kılıçlı Köyü yakınlarında bir otomobilin terk edilmiş olarak bulunması üzerine, yetkililerin yaptığı araştırma sonucunda, otomobilin Tarık Ümit adlı kişiye ait olduğu anlaşılmış, kızı Hande Birinci ve amcası Celalettin

Ümit haberdar edilerek soruşturma başlatılmıştır. Tarık Ümit'in cesedi bulunmamıştır.

Tarık Ümit, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde ve MİT Müsteşarlığı'nda istihbarat elemanı olarak görevlendirilmiş bir kişidir. Fakat İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kesinleşen kararına göre;

"Susurluk olayında adı geçen kişiler ile yasadışı, karmaşık ve karanlık ilişkiler içinde bulunduğu görülmektedir. Aralarında, yasadışı yollardan temin edilen paranın paylaşımından kaynaklanan ihtilaflar bulunduğu ve kaçırılmasının bu ihtilaflara isnat ettiği iddia ve ifade olunmaktadır."

Senem kitabında;

"Hakkı Yaman Namlı adlı tanık, bu menfaat çelişkisi sorununa kendince açıklık getiriyordu. Olaydan yaklaşık 8 ay sonra Abdullah Çatlı ve Korkut Eken'den şüpheleniyor ve bunu Tarık Ümit'in kızı Hande Birinci'ye bildiriyor. Bu nedenle Abdullah Çatlı'nın 1995 yılı mayıs veya haziran aylarında gelerek kendisini tehdit ettiğini anlatıyordu" diyor ve ilave ediyordu:

"Tehdit olayı daha sonra kanıtlandı."

Oysa;

Kanıtlanan hiçbir şey yoktu.

Zira;

Hakkı Yaman Namlı, Eymür'e son derece yakın bir isimdi.

Ve;

Sadece, Eymür'ün anlattıkları aktarılıyordu.

Kitapta, aynı kararda özetlenen **Hakkı Yaman Namlı**'nın ifadesine göre; tehdidin sebebi şöyle açıklanıyor:

"Tarık Ümit'in yazıhanesinde İbrahim Şahin, Nurettin Güven gibi kişileri gördüğünü, Tarık Ümit'in Abdullah Çatlı ile de sık sık görüşüp buluştuğunu... Tarık Ümit'in, Yaşar Öz ile yoğun ticari ilişkiler içinde olduğunu, bu ilişkiler sırasında Yaşar Öz'e yeşil pasaport ve silah taşıma belgesi temininde Tarık

Ümit'in aracı olduğunu söylediğini, yine bir süre sonra Yaşar Öz'ün, Tarık Ümit'in yanından ayrılarak Abdullah Çatlı ve ekibiyle birlikte çalışmaya başladığını ifade etmiştir.

Bunun üzerine Tarık Ümit, gerek Hakkı Yaman ve gerekse yakın çevreleri ile konuşmalarında, 'benim adamım Yaşar Öz'ü koltuklarının altına aldılar' diyerek Abdullah Çatlı ve Korkut Eken aleyhine sözler söyleyip küfür ettiği ve 'onların ipliğini pazara çıkaracağım' dediğini ifade etmiştir."

Senem, **"Tarık Ümit'in kaçırılıp öldürülmesinin menfaat çatışmasından kaynaklandığını gösteriyor"** diyordu.

Aslında;

Senem'in, belgesiz ifadenin delil olamayacağını, üstelik ifadeyi verenin Eymür'ün en yakınındaki isim olmasından da, bu beyanların aslında **"çarpıtma"**ya güzel bir örnek olduğunu hukukçu kimliği ile çok kolayca anlaması gerekiyordu...

Senem, yine de olayda Eymür parmağını ihmal etmiyor ve şunları aktarıyordu:

"Mehmet Eymür'ün de bu çatışmanın doğrudan tarafı olduğunu gösteren önemli deliller var. Bu delillerden biri Mehmet Eymür'ün, İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ndeki ifadesi ve itiraflarıdır.

Mehmet Eymür, 12.10.1998 tarihinde ifade verdi. Eymür, Tarık Ümit olayını ve Emniyetteki bir ekibin uyuşturucu kaçakçılarıyla birlikte yurt dışındaki faaliyetlerini çok ayrıntılı olarak anlattı. Bu ifadenin konuyla ilgili kısmı şöyleydi:

"1988 yılında MİT raporu olarak bilinen raporun yayınlanması üzerine teşkilattan ayrılmak zorunda kaldım. Bu raporu derleyen ve toparlayan bendim. Bu rapor teşkilatın koordineli çalışması sonucudur. Daha sonra göreve geldiğimde Tarık Ümit benimle çalışıyordu. Ben de Tarık Ümit ile yaptığım konuşmaları daha sonra görüşme raporu diye teşkilata bildiriyordum. Bu görüşmeler daha üst makamlara bildirilir. Bunlar istihbarat bilgileridir. Kesin değildir.

Yine bana Tarık Ümit'in anlattıklarına göre, yurtdışı uyuşturucu işine de Emniyet'in haberi olması nedeniyle girmiştir. Bundan maksat Dev-Sol lideri olan Dursun Karataş'a ulaşmak için ona Nurettin Güven ve Yaşar Öz kanalıyla uyuşturucu göndermek ve bu kişiye ulaşmak için Tarık Ümit görevlendirilmiştir. Tarık Ümit'in söylediğine göre, 80 veya daha fazla uyuşturucu sevk edilmiştir.

Tarık Ümit bu uyuşturucuyu Alman polisine haber vermiş, sanıkların yakalanmasını sağlamıştır. Tarık Ümit neden haber verdi bilmiyorum. Buradaki uyuşturucu sevkiyatı Emniyet Genel Müdürlüğü dahilindedir. Tarık Ümit kanalıyla Dursun Karataş'a ulaşmak için yapılmıştır..."

Çok ilginç bir ifade! Şimdi burada biraz duralım. Kendi ifadesine göre Tarık Ümit, Mehmet Eymür ile çalışmaktadır. Mehmet Eymür bu işleri ve uyuşturucu sevkiyatını biliyor ve izliyor. O halde Tarık Ümit'in, Eymür'ün onayı ile uyuşturucuyu Alman polisine ihbardaki rolünü gizliyor. Ancak, Emniyet'te uyuşturucu işini yapanlar aptal değildirler; ihbar emrini Tarık Ümit'e veren kişiyi Mehmet Eymür olarak mutlaka saptamışlardır.

Eymür'ün ifadesine dönersek;

"Hatta Nurettin Güven yurt dışına gönderildiğinde kendisine susturuculu makineli tüfek verilmiştir. Yine yeşil pasaport verilmişti. Bu pasaportta Daire Başkanı unvanı verilmiş. Nurettin Güven İngiltere'de yakalandığında silah ve pasaport ele geçirilmiştir. Bu silah ve pasaportu veren Mehmet Ağar'ın emri gereğince işi yapan İstihbarat Daire Başkanı Emin Aslan iyi bilmektedir.

80 kilo veya daha fazla eroinin yurt dışına çıkarılması, Dursun Karataş'a ulaştırılması için yapılan eylemi üst amirlere bildirdim. Ancak herhangi bir tedbir alınmadı. Bu uyuşturucu İngiltere'de yakalandı. Nurettin Güven'de pasaport ve silahla ele geçti. Bu bilgileri üst teşkilata bildirdim... Bunların hepsinin belgeleri MİT'te vardır.

Gerçi MİT'in uyuşturucuları arada bir de olsa Belçika'da da

yakalanıyordu. Tarık Ümit, Hakkı Aksoy adlı Arap kökenli biri ile ortak oluyordu. Hakkı, uyuşturucu kaçakçısıydı. Onun bu özelliğini de bilmeyen yoktu."

MİT'çi Mehmet Eymür'ün İstanbul 6 No'lu DGM'de verdiği ifadeye göre, MİT elemanı Tarık Ümit uyuşturucu kaçakçısı Hakkı Aksoy'la Dev-Sol lideri Dursun Karataş'a ulaşmak ona suikast yapmak için bir araya geliyordu.

"Bu nasıl iş; Dursun Karataş da MİT ajanı değil mi?" gibi garip garip sorular sormayın. Yemiş gibi yapın. Minareyi çalan kılıfı nasıl hazırlayacak?

Siz Eymür'ün oğlunun uyuşturucuya nasıl alıştığını zannediyorsunuz.

Duran Fırat'ın en önemli görevi, Eymür'ün oğlunun uyuşturucu kullanımına dikkat etmesi değil miydi?

İşte böyle:

Eymür ifadesinde; "Yaklaşık 300 kilo eroinin 29 kilosunun Hakkı Aksoy'a ait olduğunu, Nurettin Güven tarafından teslim edilmeden yakalandığını" anlatıyordu.

Peki, yerine varamayan uyuşturucunun akıbeti neydi?

İşte o konuda Eymür hiçbir şey söylemiyordu.

Sonra,

Tarık Ümit de güya kalan büyük bir kısmı, Belçika polisine ihbar ediyor ve MİT'in o uyuşturucuları da Belçika'da sırra kadem basıyordu.

MİT'in uyuşturucuları Belçika'da "sır" olurken, Dursun Karataş da Londra'da gününü gün ediyordu. Üstelik Nurettin Güven ile aynı apartmanda kalıyor ve sık sık görüşüyorlardı.

Bütün bu gerçeklere rağmen Eymür ne diyor:

"300 kg eroini Dursun Karataş'ı avlamak için kullandık daha açık bir deyişle kaptırdık."

Dedim ya;

Yerseniz!..

Bakın Eymür başka neler anlatıyordu:

"Dev-Sol lideri Dursun Karataş'a yapılacak eylemi MİT üst düzey yöneticilerine bildirdim. Bir şey yapmadılar!"

Eymür'e cevap MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun'dan geliyordu:

"Mehmet Eymür kendi kusurlarını örtmek için teşkilatı suçluyor."

Dursun Karataş'ın izinde

Necdet Pekmezci "Derin Abiler" adlı kitabında Abdullah Çatlı'nın Dursun Karataş'ın peşine düşmesini şöyle anlatıyordu:

"Abdullah Çatlı tam da o günlerde Haluk Kırcı'ya Paris'ten telefon açıyor, acilen Almanya'ya uçmasını istiyordu. Konuşmasının sonunda durumun acil olduğunu vurgulamak için "Çok önemli Yusuf'u ara seni alsın" uyarısı yapıyordu.

Artık Haluk Kırcı'nın yurt dışına çıkmasında bir sorun görünmüyordu. Almanya yolculuğunda kendisine verilen pasaport yanındaydı...

Hemen yola çıkıyor, Frankfurt Havalimanı'nda Kırcı'yı Selim ve Yusuf karşılıyordu. Selim, yolda Paris'ten Abdullah Çatlı'nın el yazısı ile yazdığı notta **"İki küçük, bir büyük ve yeteri kadar çekirdek"** yazıyordu. Kırcı, Çatlı'nın üç silah ve mermileri istediğini anlıyordu.

Haluk Kırcı, Metin ile birlikte geceyi bir otelde geçirmiş, sabah ta Selim gelmişti. Öğle saatlerinde ise ekibe Yusuf katılıyordu. Yusuf'un işyerinden izin alması zor olmuştu.

Metin trenle Paris'e doğru yola çıkarken, Kırcı, Yusuf ve Selim de arabayla aynı şehre doğru hareket ediyordu.

Sınırı geçtiklerinde Haluk Kırcı, Abdullah Çatlı ile telefonda görüşüyordu. Çatlı, daha sonra Yusuf'a Republique Meydanı'ndaki Mc Donalds'a gelmelerini söylüyordu.

Buluştuktan sonra eylemci grup bir Arap lokantasına gidip yemek yiyordu. Haluk Kırcı, yine merak içindeydi. Nihayet gecenin ilerleyen saatlerinde yalnız kaldıklarında Abdullah Çatlı, Paris'te bulunma gerekçelerini açıklıyordu. Hedef Dev-Sol lideri Dursun Karataş'tı...

Dursun Karataş'a öfkeliydi, Çatlı:

"Bu kahpe, az arkadaşımızın kanına girmedi. Alper'i hatırlarsın, hani Cuma namazı çıkışında, arkasından vurulan Alper. O zaman bunun emri üzerine şehit edildiğini söylemişlerdi. Rahmetli tek başına hem okulda hem okulun olduğu bölgede bunlara göz açtırmıyordu."

İnfaz grubu Çatlı'nın yine eski bir arkadaşının evine yerleşiyordu. Kırcı ve diğerleri Paris'i gezerlerken Abdullah Çatlı, Dursun Karataş'ın adresini almak için görüşmeler yapıyordu. Kırcı'ya telefon açıyor, ekibi eve çağırıyordu.

Çatlı sıkıntılıydı. Çünkü nokta adresi vermesi gerekenler bu sözlerini yerine getiremiyorlardı. Dursun Karataş'ın kaldığı apartmanın adını, bulunduğu caddeyi veriyorlar, ancak kaç kişi oldukları, daire numarası ve kullandıkları otomobillerin plakalarını veremiyorlardı.

5 katlı apartmanda 20 daire vardı. İşte Çatlı'nın canını sıkan bu durumdu.

Operasyon tatsız başlamış ve tatsız sürecekti. Abdullah Çatlı, artık ümidini kesmiş, sadece elemanlarına pratik yaptırmak için Dursun Karataş'ın bulunduğu bildirilen apartmana göreve göndermişti. Göreve giden infaz ekibi bu durumu bilmiyor, ciddiye alıyor, Dursun Karataş'ı kimin infaz edeceği konusunda zaman zaman ufak tefek tartışmalar da yaşanıyordu.

Birkaç gün süren gözetleme ve beklemeden sonra operasyonu sona erdiriyorlardı. Orly Havalimanı'ndan Çatlı ve Kırcı birlikte İstanbul'a dönüyorlardı..."

Çatlı ve Devlet Bahçeli

Bugün MHP Genel Başkanı olan Devlet Bahçeli 12 Eylül öncesi Mali Bilimler ve Muhasebe Yüksekokulu'nda Prof. Aziz Köklü'nün asistanıydı, okulda beraber ders veriyorlardı.

Bahçeli'nin öğrencileri arasında Abdullah Çatlı da yer alıyordu. Çatlı ile Bahçeli'nin yıllar boyu sürecek dostluklarının temeli burada atılıyordu. Çatlı, kaçak olduğu günlerde parasız kalmıştı. Öylesine parasızdı ki, babasına ilaç alacak parayı bile denkleştiremiyordu. Bahçeli, Çatlı'nın imdadına yetişiyor ve O'na gerekli ilaç parasını veriyordu.

Bahçeli ve Çatlı'nın dostlukları, Bahçeli'nin Çatlı'yı MİT ile tanıştırmasıyla iyice perçinleniyordu.

Faruk Bildirici, "Siluetini Sevdiğimin Türkiyesi" adlı kitabında, "Portakal paketindeki silahlar" başlığı ile Bahçeli'nin adının karıştığı silah kaçakçılığı olayını şöyle anlatıyordu:

"12 Eylül öncesinin olaylı günleriydi. Her yanda silahlar patlıyor, kan dökülüyordu. Polis, 23 Şubat 1978 günü bir ihbar aldı:

"Ankara'ya gelen beyaz renkli, 01 FE 994 plakalı Renault marka araçta silah var!"

Araç, o gün saat 16:45'te Kepekli Boğazı'nda durdurulup arandı. İhbar doğruydu. Bagajda, portakal paketlerinin altına gizlenmiş iki makineli tüfek ile şarjörleri bulundu. Araçta dört ülkücü genç vardı; Ali Halaman, Fuat İstanbullu, Ekrem Pazarcı ve Sami Ocak... Üçü TRT'de, biri Ticaret Bakanlığı'nda çalışıyordu. Aynı zamanda öğrenciydiler. İstanbullu dışındaki üçü, Ankara Mali Bilimler ve Muhasebe Yüksekokulu öğrencisiydi.

İfadeleri alınınca her şey ortaya çıktı. Silah paketini Ali Halaman, Adana Ülkü Ocakları Derneği Başkanı Recai Yıldırım'dan almıştı. Ekrem Pazarcı'nın kendi köyünden getirdiği portakalları da silahların üzerine yerleştirmişlerdi.

Daha sonra yakalanan Yıldırım, silahların bulunduğu paketi kendisinin verdiğini itiraf etti. Silahları, Ülkü Ocakları Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun istediğini de söyledi. Sanıklar-

dan İstanbullu'nun ifadesinde önemli bir ipucu yer alıyordu. Silah taşınan aracın sahibi bir öğretim üyesiydi..."

İstanbullu ifadesinde bu olayı şöyle anlatmıştı:

"Renault otomobili, Başkent Mali Bilimler Yüksekokulu Öğretim Görevlisi Devlet Bahçeli'den, arkadaşlar memlekete gitmek için aldılar..."

Araç, Devlet Bahçeli'nindi, ancak silah taşınacağını bilmediği iddia edildi. Öyle ya bir de biliyordum mu diyecekti? Aynı okulda öğrenci olan üç ülkücüye Adana'ya gidip gezmeleri için vermişti arabasını. Üstelik bu ülkücüler Çatlı'nın da yakın arkadaşlarıydı. Nedense polis, tutanaklara geçen bu bilgiyi hemen unutuverdi. Nasıl unutmasın? Çatlı'nın haber vermesiyle MİT anında devreye girmiş, polisin kulağına "elemanımızdır" bilgisini fısıldamıştı. O nedenle arabasında otomatik silahlar yakalanan öğretim üyesini çağırıp, ifadesini almaya bile gerek görmediler. Hakkında ne bir soruşturma açıldı ne de bir dava...

Tıpkı, Adana'dan gelen silahları Yazıcıoğlu'na götürmesi gereken Çatlı'nın hakkında açılmadığı gibi...

Araçta yakalanan dört sanık, Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı. Ruhsatsız silah nakletmekten mahkûm oldular. Beşinci sanık Yıldırım ise, 12 Eylül sonrasında Adana MHP ve Ülkücü kuruluşlar davasında yargılandı. Cezaevinde yattı, dava zaman aşımından düşünce kurtuldu.

Dikkati çeken, Bahçeli'nin gezmek için verdiği aracında silah taşıyan bu öğrencileriyle ilişkisinin bu olaydan hiç etkilenmemesiydi. Öyle ki, bu olaydan 20 yıl sonra MHP Genel Başkanı olan Bahçeli, portakal sandığındaki silah olayının iki kahramanı Halaman ve Yıldırım'ı 1999 seçimlerinde MHP listelerinden aday gösterdi. Her ikisi de Adana'dan miletvekili seçildiler...

Yeni Aktüel Dergisi'nin 99. Sayısında, Bahçelievler katliamını gerçekleştirenlerden Ercüment Gedikli olayda yer alan bir kişinin daha olduğunu söylüyor ve bu ismi açıklamama nedenlerini şöyle anlatıyordu:

"Bu eylemi birlikte gerçekleştiren insanlar illa ki bir inancın insanlarıydı. Mecbur kalmadıkça birbirlerine zarar vermezler. Bence ilk alınan ifadelerde Demirkan ve Çiftçi yanlış yönlendirildi. Bu arada bir kişi eksik kaldı. Bu eksikliği de sonradan ele geçen arkadaşları tamamlamak istemediler..."

Bu açıklama ardından insanın aklına şöyle bir soru geliyor;

Kim bu eksik kalan, ortaya çıkmayan isim?

Sahi kim?

Çiller de Çatlı'yı seviyooo

27 Kasım 1997 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti'nde Başbakanlık yapmış olan Tansu Çiller, Abdullah Çatlı'yı şu sözleriyle anıyordu:

"Bu Millet uğruna, ülke uğruna, devlet uğruna kurşun atan da yiyen de her zaman bizim için saygıyla anılır. Onlar şereflidirler."

Çiller'e bu sözleri söyleten, o günlerdeki danışmanı ve günümüzün Zaman Gazetesi yazarı Mümtazer Türköne olduğu basında yer aldı. Türköne bu iddiayı reddederken karısı daha sonra AKP milletvekili oldu.

Mayıs 1997'nin başlarında Erbakan Başbakan'dı. Gerek konutta tarikat şeyhlerine verdiği iftar gerekse Libya liderinden yediği azarlar ve gerekse irticai hareketler yüzünden durum hassastı. Refah Partisi ile Doğru Yol Partisi arasında tam bir gerginlik yaşanıyor, DYP Grubu'nda "Hükümetten çekilelim" sesleri yükseliyordu.

Refahyol Hükümeti üzerinde kamuoyu baskısı dayanılmaz bir hale gelmişti.

Aydın Menderes Çiller'e, Başbakanlığı Erbakan'dan devralmasının gerginliği azaltabileceği, koalisyonun da böylece devam edebileceği önerisini getiriyordu.

Ancak, Erbakan kolay kolay ikna olmuyordu. Kamuoyuna darbe tehlikesi yok diyen Çiller ve ekibi, RP yönetimini darbeyle

korkutuyordu. Bu misyonu Mümtazer Türköne başkanlığında danışmanları üstlenmişti.

Türköne ve danışmanlar sık sık Refah Partisi'nin Genel Merkezi'ne gidiyorlar, rastladıkları herkese darbe tehlikesinden söz ediyorlardı. Bu durum öyle çekilmez bir hal aldı ki, sonunda Şevket Kazan, Türköne ve diğerlerinin RP'ye girişlerini yasaklamak zorunda kaldı. Kazan'ın, Türköne başta olmak üzere Çiller'in danışmanlarının RP'ye girişlerini yasaklamasının da fayda etmediği çok geçmeden ortaya çıkıyordu.

Bir akşam geç vakitlerde Çiller ailesinin en güvendiği isimlerden Meral Akşener, RP'li Kazan'a telefon ediyordu. Sesi oldukça heyecanlıydı...

Gelin bundan sonrasını Faruk Bildirici'nin "Maskeli Leydi" adlı kitabından izleyelim:

"Şevket Ağabey, arkadaşlarımızdan çok önemli bilgiler geldi. Askerler yarın akşam bu işi hallediyorlarmış. Ne yapalım?

Kazan, Akşener'in telaşlı sesinden etkilenmedi. Darbe haberini sakin karşıladı:

"Sen bir Elham, üç kulvüvallahi oku, yat. Merak etme..."

"Peki, sen ne yapacaksın Şevket Ağabey?"

"Ben de aynısını yapacağım."

Kazan, Akşener'i açıkça alaya almıştı. Fakat Çiller, Türköne ve diğerlerinin benzer girişimleri bitmek bilmedi. Sonunda kimseye hacet kalmadan Refahyol hükümetini kendi kendilerine devirdiler..."

Akşener, bir ara AKP'nin kuruluşunda da rol aldı. Tayyip'le sarmaş dolaş horonlar oynadı. Sonra; Emine'nin hışmına uğradı. Bu defa soluğu MHP'de aldı.

100 bin dolarlık kep

Meral Akşener, Çiller'in yanına ilk vardığında; Şehit Analarını Koruma Vakfı Başkanı'ydı. Çiller ortalığa çıkıp, "Ben sizin

ananızım" dediğinde, Akşener, Şehit Analarını Koruma Vakfı Başkanı olarak onu korumaya alma ihtiyacı duydu. Her ne kadar Çiller şehit anası olmasa da sonunda "Ana" değil miydi?

Akşener, Çiller'in tüm yurt içi ve yurt dışı gezilerinde hep yanında oldu. Onun ihtiyacı olan her şeyi karşılamayı kendine ödev bildi. Çiller, Amerika'daki bir Üniversite'den "Fahri Doktora" unvanı hayal ediyordu. Tabii ki, bu hayali gerçekleştirmek; Akşener, Türköne ve diğer danışmanlara düşüyordu.

"Maskeli Leydi" adlı kitabında Faruk Bildirici bu olayı şöyle anlatıyordu:

"Georgetown Üniversitesi'nin diplomat yetiştiren "School of Foreign Service" bölümü, Çiller'e "Uluslararası İlişkiler" dalında fahri doktora unvanı verdi.

Sonradan ortaya çıktı ki, gezi öncesinde Washington Büyükelçiliğini arayan Ankara, "Başbakanımıza bir fahri doktora ayarlansın" talimatı vermişti! Dekan Prof. Peter Krough, kendisine başvuran Büyükelçilik yetkililerine, "memnuniyetle" demiş ve küçük bir istekte bulunmuştu:

"Biz fahri doktora veririz, ama siz de üniversiteye bağış yapın."

Sonuçta anlaşma sağlanmış, üniversitenin, Başbakan'a kep giydirmesi için 100 bin dolar ödenmişti. Alkışlar arasında kep giyip doktorasını alan Çiller de Krough'a, üniversitede Türk Araştırmaları Kürsüsü kurulması için 750 bin dolar daha vaat etmişti.

Dekan Krough, paranın peşini bırakmayacak ve bir yıl kadar sonra Türkiye'ye gelecekti. Ama Çiller ile görüşmesi bile mümkün olmayacaktı..."

10 Ocak 1995 tarihli Milliyet'te, Dekan'ın 750 bin doları tahsil etmek amacıyla geldiği Ankara'da karşılaştığı manzara, "Tahsilâta geldi ağaç oldu" başlığı ile yayınlanmıştı.

O gün, kandırılan ABD'li Dekan Krough, diğer dekanların da gözünü açtı. Bundan sonra seçmenlerini keklemek amacıy-

la fahri doktora dilenen devlet adamlarınızdan batık parayı da tahsil edeceklerdi. Ve öyle de yaptılar...

Doktora parasının kaynağı mı?

Nereden olacak;

Her zaman ki gibi örtülüden!

Çiller ve Eymür

Tansu Çiller'in Başbakan olmasının ardından Amerikalılar tarafından, kocası Özer Çiller'e baskı yapılarak Mehmet Eymür'ün 1994 yılında yeniden MİT'e dönmesi sağlandı.

Eymür, Amerikan İstihbarat Örgütü CIA'nın isteği doğrultusunda kurulan ve birçok faili meçhulün sorumlusu olduğu iddia edilen Kontrterör Merkezi Başkanvekilliği'ne getirildi.

Eymür, MİT'e dönünce ilk iş olarak Çiller'in hoşlanmadığı Müsteşar Sönmez Köksal'ı bypas ederek MİT'in en kudretli ismi oldu. PKK ile mücadele adı altında Kürt işadamlarının öldürülmesi, yaygın faili meçhuller onun döneminde gerçekleşti.

Eymür zamanında Çiller Özel Örgütü de kuruldu. Örgüt, her alanda faaliyet gösterirken, MİT'e de müdahalede bulunmayı ihmal etmiyordu.

Kutlu Savaş başkanlığında oluşturulan müfettişler, MİT'e bile müdahale etme yetkileriyle donatılan isimleri şöyle açıklıyorlardı:

"Mehmet Eymür, Tolga Atik, Nuri Gündeş ve Korkut Eken..."

Raporda; MİT'in baskılara kendi yöntemleri ile direndiği, ancak bu titizliğe rağmen istenmeyen müdahalelerin olabildiği de anlatılıyordu.

10 Kasım 1996 tarihli Sabah Gazetesi'nde yazan Fatih Çekirge, Tansu Çiller'in Başdanışmanı Tolga Atik'in Mehmet Eymür'le birlikte çalıştığını ve ilişkilerinin içeriğinin gayri nizami finans yani kara para ile ilgili olabileceğini açıklıyordu.

Bir süre sonra Özer Çiller, Tolga Atik'e bağlı çalışan Mümtazer Türköne ve grubundaki danışmanları Bilkent'teki villadan kovuyordu.

Daha sonra da Tolga Atik, MİT'ten uzaklaştırılıyordu.

Mehmet Eymür, MİT'ten iki kere kovularak bir başka rekora imza atıyordu!..

Eymür'den salvolar

Mehmet Eymür, AKP Hükümeti ve Tayyip sayesinde hayalini kurduğu MİT Müsteşarlığı'na kavuşmanın hayallerini kurduğu anda vuslatın bir başka bahara kaldığını görünce, başladı gazete gazete dolaşıp döktürmeye...

Tayyip'in "Beynimin yarısı. Bugünlere gelmemde çok emeği var" dediği danışmanı ve AKP Adıyaman milletvekili Mehmet Metiner, Tayyip için "Türk değildir" demişti.

Tayyip, Ağustos 2004'te Gürcistan'a yaptığı gezide, Gürcistan Devlet Başkanı'na; "Ben de Gürcüyüm. Eşim Arap. Ailemiz Batum'dan Rize'ye göç etmiş bir Gürcü ailesidir" şeklinde kendisini ve ailesini takdim ediyordu.

14 Temmuz 2012 tarihli Takvim Gazetesi'ne konuşan Mehmet Eymür, "Türkiye'yi 50 yıldan beri Türkler yönetmedi" şeklinde garip garip feryad ediyordu.

Eymür'ün açıklamaları bununla mı sınırlı kalıyordu?

Olur mu?

Bakın daha neler söylüyordu:

"Yabancı ajanlar tüm kurumlarda cirit attı."

Başka?

"Ülke her alanda yabancı ajan dolu... Özellikle gazetecileri kullanarak psikolojik harp yapıyorlar..."

MİT'in parasını batırdılar

2 Aralık 2008 tarihli **Yeni Şafak** Gazetesi'ne demeç veren Radikal yazarı ve MİT'e yakın isimlerden **Avni Özgürel,"-MİT'in parasını batırdılar"** başlığı altında özetle şunları söy-

lüyordu:

"Kontrterör Dairesi'nin başında Mehmet Eymür vardı. Bu birim Türkiye'ye büyük zarar verdi. MİT, tarihinde ilk kez borsa oynadı, 300 milyar lira battı. Örtülü ödenek parasıydı. Üstü örtüldü.

Yavuz Ataç ve Mehmet Eymür, MİT'e tekstil ve ihracat şirketi kurdurdu. Oralara verilen paralar battı. MİT rezil oldu. Herkesin eline kırmızı ve yeşil pasaportlar verildi.

"ASALA'yı imha edeceğiz" diyen Çatlı'lar, Kırcı'lar ve Çakıcı'lara para verildi. Bu paralar İsviçre'de kumarhanede batırıldı. Barlarda, pavyonlarda yendi.

"Öcalan'a operasyon yapacağız" diye örtülü ödenekten çok büyük para alındı. Bu iş tamamen bir soyguna döndü. Yabancı paralı askerlere paralar verildi. Öcalan'a hiçbir şey olmadı."

Ne güzel değil mi, şimdi gazete gazete dolaşan başta Ataç olmak üzere MİT'çilerin birçoğu ne diyor?

PKK ile açılım...

Bırakalım avize ve MİT işlerini, dönelim tekrar kara para aklama bankalarına.

Kara para aklamak, Orta Asya'daki uyuşturucu parasının, Kazakistan üzerinden Tarık Ümit'in bu bankasında aklandığı, bu nedenle bazı sorunlar çıktığı ve Vatikan'ın da paralarının bu banka üzerinden geçtiği şeklinde çok yoğun bilgiler olmasına rağmen, her konuda başta ATİN sitesi olmak üzere, yazdığı Sentez ve Analiz adlı kitaplarında kendi hakkındaki iddiaları yalanlayan Mehmet Eymür, nedense borsada batan 300 milyar lira ile ilgili kalem oynatamıyor, adeta felç geçiriyordu.

Eymür, yine "yanıltma" yöntemini kullanıyor

Bakın hemen hemen her konuda "saptırma ve yanıltma" yöntemini uygulayan Eymür, Tarık Ümit ile yaptığı görüşmeyi şöyle anlatıyordu:

"Tarık Ümit 28 Şubat 1995 yılında uçakla Fransa'ya gelmişti. Kendisiyle görüştük. Bana Mehmet Ağar ve ekibi ile Abdullah Çatlı grubunun kendisi hakkında eylem yapacağını bu yüzden kuşkulu olduğunu anlattı."

Tarık Ümit'in ortadan kaldırılması eylemi böyle devreye giriyordu. Mehmet Eymür, birlikte çalıştığı adamını, Ağar ekibiyle olan ilişkisi nedeniyle ve onlara zarar vermek için ölüme gönderdiğini, dolaylı olarak işte böyle ifade ediyordu.

Kaldı ki;

Eymür, Ümit'in Kürt işadamlarından "koruma" adı altında topladığı ve 4 milyon olarak bahsedilen, ancak aslında sadece Ömer Lütfi Topal'dan alınan 17 milyon dolar hakkında ise susmayı tercih ediyordu.

Eymür, Tarık Ümit soruşturması hakkında bildiklerinin 6 Ağustos 2012 tarihinde Ergenekon mahkemelerinde sorulması üzerine, "Tarık Ümit soruşturmasını yürüten astsubay görevden alınarak tahkikat engellenmiştir" diyordu.

Oysa;

Basında yer alan bilgilere göre, MİT'te ilk görev yaptığı dönemde, Dündar Kılıç'tan Behçet Cantürk'e kadar birçok ismi yetkileri olmadığı halde işkenceli soruşturmalardan geçirmiş, kendi açıklamalarına göre istihbarat almak için insanların yatak odalarına kadar girmişlerdi.

Ancak; ne hikmetse, en yakın adamı Tarık Ümit'in öldürülmesinin araştırılmasında ise, yanlış yönlendirmenin dışında kılını bile kıpırdatmamıştı.

Dursun Karataş, Eymür'ün örtüsü

Uyuşturucunun Dursun Karataş'a ulaşmak için yurt dışına gönderildiği de gerçek değildi. Çünkü Yaşar Öz tarafından gönderilen uyuşturucuların ABD, İngiltere ve Almanya'da yakalanması, yakalanan bu uyuşturucuların miktarı göz önüne alındığı zaman, işin aslının uyuşturucu ticareti olduğu ortaya çıkıyordu.

Dursun Karataş'ın, Fransa ve Belçika hattında saklandığı biliniyordu. Oysa uyuşturucular Almanya, İngiltere ve ABD'de yakalanıyordu. Bu da gösteriyor ki, Dursun Karataş adı hedef saptırma amaçlı olarak kullanılıyordu.

Dursun Karataş, Eymür'ün örtüsü müdür? Mehmet Eymür, bu uyuşturucudan Tarık Ümit kanalından elde edilecek ranttan beklediği payı alamamış mıdır? Bu soruların cevabını Eymür dışında MİT de biliyordu.

17 Nisan 2012 tarihinde görülen **1. Ergenekon Davası**'nda Savcı **M. Ali Pekgüzel**, gizli tanık **Dil Ovası**'na **Dursun Karataş**'ın kaçma olayını soruyordu.

Tanıklığı sırasındaki anlatımlarından bu olaylarla hiçbir bilgisi olmadığı anlaşılan gizli tanık, Karataş'ı bir Jandarma binbaşısının askeri bir araçla kaçırdığını iddia ediyordu. Oysa o günlerde birçok Dev-Sol'cu ile birlikte diğer sol örgütlerden de yönetici kadrolar dahil, onlarca militan firar etmişti.

Kaçışlar daha doğrusu ellerini kollarını sallayarak tüymeler, Sağmalcılar'dan Bayrampaşa'ya, Gaziantep Cezaevi'nden Metris'e dek bütün cezaevlerinden gerçekleşmişti.

Bu kaçışların ardından da cinayet serileri başlamıştı.

Ne garip ki,

Bu firarlarla ilgili uydurma kişilikler üzerinde durulurken, o günlerin Adalet Bakanı Oltan Sungurlu ve İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu hakkında ise hiç söz edilmiyordu.

Keza,

MİT ve Emniyet'e çalışan Dursun Karataş'ın Eymür'ün kankası olmasına değinilmediği gibi...

Neyse biz yine dönelim Tarık Ümit'e:

Tarık Ümit, 03.03.1995 tarihinde İstanbul Erenköy Divan Pastanesi'nde oturduğu sırada yanına gelen Ziya ve Ayhan isimli polis memurları ile bir süre konuşmuştu. Bu sırada Tarık Ümit'in yanında Baha Şen isimli arkadaşı bulunmaktaydı. Baha

Şen'in beyanına göre, Ziya ve Ayhan'ın Tarık Ümit'e;

"İbrahim Ağabey gelmedi. O seni evde bekliyor; ona gideceğiz" diyerek, Divan Pastanesi'nden birlikte ayrılıyorlardı. Baha Şen, İstanbul 6 No'lu DGM'de verdiği ifadesinde bu sözlerin şahıslar arasında konuşulduğunu söylüyordu. Tarık Ümit'le yapılan en son telefon konuşması tespit edilmişti. Bu telefon Avşar Kaderoğlu isimli birine aitti.

Tarık Ümit'in otomobili Jandarma mıntıkasında bulunduğu için, Jandarma İstihbarat görevlisi Astsubay Ahmet Altıntaş olayı soruşturmakla görevlendirildi. Bu kişi, son telefon konuşması yapan Avşar Kaderoğlu'nu buluyor ve görüşme sebebini soruyor, görüşmede Avşar Kaderoğlu'nun Tarık Ümit'i hiç tanımadığı ortaya çıkıyordu.

Telefonun, polis memurları Ayhan Akça ve Ziya Bandırmalıoğlu tarafından Avşar Kaderoğlu'ndan alınıp kullanıldığı anlaşılıyordu. Ziya Bandırmalıoğlu, İstanbul DGM Başkanlığı'ndaki 27.01.1997 tarihli ifadesinde bu gerçeği kabul ediyordu.

Avşar Kaderoğlu aracılığıyla Jandarma Astsubay Ahmet Altıntaş, Ayhan Akça ile görüşme yapmak üzere buluşuyorlardı. Ataköy civarındaki bir parkta gerçekleşen bu buluşmaya Ayhan Akça, polis memuru Ayhan Çarkın'la birlikte geliyordu.

Astsubay Ahmet Altıntaş, İstanbul 6 No'lu DGM'ye verdiği ifadesinde;

"Avşar Kaderoğlu ile görüştüğümde bana Ziya Bandırmalıoğlu ve Ayhan Akça'nın resimlerini verdi. Ben de resimleri Cemalettin Ümit'in evinde Baha Şen'e gösterdiğimde bunları tanımadığını beyan etti. Ben "acaba bir oyun mu" diye şüphelendim. Baha Şen resimleri tanımadı. Hatta Baha Şen'e 'pastanede gördüğün kişiler bunlar mı' diye sorduğumda 'hayır bunlar değil' diye kesinlikle söyledi" diyordu.

Senem kitabında; Jandarma Astsubay Ahmet Altıntaş'ın, bu olay nedeniyle MİT'ten daha doğrusu Mehmet Eymür tarafından yönlendirildiğinden şüphelendiğini, açık olarak beyan ettiğini vurguladığını aktarıyordu.

Ahmet Altıntaş, tehditle mi ifade değiştirdi? Yoksa kullanıldığını mı gördü? Gerçekten Mehmet Eymür, aynı mahkemede verdiği 12.10.1998 tarihli ifadesinde adamları vasıtasıyla Astsubay Ahmet Altıntaş'ı, Tarık Ümit soruşturması yürütülürken sürekli bilgilendirdiğini, Ziya Bandırmalıoğlu ve Ayhan Akça'nın, Tarık Ümit'le görüşen son kişiler olduğunun bu yolla tespit edildiğini övünerek anlatıyordu...

Eymür, ayrıca Astsubay'ın bu soruşturmadan korktuğunu, Diyarbakır'da görevli olduğu sırada, onunla görüşen MİT mensuplarının kendisine bildirdiğini de söylüyordu.

Yani

MİT'çi Mehmet Eymür, yine olayları, saptırmış, çarpıtmış ve insanları yanlış yönlendirmiş ve böylece Tarık Ümit cinayetinin karanlıkta kalmasını sağlamıştı.

Yeşil yaşıyor mu?

Necdet Pekmezci, Yeşil adlı kitabının 46. sayfasında;

"25 Kasım 1996'da ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın Budapeşte'de uğradığı yumruklu saldırıda da Yeşil'in isminin geçtiğini hatırlatan Eyüp Aşık, "Biz bunu Mehmet Eymür'e de sorduk. 'Rahat olun. Olayın arkasında Yeşil olamaz, çünkü Yeşil çoktan öldü.' Dedi. Konu da kapandı."

Şeklinde Eyüp Aşık'ın açıklamalarına yer veriyordu.

Pekmezci, kitabının 143. sayfasında ise, Sinan Yerlikaya'nın bir söyleşisinde, Yeşil'in cesedini görmeden öldüğüne inanmam" dediğini belirtiyor ve şöyle devam ediyordu:

Sinan Yerlikaya kadar Devlet eski Bakanı Eyüp Aşık da Yeşil'in ölmediğine inananlardan. Eyüp Aşık, bir anlamda Yeşilzede...

Eyüp Aşık hakkında, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın yerini bildiği halde ilgili makamları uyarmadığı gerekçesiyle gensoru önergesi verilmişti.

Yeşil ile birçok kere muhatap olmuş, üst düzey bir polis, "Su-

surluk kazasının ardından Yeşil'in de yakalanıp yargılanması gündeme geldiğinde Yeşil hemen MİT kadrosuna alınıyor ve yargılamadan kurtarılıyordu" diyordu.

Aynı Polis, Yeşil'i 2004 yılında MİT'in Abant tesislerinde gördüğünü de sözlerine ekliyordu.

Eymür yine sahnede

Mehmet Eymür 2000 ve 2004 yıllarında Aksiyon Dergisi'nden Faruk Mercan'la röportaj yapıyor, onun kendisi tarafından hazırlanan sorularına(!) cevaplar veriyordu.

Mercan soruyor:

"İlk görüşmemizde, Abdullah Çatlı'yı sorguya alacaktım, ama alamadım dediniz:

Eymür yanıtlıyor:

"İzin verselerdi alacaktım. Müsteşar izin vermedi."

Ne zaman almak istediniz?

MİT elemanı Tarık Ümit kaybolduktan sonra...

Nasıl alacaktınız?

"Kolay canım, işimiz o bizim. Ankara'ya geldiğinde Sheraton Oteli'nde kalıyordu. Kimsenin haberi olmadan alacaktım. Herkes arayacaktı, o adam ne oldu diye..."

Mercan sormuyor, **"Tarık Ümit'i de, diğerlerini de böyle mi aldınız"** diye...

Apo'ya karşı İbo

Tansu Çiller, 1993 yılında Başbakan olmasıyla birlikte MİT ve Emniyet içinde kendisine bağlı özel bir örgütlenme çalışmalarına başladı.

Mehmet Ağar, bu örgütün Emniyet grubunun başına getirilirken, MİT ayağına ise **Mehmet Eymür** ABD'den çağrılarak önce fiilen ardından da resmen atanıyordu.

Eymür, artık **"Kontrterör Dairesi Başkanı"**ydı.

1993 yılının Temmuz ayında Özel Harekât Daire Başkanlığı kurulmuştu. Kurulan bu dairenin başına **İbrahim Şahin** getirildi.

Emniyet'in tüm birimleri önce Emniyet Genel Müdür Yardımcılarına bağlıyken, Özel Harekât Daire Başkanlığı ise direk Emniyet Genel Müdürü'ne karşı sorumlu oluyordu.

İbrahim Şahin'in başkanlığındaki Özel Harekât Dairesi oldukça güçlenmiş, sayıca artmış ve Güneydoğu'da başarıları ve etkinlikleri en yüksek seviyeye ulaşmış, çok büyük başarılı operasyonlara imza atmıştı.

Bunun sonucunda **İbrahim Şahin** her kesimin sevgisini kazanmıştı.

Öyle ki;

Bugün kendisine düşman olan Nazlı Ilıcak'tan Refah Partili Şevki Yılmaz'a kadar herkes onun kahramanlıklarını anlatıyordu. İbrahim Şahin üzerinden kendilerine prim yapmaya çalışıyorlardı.

Çiller'in en büyük hayali, Apo'yu yakalayıp ülkeye getirtip yargılamak, bu yapılamadığı takdirde onu yerinde öldürtmekti.

Zira;

Apo'nun kellesi 1995 seçimlerinde ona büyük bir prestij kazandıracaktı. Bu konuda polis teşkilatına güveni sonsuzdu.

Polis teşkilatı da Apo'yu yakalama görevini üzerine almıştı. Bu eli kanlı katilin yakalanması veya öldürülmesi, hem teşkilatın itibarını arttıracak hem de Başbakan'a pirim yaptıracaktı.

Bu amaçla, Başbakanlık talimatıyla MİT'in örtülü ödeneğinden yaklaşık 70 milyon dolarlık bir fon da oluşturulmuştu.

Yine aynı günlerde İbrahim Şahin bir görev dönüşü evine varmış ve aradan çok geçmeden kendisine bir çağrı gelmişti.

Çağrı sonucu, kendisi, Mehmet Ağar ve yanlarında bir başka görevli olduğu halde havaalanına gelmişler ve ardından bindikleri uçakla hiçbir kontrolden geçmeden pasaport ve benzeri iş-

lemlerle uğraşmadan İsrail'e gitmişlerdi.

İsrail'de kendilerini MOSSAD'a bağlı bir ekip karşılamış ve oradan onları alarak lüks bir otele götürmüşlerdi.

Konu Apo'yu yakalamak veya öldürmekti. Bu görüşmeler sırasında CIA, Apo'nun kaldığı Şam'ın uzaydan çekilmiş haritalarını MİT'e daha açık bir deyişle Mehmet Eymür'ün başında bulunduğu MİT Kontrterör Dairesi Başkanlığı'na vermişti.

Apo, Şam'a 6 km mesafede bulunan Şam Havaalanı yakınındaki fabrikaların olduğu muhitteki villasına haftanın 2 veya 3 günü mutlaka gidiyor ve orada en az bir gün kalıyordu. Zira Apo'nun esas merkezi burasıydı.

Buradaki villa ile İsrail'in hâkimiyetindeki Golan Tepeleri'nin arası 75 kilometreydi. Apo'ya yapılacak eylem sonucunda arazi üzerinden buraya ulaşılacaktı.

İbrahim Şahin, Türkiye'ye dönünce kolları sıvıyor ve bu iş için özel yetişmiş 20 kişilik bir ekip kuruyordu. Gölbaşı'ndaki eğitim alanındaki 5 katlı bina Apo'nun kaldığı yer farz ediliyor, aynı Şam'daki gibi çevresine barakalar yapılıyordu. Tim, Gölbaşı Bala arasındaki 35 kilometrelik yolu sürekli koşarak gidip geliyor ve böylece Şam ile Golan Tepeleri'ndeki mesafeyi hasarsız geçmenin çalışmalarını yapıyorlardı.

Üstelik hiçbir aksilik olmasın diye beş kilometre de fazladan efor sarfediyorlardı.

Bu arada Mehmet Eymür'ün başında bulunduğu Kontrterör Dairesi Başkanlığı'ndan CIA'nın verdiği Şam ile ilgili haritalar istenmiş, operasyon günü gelip çatmıştı. Eymür, timin göreve hazır olduğunu ve harekete geçeceğini ve planı en ince ayrıntılarına kadar öğrenmiş ve ertesi gün inanılmaz bir olay gerçekleşmiş, Günaydın Gazetesi şu başlıkla çıkmıştı.

"Apo'ya karşı İbo!"

Gazete'de, Apo'ya karşı yapılacak operasyon bütün detayları ile yer alıyor ve böylece Apo paçayı kurtarıyordu.

Peki, ne olmuştu?

Operasyonların bilgisini Gazete'ye kim vermişti?

Bilinmez(!)

Ama bilinen; haberi okurken Eymür'ün gazetecilerle görüşüp, birilerinin ayağını kaydırdığı pozundaki aynı mutlulukla gerneşmesiydi.

Bu tarihten sonra Apo'yu öldürme plan ve faaliyetlerinin başında Eymür yer alıyor, her ne hikmetse plan son anda MİT'ten birilerinin (!) Apo'ya haber vermesi sonucu neticesiz kalıyordu.

Bunlardan birini, Gazeteci **Necdet Pekmezci "Yeşil"** adlı kitabının 59. sayfasında şöyle yazıyordu:

"Abdullah Öcalan, siyasi yatırım açısından iyi bir ranttı. İstihbarat birimleri arasında da bu nedenle sık sık ciddi kavgalar yaşanıyordu. Bazen MİT, bazen Emniyet bazen de diğer istihbarat birimleri, ranta konmak için başlangıçta ortaklaşa düzenlemeyi kararlaştırdıkları operasyonda, birbirlerini devre dışı bırakıyorlardı. Anayol Hükümeti 1996 yılında Mesut Yılmaz başkanlığında kuruldu.

Devlet'in Abdullah Öcalan politikasında bir değişiklik olmadı. Suikast düzenleme kararlılığı bir önceki hükümet döneminde olduğu gibi yine sürüyordu.

Bu kez Öcalan operasyonuna "Mercedes" adı veriliyordu.

Operasyonu Emniyet ve MİT'in ortaklaşa yapmaları planlandı. Daha sonra Emniyet devreden çıkarıldı ve operasyonun sorumluluğunu MİT üstlendi.

Abdullah Öcalan sık sık Mahsun Korkmaz Akademisi'ne gidiyordu. Konuşmayı çok sevdiği için de, uzun uzun uydu telefonu ile dağdaki militanlar ile bağlantı kuruyordu. MİT bu görüşme trafiğini yakından izliyordu. Öcalan, uydu telefonu ile konuşmaya başladıktan kısa süre sonra da yeri belirlenebiliyordu.

Düğmeye basılmıştı. Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda görev yapan 15 kişinin kadrosu MİT'e devredildi. Ardından da Mazda marka iki minibüs alındı. Plakaları aynı olan iki araçtan birisi sınırdan boş olarak geçirildi. Diğerinin tabanına bir ton C-4 plas-

tik patlayıcı yerleştirildi. Patlayıcı dolu minibüs ise sınır kapısından normal yollarla bu ülkeye girdi.

Minibüslerin birinde üç diğerinde ise iki yolcu vardı. C-4 yüklü aracın sabırsız iki yolcusu vardı. Bunlardan biri Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'dı. Diğer kişi ise aracı süren şoförü.

C-4 yüklü minibüs sınırı geçtikten sonra, Suriye'ye kaçak sokulan ve Şam'da gizlenen diğer aracın evrakı alındı. Araç legalize edildi.

İki ayrı minibüs ile Suriye'ye giren ve içlerinde Yeşil'in yanı sıra bu ülkeyi çok iyi bilen bir uyuşturucu kaçakçısı ve eski Viranşehir Belediye Başkanı İbrahim Halil Keleşabidinoğlu'nun da bulunduğu beş kişi, Suriye uyruklu ajanın yardımı ile Mahsun Korkmaz Akademisi'nin yakınlarında kiralanan eve yerleşti. Hazırlıklar son kez gözden geçirildi, gergin bir bekleyiş başladı.

Saldırı, Abdullah Öcalan'ın kampa gelmesi üzerine planlanmıştı. Öcalan, kampa geldiğinde her zaman yaptığı gibi uydu telefonu ile konuşmaya başlayacak ve konuşma Ankara'dan tespit edilir edilmez de harekete geçilecekti. C-4 yüklü minibüs önceden kampın yakınına park edilecekti.

Minibüste yüklü bombanın mekanizması kilidi de Suriyeli ajan tarafından açılıp patlatılacaktı. Bir ton C-4 kalıbı, kampı yerle bir edecekti. Suriyeli ajana minibüsün park edeceği yer gösterildi. Diğer beş kişi, sınırdan legal olarak geçen minibüsü gizledikleri yerden alıp yine sınır kapısından döndü.

Apo bir gece akademiye geldi, uydu telefonu ile konuşmaya başladığında Suriyeli ajana minibüsü park etmesi ve kilidi açması talimatı verildi. Ajan bu talimatı yerine getirdi. Kilidi açtı, taksi ile uzaklaşırken büyük bir patlama oldu. Ama bir eksik vardı. Ajan minibüsü belirlenen yerden yüz metre ileriye park etmiş, hedef menzilden çıkmıştı. Apo yüz metre sayesinde kurtulmuştu. Ajan sonradan gerekçesini, belirlenen yerde park yeri olmaması olarak gösterdi..."

Oysa

Yeşil'e göre, her şey planlandığı gibi gelişmişti. Araç, planlanan yere park etmişti.

Neyse, biz yine dönelim bombalama hikâyesine:

Bombalı saldırı yapıldığı sırada kampta yaklaşık 100 kişi bulunuyordu. Patlama nedeniyle bunlardan 73'ü ölüyor, 27'si sağ kurtuluyordu. Sağ kurtulan 27 kişi arasında Apo da vardı.

Patlama yüzünden Abdullah Öcalan'ın sesi kesiliyor, bu da Ankara'da tarifsiz bir sevinç yaratıyordu. Ankara'dakiler de operasyona kelle koltukta katılanlar da sarılarak birbirlerini kutluyorlardı. Kutlamaya katılmayan yine sinsi sinsi gülen biri vardı:

Mehmet Eymür!

Çok geçmeden Eymür'ün bu tavrının nedeni anlaşılıyordu. Kısa bir süre sonra Apo'nun sesi telefondan tekrar duyuluyor, sevinen insanların bu sevinçlerinin yerini tarifsiz bir keder alırken, Eymür görevini yapmış olmanın hazzı ile oradan ayrılıyordu.

Herkes birbirine "ne oldu da Abdullah Öcalan sağ kurtuldu" sorusunu soruyordu. Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın kederi hepsinden çoktu.

Yeşil'i yakından tanıyanlara göre, son yıllarda kafasını sürekli olarak Abdullah Öcalan'ın ortadan kaldırılması konusu meşgul ediyordu. Dağdaki eşkıyanın düze indiğini bilse dahi neredeyse dönüp bakmıyordu. Öcalan suikastı ile yatıp Öcalan suikastı ile kalkıyordu.

Yeşil, uzun süre şoku üzerinden atamamıştı. Arkadaş sohbetlerinde konu ne zaman açılsa sinirleniyor ve tekrar tekrar saldırının ayrıntılarını anlatıyordu. Abdullah Öcalan'ın bomba yüklü araçla yapılan saldırıdan kurtulmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Öyle ki;

Her şey planlandığı gibi gelişmiş, araç, planlanan yere park edilmişti...

Oysa;

Yeşil, planı değil de Eymür'ü etüt etse, suikastın neden başarısızlıkla sonuçlandığını çok kolay bulabilecekti.

Öyle ya;

Onu öldürmeye yemin etmiş bir Yeşil varsa; Onu öldürtmemeye kararlı, öldürtmemek için emir almış bir Eymür de vardı...

Eymür, yönettiği suikast başarısız olunca her zamanki gibi suçu başkalarının üzerine yıkmaya çalışıyordu.

Bu olayda da öyle oldu. Suikastın başarısızlığını ihanete bağlıyor ve şunları söylüyordu:

"Öcalan operasyonunu deşifre eden Genelkurmay ile Şam Askeri Ataşeliği arasındaki o konuşma devletin resmi kayıtlarında var. O dönem şartlar uygun olmadığından savcı üzerine gidemedi.

Operasyon son anda Genelkurmay'dan Şam Askeri Ataşeliği'ne açılan telefonla deşifre oldu. Genelkurmay İstihbarat Başkanı Korgeneral Çetin Saner, telefonda Askeri Ataşe'ye 'Oraya timleri yolladık. Öcalan köpeğini sürükleye sürükleye buraya getirecekler!' Dedi. Suriye gibi bir ülkede telefonların dinlenmediğini varsaymak mümkün değil."

Eymür başarısızlığını bu konuşmaya bağlasa da, MİT PKK yönetimine olduğu kadar Apo'nun korumalığına da bir elemanını sokmuştu. Koruma Apo'nun tam güvenini kazanmıştı. Öyle ki, Apo'ya minibüsü gösterip üzerine otur dese Apo kayıtsız şartsız bu isteği yerine getirirdi.

Ancak;

Koruma tam tersini yapmış, o nedenle suikastta Apo'nun muhalifleri hayatlarını kaybederken, Apo ve yandaşları olaydan yara almadan üstelik yıllarca sürecek bir zaferle kurtulmuşlardı.

Sizin anlayacağınız suikast; Apo'ya karşı değil, onun önünü açmak için muhaliflerine yapılmıştı.

Ve

Eymür, her zamanki gibi CIA'ci üstatlarından öğrendiği; **"yanıltma, saptırma yönlendirme"** yöntemlerini burada da uygulamıştı.

O bu yöntemleri uygularken, devletin ve milletin yaklaşık 70 milyon doları da PKK ile mücadele maskesiyle iç ediliyordu.

Çipli lavlarla takip

1 Şubat 1996 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde **"DHKP-C Türkiye Sorumlusu Çatışmada Öldü"** başlığı altında şunlar aktarılıyordu:

"Eski adı Dev-Sol olan DHKP-C örgütünün Türkiye sorumlusu, cezaevi firarisi M. Nezihi Altınay, yanındaki 6 örgüt üyesi ile birlikte Sivas'ta öldürüldü. Sivas'ın Hafik İlçe'sine bağlı Yukarıasarcık Köyü yakınlarında önceki gün arazi taraması yapan İl Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı komando timleri, saat 13 sıralarında bir grup teröristle karşılaştı. Çıkan çatışmada M. Nezihi Altınay, Bülent Pak, Ali Duran Eroğlu, Enver İnan, Cömert Düzey, Mustafa Aktaş ile kimliği belirlenemeyen bir terörist öldürüldü.

Olay yerinde 5 Kalaşnikof tüfek, Biksi marka makineli tüfek, çok sayıda mermi ve örgütsel doküman bulundu. Teröristlere ait bir sığınak imha edilirken, teröristlere yardım ettikleri iddiasıyla 28 kişi gözaltına alındı.

Bu sırada Altınay'ın, Dursun Karataş, Bedri Yağan ve Sinan Kukul'un yurt dışına kaçmasından sonra DHKP-C'nin Türkiye sorumluluğuna getirildiği, Cömert Düzey'in de Sivas ve Tokat sorumlusu olduğu belirtildi. Altınay, Özdemir Sabancı ile Toyotasa Genel Müdürü Haluk Görgün, sekreter Nilgün Hasefe'yi katleden timi yönlendirdiği gerekçesiyle de aranıyordu."

O gün Hürriyet başta olmak üzere basında bu şekilde yer alan olayın, asıl kahramanı İbrahim Şahin'in ağzından meydana gelen çatışmanın hikâyesi şöyleydi:

"DHKP-C'nin Türkiye sorumlusu M. Nezihi Altınay, Sivas Tokat merkezli Orta Anadolu ve Eğitim Sorumlusu Cömert Düzey ve altı üst düzey yöneticinin ölü olarak ele geçirildiği operasyon Ankara'da planlanmıştır.

MİT, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı'nca planlanan operasyonlar kapsamında başlatılan çalışmalarda, İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Adana gibi illerdeki örgüt evlerine yapılan baskınlarda birçok militan yakalanmış, fakat yönetim kadrolarındakilere ulaşılamamıştı.

PKK terör örgütünün Karadeniz'e açılım planları yaptığı ve çalışmaları sırasında Sivas, Tokat Bölgesinde eğitim kampları olan DHKP-C ile görüşmeler yaptığını biliyorduk.

Jandarma Genel Komutanlığı'nda yapılan bir toplantıdan sonra Sivas-Tokat-Ordu-Giresun bölgelerinde keşif çalışmaları yapmış, DHKP-C, TİKKO ve PKK'nın müşterek hareket ettiğini tespit etmiştik. Bu çalışmaları ben yapmıştım.

Tokat-Almus, Dumanlı Yayla, Sivas-Malatya dağ silsilesinin; Sivas-Tokat-Ordu veya Giresun güzergâhı, Karadeniz açılım güzergâhı olarak kullanılmak isteniyordu.

DHKP-C TİKKO, Erzincan-İliç-Kemaliye yoluyla Reşadiye üzerinden Ordu veya Koyulhisar (Sivas), Mesudiye (Ordu)-Reşadiye (Tokat) ara bölgeden Karadeniz'e çıkış güzergâhında etkili elemanlara sahip olduğu için bu hat PKK için cazip görülebilirdi.

DHKP-C'nin her yıl yaz kamplarını Tokat'ın Almus ile Sivas'ın Koyulhisar Bölgesi arasındaki dağ silsilesinde yaptığı biliniyordu.

Japon sermaye ve teknolojisinin Türkiye'ye girmesini önlemek isteyen Siyonizm, CIA ve MOSSAD'ın Türkiye uzantılarını devreye sokmuştu.

Siyonizme hizmet eden Türkiye grubu da DHKP-C'yi kullanarak Özdemir Sabancı'yı öldürtmüş ve Japon Sabancı Holding işbirliğinin veya Japonya-Türkiye işbirliğinin bitirilmesi için ihtar verilmişti.

Özdemir Sabancı cinayeti iki üç kişilik bir eylem değildi. Bu cinayette çok daha fazla militan kullanılmıştı. Bu eylemin talimat ve planlaması, DHKP-C'nin Türkiye sorumlusu Mete Nezihi Altınay tarafından yürürlüğe konmuştu.

Sabancı cinayetinden sonra büyük şehirlerdeki operasyonlardan kurtulmak için kırsal alana çekilmeyi kararlaştıran DHKP-C üst yönetimi, en çok güvendikleri Sivas-Tokat Bölgesine çekilmiş olabilirdi. Keşif ve tespit çalışmaları bu yöre üzerinde yoğunlaştırıldı.

Bir defa kullanıldıktan sonra çöpe atılan Law'lardan altı tanesi İstihbarat Daire Başkanlığı'nca benden alındı.

DHKP-C'nin MİT Kontr Terör Dairesi ile ilişkili militanı aracılığıyla bu silahlar merkez yönetimine gönderildi. Silahlar içine konan çipler, bulunduğu yeri gösteren takip-tarassut çipleriydi.

DHKP-C militanı, düşünüldüğü gibi silahları yaz kampının bulunduğu Tokat - Sivas ara bölgesine götürdü.

Silahların DHKP-C üst yönetimine teslim edildiği tespit edildi ve adım adım takip başlatıldı.

Bu operasyon ile Sabancı suikastının planlayıcısı olan örgüt lideri Mete Nezihi Altınay ve üst yönetim kadrolarının birlikte olduğu kesinlik kazandı.

DHKP-C üst yönetim kadrolarının Sivas İli Hafik İlçesi Yukarıhisarcık Köyü yakınlarında olduğunun tespiti üzerine, Jandarma Komando timlerince çembere alınıp etkisiz hale getirildiler...

Ölü olarak ele geçirilenler:

Mete Nezihi Altınay, Dursun Karataş'ın yurt dışına kaçmasından sonra örgütün Türkiye sorumlusu olmuştu. Özdemir Sabancı suikastının planlayıcısı olarak aranıyordu. 1979'da İstanbul-Kâğıthane'de Astsubay Erdal Gürücü'nün şehit edilmesinde de görev almıştı. 1992 yılında yakalanmış, altı ay sonra cezaevinden kaçmıştı.

Cömert Düzey, Sivas-Tokat ve yaz kampları eğitim sorumlusu... TİKKO ve PKK görüşmelerini yapan ve PKK'nın Tokat-Reşadiye, Sivas-Koyulhisar ara bölgesinden Karadeniz'e açılımı için yardım eden örgüt sorumlusu...

1997'de İbrahim Şahin'i öldürmek için, Şahin'in köyü olan Reşadiye-Çakırlı köyüne iki militanı keşif için gönderdi. Bu iki terörist köylüler tarafından yakalanıp Jandarma'ya teslim edildi. Militanların biri Sivaslı diğeri ise Tunceliliydi. TİKKO ve DHKP-C'li olarak keşfe gelmişlerdi. Tutuklandılar...

Bu olaydan sonra, üç yıl jandarma Timleri 24 saat köyde koruma görevi yaptılar. Üç yıl sonra bütün köylülere AK-47 kalaşnikof silahlar dağıtıldı. Silahlar halen köylülerde. Köylüler gönüllü korucu olarak görev yapıyorlar...

Şahin bu konuda da şunları söylüyordu:

"Köy, Şahin sülalesi olarak ağırlıklıdır. Muhtar Kenan Şahin yeğenimdir.

İbrahim Şahin, Erdal Şahin ve Yaşar Oğuz Şahin ise PKK, TİKKO, DHKP-C ile ilişkili terörist olarak Ergenekon Davası'ndan yargılanmakta ve teröristlere Kürt ve Ermeni açılım Projesi gereği jest yapılmaktadır.

MİT'in Oslo görüşmelerinde örgütün isteğini yerine getiren MİT, bu hukuksuzluğu organize etmiştir diye düşünüyorum. Çünkü Ergenekon iddianamesinde MİT temsilcisinin bana gönderdiği mesaj, "Tokat'ta iyi dinlen başkanım, iyi dinlen, seni çok yoracağız" şeklindedir...

MİT, 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdiği yazıda ilişkiyi "sosyal ilişki" olarak kabul etmiştir.

Olayda ölen diğer isimler:

3) Ali Duran Eroğlu, 4) Enver İnan, 5) Bülent Pak, 6) Mustafa Aktaş, 7) İsmi tespit edilememiş. 8) öldüğü açıklanmadı.

7 ve 8 nolu isimler silahları DHKP-C'ye getiren MİT mensupları...

Sabancı cinayeti

Tarih;

9 Ocak 1996!

Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi Özdemir Sabancı, Toyata-SA Genel Müdürü Haluk Görgün ve Sekreter Nilgün Hasefe, Levent'te bulunan Sabancı Center'ın yönetim katı olarak adlandırılan 25. katında suikasta kurban gidiyorlardı.

Ülkenin en büyük sermayedarlarından Sabancı ailesinin ferdi Özdemir Sabancı, yine dünyanın en iyi korunan binasındaki ofisinde uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybediyordu. "Faili belli" dense de, ortaya atılan faillere kimse inanmadı. Olayın nedenini ise kimse tahmin edemiyordu. Birkaç değişik düşünce hasıl olsa da, Özdemir Sabancı'nın öldürülmesi için ortada yeterli bir sebep görülmüyordu.

Türkiye'nin en güçlü ailesine mensup birinin öldürülmesine, kim ya da kimler, nasıl cesaret edebilirdi?

Kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Sabancı Holding'in başında bulunan ve toplumun büyük kesimi tarafından sempati duyulan Sakıp Sabancı da, kardeşinin öldürülmesinde yeterli tepkiyi vermemişti!

Emekli Amerikan ve Türk istihbaratçılarından bir ekip kurduğu söylenen Sakıp Sabancı'nın sonuca ulaşması bekleniyordu.

Suikastı işlediği söylenen üç kişi de ortalıkta yoktu. Dünyanın en güçlü adamları içinde yer alan Sabancı'nın sanki eli kolu bağlıydı. Kamuoyu karşısında sakin görünen Sakıp Ağa'nın, olayın aydınlatılması için büyük paralar harcadığı söyleniyordu.

Aslında istihbarat, Sabancı için hiç de yabancı bir oluşum değildi.

Ayşe Buğra "Devlet ve İşadamları" adlı kitabında, Sabancı'ların istihbarat ilgisini şöyle anlatıyordu:

"Sabancı Grubu'nun, Akbank bünyesinde kurduğu özel istihbarat örgütünde MİT kökenli birçok görevliyi istihdam ettiği

herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Sakıp Sabancı'nın 70'li yıllarda MİT'in bazı toplantılarının vazgeçilmez üyesi olduğu hala hafızalarda canlılığını koruyor."

Neyse;

Biz tekrar dönelim Sabancı Cinayeti'ne;

"Sabancı suikastı sanıkları olarak lanse edilen, Fehriye Erdal, Mustafa Duyar ve İsmail Akkol'un DHKP-C üyesi oldukları, suikastı örgüt adına işledikleri" gazetelerde çarşaf çarşaf yer alıyor, öldürme emrini ise örgütün elebaşlarından Ercan Kartal'ın verdiği yazıyordu.

Bir yıl sonra 6 Ocak 1997'de faillerden Mustafa Duyar, Türkiye'nin Şam Büyükelçiliği'ne giderek teslim oldu. Hakkındaki iddiaları da doğruladı. Türkiye'ye getirilen Duyar, yargılanmak üzere Kırklareli E Tipi Cezaevi'nde özel bir bölüme, daha sonra da öldürüleceği Afyon Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Duyar'ın ardından Fehriye Erdal da tesadüf eseri(!) Belçika'da yakalandı. Olayın üçüncü ismi İsmail Akkol'dan ise herhangi bir haber yoktu.

Mustafa Duyar, Pişmanlık Yasası'ndan faydalanacağını umut ederek cinayeti itiraf etmiş, yasadan faydalanamayacağını öğrenince de, "Tüm bildiklerimi anlatacağım" demişti.

Can Dündar'la görüşmek isteyen Duyar, Dündar'ın görüşme talebinden iki hafta sonra 15 Şubat 1999'da cezaevinde kurşunlanarak öldürülmüştü.

Fehriye Erdal ise, Türk makamlarının girişimlerine rağmen Türkiye'ye iade edilmemiş, daha sonra da izini kaybettirmişti.

Mustafa Duyar'ın ölümünden beş gün sonra Can Dündar, Sabah Gazetesi'ndeki köşesinde kaleme aldığı "Duyar konuşacaktı" başlıklı yazısında, olayla ilgili çarpıcı tespitlerde bulunuyordu:

"Biliyorum, Türkiye Apo'dan başka bir şey görecek halde değil. Ama yine de Apo'nun tozu dumanı arasında kaynayıp giden çok önemli bir olaya dikkatinizi çekmek istiyorum.

Önceki gün, Özdemir Sabancı suikastının sanığı Mustafa Duyar'la birlikte nasıl bir sırrı toprağa gömdüğümüzün farkında mısınız?

'Komplo teorilerini' sevmem ama bu konuda şu an birkaç ayda yaşadıklarım, bana artık sevmem gerektiğini söylüyor.

Beş hafta önce Mustafa Duyar'la görüşmek üzere Adalet Bakanlığı'ndan izin aldım. Benim soracaklarım vardı, onun da söylemek istedikleri...

Bir süre önce büroyu telefonla arayan bir kişi, Sabancı suikastını üstlenen örgütten olduğunu söylemiş ve kanıtlaması zor, ancak son derece önemli iddialar ortaya atmıştı. Telefondaki kişi, olayın ayrıntılarını, yurt dışında bizzat suikastın tetikçilerinden dinlemiş ve suikast sonrasında rahatça kaçmayı, bir polisin yardımı sayesinde başardıklarını öğrenmişti. Aldığı diğer bilgiler, suikaste ilişkin kafalardaki soru işaretlerini pekiştiriyordu.

Telefonu kapatırken kendi zihninde vardığı sonucu, iki cümleyle özetledi:

"Bunu yapan, devlet örgütlenmesi içinde bir kol... Bir iç hesaplaşma vardı ve işi bize çözdürdüler..."

Bu iddiaları, daha önceki ipuçlarıyla bir araya getirince tablo hepten ilginç bir hal alıyordu:

"Eyüp Aşık'ın Susurluk Komisyonu'nda verdiği ifadeye göre, suikastten sonra kendisini arayan Mustafa Duyar olduğunu tahmin ettiği bir genç, "Binada dört kişiydik. Ama ben silah kullanmadım" demiş ve iki önemli bilgi daha vermişti:

"Olaydan üç gün sonra birileri bizi öldürmeye çalıştı. Bize verilen silahları cinayetten sonra geri aldılar. Bana verilen Baretta marka silah, daha sonra Bucak'ın Susurluk'ta kaza yapan otomobilinden çıktı."

O arabada Çatlı ve Bucak'ın şoförlüğünü İstanbul eski Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ yapıyordu ve suikastın "içerdeki ayağı" Fehriye Erdal'ı Sabancı Center'a altı ay önce onun bağlantılı olduğu temizlik şirketinin yerleştirdiği ileri sürülüyordu.

Sabancı Center santralından dışarı hangi numaraların arandığını kaydeden bilgisayar, suikast günü "arızalanmış" Türk Telekom'daki kayıtlar da silinmişti.

Bir yıl önce Adalet eski Bakanı Şevket Kazan, Duyar'ın devlet adına bazı eylemlerde kullanıldığına dair iddialardan söz etmişti. Zaten Duyar, daha önceki örgütünden de 'polisle işbirliği yaptığı' gerekçesiyle atılmıştı. Sabancı suikastından sonra, örgütünün kendisini kullanıp paçavra gibi attığını görünce belki de Suriye'ye geçip PKK'ya sığınmak istemiş, ancak bu yol da kapanınca Şam'da Türkiye Büyükelçiliği'ne gidip teslim olmuştu.

Suikastteki Susurluk bağlantısını çözecek anahtar, Afyon Cezaevi'nde bir hücredeydi, idamla yargılanıyordu. Daha önce suçu üstlenen ifadesini değiştirmek istiyordu. İtirafçı affından yararlanmak için "Bildiğim bütün sırları açıklamaya hazırım" diyordu. Ancak pişmanlık talebi yasadaki başvuru süresi dolduğundan kabul edilmemiş, o da üç kez "intihar teşebbüsünde bulunmuş"tu.

Atv için görüşme talebiyle Adalet Bakanlığı'na başvurduk. Bakan, "Sanığın açıklayacaklarının yargıya yardımcı olabileceği" gerekçesiyle izin verdi.

Afyon Cezaevi yönetimiyle görüşüldü. Duyar'ın yazılı oluru da alındı. Kendisi de görüşmeyi arzuluyordu. Her şey hazırdı.

Fakat Duyar'ın konuşmak için öne sürdüğü bazı koşullar, bürokrasiye takıldı. Bakan'ın açık emrine rağmen, bakanlıktaki bir bürokrat, şifahen verilen görüşme izninin geri alınması için özellikle uğraştı.

Şimdi öğreniyoruz ki, bizim Duyar'la görüşme izni aldığımız, fakat resmi izin yazısı bir türlü çıkmadığı için gidemediğimiz Afyon'a, aynı günlerde Karagümrük çetesi, aynı bürokratın verdiği izinle nakledilmiş; çete gittikten iki hafta sonra da, gelen "vur emri" üzerine bizden önce Duyar'ı "ziyaret etmiş" ve dört kurşunla cezasını infaz etmiş.

Komplo teorilerini sevmiyorum. Ancak "tesadüf"ün bu kadarına inanmayı da saflık sayıyorum.

Duyar kilit isimdi.

Konuşsa belki Susurluk Skandalı'nın bir düğümü daha çözülecekti.

Belki hep sağ eliyle vurduğunu sandığımız çetenin sol elini de görecektik. Sabancı'nın neden hedef seçildiğini öğrenebilecektik...

Duyar, sırlarını hücre komşusu Selçuk Parsadan'la paylaşmış olmalıydı. Belki Parsadan'a sıkılan kurşunun nedeni de buydu.

Tuncay Güney, Sabancı suikasti ile ilgili olarak Kemal Kaplan'a 1998 yılında şunları anlatıyordu:

"Önemli bazı siyasetçi ve emniyetçiler, Sakıp Sabancı'dan öyle bir şey istediler ki, vermeyince kardeşini öldürdüler. İstedikleri neydi biliyor musun?

-Uyuşturucu.

"Kulaklarıma inanamamıştım" diye hayretini gizlemeyen Kaplan, Tuncay'a soruyordu:

-Uyuşturucu mu? Sabancı'nın ne işi olur ki?

-Onun işi olmaz.

-Eee peki o zaman?

-Polisin yaptığı uyuşturucu operasyonlarından ele geçirilen uyuşturucu, Sabancı'nın çimento fabrikası olan Akçimento'da yakılıyordu. Birileri, bunların yakılmayıp kendilerine verilmesini istedi. Yakma resmi görevlilerin gözetiminde gerçekleştiriliyordu. Adamlar görevlileri ayarlamıştı. Yakıldı gibi belge düzenlenecek, sonra uyuşturucu el değiştirecekti. Sabancı reddedince;

-Malum olay. İyi ama Özdemir'i neden öldürdüler?

-Sakıp Ağa'ya gözdağı için. Neden olacak? Sonra ne oldu peki?

-Ne oldu? Sakıp Sabancı korkup uyuşturucuları vermeyi kabul etti mi?

-Belki bir süre...

-Eee sonra?

-Hatırlasana,

-Neyi?

-Susurluk... Hangi tarihte oldu?

-Sabancı ne zaman öldürüldü?

9 Ocak 1996'da Sabancı öldürüldü. Aynı yılın 3 Kasım'ında da Susurluk kazası oldu. Kazada Kocadağ ve Çatlı öldü. Veya olay yerinde öldürüldü. Bucak'ı son anda bıraktılar...

Herkese Levent'te oturduğunu söylemesine rağmen Tuncay'ın evi Gültepe'deydi. İsmail Akkol da Gültepe'de ikamet ediyordu. Akkol'u önceden tanıdığını söyleyen Tuncay, "İsmail'i eskiden beri tanırım. Adam öldürecek biri değil. Şimdi kayıp, nerede olduğu bilinmiyor. Bana göre öldürüldü. Mustafa Duyar da yakında öldürülürse hiç şaşırmam" demişti.

Öngörüsünde haklı çıktı! Mustafa Duyar, 1999 yılında tutuklu bulunduğu cezaevinde Nuriş Çetesi diye adlandırılan çete tarafından kurşunlanarak infaz edildi. Çete infazın gerçekleştirilmesi için cezaevinde isyan çıkartmış, daha sonra da ortaya çıkan güvenlik zafiyetinden faydalanarak Duyar'ı öldürmüştü."

Kendini Jitem'ci olarak takdim eden emekli astsubay Hüseyin Oğuz, Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadesinde; Mustafa Duyar'ı Şam'dan Türkiye'ye başında Yeşil'in olduğu bir ekibin getirdiğini söylüyordu.

Ancak;

Mustafa Duyar, Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne gönderdiği mektupta, kendisini Yeşil'in getirdiği şeklindeki iddiaları şöyle yalanlıyordu:

"Beni, Yeşil'in Suriye'den getirdiği yolundaki haberler tamamen uydurmadır. Benim Türkiye'ye nasıl getirildiğim MİT görevlilerince bilinmektedir.

Teslim olmamda güvenlik güçlerinin sıkıştırmasının etkili olduğu doğru değildir. Kimse beni sıkıştırmadığı gibi eğer teslim olmasam aklanmam da söz konusu olmayacaktı.

Ben tamamen kendi özgür, hür irademle ve hiç kimsenin etkisi altında kalmadan teslim oldum."

Hasan Denizkurdu, Mustafa Duyar'ın öldürüldüğü 1999 yılında Adalet Bakanlığı görevini yürütüyordu. Denizkurdu, 29 Temmuz 2009 tarihli Taraf Gazetesi'ne verdiği demeçte, Duyar'ı doğruluyor, onu Suriye'de MİT'in teslim aldığını ve ilk sorgusunda MİT'e oldukça önemli ifadeler verdiğini, ancak bugüne değin bu ifaelerin gün yüzüne çıkmadığını, sır olarak kaldığını ifade ediyor, Duyar'ın ifadesinin MİT'in arşivinde bulunduğunu söylüyordu.

Bakın dönemin Adalet Bakanı Hasan Denizkurdu daha neler anlatıyordu:

"Duyumlarıma göre, Duyar'ın suikastla ilgili önemli açıklamalarda bulunduğunu sanıyorum. Bu açıklamaların sırları da sanırım MİT'in arşivindedir. Çünkü Duyar'ı teslim alan Milli İstihbarat Teşkilatı'dır. Bu nedenle sorguyu da onlar yapmıştır. Önemli bir cinayetin tetikçisi teslim olmaya karar vermişse, o dönemde onu teslim alan birimlere suikastla ilgili önemli açıklamalarda bulunmuş olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu kişi kendi isteğiyle güvenlik birimlerine teslim olmuştur. Ama Duyar'ın yakalandıktan sonraki ifadelerini hiç kimse bilmiyor."

Strateji Dergisi 6 Şubat 1998 tarihli 3. sayısında, "Sabancı Cinayeti'nde Naylon Katil" başlıklı yazısında; "Her şey yıllar önce öldürülen ABD'nin 34. Başkanı Kennedy suikastının aynı" tespitinde bulunuyordu:

"Özdemir Sabancı'yı öldürdüğünü itiraf edip cezaevine giren ve "pişmanlık yasası"ndan yararlanacak olan Mustafa Duyar, cinayetin planlayıcıları tarafından seçilmiş, eğitilmiş, yönlendirilmiş ve kullanılan bir kişi olmasının dışında cinayetle hiçbir ilintisi olmayan kişi.

Ancak;

Anlatımları, cinayet günü olay yerinde kasıtlı bırakılan ipuçları, izler ve deliller; onun "katil" olarak kabul görmesini sağlamaya yetti.

O aslında bir cinayetin faili değil; hazırlanmış bir "naylon katil" çünkü; Özdemir sabancı'nın öldürüldüğü gün Mustafa Duyar, 25. kata hiç çıkmadı. Sabancı Center'e garajın yer aldığı ve kameranın olduğu fakat dedektörün olmadığı "D" kapısından girdiğinde saatler tam 10:30'u gösteriyordu. Doğruca "Xerox" adlı fotokopi firmasına yöneldi. Zemin katta bulunan fotokopicinin olduğu yerde oturup bekledi.

Evet, oturup bekledi... Neyi mi bekledi?.. 25. katta bulunan Fehriye Erdal'ın cinayetin işlenmesinin ardından Sabancı Center'i terk etmesini... Saatler tam 10:32'yi gösteriyordu ki; Fehriye Erdal'ın elinde bir çantayla koşarak ve telaşla "D" kapısından Sabancı Center'i, terk ettiği görüldü.

Fehriye Erdal'ın görevli olduğu ve cinayetin 25. kat ile "D" kapısının çıkışı arasında geçen süre 3 dakika idi... Naylon katil Mustafa Duyar, Fehriye'nin dışarıya çıkmasını; beklediği işaret olarak görmüştü.

Mustafa Duyar, aynı katta bulunan PTT'ye doğru yürüyüp telefonun başına geçti ve 0.212.2788492 numaralı telefondan 0.264.2725180 numaralı telefonu aradı. Bu telefon Adapazarı'ndaydı. Tarih; 05.01.1996'yı, saatler ise 10:35'i gösteriyordu...

Ve bu telefon numarası adına kayıtlı bulunan Feri Deniz ile naylon katil arasında ne gibi bir ilişki olduğu hiç araştırılmadı(!). O gün tüm bunlar olup biterken yaşananların görgü tanıkları da vardı.

Görgü tanıklarından birisi Sabancı Center'in güvenlik görevlisi Abdullah Özkan'dı. Olup bitenleri DGM'de bir bir anlatmıştı.

Bir başka görgü tanığı temizlik görevlisi olarak çalışan Mustafa Gürses'ti ve o da gördüklerini anlatmış, tutanağı imzalamıştı.

Bir başka tanık daha vardı, Galip Akbaş! O da güvenlik görevlisiydi. Onun ifadeleri de aynıydı...

Naylon Katil Mustafa Duyar'ın "Xerox" firmasına girip bek-

lediğini anlatan bir diğer isim de firmada çalışan Kemal Kul'du.

Ulusal Temizleme Şirketi elemanı olarak görev yapan Fehriye Erdal, görevi gereği sürekli olarak "D" kapısını kullanıyordu. Bu girişte kamera olmasına karşın dedektör olmadığını biliyordu. Sabancı Center'a giriş çıkış yapabilmesi için kullanımına verilen kartla 25. kata da çıkabiliyordu.

Naylon Katil Mustafa Duyar'ın Cezaevi'nde evlendiği eşi Semra Duyar Polat'ın hamile olduğu haberi Kırklareli Devlet Hastanesi'nin 03.10.1997 tarihli raporu ile yalanlanıyordu.

Sabancı'yı öldürme emrini cezaevindeki Ercan Kartal'dan aldığını söyleyen Mustafa Duyar'ın Ercan Kartal'la hiçbir şekilde görüşmediği cezaevi kayıtlarıyla ortaya çıkıyordu.

Her şey Amerika Birleşik Devletleri'nin 34. Devlet Başkanı Kennedy'nin 22 Kasım 1963'de bir suikaste kurban gitmasinde olduğu gibiydi... Ortada cinayetten sorumlu katil vardı. Ama sonuca ulaşmak mümkün olmuyordu. Her şey karanlıklar içinde yitip gidiyor, gerçek katil görünmüyordu. Kennedy'nin katili olarak adalete teslim edilen kişi de ölmüştü!"

Strateji Dergisi yazının sonunda, "Sabancı cinayetinde ortaya atılan katil de, bir gün öldürülebilir (mi?) şeklinde bir soru soruyordu.

Ne yazık ki,

Burada da katil olarak gösterilen kişi devlet desteği ile öldürülüyordu...

CIA öyle içimize girmiş ki, Hocaefendilerimizin(!), istihbaratçılarımızın, devlet adamlarımızın ardında hep onlar var, hayatımız onların dümen suyundaki insanların yönlendirmeleriyle devam ediyor.

CIA Türkiye masası Şefi Graham Fuller'in en yakın dostlarından Fetullah Gülen de kerametlerini hep İncil'den devşiriyordu. Öyle ya CIA patentli ılımlı İslam kerametlerini başka nereden uyduracaktı.

Faili Meçhuller, ya da faili devletler

Türk Hukuk Kurumu ve Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı, eski Milletvekili Prof. Muammer Aksoy, 31 Ocak 1990 tarihinde evinin bulunduğu apartmanın girişinde saat 19:05 sıralarında 7.65 çapında tabanca kullanan bir katil tarafından üç kurşunla öldürülüyor, olayı, İslami Hareket adlı bir örgüt üstleniyordu.

Aksoy, yaşamı boyunca Atatürkçü düşünce ve özellikle laiklik konusunda asla taviz vermedi. Cinayetin ardından Muammer Aksoy'un evi ve bürosu güvenlik güçlerince arandı. Aksoy sanki maktul değil de, katildi. İncelenmek bahanesi ile evindeki birçok belgeye el kondu. Sanki cinayet, Aksoy'un belgelerini ele geçirmek amacıyla işlenmişti. Olaydan hemen sonra Aksoy'un evine koşanların arasında yer alan Uğur Mumcu aramada da bulunuyordu.

Emniyet güçlerinin yaptığı arama(!) sırasındaki saygıdan uzak, nezaketsiz hoyratlıklara, Aksoy'un naşına yönelik saygı duyulmaksızın gerçekleştirilen küçümser tavırlara Mumcu oldukça üzülmüştü. Sanki, cinayete kurban giden değil de, bir terörist evi aranıyordu.

Aksoy cinayetini soruşturan ekibin başında, "Hacı" kod adlı Gülen örgütlenmesi içerisinde yer alan bir isim bulunuyordu. Hacı; Aksoy'dan başka Bahriye Üçok ve Uğur Mumcu cinayetlerini de soruşturmuştu. Daha doğrusu soruşturarak, soruşturmamıştı. Hacı ve ekibi, sadece arşivlerle ilgilenmişlerdi. Hacı'nın emniyetteki referansı; her soruşturma sırasında ve birçok müfettiş raporlarında adı geçen Recep Gültekin'di.

Recep Gültekin hakkında birçok müfettiş raporu düzenlendi. 15 Haziran 1999 tarihli Emniyet Genel Müdürlüğü Teftiş Kurulu Başkanlığı'na sunulan ve altında Polis Başmüfettişleri Ahmet Saraç, Mustafa Maktav ve E. Özgül Ezer'in imzası bulunan rapordan sadece bir paragraf Gültekin'i tanımaya yeterli olacaktır. Okuyalım:

"...Diğer taraftan aynı kişilerin beyanlarına göre Recep Gül-

tekin'in Nakşibendî Tarikatı'ndan olduğu beyan edilmekle beraber, Polis Akademisi'nde çalıştığı dönemde Fetullah Hoca'nın faal elemanı olup, Akademideki beyni olduğu ifade edilmiştir. Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün yapmış olduğu istihbari çalışma da bu iddiayı tespit eder niteliktedir..."

Tabii ki;

Recep Gültekin'in referans olduğu Hacı, siyasal dinci katilleri yakalamak yerine, Atatürkçü rahmetli Aksoy ile alay edip, onun evini aramak bahanesiyle tarumar edecekti.

Dönem;

Nakşibendî-Nurcuların dönemiydi ve İçişleri Bakanlığı koltuğunda aynı çevreden Abdülkadir Aksu oturuyordu.

Aksoy'un öldürülmesi olayının soruşturulmasını üstlenen Ankara DGM Savcılığı kaynakları, cinayeti, Türkiye'yi 12 Eylül öncesi ortama sürüklemek isteyenlerin bir çabası olarak nitelendiriyorlardı. Sanki; DGM soruşturma kurumu değil laf üretme yeriydi.

O günlerde meydana gelen terör olaylarının üst üste gelmesine de bu açıdan dikkat çeken aynı kaynaklar, devletin bütün olanaklarını Aksoy'un katil ya da katillerinin yakalanması için seferber edeceklerini de bildiriyorlardı.

Tabii ki, yerseniz.

Um:Ag Yayınları'ndan çıkan, "Neden Öldürüldüler" adlı kitapta yer alan bir bilgiye göre, dönemin İstanbul Barosu Başkanı Turgut Kazan, Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'ya verdiği mektupta;

"Devletin tehlikede olduğunu ve bizzat kendisi hukuk devleti için tehlike olan Ankara DGM Cumhuriyet Başsavcısı Nusret Demiral'ın böyle bir soruşturmaya bakamayacağını" belirtiyordu.

Soruşturmayı daha doğrusu her Atatürkçü'nün öldürülmesi olayında olduğu gibi soruşturarak soruşturmamayı Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral ile birlikte yürüten DGM Sav-

cısı Binbaşı Ülkü Coşkun, çok yönlü olarak yürüttükleri cinayet soruşturmasında, tüm olasılıkları göz önünde tutmaya çalıştıklarını söylüyordu.

Polis, yurtseverlerden intikam almak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Muammer Aksoy'un cenaze töreni de polisin intikam oyunlarına sahne oluyordu. "Neden öldürüldüler" adlı kitabında Tuleylioğlu, bakın o günleri nasıl anlatıyordu:

"Cenaze arabasının arkasından gitmek isteyenlerle polis aracında itişmeler başladı. Polisler, kordonu aşan yürüyüşçülere uzun tahta coplarla vurmaya başladılar. Polislerin saldırısı sırasında çok sayıda yürüyüşçü yaralandı. Bazı kişileri yerlerde sürükleyerek coplayan polisler, birçok yürüyüşçüyü de gözaltına aldılar.

Olaylar sırasında Çevik Kuvvet Amiri Mehmet Bilir, polislere "Önce gazeteciler... Fotoğraf çekmesinler" emrini verdi. Bu emri öbür emniyet amirlerinin de onaylaması üzerine, polisler gazetecilere saldırarak coplamaya başladılar... Polisler saldırı sırasında, "İstanbul'daki arkadaşlarımızın intikamını alıyoruz", "ne yazıyorsunuz?" diye bağırdılar...

Uğur Mumcu Cumhuriyet Gazetesi'ndeki yazısında, MİT'in Prof. Muammer Aksoy'u hayatının her anında bir gölge gibi izlediğine değiniyordu:

"Aksoy'u böylesine yakından izleyen MİT'in bu alçakça cinayeti ortaya çıkarması gerekiyor. Aksoy cinayeti, İpekçi cinayetine benziyor. Bu cinayet ortaya çıkarılmazsa, korkarız Türkiye İpekçi cinayetinden sonra olduğu gibi yeniden anarşi ve terör ortamına sürüklenecektir..."

Daha önce de Turgut Özal'a da dandik bir suikast girişimi olmuş, korumalar faili yakalamış ancak olayın üzerindeki sis perdesi aralanamamıştı.

4 Şubat 1990 tarihinde Uğur Mumcu bu konu hakkında şunları kaleme alıyordu:

"Demiral, eski Başbakan Özal'a yönelen suikastin soruştur-

masını da yapmış; saldırgan ele geçtiği halde olayın gerçek nedenini kanıtlayamamıştı. Aksoy cinayetini soruşturmak, Kemal Demirağ olayını soruşturmaktan çok daha güçtür.

Sanığı ele geçen bir olayı çözmeyen Demiral, herhangi bir ipucu bırakmadan kaçan katilleri ya da bu katilleri cinayete yönelten örgütlü suç çetelerini nasıl ortaya çıkaracaktır?

Kaldı ki DGM Başsavcısı, bugüne kadar izlediği hukuk dışı yollarla haklı tepkileri üzerine çekmiş bir görevlidir.

İstanbul Barosu başkanı Turgut Kazan'ın önceki günkü basın toplantısında belirttiği gibi Demiral'ın bir an önce görevden alınması artık bir yasal zorunluluk haline gelmiştir."

Gerek Baro Başkanı'nın Demiral ve ekibi konusunda, gerekse Uğur Mumcu'nun yine aynı konuda ne denli haklı oldukları birçok olayla ortaya çıkıyordu. Bunlardan biri de TBMM Faili Meçhul Siyasi Cinayetler Araştırma Komisyonu'nun 12 Ekim 1995 tarihli raporunda yer alan bir bölümdü:

"Nedeni tarafımızca anlaşılamayan bir nedenden ötürü komisyonumuzun çalışmalarını engelleyen ve hukuka aykırı olarak Emniyet Müdürlüğü'nün bilgi ve belge akışını kesen; komisyonumuzun görev alanına giren faili meçhul siyasi cinayetlerle ilgili belge ve bilgileri komisyonumuza vermeyen Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı Nusret Demiral ve Ülkü Coşkun'un eylem ve işlemlerinin takdiri için raporun bir örneğinin, Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu'na verilmesi hususunun Genel Kurul'un takdirine sunulmasına..."

7 Mart 1990 tarihine geldiğimizde Hürriyet Gazetesi Yönetim Kurulu Üyesi ve Yazarı Çetin Emeç, sabah saat 9:20'de evinin önünde bindiği otomobilinin içinde iki kişi tarafından gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucu şoförü ile birlikte hayatını kaybediyordu.

Oysa

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu daha 6 Mart 1990 günü TBMM'de yaptığı konuşmada, "Terörü önlemede büyük bir ba-

şarı kazandıklarını" söylüyordu.

Polis, Emeç cinayetinin ardından yaptığı açıklamada; olayı gerçekleştiren teröristlerin "Çok iyi yetişmiş" olduklarını da sözlerine ekliyordu.

Dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Çetin Emeç'e kimler tarafından suikast tertiplendiğini öğrenmek için MİT Müsteşarlığı'na ve kendi kuracağı özel örgütün başına getirmek istediği Hiram Abas'tan bilgi istiyordu. Hiram da anında bir rapor hazırlıyor ve özetle şunları anlatıyordu:

"Emekli subay, polis, Prof. Muammer Aksoy, gazeteci Çetin Emeç'in öldürülmeleri ise kısa aralıklarla birbirini takip eden ve Türkiye'yi karıştıran eylemlerdir. Bu suikastlar ayrı örgütlerin faaliyetleri de olsa, arkasında yabancı devlet ve planlama desteği olup olmadığı hususlarının öğrenilmesi lüzumludur. Çünkü sonuç ve güdülerle gayenin Türkiye'nin stabilitesini bozmak olduğu düşünülmektedir..."

Bu raporu yazan Hiram için MİT Müsteşarlığı kararnamesi hazırlığı yapılırken, MİT tarafından kendisine verilen korumalar geri çekiliyordu. Korumasız kalan Hiram, 26 Eylül 1990'da uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybediyordu.

Hiram'dan çok değil daha 22 gün kadar önce 4 Eylül 1990 tarihinde yazar Turan Dursun, evinden yazı yazdığı 2000'e Doğru Dergisi'ne giderken, yine silahlı kişilerin gerçekleştirdiği bir eylem sonucu evinden 30 metre uzakta can veriyordu.

Olay tarihinde İçişleri Bakanlığı görevini yine Abdülkadir Aksu yürütürken, Emniyet Genel Müdürlüğü koltuğunda ise 1990 yılının Nisan ayında bu göreve getirilen Aksu'nun kankası Necati Bilican oturuyordu.

Necati Bilican eski müftü Cevdet Bilican'ın ağabeyiydi. Cevdet Bilican, Fetullah Gülen'in en yakınında yer alan bir isimdi. Gülen, annesi ile babasından aldığını bildirdiği eğitim ve o dönemin yerel medreseleri dışında dini konularda hiçbir eğitimden geçmemişti. Özellikle dini konularda derinliğine bir bilgiye sahip olmadığı, yazdığını ileri sürdüğü kitapların içeriklerinden

ve sümüklü mendillerini cemaate attığı cami hutbelerinden anlaşılıyordu.

Nitekim, dönemin üst düzey Diyanet yetkililerinin tavassutlarıyla atandığı "geçici vaizlik" görevinden asaleten imam olmak için müracaat etmişti. Ancak, sınav ortalaması iyi dereceyi bile bulmayan Gülen'in, yirmibeş yaşında hazırladığı risale de yeterli görülmemişti.

O nedenle, Gülen, hiçbir gazeteci ile direk röportaj yapamadığı gibi ev toplantılarında bile soruları önceden alıyor, zaman kazanmak amacıyla şikeli soruları cevaplıyor, ardından Bilican tarafından kendisine aktarılan yanıtları kâğıttan okuyordu.

O günlerde Fetullah'ın en yakınında Bilican'dan başka Necdet Başaran da vardı. Başaran da eski müftüydü. O da Gülen'i dini bilgiler konusunda takviye ediyordu. Gülen onun hakkında, bırakın din adamını, içinde zerre kadar iman taşıyan hiçbir Müslüman'ın kullanamayacağı bir cümleyi kuruyordu, **"Sensiz hiçbir yere gitmem, Sensiz o cennete de gitmem..."**

Gülen ile Başaran arasında öyle garip bir ilişki vardı ki, Gülen, Başaran'ın her şeyini de kıskanıyordu. Masaj koltuğunu bile... Bakın Gülen'e yakın isimlerden Faruk Mercan, masaj koltuğu olayını, Gülen'in hayatını anlattığı "Fetullah Gülen" adlı kitabında nasıl aktarıyor:

"...Birgün, Büyükçelebi'nin kardeşi Mehmet Ali Büyükçelebi, Gülen'in yakın arkadaşı Necdet Başaran'ın masaj koltuğuna oturmuş, sırtına masaj yaptırıyordu. Gülen onu görünce "Sen koltuğa oturmaya izin aldın mı?" sorusunu yöneltti. Kardeş Büyükçelebi, "Ağabeyim izin almış" deyince, Gülen'in karşılığı şöyle oldu: "Peki ağabeyin izin alırken senin için de izin almış mı?"

Gülen, bir dönem Erzurum'da **"Ve insan aldandı"** adını verdiği bir roman yazmaya başladı. Tabii adını soyadını, mesleği olarak görülen "vaiz" kelimesini bile doğru dürüst yazamayan bir kişinin böyle bir girişimde bulunması oldukça komikti.

Sonuçta, roman adı altında hiçbir şeye benzemeyen bir gariplikler curcunası ortaya çıktı. Gülen'in yazdım dediği kısımla-

rı okuttuğu Cevdet Bilican, "böyle roman olmaz" deyince Gülen'in romancılık macerası da o gün başlamadan bitti.

Bu olaydan bir süre sonra; Gülen, romanı yazmaktan niye vazgeçtiğini soranlara, "Cevdet'ten teşvik edici sözler gelmediği için" diyecekti.

Cevdet Bilican, daha sonra şüpheli bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Zübeyir Kındıra, Emniyetteki Fetullahçı yapılanmayı anlattığı "Cemaatin Copları" adlı kitabında; Bilican ve Aksu için şunları anlatıyordu:

"Aksu için, "Hocaefendinin en sadık hizmetkârlarından biridir" değerlendirmesi, Aksu'yu yakından tanıyan herkesin rahatlıkla yapabileceği bir yorumdur. Aksu'nun bunu gizlemek ve ret etmek gibi bir kaygısı olduğunu sanmıyorum.

Hiç renk vermese de dönemin Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'ın Aksu ile yakın dostluğu, benim için kuşku verici. Ancak, Bilican ile ilgili kesin bir yargıda bulunabilecek sağlam bir bulgu olduğuna rastlamadım. O dönemde (85'den sonra) kurulan Aksu-Bilican dostluğu hala sürüyor..."

Emniyet'te Ankara – İstanbul çatışması

Ahmet Şık, "Dokunan Yanar" adlı kitabında "Emniyette Ankara – İstanbul Çatışması" başlığı altında; zamanın Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral ve yardımcısı Osman Ak tarafından başlatılan Emniyet'teki Gülen örgütünü ortaya çıkarma operasyonunu, kendince daha doğrusu Hanefi Avcı-Emin Aslan penceresinden bakarak anlatıyordu. Şık'ın bu iddialarını Aslan, Avcı ve bu ikilinin avukatı olan eski mülkiye başmüfettişi her zeminde dillendiriyorlardı. Kim bilir belki hırslarını ve bu hırslarının ülkeyi ne hale getirdiklerini böyle görmezlikten gelebiliyorlardı.

Hadi gelin önce Şık'ın açıklamalarına bir bakalım:

"Cemaati soruşturmakla görevlendirilen Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral, 1997 yılında dönemin Başbakan'ı Mesut

Yılmaz tarafından göreve getirilmişti. Saral, il emniyet müdürü olduktan sonra kendisi gibi Trabzon Oflu olan Osman Ak'ı da, Artvin'den getirtti ve Osman Ak'ı istihbarattan sorumlu Ankara Emniyet Müdür Yardımcı Vekili yaptı.

Ankara Emniyetini gölge müdür gibi yöneten Osman Ak'ın mesaisinin büyük bir bölümünü, Cevdet Saral'ı bir an önce İstanbul Emniyet Müdürü yapabilmek ve onunla birlikte emniyet müdürlüğünün taçlandığı il olan İstanbul'a ikinci adam olarak gidebilmek için ayırdığı o dönem Emniyet kulislerinin ilk sıradaki dedikodusuydu.

Osman Ak'ın bu hayalini gerçekleştirmesinde İstanbul polisinde görevli yardımcı olanlardan biri de narkotik Şube Müdürü Ferruh Tankuş'tu. Bu yüzden İstanbul-Ankara polisi arasında zaten hiç eksik olmayan rekabet ve çekişme iyice alevlenmişti. Ortaya çıkan çekişmenin bir tarafında Cevdet Saral ve Osman Ak'ın temsil edip, Tankuş'un da destek verdiği Ankara ekibi, diğer tarafta ise Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican ile İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ve yardımcılarının yer aldığı grup vardı."

Ahmet Şık, Bilican'ın ve Bilican ailesinin Fetullah Gülen'e ne denli yakın olduklarını aynı Hanefi Avcı, Emin Aslan ve türevleri gibi gizleyerek, olayı Ankara-İstanbul savaşına indirgiyor, böylece Fetullahçı polislerin daha çok taraftar toplamalarına dolaylı yoldan destek veriyordu.

Avcı ve Aslan'ın başını çektiği ekip o gün o kavganın iktidar kavgası olduğunu yayıp, Fetullahçı polisleri ortaya çıkarma mücadelesi olduğunu gizlemeleri, kendilerinin de tutuklanmalarına yol açan sürecin başlangıcıydı. O gün Fetullahçılar Emniyetten uzaklaştırılabilseydi, bugün Atatürkçü yurtseverler bu zulümlere muhatap olmayacaklardı. Keza kendileri de...

Neyse

Biz yine Emin Aslan ve Hanefi Avcı'nın o günkü yanlışlarına, Şık'a ve yazdıklarına bakalım:

"İstanbul Emniyet Müdürü Özdemir, Ankara ekibiyle bir-

likte hareket ettiğini öğrendiği Tankuş'u 1998 Aralık ayında görevinden alarak Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne atadı. Görev yerinin değiştirilmesiyle köprüleri atan Tankuş, 16 Aralık 1999 günü yeni makamında ağırladığı gazetecilere zehir zemberek açıklamalar yaptı.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ve yardımcılarının tayininin çıkması için 4 milyon dolar rüşvet aldığını iddia ediyordu. İstanbul'da, Narkotik Şube Müdürü olarak başarılı operasyonlara imza atan Tankuş, bu görevinden alınması için rüşveti verenlerin de uyuşturucu kaçakçıları olduğunu söylüyordu...

Televizyon kanallarının flash haber olarak verdiği bu gelişme ertesi gün de tüm gazetelerin manşetindeydi.

Tankuş, vakit geçirmeden görevinden alındı, hakkında soruşturma açıldı. Ancak Tankuş konuşmaya devam etti. Emniyet Genel Müdürünün oğlu Murat Bilican'ın uluslararası uyuşturucu kaçakçısı Hacı Muhittin Bektaş'ın oğlu Yılmaz Bektaş'la Bodrum'da ortak bar işlettiğini, Bektaş'ın sahte pasaportla giriş çıkışına yardımcı olduğunu iddia etti.

Tankuş, ayrıca Necati Bilican'ın oğlunun kullandığı cep telefonunun emniyete ait olduğu gibi, yüklü telefon faturalarının da teşkilatın bünyesinden ödendiğini söyledi..."

Tankuş, Devletin Genel Müdür Bilican'ın oğlunun görüşmeleri için yılda 2,5 milyar fatura ödediğini de sözlerine ekliyordu.

Genel Müdür Necati Bilican, İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun'a fatura bilgilerinin Tankuş'a dolayısıyla basına nasıl sızdırıldığının araştırılması görevini veriyordu.

Şık, bu araştırma ile ilgili gelişmeleri şöyle kaleme alıyordu:

"Emniyet Genel Müdürlüğü'ne kayıtlı cep telefonlarının faturası Emniyet İkmal Dairesi'nin bütçesinden ödeniyordu. Uzun, ilgili birimden konuştuğu görevliye, "cep telefonlarının faturalarını nasıl ve nerede saklıyorsunuz?" diye sordu. Görevli, Emniyet'e kayıtlı telefonlara ait faturaların ayrıma tabii tutul-

madan balyalar halinde aylık olarak depoda tutulduğu yanıtını verdi. Deponun sorumluluğunun ve anahtarlarının da sadece bir tek kişide olduğunu ve kimsenin bu faturaları göremeyeceğini de ekledi.

Yapılan araştırmada Tankuş'un iddia ettiği döneme ait faturaların İkmal Dairesi'nin deposunda, balyaların içindeki diğer faturalarla birlikte durduğu ve hiç kontrol edilmediği belirlendi.

İstihbarat Daire Başkanlığı yasalar çerçevesinde, GSM operatörleri şirketleriyle olduğu gibi Türk Telekom ile de koordineli olarak çalışıyordu. Diğer istihbarat kurumlarının da yaptığı gibi İDB de telekomünikasyon şirketlerinden her ay sonunda ayrıntılı fatura bilgilerini dijital ortamda bilgisayar disketleri halinde bu kurumlardan alarak kendi merkez bilgisayarındaki bilgi bankasında topluyordu. Bilican'ın oğlunun faturalarını elde etmenin diğer yolu da bu bilgi bankasından sorgulama yapmaktı.

Uzun, bir memurdan telefon numarasının istihbarat müdürlüklerinin bilgisayarlarından sorgulanıp, sorgulanmadığını öğrenmesini istedi. Kısa bir süre sonra da Bilican'ın oğlunun kullandığı telefon numarasının Ankara İstihbarat Şube Müdürlüğü'nün bilgisayarı ile sorgulandığı ortaya çıktı. Sorgulamanın yapılabilmesi bu birimde çalışan her polisin ayrı bir şifresi vardı. Ve şifreleri kimin kullandığı da İstihbarat Dairesi Başkanlığı sistemlerinde kayıtlıydı.

Yapılan incelemede Ankara İstihbarat Şubesi'nden 6 polisin şifreleriyle sorgulamanın yapıldığı belirlendi. Uzun, 8 Mart 1999'da bir yazı yazarak Emniyet Genel Müdürü Bilican'dan, kimlikleri öğrenilen 6 polisin İDB kadrosuna geçirilerek soruşturma açılmasını istiyordu. Çünkü bu polislere ait şifreleri Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Osman Ak, İstihbarat Şube Müdürü Ersan Dalman ve yardımcısı Zafer Aktaş'ın kullandığı belirlenmişti.

Uzun, şifreleri kendilerinden habersiz kullanılan bu polislerin amirlerinin baskısından kurtularak soruşturmanın yürütülmesini istiyordu.

Bilican hemen onay verdi

Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından hakkında detaylı bir rapor hazırlandığı ve raporun Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ulaştığı ve yine hakkında dava açılabileceği cemaatindeki polisler tarafından kendisine bildirilen Fetullah Gülen, etrafındaki çemberin giderek daraldığını anlayınca 21 Mart 1999'da tedavi göreceği masalıyla soluğu ABD'de alıyordu.

İlginç bir tesadüf (!), aynı günlerde cemaat soruşturmasını yürüten Cevdet Saral ve ekibinin bazı telefonları yasa dışı bir biçimde izlediğine ilişkin bir ihbar üzerine, başında Necati Bilican'ın bulunduğu Emniyet Genel Müdürlüğü'nde ayrı bir soruşturma başlatılıyordu.

Faruk Mercan, "Fetullah Gülen" adlı kitabında, Fetullah'ın ABD'ye kaçmasını Ecevit'in istediğini şöyle anlatıyordu:

"Mart ayında ilginç bir şey oldu; Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Nuh Mete Yüksel'in Gülen hakkında soruşturma açtığına dair bazı haberler İstanbul'a ulaşmaya başladı. Gülen, bu şartlarda ABD'ye gitmeyi doğru bulmuyordu. Eğer savcı böyle bir soruşturma açmışsa, ABD'ye gitmesi ifade vermekten kaçınmak biçiminde algılanabilirdi. O günlerde Gülen'in yakın bir arkadaşı havaalanında karşılaştığı başbakan Bülent Ecevit'e bu durumu iletti. Gülen'e telefon açan Ecevit, "Sağlığınız çok önemli. Sizinle ilgili böyle bir soruşturma olsa haberimiz olurdu. Lütfen tedavinizi aksatmayın ve ABD'ye gidin" dedi. Gülen'in ABD'ye gitmesinde Ecevit'ten gelen bu telefon en etkili sebep oldu..."

Gülen, ifadesinin alınması ve hakkında yakalama kararı verilmesinin hemen öncesinde ABD'ye gitmişti. Ancak mertçe bu durumu açıklamak yerine, insanları kandırmak için Ecevit'i bile kullanmıştı.

Sabri Uzun, sadece Bilican'ın oğlunun kullandığı telefon faturalarını kimin sızdırdığını öğrenmekle de kalmadı. Emniyet içinde Fetullahçı yapılanmayı çözecek bir çalışma yapıldığını da öğrendi. Hemen bir rapor hazırladı ve Emniyet Genel Müdürü

Bilican'a sundu.

Raporun ardından Fetullahçı polislerle ilgili çalışmayı yapan ekibin başı İstihbarattan Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Osman Ak, istihbarat Şube Müdürü Ersan Dalman ve Yardımcısı Zafer Aktaş, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 16 Nisan 1999 günlü yazısıyla istihbarat hizmetlerinden uzaklaştırıldılar...

Bakın bu arada Turan Dursun cinayetini unuttuk. Hadi tekrar dönelim Turan Dursun cinayetine:

Turan Dursun cinayetiyle ilgili ilk açıklamayı İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı yapıyor, "Olayda görgü tanığının bulunmadığını" söylüyordu.

Cinayetin ardından, katilleri araması gereken polis, Dursun'un evini arıyor, evi savaş alanına çeviriyordu. Tuleylioğlu, Dursun'un evinde cinayet sonrası yapılan aramadan sonraki gelişmelere şöyle yer veriyordu:

"Turan Dursun'un evinde kütüphanenin raflarında duran birçok şeyin kaybolduğu anlaşıldı. Yatağın üzerine ise "Kutsal Terör Hizbullah" kitabı bırakılmıştı. Yakınları kitabın Dursun'a ait olmadığını, eve giren kişiler tarafından bir "mesaj" olarak bırakıldığını söylediler. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, evde polislerin arama yaptığını doğruladı, ancak arama tutanağında kitaplıktan alınanlar yer almadı.

"Babam Turan Dursun" adlı kitabında Abit Dursun, o günü bakın nasıl anlatıyordu:

"Kapıdan içeri girmemizle sarsılmamız bir oluyor: Olamaz! Evin altı üstüne gelmiş! Babamın çalışmaları yırtılmış, yerlere atılmış. Kitaplar evin her tarafına savrulmuş. Eğilip kitapları topluyorum:

Hasan İzzettin Dinamo'nun Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı anlattığı Kutsal İsyan'ı; üzerinde ayak izi var!

İbn-i Haldun'un Mukaddime'si; üzerinde ayak izi var!

Birkaç kişi bana yardım ediyor, toplananları kitaplığa koyuyoruz. Yatak odasına gidiyorum. Babamın döşeği ikiye katlanmış

üzerinde ise bir kitap, Amir Taheri'nin yazdığı Hizbullah...

Evden neler götürülmüştü? Ufak bir araştırma yaptık:

Kur'an Ansiklopedisi'nin "M" maddesinden "Z" maddesine kadar basıma hazır yazılı dosyalar halinde iki bine yakın metin. "Z" maddesinden sadece bir sayfayı almayı unutmuşlar.

Kulleteyn adlı kitabın basıma hazır 5 ciltlik metni...

Kutsal Kitapların Kaynakları adlı eserin 5 cildi. Şeriat Böyle isimli bitmiş senaryo...

Elde mevcut dosyaları olan farklı konuları içeren senaryo, inceleme ve köşe yazılarının metinleri, mektuplar, banka cüzdanı, sağlık karnesi, nüfus cüzdanı..."

Abit Dursun, bu durum üzerine Üsküdar Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Babasının eserlerinin, "inceleme için alındığını" düşündüğünü belirten bir dilekçe ile bu eserlerin hemen geri verilmesini istedi.

Yanıt, 13 Kasım'da geldi:

"Emniyet görevlilerinin görevlerini kötüye kullandıklarına dair haklarında kamu davasını açılmasını gerektirecek yeterlilikte delil bulunamadığı anlaşılmakla, haklarında kovuşturmaya yer olmadığına karar verildi..."

İçel Milletvekili İstemihan Talay'ın, 9 Ekim 1990 günü TBMM Genel Kurulu'nda "Çetin Emeç'in ve Turan Dursun'un katillerinin şeriatçı örgütler olduğu ve İstanbul'da polisin Hamdi Ardalı'nın yönlendirmesi sonucunda bu örgütleri açığa çıkarmadığı iddiaları vardır. Bu durum doğru mudur?" sorusuna İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun yanıtı şöyle oluyordu:

"Gazeteci Çetin Emeç ve Turan Dursun'un öldürülme olayları ile ilgili tüm emniyet teşkilatı ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü aldığı her ihbarı değerlendirip cinayet faillerinin tespit ve yakalanması için çalışmaktadır. Kanunların suç saydığı fiilleri işleyen ülkede asayiş ve huzuru bozacak kişilerin kanunsuz hiçbir hareketine şimdiye kadar müsaade edilmemiş, bundan sonra da müsaade edilmeyecektir..."

Aksu'nun, **"Kanunların suç saydığı fiilleri işleyen ülkede asayiş ve huzuru bozacak kişilerin kanunsuz hiçbir hareketine şimdiye kadar müsaade edilmemiş, bundan sonra da müsaade edilmeyecektir..."** sözlerini duyanlar, cinayetlerin aslında hayal olduğunu öldürülenlerin intihar ettiğini düşünseler de, hayallerinden polis dayağı ile uyanıyorlardı.

Polis şiddeti her alanda olduğu gibi Turan Dursun'un cenazesinde de sahne alıyordu. Öldürülenlere ve yakınlarına tarifsiz bir kinle dolu olan polisten, katili ve katilleri bulmalarını beklemek hayal ötesiydi.

Dursun için düzenlenen törenin ardından insanlar sessiz bir şekilde dağılmaya başlıyorlardı. Bu arada polis, törene katılanlardan tespit ettiklerini kanunsuz olarak gözaltına almak istedi. Bunun üzerine gazetecilerle aralarında kavga çıktı. Turan Dursun'un da yazı yazdığı Yüzyıl Dergisi Ankara Temsilcisi Soner Yalçın gözaltına alınmak istendi, karşı çıkınca polis tarafından yumruklandı... Yetmedi; polisler tarafından küfür ve hakarete uğradı.

Yalçın'a polisin yaptığı saldırıyı görüntülemek isteyen foto muhabirleri de polisin dayak ve küfürlerinden nasiplerini aldı.

Bütün bu olanların ardından, "2000'e Doğru" dergisi 26 Nisan 1992 tarihli sayısında oldukça ilginç bir soruyu gündeme getiriyordu:

"İstanbul Polisi Turan Dursun'un katilini biliyor, neden yakalamıyor?"

İçişleri Bakanı Aksu, **"Cinayetlerin failleri yakalanacak... Şimdiye kadar kanunsuz hiçbir harekete müsaade edilmemiş, bundan sonra da edilmeyecek"** diye konuşup dört dönerken, 6 Ekim 1990 günü Doç. Dr. Bahriye Üçok kargoyla evine gönderilen bombalı paketin elinde patlaması sonucu hayatını kaybediyordu.

Üçok cinayeti işlendiği sırada, İçişleri Bakanı yine Abdülkadir Aksu, Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican, soruşturma yapan ekibin başı Muammer Aksoy'da olduğu gibi yine "Hacı"ydı.

Saatler 18:50'yi gösterdiğinde ise, yine aşina isimler oyunlarına başlamak amacıyla "perde" diyordu. Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral olay yerine geliyor, sözde incelemelerde bulunduktan sonra hemen gazetecilere yöneliyordu. Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Demiral, yine bildik cümleler kuruyordu:

"Biz soruşturmaya başladığımıza göre, suikasta illegal örgüt eylemi söz konusudur."

Gazeteciler soruyor:

"Üçok, laiklik konusundaki tavizsiz tutumuyla tanınıyordu. Olayda aşırı dinci bir örgüt parmağı olabilir mi?"

Demiral yanıtlıyor:

"Şimdilik bir şey söylemek için çok erken, herhangi bir bulgu, not yok!.."

Gördünüz mü, terbiyesiz, düşüncesiz teröristleri?.. Demiral için bir not bile bırakmamışlar...

6 Ekim 1990 günü, Bahriye Üçok cinayeti ile ilgili İçişleri Bakanı sıfatıyla açıklama yapan Abdülkadir Aksu, 12 yıl sonra aynı açıklamayı bu defa Dr. Necip Hablemitoğlu'nun evinin önünde öldürülmesi üzerine yine İçişleri Bakanı sıfatıyla yapıyor, "Ankara ve İstanbul emniyet müdürlüklerinden uzman ekiplerin ortak soruşturma başlattıklarını" söylüyordu.

Dün Bahriye Üçok cinayetinde bu sözlerle uyutulan insanlarımız, bu defa; 12 yıl kadar sonra Necip Hablemitoğlu cinayetinde de aynı sözlerle uyutuluyordu.

Dün, dönemin yetkilileri **"Uğur Mumcu cinayetini çözmek namus borcumuz"** diyerek ortalıkta dolaşıyorlardı.

Bugün; Hablemitoğlu cinayeti olduğunda Başbakanlık koltuğunda oturan Abdullah Gül, **"Hablemitoğlu cinayetini çözmek namus borcumuz"** şeklinde kapalı kapılar ardında iddialı laflar söylüyorlardı.

Oysa,

Her iki dönemde de yetkililerin cinayeti çözmek gibi bir düşünceleri yoktu.

Uğur Mumcu; Ortadoğu'da sergilenen ve Türkiye'yi doğrudan ilgilendiren senaryonun, Kürt santrancının taşlarını belgeledi. CIA ve MOSSAD'ın bu oyundaki rollerini, ölümünden 17 yıl önce Cumhuriyet'teki köşesinde deşifre ederken, şu soruyu da yöneltiyordu:

"Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve MOSSAD'ın Kürtler arasında? Yoksa CIA ve MOSSAD, anti – emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın farkında değil mi?"

Uğur Mumcu, Amerika ile olan bazı ilişkilerimizi de şöyle yorumluyordu:

"ABD, bilardo sopası ile Irak'ı vuruyor; Irak topu Kürt topuna vuruyor. Kürt topu da Kıbrıs topuna! Bu 'zincirleme' Türk dış siyasetinin 'manevra alanını' iyice daraltıyor."

Gerçi bugün dış siyasetimizde o günlerdeki kadar bile manevra alanı kalmadı. Zira, ABD Başkanı Obama beyzbol sopasını gösterdi mi, bizimkiler hemen hazır ola geçip, el pençe divan "Emret Sör" demeye başlıyorlar...

Dün;

Uğur Mumcu'nun kızı Özge Mumcu'ya polis, **"Sizce Uğur Bey aşk cinayetine kurban gitmiş olabilir mi?"** diye cinayetin asıl nedenini kamufle etme amaçlı soru soruyordu.

Özge Mumcu bu olayı anlatırken, **"Bu soru sahiden soruldu bana"** diyor ve 7 Eylül 2012 tarihli **Cumhuriyet Gazetesi**'nde yer alan ve cinayet günlerini anlatan sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Soruşturmanın ciddiyetle sürdürülmemesi nedeniyle cinayet hala aydınlatılmadı."

Bugün,

Olayı çözmekle görevlendirildiği iddia edilen polis, Hablemitoğlu sağken, Ankara TEM'de Hablemitoğlu'nu çok sevip saydığını, hatta onun İnkılâp Tarihi derslerine girmek istediğini, ancak kendilerine başka hocanın geldiğini söylüyor, ama yine de

kaçak olarak arada bir dinlediğini anlatıyordu.

Başka;

Hablemitoğlu'nu televizyonlardaki tartışmalardan izlediğini, çok takdir ettiğini söylüyor, tanışma arzusu ile beraber imzalı bir kitabını da istiyordu.

Yine cinayeti çözmekle görevlendirildiği iddia edilen aynı polis şefi Hablemitoğlu'nun cesedinin başında; **Hablemitoğlu kim? Niye basın bu kadar çok ilgileniyor? Bu olay çek veya senet davası mı?"** diyebiliyordu.

Öte yandan olaya el koyan DGM Başsavcısı Demiral'ın yardımcısı DGM Savcısı Ülkü Coşkun gözetiminde Üçok'un cesedine otopsi yapıldı. Otopsi işlemi sırasında gazetecilerin sorularını yanıtlayan Coşkun, eylemi üstlenen örgütün yani İslami Hareket örgütü ile ilgili elerinde bilgi bulunmadığını söylüyordu. Bu örgütün yabancı kökenli bir örgüt olabileceğini de vurgulayan Coşkun, örgütün eylemlerini "Çok profesyonelce gerçekleştirdiğini" de sözlerine ekliyordu. Coşkun açıklamasını şöyle sonlandırıyordu:

"İstanbul Emniyeti de, MİT ile işbirliği halinde olayı araştırıyor..."

Bütün aydın cinayetlerinde olduğu gibi DGM, MİT ve Emniyet elbirliği ile soruşturmayı tıkıyor ve adeta kördüğüm haline getirip bir köşeye atıyordu. Üçok cinayeti de diğerleri gibi aynı sona uğradı. Tuleylioğlu, "Neden Öldürüldüler" adlı kitabında bakın bu olayı nasıl anlatıyor:

"Doç. Dr. Bahriye Üçok'a suikast olayında polis ve DGM'nin yanı sıra Milli İstihbarat Teşkilatı da (MİT) devreye girdi. MİT'in özellikle eylemi üstlenen gizli örgütle ilgili bilgi toplamaya ve örgütün yurt dışı kontaklarını tespit etmeye çalıştığı öğrenildi. Ancak Prof. Muammer Aksoy cinayetini de üstlenen İslami Hareket Örgütü'ne ilişkin güvenlik birimlerinin elinde herhangi bir bilgi olmadığı, soruşturmanın bu noktada "tıkanıp kaldığı" kaydedildi."

Uğur Mumcu, 9 Ekim 1990 tarihli yazısında "laikliğin direnç-

li ve imanlı savunucusu Bahriye Üçok'un ölümünü Frankfurt'ta öğrendim. İçim acıyla doldu" diyor ve ardından can alıcı soruyu soruyordu:

"Bahriye Üçok niçin öldürüldü?"

Ve yanıtın belli olduğunu da şu sözleri ile açıklıyordu:

"Atatürk ilkelerini savunduğu için..."

Dün;

Nakşibendî Turgut Özal'ın Başbakanlığı, Nakşibendî Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanlığı döneminde Aydınlar; Fetullahçı kadrolar tarafından "sırf Atatürk ilkelerini savunduğu için" katlediliyorlardı.

Bugün;

Nakşibendî Tayyip Erdoğan'ın Başbakanlığı, yine aynı Nakşibendî Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanlığı döneminde Fetullahçı kadrolarla işbirliği sonucu gerçekleştirdikleri tertiplerle, Yurtseverler bu defa yine sırf "Atatürk ilkelerini savundukları için" Silivri zindanlarında çürütülüyorlar...

Dün silahla yapamadıklarını bugün yargıdaki tarikatçı müridlerle yapıyorlar...

Hergün biraz daha saldırganlaşıyorlar...

Zira;

Karanlığın bekçileri yarasalar, sadece;

"Atatürkçü, laik, çağdaş, aydın insanlardan korkar..."

Mumcu telaşı neden?

2012 yılının Mayıs ayının sonlarında yargılandığım 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde verdiğim beyanda, askerle sıkı fıkı iddialarına karşı özetle şöyle dedim:

"Özellikle; Hüseyin Aktaş ve grubu ile bir yerlere gittiğimizde sarhoş olunca onları teslim ettiğim Hüseyin Aktaş'ın şoförü, bu defa 27 Temmuz 2007'de gözaltına alındığımda beni İstanbul Emniyeti'ne teslim etmişti.

Herhalde tarih;

Bu olayı yüzyılın en büyük kalleşlikleri, kahpelikleri olarak kaydedecektir...

Çünkü,

Benim kimsenin adamı olmadığımı, olamayacağımı, hiçbir örgütle bağımın bulunmadığını en iyi bilenlerden biri de, bir dönem yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen Hüseyin Aktaş, Cihangir Çelik, Osman Kaya, Ali Fuat Yılmazer gibi Ergenekon iftiralarında görev alan ve almayan benim en az onbeş yıllık arkadaşım olan polislerdi.

Çünkü;

Bunlar yapacakları operasyonun planlarının en ince ayrıntılarını bile benim evimde görüşürler, operasyon sonucu değerlendirmeleri de yine benim evimde devam ettirirlerdi. Başta beylik silahları olmak üzere silahlarını bile birçok kereler benim evime bırakırlardı. Ve bu silahlar günlerce benim evimde kalırdı.

Misal;

Umut operasyonu ardından sorguya aldıkları biri işkenceden ölüm tehlikesi geçirince onlara doktoru ben buldum ve böylece hem işkenceyi yapanın, hem de işkenceye uğrayanın hayatı kurtuldu.

Operasyon ekibinin başı **Hüseyin Aktaş** hala sağ ve görevde. Çağırırsanız bu söylediklerimin doğruluğunu **teyit** edecektir.

Hizbullah Operasyonunu gerçekleştiren **Cihangir Çelik**, operasyondan elde ettikleri ve operasyonlarla ilgili hazırladığı bilgileri içeren CD'yi benim bilgisayarıma yüklemiş, CD'deki, sunumda **Hizbullah**'tan ele geçen belgeler bölümünde yer alan; **"Diyarbakır işkencehanesinin krokisi"** başlıklı yazıyı fark ettiğimde onlarla epey dalga geçmiştim.

Cihangir Çelik, bugün **Terörle Mücadele Daire Başkanı**'dır. Buraya çağırıp tanıklığına başvurursanız bu söylediklerimi teyid edecektir.

Kendisine; Emniyet'te görev alan **"Pezevenk"** lakaplı Mü-

dür'ün kim olduğunu ve bu lakabı niye aldığını da sorarsanız, teyidi katmerleşecek ve benim Ergenekon sürecine niye dahil edildiğim de bir kere daha ortaya çıkacaktır...

Benim bilgisayarımı, başta **Terörle Mücadele** ekipleri olmak üzere, evime gelen **Azınlık Şube** elemanlarına kadar onlarca polis, amir, müdür seviyesindeki isim kullanmıştı.

Misyonerlikle ilgili kitabımı yazarken Ankara Emniyeti Azınlıklar Şube, tüm arşivini bana açmıştı.

Azınlıklar Şube'ye ara ara gelen **"Müdür"** seviyesindeki **"Piç Ali", "Misyonerlerin gırtlağına basmadan bu olay önlenemez"** sözleriyle azınlıklar ekibini provoke ediyor, onlar da başta Keçiören olmak üzere misyonerlerle kıyasıya kavgaya tutuşuyor, Keçiören halkını misyonerlere karşı kışkırtıyorlardı.

Öyle ki;

Keçiören misyonerlerinin Pastör'ü ya da bilinen ünvanıyla **"Papaz Erol"** ile de mahkemelik olmuşlar, onlara avukat bulmak da bana kalmıştı.

Ali Fuat Yılmazer ve ekibine de sürekli yaptığım telkinlerle, mücadelenin şiddetle değil, ancak hukukla olabileceğini zor da olsa kabul ettirdim.

Yine; **Ali Fuat Yılmazer** ve ekibi özellikle **Başkomiser İsmet**, tanık olarak dinlenirse bu söylediklerim teyit edilecektir.

Ve

Yine;

Ali Fuat Yılmazer ile ekibine ve özellikle **Başkomiser İsmet**'e **"Piç Ali"**nin kim olduğu ve bu lakabı nasıl kazandığı sorulursa, teyide teyit kazandırılacaktır...

Ve dahi; benim Ergenekon sürecine niye monte edildiğim de bir kere daha belgelenecektir..."

Mahkeme, bu soruları Emniyet'e soracağı yerde daha ilginç bir şey yaptı. Benim Emniyet'e muhbir olarak çalışıp çalışmadığımı sordu.

Gelen yanıt; tabii ki **"hayır"** oldu.

Oysa;

Mahkeme soruyu şöyle sorsaydı, daha doğru bir cevap alırdı:

"Emniyetin birçok birimi ve birçok emniyet görevlisi, Ergün Poyraz'ın haber elemanı gibi çalıştı mı?"

Ben Mahkeme'ye sorunun bu şekilde sorulmasını belirttiğim halde, her nedense Mahkeme soruyu bu şekilde soramadı.

Cezaevinde gazeteciler, siyasetçiler ve diğer ziyaretçilerimiz sağ olsunlar bizleri bir an bile yalnız bırakmıyorlar. Yine böyle bir ziyaret esnasında gelenlere, **"Türkiye'deki faili meçhuller ile ilgili kitap yazdığımı"** sorulan soruya cevap olarak vermiştim. Hatta Uğur Mumcu'nun katilini de isimle anlattım ve kitabımda yer alacağını belirttim. Mumcu davası avukatlarından **Turgut Kazan** hafifçe itiraz edecek gibi oldu.

"Ama onun katilleri yakalanmadı mı?"

Kendisine, Mumcu'nun katilinin Duran Hoca kod adlı MİT görevlisi olduğunu söyledim. Çünkü Mumcu olayını araştıran(!) o günün DGM Savcısı **Ülkü Coşkun**, çok iyi görüştüğüm biriydi.

25 Temmuz 2012 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nden **Orhan Birgit**, yazacağım kitaplarla ilgili köşesinde şunları aktarıyordu:

"Silivri'de beşinci yılını mahkûm değil tutuklu şüpheli olarak dolduracak olan **Ergün Poyraz**, en kıdemli gazeteci sıfatıyla yeni kitaplar yayımlamaya hazırlanıyor..."

Her nedense bu tarihten sonra ortalığı bir telaş alıyordu:

Ve;

17 Kasım 2012 tarihli Cumhuriyet'teki haber;

"Güldal Mumcu 24 Ocak 1993'ten sonra yaşadıklarını kitaplaştırdı: **Yeşil Mumcu'nun evinde.**"

Bir adam geldi, "Olayı yapanı bulsak, sonra etrafından da birkaç kişi bulunsa yeter mi" diye sordu. Gerçek adım Mahmut Yıldırım, gerçekler açığa çıksın!

Mayıs 1996

Galiba Kurban Bayramı'ydı. Bayram için o aralar çok ziyarete gelen olmuştu. Hem taziye, hem bayram kutlaması yapıyorlardı. Biraz tedirgin olmakla birlikte "bakalım kimmiş" dedim. Açtık sokak kapısını.

Biri kız, biri erkek üç dört yaşlarında iki çocuğun ellerinden tutmuş bir adam bizim kapının önüne geldi. Sakallı, benim boyumda, biraz ince, lacivert bir ceket ve gri pantolon, ceket özensiz, pantolon ütüsüz, hafif eskimiş... Böyle bir kılık. Hızlı bir şekilde, birbiri ardına, adeta nefes almadan konuşmaya başladı. Biraz aksanlı:

"Sokaktaki caminin adının ti cami olarak değiştirilmesi gerekir. Bunu sizin sağlamanızı istiyorum."

Salonda karşılıklı ayakta duruyoruz. Yüzüne baktım, **"Yanlış yere gelmişsiniz. Burası camilere isim veren veya isimlerini değiştiren bir yer değil. Benim yapacağım bir şey yok. Bunun için size yardımcı olamam"** dedim.

Daha sonra, artık çıkması gerektiğini hissettirecek şekilde kapıya doğru yürüdüm. Salondan çıktık. Adam durdu, bana döndü. Sesi düzelmişti. Son derece normal, son derece düzgün bir Türkçeyle;

"Olayın failini bulsak sizin için yeterli olur mu" dedi. **"Ben gerçeği istiyorum"** dedim.

"Olayı yapanı bulsak, sonra etrafından da birkaç kişi bulunsa yeter mi? Çünkü siz ne isterseniz o olacak..."

Ben yine **"Ben gerçeği istiyorum"** dedim. Adam bunun üzerine, **"Haa, anladım. Siz hepsini istiyorsunuz."** Üçüncü kez yineledim:

"Ben gerçeği istiyorum."

"Siz hepsini istiyorsunuz. O zaman üç tane gül alacağım. Birini Başbakanlığa, birini Çeçenistan'a, birini de Uğur bey'in öldürüldüğü yere koyacağım" dedi.

Kapıyı açtım. Adam çıktı çocuklarla birlikte. Kapıyı kapatmamızdan sonra birkaç dakika geçmişti ki, apartman içinden bağırmalar duyduk.

"Olayların hepsi açığa çıksın! Bütün gerçekler açığa çıksın! Artık yeter! Buraya gerçek adımı da yazıyorum. Gerçek adım Mahmut Yıldırım. Buraya yazıyorum. Gerçekler açığa çıksın!"

Merak etmiştik, yukarı çıktık. Taziyeye gelenler için koyduğumuz masa ve defter hala duruyordu. "Buraya yazıyorum" dediği için merakla deftere baktık; hakikaten söylediklerini yazmıştı. Defteri yerine koyup eve geçtik. Ertesi sabah **"Defteri alıp saklamam gerekir"** diye düşünerek çıkıp baktım; ama artık defter yoktu..."

Cumhuriyet'te Mumcu olayı ile ilgili yazı dizisi başlamıştı. Ancak yazı dizisi daha önce Uğur MUMCU Vakfı tarafından yayınlanan **"Neden Öldürdüler"** adlı kitaptaki bilgilerin hemen hemen aynısıydı.

Gazete haberine göre, kitapta Tantan'ın açıklamaları da yer alıyordu:

Tantan: Haberim yoktu

"İçişleri Bakanlığı döneminde Uğur Mumcu'nun öldürüşüyle ilgili **"Umut Operasyonu"**nu yöneten **Sadettin Tantan,** "Yeşil" in 1996'da Güldal Mumcu'nun evine gelerek simgesel ipuçlarını vermesini değerlendirirken, **"Yeşil eve neden geldi, kim, niçin gönderildi, anı defteri niye kayboldu, başlı başına muamma"** dedi.

Tantan, "Polise bahsettiler mi bilmiyorum. Bahsetseler bana intikal ederdi" dedi. Özellikle 1990-1993 yılları arasındaki siyasi cinayetlere dikkat çeken Sadettin Tantan, "Türkiye'nin o tarihinin araştırılması gerekiyor. Kimse araştıramıyor. Çünkü devletin temel alt yapıları yok. O alt yapılar farklı güçlerin elinde gözüküyor. Bu kadar bilinmeyenle bir ülke yoluna devam edemez" diye konuştu..."

Kitapta ve dolayısı ile kitap ile ilgili yayın yapan gazetede, Güldal Mumcu'nun günlüklerine de yer veriliyordu:

"...Nisan-Mayıs 1993

MİT Müsteşarı Sönmez Köksal ile görüşmek istedim. O sırada Ankara Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri olan Timur Erkman'ın Mülkiye'den sınıf arkadaşı olduğunu da öğrenince Erkman'dan görüşme isteğimi müsteşara iletip iletemeyeceğini sordum. Bir süre sonra Timur Erkman aradı, görüşmeyi kabul ettiğini söyledi. 1993'ün son aylarından birinde, bir akşam Erkmanların evine gittim.

Nezaket cümlelerinden sonra, Köksal yanıma gelerek, yavaş bir sesle, **"Sizi temin ederim ki hanımefendi, benim başında bulunduğum teşkilatın, eşinizin öldürülmesi olayıyla bir ilgisi yoktur"** dedi.

"Teşkilatınıza hakim misiniz beyefendi?" diye sordum. Sorumun ardından alnında beliren iri ter damlalarına gözüm takıldı. Boncuk boncuk terlemenin ne demek olduğunu böylece görmüş oldum.

"Bu nasıl bir soru böyle!.." deyince, Uğur öldürüldüğünde teşkilatın başına geçeli daha 3 ay olduğu için böyle sordum." dedim. "Tabii ki hakimim, öyle diyorsam öyledir" dedi. "Bu suikasti siz nereye bağladınız? Bir araştırma yapmışsınızdır, nasıl bir sonuca ulaştınız? Ne var bu olayın arkasında, onu öğrenmek istiyorum" dedim.

"Bir dış ülke diyebiliriz."

"Sönmez Bey, bu işi açıkça konuşalım. Bu ülke hangi ülke ve nasıl bir bağlantı olduğunu söyler misiniz" dedim. "İran diyebilirim."

"Peki, o zaman Sönmez Bey, sizi hangi veriler ve hangi bulgular İran'a götürdü? Ne sizi İran'a götürdü bu olayda?"

"Sezgilerimizle ulaştık."

"İran'ın arkasında kim var?"

"Bilmiyorum, hem ayrıca, bir tek faili meçhul eşinizinki değil

ki Güldal Hanım. Bir sürü faili meçhul cinayet oluyor."

Basında, Batman'daki cinayetleri Hizbullah adlı bir örgütün işlediği gündeme getiriliyordu. Sordum: "Basında bu yönde haberler çıkıyor. Batman'daki cinayetlerin arkasında Hizbullah örgütü mü var?"

"Hizbullah adında bir örgüt yoktur."

Köksal: Yıllar oldu hatırlamıyorum

Güldal Mumcu'nun kitabında **"Hizbullah adlı örgüt yoktur"** dediğini aktardığı MİT eski Müsteşarı **Sönmez Köksal**, "Aradan yıllar geçti. Buluştuğumuzu hatırlıyorum. Bir arkadaşımın eviydi. Ancak ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum şimdi" dedi.

Köksal, dün kitapta yer alan bu bölümü anımsatan Cumhuriyet Gazetesi muhabirine, "Okul arkadaşım Timur Berkman'ın evinde buluştuğumuzu hatırlıyorum. Ancak içeriğini, ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Aradan yıllar geçti" yanıtını verdi.

Yeşil, Mumcu'nun evinde

Kitap ile ilgili yazı dizisinin ardından olaya dahil olan Zaman Gazetesi'nden Mustafa Ünal, 18 Kasım 2012 tarihinde şunları yazıyordu:

"Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu kitap yazdı, haftaya piyasaya çıkacak. Kitaptan çarpıcı bilgiler medyaya yansıdı.

Birçok karanlık olayda ayak izine rastlanan "yeşil" namlı Mahmut Yıldırım'ın suikastten üç yıl sonra Mumcu'nun evine gittiğini öğreniyoruz. Ayrıntısına geçmeden önce anlayamadığım bir husus var. Benzer durumu Turgut Özal olayında da gördük. Özal ailesi ve yakınları "zehiri" çok sonra gündeme getirdi. İlk yıllarda susmayı tercih ettiler. Özal isminin unutulmaya yüz tuttuğu sırada şüpheler peş peşe dillendirildi. Olayın sıcaklığı kaybolmadan üzerine gidilseydi, belki dosya çok erken açılacaktı. Aile o imkanı buldu. Kardeşi Korkut Özal ve oğlu Ahmet Özal milletvekilliği yaptı. O yıllarda devletin ilgili makamlarına başvurabilirlerdi.

Güldal Mumcu aynı şekilde, konuşmak yazmak için niye 16 yıl bekledi?"

Ünal, Mumcu'nun daha önce konuşması halinde olayın daha kolay aydınlanabileceğini belirtiyor ve Yeşil'in Mumcuları ziyaretini aktarıyordu.

Ünal, yazısının sonunda şunları vurguluyordu:

"Yeşil'in Uğur Mumcu'nun evine gitmesi normal değil. Söylediklerinin her cümlesi mesaj yüklü. Bu mesaj Güldal Mumcu'ya mı yoksa kendisini kullananlara mı? Kan mı çekti yoksa?"

Güldal Mumcu'nun açıklamalarını ne gariptir ki en çok sahiplenen **Zaman Gazetesi** oluyordu. Öyle ki Mumcu'nun açıklamalarını Cumhuriyet Gazetesi'nden 18 Kasım 2012 tarihinde bire bir alıntılıyor ve bu açıklamaların doğru olduğunu kabul ediyorlar ve bu açıklamalar doğrultusunda adres olarak katil diye Yeşil'i adres gösteriyorlardı.

Oysa

Zaman Gazetesi ve çalışanları Cumhuriyet Gazetesi'nin adını bile ağızlarına almadıkları gibi, orada yapılan bir haberi alıntılasalar çarpılacaklarına inanırlardı.

Ne yaman paslaşma değil mi?

20 Kasım 2012 tarihli Taraf Gazetesi'nden Alper Görmüş de Yeşil olayına balıklama dalanlardan. O da Yeşil'le ilgili o kurban bayramı ziyareti masalına kananlardan...

Görmüş, öyle yaman bir gazeteci ki, her nedense Mumcu'ya, "Uğur Mumcu'nun öldürülmesi ile ilgili hem Vakfınız hem de Cumhuriyet Gazetesi birçok yayın yaptı. Vakfınız birçok kitap çıkardı. Neden Yeşil'in bu ziyaretini o kitaplarda açıklamadınız?" sorusunu soramıyordu.

20 Kasım 2012 tarihli Vakit gazetesi ise, "Güldal Mumcu, 12 sene neden bekledi?" sorusunu soruyor, hatta "Bildiklerini Susurluk Komisyonu'na neden anlatmadı?" diyordu.

Bulun ulan, denmiyor

Gazetedeki yazı dizisinde; "Bulun ulan denmiyor" başlığı ile olayın savsaklanması şöyle anlatılıyordu:

"13 Nisan 2000;

Olay yeri inceleme ekibinden Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı Uğur Badem telefon edip ziyaret etmek istediğini söyledi. Vakfa davet ettim, geldi.

Çalışmalarına devam ettiklerini araştırmalarını sürdürdüklerini söyledi. Ama biraz sıkıntılı bir hali vardı. "Güldal Hanım, bize bulun diyorlar" dedi.

"E başka ne söyleyeceklerdi ki" diye sorunca, "Bulun ulan denmiyor. MİT, Emniyet, Siyaset arkamızda tam durmuyor" diye cevap verdi. Gene aynı yere gelmiştik. Huzursuz adamın yüzüne baktım ve **"Çözseniz de çözmeseniz de benim için bu olay bitmiştir"** dedim.

"Nasıl yani?!" diyerek hayretle yüzüme baktı. "Devletin içinde bir kırılma var. Dramatik bir kırılma... Yok mu?"

"Var."

"İşte bu olayı gerçekten tüm bağlantıları ve ayrıntılarıyla çözerseniz bu kırılmanın biraz düzelip, olayların bu ülkenin yararına gelişeceğini; tüm bağlantıları ile ortaya çıkarıp çözmezseniz her zaman olduğu gibi bu ülkenin çıkarlarını pek dikkate almayanların kazanacağını ve kırılmanın daha da derinleşeceğini düşünüyorum" dedim.

"Biz elimizden geleni yapacağız" diyen mutsuz ve huzursuz adamı yolcu ettim."

Mumcu'nun, 19 Kasım 2012 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nde şu sözleri yer alıyordu:

"Olayların soruşturulmalarını DGM üstlenmiştir. Demek ki, bu cinayetlerde devlet kendine yönelik bir tehdit olduğunu kabul etmiş. O zaman, **devlet, kendi varlığına tehdit olarak işlenen bu cinayetlerin arkasında kimler olduğunu merak**

etmez mi? Geride kalan yakınlarına, işte tetikçiler, ardındakileri daha fazla sormayın deme hakkına sahip midir? **Yalnızca tetikçilerin ortaya çıkarılmış olması,** bu olayları yapanların ya da yapılma nedenlerinin tümüyle aydınlatıldığı anlamına gelmiyor..."

Mumcu'nun yazılarındaki birçok gerçeği, "**Yalnızca tetikçilerin ortaya çıkarılmış olması"** cümlesi gölgeliyordu.

Çünkü;

Tetikçiler de yakalanmamıştı.

Ve, bunu herkes biliyordu.

Ancak, oynanan oyun gereği, tetikçilerin yakalandığı masalı insanlara yutturulmaya çalışılıyordu.

9 Mayıs 2000

Yazı dizisinin "**9 Mayıs 2000** ve **Ocak 2002"** başlıklı kısmı da oldukça ilginçti:

"Avukat Turgut Kazan'la İçişleri Bakanlığı'na gittik. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan ile istihbarat Daire Başkanı Kazım Abanoz da vardı. Ocak ayında Beykoz'da girdiği çatışmada öldürülen Hizbullah örgütü elebaşı Hüseyin Velioğlu'nun evindeki bilgisayarın disketlerinde yapılan incelemede Yusuf Karakuş adlı şahsın Mumcu cinayetini üstlendiği anlaşılmıştı. Yusuf Karakuş, Velioğlu'na gönderdiği bir mektupta Tevhit-Selam Grubunda iken ayrıldığını, artık Hizbullah ile çalışmak istediğini söylüyor ve referans olarak da daha önce gerçekleştirdiği eylemleri anlatıp **"Uğur Mumcu suikastında da görev aldığını"** belirtiyormuş. Bunun üzerine operasyon genişletilmiş ve bu noktaya gelinmiş.

Turgut Kazan, Yusuf Karakuş'un itiraflarının yer aldığı, öldürülen Hüseyin Velioğlu'na ait disketteki kayıtların çarpıtma amacıyla kullanılmış olabileceği ihtimaline dikkat çekti.

İçişleri Bakanı Tantan ise, **"Öyle ise onların ellerini öpmek gerekir. Banka hesap hareketleri ve diğer bulgular araştırı-**

lıyor. Bunların hepsi birbiriyle örtüşebilir."

Hizbullah, PKK ve ASALA'nın birlikte eylem yapma kararı aldıklarını, Uğur'un bunu yazılarında anlattığını söyledim. Bu kilidi açıp açamayacaklarını sordum.

Bunun üzerine Hizbullah ile PKK'nın bir araya gelmesinde İran'ın önemli bir rol oynadığını anlattılar. Ben, Sönmez Köksal'ın **"Hizbullah diye bir örgüt olmadığını"** söylediğini belirtince, İstihbarat Dairesi Başkanı **"Ne demek yok!"** diye itiraz etti.

"Belki onlarda bu adla değil de farklı bir adla kayıtlıdır. Ama adı her ne ise, MİT Müsteşarı Sönmez Köksal bana, **'Kurulurken istihbarat örgütleri de bu oluşumda yer almış, ama sonra kontrolden kaçırmış olabilirler'** demişti" dediğimde, **"MİT hiç yardım etmiyor"** diye yakındılar.

"Hizbullah'ın çözülmesinde gösterilen azim ve gayret, cinayetlerin tüm bağlantıları bulunmaz, arka planı aydınlatılmazsa başarısızlığa dönüşebilir" dedim.

Bakan, **"Bir savaş başladı. Olayın arkasında kim var; İran'ı kim destekliyor, onlara da bakıyoruz"** dedi.

Ocak 2002

Ağustos 2000'de başlayan Umut davası, 2002 Ocak ayında sona erdi. Uğur Mumcu suikastı ile doğrudan ilişkileri oldukları söylenen üç kişiden ikisi yakalanmış, biri ise hiç bulunamamıştı. Yakalanan, Ferhan Özmen ve Necdet Yüksel ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum oldular.

Bombayı yaptığı söylenen kimya mühendisi, Cihan kod adlı Oğuz Demir ise hiç yakalanamadı. Müdahillik dilekçemi okuduğum duruşmada **"Yataklık ettimse, polisime jandarmama ettim"** diyerek tahliyesini talep eden Sapanca'da çiftlik sahibi olan yetmiş beş yaşındaki **Arif Tarı** hemen tahliye olmuştu ve beraat etti. Savcının, Karakuş'a baskı yaparak Uğur Mumcu cinayetini üstlenmesini sağlamaya çalışmaları nedeniyle dava açtığı polisler, yargılandıkları davada beraat ettiler. Polisler beraat

ettiklerine göre, bizim olayımızdaki gerçekler neredeydi?"

Güldal Mumcu'nun kitabında yeni olan tek şey, Yeşil'in ziyareti idi. Diğerleri Kendisinin başında olduğu Uğur Mumcu Vakfı, tarafından yayınlanan "Neden Öldürüldüler" adlı kitapta yer alıyordu.

Güldal Mumcu, "Yeşil"in sözde ziyareti ile bilgileri bu güne kadar neden açıklamadı" yönündeki tepkilere, 25 Kasım 2012 tarihli Milliyet Gazetesi'nden şöyle yanıt veriyordu;

"Yeşil'i anlatsam sanki olay çözülecekti."

O zaman sorulacak sorunun şu olması gerekmez mi?

O halde neden şimdi?

Neden?

Neden, katilin nokta olarak açıklanacağı kitaptan hemen önce?...

Çatlı ve Mumcu

Tarih;

6 Haziran 1992,

O gün Abdullah Çatlı, Uğur Mumcu'yu çalıştığı Cumhuriyet Gazetesi'nin Ankara bürosundan Mehmet Özbay ismini kullanarak arıyordu. Mumcu o gün Gazete'de değildi. O nedenle onu bulamadı. Ancak Mumcu'ya bir not bıraktı:

"Zırhlı araç yolsuzluğu ile ilgili görüşecektim."

Mumcu'nun haber elemanlarının başında Mehmet Eymür geliyordu. Ağca, Papa, Abuzer Uğurlu, Oflu İsmail, Bekir Çelenk, Abdullah Çatlı, Tarık Ümit ve diğerleri ile ilgili bilgileri hep kendi veriyor, ancak o isimlerle kendisinin ilişkilerini saklıyordu.

Ancak 20 Temmuz 1997'ye geldiğimizde, İstanbul DGM'de devam eden Susurluk davasında verdiği ifadede şunları söylüyordu:

"Uğur Mumcu'ya, Abdullah Çatlı'nın Türkiye'de olduğunu

ve kullanılmakta olduğunu anlattım."

Bu ifade üzerine Uğur Mumcu'nun ağabeyi Ceyhan Mumcu, 24 Temmuz 1997 tarihinde bir basın açıklaması yapıyor ve şunları söylüyordu:

"Eymür, Çatlı'nın nasıl kullanıldığını ve mesai arkadaşlarını tek tek açıklasın."

Mumcu'nun bu çağrısının ardından Eymür kendisine şu cevabı veriyordu:

"Abdullah Çatlı'ya resmi görev verilmesine hep karşı çıktım. Ama arkasında, ikisi bakan düzeyinde olmak üzere, birçok siyasi vardı. Gücümüz yetmiyordu. Bu yüzden bu durumu Uğur Mumcu da dahil olmak üzere herkese haber verdim.

Zırhlı araç yolsuzluğu ile uğraştığı için Uğur Mumcu'ya suikast yapılacağına dair bir ihbar almıştık. Uğur Mumcu'ya haber verdik ve bu suikastı biz önledik. DGM'de söylediğim budur, tutanaklara doğru geçti, incelerseniz görürsünüz."

Şimdi bazı bilgileri tekrar hatırlayalım:

Abdullah Çatlı, Uğur Mumcu'yu aradığında yerinde bulamayınca nasıl bir not bırakmıştı?

"Zırhlı araç yolsuzluğu ile ilgili görüşecektim."

Çatlı'yı Mumcu ile görüşmesi için Gazete'ye gönderen kim?

Mehmet Eymür ve ekibi...

Peki,

Eymür daha sonra ne diyor?

"Zırhlı araç yolsuzluğu ile uğraştığı için Uğur Mumcu'ya suikast yapılacağına dair bir ihbar almıştık. Uğur Mumcu'ya haber verdik ve bu suikastı biz önledik..."

Orhan Tüleylioğlu tarafından kaleme alınan ve Um:Ag Yayınlarından çıkan "Neden Öldürüldüler" adlı kitapta; "Türkiye'de araştırmacı gazeteciliğin öncüsü; Atatürkçü, laik, cumhuriyetçi, demokrat bir Türkiye'nin yılmaz savunucusu Uğur Mumcu, 24 Ocak 1993 günü arabasına konan bir bomba ile inandığı değer-

ler uğruna öldürüldü" deniyordu.

Yüzbinleri sokağa döken olay saat tam 13:25'te yaşandı. Mumcu, o gün Eşi ile birlikte, İbn-i Sina Hastanesi'nde tedavi gören Prof. Dr. Kazım Türker'i ziyaret etmek üzere, Gaziosmanpaşa Karlı Sokak'taki evinden çıktı. Yan apartmanın önünde arabasını yıkamakta olan İbrahim Öncül'le selamlaştı ve arabasına doğru yöneldi. Eşi Güldal Mumcu henüz apartmandayken, arabasına binen Mumcu, kimilerine göre arabasına oturup vitesi boşa aldıktan sonra, kimilerine göre ise, arabanın kapısını açtığı anda tahrip gücü yüksek bombanın patlaması sonucu olay yerinde can verdi.

Olayın en yakın tanığı İbrahim Öncül, arabanın kapısının kapandığına dair herhangi bir ses duymadığını söyledi. Öncül, alınan ifadesinde, "Ancak büyük bir yanılgım yok ise, Uğur Bey'in binadan çıktığını ve arabaya bindiğini görmeme rağmen, çok yakın mesafede bulunduğum halde, ne kapı sesi ne de bir motor sesi duydum. Arabası ile benim aramda 6-7 metrelik bir mesafe vardı..." diyordu.

Saldırıyı olaydan hemen sonra Cumhuriyet Gazetesi'ne telefon eden "İslami Kurtuluş Örgütü" üstlendi. Suikast, televizyon ve radyolardan yayınlandıktan sonra, "İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi (İBDA-C) ile PKK da gazeteleri ve televizyonları arayarak, "Uğur Mumcu'yu cezalandırdık" dediler...

Deliller süpürüldü

Tufeylioğlu, "Deliller süpürüldü" başlığı altında da şunları yazıyordu:

"Mumcu'nun, ailesini herhangi bir saldırıdan korumak için, genellikle arabaya, önce kendisinin tek başına bindiği kaydedildi. Mumcu'nun arabasıyla, aynı sokaktaki Tunus Büyükelçiliği koruma noktası arasında 20 metre dolayında bir mesafe bulunduğuna dikkat çekildi.

Patlamadan sonra, Mumcu'nun gövdesi evinin karşısındaki karla kaplı Ankara Su ve Kanalizasyon İdaresi su deposunun

bahçesine fırladı. Mumcu'nun ASKİ Bahçesindeki cesedi, saat 14.50'de olay yerine ulaşan Hızır Servis görevlileri tarafından kaldırıldı.

Olay sırasında, Mumcu'nun mavi renkli Renault marka özel arabasının tavanı tamamen uçtu ve araba ikiye bölündü. Ters dönmüş iki tekerleğin, eğrilmiş direksiyonun ve iki parça demir yığınının yanı sıra; koltuk parçalarının da dört bir yana dağılmış olduğu görüldü.

Mumcu'ya düzenlenen ve yaşamını yitirmesine yol açan suikast tüm Türkiye'yi bir anda ayağa kaldırdı. Sevenleri, okurları akın akın Karlı Sokak'ı doldururken, olay yerinde tam bir kargaşa yaşandı. Soluğu olay yerinde alan binlerce kişi otomobil parçalarının arasında bir süre gezindiler. Daha sonra olay yerine gelen polis araç parçalarının çevresini kordon altına almak için gerekli kordonu bulmakta güçlük çekti. Ancak birkaç karakol arandıktan sonra kordon bulunabildi. Bu kordon da işlevini yerine getirmedi.

Yurttaşların kordonu aşarak olay yerine girmesi polis tarafından engellenmedi. Bunun yanı sıra parçaları toplamak için gelen görevlilerin yanında torba ve benzeri madde olmadığı için çevreden naylon poşet istendi. Öyle ya, görevliler delil toplamaya değil, pikniğe gelmişlerdi. Deliller, bir apartmanın kapıcısından alınan çalı süpürgesiyle bir araya getirildikten sonra sadece bazı parçalar rasgele poşetlerin içine kondu. Deliller maalesef ayaklar altından kurtarılamadı!..

Savcılar, emniyet teşkilatı içinde oldukça deneyimli görevlilerin olduğunu, ancak delil toplamadaki yanlışlığın çözülemediğini, konunun yıllardır bir kanayan yara olduğunu söylediler.

Ancak bu yaranın pansuman yapılması için de hiçbir girişimde bulunmadılar.

Öyle ya nasıl bulunsunlar, her siyasi cinayetin ardında bir veya birkaç polis gölgesi yer alıyordu.

Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral, olay yerinde inceleme yaparken, 1992 yılında İsrail Büyükelçiliği güvenlik sorum-

lusu Ehud Sadan'la, 1991 yılında Jusmat'ta görevli ABD'li çavuş Marwick'in arabalarına da aynı tip bomba konulduğunu, bu suikastlari de İslami Kurtuluş Örgütü'nün üstlendiğini söyledi. Demiral, bu örgütün İran yanlısı "İslami Cihad" örgütünün yan kuruluşu olduğuna dikkat çekerek, "suikast kesinlikle yabancı işi. Bomba, gece ya da sabaha karşı, Mumcu'nun Ankara'ya geldiğinin birileri tarafından haberdar edilmesi üzerine konulmuş olabilir" dedi.

Mumcu'nun arabasının yolun sol tarafında "tek başına" park edilmiş olmasının üzerinde durdukları bir nokta olduğunu anlatan Demiral, "Defalarca tatbikat yapılmış ve gece ya da sabaha karşı olay yerinden geçerken, bir şeyi düşürmüş gibi yaparak, bomba arabanın altına yerleştirilmiş olabilir" dedi.

Demiral, daha önce işlenen Bahriye Üçok cinayetinde kullanılan plastik bombayı anımsatarak, "Bu iki olay arasında ilinti olup olmadığını araştırıyoruz. Bir tek kişi bile yoldan geçerken, arabanın altına yapıştırabiliyor. 1,5 voltluk bir enerji olduğu takdirde, muazzam bir patlama oluyor. Tüm bağlantıları değerlendiriyoruz" diyordu.

Olay ertesinde, "suikast kesinlikle yabancı işi" diyen Nusret Demiral, bombanın nasıl konulduğuna dair fikir yürüttüğünü de unutmuş, 28 Ocak 1993'te dönemin Başbakanı Demirel'in, "önemli ipuçları ele geçirdik" sözlerini şöyle yalanlıyordu:

"Avunmayın henüz ipucu yok."

Demiral'a inat, Demirel de 30 Ocak 1993'te, "Delil olacak ipuçları var. Şimdi çok önemli ipuçları elde ettik" diyordu. Ne var ki, Demirel bu sözlerini 1 Şubat 1993 günü bu defa kendi kendine şöyle yalanlıyordu:

"Cinayette ipucu yok."

5 Şubat 1993'e geldiğimizde ise bu defa İçişleri Bakanı sıfatıyla İsmet Sezgin açıklama yapıyor, "Uğur Mumcu olayı ile ilgili elimizde somut bulgular var. Katiller İran'da eğitildi" diyordu.

Çok geçmeden bu bilgilerin de fos olduğu ortaya çıkıyor, an-

cak Sezgin suçu gazetecilerde buluyordu. Zira gazeteciler bu yetkililerin söylediklerini yazıyor, sonra da deliller havaya uçuyordu. İnanmayan 7 Şubat 1993 tarihli Sezgin'in şu açıklamalarını okuyabilir:

"Cinayetin çözülmemesi için elinizden geleni yapıyorsunuz. Yazınca ipuçları elimizden gidiyor."

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin sonunda cinayeti işleyen teşkilatı buluyordu!

Mod!

Sezgin, **"Mod"** isimli bu teşkilatın İran'da **"İllegal bir örgüt"** olduğunu da sözlerine ekliyordu.

Aydınlık Dergisi Ankara Temsilcisi Hikmet Çiçek de TBMM Uğur Mumcu Araştırma Komisyonu'na 27.03.1997'de yazdığı yazıda, Uğur Mumcu'nun katledilmesinin Türkiye-İran ilişkilerini bozmak ve iki ülkeyi birbirleriyle savaştırmak amacı ile CIA tarafından İran kontrgerillası MOD'un taşeronluğunda gerçekleştirildiğini" belirtiyordu. Çiçek'in bu açıklaması Komisyon'da da kendisi tarafından tekrarlanınca tutanaklara geçiyordu.

8 Şubat 1993 tarihinde ise Türkiye bir skandala sahne oluyor, İçişleri Bakanı Sezgin'in **"illegal örgüt"** dediği **MOD**'un, Şah döneminde İran Savunma Bakanlığı'nın resmi ismi olan **"Ministry of Defence"** nin baş harfleri olduğu ortaya çıkıyordu.

RP Grup Başkanvekili Şevket Kazan, 10 Şubat 1993'te, "Mumcu cinayetini, CIA desteğinde İsrail ajanlarının işlediğini, böyle bir belgenin MİT kayıtlarında bulunduğunu" öne sürüyordu. Kazan'ın bahsettiği MİT raporu'nda şunlar yazılıyordu:

"ABD'nin güvenliği ve çıkarlarını yakından ilgilendiren Türkiye'nin gerekli yerleşim yerlerinde kuvvet bulundurmak ve bu amaçla Ortadoğu'yu kontrol altına alıp, Türkiye'nin dine dayalı yönetim altına girmesini önlemek maksadıyla, ABD haber alma servisi CIA denetiminde İsrail kabine görevlisi, Hayim Bar Levi kontrolünde Gadhna birliklerinde eğitim gören altı kişilik özel bir tim "Hayfa " deniz üssünden botla Türkiye'ye giriş yapmışlardır.

Mezkûr Tim'in ülkemizdeki görevleri teşkilatımızın değerli haber kaynaklarından Uğur Mumcu ve Mehmet Ali Brand'ı öldürmektir. Gazeteci Uğur Mumcu'yu öldüren Tim elemanları ikinci görevleri olan Mehmet Ali Brand'ı öldürmek için ülkemizden çıkış yapmamışlardır. Tim elemanlarının yaptığımız istihbarat neticesinde; İsrail hükümetinin Ankara Temsilciliği'nde kaldıkları tespit edilmiştir..."

İmza yerine Sönmez Köksal'ın adı yazılmış... İsrail, irtica, dine dayalı devlet gibi kavramları gören Şevket Kazan, bu rapora(!) sıkı sıkı sarılmıştı.

Demirel, Şevket Kazan'ın açıklamaları ardından, "Böyle bir belge yok" yanıtını verirken, bir gün sonra Erbakan, "Belgeyi MİT sızdırdı" açıklamasını yapıyordu.

Ve

En sonunda; belgenin fotokopi oyunu ile MİT içindeki saptırma, yanıltma merkezi tarafından sahte olarak üretildiği, böylece; Şevket Kazan'ın keklendiği ortaya çıkıyordu.

Dönemin Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral, "Bir tek kişi bile yoldan geçerken, arabanın altına yapıştırabiliyor" dediği ve "Defalarca tatbikat yapılmış ve gece ya da sabaha karşı olay yerinden geçerken, bir şeyi düşürmüş gibi yaparak, bomba arabanın altına yerleştirilmiş olabilir" sözleriyle vurguladığı tezinden sonra, bir açıklama da 29 Ocak 1993 tarihli Ankara Emniyet Müdürlüğü Kriminal Polis Laboratuarı Daire Başkanı **Muhittin Kaya** imzası ile geliyordu:

"Teröristler tarafından bütün bağlantıları hazırlanmış, el yapısı ateşleme sistemine sahip, misina veya iplik bağlayarak hazır hale getirilmiş bombanın; arabaya montajı sırasında zaman kaybını önlemek için yüksek güçlü hoparlörlerde kullanılan mıknatısla irtibatlandırılarak dışarıdan, araba alt seviyesinden ufki olarak bakıldığında görülmeyecek şekilde alttaki iki şasenin arasındaki boşluğa yerleştirilmiş ve misina veya ipliğin diğer ucu vites kolu levyesine bağlanmıştır...

Uğur Mumcu, aracın alt kısmına yukarıda belirtilen şekilde

bakmış olsa bile bombayı görememiş, kapıyı açıp araca oturmuş ve kapıyı kapatmıştır. Kontak anahtarı muhtemelen sağ elinde olup, arabayı çalıştırma hazırlığındadır. Bu nedenle anahtarı kontak kilidine takmadan 1. vitesteki arabanın vites kolunu boşa almak için geri çekmiştir. Bu işlem esnasında vites kolu levyesine bağlı olan misina 2-2,5 santim civarında öne doğru hareket ederek, el yapısı ateşleme sistemine sahip bubi tuzaklı bombanın patlaması sağlanmıştır."

Ne diyordu; dönemin Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral, "Bir tek kişi bile yoldan geçerken, arabanın altına yapıştırabiliyor"

"Bomba, araba alt seviyesinden ufki olarak bakıldığında görülmeyecek şekilde alttaki iki şasenin arasındaki boşluğa yerleştirilecek ve misina veya ipliğin diğer ucu vites kolu levyesine bağlanacak..." Bu olay bir dakikada gerçekleşecek...

Olur mu?

Demiral'dan başka bir takım üst düzey Emniyetçiler de yaptıkları açıklamalarda;

"Mumcu cinayetindeki kullanılan türdeki bombaları arabaya monte etmenin en fazla 30 saniye alacağını" söylüyorlardı.

Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, Uğur Mumcu'nun arabanın içine girmeden bombanın patladığını anlatıyordu. Güldal Mumcu, peş peşe üç ayrı patlama sesi duyduğundan emindi. Ancak Emniyet ne hikmetse tam tersinde ısrar ediyordu.

27 ve 29 Ocak 1993 tarihli Kriminal Polis Laboratuarı Daire Başkanlığı'nın raporuna dayanılarak verilen MİT Ekspertiz raporunda ise;

"Tahkikatın başlangıç aşaması teknik yönü itibarıyla kısmen sonucu anlaşıldığı, hiçbir delilin bozulmaması ve kaybolmaması için olay yerinin tecrit edilmesi gerektiği, olay yerini kontrole almak ve emniyetini sağlamak amacıyla çevre emniyet kuşağı tesis edilmelidir" deniyor ve rapora şu açıklamalarla devam ediliyordu:

Polis kriminal raporundaki değerlendirmeye göre, görünüşte oldukça basit bir ateşleme düzeni ile teçhiz edilen ve etkin miktar ve türde patlayıcı madde ihtiva eden bomba, Uğur Mumcu'nun otomobilinin altına kolaylıkla yerleştirilmiş ve terörist eylem amacına ulaşmıştır. Ancak, burada dikkat edilmesi gereken husus; ateşleme düzeninin otomobilin altına ve mekanik bir hareket ile elektrikli devreyi tamamlayacak şekilde ustalıkla yerleştirilmiş olması ve eylemin, patlayıcı maddeler konusunda çok iyi eğitilmiş, uzman düzeyinde, soğukkanlı, becerikli bir kişi tarafından gerçekleştirilmesi ihtimalinin yüksekliğidir.

Bu eylemin, failin ilk işi olmadığı kesin gibidir ve imzasının, benzeri diğer bombalı eylemlerde de aranmasında zaruret vardır. Bu türdeki eylemlerin mukayeseli bir teknik araştırma ile ayrıntılı olarak ele alınmasında fayda mütalaa edilmektedir."

MİT'in raporunda da belirtildiği ve basında da yer aldığı gibi bu iş tam bir usta işiydi. Devletin yetkililerinin de bildiği üzere bu tür bombalı eylemler konusunda Amerika'da eğitim gören Duran Hoca'nın bu işte imzası vardı.

Mehmet Eymür ise, hakkındaki iddialar nedeniyle 16 Ekim 1997'de MİT Müsteşarlığı'na yazdığı yazıda; Uğur Mumcu'nun öldürülme emrini verdiği şeklinde çıkan haberlerden rahatsız olduğunu açıklıyordu.

Eymür, aynı tarihli yani 16 Ekim 1997'deki yazısında kendini öve öve yere göğe sığdıramıyor ve adeta göklere çıkarıyordu:

"Meslek hayatı benim kadar dolu ve aktif geçmiş, tecrübe ve deneyim kazanmış başka bir mensubunuz olduğunu sanmıyorum."

Ancak, MİT onunla aynı kanıda değildi. Mesleki anılarını bile 150 milyona Milliyet Gazetesi'ne satan mensubunu iki defa kovmakla kalmıyor, bir de onun başında bulunduğu Kontr Terör Dairesini lağvediyordu.

MiT Orta Asya Ülkeleri Daire Başkanvekili Kaşif Kozinoğlu, ölümünden önce Aydınlık'a yaptığı açıklamalarda; MİT Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür'ün, ABD'den "Er-

genekon tertibini kurgulamak" için geri döndüğünü açıkladı. Kozinoğlu; Eymür'ün İstanbul'daki Fetullahçı polislerle sık sık görüştüğünü de sözlerine ekliyor ve açıklamalarına şöyle devam ediyordu:

"Mehmet Eymür, Fetullah Gülen'den maaş almaktadır...

Mehmet Eymür'ün ayda 50 bin dolar gibi çok yüksek miktarda maaş aldığı; ABD'den Ergenekon'u kurgulamak üzere Türkiye'ye geri döndüğü, hakkındaki tüm davalardan Gülen mensubu yargıçlarca sıyırdığı; İstanbul'da Fetullahçı polislerle sıkı sıkıya korunduğu; eski Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz ve Turan Çolakkadı ile her hafta mutlaka görüştüğüne dair MİT'in elinde belge ve bilgiler mevcuttur... Mehmet Eymür, Emre Taner tarafından korunmuştur."

Emniyet içindeki Fetullahçı yapılanma tarafından şehit edilen Dr. Necip Hablemitoğlu, MİT Kontrterör Dairesi eski Başkanı Mehmet Eymür hakkında "Köstebek" adlı kitabının 128 ve 129. sayfalarında şu bilgileri veriyordu:

"Fetullahçı özel istihbarat örgütü, Mehmet Eymür'ü "Hasım"ları için açılacak kampanyaların tetikleyicisi olarak kullanmaktadır.

Hablemitoğlu, Eymür hakkında "ABD işbirlikçisi" tanımını da kullanıyor ve şöyle devam ediyordu:

"Sığındığı yeni vatanının istihbarat servislerinin lojistik desteği ile eski vatanını pazarlayan bir istihbarat eskisi kaçkın."

Hablemitoğlu, Eymür'ün Türk Silahlı Kuvvetleri'ne karşı hasmane tutumundan da bahsediyor, Amerika'da CIA koruması altında yaşadığını, MİT belgelerini CIA süzgecinden ve onayından geçirdikten sonra 2937 sayılı yasaya rağmen ifşa ve teşhir ettiğini, MİT içindeki rakiplerinin özel hayatlarına ilişkin fotoğraflarını yayınladığını yazıyordu.

MİT mensupları ülke içindeki cinayetlerin yanında yakma ve sabotaj gibi eylemlerde de yer alıyorlardı. 27 Kasım 1970 yılında

İstanbul-Taksim'de bulunan Kültür Sarayı yakıldı. O günlerde İstanbul'da Emniyet Amiri olarak görev yapan Recep Ordulu, 4 Mayıs 1997 tarihli Gazete Pazar'a verdiği demeçte, "Kültür Sarayı'nı yakanlar MİT kökenliydi" diyordu.

Emniyet Amiri Recep Ordulu binayı yakanların MİT kökenli olduğunu söylemekle kalmıyor, ekibin başının Mehmet Eymür'ün ustası Hiram Abas olduğunu özellikle belirtiyordu.

ODTÜ Öğretim Üyesi Pof. Dr. Ayhan S. Demir; Uğur Mumcu Araştırma Komisyonu'na verdiği ifadesinde; "Benim vereceğim bilgi, patlayıcının analizi konusunda. Aslında RDX'i patladığı zaman bulmak zor. Ama polis bulmuş. Patlayıcının RDX olduğunu polis laboratuarlarında tespit etmişler..." diyordu.

Öyle ya;

Delilleri toplamak için poşet bulamayan, olay yerini çevirmek için bant temin edemeyen polisin olayda kullanılan bomba türü olan RDX'i bulduğuna inanmak için, insanın dünyanın en safı olması gerekmez mi?

Gerekir!

Gerekir ki hem de ne gerekir...

Pof. Dr. Ayhan S. Demir, ifadesinde yine; "İki şey belirteyim ben. Başlangıçta size de belirttiğim gibi, aslında RDX'i bulmak çok büyük başarı. Yani, bu tür olaylarda bulmak zor ve laboratuarı itham yok burada. Şimdi, ben bu raporu okuduğum zaman şunu düşünürüm; yalnızca RDX'i bulmak büyük başarı; ama bulduysam, katkı maddelerini de bulabilme olanağım olması lazım. Mesela bende Amerikan ordusunun dokümanları var. "Scanning elektro microscopy' diye bir şey kullanıyorlar... Yani oradaki pisliklerin içerisinde acaba yanmadan önce veya sonra herhangi bir şey kalmış mı?

Onların uyguladıkları yöntem şu: Aşağı yukarı belli bir miktarı uygulayıp, yani açık havada, herhangi bir lif türüyle kullanılan katkı maddesi arasında bir ilişki arıyorlar. Bu ilişkiler; bazen bunlara yardımcı olabiliyor. Şimdi ben bunu okuyunca diyorum

ki; RDX bulunduğuna göre, katkı maddelerinin de bulunması imkânı olması lazım.

Diğer bir söyleyeceğim konu, RDX numunelerinin toplanmasında, özel vakum süpürgeleri var. Yani; bölgenin önce yüzeyinden numune alan vakum süpürgeleri var. Bunlar, bilmiyorum ne kadar arttırırdı; ama belki biraz daha şansı arttırabilirdi. Bir de bu yanma esnasında, polimerin oluşturacağı, yani katkı maddesinin oluşturacağı belirli proliz ürünleri vardır. Belki bu proliz ürünlerinin üzerine gidilip, menşei tespit edilebilirdi. Bu sadece benim bu konuya bilimsel açıdan bakışım..."

Prof'un açıklamaları ardından söz alan Muhittin Kaya oldukça komik oluyordu;

"Olay yerinde elektrik süpürgemiz vardı bizim; ama zemin karlı olduğu için tıkanıyor, çalışmıyordu" beyanında bulunuyordu...

Prof, vakumlu süpürgeden bahsediyor, Muhittin "Elektrik süpürgemiz vardı, zemin karlı olduğu için çalışmıyordu" diyordu.

Elektrikli süpürge çalışmayınca ne yapmışlar?

Çalı süpürgesi ile delilleri süpürüp, olayda kullanılan RDX maddesini bulmuşlar... Bu açıklamaya, duysalar kargalar bile gülerlerdi.

Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu raporunda RDX'ler hakkında şu saptamalarda da bulunuluyordu:

"RDX-A veya RDX-C-4 patlayıcısı ile Türkiye'de meydana gelen hiçbir eylemin failleri yakalanamamış ve yargılanamamıştır. Bu da, Türk polisi ve diğer istihbarat servislerinin, patlayıcı kullanılarak gerçekleştirilen suikastlar konusunda eğitimsiz olduğunu göstermektedir. Bilhassa; Emniyet Teşkilatı'nın RDX-A, RDX-C-4 patlayıcıları konusunda özel eğitim gören timler oluşturması, bu konudaki laboratuar teknik donanımının eğitime paralel olarak geliştirilmesinin acilen sağlanması gerekmektedir..."

En alttaki tuğla

Um:ag yayınlarından çıkan "Neden öldürüldüler" adlı kitapta "Duvar" başlığı altında, Ağar'ın oldukça ilginç bir açıklamasına yer veriliyordu:

"Emniyet Genel Müdürlüğü görevini üstlendikten yaklaşık iki ay sonra Mehmet Ağar, Güldal Mumcu'yu evinde ziyaret etti.

Uğur Mumcu'nun avukatı Emin Değer'in de bulunduğu bu görüşmede, Güldal Mumcu soruşturmadaki aksaklıkları gündeme getiriyor ve özellikle İstanbul'da ele geçen İslami Hareket Örgütü militanlarının yakalama tutanağındaki tahrifatı eleştirerek, "Bu tutanaklar, olayın kapatılmak istendiği izlenimini yaratıyor" diyordu.

Mehmet Ağar, bunun üzerine, "Bunu polis memurlarının yorgunluğuna, insanlık haline vermek lazım. Çünkü tutanaklar sahte değil" karşılığını veriyordu.

Güldal Mumcu'nun, Mehmet Ağar'a sorduğu "Uğur Mumcu'nun korunması ile ilgili neden yazılı emir verilmedi" şeklindeki sorusuna Ağar'ın verdiği cevap, aslında anlayana her şeyi anlatıyordu:

"İhmal etmişiz."

Emin Değer'in "Ben 43 yıllık hukukçuyum. Hiçbir savcı bu tutanakları delil olarak kabul etmez. Savcılar, bu tutanakları, davadaki taraflardan biri itiraz ederse, sahte evrak sayar ve soruşturma açar. Hukuk Fakültelerinde, tutanak tahrifatı yapıldığı zaman, yanına 'silindi' diye yazılır ve 'düzeltilir' diye öğretilir. El yazılı tutanaklarda yapılan değişikliğin, alt tarafa not olarak konulacağı anlatılır" sözlerine Ağar, 'ne yapayım' dercesine iki elini yana açıyordu.

Güldal Mumcu'nun "Görüyorsunuz, bir sürü yanlışlık üst üste dizilmiş, önümüzde bir duvar gibi duruyor" sözlerine Ağar, "Altından bir tuğla çekerseniz hepsi yıkılır" yanıtını veriyordu. Mumcu'nun "Çekin o zaman" sözlerine karşılık, "Yapamam, mümkün değil" diyen Ağar'a, Mumcu, "O halde çekilin, başkası

yapsın" dedi. Ağar'ın yanıtı netti: "Onu da yapamam." Bunun üzerine Güldal Mumcu, "O zaman çekerler siz de altında kalırsınız" dedi.

Olay daha sıcakken ortaya bir tanık çıkıyor ve "Mumcu suikastini gördüğünü" söylüyordu. Ayhan Aydın, Mehmet Ali Şeker ve Ayhan Usta'yı "suikastçiler" olarak teşhis ediyordu, ama Devlet'in resmi verilerine göre, Şeker ve Usta 24 Ocak 1993 günü İstanbul'da gözaltındaydılar. Ancak, bu sanıkların yakalanma tutanaklarındaki tarih karmaşası olaya yeni boyutlar getiriyordu.

Şeker'in yakalanma tutanağının düzenlenme tarihi 24 Ocak'ken, tutanağın içinde, yakalandığı eve baskın yapılan tarih ise 26 Ocak olarak geçiyordu. Mehmet Ali Şeker ile birlikte aynı örgüt evinde Abdülaziz Ocakhanoğlu, Mehmet Şah Çınar, Mehmet Candirek ve Yusuf Altun adlı şahıslar da yakalanmıştı. Ve tüm sanıklar, aynı gün yani 26 Ocak'ta gözaltına alındıklarını yakalama tutanağını imzalayarak belgelemişlerdi.

Ancak bu sanıklarla ilgili olarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından DGM'ye gönderilen gözetim isteme yazısında, her 5 sanığın gözetim tarihi konusunda farklı günler belirtiliyordu. Bu yazıya göre; Mehmet Ali Şeker ve Mehmet Candirek 24 Ocak'ta, Abdülaziz Ocakhanoğlu, Mehmet Şah Çınar ve Yusuf Altun ise 23 Ocak'ta ele geçmişlerdi. Bu sanıklarla ilgili olarak hazırlanan iddianamede ise, "Emniyet'in yargıyı da yanılttığı" ortaya çıkıyordu.

Çünkü sanık Mehmet Candirek, gözetim tutanağına göre 24 Ocak'ta yakalanırken, iddianameye göre 23 Ocak'ta gözetim altına alınmış görünüyordu. Yine sanıklar Abdülaziz Ocakhanoğlu ile Mehmet Şah Çınar da, gözetim isteme tutanağına göre 23 Ocak'ta, iddianameye göre ise 24 Ocak'ta gözetime alınmış gözüküyordu.

Tuleylioğlu, um:ag yayınlarından çıkan "Neden Öldürüldüler" adlı kitabında karmaşıklıkları anlatmaya şöyle devam ediyordu:

"Bu karmaşaya ikinci bir karmaşa da Ayhan Aydın'ın teşhis ettiği Ayhan Usta adlı sanığın gariplikleriyle birlikte eklendi. Ayhan Usta, örgüt üyelerinden Mehmet Zeki Yıldırım'ın yer göstermesi sonucunda ele geçmişti. Mehmet Zeki Yıldırım, yakalama tutanağına göre 23 Ocak günü saat 15:00'de gözaltına alınmıştı. Ancak Usta'nın bulunduğu evi 23 Ocak günü sabah saat 07:00'de göstermiş ve bunun üzerine eve baskın yapılmıştı.

Yani bu tutanaklara göre, Mehmet Zeki Yıldırım yakalanmadan 7 saat önce, Ayhan Usta'nın kaldığı evin yerini gösteriyordu. Hatta bir başka tutanağa göre ise Mehmet Zeki Yıldırım 20 Ocak 1993 günü ele geçiyordu.

Tahrifatlar günlerce tartışıldı. Sonunda dönemin Ankara DGM Savcısı Ülkü Coşkun İstanbul'a giderek, evraklar üzerinde inceleme yaptı. Adalet Bakanlığı'na sunulmak üzere hazırladığı 21 sayfalık raporunda ise, tahrifatların nedenini, Emniyet mensuplarının "aşırı yorgunluğu ve uykusuzluğu" dolayısıyla "beşeri hata" olarak gösterdi.

Ancak, bu arada basında "Polis tahrifata uygun tanık peşinde" başlıklı haberler yer aldı. Cumhuriyet Gazetesi'nde 3 Ekim 1993 Pazar günü manşetten yayınlanan haberde, Emniyet yetkililerine ifade veren tanıkların, Mehmet Ali Şeker'in bulunduğu eve yapılan polis operasyonu konusunda, Mumcu'nun ölümünden bir gün önceki 23 Ocak tarihini ifade ettikleri belirtiliyordu.

Oysa;

Emniyetin ifadelerini almadığı, ancak gazetecilerin soru sorduğu aynı sitede oturan insanlar, Vildan Sever başta olmak üzere, kesin tarih belirterek operasyonun 26 Ocak Salı günü olduğunu anlatıyorlardı.

Polisin yakalama ve gözetim tutanaklarının İstanbul DGM iddianamesiyle, tanıkların ise Ülkü Coşkun'un hazırladığı raporla çeliştiği bir İslami Hareket Operasyonu yapıldı. Tarih karmaşaları ve tutanak tahrifatları üzerindeki sis perdesi ise bir türlü aralanmadı.

Bu soruşturmada (!) yüzyılın en komik ve garip bir olayı daha

gerçekleşti. Mumcu suikastini gördüğünü iddia eden Ayhan Aydın hakkında ise, bu gelişmeler sonrasında İslami Hareket Örgütü'ne "iftira attığı" gerekçesiyle dava açıldı. Böylece tahrifatların İslami Hareket militanlarını kurtarmak için yapıldığı da ortaya çıktı. Sonunda tanık Ayhan Aydın beraat etti.

Beraat eden Ayhan Aydın'ın çilesi bitmedi. Onun başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmedi.

Emniyet görevlileri Aydın'a; "Seni TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na götürüyoruz, hazırlan" dediler... Bu arada tanığın kimliğinin açıklanmaması ve gizli tutulması kararı vardı. Buna rağmen, polisler sanki Emniyet'e değil de Reha Muhtar ve Celal Kazdağlı'ya çalışıyormuş gibi, tanığı TRT 1'de yayımlanan Muhtar ve Kazdağlı'nın sunduğu "Ateş Hattı" programına çıkararak, kelimenin tam anlamıyla ateşe attılar.

Tanığı ateşe atmakla kalmayan polisler, bir de onun haksız yere yalancılıkla suçlanmasını da sağladılar...

Mumcu'yu devlet mi öldürdü?

Eşinin ölümünden sonra mücadeleyi hiç bırakmayan Güldal Mumcu, 14 Kasım 1994 tarihinde Adalet Bakanlığı'na yaptığı yazılı başvuruda, soruşturmayı yürüten ilk savcı Ülkü Coşkun'un, ifadesini alırken kendisine; **"Bu olayı devlet yapmıştır. Siyasi iktidar isterse bu iş çözülür..."** şeklindeki açıklamasını belirtiyor ve Ankara DGM'nin soruşturmayı yürütürken yaptığı aksaklıkları tek tek sıralıyordu:

"Eşim, Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Uğur Mumcu'nun 24 Ocak 1993 tarihinde uğradığı suikast sonucu ölmesi üzerine başlatılan soruşturma aradan yirmi iki ay geçmesine rağmen herhangi bir sonuca bağlanmamış ve soruşturmayı yürüten Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Ülkü Coşkun da bu görevden alınarak hakimliğe atanmıştır. Bu atamayla dosya uzun süre bekletilmiş; dosyanın hangi savcıya verildiği konusundaki ısrarlı taleplerimiz yanıtsız kalmış ve 1 Kasım 1994 günü dosya-

nın Savcı Kemal Ayhan'a verilmiş olduğu öğrenilmiştir. Savcı Kemal Ayhan ile aynı gün yapılan telefon görüşmesinde savcı dosyanın kendisine yeni verildiğini, bu nedenle dosya hakkında henüz bilgi sahibi olmadığını ifade etmiştir.

Olaydan hemen sonra zamanın en yetkili kişilerinin verdiği sözlere karşın soruşturmanın, kimi konularda neredeyse gerçekleri aramama amacıyla, sürüncemede bırakılma izlenimi doğmuştur.

Soruşturma dosyasının ilk savcı Ülkü Coşkun'dan hizmetin gereği nedeniyle mi yoksa suçluların bulunmasında gösterdiği basiretsizlik yüzünden mi alındığı tarafımdan bilinmemektedir. Kesin olarak bildiğim, dosyanın tam bir aldırmazlık içinde uzun süre savcıya havale edilmeden bekletilmiş olmasıdır.

Suikast olayından sonra yapılan yanlışlardan bir kaçına değinmek istiyorum. Olay sonrası yapılan delil toplanması bu konudaki teknik kurallara, yasaya ve hukukun genel ilkelerine tamamen aykırıdır.

TRT'de yapılan bir programda, Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı tarafından "gizlidir" denilen bilirkişi raporunun üzerinde, soruşturmayı etkileyecek ve saptıracak biçimde açıklamalar yapılmış böylelikle soruşturma adeta yönlendirilmek istenmiştir...

Bir başka programda, olayla ilgisi olduğunu söyleyen Ayhan Aydın adlı kişi, tanıkların korunması ilkesi göz ardı edilerek, ekranda alenen sorguya çekilmiş ve böylece bu konuda bilgi vermek isteyenlere gözdağı verilmiştir.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki tutanaklarda bir kaç yerde yapılan tarih tahrifatının beşeri hata nedeni ile yapıldığı ve bu nedenle tahrifat yapılmamış sayıldığı savcı Ülkü Coşkun'un raporundan anlaşılmıştır. Bu rapora dayanılarak adeta terör örgütünü korur gibi Ayhan Aydın hakkında Cumhuriyet Savcısı tarafından iftira davası açılmıştır. Olaydan iki gün sonra, ihbar üzerine Ankara'da bir evde yakalanan ve Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nce hakkında cinayetten gıyabi tutuklama kararı bu-

lunan Şefik Polat adlı kişi gerekli incelemeler yapılmadan salıverilmiştir.

Bunlar hemen ilk anda göze batan ve kamuoyunun da belleğinde bulunan usule aykırı işlemlerdir.

Soruşturmanın aylardan beri sürüncemede bırakılması bir yana, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe'nin, "Eski bir olay ama biz hala üzerindeyiz, yalnız bir netice çıkmıyor" şeklindeki sözleri; Devletin bu olaya gerçekten önem vermediğini belgelemiştir. Çünkü Hukuk Devleti suç teşkil eden bir olayı eski veya yeni diye ayırarak izlemez. Suç sayılan bir olayın faillerini ortaya çıkarmak Devletin görevidir.

Soruşturmayı yürüten ilk savcı Ülkü Coşkun'un benim ifademi alırken söylediği **"Bu olayı devlet yapmıştır. Siyasi iktidar isterse bu iş çözülür"** şeklindeki sözlerini de ayrıca vurgulamak istiyorum.

Bu olaylardan ve soruşturmanın sürüncemede bırakılmasından çıkan sonuç, bu olayın kimler tarafından ve nasıl gerçekleştirildiğinin, Devlet örgütünün bir kısmının bilgisi dışında olmadığıdır. Bunun söylenmesi elbette çok zordur ama Genelkurmay eski başkanı emekli orgeneral Doğan Güreş'in bir gazeteci ile yaptığı söyleşide, Uğur Mumcu cinayeti hakkındaki soruya verdiği yanıt bu kanıyı doğrulayacak niteliktedir. Uğur'u kardeşi gibi sevdiğini söyleyen sayın general, katillerin neden yakalanamadığına ilişkin bir soruyu **"Bu konuya hiç girmek istemiyorum"** şeklinde yanıtlamıştır. Bu yanıt, bu konuyu biliyorum ama söylemek istemiyorum anlamını taşımaktadır.

Ben yine de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bir hukuk devleti olduğu inancıyla, eldeki bilgiler ve bu dilekçemde ileri sürdüğüm görüşler doğrultusunda konunun değerlendirileceği ve bilindiğine inandığım suikast düzenleyicilerinin ortaya çıkarılacağı umudunu taşımaktayım.

Soruşturmanın çabuklaştırılması ve sonuçlandırılması için gerekli emrin verileceğinin inancı ve güvenciyle saygılar sunarım..."

Güldal Mumcu'nun 1994 yılında Adalet Bakanlığı'na verdiği, DGM Savcısı Ülkü Coşkun'un soruşturmayı savsakladığını öne süren bu dilekçesi üzerine, Adalet Bakanlığı, Müfettişlerine olayı soruşturma emri verdi. Yapılan soruşturmanın ardından Adalet Bakanlığı Müfettişlerinin hazırladığı raporda, Ülkü Coşkun'un olayı savsakladığı sonucu ile disiplin cezası tayini gerektiği kararına varıldı. Ancak, Ülkü Coşkun asker olduğu ve özlük hakları Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı olduğu için bu kararın, Milli Savunma Bakanlığı tarafından uygulanması gerekti. Milli Savunma Bakanlığı, bu kararı uygulamayarak, soruşturmaya yer olmadığına ve dosyanın işlemden kaldırılmasına karar verdi. Bunun üzerine, Askeri İdare Mahkemesi'ne Savcı Coşkun'a verilen bu disiplin cezası tayininin uygulanması istemiyle dava açıldı. Davanın sonunda, bu kararın uygulanmayacağı belirtildi. **Nedeni ise, devlet sırrı olduğu gerekçesiyle açıklanmadı.**

Savcının şüpheli ölümü

Ülkü Coşkun, Muammer Aksoy cinayetinde binbaşıydı. Cinayeti aydınlatamadı. Yarbay oldu. Bahriye Üçok cinayetini de karanlıkta bıraktı. Albay oldu. Uğur Mumcu cinayetindeki, başarısızlığına rağmen, savcılıktan Ankara 2 No'lu DGM Yedek Hakimliği'ne terfi etti.

Tarih; bu denli başarısız olup da, terfi üzerine terfi, kıdem üzerine kıdem alan birini daha zor kaydeder.

Ülkü Coşkun'un Ankara 2 No'lu DGM Yedek Hakimliği'ne atanmasından bir süre sonra, DGM Savcısı Kemal Ayhan, Mumcu cinayetini araştırmakla görevlendirildi. Görevi devralan Savcı Kemal Ayhan olayı sıkı tutmaya başladı, ancak 26 Haziran 1995 tarihinde evinde ölü olarak bulundu.

Ne gariptir ki, şaibeli bir şekilde evinde ölü olarak bulunan kişi savcı olmasına ve kritik bir soruşturma yürütmesine rağmen, ölüm sebebini tıbben, hukuken, tam, tartışmasız ve şaibesiz olarak ortaya koyacak, hepsinden önemlisi kamu vicdanını rahatlatacak bir otopsi yapılmıyordu.

Savcıya otopsi yapılmadı. Yapılamazdı. Gerçi Uğur Mum-

cu'ya yapıldı da ne oldu?

Uğur Mumcu'nun cesedi, başlangıçta olaya el koyması gereken Ankara Cumhuriyet Savcısı gelmeden, DGM Başsavcısı Nusret Demiral tarafından alelacele Ankara Adli Tıp Kurumu morguna kaldırıldı.

Ardından bir hukuk dışı işlem daha yapıldığı ortaya çıkıyordu; Olay mahalli zaptı ceset kaldırıldıktan sonra tutulmuştu.

Adli Tıp Kurumu yetkililerince 24.01.1993 tarihli "Ölü muayene ve otopsi zaptı" düzenleniyor, Mumcu "ak saçlı" olmadığı halde, onun için "ak saçlı" tabiri kullanılması, ailede otopsinin sağlıklı yapılmadığı şüphesi uyandırıyordu.

Uğur Mumcu ile beraber çalıştığını söyleyen gazeteci Mehmet Açıktan, Uğur Mumcu Araştırma Komisyonu'na verdiği beyanında; Mumcu'ya yapılan otopsi sürecinde gazetenin avukatı Fikret İlkiz'in de, kendisinin de otopside bulunmadığını söylüyordu.

Telefonlar neden izlenmedi

En ücra köylerde dahi keçi bile çalındığında, telefon takip işlemi yapılır, kim kimle görüşmüş araştırılır ve böylece suçluya ulaşmaya çalışılır.

Dün;

Mumcu cinayeti sonrası, DGM eski Savcısı Ülkü Coşkun, Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na verdiği beyanında; "Uğur Mumcu'nun telefonla konuştuğu numaraları PTT'den sormak aklımıza gelmedi" diyor, "Bu konuda bir tespit, soruşturma ve çalışma yapmadıklarını da" sözlerine ekliyordu.

Böylece;

Uğur Mumcu'nun evi, bürosu ya da gazetesindeki irtibat telefonlarından, ölümünden önceki 2-3 aylık süreyi kapsayacak şekilde kimlerin hangi numaralardan arandığının, arayan kişilerin kim olduğunun araştırılması ve soruşturulması hususunun yeri-

ne getirilmediği de ortaya çıkıyordu.

Oysa;

Uğur Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, 18.02.1993 tarihinde telefonlarının dinlendiğini, bu hususta soruşturma yapılmasını dahi talep etmişti.

Dün, katilleri bulmamak için ellerinden geleni yapan görevliler nasıl davranmışlarsa, bugün de görevliler değişse de aynı tutumlarını sürdürüyorlardı.

Dr. Necip Hablemitoğlu cinayetinde de "telefon arama" araştırılması yapılmamıştı.

Uğur Mumcu'nun kardeşi Ceyhan Mumcu'nun, Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na verdiği bilgilerde;

"Uğur Mumcu'nun telefonlarının mutlaka dinlendiğinin artık kesin olduğunu ve bunun "Uğur'un telefonda bir Danıştay Üyesi ile Mümtaz Soysal hakkında konuşmasından Doğramacı'nın haberdar olması örneğinden anlaşıldığını" belirtiyordu.

Ceyhan Mumcu, Uğur Mumcu'nun telefonlarının dinlenme olayını Ülkü Coşkun'a anlattığını, onun da yazı ile sorduğunu kendisine söylediğini, ancak dinleme olayının olmadığı cevabının geldiğini Komisyon'a ifade ediyordu.

Ancak;

Mumcu'nun telefonlarını dinleme emrini bizzat Ülkü Coşkun'un verdiği, Uğur Mumcu'nun öldürüleceğinin de MİT tarafından bilindiği, Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na ifade veren bir MİT görevlisinden öğreniliyordu.

Katillerin bulunmasını istemeyen savcılar

18.02.1997 tarihinde Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Başkanı Sadık Avundukluoğlu, Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'nda bildiklerini şöyle anlatıyordu:

Avundukluoğlu; "19. Dönemde Faili Meçhul Cinayetleri

Araştırma Komisyonu'nda bu konuyu da incelediklerini, komisyonun kurulmasına Uğur Mumcu cinayetinin sebep olduğunu, Uğur Mumcu cinayetinde engellendiklerini, en önemli engellemenin Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral ile Savcı Ülkü Coşkun'dan geldiğini" anlatıyordu.

Avundukluoğlu, cinayetin aydınlatılması için İçişleri Bakanlığı'ndan ve Emniyet'ten de hiçbir destek görmediklerini sözlerine ekliyordu.

DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ın Emniyet örgütüne "Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na bilgi vermeyin" şeklinde talimat yazdığını belirten Komisyon Başkanı, açıklamalarını şöyle sürdürüyordu:

"Tüm kanıtları alt alta getirdiğimde bu eylemi; PKK, Hizbullah, İslami Hareket örgütlerinin yapmadığı ortadadır. Oluş şekli ile bu olay tekdir. Bu tür bir cinayet bu güne kadar işlenmemiştir. Ancak cinayeti işleyenler belki PKK gibi bir örgütü taşeron olarak kullanmışlardır.

O zamanın savcıları Demiral ve Coşkun olay yerinde inceleme yaparken hiçbir tedbir almadıkları gibi, binlerce resmi kişi ve vatandaşın olay yerinde birikmelerine de göz yummuşlar...

Oysa savcıların belli mesafelerde sokağı kapatmaları gerekiyordu. Delillerin çalı süpürgesi ile toplanması adli yönden uygun olmadığı gibi, Nusret Demiral "Bunu neden yaptı" anlamak mümkün değildir."

DGM savcısının kanunsuz iş yaptıklarının ellerinde belgesi olduğunu söyleyen Avundukoğlu, Dışişleri ve İçişleri Bakanlıklarının gönderdikleri belgeler ile kendilerini yanlış yöne yönlendirdiklerini, hazırladıkları raporu dönemin Başbakan'ı Demirel'e vermek istediklerini, ancak Demirel'in kendilerini kalabalıklar içinde kabul ettiği için olayları anlatamadıklarını da sözlerine ekliyordu.

Uğur Mumcu cinayeti ile ilgili olarak Nusret Demiral ve Ülkü Coşkun hakkında suç duyurusunda bulunduklarını, ancak hiçbir işlem yapılmadığını ifade eden Avundukluoğlu, Uğur Mum-

cu cinayetinin faili meçhuller arasında en karmaşığı olduğunu söylüyordu.

Bu cinayetin çözülmesi için siyasal güç ve kanuni yetki gerektiğini, kanuni yetki bulunmadığına göre çözülmesinin zor olacağını da ifadesinde belirten Avundukoğlu, açıklamalarında şu vurguyu yapıyordu:

"MİT ve Emniyet'in yetkili kişilerinin röntgeni çekilmesi gerekir..."

02.05.2012 tarihinde Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na bilgi veren Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu üyesi Eyüp Aşık şunları söylüyordu:

"Biz, sonuca ulaşmak için belli kişileri dinledik; ama akıl almaz tesadüflerle karşılaştık. O tesadüfler, ister istemez Mumcu'nun katilinin bulunmasını istemeyenlerin organizasyonu gibi geldi bize ve açıklamamız o yöndeydi. Ben, bunu Susurluk Komisyonu'nda da anlatmaya çalıştım. Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nda karşılaştığımız hadise şu; Sizin komisyondaki bazı arkadaşlarla görüştüm, onları siz de dinlemişsiniz; yani bir kişi çıkıyor, "Ben bu katili gördüm, tanıyorum" diyor ve bir isim tarif ediyor bize... Biz o kişiyi dinleme kararı alıyoruz; ama ne hikmettir, o kişi bizim dinlememizden bir gün evvel, televizyona getiriliyor, o zaman özel televizyonlar da yoktu. Devletin televizyonuna getiriliyor ve Reha Muhtar'ın programında kişi, kamuoyuna akıl hastası gibi takdim ediliyor. Olayın genel şekli, bizi düşündüren şey bu.

Biz bunun arkasındaki soru işaretlerine bakıyoruz. Kişiyi televizyona getiren polis. Kişi bunu bize kendisi söylüyor. Devletin polisi, kişiyi Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'na götürüyorum diye, alıp TRT'ye getiriyor.

Biz ertesi gün Reha Muhtar'dan bilgi almaya çalışıyoruz. Mumcu'nun katilinin bulunmasına çok sevinecek, memnun olacak, ona katkıda bulunacak bir kişi olarak tanıdığımız, zannettiğimiz Reha Muhtar, tam tersine komisyonda olay çıkartmak için gayret sarfediyor; sorulan her soruya, bizi kızdıracak şekilde

cevap veriyor, "Siz kim oluyorsunuz, mecbur muyum..." gibi... Tavrından anlıyoruz ki, bize yardım etmek için değil, tam tersine olay çıkartmak için gelmiş.

Nitekim sonunda kavga çıkartıyor ve bize bir kelime demeden, komisyonu terk ediyor: "Ben buraya geldim... Size söylemek mecburiyetinde değilim, kaynağını açıklamak mecburiyetinde değilim" falan...

Karşımıza çıkan ikinci bir engel... Bahsedilen zanlı kişi, İstanbul emniyetince olaydan bir gün evvel tutuklanıyor ve deniliyor ki, sizin söylediğiniz o bahsedilen kişi olay günü tutuklu idi. Olaydan bir gün evvel tutuklanmış olması bile şüphe uyandırırken, evrak üzerinde yapılan araştırmada tahrifat olduğu görülüyor; yani 22 veya 23 Ocak'ta adam tutuklandı gösteriliyor... Hâlbuki 25 Ocak'ta tutuklanmış, evrakta tahrifat yapılmış.

Bir de Başsavcılık ve Devlet Güvenlik Mahkemesi'nden biz bir nevi, "Falancayı sorgulamayın, bu işlere girmeyin" uyarılarına bulunuldu. Karşılaştığımız bu olaylardan anladığımız; bu olayın aydınlanmasına yardımcı olması gereken kişi, tam tersine, olayın kapanması için, aydınlanmaması için gayret ediyor; yani Emniyet'te, Adalet'te, televizyonda, MİT'te, her tarafta... Mumcu'yu öldürenlerin profesyonel olmaması mümkün değil... Çok amatörce kız kaçırma olayından falan öldürülmedi. Çok profesyonelce düşünülmüş, seçilmiş bir kişidir ve bunu Milli İstihbaratın bilmemesi mümkün değil..."

Uğur Mumcu'nun kardeşi Beyhan Gürson da Komisyon'a verdiği ifadesinde; Savcılar Nusret Demiral ve Ülkü Coşkun'un olayı örtmeye yönelik davranışlarından yakınıyor ve Reha Muhtar'ın programında tanığın çıkarılmaması, korkutulmaması için gerekli işlemlerin yapılmasını istediklerini, yayını bile durduracaklarını söylemelerine rağmen durdurmak için girişimde bile bulunmadıklarını anlatıyordu.

Hanefi Avcı; İstanbul'da yakalanan İslami Hareket militanlarının yakalama tarihlerindeki tahrifatları; olay tarihinde İstanbul İstihbarat Şube Müdürü olduğunu ifade ederek; "Farklı gün-

lerde yakalanan kişilerin sorgulanmasında zaman kazanabilmek için yakalama tutanağının en son yakalanan kişi ile birlikte düzenlenme isteğinden kaynaklandığı" şeklinde, bırakın hukuku, akıl ve mantıktan yoksun bir bahane ile açıklıyor ve **"cinayeti İran'lılar işledi"** şeklinde gerçek dışı bir başka ithamda daha bulunuyordu.

Mehmet Eymür ise, MİT'e çalıştığını açıkladığı Çakıcı hakkında Komisyon'a verdiği ifadesinde;

"Çakıcı, Kılıç ve benzeri kişilerin kimse ile ilgili olmadıklarını ve parazit olduklarını bildiğini" söylüyordu.

Eymür, Mumcu'yu tanıdığını, görevde olmadığı için bu konuda somut bir şey söyleyemeyeceğini, yazıları ve araştırmaları sebebiyle hasım yelpazesinin geniş olduğunu, kaçakçılarla da Bulgarlarla da takıştığını ifade ediyordu.

Oysa;

Kaçakçılar ve Bulgarlarla Mumcu'yu karşı karşıya getiren kendisiydi.

Eymür, arada bir doğru da söyleyerek; delillerin toplanmasında ve olay mahali incelemesinde bir keşmekeş gördüğünü ve o zaman bunu söylediğini, bu olayların benzerlerinde olduğu gibi ileri teknoloji kullanılmasından hareketle gizli servislerin işi olduğunu düşündüğünü, anlatıyordu. Eymür, bir kelime sonra; Mumcu ile ilgili suikast öncesi bir bilgi notu vesair bir bilgiden haberinin olmadığını söyleyerek, aslına rücu ediyordu.

Eymür; hem polis tarafından arandığı söylenen, hem polis tarafından himaye edilen itirafçıların söylemlerinin bir yönlendirme olduğunu, bunları yönlendirenleri ve bu yönlendirmenin sebebini belirlemek gerektiğini, Emniyetin içindeki denetimsiz unsurların bu itirafçıları yönlendirdiğini, Hanefi Avcı'nın bunu yaptığını vurguluyordu.

MİT mensubuna güvenmiyorum

Emin Değer, Uğur Mumcu'nu hem avukatı hem de can dostu olarak, gerek Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Komisyonu'na gerekse basına yaptığı açıklamalarda özetle şunları anlatıyordu:

"Uğur Mumcu'yu, dürüst, davasında inançlı, Türkiye'yi seven, Atatürk'e hayran, Atatürk'ün düşüncelerinden sapmayan bir Türk aydını olarak tanır ve severdim. Davası; Atatürk Cumhuriyeti'ni korumak kollamak ve onu adım adım değil, koşar adım geliştirmekti...

Uğur Mumcu'nun dünya görüşünün ve toplumsal bilincinin temelinde, yaşamının her döneminde esin aldığı Kuvayı Milliye ruhu vardı ve elbet bu niteliği ile emperyalist sistemin hedefindeki bir aydın idi.

Uğur Mumcu yurtsever olduğu için, halkını sevdiği için, gerçekleri görmekle kalmayıp halka anlattığı için öldürüldü. Önce hiçbir suçu yokken suçlandı, yargılandı. Bu bir uyarıydı. Olmadı. Susmadı Mumcu. Evet, suçu yoktu Uğur'un, susamazdı. O çağının tanığı bir aydın olmanın onuru ile yaşadı..."

Emin Değer, **"Uğur Mumcu Cinayetini Araştırma Kurulu"** hakkında da şunları söylüyordu:

"Bu kurulun çalışmalarında bir aşama kaydedilemedi. Olamazdı da. Çünkü bu kurul içinde yer alan bir kişi MİT mensubuydu. Ben o adama güvenmediğim için kuruldan ayrıldım. Kurul daha sonra Barolar Birliği'ne devredildi. Ben neden devredildiğini bilmiyorum."

Değer, soruşturma evreleri hakkında da bakın neler anlatıyordu:

"Uğur Mumcu'ya yönelik saldırıyı duyar duymaz olay yerine gittim. Çok kalabalıktı. İnsanlar olay yerinde dolaşıyordu. Kimileri yerden, apartmanların alt kat pencerelerinden, ara yerlerden bir şeyler topluyordu. Bir yandan da çalı süpürgesiyle ortalık temizleniyordu. Orada bulunan yetkilileri sert bir dille uyardım, "olay yerine kimsenin girmemesi gerekir" dedim.

Sonradan o gün orada yapılanları anımsadığımda, hukukun kanıt toplama kurallarına uyulmadığını, böylece kanıtların kartılması için sanki özel bir çaba harcandığını düşünmeye baş-

ladım. Kanıtların toplanmasında o hukuk dışı yöntem uygulanmasaydı, soruşturmanın yazgısı elbet başka olurdu.

Olay yerinde Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı Nusret Demiral'ı, tutanak tutarken gördüğümü anımsıyorum. Sonradan dosyayı incelediğimde yarım sayfalık tutanak tutup kanıtların toplanmasını güvenlik güçlerine bırakarak ayrıldığını öğrendim.

O alandaki parçaların gelişigüzel toplanması, süpürgeyle temizlik, yetkili savcının görevini bırakarak gitmesi; soruşturmanın günümüze ulaşan gelişmelerine bakarak değerlendirildiğinde, olayın aydınlatılmasını önlemenin ilk adımıydı. Yani daha o anda, Uğur Mumcu suikastı olayının çözümünü önleyici, önlemler uygulamaya konulmuş demek yanlış olmaz. Sanki önceden tasarlanmış bir kanıtları yok etme projesi uygulanıyordu. Bu olay sıradan bir ölüm de olsa, soruşturma yetkisi savcınındı ve olay yerine gelen savcı görevini bırakıp gidemezdi!

Uğur Mumcu olayında, bu ilk hukuk dışı olgunun geleceğin habercisi olduğu nedense düşünülmedi.

4-5 duruşmaya gittim. O duruşmalarda davadan sonuç çıkmayacağını anladım. Davada karar verildi ama gerçeği yansıtmadığı kanısındayım. Mumcu cinayeti içinde CIA var ama, buradaki maşaları kim? Ben doğru tespit yapıldığına inanmıyorum. Bir şey söyleyemeyeceğim.

Uğur Mumcu olayı, Uğur Mumcu yöntemiyle sorgulanmadı. Hukuk bir yana bırakılarak, kanıtlar göz önünde tutulmadı ve adeta saptırıldı..."

Bunlar çok sersem oluyor

Mumcu'nun eşi Güldal Mumcu, TBMM Araştırma Komisyonu'na bazı bilgiler veriyordu. Mumcu'nun verdiği bilgiler rapora şu şekilde geçiyordu.

"Güldal Mumcu, komisyona Mehmet Ağar'la ayrıca görüş-

me talep ettiğini söylüyor, Ağar'la, konuştuklarını, Ağar'ın tutanaklardaki tahrifatları kabul ettiğini, bu sebeple bu yolsuzlukları yapanların yakalanmasını, tuğlaların çekilmesini istediğini belirtiyordu. Tuğlaların çekilmesi gerektiği sözü üzerine Mumcu "çekin o zaman" yanıtını veriyordu."

Ağar'ın; "Bunu yapamayacağını, bu tuğlalar devrilirse kendilerinin de altında kalacağını" söylediğini de belirtiyordu. Mumcu; "bu işin arkasında bulunanları çıkarmalarını Mehmet Ağar'dan istediğini de komisyona anlatıyordu. Mumcu'nun bu talebine karşılık Ağar'ın ise "bunu yapamayacağını" ifade etmesi üzerine Mumcu, savcı Ülkü Coşkun'un kendisine "bu işi devlet yapmıştır" şeklinde söylediği sözünü Ağar'a aktardığını vurguluyordu.

Ağar'ın bu açıklamaya verdiği cevap, aslında Uğur Mumcu cinayetindeki gerçeklere biraz daha projektör vuruyordu:

"Bunlar çok sersem oluyor!.."

Ne güzel değil mi?

Ancak;

Ağar, savcıları hedef alıp, "Bunlar çok sersem oluyor" derken, Özal suikastını bile çözemeyen Başsavcı Nusret Demiral'a altın tabanca hediye ediyordu.

Muzaffer İlhan Erdost, "Türkiye'nin Kararan Fotoğrafları"nda, Uğur Mumcu olayı ile ilgili oldukça ilginç saptamalarda bulunuyordu:

"Cumhurbaşkanıyla, Başbakanıyla, İçişleri Bakanıyla, DGM Başsavcısıyla, Uğur'un katillerinin izini süren ve hemen hergün yeni kanıtlar "üreten" ve yeni katiller "yakalayan" , yeni örgütler "açıklayan" devlet ile Uğur'un öldürülmesini "devlet sırrı" olduğu için duyumsatan devlet arasında, kendimi, "Fareli Köyün Kavalcısı" masalındaki yetmiş milyon fareden biriymişim gibi duyumsamaktan kurtaramadım. Çünkü Uğur'un öldürülmesi bir "devlet sırrı" olduğu gerekçesiyle açıklanamıyorsa, bu yetmiş milyonu, aranmayan, aranmayacak olan, bulunmayan, bulunma-

yacak olan, bir kendir parçasından da başka bir anlam taşımayan bir "ipucu"nun arkasında sürüklemeyi bir başka biçimde açıklamak bana olanaksız geliyor. "Devlet sırrı" olması dolayısıyla da, **Uğur'un katillerini, devletin açıkladıkları arasında değil, kendi pisliğini örten kedi örneği, örttüğü yerde aramanın daha doğru bir yöntem olacağını sanıyorum."**

Silahsız banka soygunculuğu

Dündar Kılıç, Almanya'dan göz ameliyatı olup dönmesinin ardından 10 Ocak 1992'de Star Televizyonu'nda yayınlanan "Kırmızı koltuk" programına katılıyordu. Yıllarca özlemini duyduğu Mehmet Eymür ve Atilla Aytek'i teşhir etme fırsatını bulmuş, şimdi gereğini yapıyordu.

Doğan Yurdakul, "Abi" adlı kitabından programı şöyle anlatıyordu:

"Ve bu programın sonunda da sıra yine mafya sorularına geliyordu. Ama bu kez Dündar Kılıç onu dinleyen kitleler önünde kendisine yakıştırılan mafya sözcüğüne artık geniş bir açıklama getirmeye kararlıydı: "Şimdi efendim, bütün dünya ülkelerinde, bilhassa demokrasi ülkelerinde mafya teşkilatları vardır. Türkiye'de de vardır, ama mafya kimdir, işte bu tartışılır. Mafya bir teşkilat olayıdır. Mafyanın mecliste milletvekilleri olur, polis müdürleri olur, her kesimi, hatta fahişeleri bile olur. Bu teşkilatlara sahip insanlardır mafya.

Kabadayılar ise aslında halkın bağrından kopmuştur ve halkın bir yakıştırmasıdır. Kabadayı sizin gibi güzide gazetecilere de derler. Bu kelime bizi yıllardır rahatsız ettiği halde yine de hizmet ve emek verdiğimiz için mutluyum. Hangi kabadayı nerede devletin kasalarına elini uzatmış veyahut kötü bir faaliyet göstererek bir kimsenin para karşılığında canını yakmış veya bir yerde kiralık katil olmuş?

Mafya vardır tabii, devlet bankalarını soyanlar, bu fakir halkın parasını soyanlar, hileye dayalı teşkilatlar kurup bu paraları alanlar mafyadır tabii. Şimdi açık açık ortada. Devlet bankaları

soyuluyor?.."

Dündar Kılıç, banka soygunculuğu dahil her olayla Eymür ve Aytek'i sallıyordu.

Eymür'ün en yakın adamlarından Tarik Ümit, Kıbrıs'ta kara para aklamak amacıyla kurulan ve bir Off- Shore bankası olan First Merchant'ın da ortakları arasındaydı. Hanefi Avcı, Mehmet Eymür'ün de bu bankanın gizli ortağı olduğunu iddia ediyordu.

Dündar Kılıç'ın bankalarla ilgili açıklamaları Mehmet Eymür'ü oldukça rahatsız etmişti. Kılıç'ın bankaların ince yöntemlerle soyulması açıklamalarının ardından Uğur Mumcu da bir yazı yazıyordu; "Silahsız banka soygunculuğu." Mumcu, 17 Mayıs 1992 tarihli Cumhuriyet'te yayınlanan yazısının sonunda şöyle diyordu:

"Silahlı banka soygunculuğunun cezası müebbet hapistir. Silahsız banka soygunculuğuna son günlerde görüldüğü gibi liberal düzenimizde pek ceza verilmemektedir."

Mumcu, Dündar Kılıç'la bu yazının ardından iyice samimi oluyor ve ondan kaçakçılık olayları dahil Eymür'le ilgili bir çok belge ve bilgi elde ediyordu. Kılıç, Mumcu'yu Çörekçi Paşa ile de tanıştırıyordu.

Kılıç'ın anlatımları, başta Papa olayı olmak üzere bir gerçeklerin Eymür tarafından Mumcu'dan gizlendiğini ve onu yanlış yola sevk ettiğini ortaya çıkarıyordu.

Keza;

Atilla Aytek ile birlikte Mumcu'ya anlattıkları kaçakçılık hikâyelerinde, MİT'in ve Emniyet'in daha doğrusu kendilerinin rollerinin gizlendiği gibi...

Dündar Kılıç ile Mumcu sohbetlerinde Eymür'ün maskesi de düşüyor, gerçek çehresi Mumcu tarafından tanınmaya başlıyordu. Ancak bu arada Uğur Mumcu öldürülüyordu.

Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden bir süre sonra 7 Kasım 1993 günü seçmen kütüklerinin yenilenmesi nedeniyle sokağa

çıkma yasağı vardı. Alaattin ve Uğur Çakıcı'nın Alkent'teki evlerinin kapısı çalındı. Uğur Çakıcı kapıyı "Sayım memurlarıdır" diye açtı, ama kapıda duran kişi belki de Alaattin Çakıcı'nın beklediği ama Uğur'u hayrete düşüren bir misafirdi: MİT'in yeni daire başkanlarından Mehmet Eymür!

Bakın Doğan Yurdakul bu olayı nasıl anlatıyor:

"Mehmet Eymür, herkesin evine kapatıldığı bir gün cebindeki kimlik kartı sayesinde rahatça ve kimseye görünmeden kalkıp gelebilmişti. Bir süre salonda oturup sohbet ettiler. Daha sonra Uğur'la oğlu Onur'u bir bahaneyle salondan çıkardılar ve baş başa verip konuştular. Uğur'un o zamanlar 12 yaşında olan oğlu Onur Özbizerdik iki yıl sonra bu olayla ilgili ilginç bir açıklama yapacaktı: "Bana çık oyna dediler, annemi de 'Sen de çık bize kahve yap' diye odadan çıkardılar. Annem mutfakta kahve hazırlarken, Alaattin Amca elinde siyah Glock marka bir tabanca ile geldi. Anneme göstererek 'Bak Mehmet Eymür'ün tabancası, aynı senin tabancandan' dedi. Annem kahveleri vermek için girip çıktıktan sonra 'Dündar dedenle ilgili bir şeyler söylüyorlar' dedi...

Ziyaret sürmekteyken Dündar Kılıç'ın evinin telefonu çaldı. Telefonu Ayten Kılıç açtı, karşısındaki kızı Uğur'du. 'Burada kim var biliyor musunuz?' dedi. 'Hayrola kızım, sokağa çıkma yasağında kim olabilir?' dedi Ayten Kılıç. Uğur'un cevabı "Mehmet Eymür" oldu ve telefonu aceleyle kapattı..."

Yurdakul, "Eymür o gün oraya neden gelmişti?" diye soruyor ve kendi sorusunu şöyle cevaplıyordu:

"Eymür oraya neden gelmişti? Bunu pek bilen yoktu. Bana kalırsa Eymür o gün oraya büyük olasılıkla bir pasaport getirmişti. Çünkü Alaattin Çakıcı bir ay sonra kırmızı pasaportla ve "görevli" olarak yurtdışına çıkacak ve beş yıl sonra Fransa'da tutuklanıp Türkiye'ye iade edilene kadar bir daha dönmeyecekti.

Doğrusunu isterseniz, benim ilgimi, oraya neden geldiğinden çok, şu tabanca gösterme konusu çekti. Sokaklarda meslektaşlarından başka kimseciklerin olmadığı bir gün Eymür'ün silahlı

gezmesinin ne anlamı vardı? Can güvenliğinden emin olması gerekirdi. Dündar Kılıç, kızı ve damadıyla görüşmediğine göre orada onunla karşılaşması gibi bir olasılıkta yoktu. Eymür'ün, ustası Hiram Abas gibi silah meraklısı biri olduğunu da hiç duymadım. Haydi, bilmediğimiz bir sebepten taşıyordu diyelim, misafirliğe gittiği bir evde çıkarıp herkese göstermenin ne alemi vardı?

Çakıcı'ya gösteri yapması söz konusu olamayacağına göre evde ondan başka bir tek Uğur ve Onur vardı. Eymür, bu ziyaretin onlar tarafından kime duyurulacağını çok iyi biliyor olmalıydı. Oraya bir mesaj gönderiyorsa mesaj alınmıştı.

Orada ne konuşulduğunu Dündar Kılıç merak etmişti. Çünkü Uğur'un onlara kahve götürüp getirirken duyabildiği kadarıyla babasından söz ediyorlardı. Dündar Kılıç, bu görüşmeyi, onu çok tedirgin etmiş olan 'PKK'ya silah getirme komplosuna' bağlamıştı. Ayrıca, aldığı istihbaratlara göre aynı gün Tarık Ümit'in evinde de başka bir toplantı yapmıştı. O günden sonra yakınlarına "Bundan sonra başıma bir iş gelirse bunu Eymür'den bilin" demeye başladı.

Ve hemen eski dostu İlhan Selçuk'u aradı. İlhan Selçuk, o günleri şöyle anlatmıştı:

"Çok telaşlıydı, 'İlhan Ağabey, bana karşı bir komplo hazırlanıyor. Buna engel olmamız lazım. Senden yardım rica ediyorum' diyordu. Ben de Deniz Som arkadaşımızı onunla röportaj yapmaya gönderdim."

Deniz Som'un izlenimlerine göre, görüşmelere başladıklarında Dündar Kılıç'ın başı dertte gibi görünüyordu ve çok sıkıntılıydı. İki olayı Asteğmen'in getirdiği gizli belge ile sayım günü yapılan toplantıyı birleştirerek anlatıyordu: "Bu adamların sadist hisleri tatmin olmadı ki hayatımızın sonunu getirmek için yeni bir senaryo hazırladılar. Şimdi en son hazırlanan senaryo, silahlar gelecekmiş, PKK'ya silah getiriyormuşum diyerekten bütün polis teşkilatının müdürlük olan bölgelerine yazı yazılıyor, işte on gün evvel almış olduğum bir bilgiye göre olayı bir tahkik edi-

yoruz ki, evet yeniden bir tuzak hazırlamışlar...

Sayım günü yani dışarı çıkma yasağı olduğu gün, Kadıköy'de bir evde, Mehmet Eymür ve arkadaşları Tarık Ümit'in evinde toplanıyorlar... Orada tuzağı hazırlamışlar. Dışarıdan silahlar getirtecekler... Burada silahları yakalattırıp bütün polis teşkilatı olan yerlerde, işte buyurun yakalandı silahlar deyip, bu silahlar Dündar Kılıç'ındır diyecekler...

Dündar Kılıç'ın başına endişe ettiği gibi bir şey gelmeyecekti. Ama bu olayları ileride sık sık dile getirecekti. Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadede, Tarık Ümit ve Korkut Eken'in getirdikleri bir gemi silah ve mühimmatı, "Dündar Kılıç Apo'ya getirtti" diyerek üstüne yıkmak istediklerini, kendisinin yaptığı "yaygara" sayesinde senaryonun ellerinde kaldığını söylüyordu.

Dündar Kılıç'ın endişelerinde haklı olduğu bir ay sonra ortaya çıktı. Hapishane arkadaşı Behçet Cantürk ile şoförü Recep Kuzucu'nun cesetleri 16 Ocak 1994'te Sapanca'da bulundu..."

Eymür bir gün tam konuşacak

20 Ağustos 2012 tarihinde Star Gazetesi'nde Aziz Üstel nasıl bir kapalı tehditte bulunuyordu:

"Mehmet Eymür bir gün tam konuşacak da ne zaman."

Demek ki Ankara Emniyeti'nde tam konuşmamış...

Oysa;

Mehmet Eymür, her yerde olduğu gibi 16 Ekim 1997'de MİT Müsteşarlığı'na yazdığı yazıda konuştukça konuşuyordu:

Mehmet Eymür, 16 Ekim 1997'de MİT Müsteşarlığı'na yazdığı ve dört bir yana dağıttığı ifadesinde; "Susurluk kazası sonrasında bazı hakikatlerin ortaya çıkmaya başlaması, bu menfaat ve suç organizasyonunda büyük rahatsızlık ve telaş yarattı. Gündemi değiştirmek, projektörleri kendi üzerlerinden başkalarına çevirmek için senaryolar üretmeye, iftiralar atmaya başladılar. Televizyonlara çıkartılan PKK'lı itirafçılar ve Hanefi Avcı bu senaryoların bir parçasıydı" diyor ve şöyle devam ediyordu:

"Bu noktada olayların tam ortasındaki insandan Mehmet Ağar'dan bahsetmek istiyorum. Mehmet Ağar'ı uzun yıllardan beri tanıyorum. Karargâhta kaçakçılık olaylarına bakarken bir gün eski bir memurum Aydın Torunoğlu arayarak İstanbul Asayiş Şube Müdür Yardımcısı Mehmet Ağar'ın hem Siyasal Bilgilerden hem de mahalleden (Bahçelievler) yakın arkadaşı olduğunu, bir sorunu için beni aramak istediğini söyledi. Telefonumu verebileceğini belirttim.

Aradı ve görüştük. Ünlü bir filmcinin de isminin geçtiği bir rüşvet olayına adı karışmıştı. MİT İstanbul Başkanlığı bu hususu Karargah'a yazmış, Karargah'ın bildirmesi üzerine İçişleri Müfettişleri soruşturma başlatmışlardı. Soruşturmanın MİT'in yazısı üzerine açıldığı Mehmet Ağar'a bildirilmişti.

İstanbul'a bir seyahatim vardı. Gittiğimde Bölge Başkanı Nuri Gündeş'e konuyu anlattım. Önce şiddetle reddederek kendisinin böyle bir yazı göndermediğini belirtti. Mehmet Ağar'ı ne kadar sevdiğini ve onun yardımlarını, hizmetlerini anlattı. Tarih ve numarasını verince yazıyı buldurdu ve okumadan imzalamış olabileceğini kabul etti. Neticede Nuri Gündeş müfettişlerle konuşarak olayı kapattırdı.

Bu olaydan sonra Mehmet Ağar bana son derece yakınlık gösterdi. İstanbul'a gidişlerimde beni havaalanından alıyor, dönene kadar hiç yalnız bırakmıyordu. O tarihlerde bekar olduğumdan, Ankara'ya geldiğinde evimde kalıyordu.

Bu yakın ilişki, kaçakçılık olaylarıyla ilgili çalışmalarımız arttığı nispette azaldı. Her taşın altından Mehmet Ağar çıkıyordu. Önce kendisini birkaç kez uyardım. Bilahare yollarımız iyice ayrıldı..."

Eymür, Mehmet Ağar'la dostluklarının birbirlerinin evlerinde kalmaya kadar vardığını anlatıyor, ancak beraber yaptıkları çapkınlıklardan sonra da o eylemlerinin sonuçlarını birbirlerine karşı şantaj amaçlı kullandıklarından bahsetmiyordu.

Öyle ki, beraber yaptıkları olaylar raporlarına bile giriyordu. Gelin burada Eymür'ün Mehmet Ağar ile ilgili şikâyetlerine ara

verelim, aralarının iyi olduğu günlere dönelim.

Gerçi bu arada, Mehmet Ağar ile Mehmet Eymür dostluğundan söz açılmışken, o günlerde MİT içerisinde yaşanan kavgadan bahsetmemek olmaz.

Eymür, 9 Şubat 1984 tarihinde Dündar Kılıç, Behçet Cantürk, Abuzer Uğurlu, Bekir Çelenk gibi isimleri sorgulamak amacıyla Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'ndan izin istiyor ve istediği bu izin kendisine, "Senin sorgulama yetkin yok! Bu ne izni denmeden" Eymür'ün istediği izin veriliyordu.

Eymür, talebinin uygun görülmesinin ardından Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık İstihbarat Hareket Daire Başkanı olan kankası Atilla Aytek ile kolları sıvıyordu. Eymür, ilk etapta Ankara'dan İstanbul'a gönderdiği Atilla Aytek ve ekibine İstanbul'da baskınlar düzenletip, Dündar Kılıç ve Behçet Cantürk'ü gözaltına aldırıyordu.

29 Şubat 1984 günü Dündar Kılıç, Ankara'dan İstanbul'a gelen Atilla Aytek ve ekibi tarafından yakalanıyor ve Ankara'ya götürülüyordu. 29 Şubat 1984'te gözaltına alınan Dündar Kılıç, ifade verdiği 1 Nisan 1984'e kadar işkenceli sorgulardan geçiriliyor, bu sorgularda kaçakçılıktan çok magazin içerikli sorular soruluyordu.

Atilla Aytek'den de bahsetmişken gelin bir hatırlatma daha yapalım. Soner Yalçın, "Bay Pipo" adlı kitabında Abdullah Çatlı'nın uyuşturucu ile suçlanması ile ilgili şunları yazıyordu:

"Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi yurt dışındaki ülkücülerin Asala'ya karşı kullanılması gündeme geldiğinde, bunların uyuşturucu kaçakçılığına bulaştığını tespit edip, Hiram Abas'ı uyaran kişi Atilla Aytek'ti..."

Yalçın, buradaki şeytani zekânın ürününü es geçiyor, kendi ideolojisine ters gördüğü Çatlı'nın uyuşturucu kaçakçısı damgası yemesinin Eymür'ün tertibi olduğunu atlıyordu. O halde Çatlı'nın uyuşturucu ile yakalanma hikayesine yeniden bakalım:

"Abdullah Çatlı, kullandığı Abdullah Kurtoğlu ismi deşifre

olunca, yeni bir isimle yeni bir kimlik arayışına giriyor, kendisine 1978 yılından beri irtibatta olduğu İstanbul MİT'ten telefon ediliyor ve Paris'te sahte pasaport işleri ile uğraşan birinin adresi veriliyor, "Yarın sabah belirtilen adrese gidip, pasaportlarınızı alın" deniyordu.

Çatlı, 24 Ekim 1984 sabahı Müfit isimli arkadaşı ile Paris'in 19. Bölgesi Ardennes Sokağı'nda bir evde yaşayan Nijeryalı bir zencinin yanına doğru yola çıkıyordu.

Çatlı'yı bu adrese pasaportları almak için yönlendiren MİT'çi, Çatlı'yı aramasının ardından Fransız polisini arıyor, bu defa Abdullah Çatlı'nın belirtilen adresteki Nijeryalı ile eroin alışverişi yapacağını söylüyordu.

Çatlı ile arkadaşı Müfit, Nijeryalı zenciden pasaportları almak için gittikleri evin daha kapısını çalmadan karşılarında Fransız polisini buluyorlardı. Evde bekleyen polisler onları apar topar içeri tıkıyor ve ardından evde arama yapıyorlar, ne gariptir ki; polisler aramada hemen tek bir noktaya yöneliyorlar ve elleriyle koymuş gibi şifreli bir bond çanta içinde bir paket eroin buluyorlardı..."

Olayın ardından yakalanan ve cezaevine konulan Çatlı'ya bu defa da yardım etme bahanesi ile yakınlaşan Eymür, aslında onu ve arkadaşlarını avucuna almak için oyun içinde oyun tezgâhlıyordu. Bu tezgah sonunda Çatlı uyuşturucu kaçakçısı damgası yiyordu.

Neyse biz yine dönelim, Eymür ve Aytek'e...

Mehmet Eymür ve Atilla Aytek ikilisinin kendi görev alanları olan Ankara'yı bırakıp, İstanbul'da illegal sayılabilecek faaliyetlerde bulunmaları yani yasadışı yakalama işlemleri yapmaları, MİT İstanbul Bölge Başkanlığı ile İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün tepki göstermesine yol açıyordu.

Dün, bu tür yasadışı yöntemlerle yetkileri dışına çıkan Eymür ve ekibi, bugün yine aynı tertibi Atatürkçü yurtseverlere karşı uygulatmış, İstanbul Polisi ve Beşiktaş Adliyesi, yasa dışı yöntemlerle Ankara'da cirit atmış, Atatürkçü yurtseverleri tertip

üzerine tertiple İstanbul'a getirip tutuklatmışlardı.

Eymür, dün bu yöntemle istediği başarıyı elde edememişti. Çünkü o günlerde daha polis ve adliye içinde biat kültürü kök budak salmamıştı. Bugün ise biat kültürünün temsilcileri Fetullahçılar, Nakşîler ve diğer tarikat ve 2. Cumhuriyetçilerin işbirliği sonucu Atatürkçü insanlar pusuya düşürüldü.

Mehmet Eymür ile Mehmet Ağar dostluğu, Mehmet Eymür'ün İstanbul Emniyet Müdürü Ünal Erkan'la tanışmasına da vesile oluyordu. Eymür bu tanışmada, 30 Nisan 1984'te yazdığı ve basına sızdırdığı rapor nedeniyle Ünal Erkan'dan özür dilemeyi de ihmal etmiyordu. Bakın Eymür, 30 Nisan 1984 tarihli o raporda nelerden bahsediyordu:

"Ünal Erkan'ı İstanbul Emniyet Müdürü olmadan önce Kemal Horzum'a karşı yürüttüğüm operasyonel bir faaliyetten isim olarak tanıyordum. Ünal Erkan'ın Kemal Horzum ve Ankaralı babalardan Kürt Ahmet'le çok içli dışlı olduğunu, bazı masraflarının Kemal Horzum tarafından ödendiğini, Kemal Horzum'un Ünal Erkan'ı İstanbul Emniyet Müdürü yapmak için çaba harcadığını biliyorum.

Ünal Erkan ile ilgili bir diğer bilgim ise Ankara'da Emniyet Müdürü olduğu tarihte Birinci Şube'de görevli Cevdet Saral ile birlikte Hicabi Koçyiğit isimli ülkücüye düzmece ifadeler verdirerek ve bunu gazetelere el altından yazdırarak MİT'i çok güç durumda bıraktığıydı. Sonuçta Kemal Horzum'un vaatleri yerine geldi. Ünal Erkan ve yakın kadrosu İstanbul'a atandılar. Bu atamalardan önce tayine konu olanlar için üst makamlardan bilgi istenmişti. Ünal Erkan için olumsuz bilgi vermiştik. Atamalar buna rağmen gerçekleşti. Neden böyle seçim yapılmış, niye olumsuz bilgilere rağmen ısrarla Ünal Erkan üzerinde durulmuştu?"

Soner Yalçın ve Doğan Yurdakul, "Bay Pipo" adlı kitaplarında bu isimlerle ilgili bakın neler yazıyorlardı:

"MİT görevlisi Mehmet Eymür ve Emniyet Müdürü Ünal Erkan tanışmalarıyla birlikte, eski olayların üzerine "sünger" çe-

kildi.

Ancak Mehmet Eymür, Atilla Aytek'le birlikte İstanbul'da operasyonlar yapmaya başlayınca "geçmiş olaylar" bir kez daha gündeme geliverdi...

Tabii dostluk rafa kaldırılıyordu..."

Bakın Eymür, İstanbul'da yasa dışı operasyon yapmalarının kılıfını nasıl anlatıyordu:

"Ünal Erkan, Atilla Aytek'in İstanbul'da faaliyet göstermesini hazmedemiyordu. Ancak hangi kaçakçılık olayını ele alsanız mutlaka bir İstanbul bağlantısı çıkıyordu. İstanbul polisine havale edilen işler ya yön değiştiriyor ya da iki kelime ifade alınarak kapatılıyordu. Dündar Kılıç, Behçet Cantürk olayında bunu yaşamıştık...

Bütün bu olumsuzluklara rağmen Atilla Aytek'i alıp İstanbul'a götürdüm. Ünal Erkan, Mehmet Ağar, Necati Altuntaş, hep birlikte yemek yedik. O tarihte görevde olmayan Hiram Abas da yemeğe katıldı.

Hiram Abas tarafları barıştırmak için arabulucu rolüne soyundu. İki tarafı İstanbul'da bir et lokantasında buluşturdu. Ancak yemekte bir sonuç alınamadı. Ünal Erkan'ın olumsuz tutumu ve Atilla Aytek'i suçlayan konuşmaları keyifleri kaçırmıştı.

Ünal Erkan ve arkadaşları bu mücadelede her türlü yöntemi kullanıyorlardı. İstanbul'da görev yapmanın avantajlarından faydalanarak basında aleyhimize yazılar çıkartıyorlardı. MİT'e ve Emniyet Kaçakçılık Dairesi'ne bilgi veren ajanları gözaltına alıp hakkımızda sorgularına başvuruyorlar, bunları deşifre ediyorlardı. Bize yakınlığı ile tanınan basın mensuplarını sindirip işlerinden attırıyorlardı. Atilla Aytek ve ben İstanbul'a gidişlerimizde bizi takibe aldırıyor, telefonlarımızı dinletiyorlardı."

Yalçın ve Yurdakul; bu durumu "Nasıl kapışma ama!" şeklinde yorumlamış, aslında bu durum, devletin nasıl çürüdüğünün göstergesiydi.

MİT'te büyük kapışma

Yalçın ve Yurdakul "MİT'te büyük kapışma" başlığı ile MİT içindeki kavgaları şöyle aktarıyorlardı:

"...Aynı kapışma MİT içinde de sürüyordu.

Hiram Abas-Nuri Gündeş taraflarının yıllardır süren kavgalarında yeni bir sayfa açılmıştı.

Dündar Kılıç, 1-24 mart 1984 tarihleri arasında Ankara'da Ordu İstihbarat Okulu'nda sorgulandığında, MİT içinde kapışmayı da bir gün açığa çıkaracağını o günlerde elbet bilmiyordu."

İlk günleri Mehmet Eymür şöyle anlatıyordu:

"Dündar Kılıç ilk sorguya alındığında kendinden çok emin ve adeta birkaç gün sonra serbest kalacağına inanmış bir halde idi. Sorguyu yapanlara karşı, küstah ve tehditkâr bir hava ile konuşuyordu. Bana, 'En üst kademelerden, paşalardan size bir talimat verilmedi mi' diye soruyordu. Gülüp karşılık vermiyordum. Aynı şeyi tekrarladığı bir gün, 'Kimlerin talimat vermesi lazım' diye sordum. 'Sizin amirleriniz' diye cevap verdi. Biraz daha deşince MİT Müsteşar Yardımcısı Sedat Semerci'nin adını vererek, 'Beni iyi tanıması lazım... 'Allah Allah demek talimat vermedi' diyerek hayretini belirtti.

Sedat Semerci Paşa'ya Dündar Kılıç'ın söylediklerini ilettim. Kızarak tepki gösterdi ve Dündar Kılıç'a küfür etti. Kendi adının karıştırılmasından rahatsız olmuştu."

Tanıdığı üst düzey yetkililerden umduğunu bulamayan Dündar Kılıç, gördüğü işkenceler dolayısıyla bilip bilmediği her konuda, ne soruluyorsa yanıt vermeye başlayacağı uzun sorgu dönemine girdi...

"İstanbul'da MİT'te kaçakçılık olaylarına baktığını bildiğim Cengiz Abaoğlu'nu 1980 yılı (12 Eylül darbesi) barış harekâtından sonra 27 kişiyle birlikte Kabakoz'da sıkıyönetimce gözaltında tutulduğumuz zaman tanıdım. Buradaki sorgu ekiplerinin başında MİT'ten Cengiz Abaoğlu Bey, Emniyet'ten Mali Şube Müdürü Hikmet Yapar vardı. Ancak sona doğru polisleri bu gö-

revden aldılar. Ben Cengiz Beyi ilk olarak o tarihlerde tanıdım. Kabakoz'dan çıktıktan üç ay sonra Yaşar Yamak (Topal Yaşar) İstanbul'da Kabataş Setüstündeki bir büroya beni çağırdı. Gittiğimde Cengiz Bey de oradaydı.

Kabakoz'da bulunan Nizamettin Aytemiz (Laz Nizam) mahkemede, Cengiz Bey'in aleyhine ifade vermişti. Kendisine işkence yapıp zorla ifade alındığını, buna karşılık başkalarının korunduğunu söylemişti. Cengiz Bey, Nizamettin Aytemiz'in bir açığını yakalamak istiyordu. Yaşar Yamak'a onun için gelmişti. Ama Yaşar Yamak'la Nizamettin Aytemiz'in araları bozuktu. Benden yardım istiyorlardı. Ben teklifi olumlu karşıladım.

Cengiz Abaoğlu ile bu şekilde gelişen bir yakınlığımız oldu. İlişkilerimiz bir dostluk ve onun işyeriyle ilgili konularda oldu. Hatta birkaç kez kendisine "Ağabey para filan lazım olur mu?" diye sordum. Reddetti.

1984 yılbaşından 3-4 gün önce Cengiz Bey beni ziyarete geldi. Yılbaşı nedeniyle kendisine iki adet Lonjin marka saat verdim. Bir tanesini İstanbul MİT Şefi Nuri Gündeş'e götürmesini, bir tanesini de kendisinde alıkoymasını istedim. Cengiz Abaoğlu'na başka hediye vermedim."

Mehmet Eymür başkanlığındaki MİT sorgu ekibi Dündar Kılıç'tan, teşkilat içindeki "bir numaralı hasımları" Nuri Gündeş ve ekibi hakkında bilgi almak için var güçleriyle çalışıyorlardı.

Dündar Kılıç, MİT İstanbul Bölge Başkanı Nuri Gündeş'le ilişkisinin nasıl başladığını da anlattı:

"Ankara Hacettepe'den gençlik arkadaşım olan Ali Aslan yaklaşık 4 yıl kadar önce İstanbul'da büroma geldi. Kendisi İstanbul MİT Bölge Başkanı Nuri Gündeş'in akrabasıymış. Nuri Gündeş'i telefonla aradı. Konuşurken benden de söz etti. Telefonu bana verdi, ben de Nuri Bey'e hürmetlerimi sundum.

Oflu İsmail'in adamlarının karıştığı bir olayda Nuri Gündeş benden yardım istedi ve iki adamını göndererek bir Renault Station ile beni aldırttı. Kendisinin elini öptüm ve bana yakınlık

gösterdi, çay ikram etti.

Yanımda çalışan eski MİT mensubu olan Şemsi Ülengin'in iyi bir insan olmadığını, yanına yabancı uyruklu kişilerin gelmesi halinde kendisine bilgi vermemi istedi. Bunun dışında ben Nuri Bey'in bürosuna gitmedim. Ancak kendisi ile birkaç kez Maksim, Bebek Belediye ve Taşlık gibi yerlerde karşılaştık. Bir kez de Erdoğan Demiröreni'in bürosunda karşılaştım. Ancak, beni orada tanımadı veya tanımamazlıktan geldi."

Dündar Kılıç'ın videolu sorgusunun metni MİT Müsteşarı Burhanettin Bigalı'nın önüne götürüldü. Nuri Gündeş ve Cengiz Abaoğlu hakkında hemen soruşturma açıldı.

Nuri Gündeş ve en yakın adamı Cengiz Abaoğlu Ankara'ya çağrıldı. Dündar Kılıç'ın ifadesi yüzlerine okundu. İkisi de iddiaları reddetti. Bu arada Nuri Gündeş, "Dündar Kılıç'ın sorgusuna ben de katılayım, birkaç soru da ben sorayım" dedi. İsteği yerine getirildi. Dündar Kılıç'a daha önceki söylediklerileyle ilgili birkaç soru sordu. Yeraltı dünyasında nice ince ayak oyunlarını atlatıp yıllarca ayakta kalmış Dündar Kılıç, vaziyeti hemen anladı. Daha önce verdiği ifadeleri bir güzel yumuşattı.

MİT'in İstanbul kanadı soruşturmayı başarıyla geçti.

Ancak karşı taraf pes edecek gibi görünmüyordu.

Hiram Abas emekli olduğu halde konuyla yakından ilgiliydi...

Dündar Kılıç'ın ifade tutanaklarının bir nüshası da Hiram Abas'a geliyordu. Nuri Gündeş aleyhine ifade bulmak için o da çaba harcamaya başladı...

Örneğin MİT görevlisi Mustafa Ercan'ı Nuri Gündeş aleyhine ifade vermeye ikna etti. Mustafa Ercan, Ankara'ya giderek Mehmet Eymür'e ifade verdi.

"14 Ekim 1984.

Dündar Kılıç'la ilgili soruşturma sürdürüldüğü sırada İstanbul Bölge Daire Başkanlığı'ndan Mustafa Ercan benimle görüşme arzusunu eski mensuplarımızdan Hiram Abas kanalıyla

belirtmişti. O tarihte işlerin yoğunluğu dolayısıyla bu mümkün olmamıştı. Mustafa'nın telefon numarası ve görüşme arzusu Sayın İç İstihbarat Başkan Yardımcısı'na iletilmişti.

Bilahare İstanbul'a gittiğim zaman ziyaret ettiğim Hiram Abas'ta, Mustafa'nın el yazısı ile vermiş olduğu bir imzalı ifadesinin suretini gördüm. Nuri Gündeş, Cengiz Abaoğlu ve Bilge Kurtuluş'u suçlar mahiyette bazı bilgiler ihtiva ediyordu. Bildiğim kadarıyla bu ifade Cumhurbaşkanı'na verilmiştir.

10-15 gün kadar önce Mustafa, Ankara'dan telefon etti. Kendisiyle ancak akşam görüşeceğimi söylemem üzerine akşam evime geldi. Sayın Süleyman Yenilmez'le görüşmek istemesi üzerine kendisini Başkanımıza götürdüm.

Bana anlattığı hususlar aşağıda sunulmuştur:

Benim Dündar Kılıç ile ilişkim emir ile olmuştur. Daire Başkanı Nuri Gündeş ve Cengiz Abaoğlu beni Dündar Kılıç'a kendileri yolladılar. Bana Dündar'a söyle, bu Şemsi Ülengin çok konuşuyormuş, bunu yanından atsın dediler...

Ben Ankara'ya gelip ifade vermek istedim, ancak kabul olmadı. Bunu engellediler. Hatta Cengiz Abaoğlu, Nuri Bey'in bana çok kızdığını zira Müsteşar'a mektup yolladığımı duyduğunu söyledi. Ben de kesinlikle böyle bir şey olmadığını belirttim. Bunun üzerine Cengiz benim yanımdan Nuri Bey'e telefon etti ve benim söylediklerimi tekrarladı. Nuri Bey de, 'Ben Mustafa'ya inandım, zaten bu işi Süleyman Bey ile Mehmet Eymür kurcalıyor. Bütün İstanbul'la uğraşan onlar' demiş.

Cengiz bana herkesin yanında, 'Benim bildiğim Mustafa bunu Eymür'ün yanına koymaz' dedi. Dedi. Yani beni tahrik etmeye çalıştı. Bu konuşma sırasında Şenkal Atasagun da yanımızdaydı."

MİT görevlisi Mustafa Ercan İstanbul'a döner dönmez, evinin önünde saldırıya uğradı, dövüldü. Ve iddialarını geri almak zorunda bırakıldı.

Aynı şekilde MİT görevlisi Alpan Atikkan da, MİT'çi Cengiz

Abaoğlu hakkında benzer iddialar ortaya atınca dayaktan payını aldı.

Uzatmayalım, sonuçta ne oldu?

Nuri Gündeş makam olarak yükseltilerek MİT Dış İstihbarat Daire Başkanlığı'na getirildi...

MİT'te bir kez daha mektuplar ve raporlar savaşı başlamıştı.

Bu kez Mehmet Eymür hakkında imzasız yazılar ortaya çıktı.

Mehmet Eymür Bulgaristan'da görev yaparken, Türkiye'den kaçan yeraltı dünyasının ünlü isimleriyle yakın ilişki içine girdi. Hatta Oflu İsmail'den 65 bin dolar rüşvet alıp ona sahte pasaport sağladı.

"Çukurova Holding'le ilgili bir kaçakçılık soruşturmasında Mehmet Rado'nun adının dosyadan çıkarılmasını sağladı..."

"Bulgaristan'da birlikte olduğu kadını (Fatma İsakova) Türkiye'ye getirip ona sürücü belgesi almak için uğraştı!.."

"12 Eylül harekâtı sırasında polisin aradığı bir Kürt'ü günlerce evinde sakladı..."

"Dedikodular soruşturmaya neden oluyordu...

Yeraltı dünyasının ünlü isimlerinden Behçet Cantürk'le ilişkisi olduğu gerekçesiyle 18 Haziran 1984 tarihinde İstanbul'dan gözaltına alınarak Ankara'ya getirilen Ahu Tuğba ve Oya Aydoğan'ı Kaçakçılık İstihbarat Daire Başkanlığı'nın Karanfil Sokak'taki merkezinde Atilla Aytek sorguladı...

İfadeleri alınan "sanatçılar" serbest bırakıldı. Ama olayın dedikodusu kolay kolay unutulmadı. Atilla Aytek, Ahu Tuğba ve Oya Aydoğan ile ilişki kurmuştu!..

Önceleri basit bir dedikodudan ibaret olan bu olay, daha sonra Atilla Aytek hakkında soruşturma açılmasına neden oldu..."

Kavga inanılmaz boyutlara gelmişti. Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Fevzi Karaman'ın mektuplarının MİT görevlisi tarafından çalındığı ortaya çıktı.

Taraflar yeri gelince "alttan" da vuruyordu.

Mehmet Eymür'ün bir gece kulübünden sarmaş dolaş çıktığı Hülya Süer adlı şarkıcıyla fotoğrafı çekilmişti. Fotoğraf Mehmet Ağar'ın kasasında saklanıyordu. "İleride lazım olur" diye...

Mehmet Ağar ile Mehmet Eymür, bir dönem öyle sıkı fıkıydılar ki, hep beraber gezerler, aynı evde kalırlar ve birbirlerine **"adaş"** diye hitap ederlerdi. Ne çare ki, o günler geride kalmış; belki gerçekten, belki de mizansen gereği Eymür ile Ağar, kanlı bıçaklı olmuşlardı.

8 Aralık 2011 tarihli Sözcü Gazetesi'nde Saygı Öztürk, Mehmet Ağar'ın, Eymür hakkındaki açıklamalarına yer veriyordu. Burada Ağar, Eymür'ün açıklamalarını komediye benzettiğini ifade ediyordu. Ağar'ın bu açıklamalarının ardından Öztürk, ona şu soruyu soruyordu:

"Ama MİT'in önemli bir dairesinin başkanıydı, sözleri önemli değil mi?"

Ağar'ın bu soruya yanıtı net oluyordu:

"Esas mesele orada zaten. Ona sormak lazım, asli görevi ile ilgili neler yaptığını"

Ağar, hızını alamıyor "Devletin kimsenin oyuncağı olamayacağını" söylüyor ve sözlerine şöyle devam ediyordu:

"Sanki biz 40 haramilerdeniz, yolda adam durdurup cebindeki parayı alıyoruz. **Ajanlarınla belge imalatı yap, sonra bunları doğruymuş gibi kullan.** İnsanın Allah'tan korkması lazım.

Mehmet Eymür, şube müdürlüğümden beri benimle uğraşır. Ona göre herkes kötü, bir tek Eymür iyi. Böyle bir şey olur mu? Ona sormak lazım... Bugüne kadar terörle ilgili şovdan başka ne yaptın? Hangi hizmetin var? İstihbarat mı yaptın? Özel operasyon mu yaptın?

Yaptığın özel hizmetlerdir...

Eymür'ün varlık sebebi benimle uğraşmasıdır. Ama haysiyet cellâtlarına meydanı bırakmam. İnsanda vicdan, Allah korkusu olur..."

Ne diyor Ağar, Eymür için;

"İnsanda vicdan, Allah korkusu olur!"

Başka?

Birçok şeyle beraber, **"Ajanlarınla belge imalatı yap, sonra bunları doğruymuş gibi kullan;** Bugüne kadar terörle ilgili şovdan başka ne yaptın?"

İşte bunlar devletimin en kritik mevkideki memurları!

Geridekilerin birçoğu da bunların yetiştirmesi...

Sonra gel bu devlete güven!

Neyse;

Biz yine dönelim Dündar Kılıç'ın sorgusuna:

Mehmet Eymür ve Atilla Aytek, Dündar Kılıç ve Behçet Cantürk'e İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün "icraatlarını" soruyorlardı.

Dündar Kılıç en ağır ithamları, İstanbul eski Emniyet Müdürü Şükrü Balcı için yaptı:

"Şükrü Balcı halen Amerika'dadır. Şükrü Balcı'nın duyduğuma göre oğlu da Amerika'daymış. Orada bir çiftlik satın aldığını duydum. Şükrü Balcı'nın 'İstanbul Gazinocular Kralı' diye tanınan Fahrettin Aslan ile yakın münasebetleri vardır. Duyduğuma göre, kendisi Fahrettin ile bir takım gayrimüslimlere baskı yapıp korkutarak 2 milyara yakın veya daha fazla para toplamışlar."

Atilla Aytek yeraltı dünyasına düzenledikleri operasyonlar sırasında Mehmet Eymür'e bir kişiyi tanıttı: Tarık Ümit!

Tarık Ümit, o tarihten sonra MİT ajanı olarak çalışmaya başladı.

Mehmet Eymür'ün MİT'teki personel hakkında elde ettiği bilgileri Müsteşarı'nın önüne koyduğu gibi; Atilla Aytek de öğrendiklerini rapor haline getirip İçişleri Bakanlığı'na verdi.

İçişleri Bakanlığı Müsteşarı Galip Demirel, 14 Mayıs 1984 tarih ve 34-2/1612 sayılı yazıyla Başbakanlık'a soruşturma açıl-

masını isteyen bir yazı gönderdi:

"Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nca gözaltına alınan Dündar Ali Kılıç'ın ifade tutanağında adı geçen bazı kamu görevlilerinin kaçakçılarla ilişki kurduğu, bazılarının İstanbul'daki gayrimüslimlere baskı yaparak para topladığı, döviz ve hammadde kaçakçılığı yaptığı iddiası ile bazı kişilere şantaj yaparak para sızdırdığı, bazı kumarhaneleri ve lüks randevu evlerini haraca bağladığı, bazılarının sağlanan bu paralarla yurt dışında çiftlik aldığı, bazı görevlilerin kaçakçılara bilgi sızdırdığı, hakkında yakalama emri çıkartılan kaçakçılara yakalanacağını duyurduğu ve kaçakçılar tarafından maaşa bağlandığı, lüks otellerde misafir edildiği, emirlerine koruma görevlisi ve özel araba tahsis edildiği konularını incelemek, belirtilen konularda adı geçen MİT görevlilerinin ifadesinin alınmasını arz ederim."

Sonuçta, Ünal Erkan ile Mehmet Ağar yapılan soruşturmalar sonucu aklandı!

Ünal Erkan ile Mehmet Ağar'ın "öğretmenleri" Şükrü Balcı da, İstanbul 7. Ağır Ceza mahkemesi'nin 2 Aralık 1986 tarihli duruşmasında beraat etti...

Ne MİT'teki, ne de İstanbul Emniyeti'ndeki rakiplerini yerlerinden etmişlerdi. Üstelik rakipleri hiç de kolay lokma değildi. Ancak pes etmeye niyetleri yoktu. İleriki yıllarda yazacakları "MİT raporu" Türkiye'nin dengelerini sarsacaktı.

Kavga bitmemiş sadece ertelenmişti..."

MİT'in magazin merakı

Yalçın ve Yurdakul, "MİT'in magazin merakı" başlığı altında önemli bir konuya değiniyorlardı:

"Bir noktanın altını çizmekte yarar var; Mehmet Eymür yine **"kanunsuz"** bir iş yapıyordu. Tıpkı 12 Mart askeri darbesinde olduğu gibi..."

Bu arada Yalçın ve Yurdakul'a ara verip bir hatırlatma yapalım. Eymür dün nasıl sıkıyönetim günlerinde askerleri kullana-

rak kanunsuz gözaltı, tutuklama yaptırdıysa, bugün de Müsteşarlık hayaliyle sivil darbecilerle bu defa başta askerler olmak üzere Atatürkçü yurtseverlere aynı yöntemlerle yasadışı gözaltı, yakalama, tutuklama bibi faaliyetleri sütre gerisinden organize ediyordu.

Ancak bu defa bir farkla!

Atatürkçü insanlara, baskı, zulüm, sindirme, korkutma yıldırma amaçlı tertipleri sergileyerek, Müsteşarlık hayali kurarken az daha okkanın altına kendi de gidiyor, tutuklanmaktan son anda kurtuluyor, ona "Son kullanma tarihin geçti. Otur oturduğun yerde" diyorlardı.

Eğer, o tarihe kadar yaptıklarını kamufle etmek ve vereceği yeni ifadelere dayalı yeni dalgalar yapılması amaçlanmadıysa...

1983 yılında "reforma" tabi tutulan MİT yasası, tıpkı 1965 yılında olduğu gibi teşkilatın görev sahasını şöyle belirliyordu:

"MİT, devlet güvenliği için istihbarat oluşturur, ifade alma ve sorgulama yetkisi yoktur."

Peki, Mehmet Eymür nasıl oluyor da, Dündar Kılıç, Behçet Cantürk gibi yeraltı dünyasının ünlü isimlerini Ankara'da, sanıkların mahkeme ifadelerine göre ellibeş gün MİT binasında sorguya çekebiliyordu?

Türkiye'de yasaların tatbiki kişilere göre değişiyor muydu?

MİT görevi dışına çıkmıştı.

Ve iş "zıvanadan" çıkınca bakın neler neler oluyordu...

Yeraltı dünyasının ünlü isimlerine salt kaçakçılıkla ilgili değil, başka konularda da sorular yöneltiyorlardı...

İşte MİT Müsteşarlığı'nın Ankara Sıkıyönetim Savcılığı'na gönderdiği Dündar Kılıç'ın sorgu bantlarından bazı ilginç satırlar;

"13-B numaralı banttan:

'Sorgulayıcı:

"Daha önceleri Emel Sayın'la Semiramis Pekkan'la dost ha-

yatı yaşayan Abdi İpekçi sonraları bu yaşantısını şarkıcı Hümeyra ile sürdürmeye başlamıştır. Böyle bir şey var mı?"

"Vallahi duymadım efendim."

"Bu ilişkiden haberdar olan Hümeyra'nın kocası kimdi? Fikret Hakan mı?

"O da ib..nin biridir efendim..."

6-A Numaralı banttan:

-Banu kim?

-Banu, Banu Alkan'dır efendim.

-Bilmiyorum herhalde o...

-Banu Alkan'ı öyle şahsen tanırım efendim.

-Nereden tanıyorsun?

-Film artisti.

-Var mı bir şeyin münasebetin?

-Yok, yok münasebetim yok. Ben hiç öyle kadınlarla ilişki kurmam efendim.

-Niye?

-Onlar tehlikeli olur.

-İsimliler yani.

-Zararlı onlar efendim.

-Ne zararı olacak yani.

-Olur olur efendim.

-Koparırsın kafasını olur biter, zararlı olur mu?"

5-A numaralı banttan:

-Muazzez Abacı ile tanışıyorsunuz herhalde?

-Tanışırız efendim.

-Şimdi kimlen yaşıyor, ne yapıyor?

-Vallahi bilmiyorum, birisini bulmuştur.

-Bulmuştur dimi?

-Tabii tabii."

11-A numaralı banttan:

-Daha hoş şeyler bahsedelim yorulduk biraz. Bu artistlerden kimleri tanıyorsun? Gönül Yazar'ı tanırsın bir kere.

-Hepsini tanırım efendim. Fazla samimiyetim olmaz...

-Samimi tanıdığından "şey olup" kimleri tanıyorsun?

-İbrahim Tatlıses'i tanırım.

-Ne yapayım İbrahim Tatlıses'i, ben diyorum ki şöyle Emel Sayın, Ajda majda filan.

-Hiç görüşmedim ki.

-Hangisini tanırsın?

-Görüşmem onlarla.

-Hani zamparalık ara sıra var diyordun, bunlardan yok mu?

-Bunlara sadece şov yapar..."

5-B numaralı banttan:

-Erdoğan Demirören'in var mıdır, öyle dolambaçlı işleri?

-Vallahi hiç duymadım inanır mısınız.

-Ajda Pekkan'la geziyormuş, ne yapıyormuş?

-Evet, öyle efendim."

Sorgu bu şekilde uzayıp gidiyordu...

Bu tür sorguların bir anlamı vardı kuşkusuz...

Cinsel şantaj ve komplo, Türkiye'de olduğu gibi dünyada da istihbarat teşkilatlarının en çok kullandığı metotlardan biriydi.

Örneğin; 5 Ekim 1979 tarihinde Hafta Sonu Gazetesi, İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'in dansöz Aynur Aydan'ın Beşiktaş Barbaros Bulvarı'ndaki evine geleceğini, kendilerine telefonla bir erkek sesinin ihbar ettiğini yazıyordu. Telefondaki erkek, evin adresini de vermişti.

Haber sonrası ne oldu?

Başta Gazeteci Abdi İpekçi cinayeti olmak üzere birçok suikastın, karanlık provokasyonların üzerine cesaretle giden; olayların altında dış bağlantılar arayan; CIA ajanlarına rahat vermeyen, MİT'te baypas yapılmasını Başbakan Ecevit'e öneren; Emniyet Genel Müdürlüğü istihbaratını güçlendirip, bu amaçla okul açan; İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş istifa etmek zorunda bırakılıyordu...

Bu nedenle, Dündar Kılıç'a yöneltilen sorulara "basit magazin haberleri" diye bakmamak gerekiyor.

Ve daha niceleri...

Neyse; yine dönelim, Eymür'ün kankası ve adaşı Mehmet Ağar'la ilgili anlatımlarına:

"Benim geçen yıllar içinde çok iyi gözlediğim Mehmet Ağar'la ilgili düşüncelerim şöyledir:

Mehmet Ağar, önlenemeyen bir yükselişle günümüze kadar gelmiştir. Bu planlı, sistemli ve bir amaca yönelik bir yükselişti. Bu yükselişi tesadüfler ve basit bir trafik kazası durdurmuştur.

Mehmet Ağar ile arkasındaki ve yanındakiler, ülke içinde muazzam bir yapılanmayı sağlamışlar, örümcek ağı gibi her yere yerleşmişlerdir. Bu yapılanmada devletin gücü sonuna kadar kullanılmıştır. Bu kolaylıkla söküp atılabilecek bir yapı değildir.

Polisin telefon dinlemeleri yaygın olarak şantaj olarak kullanılmıştır. Devletin en üst mercileri dahil herkesin fütursuzca dinlendiği zannedilmektedir. Keza polisin yakın koruma hizmeti de korunan kişiler hakkında bilgi toplama amaçlı olarak kullanılmıştır. Tabiatıyla silahlı bir güce sahip olmanın avantajları da göz ardı edilmemiş, seçilmiş bazı resmi kişiler tehdit, şantaj, darp ve öldürme olaylarında kullanılmışlardır.

Bu sebeple Mehmet Ağar'ın elinde Türkiye'deki birçok kilit kişiye şantaj yapabilecek nitelikte malzeme vardır. Sıkışırsa bunları dolaylı veya doğrudan kullanacağı muhakkaktır.

Mehmet Ağar, ilişki kurduğu her kademedeki kişiye, devle-

tin ve yeraltı dünyasının imkânlarını kullanarak yardımda bulunmuştur. Kimine silah ruhsatı, kimine yeşil pasaport, kimine polis hüviyeti verdirmiş, kiminin yeraltı dünyası ile alacak vesair problemlerini halletmiş, kimilerinin de tedavi, tahsil gibi sorunlarına destek sağlamıştır.

Mehmet Ağar bu vasıfları ile etrafına çeşitli değişik yapıda kişileri toplayabilmiştir. Mesela eski Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Emin Aslan esasında yolsuzluğu duyulmamış, çalışkan ve yumuşak huylu bir kişidir. Mehmet Ağar önemli bir hastalığının (karaciğer) tedavisine yardım ettiği için ona şükran borçludur. Bu müspet karakterine karşın Emin Aslan görevli olduğu dönemde, yeşil pasaport, hüviyet, silah, patlayıcı verme, özel amaçlı telefon dinleme, takip-gözetleme ve özel tetkik-tahkik faaliyetleri gibi birçok illegal faaliyeti sevk ve idare etmiştir. Hanefi Avcı da aynı nitelikleri taşıyan benzer bir misaldir.

Mehmet Ağar akıllı ve taktikçidir. Rakipleriyle doğrudan çatışmaya girmez. Hatta bir yandan onları yıpratırken bir yandan da onlarla direkt ve yakın ilişki kurmaya çalışır. Amaçlarına varmak ve ayakta kalmak için tehdit, şantaj, iftira, ortadan kaldırma gibi her türlü kirli metodu kullanabilir. Her türlü kişi ve grup ile işbirliğine açıktır. Zaten, sağcı, solcu, dinci gibi her kesimle doğrudan ve dolaylı dirsek temasını muhafaza eder.

Yakınları faili meçhul olaylarda ölen bazı Güneydoğulu aileler ile yeraltından birkaç kişi ona muhalif olanlar arasındadır. Ancak yeraltının aktif ve büyük gücü arkasındadır. Zira onu, yaşamlarının ve kanunlara karşı korunmanın bir gereği olarak görmektedirler. Ona destek vermek için kendini ateşe atmaya hazır birçok kişi ortaya çıkabilir.

Türkiye'de terörü yaratan önemli faktörlerden biri olmasına rağmen Mehmet Ağar, bulunduğu pozisyonları ustaca kullanmış ve "terörle mücadele eden" kişi olarak anılmıştır. Buna gönülden inanan yetki sahibi kişiler vardır. Bazılarının ise buna inanmak işine gelmektedir.

Mehmet Ağar'ın hayatı iyi bir şekilde incelendiğinde, onun

görev yaptığı her yerde kanunsuzlukların, adi ve siyasi cinayetlerin, faili meçhullerin, devlet büyüklerine suikastların, toplum olaylarının arttığı görülecektir. Mehmet Ağar, polisin, askerin, terörle mücadeledeki başarısını kendi lehine kullanarak kanunsuz faaliyetlerini iyi bir şekilde maskelemiştir.

Mehmet Ağar'ın yeraltı dünyası ile olduğu kadar yabancı istihbarat dünyası ile de senelerdir mevcut olan ilişkileri dikkatli bir şekilde incelenmelidir. Mehmet Ağar, yabancı istihbarat teşkilatları için son derece uygun vasıta taşımaktadır ve bu konuda bazı emareler mevcuttur.

Esasında bu konu sadece Mehmet Ağar ile de tahditli değildir. Son yıllarda başta Amerikalı, İngiliz ve İsrail'li istihbaratçılar olmak üzere yabancı istihbaratçıların polis, asker ve jandarma ile son derece denetimsiz ilişkileri olduğu gözlenmektedir. Bu konuda acilen tedbir alınması zaruridir. Ülkemiz istihbarat uzmanlarının cirit attığı, her türlü yönlendirme, provokasyon ve kara propagandanın rahatlıkla yürütüldüğü bir casuslar cenneti olmaktan süratle kurtulmalıdır..."

Hanefi Avcı'dan Eymür'e salvolar

Hanefi Avcı da 04.02.1997 tarihinde Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı sıfatıyla TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na verdiği ifadesinde, Mehmet Eymür'ü özetle şöyle suçluyordu:

"PKK ile hukuk dışı yani yargısız infaz yöntemleri ile mücadele amacıyla Jandarma, Polis ve MİT'te özel üniteler kurulmuştur. MİT'te kurulan, hukuki olarak çete olarak adlandırılabilecek bu ünitenin başında Mehmet Eymür bulunmaktadır. Mehmet Eymür çetesinde, Mehmet Eymür'ün maiyetinde çalışan Özel Harpçi Astsubay Duran Fırat ve Yüzbaşı Kaşif Kozinoğlu ile Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ve Hadi Özcan isimli sivil kişiler ve mafya tabir edilen, kanunsuz, çek-senet işi yapan, ülkücü faaliyetlerinden hüküm yemiş, bir çok aşırı unsurlar bulunmaktadır...

Resmi kişilerin Mehmet Eymür ve resmi arkadaşlarının bu mafya tipi kanunsuzluklara fazlaca kaynaşmasından sonra, bu sahada çok büyük para olduğunu görmüşler ve kendilerine menfaat temini uğruna bu mafyalarla birlikte çek-senet tahsilâtı ve benzeri bir takım eylemler yapmışlardır. Hangi grubun yaptığının çok net bilinmemesine karşın, Behçet Cantürk'ün, Savaş Buldan'ın ve beraberinde gelişen beş on tane eylemin ve bir takım bombalamaların da bu gruplar tarafından yapıldığı kesindir.

PKK'nın etkinliğinin azalmasına ve üst makamların eylemlerin durdurulması talimatı vermesine rağmen bu kanunsuz eylemlerin kişisel menfaat temin etmeye yönelik olarak devam ettiği, bir takım kanunsuz eylemlerin resmi görev-devlet işi, gibi gösterilerek çıkar sağlanmıştır. İstanbul'da bütün zengin yabancı ve azınlık işadamlarının haraca tabi tutulduğu, kimi insanların çocuklarının kaçırılarak, kimi insanların da tehdit edilerek paralarının alındığı, Mehmet Eymür tarafından kurulan bu çetenin halen illegal faaliyetlerine devam ettiği bilinmektedir. Mehmet Eymür ve grubunun MİT adına değil, kendi adlarına faaliyet gösterdiği, Mehmet Eymür'ün MİT içerisinde, MİT Müsteşarı'ndan daha farklı bir konumda hareket ettiği, MİT'in çoğunluğunun bu grupla alakasının olmadığı da bilinenler arasındadır.

Çete elemanlarından "Yeşil"in geçmişte, Güneydoğu'da, Jandarma tarafından eleman olarak kullanıldığı, 1995 yılından sonra MİT'e geçtiği, halen bu grupların içerisindeki en büyük para tahsilâtçısı haline geldiği bilinmektedir. Yeşil'in telefon açıp, **"Şunu şunu ben öldürdüm. Biz Kontrgerillayız. Bize para vereceksin"** diye milyon dolarlar mertebesinde paralar istediği, iki İranlı'nın kaçırılması olayında da Yeşil tarafından telefon açılıp para istendiği, 300 bin DM ve 50 bin Dolar'ın Ziraat Bankası Ankara Heykel Şubesi'nin 0123843 Nolu hesabına yatırıldığı kanıtlanmıştır. Yeşil'in sahte kimliğiyle bankadan bu paraları çektiğini ve Jandarma'nın hem de Milli İstihbarat'ın bilmesine rağmen, Yeşil halen Milli İstihbarat tarafından yani Mehmet Eymür ve arkadaşları tarafından resmen eleman olarak kullanılmaktadır. Yeşil'le sürekli olarak görüştükleri, her iki tarafın

telefon irtibatları incelendiği zaman bu ilişkinin açığa çıkacağı, Cem Ersever'deki mobil telefonu halen Yeşil'in kullandığı, Yeşil'in elindeki patlayıcıların da MİT'in eline geçtiği de bilinenler arasındadır."

Avcı ifadesinde; "Nurullah Tevfik Ağansoy'un Emlak Bankası eski Genel Müdürü Engin Civan'ın vurulmasından sonra yurtdışına kaçırılışının Milli İstihbarat'ta görevli Yavuz Ataç tarafından organize edildiğini" söylüyordu.

Avcı; "Bu hususun Nurullah Tevfik Ağansoy'un Almanya ve Türkiye'de verdiği resmi ifadelerle sabit olduğu, Türkiye'deki ifadede Yavuz Ataç'ın kimliğinin gizlenerek hava yolları görevlisi gibi gösterildiği, kendisinin o tarihte İstanbul'da bu ifadeleri okuduğunu" da ifade ediyordu...

Bakın, Avcı daha neler anlatıyordu:

"Alaattin Çakıcı ve adamlarının bütün işlemleri eskiden beri MİT tarafından organize edilmekte, bunların yurtdışına giriş-çıkışlarında yardımcı olunmaktadır. Alaattin Çakıcı bir takım insanları tehdit ederse, Türkiye'de hemen devreye MİT'deki görevlileri girip yardımcı olmaktadır. Bursalı bir işadamı olan Erol Evcil'in Alaattin Çakıcı'yı birkaç defa kiraladığı ve eylemlerde kullandığı, Erol Evcil'in banka açmak istediği ancak buna devlet yönetiminde etkili olan ve Çiller'lere çok yakın konumda bulunan, aynı zamanda banka açma yetkisi de taşıyan bankacı Adil Öngen'in kendisini tehdit eden Alaattin Çakıcı'ya bankayı 2 milyon karşılığı açmak için söz verdiği bilinmektedir..."

Hanefi Avcı; "Alaattin Çakıcı'nın olayları MİT'teki Yavuz Ataç'a anlatması üzerine Yavuz Ataç'ın hemen devreye girip Erol Evcil, Adil Öngen ve diğer birtakım şahıslar ile toplantı organize edip Erol Evcil'e banka açma imkânlarını araştırdığını, Alaattin Çakıcı'nın MİT'in adamı olmakla birlikte jandarma ve polisle de görüştüğünü ve üçlü oynadığını, en çok Yavuz Ataç ile görüştüğünü, bu muhabere ve irtibatlardan kendisinin bilgisi olduğunu" sözlerine ekliyordu.

Avcı ifadesinde:

"Kocaeli Çetesi'nin başı şeklinde tanınan Hadi Özcan'ın sürekli MİT ile görüştüğü, özellikle her türlü ayak işlerini yapan ve Mehmet Eymür'ün bütün kirli işlerini yürüten, tüm mafya alemini tanıyan Duran Fırat'la irtibatlı olduğunu" beyan ediyordu...

Avcı, "Tarık Ümit olayı ile ilgili olarak, MİT'in birçok bilgiye sahip olduğu nedense mahkemeye bu olayların tamamının açıklanmadığı, bu bilgilerin Mehmet Ağar'a karşı tehdit unsuru olarak kullanılmak istendiği, Hakkı Yaman Namlı-Tarık Ümit ve Kıbrıs'taki banka olayının sırrını tam çözemediğini" de belirtiyordu.

"O bankaya Mehmet Eymür'ün de bir takım özel işlerde kullanmak üzere değişik isimlerde ortak olması gerektiği, bu konuda istihbaratı ve duyumu olduğu, bankanın ortaklarından Hakkı Yaman Namlı'nın da bu olaylarla ilgili epey bilgi sahibi olduğunu düşündüğü, Hakkı Yaman Namlı'nın Tarık Ümit olayı ve sonrasında Mehmet Eymür'ün düşüncelerine hizmet etmediği ve Mehmet Eymür'ün yanında yer almadığı için Hakkı Yaman Namlı hakkındaki birtakım bilgilerin dolaylı yöntemlerle basına sızdırılarak Hakkı Yaman Namlı'nın Mehmet Eymür'e yanaşmasının sağlandığı" da Avcı'nın anlatımlarında yer alıyordu.

Avcı'nın ifadesi bu kadar mıydı?

Olur mu?

Bakın daha neler söylüyordu:

"Tarık Ümit, daha öncesinde Emniyet'in sivil grubu içerisinde yer almıştır. Bu sivil grubun bazı eylemlerde, Tarık Ümit'in evini ve bürosunu kullandıkları ortaya çıkmıştır. Tarık Ümit daha sonra bir takım insanları tehdit ederek para almış ve bu arada saf değiştirerek Milli Emniyet'in safına geçmiştir. Tarık Ümit bildiklerini Mehmet Eymür'e anlatmıştır." Avcı; Ümit'in bu anlatımlarının bandının bile olduğunu ve bu bilgilerin el altından basına sızdırıldığını..." da iddia ediyordu.

Avcı, Yaprak TV olayı ile ilgili de şunları anlatıyordu:

"Antep'li Yaprak TV'nin sahibi Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılmasında fiilen yer aldığı iddia edilen, hatta arabanın içerisinde parmak izleri bulunan Müfit Sement adlı eski firariyi aslında MİT'in kullandığı ve Mehmet Eymür'ün bire bir görüştüğü bir kişi olduğu, kendi bilgisine göre, Mehmet Ali Yaprak'ın iki kez kaçırıldığı, birinci olayda Mehmet Ağar ve onlara bağlı ekipler tarafından kaçırıldığı iddiasının bulunduğu, ancak bu işte kullanılan sivil kişilerle paralarının verilmediği, bunun üzerine Mehmet Eymür'ün Müfit Sement'i arayarak "bakın size kazık atıldı. Siz bu adamı götürüp sorgulayın, olayın doğrusunu bulursunuz" diyerek ikinci kaçırma olayını organize ve tahrik ettiği, azmettirdiği, Mehmet Eymür'ün olay sonrası Müfit Sement'in kurtulması konusunda Yaprak TV'nin sahipleriyle irtibat kurduğu, bu konunun doğruluk derecesini kesin bilmediği, ancak halkın dedikodusu veya söylentisinin bu yönde olduğu, bu konuyla ilgili Mehmet Eymür'de çok fazla bilgi olması gerektiği..."

29 Kasım 2011 tarihinde Ankara Savcısı'na ifade veren Eymür ise, Yaprak TV ve Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılma olayı ile ilgili şunları söylüyordu:

"Mehmet Ali Yaprak kaçırılmadan önce yukarıda belirttiğim oluşum tarafından "Sen ölüm listesindesin, para vermediğin takdirde öldürüleceksin" diye tehdit edilmişti. Bunun üzerine Yaprak, yüklü bir miktar para ödemiş, bu ödemeyi de Mehmet Ağar'a yapmış. Ağar da bu parayı kimseye vermemiş... Bu duyumu teşkilatımızda o dönem çalışan Müfit Sement isimli şahıs ile yine bu olayın içinde yer alan ve İzmir'de antikacılık yapan ismini tam hatırlayamadığım şahıs tarafından öğrendim. Daha sonra Yaprak'ın ödediği bu paradan pay alamayan Çatlı ve ekibi Sedat Bucak'ın da bilgisi ve onun da işin içinde olduğu bir şekilde götürmüşler.

Müfit Sement isimli şahıs bana "Bizimkiler Mehmet Ali Yaprak'ı kaldırmışlar" dedi. Sedat Bucak'ın Siverek'teki evine götürdüklerini söyledi. Ayrıca yukarıda belirttiğim Ağar'ın para alma olayını da bu esnada anlatmıştı. Daha önce Yaprak'la arkadaş olan ve benim de tanıdığım Haluk isimli şahıs beni telefonla ara-

yarak Yaprak'ın kaçırıldığını söyledi. Ayrıca Yaprak'ın bu şekilde ikinci defa kaçırıldığını belirtti. Haluk isimli şahısla da Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı'nın yanında tanışmıştım.

Haluk isimli şahsa "Sedat Bucak'ın Siverek'teki evlerine bakın" dedim. O da "Tamam abi" dedi. Mahalli polise haber verdiler ve hakikaten de Yaprak, Siverek'te bulundu ve kurtarıldı. Hatta telefon konuşmasında ben Haluk'a "Yaprak'ın tekin bir şahıs olmadığını" söylediğimde, "Abi bu hayat meselesi. Yaprak, benim yakınım" dedi. Hatta bu konuşmalar Hanefi Avcı tarafından kayda alınmış. Çünkü Hanefi Avcı o dönemde bizi gayrı resmi dinliyordu. O dinleme kayıtları şu an nerededir bilemiyorum. Mehmet Ali Yaprak kendisini kimlerin kaçırdığını biliyor, o da o dönemde korktuğu için isimleri kesin olarak tanımadığını söylemiş olabilir ama Müfit Sement isimli şahsı bulduğumuz zaman benim anlattıklarımı teyit eder. Çünkü Müfit Sement ilk önce bize bu işin içinde kendisinin olmadığına dair ifadede bulunmuştu. Biz de kendisine inanarak, onu bu işin dışında tutmaya çalıştık. Hatta sonradan öğrendik ki Müfit Sement de bu işin içindeymiş. Sonra kendisiyle ilişkimizi kestik..."

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, "Mehmet Ali Yaprak ve Kaçırılması" başlığı altında, Yaprak TV olayı ve Müfit Sement-Eymür ilişkisini işlediği raporunda; "Ömer Lütfi Topal'ın öldürülmesi ile Gaziantep'te Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılmasıyla gelişen olaylar arasında irtibat vardır" diyerek şöyle yazıyordu:

"Mehmet Ali Yaprak bir işadamıdır. Radyo ve TV'si ve şirketleri vardır. Gerçekte ise fevkalade güçlü bir çete reisidir. Mehmet Ali Yaprak gibi güçlü bir reisin kaçırılması, kolay ve herhangi bir çetenin üstesinden gelebileceği bir iş değildir.

M. Ali Yaprak olayı ile ilgili MİT'in takdimi şöyledir:

'M. Ali Yaprak 24 Aralık 1995 seçimlerinden önce seçim masrafları olarak Mehmet Ağar'a dolayısıyla DYP'ye 500 milyar lira yardımda bulunmuştu. Mehmet Ali Yaprak Gaziantep'deki Yaprak TV ve Hidayet Turizm Firması'nın sahibi olup, esas ge-

lirini Suriye ve Suudi Arabistan bağlantılı uyuşturucu ticaretinden sağlamaktadır.

M. Ali Yaprak'ın seçimlerden önce Mehmet Ağar'a verdiği paralardan haberdar olan Abdullah Çatlı adı geçenden kendilerinin de para almaları için Ercan Ersoy ve Ayhan isimli polis memurlarının da aralarında bulunduğu bir ekibe M. Ali Yaprak'ı kaçırtmış, olayda altı yedi şahıs polis maskesiyle görev almıştır. M. Ali Yaprak'ın evi ve işyeri ile ilgili istihbarat, Abdullah Çatlı'nın isteği doğrultusunda, Gaziantep'te halı saha işleten ve Mehmet Ali Yaprak'la geçmişten sorunları bulunan Ülkücü görüşlere mensup Yahya adlı şahsa verilen talimatla temin edilmiş ve anılan ile yapılacak pazarlık sırasında olayın videoya kaydedilmesi planlanmıştır. Kaçırılma olayını erken saatlerde gerçekleştiren şahıslar, Mehmet Ali Yaprak'ı Siverek'e götürmüşlerdir. Olayın polise intikalini müteakip, olayın istihbaratını yapan Yahya Efe adlı şahsın kardeşi, polis tarafından Gaziantep'te gözaltına alınmıştır.

Bunun yanı sıra, söz konusu olayla ilgili olarak Mehmet Eymür tarafından "Gaziantep'li Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılmasından sonra, Gaziantep'te ikamet eden Haluk Koral isimli bir tanıdığının telefonla kendisini arayarak, kaçırılan Gaziantepli zengin işadamının yakın tanıdığı olduğunu belirterek yardım istediğini, adı geçene direkt bir yardımının olamayacağını, ayrıca kaçırılan şahıs hakkında da müspet şeyler söylenmediğini, ancak Mehmet Ali Yaprak'ın Abdullah Çatlı tarafından kaçırıldığına dair bir duyum alındığını, adı geçenin Siverek'e götürüldüğünün söylendiğini, bu nedenle Bucaklarla görüşmesinin yararlı olabileceğinin" belirtildiğini, bir süre sonra Haluk Koral'ın tekrar kendisini arayarak, Mehmet Ali Yaprak'ın serbest bırakıldığını, söylenenlerin doğru çıktığını bildirdiğini, olaydan bir müddet sonra Operasyon Başkanlığı'ndan bir personelin gelerek; eski elemanlarımızdan Müfit Sement'in isminin de kaçırılma olayına karıştırıldığını, Müfit'in bize bilgi getirmek için olay tarihinde Gaziantep'e gittiğini, olayda aktif rol almadığını bildirdiğini, Abdullah Çatlı'nın kendisinden video kamerasını alıp

Gaziantep'e gelmek istediğini, Gaziantep'e gittiğinde kaçırılma olayını gidişinden önce öğrendiğini, bu nedenle aynı gün İstanbul'a geri döndüğünü" ifade ettiğini, bu bilgiler üzerine Haluk Koral'la temasa geçilerek, ilk görüşmede verilen bilgilerin Müfit Sement'ten alındığını, bu nedenle yardımcı olan anılan şahsı olayın içine katmamalarının yararlı olacağını söylediğini, Haluk Koral'ın bunu kabul ettiğini,

15.02.1997 tarihinde ise personelimiz yeni öğrendiği hususlarla ilgili olarak yaptığı açıklamada; "Müfit Sement'in olaya anlattığından fazla girdiğini, Siverek'e gidip Mehmet Ali Yaprak'ın sorgulanması sırasında videoya kaydettiğini, ayrıca Mehmet Ali Yaprak'ın iki kez kaçırıldığını, ilk kaçırmaya İbrahim Şahin ekibi ile Cengiz Cömert (geçmiş dönemde bilgilerinden istifade edilmiştir) ve Hasan Aydostlu'nun (İngiltere'de Nafiz Bostancı işine karışan ve geçmiş dönemde Muğla'da bilgilerinden istifade edilen) de katıldığı, Cengiz Cömert'in kaçıran gruba, Mehmet Eymür'ün de işin içinde olduğunu söyleyerek Mehmet Ali Yaprak'tan gasp edilen paradan namına para aldığını, olayın polisler arasında da böyle bilindiğini söylediği" hususları iddia edilmiştir.'

Bu anlatımda çeşitli yanlışlar ve olayı farklı mecraya götüren ifadeler vardır. Yaprak, Hidayet Turizm'in sahibi değildir. Yaprak'ın kaçırılmasını Hidayet Turizm ilgililerinin organize ettiğini, hedefin, captagon imalathanesinin yerini öğrenmek ve orijinal captagonun içine ilave edilen ve "Hacı'nın malı" olarak Arap aleminde meşhur olan uyuşturucunun formülünü zorla almak olduğu bilinmektedir.

Kaçırma olayını Çatlı'nın bir grup polisle organize ettiği, Yaprak'tan serbest bırakma karşılığı 1-2 milyon mark alındığı, aslında Hidayet Turizm'in 10 milyon mark ödediği, fakat bu miktardan kaçıranların haberdar olmadığı ve pay alamadıkları, gerçek ödemenin miktarının öğrenilmesi-duyulması üzerine Çatlı ve ekibinin Ankara ile ilişkilerinin bozulduğu hatta koptuğu iddia edilmektedir.

Bu durum karşısında polislerin ve Çatlı'nın Yaprak'ı ikinci

kere kaçırdıkları, konuşturdukları, konuşmaları videoya kaydettikleri, bandın bir suretinin Bucaklar'a, bir suretinin Müfit Sement vasıtasıyla Mehmet Eymür'e teslim edildiği, orijinal bandın ise Ankara'yla yapılan pazarlık sonucu imha edildiği de iddialar arasındadır.

Haluk Koral'ın Eymür'ü aradığı ve yardım istediği de doğru değildir. Eymür, Müfit Sement'i kurtarmak için devreye girmiş, yüzleştirme yapılması, araçta bulunan parmak izinin Sement'e ait olması sebebiyle olayın kapatılması yönünde gayret sarfetmiştir.

İkinci kaçırma olayının, Ankara'nın bilgisi ve tasvibi dışında olması, polisin sert reaksiyonunu farketmesi üzerine Eymür, Sement'in adının ortaya çıkmaması için Yaprak grubunun etkili isimlerinden Haluk Koral'la temasa geçmiştir.

Neticede savcının "yüzleştirme" kararı da uygulanmamış, tarafların olayın büyümemesi, kendi hesaplarını kendilerinin zaman içinde görme arzusu ile kapatılmıştır.

Başbakanlık, Gaziantep Savcısı'nın işlemlerindeki eksikliği Adalet Bakanlığı'na Ocak 1997'de bildirmiş olmasına rağmen Eylül 1997'deki yazımıza kadar Bakanlık, eski bakan Şevket Kazan'ın talimatına rağmen harekete geçmemiştir.

Bu kısa takdim, Devlet'in ilgili ve yetkililerinin uyuşturucu konusunu, kaçakçılığı, kirli parayı, Devlet'in tahribi pahasına nasıl ele aldıklarını gösteren ilgi çekici bir örnektir.

Kaçıran grupların her defasında işin içinden sıyrılabilmeleri ancak bu ilişkilerle mümkün olabilirdi.

Her iki kaçırma olayında güvenli bölge olan Bucaklar'ın kontrolündeki topraklara gidilmesi, üzerinde durulması gereken bir noktadır.

Sistem; MİT'teki ve emniyetteki bilgilere rağmen çalışmaya devam etmektedir. Kaçakçıların devletten güçlü olamayacağı karşısında, devletin elinin kolunun nasıl bağlandığı araştırılmalı,

soruşturulmalıdır..."

Kutlu Savaş, raporunda Mehmet Eymür'ün MİT ajanı Müfit Sement'i kurtarmak için yaptıklarını bakın nasıl eleştiriyordu:

"Mehmet Eymür ve grubu Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılışında araçta parmak izi bulunan Drej Ali grubundan Müfit Sement'in kurtarılması için Yaprak grubuyla görüşmekte hatta Müfit Sement MİT'te Eymür'ün telefonuyla Yaprak'ın yetkili adamıyla müzakere ve pazarlık yürütmektedir. Görüşmenin detayı ülke için hüzün vericidir. Yaprak çetesinin yetkilisi "mütecaviz ve tehditkar" bir edayla "Eymür'e söz verdiklerini, polis vesairenin işi olamayacağını, kendilerinin sözlerini tutacaklarını, kendi bölgelerinde sadece kendilerinin hakim olduğunu" belirtir bir tarzda konuşmaktadır.

MİT yetkilileri bu rezalete katlanmakta, Yaprak'ın telefonlarını polis ise ses çıkarmamakla bu devlet ayıbının içinde yer almaktadır..."

Kutlu Savaş, raporunda; **"Müfit Sement MİT'te Eymür'ün telefonuyla Yaprak'ın yetkili adamıyla müzakere ve pazarlık yürütmektedir. Görüşmenin detayı ülke için hüzün vericidir"** demektedir.

Oysa ülke için daha büyük hüzün verici olay, MİT Ajanı Müfit Sement'in ve yine bir başka MİT irtibatlısı ve Tayyip'in kankası Hasan Yeşildağ'ın koruma kalkanı altına alınmalarıdır. Bu konuya gelmeden önce, dönelim tekrar Avcı'nın anlatımlarına:

"Olayın özünde Mehmet Ağar ile Mehmet Eymür çekişmesinin bulunduğu, MİT içerisinde, Mehmet Eymür ve beraberindeki grubun hep illegal insanlarla çalıştığı, aşırı sağcı, yatmış çıkmış ülkücülerle beraber hareket ettiği, Mehmet Eymür'ün bunu kendisine bir görev biçimi bildiği, neticede, bu gruplar arasındaki çekişmenin gittikçe büyüdüğü ve kendilerine bağlı mafyacı unsurların bile çatışmasına sebep olduğu..." bilinmektedir."

MİT Müsteşarlığı'na verdiği savunmalarında "Hayatımın hiçbir döneminde özel hayatımla ilgili gizli bir işim olmadı" sözleri ile oldukça komik olan Mehmet Eymür, oldukça ilginç bir

olaya da değiniyordu. Hanefi Avcı hakkında; "Teşkilata ait telefonları dinleyen Hanefi Avcı'nın Suriye'de bir banka kurma konusundaki çalışmalarımızı saptırarak böyle bir iftiraya başvurduğu anlaşılıyor" diyordu.

Yani MİT ne yapmış?

İstihbarat dışında her şey... Üstelik buna Suriye'de banka kurmak da dahil... Ama telefonlarını Hanefi Avcı'ya bile dinletmiş, haberi olmamış.

Şimdi boşuna mı PKK'yı kuran, destekleyen, koruyan ve kollayan ABD'den "anlık istihbarat" dileniyoruz.

Devlette karanlık ilişkiler

MİT'çi Mehmet Eymür, Hanefi Avcı'nın Adil Öngen ve banka kurma olayı ile ilgili idialarına, **"ölümden kurtulan Adil Öngen'le olan yakın dostluğum dışında bir ilişkim yoktur"** diyordu.

Erol Evcil, Askeri Mahkemece tutuklandığında verdiği ifadesinde, Eymür'ün "yakın dostum" dediği Adil Öngen ve Türk Ticaret Bankası'nı satın almak istemesi olayını şöyle anlatıyordu:

"Ben Türk Ticaret Bankası'na talip olduğum süre içerisinde karşıma Adil Öngen isimli bir şahıs çıktı. Bu şahsı bana dönemin Türk Ticaret Bankası Genel Müdürü Oğuz Özkan tanıttı.

Oğuz Özkan bana, Adil Öngen'in bankanın genel müdürünü değiştirecek güçte Çiller ailesine yakın olduğunu, bu konularda çok etkili bir isim olduğunu söyledi."

Erol Evcil, bankayı alamaması ile ilgili olarak da şunları söylüyordu:

"Benim kredilerimin Cavit Çağlar'a gittiğini düşündükleri için engellediler. Gerekçe, daha önce DYP içerisindeki, Cavit Çağlar-Tansu Çiller anlaşmazlığıydı. Adil Öngen, Gencay Çakıcı ile çok samimi olduğu için bu konudan Alaattin Çakıcı'nın haberi oldu...

Alaattin Çakıcı aracılığıyla Gencay Çakıcı, Adil Öngen ve ben

İstanbul'da bir otelde buluştuk. Eğer bu bankayı alabilseydim, İş Bankası'ndan 35 milyon dolar daha kredi alacaktım. Benim o güne kadar İş Bankası ile herhangi problemim yoktu. Günü gelen kredilerimin faizlerini ödüyordum. İş Bankası'ndan alacağım kredi ile Türk Ticaret Bankası'nın borcunu kapatacaktım. Bu bankadan yüzde seksenle aldığımız krediye yüzde üçyüzaltmış olarak faiz uyguladıklarından faiz kıskacında boğuldum. O sırada bankanın genel müdürü değişmişti. Banka sözleşmesine göre; banka, faizlerini istediği kadar yükseltebilirdi.

Eğer Adil Öngen isteseydi ilk yemekte bu işi bitirebilirdi...

1996 yılının haziran ayında Alaattin, Adil Öngen'e baskı yaptı. Adil Öngen, MİT Operasyon Dairesi Başkanı Yavuz Ataç'ın arkadaşıydı. Ve ayrıca MİT Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür ile de arası çok iyiydi.

Yavuz Ataç, Alaattin Çakıcı ile görüşerek Adil Öngen'in iyi bir kişi olduğunu, rahat bırakılmasını istedi. Ben ise onun bize yamuk yaptığını, bu konuda bir de beni dinlemesini söyledim. Bunun üzerine Yavuz Ataç ile görüşme yaptım. Bu görüşmede fabrikanın durumu ile kendi durumumu anlattım. Daha sonra ben, Adil Öngen, Avukat Aydoğan Semizer ve Yavuz Ataç buluştuk. Bu buluşmayı Alaattin organize etti. Yavuz Ataç ortadaki gerginliği kaldırmaya çalıştı, anlaştık..."

Askeri Mahkemece asker kaçağı olduğu gerekçesiyle tutuklanan Erol Evcil, Kasımpaşa Askeri Cezaevi'ne gönderiliyordu. Burada iki ay yattıktan sonra 10 Nisan 1997 tarihinde tahliye edildi. Evcil cezaevindeyken, 12 Mart 1997 günü Mehmet Eymür ve Yavuz Ataç'ın yakın dostları bankacı Adil Öngen silahlı saldırıya uğradı. Aracı zırhlı olmasına rağmen olayda yaralanmaktan kurtulamadı. Öngen, olayı daha sonra 11 Ekim 1998'de Radikal Gazetesi'nden İsmet Berkan'a şöyle anlatıyordu:

"Erol Evcil, Türkbank'tan kredi alıyormuş. Bankanın teftiş kurulundan eski bir dostum Nuran Atahan bu kredilerde usulsüzlük görmüş, engellemiş. Bunun üzerine Alaattin Çakıcı, Nuran'ı tehdit etmiş. Nuran bana geldi, ben Alaattin'in kardeşi

Gencay'ı aradım, Nuran'la konuşturdum. Hatta Alaattin'e 'Bu işe karışma' dedim. Çünkü pislik vardı. Ama Bursalı kredi istemeye devam etti, Çakıcı da tehdide devam etti. Benim bu işe engel olduğumu düşünerek beni de tehdit etti.

Ben de kendi tedbirlerimi aldım. Nuran sonunda tehditlerden yıldı, bana telefon edip, 'Ben istifa ediyorum, bırakıyorum' dedi. Ben de Alaattin'e telefon edip, 'İşte, sonunda istediğiniz oldu' dedim. Ama bundan sonra bankanın yönetim kurulu yedi kişiden dört kişiye indi; çünkü istifalar oldu. Yönetim Kurulu'nda karar alınamaz hale geldi. Bunun üzerine, Alaattin benim bir etkim olacağını düşünerek beni aradı, yönetim kuruluna atanmak üzere bazı isimler bildirdi. 'Yapamayacağımı, böyle bir gücüm olmadığını' söyledim. Alaattin buna çok kızdı. Benim vurulmam 1997 Mart ayındadır...

Özer Çiller'i yirmi yıldır tanırım. Çünkü ben Şişli Şube Müdürü'yken, o da Çukurova grubundaydı. Tanışıklığımız oradan başlar. Ortak olduğum iddia edildi; ama ortak işim yok, sadece bir gayrı menkul alım satımı oldu, onlardan ev aldım. Tansu Hanım'la hayatımda ilk kez bu yaz Marmaris'te yüz yüze geldim, tanıştım..."

Adil Öngen, Radikal Gazetesi'ne bu açıklamayı geç de olsa 12 Mart 1997'de vurulmasının ardından, 1 Mayıs 1997 günü Flash TV'ye telefonla katılan Alaattin Çakıcı'nın iddialarına bir nevi cevap olarak yapıyordu:

"Çakıcı, Adil Öngen'in bankalar dahil bir çok konuda Özer Çiller'in müşavirliğini yaptığını söylemişti. Çakıcı söylemlerine Adil Öngen'in o günlerde Kanal 6'nın sahibi Mehmet Kurt, Ahmet Özal ve Erol Evcil'den 20 milyon TL istediğini de ekliyordu. Zira Çakıcı'ya göre DYP'li Devlet Bakanı, Ahmet Özal ve Erol Evcil'le bir araya gelip, "Kanal 6 Televizyonu'nu alıp, Çiller yanlısı yayın yaparsanız Türk Bank'ı size veririz" demişti.

Bunun üzerine Çakıcı, Mehmet Kocabaş aracılığıyla Mehmet Kurt ve Ahmet Özal'ı buluşturmuş ve Mehmet Kurt da bu isteği kabul etmişti. Ancak Çakıcı'ya göre Adil Öngen'in 20 milyon

dolar isteği olayı bozmuştu. Çakıcı, konuşmasını şöyle sürdürüyordu:

"Öngen, Ali Balkaner'in de müşaviridir. Bu bankayı Ali Balkaner'e pazarlıyor. Onun neticesinde baktık biz alamıyoruz. Biz alamıyorsak, kimse almasın. Benim amacım banka değil..."

Hanefi Avcı karanlık işler yapıyordu

Eymür, 29 Kasım 2011 tarihinde Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nda verdiği ifadesinde, her fırsatta kendini suçlayan Avcı'ya bindirdikçe bindiriyordu. Eymür; "Hanefi Avcı karanlık işler yapıyordu" şeklindeki açıklamalarına şöyle devam ediyordu:

"Hanefi Avcı'nın karanlık işler yaptığını biliyorum. PKK Örgütü içerisinde bulunup da Pişmanlık Yasası'ndan yararlanan şahısları İstanbul İli'ne getirdiğini ve bu şahısları kullandığını biliyorum. Her ne kadar Hanefi Avcı Susurluk Komisyonu'ndaki ifadesinde söz konusu oluşumu deşifre eden açıklamalar yapmış olsa da, söz konusu ifadeleri ayrıntılı incelendiğinde Avcı, Ağar'dan bir kez bahsetti... Sanki olayın bir tek sorumlusu Yeşil'miş gibi bahsetti. Olayı asıl yapan ve yaptıranları sakladı. Hanefi Avcı söz konusu cinayetler işlendiği zaman; özellikle Behçet Cantürk, Savaş Buldan ve Medet Serhat cinayetlerinde İstanbul İstihbarat Müdürü olarak görev yapıyordu.

Abdullah Çatlı'yı Abdullah Çatlı olarak biliyordu. Hatta Abdullah Çatlı'nın evinde bildiğim kadarıyla o tarihte arama da yapmıştı. Hiçbir şekilde Abdullah Çatlı'ya dokunmadı.

Yine söz konusu faili meçhulleri yapanları bulmaya yönelik çalışmalar yapılmadı. Ayrıca, Hanefi Avcı, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı'yken Genel Müdür de Mehmet Ağar'dı. Yine İstihbarat Daire Başkanı Emin Aslan'dı.

Emin Aslan, Mehmet Ağar'ın sağ koluydu. Her türlü pasaport veren, resmi belge düzenleyen ve resmi belgelerde imzası bulunan şahıs Emin Aslan'dı.

Benim tahminime göre Emin Aslan ile Hanefi Avcı'nın bu

işlerden haberinin olmaması mümkün değildir. Zaten o günlerde hatırlarsınız Gebze'de yakalanan iki itirafçı üzerinde sahte kimlikle ve silahla ve telsizle ele geçiriliyorlar, kendilerine soru soran polislere "Biz Hanefi Avcı ile çalışıyoruz" diye söylüyorlar, ondan sonra da bırakılıyorlar..."

MİT'i uyardım; Bu şebekeye dikkat

MİT'çi Mehmet Eymür, "MİT'i uyradım; Bu şebekeye dikkat" şeklindeki sözleriyle de, Silivri Cezaevi'nde öldürülen Kaşif Kozinoğlu'nu hedef alıyordu:

"Susurluk olayı patlak vermeden önce MİT Kontrterör Dairesi Başkan Yardımcısı olarak tüm MİT Bölge Başkanlıklarına bir yazı yazdım. Devlet içinde görev yapan etkili şahısların güdümünde bir kısım kamu görevlilerinin de içinde olduğu, siyasi cinayetler işleyen, haraç toplayan bir terör örgütü geliştiği, isimlerini tek tek yazdığım bu şahısların izlenerek konu üzerinde hassasiyetle durulması gerektiğini belirten bir yazı yazdım.

Yazı üzerine daha sonra duyduğum kadarıyla MİT İstihbarat Başkanı olan Miktad Alpay isimli kişinin bu yazıyı tek tek bölge başkanlıklarından geri aldığını, yazının kayıtlı olduğu defteri eksilterek, yeni kayıt defteri açtığını öğrendim...

MİT Başkanlığı'nın yabancı istihbaratçılar gibi operasyonel bir birliği olmadığı için bazı zafiyetler ortaya çıktı. Bunun için MİT Başkanlığı olarak Özel Harp Dairesi'nde görev yapmış bazı askeri şahısların MİT bünyesine alınması kararı çıktı.

Bu kapsamda Albay Orhan Çoban başkanlığında 5-6 kişilik bir ekibi MİT Başkanlığı'na aldık. Ancak ben bunlardan Kaşif Kozinoğlu'nun MİT'e alınmasına karşı çıktım. Çünkü, Kozinoğlu'nun, özel harpte de problemleri olduğu için, bir çok gayrı yasal işlere karıştığını duymuştum.

Bu durumu Orhan Çoban'a aktardığımda "Biz ekip olarak gelir gideriz, bu isteğiniz ayıp olur" dedi. Karşı çıkmama rağmen Kozinoğlu da MİT'e alındı. Kozinoğlu MİT'te görevliyken altındaki subayla birlikte kendi kendine İHD Başkanı Akın

Birdal'ı öldürmek üzere plan yaptığı istihbaratı bana geldi. Bana sordular, 'Bu olaydan haberiniz var mı' dediler. Ben de 'haberimin olmadığını' söyledim. Bunun üzerine soruşturma açtım, ifadesini aldım ve Kozinoğlu'nu cezalandırdım. Buna ilişkin tüm yazılı belgeler MİT Başkanlığı'nda vardır..."

Yasadışı faaliyetleri nedeniyle iki kez MİT'ten kovulan ve yaptığı açıklamalar defalarca MİT tarafından yalanlanan Eymür'e bir yalanlama da Kozinoğlu hakkında söylediklerinden geliyor, böylece Eymür MİT tarihinin en çok yalanlanan ismi unvanına kavuşuyordu.

18 Haziran 2012 tarihinde MİT tarafından Ergenekon davalarının görüldüğü Mahkeme'ye gönderilen yazıda, "Kozinoğlu'nun belirtilen eylemleri hakkında hiçbir kayıt yoktur" deniyordu...

Tetikçileri

Tarih;

20 Kasım 1979!

Prof. Dr. Ümit Doğanay; İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi Dekan Yardımcısı ve yine aynı Üniversite'ye bağlı Hukuk Fakültesi'nde Öğretim Üyesi'ydi. O gün arkadaşı Kimya Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Fikret Baykut'la beraber okula gideceklerdi.

Doğanay, otomobile binerken ailesi balkondan kendisine el sallamış, aracın hareket etmesini bekliyorlardı. Doğanay da Fikret Baykut'un... Onlar beklerken; biri kadın dört kişi aracın yanına geliyor ve araçta oturan Doğanay'ın üzerine yaylım ateşi açıyorlar, bu ateş sonucu Prof. Dr. Ümit Doğanay ailesinin gözleri önünde hayatını kaybediyordu.

Saldırıda Baykut'un makam şoförü İsmail Songar ağır, apartman görevlisi Nurettin Dündar ise hafif yaralanıyor, olay yerinde yapılan aramada 9 mm'lik 23 adet boş kovan bulunuyordu.

Polis, olayda yaralanan iki kişinin ve tanıkların ifadesi üzerine

katillerin temsili resmini çizdi. Ardından Aralık 1980'de zanlılar yakalandı.

1983 yılında açılan davanın iddianamesine göre, Ümit Doğanay'ın öldürülmesi ile ilgili olarak; "Ahmet Sefa Kırlı'nın sevk ve idaresindeki otomobille olay yerine, Cihat Sever ve Ahmet Sefa Kırlı'nın çeşitli tabancalarla ateş ederek Ümit Doğanay'ı öldürdükleri, bu eylemin emrini ise İstanbul ÜGD Şube Başkanı Recep Öztürk'ün verdiği" belirtiliyordu.

İddianamede herkesin bildiği birçok gerçek gizleniyordu. Doğanay'a ateş eden üç kişiydi. Bir kadın da eylemde kullanılan araç içinde bekliyordu.

Prof. Dr. Ümit Doğanay'ın öldürülmesi olayının failleri arasında iki isim daha bulunuyordu:

"**Müfit Sement**!"

Ve

"**Hasan Yeşildağ**!"

Bugünlere boşuna gelmedik, dün, Hukuk Hocaları başta olmak üzere öğretim görevlilerini katlettiler, bugün ise ortada kalmayan Hukuk'un kendisini...

Müfit Sement ve Hasan Yeşildağ, isimleri bizlere hiç de yabancı değildi.

Nereden tanıyoruz onları?

Müfit Sement adı Yaprak TV'nin sahibi Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılması olayına karışınca ünlü oldu. Sement, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın raporları ve Eymür'ün önce inkar sonra kabul ettiği anlatımlarına göre kendisine bağlı çalışan MİT görevlisiydi.

Müfit Sement, aynı zamanda Mehmet Eymür'ün kankasıydı.

Kutlu Savaş, ne diyordu raporunda;

"Müfit Sement, MİT'te Eymür'ün telefonuyla Yaprak'ın yetkili adamıyla müzakere ve pazarlık yürütmektedir. Görüşmenin detayı ülke için hüzün vericidir"

Başka?

"Haluk Koral'ın Eymür'ü aradığı ve yardım istediği de doğru değildir. Eymür, Müfit Sement'i kurtarmak için devreye girmiş, yüzleştirme yapılması, araçta bulunan parmak izinin Sement'e ait olması sebebiyle olayın kapatılması yönünde gayret sarfetmiştir..."

Prof. Dr. Ümit Doğanay'ın katil zanlılarından **Hasan Yeşildağ** ise; MİT ile irtibatlı bir başka isim. Öyle ki, İsviçre'deki MİT görevlilerinin bile gözdesi... Aynı zamanda dünden bugüne Tayyip'in kankası...

Gelin Prof. Dr. Ümit Doğanay'ın katil zanlısı Hasan Yeşildağ'ı daha yakından tanımak için, bugün Tayyip'in damadının başında bulunduğu holdingin gazetesinde yazan **Mahmut Övür**'ün, Tayyip muhalifi olduğu günlerden kalan yazısını **"Takunyalı Führer"**adlı kitabımdan tekrar okuyalım:

"Kim şu Hasan Yeşildağ?

Bir süre önce Türkiye'de ciddi bir **'yargı skandalı'** yaşandı. Skandalın nedeni; gazeteci Abdi İpekçi'nin katili Ağca'nın 'yanlışlıkla' salıverilmesiydi.

Sonunda yanlıştan geri dönüldü ve Ağca yeniden cezaevine girdi. O süre içinde dikkat ettiyseniz, Türkiye'nin geleceğini ilgilendiren, geçmişindeki karanlık noktalar enine boyuna tartışıldı.

Çok şey söylendi ama hiçbir şey yapılmadan bir dahaki karanlık olaya kadar tartışmaya ara verildi. O günlerde, bunun kadar olmasa da önemli bir 'ayrıntı' daha dikkatlerden kaçtı.

Adeta, **'şeytan ayrıntıda gizlidir'** sözünü haklı çıkartacak bir ayrıntıydı bu...

Şimdi o günlere dönelim ve o kaotik ortamda kaybolan o ayrıntıya dikkat çekelim.

Ağca yanlışlıkla salıverildikten sonra yakalandığında, kardeşi Adnan Ağca cezaevinin önünde medya ordusu karşısında isyan ediyordu.

Öfkeliydi Adnan Ağca. O öfkeyle ileri geri bir sürü şey söyledi. Söylediklerinin içinde elle tutulamayacak saçma şeyler de vardı, gerçekten düşündürücü iddialar da...

İşte Ağca'nın iddialarından biri:

"Başbakan'ın gizli kasası Hasan Yeşildağ. Hergün gizli gizli görüşme yapıyorlar. Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ, Kartal'da beraberlerdi."

Şaşırtıcı değil mi? Ne demek istiyor acaba?

İnsanın aklına "yine deli saçması bir iddia ortaya atılarak kafaların karışması amaçlanıyor" düşüncesi geliyor.

Ama ya öyle değilse?

İşin doğrusu Adnan Ağca'nın bu sözlerini büyük çoğunluk **"deli saçması"** olarak değerlendirdi ki, sadece bir televizyon bülteninde yayınlandı. Ve hiç kimse bu sözlerin ne anlama geldiğini de sormadı.

Sahi kimdi bu Hasan Yeşildağ?

Adnan Ağca'nın günahına girip sorguladığı biri mi, yoksa bugün önemli işleri olan ama dünü bir hayli **'bilinmez'** biri mi?

Bu sorulara **Hasan Yeşildağ**'ın bir cavabı var mı bilmiyoruz. Ama bildiğimiz başka şeyler var. **Hasan Yeşildağ adını özellikle AKP İstanbul camiası çok iyi biliyor.**

Çünkü Yeşildağ'la Başbakan Erdoğan'ın ilişkisi bir hayli gerilere uzanıyor. Bu ilişkinin derinliği bir yana, su yüzüne çıkması Saray Cezaevi dönemine denk düşüyor. Başbakan Tayyip Erdoğan, 4 aylık hapis cezasını tamamlamak için Saray Cezaevi'ne girdiğinde onu karşılayan kişi Hasan Yeşildağ'dı."

Şimdi burada biraz duralım. Tayyip'in, aleyhinde en küçük bir yazı yazan isimlerin hakkında hemen milyarlarca liralık tazminat davaları açıp kişiyi yıldırma yoluna gittiği herkesin bildiği bir durumdu. Tayyip'in tazminat davaları ile yıldıramadığı insanları ise Ergenekon tertibi ile cezaevlerine gönderdiğini sağır sultan bile duymuştu.

Ancak,

Her ne hikmetse, kendi gazetesinde pardon damadının gazetesinde daha önceleri kendi aleyhine yazan Mahmut Övür ise maaşına zam alıyor ve yazılarına devam ediyordu, bir tek farkla muhaliflikten yandaşlığa yatay geçiş yapıyordu.

Bu yatay geçişte neler etken olmuştu?..

Mahmut, Ağca'nın kardeşinin iddialarına, hani canım şu Hasan Yeşildağ'ın Tayyip'in gizli kasası olduğuna dair iddialarına artık sütunlarında bırakın o denli geniş bir şekilde yer vermeyi, tek satırla olsun ima bile etmiyordu.

Sahi neden?

Ya Tayyip, hemen hemen aleyhindeki bütün yazı yazan kalemleri Silivri'ye göndertirken, bu Mahmut'a bol sıfırlı maaşla neden kendi gazetelerinde yazı yazdırmaya devam ediyor?

Garip değil mi?

M. Ali Ağca'nın kardeşi ve damadın gazetelerinin yazarı tarafından **Tayyip Erdoğan**'ın gizli kasalarından biri olarak tanımlanan **Hasan Yeşildağ**'ın AKP'li Meclis Üyesi kardeşi **Zeki Yeşildağ**'ın, **Engin Civan**'ın kız kardeşi ile evlendiğini aktarmıştım.

Daha önce de belirttim. Abdullah Gül'ün kankası Hanefi Avcı'nın anlatımlarına göre; **Mehmet Eymür, Tarık Ümit ve Engin Civan** birbirlerine paralarını emanet edecek kadar yakın ilişki içindeydiler.

Ülkemizde işlenen cinayetler, katliamlar incelendiğinde hep aynı yapı, hep aynı isimlerle oluşan ortaklıklar öne çıkıyordu.

Okyanus ötesinden Ergenekon adı ile uydurdukları örgüte; Fetullahçıların, Tayyip'in ve irticai oluşumların ipliğini pazara çıkaran insanları, PKK ve diğer örgütlere ülkeyi dar eden kahramanları, kiraladıkları kanı ve soyu bozuk birkaç provokatöre değişik gerekçelerle aratıp, türlü türlü bahanelerle konuşturup, sonra da onlarla bağlantıları varmış gibi iftira atıp, Atatürkçü insanları terör örgütü elemanı olarak yaftalıyorlardı.

Ardından, Adliye içindeki F Tipi yapılanmaya dâhil hâkim ve savcılarla tutuklattırarak hedeflerine ulaşıyorlar...

Bu arada daldık Hasan Yeşildağ, Tayyip ilişkilerine Prof. Dr. Ümit Doğanay olayını unuttuk. Hadi tekrar dönelim konumuza:

Müfit Sement ve Hasan Yeşildağ, Aralık 1980'de Doğanay'ın katil zanlıları olarak yakalanıyor, ancak yaklaşık 21 gün sonra serbest bırakılıyorlardı. Askeri savcılıkça açılan davada da dosyaları ayrılıyordu.

Tayyip'in kankası Hasan Yeşildağ'ın adı, Doğanay cinayetinin azmettiricisi olarak anılan Recep Öztürk, Ömer Bağlı, İhsan Bayram ve Musa Serdar Çelebi ile birlikte MİT'in örtmek için büyük çaba gösterdiği Abdi İpekçi cinayetine de karışıyor, Yeşildağ ve arkadaşları bu olaydan "takipsizlik" alarak kurtuluyorlardı.

Boşuna demiyorlar, "Dayarsan sırtını sağlam yere daya" diye...

27 Ekim 2001 tarihli NTV internet sitesinin Hasan Yeşildağ ile ilgili haberi şöyleydi:

"Hasan Yeşildağ serbest bırakıldı,

İGDAŞ soruşturmasında da adı geçtiği öne sürülen ve ayrı bir soruşturma kapsamında gözlem altına alınan Hasan Yeşildağ, ifadesine başvurulduktan sonra serbest bırakıldı.

İstanbul Organize Suçlar Şube Müdürlüğü'nde gözlem altında tutulan Hasan Yeşildağ, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Yeşildağ'ın Susurluk Davası sanıklarından Ali Fevzi Bir'in kaçırılması olayı ile ilgili olarak aranan Ali Yeşildağ'ın kardeşi olduğu öğrenildi. Yetkililer; Ali Yeşildağ'ın aranmasına devam edildiğini kaydettiler..."

Recep Öztürk'ün ismi, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Sosyoloji Enstitüsü Başkanı Profesör Cavit Orhan Tütengil'in 7 Aralık 1979 tarihinde sabah saat 7.45'te İstanbul-Levent'te otobüs durağında beklerken 4 kişinin silahlı saldırı sonucu öldürülmesi olayına da karıştı.

Olay yerinde 9 mm çapında 12 adet boş kovan bulunuyor, bu kovanlarla Tütengil'in cesedinden çıkarılan kurşunların yapılan balistik muayeneleri sonucu, 20 Kasım 1979 yani olaydan 15 gün kadar önce katledilen Profesör Ümit Doğanay'ı vuran silahlarla aynı olduğu anlaşılıyordu. Ancak, rapor yıllarca gizlendi ve hala gizleniyor.

Dönemin Başbakanı Demirel, olayın ardından itiraf gibi şu açıklamayı yapıyordu:

"Anarşinin devletten ve belediyelerden ve çeşitli kuruluşlardan himaye gördüğü gerçektir. Anarşi içinde bulunan pek çok kişinin devletten maaş aldığı da gerçektir..."

Olay ile ilgili araştırmalarda her zamanki gibi hiçbir ilerleme kaydedilmiyordu. Soruşturma gelip gelip hep aynı adreste tıkanıyordu. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesi olayına adı karışan ve 12 Eylül darbesinin ardından yakalanan Yılma Durak 30 Ekim 1980 tarihinde verdiği ifadede, Tütengil cinayeti ile ilgili şunları söylüyordu:

"Olaydan bir gün önce ÜGD İl Başkanı Recep Öztürk yanıma geldi. İstanbul Üniversitesi'nden bir hocanın öldürülmesini planladıklarını söyledi. Benden muvafakat istedi. Ben de muvafakat verdim. Ertesi gün Cavit Orhan Tütengil'in öldürüldüğünü duydum. Recep Öztürk'le konuştum. Onlar öldürmüştü."

Pek çok cinayetin planlayıcısı olarak aranan Recep Öztürk yakalandı. Yakalanmasının ardından devletin resmi kurumları arasında mesaj trafiği yoğunlaştı. Bunun sonucunda ne ifadesi alındı ne de yargılandı. Önce tahliye edildi, ardından yurt dışına kaçtı.

Profesör Cavit Orhan Tütengil cinayeti ile ilgili Yılma Durak'tan başka sorgulanan iki kişi daha vardı; 1999 seçimlerinin ardından DYP İstanbul Milletvekili olarak meclise giren eski ülkücü Celal Adan.

Bir diğeri ise, 1995 ve 1999 seçimlerinde ANAP'tan Kahramanmaraş Milletvekili olan ve aynı zamanda Ülker grubunun ortaklarından **Ali Doğan**... İşin en garip yanı **Ali Doğan**, Dev-

let Bakanlığı da yapıyordu. Doğan'ın sorumlu olduğu alan ise insan hakları ve ilgili konulardı...

Kamyon, otomobil ve lastik alımında faaliyet gösteren 10 milyar lira sermayeli, **Ekol Otomotiv Petrol Nakliyat Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**'nin ortakları şöyleydi:

"Orhan Özokur, Murat Ülker, Ömer Özokur, Recep Erdoğdu, **Ali Doğan** ve **Ergün Bodur**..."

Ali Doğan'ın Ekol adlı şirketteki ortaklarından Orhan Özokur, Ankara DGM'de görülen Fetullah Gülen davasında, Gülen örgütlenmesi istişare kurulunun 8 numarası olarak gösteriliyordu.

Murat Ülker, Ülker ailesinin fertlerinden... Tayyip'in dağıtıcı olduğu Ülker firmasının patronlarından... Uluslararası terörist olarak nam salan Yasin El Kadı'nın da ortaklarından...

Yine Polinas başta olmak üzere, Efes Pilsen biralarının üreticilerinden Tuncay Özilhan'ın da paydaşlarından...

Yine Ali Doğan ve Murat Ülker'in bir diğer ortağı olan Ergün Bodur, Yurtbank'ın eski sahibi Ali Balkaner'in savcılık ifadelerinde; **"Belediye'deki işlerimi para karşılığı hallediyordu"** dediği kişi...

O dönem İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olan Tayyip'in; **"İhsan Gıda Pazarlama Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**'ndeki ortağı. Bakın o şirkette başka kimler ortaktı:

Atilla Özokur, Gülçin Özokur, Reşat Sözen, Ziya İlgen, Mustafa Erdoğan, **Recep Tayyip Erdoğan** ve **Ergün Bodur**..."

Profesör Cavit Orhan Tütengil cinayetine adı karışan Ali Doğan'ın, Ülker ailesinden Murat Ülker, Sabri Ülker ve Sabri Ülker'in kızı Ahsen Özokur ile birlikte, sadece Faisal Finans'ın alımı sırasında milyonlarca dolar haksız kazanç sağladıkları iddialarıyla haklarında soruşturma yapan Mülkiye Müfettişlerince yargılanmaları istenmişti.

Mülkiye Müfettişleri'nin hazırladıkları rapora göre, milyarlarca liralık yolsuzluklarının yanı sıra Murat Ülker, kullanmak

üzere bugünkü parayla 25 bin liraya satın aldığı otomobili önce kendisinin ve Ali Doğan'ın ortak olduğu araba kiralama işiyle de uğraşan Ekol firmasına devredip, bu firma kanalıyla babası Sabri Ülker'in sahip olduğu Faisal Finans Kurumu A.Ş'ye aylığı 4.7 bin liradan kiralıyordu.

Bu işlemler sonucunda Ali Doğan, Tayyip'in şirket ortağı Ergün Bodur, Murat Ülker, sahte evrak düzenlemekten, Mülkiye Müfettişleri'nin raporlarına konu oluyor ve Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı'nca soruşturmaya uğruyorlardı.

Ne garip ilişkiler ağı değil mi?

Bugün Ali Balkaner cezaevinde; ama onun işlerini Belediye'de para karşılığı halleden ve o dönemin Belediye Başkanı olan Tayyip'in ortağı Ergün Bodur dışarıda...

Yüzyılın en komik sözü ne diye sorarsanız; bence Tayyip'in söylediği şu sözlerdi:

"Adalet ile zulmün arasında ince bir çizgi vardır. Biz o ince çizginin adalet tarafındayız..."

Yerseniz!..

Nitekim, adalet çizgisini hatırlatmam ve hakkındaki gerçekleri aktarmam ertesinde, Yeşildağ tarafından Üsküdar 2 nci Asliye Hukuk Mahkemesi'nin 2011/260 Esas sayılı dosyasından tazminat istemli dava açıldı.

Bu dosyaya Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından 14.09.2012 tarihli bir yazı ekinde Yeşildağ hakkındaki bilgi notu gönderildi. Bilgi notunda, Yeşildağ hakkında şu bilgilere yer verildi:

1. 1978 yılında adam öldürmekten hakkında dava açıldığı ve 1984 yılında beraat kararı verildiği,

2. 1979 yılı öncesinde "silahlı çete oluşturmaktan" 4 yıl hapis cezası verildiği ve cezasının zamanaşımına uğradığı,

3. 1982 yılında, 6136 sayılı kanuna muhalefet ve silahlı saldırıdan hakkında işlem yapıldığı,

4 1985 yılında, "örgütsel faaliyet, silahlı soygun, adam öldür-

me suçlarından" tutuklandığı,

5. Bakanlar Kurulu'nun 1994 yılında verdiği kararla vatandaşlığını kaybettiği ve 1995 yılında yeniden vatandaşlığa alındığı,

6. Haluk Kırcı ile birlikte 1998 yılında dönemin Başbakanı'nı Türk Cumhuriyetlerine ziyareti sırasında zehirleyerek suikastten hakkında işlem yapıldığı.

Bu bilgilere göre, Tayyip'e yönelik suikast düzenlenmesini önlemek için düzmece ceza alarak Pınarhisar'da gerekli düzenlemeleri yaptığını bildirdiği tarihlerde, Yeşildağ hakkında, dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz'a karşı Haluk Kırcı ile birlikte suikast düzenlememesi için işlem yapılıyordu.

Tayyip ise, Yeşildağ hakkındaki tüm bu bilgilerden habersiz, kendisini Hasan Yeşildağ'a teslim ediyor ve bu bilgilerin detayları yandaşları tarafından hazırlanan kitaplara konu olurken, kimse nasıl olup da "Bana cezaevi arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" diyemiyordu.

Özgüner'in zanlıları da Eymür'den

Tarih;

23 Mayıs 1980!..

Evlerine yapılan baskınla, Vecdi Özgüner ile birlikte Eşi diş doktoru Sevinç Özgüner hayatını kaybediyordu. Özgünerler olaydan önce birçok defa tehdit edilmişler, daha önceleri de kapının önünde duran arabaları yakılmıştı. O yıllarda Mecidiyeköy'ü ülkücüler parsellemişti. Ülkücülerin o dönemdeki bölge lideri, Eymür tarafından MİT'e alınan Alaattin Çakıcı'ydı. Çakıcı'nın yardımcısı yine MİT elemanı Nurullah Tevfik Ağansoy'du.

Orhan Tüleylioğlu, "Neden Öldürüldüler" adlı kitabında o günleri bakın nasıl anlatıyor:

"Mecidiyeköy'de Ümit Kaftancıoğlu'nun öldürüldüğü sokaktan 200 metre kadar uzaktaki bir sokakta, ülkücülerin sık sık yolunu çevirdikleri kişilerden biri de diş doktoru Sevinç Özgü-

ner'di. "Hastalarından neden para almıyorsun? Sen Komünistsin. Müslüman değilsin" diye rahatsız ettikleri Özgüner'i evinin kapısına kadar takip ederek ölümle tehdit ediyorlardı..."

Sonunda bir grup ülkücü, 18 Mayıs 1980 gecesi Özgünerler'in dairesinin kapısını kırarak içeri girdiler. Ancak evde kimse yoktu. Türk Tabipler Birliği Başkanı Erdal Atabek, üç gün sonra İstanbul Valiliği'ne başvurarak Özgüner'lerin güvenliğinin sağlanmasını istedi. Ancak hiçbir güvenlik önlemi alınmadı.

Çete, bu olaydan beş gün sonra 23 Mayıs saat 3:30 sularında, Özgünerler'in oturduğu daireye geldi. Sevinç ve Vecdi Özgüner çifti gürültüyle uyandılar, "Kapıyı açın, biz polisiz" diye bağıran saldırganlar, kapının açılmaması üzerine kapıyı kırarak içeri girdiler. Eve girer girmez, Sevinç Özgüner'e silahla ateş etmeye başladılar. Başına ve göğsüne yedi-sekiz el ateş ederek onu öldürdüler, eşi Vecdi Özgüner'i de ağır yaraladılar."

Özgüner'in öldürülmesi hakkında açılan soruşturmada, Adnan Kaya, Eymür'ün kankası **Müfit Sement**, Osman Dönmez, Mustafa Fidan ve İsmet Ayhan'ın olayla ilgili oldukları saptandı.

Eymür'ün kankası olması yanında, Tayyip'in can yoldaşı Hasan Yeşildağ'ın eylem arkadaşı ve MİT elemanı **Müfit Sement** ile **Osman Dönmez** ve **İsmet Ayhan**, güya yıllarca arandı ama bir türlü bulunamadı.

Sonunda davanın 20 yıllık zamanaşımı süreci doldu ve dosya kapandı...

Sevinç Özgüner'in kızı Alev Özgüner, 2000 yılında cinayetin soruşturma aşamasında "ağır hizmet kusuru" bulunduğu gerekçesiyle İçişleri Bakanlığı aleyhine manevi tazminat davası açtı. Bunun üzerine İstanbul 2. İdare Mahkemesi, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden cinayet ile ilgili bilgi istedi. Emniyet Müdürlüğü'nden gelen yazıda; cinayetin kayıtlarda "meçhul siyasi" olarak yer aldığını ve zanlılarla ilgili "daimi arama" notu dışında bilgi bulunmadığı belirtildi.

Ancak, İçişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği tarafından mahkemeye gönderilen savunma yazısında gerçek ortaya çıktı. Se-

vinç Özgüner'i öldürmek suçundan aranan zanlılar MİT'çi Müfit Sement ve Osman Dönmez iki kez yakalanmış, ama bu cinayetle ilgili haklarında hiçbir işlem yapılmadan serbest bırakılmışlardı.

Yazıdaki bilgilere göre Müfit Sement ve Osman Dönmez, 12 Eylül darbesinden sonra Şişli bölgesinde ülkücüler tarafından işlenen başka cinayetlerle ilgili olarak yakalanmıştı. Polis tarafından İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na sevk edilen Müfit Sement ve Osman Dönmez başka suçlardan tutuklanarak cezaevine konmuştu.

Oysa;

Sevinç Özgüner'in öldürülmesi ve eşi Vecdi Özgüner'in yaralanması ile ilgili olay hakkında haklarında hiçbir işlem yapılmamış ve bir süre sonra da serbest bırakılmışlardı.

Resmi yazıda, haklarında işlem yapılmamasının gerekçesi olarak, cezaevinde oldukları ve bu nedenle ifadelerine başvurulamadığı, serbest bırakıldıktan sonra ise adreslerinin tespit edilemediği belirtiliyordu.

Yazının devamında yer alan bilgilere göre, Müfit Sement yurtdışından Türkiye'ye giriş yaparken 24 Mart 1989'da Atatürk Havalimanı'nda yakalanmış ve darbeden önce Şişli Bölgesi'nde işlenen cinayetlerle ilgili olarak tutuklanmıştı. Ama hakkında "arama" kararı çıkartılmasına neden olan Sevinç Özgüner cinayetiyle ilgili hiçbir işlem yapılmamış ve Sement bir süre sonra serbest bırakılmıştı.

Aynı şekilde Osman Dönmez de 12 Ağustos 1991'de yakalanmış ve İstanbul Adliyesi'ne sevk edilmişti. Ancak suç dosyasında Özgüner'in öldürülmesinin yer almaması yüzünden Dönmez de serbest bırakılmıştı.

İçişleri Bakanlığı'nın mahkemeye gönderdiği yazıda, Müfit Sement'in başka hangi suçlardan yargılandığı, Fransa'dan niçin sınırdışı edildiği ve sonrasındaki eylemleri hakkında hiçbir bilgi yer almıyordu. Oysa Sement, Susurluk kazası sürecinde çok gündemdeydi. Darbeden sonra serbest kalan Sement, Osman

Dönmez'le birlikte yurt dışına kaçtı. Fransa'da yakalanan Müfit Sement, 22 Ekim 1984'te Fransa polisinin uyuşturucu kaçakçılığı yapan ülkücülere yönelik operasyonunda Abdullah Çatlı'yla aynı evde yakalandı. Beş yıl bu ülkede "Uluslar arası uyuşturucu ticareti yapmak" suçundan cezaevinde kaldı. Sement, beş yılın sonunda bu ülke tarafından sınırdışı edildi.

Aynı şekilde Osman Dönmez'in de uyuşturucu ticaretinden cezaevinde yattığı ortaya çıktı.

Cinayetten sonra aranmaya başlayan diğer zanlı İsmet Ayhan ise hiç yakalanmadı. Hatta İsmet Ayhan'ın kimlik tespiti bile yapılamadı.

26 Mayıs 1980'de Cumhuriyet Gazetsi'ndeki köşesinde Uğur Mumcu, Özgüner cinayetinin ardından özetle şunları yazıyordu:

"Bir mahallede üst üste bu kadar cinayet işlenirse, İstanbul Emniyeti'nin, MİT Bölge Başkanlığı'nın bu çevrede barınan teröristleri bulması çok mu güç iş oluyor, gerçekten merak ederiz. Bu mahallede üst üste cinayetler işlendiğini bilen Emniyet Müdürlüğü ve MİT Bölge Başkanlığı'nın bu çevrede bulunan ve üstlenen teröristleri ad ad saptaması çok mu güç işlem sayılır?

Belli ki saldırılar bu çevreden yönetiliyor; belli ki bu terörün Mecidiyeköy'de ya da Şişli'de bir karargahı var. Bunu herkes biliyor. Şişli'den Mecidiyeköy'e, Mecidiyeköy'den Etiler'e uzanan yolda son bir yıldır, son altı aydır kaç cinayet işlendi? Belli ki, teröristlerin burada barındıkları bir yer, gizlendikleri evler, ya da kuruluş şubeleri var...

Bırakalım terörün ülke çapındaki nedenlerini, şunu, bunu, üst üste işlenen cinayetlerden sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Mecidiyeköy'de, bu teröristlerin barındıkları yeri saptayamaz mı?

Peki, MİT'in istihbarat elemanları, dinleme aygıtları, merkezi değerlendirmeleri şu Mecidiyeköy terörünü anlamaya yetmiyor mu? Bu kadar çaresiz mi devlet?"

Mumcu, MİT ve Emniyet'in cinayetleri önleme, önleyeme-

me, katillerin yakalanamama nedenlerini sorguluyordu. Oysa bilmiyordu ki, Mecidiyeköy'ü kurtarılmış bölge ilan eden Çakıcı, Ağansoy, Sement ve diğerleri zaten MİT elemanıydılar...

Avcı'nın kankaları Suat Kılıç ve Abdullah Gül

Hanefi Avcı, 2008'de Edirne Emniyet Müdürü'ydü. Edirne görevinde, CHP'li belediyelere komplo yapmakla da ününe ün katmıştı. Hayalleri vardı. Ülküleri vardı. Düşleri vardı. Ütopyaları vardı.

Öyle ki;

Ankara'ya dönmek ve istihbaratın başına geçmek rüyalarını süslüyordu.

O günlerde yükselmenin, Atatürkçü insanlara Ergenekoncu yakıştırmasından ya da en azından, bu konuda siyasi iktidarın hoşuna gidecek sözler söylemek ve eylemlerde bulunmaktan geçtiğini görüyordu. O da 20.02.2008 yılında bi koşu uçtu gitti Beşiktaş'a!..

Geçti; Zekeriya Öz, Nihat Taşkın ve M. Ali Pekgüzel'in karşısına...

Ve başladı anlatmaya;

"Veli Küçük" dedi. "Hadi Özcan" dedi... "Korkut Eken, Yaşar Öz, Ali Fevzi Bir" dedi... Yetmedi, "Sedat Peker, Abdullah Çatlı" dedi... Durmadı, yorulmadı dedi oğlu dedi...

Hızını alamadı:

"2001 yılında Tuncay Güney ile alakalı olarak o dönem aynı soruşturmada ismi geçen Ümit Bağbek benim yardımcım idi. Bu vesile ile biraz ilgilendim. Tuncay Güney'den çıkan bazı belgeleri de inceleme fırsatım oldu. O belgelerde gördüğüm kadarı ile Ergenekon'un yeniden yapılandırılması isimli belge oldukça dikkat çekiciydi. Bu belgede benim Susurluk Komisyonu'na ifade verdiğim dönemde anlattığım ifadelere benzeyen bir örgüt yapılanması, farklılıklar arz etse de mevcut olduğunu gördüm..." şeklinde ifade verdi.

İfadeden sonra kendisine bütün yolların açık olduğu söylendiğinde içi içine sığmıyor, adeta kendini kuşlar gibi uçmaya hazır hissediyordu. Sanki kollarının yanına bir çift kanat takmışlardı.

Çok geçmiyor, tayini Edirne'den Eskişehir'e çıkıyordu. Aman Allahıydı, bu ne hızdı? Bekle Ankara geliyordu.

Nasıl gelmesindi?

Hazır; Hanefi Avcı'yı Ankara'ya göndermeden gelin bir olaya daha değinelim:

Tarih;

2002 seçimlerinden önce...

Mekan,

Bir dönem AKP Hükümeti'nde Bayındırlık Bakanlığı yapmış ve öncesinde Emniyet Genel Müdürlüğü'nde Personel Dairesi'nde de görev almış, **"Ben Türk adıyla da Kürt adıyla da anılmaktan hayâ duyarım"** diyen **Zeki Ergezen**'in çiftlik evi...

Ve bu çiftlik evinde bir buluşma gerçekleşiyordu.

Toplantıya katılanlar:

Üç karılı, Alman patentli Şeyhülislam'ın damadı Spor Bakanı **Suat Kılıç**, AKP Kayseri Milletvekili **Salih Kapusuz**, Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**. Emniyetten çok önemli isimler ve bazı Mitçiler ile Hizbullah terör örgütü elemanları olduğu iddia edilen birçok isim...

Toplantıda başka terör örgütü elemanları var mıydı?

Ben nereden bileyim?

Günahı söyleyenlerin!

Zira;

Dışarıya başka türlü ifade edilse de;

Toplantıda, şeriatçı örgütlerin ve PKK'nın işlediği cinayet ve diğer suçların Atatürkçü yurtseverlere yıkılması için uydurulacak örgütün detayları hakkında çalışmalar yapıl-

dığı da bilinenler arasındaymış...

Dedim ya;

Bu sorunun yanıtı;

Çiftlik evinde bir araya gelenlerin Ergenekon davasında tanıklık yapmaları ile ortaya çıkacaktır.

Yalnız toplantıya ya da daha açık bir deyişle brifinge katılanların arasında öyle bir isim vardı ki; ne siz sorun ne ben söyleyeyim...

O isim;

Kim mi?

Kim olacak:

Hanefi Avcı?

Hani şu; Ergenekon sürecinde ifade veren ve Atatürkçüleri tutuklatmak isteyen isim...

Hani şu;

Bedri Yağan başta olmak üzere devrimcileri katleden, ancak kaderin bir başka garip cilvesi sonucu Devrimci Karargâh soruşturması(!)ndan tutuklanan ve Ergenekoncu olmakla itham edilen isim...

Ne güzel değil mi?

Eski polis, yeni terörist (!) Hanefi Avcı aynı fotoğraf karesinde ve aynı mekânda birçok isimle birlikte brifingte...

Brifinge katılanlar bu isimlerden bazıları;

Spor Bakanı, Bayındırlık Bakanı, AKP Kayseri Milletvekili ve Cumhurbaşkanı olurken, Müsteşarlık hayalleri kurarken Hanefi'nin payına da terör örgütü üyeliği düşüyordu.

Hem de Ergenekon bağlantılı Devrimci Karargah!..

Ha bu arada,

Hala uydurulan Ergenekon'un bir numarasını(!) bulamayanlara, bu fotoğrafı iyice incelemelerini de öneririm...

Neyse geçelim bunları...

Geçmeyelim!..

Gelin MİT'in Nisan 2010 tarihli bir raporuna bakalım.

Eee ne var bu raporda demeyin.

Ne yok ki:

Milli İstihbarat Teşkilatı Güvenlik İstihbarat Başkanlığı Yıkıcı Dini Faaliyetler Daire Başkanlığı'nın **"2010 yılı takip listesi"**nde oldukça ilginç örgütler yer alıyordu:

1. Derece örgütler arasında;

İBDA-C, Müslüman Gençlik, Selam Grubu, Hizbullah İlim Grubu, Selefi Tekfiri Gruplar, Nakşibendîlik, Süleymancılık, IHH, Nurcu Gruplar gibi örgütler yer alırken, bunların arasında en tehlikeli olarak gösterilen terörist grup oldukça ilginçti.

Bu örgütün adı ne mi?

Ne olacak:

"Fetullah Gülen Grubu"

Evet, evet...

"Fetullah Gülen Grubu", MİT'in 1. Derece Örgütler hakkında hazırladığı **"2010 yılı takip listesi"**nde en önemli yeri işgal ediyordu.

Peki,

2011?..

MİT'e göre, Fetullahçılar ülkedeki en tehlikeli terör örgütü üyeleriydi.

Fetullah Gülen'in Ankara DGM'de yargılandığı mahkemede tanıklık yapan görevdeki bir Emniyet Müdürü, aynen şu cümleyi kullanmıştı:

"Bu örgütün silahlı gücünü boşuna aramayın... Polis, Fetullah Gülen örgütünün silahlı gücüdür..."

Fetullah, TV'lerde yayınlanan konuşmalarında ne diyordu?

"Hakim kiralayın, savcı kiralayın. Adliyelerin altını üstüne getirin."

Yaşadığımız gelişmeler gösteriyor ki; kiralamalar, satın almalarla birlikte hayli ivme kazanmış...

Ve;

Hanefi de öğrendi MİT'in **"2010 yılı 1. Derecede Yıkıcı Dini Örgütler"** listesine **Fetullah Gülen Örgütü**'nün alındığını.

Hemen aldı kalemi kâğıdı eline, başladı kitap yazmaya. Çok geçmedi kitap piyasadaki yerini aldı. Kitap yayınlanır yayınlanmaz, hemen hemen tüm gazeteler tam sayfa, yetmedi iki-üç sayfa, manşetten sür manşetten hep kendinden ve kitabından bahsettiler...

Aynanın karşısına geçiyor, kasım kasım kasılarak **"heytt be kim tutar artık seni"** diye kendine methiyeler düzmeyi de ihmal etmiyordu. "Yenimahalle" antetli kartvizitler bile bastırıyordu. Tam bir zafer sarhoşluğu içinde havalarda, bulutların üzerinde uçuyordu.

Yeryüzüne inmesi için çok geçmedi. Ayıldığında Silivri zindanlarındaydı. Ergenekon'da ifade verip zirve düşleri kurarken, şimdi Ergenekon üyeliğinden zindan boyu ölçüyordu. En sonunda keklendiğini anladı ama artık çok geçti... İş işten geçmişti.

Kaldı ki,

Ergenekon diye bir örgütün olmadığını en iyi bilenlerden biri kendisiydi. Ancak hırsına yenik düşmüş, Ergenekon iftiralarının nimetlerinden faydalanmak istemişti.

Olmadı!

Olamadı!

"Avcı'yken av oldu."

Avcı, 26 Eylül 2009 tarihinde Emin Aslan'ın tutuklanmasını, **"Ergenekoncu diye bilinen kişilerle olan irtibatlarına"**

bağlıyordu.

Oysa

Emin Aslan, Dr. Necip Hablemitoğlu'nun Emniyet ve MİT içindeki Fetullahçı yapılanmayı deşifre eden "Köstebek" adlı kitabını bastırmamak için her yolu deniyordu. Hatta Hablemitoğlu'nun ve arkadaşlarının arasına, "Köstebek" olarak mason bir mülkiye başmüfettişini bile kendince görevlendirdi.

Yetmedi;

Ankara Terörle Mücadele Şubesi'ndeki benim arkadaşlarımı bile bu iş için seferber etti.

Sonunda;

Devreye girdi. Rahmetli Hablemitoğlu'na çok ağır küfürler savurdu. Cevabını misliyle aldı. Onu ölümle tehdit etti.

Ve,

Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Aslan'ın tehditlerinin ardından, 18 Aralık 2002 tarihinde Necip Hablemitoğlu alçakça gerçekleştirilen bir suikast sonucu hayatını kaybetti...

Bakın bu arada, Henefi Avcı'nın kankalarından Suat Kılıç deyince aklıma neler geldi, hadi onları da aktarayım.

Bakan Kılıç, Şeyhülislam damadı olduğundan olacak hüneri de boldu. İ7 Mart 2012 tarihli Sözcü Gazetesi'nde, CHP Ankara Milletvekili Levent Gök'ün "Bakan haksız kazanç sağladı, istifa etmeli" sözleri yer alıyordu.

CHP Ankara Milletvekili Levent Gök, 16 Mart 2012 tarihinde Meclis'te düzenlediği basın toplantısında, Spor Bakanı Suat Kılıç ile ilgili şok belgeler açıklıyordu.

Altındağ Belediyesi'nin restore ettirdiği Hamamönü'nde Bakan'ın iki adet taşınmaz aldığını belirten Gök, "Elimdeki tapu örneğine göre Kılıç'ın 29 Nisan 2009 tarihinde 2 tane gayrımenkul aldığını saptamış durumdayız" diyordu.

Bakan'a çağrıda bulunan Gök, şunları da sözlerine ekliyordu:

"Sayın Bakan, partinize mensup belediyenin restorasyonunu

yaptığı alanda bir tanesi 25 bin lira, diğeri 2 bin 500 liralık hisseyi satın almanız siyasetçi etiği, ahlakı ile bağdaşır mı?

Bu evlerin şu anki fiyatları 300 bin liralarla ifade ediliyor, Altındağ Belediyesi'nin yaptığı çalışmadan elde edilen değer artışını bir Bakan'ın böyle değerlendirmemesi gerekir."

Levent Gök, Kılıç'ın taşınmazı almak için vekâlet verdiği kişinin de, Altındağ Belediyesi Tarihi Alanları Koruma Şefi Alpaslan Ekici olduğunu açıkladı.

Gök; "Böyle bir garabet nasıl izah edilecek? Toplum bunları kaldırmaz, bunlar etik olmayan işlerdir" diyordu.

Böyle bir skandal, namus, erdem, ahlak, dürüstlük gibi ögeleri de içerisinde barındıran Avrupa demokrasilerinde hükümeti düşürür. Bizim ileri demokraside ise, fakirin fukaranın, garibin gurabanın hakkını yemek neredeyse övünç meselesi oluyor...

Şeyhülislam damadı Suat Kılıç'ın 31 Mart 2012 tarihinde bir başka foyası daha, **Sözcü Gazetesi**'nden **Başak Kaya**'nın haberi ile ortaya çıkıyordu:

İşini iyi bilen ve Hanefi Avcı'nın da kankası olan Spor Bakanı Suat Kılıç'ın son ticareti(!); 2004 yılında 37 bin iraya aldığı Volkswagen Transporter aracı, yıllarca kullandıktan ve eskidikten neredeyse hurdaya çıktıktan sonra Manisa'nın AKP'li Turgutlu Belediyesi'ne 12 bin lira da kâr yaparak 49 bin liraya satmasıydı.

Ne güzel değil mi?

Bakan Bey; 25 bin liraya ev alıyor, ev birden yandaş belediyenin tadilatlarının ardından 300 bine çıkıyor, 37 bine aldığı aracı; yıllarca kullandıktan sonra 49 bin liraya yandaş belediyeye satıyordu.

Din, İman , Allah yolunda ne yaman bir ticaret!..

Bakan'ın yandaş belediyeler ile ticareti bu kadar mı?

Olur mu?

Şeyhülislam damadı Bakan Kılıç'ın eşi Melike Nur Kılıç'ın da, Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı'na bağlı BELSO

Soğuk Hava Deposu İşletmesi'nde Yönetim Kurulu Üyesi olduğu ortaya çıkıyordu.

Hiçbir sınavın, hiçbir yeteneğin baz alınmadığı, ancak Belediye Başkanı'nın tavassutu ile girilebilecek bir işte çalışıyordu, Bakan'ın eşi...

1 Nisan 2012'ye geldiğimizde, Bakan Suat Kılıç ile ilgili şok bir gelişme daha yaşanıyordu:

Uyuşturucu kaçakçılığı ve kara paradan tutuklanan Metro Turizm'in sahibi Galip Öztürk ile Bakan Suat Kılıç'ın, 18 Ekim 2007'de kurulan Çarşamba Enerji Elektrik Üretim AŞ'de ortak oldukları ortaya çıkıyordu.

AKP, Samsun eski Milletvekili Fatih Öztürk de şirketin kurucuları arasında yer alıyordu.

Kılıç hakkında, bunca etik dışı davranışın ardından CHP tarafından gensoru veriliyordu. Gensoru AKP'lilerin oyları ile red ediliyordu. AKP'li Ali Dibo'cu Adalet Bakanı Sadullah Ergin gensorunun reddedilmesi için elini kaldırırken, Aile Bakanı Fatma Şahin'in Suat Kılıç'a inanmadığı ve o nedenle de elini kaldırmadığı görülüyordu.

Yine ayı gün, ileri demokrasinin nimetlerini doya doya yiyen Tayyip'in yakınındaki isimlerden Remzi Gür'ün, TMSF'nin değerinin çok altında 320 milyon dolara satışa çıkardığı Kütahya Manyezit'i, 35 milyon dolar daha ucuza aldığı öğreniliyordu.

Öyle ya;

Tayyip'in kızı Sümeyye'ye(!) her isteğinde binlerce dolar gönderen, yine Tayyip'in çocuklarını Amerikalarda, İngilterelerde okutan Remzi Gür, ileri demokrasinin kaymağını yemeyecek de başkası mı yiyecek. Olur, mu öyle? Nerde o yoğurdun bolluğu...

TMSF satışları, Tayyip'in dostları için adeta servet kapısı oluyordu.

Öyle ki;

Tayyip'in kasası Remzi Gür, daha önce de İstanbul-Sarıyer'de Halis Toprak'a ait olan Aslanlı Köşk'ü değerinin 117 milyon lira altına kapattı. Uluslararası bilirkişi kuruluşlarının 140 milyon lira değer biçtiği Aslanlı Köşk, Gür'e 23 milyon 800 bine satıldı ve devlet bu yolla 117 milyon lira zarara uğratıldı. Satıştan Remzi Gür çok büyük kazanç sağladı.

Gür'e bir TMSF kıyağı da Adabank'ın satışı oldu. Remzi Gür, Bahreyn'li ortağı ile girdiği ihalede 175 milyon teklif vererek Adabank'ı aldı. İhaleye başka giren olmadı. Ve yine devlet kaybederken, Gür, yüzmilyonlarca dolar kazanç sağlıyordu.

İhalelere, Tayyip'in yakın dostalarından başka kimseler niye mi giremiyor?

Ergenekon üyesi olmamak için. Siz Ergenekon niye var zannediyorsunuz.

TMSF'nin Cem Uzan'dan el konulan antika eserler, tablolar ve fermanlar da, Tayyip'in yakın dostu Remzi Gür'e satıldı.

8 Mart 2012 tarihli **Sözcü Gazetesi**'nde **Necati Doğru, "KÜMAŞ, Başbakan'ın can dostu Remzi Gür'e satıldı!"** başlığı altında, bu satışın ilginç yönlerini kaleme alıyordu:

"Kuruluşu da, büyümesi de, mücadelesi de, başarısı da bir destandır. KÜMAŞ (Kütahya Manyezit) aylık yayın organının (KÜMAŞ Aktüel) son sayısında okudum.

Destan, Başbakan'ın can dostu işadamı Remzi Gür'e satılarak noktalandı.

Diyeceksiniz ki, destan nedir?

Önce "destanı" anlatayım.

Kütahya'da manyezit yatakları var.

Tamamı yabancı sermayeli (Avusturyalı) şirket tarafından çıkarılıyordu.

Avusturya şirketi madencilik dilinde "karpuzun göbeğini yiyip kalanı tarlada bırakma" diye adlandırılan çok karlı yolu izliyordu.

Manyezit madeninin en iyi parçalarını alıyor fırınında 1800 derecede eritip kavurarak "sinterliyor" ve Avusturya'daki ana şirketine çok ucuza satıyordu.

Tonu 70-80 dolara.

En fazla 140-150 dolara.

Ana şirket malı alıyor.

280-300 dolara satıyordu.

Böylece kar Avusturya'da oluşuyor, Türkiye'den bu yolla normal karın dışında yüksek gelir transferi yapılıyordu.

Kümaş destanı burada başladı.

1973'lerde devletin (Etibank) öncülüğünde; "kamu katılımlı halka açık madencilik şirketleri" modeliyle Kütahya Manyezit İşletmeleri A.Ş için ilk adım atıldı.

Kurucu Genel Müdürlüğü'ne Enerji Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığı yapmakta olan yüksek mühendis Tuğrul Erkin getirildi.

Almanya'daki işçiler.

Kütahya'daki halk bir oldular.

Birikimlerini koydular.

Devlet garantör oldu. Kredi bulundu.

Manyezit yatakları işletme hakları tescil edildi. Madeni çıkartma makineleri; dozerler, kepçeler, cevher zenginleştirme araçları; kırıcılar, elekler alındı ve manyezit kavrulup sinterliyecek yüksek fırın kuruldu.

Türkiye ekonomisinin en zor günleriydi, sermaye kıttı, "70 cente muhtacız" denildiği günlerden geçiliyordu.

Halktan ortakların birikimleri yetmiyordu.

Kümaş'cılar yılmadılar.

Kurucu Genel Müdür Tuğrul Erkin ve Yüksek Mühendis Yardımcıları Fuat Karayazıcı, Münir Tanyelioğlu, işçiler, teknisyenler, bölgenin önde gelenleri, (İbrahim Germiyanoğlu) Rus-

ya'da Hindistan'da Yogoslavya'da pazarlar bulup, yabancı sermayeli Avusturya şirketinin tonu en fazla 140 dolardan ihraç ettiği Kütahya manyeziti tonu 280 dolardan dünya piyasalarına satmaya başladılar.

İkinci fırın kuruldu.

Yeni maden yatakları bulundu.

Refraker tuğla üretimine de geçildi.

Kümaş kendi dalında dünyanın ilk 10 büyük şirket arasına girdi ve yüzde 80'i devletin elindeyken ve bankada 70 milyon dolar nakit parası varken özelleştirmeyle Zeytinoğlu grubuna satıldı.

Zeytinoğlu 2002 krizinde battı.

Kümaş, devlete (TMSF'ye) geçti.

Başarısını sürdürdü.

Şimdiki genel müdürü Hüseyin Gürcan ve ekibin yönetiminde yıllık cirosu 134 milyon dolara ulaştı ve Başbakan'ın çocuklarına üniversitede okuyabilsinler diye burs veren can dostu işadamı Remzi Gür'ün **"Siyah Kalem"** adlı şirketi ile ortaklaşa Kobin Madencilik'e 285,5 milyon dolara satıldı.

Ne diyorlar!

Devlet malı derya!"

Çanlar, Behçet Cantürk için çalıyor

1993 yılının bir sonbahar günü Nadire İçkale, Behçet Cantürk'ü uyarıyordu: "Behçet dikkatli ol. Başbakan'ın elinde bir liste varmış, en başında sen bulunuyormuşsun!"

Behçet Cantürk aynı uyarıyı Yahya Demirel'den de alıyordu: "Dikkat et, içeriden senin kelleni istiyorlar!"

Soner Yalçın, "Behçet Cantürk'ün anıları" adlı kitabında, Cantürk'ün öldürülmesini şöyle anlatıyordu:

"14 Ocak 1994.

Saat 18:20. Bağdat Caddesi'nde bulunan benzin istasyonundaki yazıhanesinden evi aradı. Cuma günü trafiğin çok sıkışık olduğunu, bu nedenle eve erken geleceğini söyledi.

Şoför Recep Kuzucu, Ford Taunus 2.0 GTS model çelik zırhlı, kurşun geçirmez, siyah renkli arabayı çalıştırdı. Behçet Cantürk binince harekete geçip, Bağdat Caddesi'ne çıktılar...

Yazıhane ile ev arası, otomobille on dakika...

Aradan saatler geçti...

Behçet Cantürk'ün içinde bulunduğu, Recep Kuzucu'nun kullandığı otomobilden haber alınamıyordu.

Cantürkler telaşlandı. Gidebileceği her yeri aradılar, haber gönderdiler. Tanıdık Emniyet görevlilerini devreye soktular. Kimse Behçet Cantürk'ün nerede olduğunu bilmiyordu...

Dışişleri Bakanı, hemşerileri Hikmet Çetin'e ulaşmaya çalıştılar. Sabaha kadar uyumayıp Behçet Cantürk'ü aradılar...

15 Ocak 1994.

Saat 11:30.

Sakarya'nın Sapanca İlçesi Kırkpınar kasabası yakınlarında, Ulusoy şirketine ihale edilmiş, ancak inşaat onarım çalışmalarına başlanmamış dinlenme tesislerinin yakınında iki erkek cesedi bulundu.

Olay yerine gelen polisler, özellikle cesetlerden birinin sıradan bir kişi olmadığını hemen anlamışlardı. Şakağına sıkılan tek kurşunla öldürülen, kırk-kırkbeş yaşlarındaki maktulün üzerinde, çok pahalı bir takım elbise vardı. Kolundaki bir milyar liralık Pierre Carden marka altın saat ve cebindeki purolardan, zengin biri olduğu anlaşılıyordu. Ceset üzerinde yaptıkları aramada cüzdan, kimlik para bulamamışlardı, hepsi alınmıştı..."

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, hazırladığı raporunda, Polis Özel Harekat Timlerinin yakaladığı veya ölü ele geçirdiği PKK'lıların üzerlerinde para çıkmamasını şöyle kaleme alıyordu:

"Açıkça ifade ve itiraf etmek gerekir; yakalanan veya ölü ele geçen PKK'lıların üzerinde silah, mermi, teçhizat, patlayıcı, telsiz hatta barınaklarda çuvallarla yiyecek, giyecek bulunmakta fakat asla para, döviz ele geçmemektedir. Hiç değilse yakalanan ve kod adı bile teşhis edilen bölge ve tim sorumlularında dahi acil ihtiyaçlar için para ve döviz bulunamamaktadır...

Bölgede görev yapmış görevliler haklı olarak PKK'lı teröristin canı da malı da devlete helaldir görüşündeler..."

PKK'lıların üzerinde nasıl para bulunamamış, böylece devlete PKK'lılardan para kalmamışsa, Behçet Cantürk'ün öldürülmesinin ardından cebinden hiç para çıkmamıştır. Ya da öldürenler tarafından "canı da malı da helaldir" mantığı ile alınmıştır...

Neyse biz yine devam edelim Cantürk'e:

Ceketin iç cebinde bulunan kartvizitler, cesedin kimliği konusunda bilgi veriyordu.

Kartvizitlerin üzerinde bir tek isim yazılıydı: Behçet Cantürk...

İkinci cesedin yani Cantürk'ün şoförünün çevresinde, 9'u MKE, 4'ü Luger yapımı, 13 adet 9 milimetrelik boş kovan ve 2 adet 9 milimetrelik mermi çekirdeği vardı.

Luger yapımı mermiler Türkiye'de üretilmiyor, Amerika'da üretiliyordu. Ancak Amerika içinde satılması yasaktı. Amerika'ya dışarıdan gelenler aldıklarında onlara ülkelerine dönerlerken havaalanlarında teslim ediliyordu.

Bizim ülkemizden Amerika'ya giden başta Emniyet ve MİT'çiler olmak üzere dönüşte bu mermilerden getiriyorlardı."

Mehmet Eymür'le kavga eden, Emin Aslan'ın tehditlerine muhatap olan Dr. Hablemitoğlu'nu öldüren mermilerden biri de Luger'di.

Sekiz kişiydiler...

Bağdat Caddesi'ne iki arabayla gelmişlerdi. Behçet Cantürk'ün içinde olduğu 34HLP08 plakalı arabanın geldiğini gö-

rünce, biri hariç, hepsi otomobilden indiler. Üzerlerinde "polis" yazan yelekleri, ellerinde otomatik kısa namlulu makineli silahları ve telsizleri vardı. "Arama yapıyoruz" bahanesiyle, birkaç araçla birlikte, onları da durdular. Behçet Cantürk'ten otomobilden inmesini rica ettiler.

Ve Behçet Cantürk yaşamının en büyük hatasını yaptı: Kurşun geçirmez, dışarıdan kesinlikle açılamaz otomobilinden indi...

Üzerini aradılar, silah buldular.

Behçet Cantürk, silahın ruhsatlı olduğunu, hemen gösterebileceğini söyledi. Dinlemediler, Emniyet'e davet ettiler. Bu arada, aniden koluna girerek kendi otomobillerine götürdüler. Aynı anda diğer üç kişi Behçet Cantürk'ün aracına bindiler...

Önde, Behçet Cantürk ile beş kişi. Arkada Recep Kuzucu ile birlikte dört kişi, iki araç yola çıktılar...

Arabadan hiç inmeyen sekizinci kişi, Behçet Cantürk'ün "gözaltına alındığını" görünce, olay yerini terk etti.

Kaçırılanlar tedirgin, kaçıranlar ise sinirliydi. Behçet Cantürk neler olacağını, ellerini arkadan kelepçeleyip, kafasını sertçe öne doğru eğdiklerinde anladı...

Otomobiller, TEM otoyolunu takip ederek Ankara istikametine doğru gidiyordu. İki saat sonra, daha önce planladıkları yere, Sapanca ilçesinin Kırkpınar köyü yakınındaki, henüz hizmete açılmamış dinlenme tesislerine geldiler.

Behçet Cantürk'ü sorgulayıp, ifadesini aldılar...

Sonra, Behçet Cantürk'ün şakağına tek kurşun sıktılar...

Patronunun öldürüldüğünü gören Şoför Recep Kuzucu, can havliyle ellerinden kurtulup kaçmaya çalıştı. Arka arkaya silahlar patladı. Recep Kuzucu ancak 20 metre uzağa gidebildi!..

Behçet Cantürk ve Recep Kuzucu'nun kimliklerini ve paralarını aldılar. Geldikleri gibi, Behçet Cantürk'ün otomobilini de alarak tekrar oto yola çıktılar. Gebze-Bayramoğlu turnikelerin-

den Ankara yönüne doğru ilk girişteki TIR parkında, kendilerini, otomobil içinde bekleyen arkadaşlarıyla buluştular. Behçet Cantürk'ün arabasını TIR parkına bırakıp karanlığa karıştılar..."

Sekiz kişilik ekip cinayetlerine devam ediyordu.

Yalçın bu sekiz kişilik ekibin bir başka cinayetini de şöyle aktarıyordu:

"28 Mart 1994.

İstanbul-Aksaray'da oto galerisi sahibi Liceli, kırk iki yaşındaki Fevzi Aslan ve otuz iki yaşındaki yeğeni Salih Aslan, yazıhanesinde konukları ile sohbet ediyorlardı. Birden içeriye, "polis" yazan yelekleri, otomatik silahları ve telsizleriyle sekiz kişi girdi.

"Arama var" deyip herkesin ayağa kalkmasını istiyorlardı. Kimlik kontrolü ve arama bittikten sonra Fevzi Aslan ve Salih Aslan'a, "Bizimle Emniyet'e geleceksiniz" diyorlardı. Uyuşturucu kaçakçısı olduğu iddialarıyla birkaç kez gözaltına alınıp yargılanan Fevzi Aslan ve yeğeni, "karakola" gitmekte bir sakınca görmüyorlardı.

Fevzi ve Salih Aslan, yazıhanedeki konukların gözlerinin önünden alınıp götürüldü.

Ertesi gün, Kınalı-Sakarya TEM otoyolunda, Hendek gişelerine bir kilometre kala, şakağına sıkılan tek kurşunla öldürülen Fevzi Aslan ile kalbine üç kurşun sıkılmış, gözleri bağlı Salih Aslan'ın cesetleri bulunuyordu.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü balistik muayene sonucunda, Behçet Cantürk ile Fevzi Aslan'ı öldüren silahın aynı olduğunu açıklıyordu.

Sekiz kişilik infaz timi daha sonra Savaş Buldan, Hacı Karay, Adnan Yıldırım olmak üzere aynı yöntemlerle onlarca kişiyi katlettiler, ne garip ki, İstanbul polisi başta olmak üzere emniyet yetkilileri bu insanların katillerini bulmak için kıllarını bile kıpırdatmıyorlar, ailelerine bile bir tek soru sormuyorlardı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, hazırladığı raporun 73. sayfasında Behçet Cantürk'ün öldürülmesi hakkın-

da şunları yazıyordu:

"Devlet, Behçet Cantürk'le baş edememiştir. Yasal yollar yetmemiş, neticede Özgür Gündem gazetesi plastik patlayıcılarla havaya uçurulmuş, Cantürk'ün devlete biat etmesi beklenirken, adı geçenin yeni bir tesis kurmak amacıyla harekete geçmesi üzerine Türk Emniyet Teşkilatı tarafından öldürülmesi kararlaştırılmış ve karar infaz edilmiştir..."

Uğur Mumcu cinayeti dahil hemen hemen tüm cinayetleri İran üzerine yıkmaya hevesli olan Hanefi Avcı, yazdığı "Haliçte Yaşayan Simonlar" adlı kitabında, kendisinin İstihbarat Müdürlüğü yaptığı dönemde İstanbul'da işlenen Behçet Cantürk dahil onlarca cinayetten ne hikmetse hiçbir şekilde bahsetmiyordu.

Keza;

Sekiz kişilik cinayet ekibinden de...

Oldukça ilginç değil mi?

Hanefi Avcı'ya ülkeyi dinleme yetkisi

Hanefi Avcı için, "Uğur Mumcu cinayeti dahil hemen hemen tüm cinayetleri İran üzerine yıkmaya hevesli" dedim ya, bakın Hanefi Avcı'nın Emniyet istihbarattayken yaptığı bir başka marifete:

Emniyet'te Mehmet Ağar Emniyet Genel Müdürü'dür. Hanefi Avcı, Emniyet İstihbarat'ın başında, Mehmet Eymür ise MİT'teki malum yerinde... Sizin anlayacağınız çılgın kankalar işbaşında.

Hanefi Avcı, Mehmet Ağar ve Mehmet Eymür, 24 Aralık 1994'te kalkıp varırlar, Atatürkçü aydın cinayetlerini aydınlatamadığı için terfi ettirilerek Ankara 2 No'lu DGM hakimi yapılan Binbaşı Ülkü Coşkun'un yanına...

O gün Binbaşı Ülkü, her zamanki gibi gazeteci kızlarla sohbet etmektedir. Misafirleri gelince sohbet yarıda kalır. Bu duruma her ne kadar canı biraz sıkılsa da işi bozuntuya vermez. Söze Ağar girer, "Efendim" der... "Bunlar işi iyice azıttı. Bizlere tüm

cep ve araç telefonlarını dinleme yetkisi verin..."

Hay hay der Binbaşı Ülkü ve anında tüm cep ve araç telefonlarını dinleme yetkisini bahşeder.

Bu lütfun üzerinden çok geçmiyor, 10 Ocak 1995 tarihine geldiğimizde, polise ülkedeki tüm telefonları dinleme imkânı tanıyacak şekilde telefon santrallerine cihaz yerleştirme izini de veriliyordu.

Emniyet hemen, "silah ve uyuşturucu kaçakçılarına karşı kullanacağız" diyerek tanesi 4 milyon dolardan 4 adet dinleme cihazı alıyor, alınan bu cihazlar sayesinde aynı anda 20 bin telefon birden dinlenebiliyordu.

Alınan bu cihazlarla her yer dinleniyor, bir tek İranlılar başta olmak üzere silah ve uyuşturucu kaçakçıları dinlenmiyordu.

Ancak, bunlardan başka ülkenin dört bir yanı dinleniyordu. Özellikle istihbaratçılar birbirlerini dinlemeye alıyorlardı. İş öyle bir hale geliyordu ki, Mehmet Eymür, TBMM Susurluk Komisyonu'nda "herkes birbirini dinliyor" sözleri ile dert yanıyordu.

Gün geliyor, Mehmet Eymür ve Ülkü Coşkun gazeteci kızlarla sohbet ederken bu kararı ağızlarından kaçırıyorlar, olay gazetelerde yer alınca kıyamet kopuyordu.

ÖDP mahkemeye başvuruyor, 1997 yılında M. Turgut Okyay Başkanlığındaki Ankara 2 No'lu DGM, bu kararı, hiçbir olaya dayanmadığı, süresiz ve sınırsız olduğu gerekçesiyle iptal ediyordu.

Oysa;

Telefonların teknik detay sorgulaması dahil, tüm dinleme işlemleri Hanefi Avcı tarafından 1992 yılından itibaren yapılıyor, bu işlemlerin ardından ne garip ki, hiç olmaması gereken faili meçhuller periyodik bir şekilde artıyordu.

Derin köy

Pekmezci, "Yeşil-Derin Devletin Üvey Evladı" isimli kitabının 245. sayfasında, "Derin Köy" başlığı altında Elazığ'dan çı-

kan iki isim hakkında bakın neler anlatıyordu:

"Elazığ, cenkleri ile de cellâtları ile de nam salan kadim kentlerden sadece birisi. Elazığ'ın namı Mahmut Yıldırım'ınki yanında dünkü çocuk kalıyordu. Yeşil'in namı katlandıkça Elazığ kirleniyordu. Elazığ'da sadece Mahmut Yıldırım'ın namı yürümedi. Çayhanelerdeki sabah sohbetlerinde rivayetler sadece Mahmut Yıldırım üzerine kurgulanmadı. En az Yeşil kadar ünlü biri daha Elazığ'ın kaldırımlarında nam aradı, namını yaydı.

O kişi Dev-Sol DHKP-C kurucusu Dursun Karataş'tı. Mahmut Yıldırım ne kadar ülkücüyse Dursun Karataş da o kadar solcuydu! Ve en az Mahmut Yıldırım kadar ünlüydü. 53 yıllık yaşam öyküsünde Nihat Erim, Gün Sazak ve Özdemir Sabancı suikastlarının ayrı bir yeri var. Yeşil ne kadar derin devletten yana tetik düşürdüyse ve faili meçhullerle anıldıysa Dursun Karataş da en az onun kadar netameli ve faili belli suikastlarla anılıyordu.

"Dayı" kod adlı Karataş, düzenlenen gece yarısı operasyonlarında polisin elinden son anda kurtulmasıyla ünlendi.

Dev-Yol'un İstanbul kanadında görev yapıyordu. İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi'nde okuyordu. Karataş, bir süre sonra okulu terk etti. İstanbul'daki Dev-Yol'lu yıllarında Paşa Güven ve Hüseyin Solgun ile birlikte olan Karataş, 1978'de Dev-Yol'u pasiflikle suçlayarak Dev-Sol'u kurdu. Karataş'ın 37 kişinin ölüm emrini verdiği ancak hiçbir zaman tetik çekmediği öne sürülüyor. 12 Eylül sonrasında sahte kimlikle bir reklam ajansında yakalanan Karataş, Dev-Sol ana davasının bir numaralı sanığı olarak yargılandı.

12 Eylül döneminde Karataş'ın söylediği **"Dev-Sol, devlete karşı başlattığı savaşı kaybetmiştir"** sözü kayıtlara geçti.

Metris Cezaevi'nden 29 tutuklu ve hükümlünün firar etmesi üzerine, Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi. 29 Ekim 1989'da örgütün önde gelen isimlerinden Bedri Yağan'la Bayrampaşa Cezaevi'nden firar etti. Kısa süre Türkiye'de saklanan Karataş, gizlice Almanya'ya gitti. 12 Eylül 1994'te Fransa'da yakalanarak Cezaevine konan Karataş, 4 ay sonra tutuksuz yargılanmak üze-

re serbest bırakıldı. Ve ardından ortadan kayboldu.

Dursun Karataş, Yeşil'in aksine muhacir değildi. 1953'te Elazığ'ın Cevizdere Köyü'nde dünyaya geldi. Her yoksulun yolu gibi Karataş ailesinin de bir sonraki durağı Elazığ'a 3 kilometre mesafedeki Yığınki Köyü oldu. Bu köy daha sonra Elazığ ile birleşerek Aksaray Mahallesi adını aldı. Mahmut Yıldırım da aynı yıllarda Aksaray Mahallesi'nde ikamet ediyordu. 1953 doğumlular, aynı çamurlu sokaklarda çelik çomak oynadı, aynı arsalarda top koşturdu.

Kader birini sağa, diğerini sola savurdu. Mahmut Yıldırım kaldırımların sağından, Dursun Karataş ise solundan yürümeyi tercih etti. Ancak, varılacak menzili işaret eden levhalar ayrı kaldırımlarda da olsa aynı adresi gösteriyordu."

Pekmezci, varılacak menzildeki adresi söyleyemiyordu. O halde onu da biz açıklayalım:

MİT!..

"Kader birini sağa, diğerini sola savurdu" deniyordu.

Oysa;

Onları sağa ve sola savuran kader değil MİT'ti.

Cem Ersever olayı ve Mehmet Eymür

MİT'çiler Cem Ersever cinayetinde de sahne alıyorlar ve bu sahne almanın ardından yine **"yanıltma, saptırma, yönlendirme"** yöntemlerini piyasaya sürüyorlardı.

Eymür'ün has adamlarından Cemal Alpaslan Ertuğ, bi koşu Aydınlık Gazetesi'ne gidiyor, Hanefi Avcı'yı suçlayan açıklamalarda bulunuyordu:

Hanefi Avcı, "Haliç'te Yaşayan Simonlar" adlı kitabında; Ertuğ'un kendisine gelerek, Ersever ve arkadaşlarının öldürülmesi ile ilgili anlattıklarını şöyle yazıyordu:

"Bir gün Alpaslan Ertuğ adlı bir ziyaretçimin olduğunu söylediler. Alpaslan Bey bana Cem Binbaşının emekli olduktan sonra arkadaşları vasıtasıyla (ki bu arkadaşlarının bir kısmının zamanında o bölgede çalışan ve bugün Milli İstihbarat'ta görev-

li insanlar olduğunu anlıyorum) İstanbul'da bir güvenlik firması kurarak hayatına bu şekilde devam etmek istediğini, Ankara'da yaptığı işlerden ağzının yandığını, giriştiği pek çok iş ve faaliyet umduğu şekilde neticelenmediğinden bir anlamda dersini almış gibi gözükerek İstanbul'a geldiğini söyledi.

Kendisinin bulduğu uygun bir yerde Cem Binbaşı'nın evinin olduğunu, iş yapmaya çalıştığını, bu arada askeri mahkemeye verildiğini anlattı. Bir gün önce Jandarma Genel Komutanlığı'nın Askeri Mahkemesi'ndeki duruşmaya katılması için Alpaslan Bey, Cem'e bir minübüs ayarlamış. Cem minübüs şoförü ile beraber Ankara'ya gitmiş. Ankara'da Cem şoförden ayrılmış.

Cem'in bazı önemli doküman ve malzemeleri, görevde iken kendisinde kalan bir takım uzaktan kumandalı patlayıcılar eskiden beri tanıdığı ve güvendiği Habur Gümrük Muhafaza Müdürü olarak çalışmış olan Ali Balkan Metel'in şoförü Kemal Sadık Uzuner'in evindeymiş. Kemal'in evinden bu malzemeleri alıp saat 12:00 sıralarında Kızılay yakınlarında minibüs şoförüyle buluşacaklarmış. Şoför bu malzemeleri alıp geri dönecekmiş.

Cem de saat 13:00 gibi Kızılay'da bürosu bulunan avukatıyla buluşup sonra birlikte 13:30'da mahkemeye gideceklermiş. Mahkeme çıkışında ise İstanbul'a döneceklermiş.

Fakat;

Alpaslan Bey'in minibüs şoföründen aldığı bilgiye göre saat 12:00'deki buluşmaya Cem gelmemiş. Avukata da gitmemiş. Bunun üzerine Kemal'i aradıklarında Cem'in iki kişiyle gelip, emanetleri aldıktan sonra Lada marka bir araçla ayrıldığını söylemiş.

Alpaslan Bey, Cem'den haber alamadığı için hayatından endişe duyduğunu, Cem'in Ankara'ya gitmeden önce İstanbul'da bulunduğu sırada kendisine herhangi bir şey olursa güvenebileceği kişinin ben olduğumu söylediği için benim yanıma geldiğini söyledi.

Ama

Ben, Cem'in İstanbul'a geldiğini bilmiyordum."

Ne güzel değil mi?

Eymür'ün sağ kolu Cemal Alpaslan, olaydan sonra her ne hikmetse Eymür'e değil de Hanefi'ye gidiyor...

Yerseniz!

Nusret Senem kitabında, Ersever olayı ile ilgili şunları da aktarıyordu:

"Cemal Alpaslan Ertuğ, Cem Ersever ve arkadaşlarının ölümünden sonra Aydınlık Dergisi yöneticilerinden Adnan Akfırat'a gelerek bu kez Ersever ve arkadaşlarını İstanbul Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şubesi Başkanı Hanefi Avcı'nın, adamlarına öldürttüğünü ima eden bir senaryo ortaya koydu.

1992 yılına kadar Diyarbakır Emniyet Müdürü olan Avcı, PKK itirafçılarının eşgüdümünü yürüten isimdi. Ertuğ, Cem Ersever ile iş yapmayıp, ortada kalan PKK itirafçıları Mustafa Deniz ve Neval Boz'un Hanefi Avcı'nın emrine girdiğini söylüyordu. Avcı'nın emri ile Mustafa Deniz ve Neval Boz'un amirleri Cem Ersever'i tuzağa düşürüp, sonra da Çatlı ekibine teslim ettiklerini ve bu arada ortada delil kalmaması için onların da aynı ekip tarafından infaz edildiğini anlatıyordu.

Aynı kişinin farklı bilgi vermesi suçu gizleme ve yönlendirme çabasından başka bir şey değildi. Mehmet Eymür'ün adamı olan Cemal Alpaslan Ertuğ'un anlattıkları tamamen bir yönlendirmeydi.

Ersever ve arkadaşları içine düştükleri kapanı anlamadılar. Kutlu Savaş'ın deyişiyle "infaz grubuna" teslim edildiler. Ersever'in öldürülmesi ile ilgili bilinen bütün senaryolar Cemal Alpaslan Ertuğ ve dolayısıyla Mehmet Eymür'e aitti...

Ertuğ'un hem Hanefi Avcı'ya, hem Aydınlık yöneticilerine gidip çelişkili "bilgiler" vermesi, bir karartma görevi yaptığını ortaya koyuyordu. Ersever'i ölüme gönderenlerin kimliğini ele veren olgulardan biri buydu.

"Bilgi karartmak ve yönlendirmek", Mehmet Eymür'ün, İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ndeki Susurluk da-

vasında ayrıntıları ile ifade ettiği bir istihbarat yöntemiydi.

Örneğin; Tarık Ümit'in 1995 yılında kaçırılıp öldürülmesi olayında soruşturmayı yürüten Jandarma Astsubay Ahmet Altıntaş'ı yalanla yönlendirdiği, İstanbul DGM Başsavcılığı'na verdiği 21.02.1997 tarihli ifadesinde yer alıyordu.

Mehmet Eymür, yönlendirme mesleğini MİT'ten atıldıktan sonra da sürdürdü. Danıştay olayından kısa bir süre sonra 30 Haziran 2006 günü MİT'e giderek hedef saptırmaya çalıştı. MİT Müsteşarlığı'nın İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdiği yazıda şöyle deniyordu:

"Ancak, M. Eymür tarafından Müsteşarlığımıza intikal ettirilen hususların anılan dönemde de incelenmesi sonucunda, M. Eymür'ün şahıs, olay, kurum ve kuruluşlar ile ilgili iddialarının tamamen kendi kişisel bilgilerine yönelik olduğu belirlenmiş olup, Teşkilatımızda da bahse konu iddiaları teyit edebilecek bilgilere rastlanmamıştır..."

Yani MİT mealen diyor ki;

Eymür, yine yanıltma, saptırma ve yönlendirme amaçlı işkembeden sallıyor...

Senem; Eymür'le ilgili şu saptamayı da yapıyordu:

"Mehmet Eymür, genellikle planlanmasında, gerçekleştirilmesinde rol aldığı olaylarda hedef saptırma taktiğine başvuruyor..."

Kutlu Savaş'ın raporunun 30. sayfasında, Cem Ersever'in Hanefi Avcı'nın emriyle öldürüldüğünü iddia eden MİT raporu şöyle yer alıyordu:

"MİT'e göre; Hanefi Avcı "Mahmut Yıldırım'ı çağırarak, gerekli yerlerle görüştüğünü söyleyerek, son dönemdeki faaliyetlerinden ötürü Cem Ersever'in ortadan kaldırılması gerektiğini bildirmiş, daha sonra Mustafa Deniz ve Neval Boz'a (Sevgilisi ve karısı) yönelerek onların işbirliğini sağlamış, onlar da Avcı'nın talimatıyla Cem Ersever'i infaz grubuna teslim etmişlerdir."

Kutlu Savaş'ın inandırıcı bulmadığını belirttiği MİT raporun-

daki bu bilgilerin sahibinin Mehmet Eymür ve Cemal Alpaslan olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yoktu.

Hanefi Avcı, o tarihte Yeşil'in Jandarma'nın elemanı olduğu tezini işliyor ve Eymür'ün yönlendirmesiyle **"Ersever'i JİTEM öldürdü"** diyordu.

Oysa

Aynı **Hanefi Avcı, "Haliçte Yaşayan Simonlar"** adlı kitabının 202. sayfasında, Ersever'in katlinde Eymür'ün parmağı olduğunu gösteren çok önemli bir bilgiyi veriyordu.

Kitapta; Ersever'e ait patlayıcıların Yeşil tarafından alındığını ve bu patlayıcılar ile diğer malzemelerin yine Yeşil tarafından MİT'e getirildiğini, Mehmet Eymür'ün kendi açıklamaları ve internet sitesinde anlattığını aktarıyordu.

MİT'e yani Eymür ve ekibi ile Hanefi Avcı'ya göre, Cem Ersever'i ve arkadaşlarını öldüren Yeşil'di. Yine Avcı'nın kitabının 202 ve 203. sayfalarında belirtildiği gibi, Cem Ersever'in öldürülmesinin ardından onun kullandığı mobil telefonu Yeşil kullanmaya başlıyordu.

O zaman insanın aklına şöyle bir soru geliyordu:

"Yeşil bu cinayetleri işlemek için kimlerden emir aldı?"

Tabii ki, benden değil...

MİT yani Eymür ve grubu, bu soruya "Emniyet" yanıtını verirken, Hanefi Avcı, jandarmayı gösteriyordu, yön sorunu olan bozuk pusula gibi...

O halde

Gelin kendi kendimize bir soru soralım. Bir kuruma bağlı çalışan bir kişi, cinayeti işleyip, işlediği bu cinayet sonucu elde ettiği malzemeleri nereye götürür?

Tabii ki;

Çalıştığı, görev aldığı kuruma!

Yeşil, Cem Ersever'i öldürdükten sonra ondan aldığı malzemeleri nereye götürmüştü?

El-Cevap;

MİT'e!

Orada kime teslim etti?

"Babacığım" diye hitap ettiği kişiye...

Yani;

Eymür'e!

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, kaleme aldığı raporunda; Yeşil ile ilgili bakın nasıl tespitlerde bulunuyordu:

"MİT gibi saygın bir kuruluşun saygın olmayan kişileri de kullanmasını anlamak elbette mümkündür. Ancak samimiyet ve işbirliğine varan yakınlığın izahı gerekir.

MİT'in hangi yurt dışı proje veya eylem olursa olsun Yeşil'i birkaç defa kullanması kabul edilebilir nitelikte bir uygulama olamaz. Çünkü Yeşil'in Özel İstihbarat Dairesi'yle ilişkisi teşkilata saygı, korku, boyun eğme ölçeğinde değil, samimiyet noktasındadır.

OHAL Bölgesi'nde Asayiş Kolordusu'nun gözü önünde akla gelebilecek her türlü rezaletin yapılması ne kadar vahimse, merkezi hükümette Yeşil'in Ziraat Bankası Heykel Şubesi'nde Ahmet Demir adına açtırdığı hesabı haraç toplamak için kullanması da o kadar vahimdir.

Bu hesabın mevcudiyeti, Devlet Arşivi'ndeki bilgilerden öğrenilmiştir. Eroin kaçakçılarının dahi bu hesaba para yatırması, Yeşil'in "yalnız yememek" mantığı ile birlikte değerlendirildiğinde akla bir tek sual gelmektedir; Yeşil kimlerle ortaktı? Kimlerle paylaşıyordu?

Cevap mantıklı ve kısa olacaktır; kendisini kimler koruyor, kimler kolluyor ise...

Antalya'da Metin Güneş (Sakallı Hacı), Ankara'da Metin Atmaca, Ahmet Demir adıyla icra-i sanat faaliyet eden Yeşil hem polisin hem de MİT'in varlığını, faaliyetlerini bildiği bir kişidir. Her iki taraf Yeşil'i takip eder, telefonlarını dinlerken, karşı tara-

fın irtibatlarını -istemese de- tespit etmiş olmaktadır.

Devletin Güvenlik teşkilatı olayları, irtibatları bilmekte, TCK'na göre suç teşkil eden fiilleri tespit etmekte ve susmaktadır. Susurluk olayı işte budur.

Devlet sustuğu için de meydan çetelere terk edilmektedir.

Her şeyden haberdar olan MİT'e, yüzellibin kişilik ve asayişten sorumlu polise rağmen, etrafına onbeş yirmi kişi toplamış kabadayılara yaptıklarının hesabını sormak mümkün olmamıştır.

Kurumlar kendilerini inkâr ederek, sonunda bir kamyona çarpmışlardır.

Yeşil polis tarafından gözlem altına alındığında üzerinden birçok telefon numarası çıkıyordu. Bunlardan başlıcaları; Mehmet Eymür, Sultan Tekstil, Mehmet Özbey, Abdullah Çatlı...

Ancak bir telefon daha var ki oldukça ilginçti;

Sırrı Sakık!

Yeşil'in babası Mehmet Eymür

Yeşil'in oğlu Murat Yıldırım babasının hayatını kaleme aldığı kitabında, Yeşil'in Eymür'le baba oğul ilişkisi hakkında şunları anlatıyordu:

"Babamın Mehmet Eymür'e çok büyük saygısı vardı. Zaten Eymür'e "baba" diye hitap ediyordu. Misal insanlar evi ararlardı, "babam evde yok" derdik. Ama Mehmet Eymür aradığında "var" derdik, evde yoksa da gider bulurduk babamı. Eymür'e çok büyük saygısı sevgisi vardı. Ortada manevi bir bağ vardı, biz öyle hissediyorduk. Eymür'ü çok seviyordu onunla çalışmaktan onun yaptığı işlerin içinde olmaktan çok memnundu.

Mehmet Eymür de babama çok güveniyordu. Güvenmese zaten öyle operasyonları babamın eline teslim etmezdi. Ankara'ya geldikten sonra Mehmet Eymür ile çalışmaya başladı. Misal eve bazı arkadaşları gelirdi onlara hitap ederken "Abi kardeşim" derdi ama biz bilirdik kime ne kadar saygı duyduğunu.

"Abi" derdi takmazdı icabında "Kardeşim" derdi on sene geçse aramazdı. Ama Mehmet Eymür ile olan ilişkisini biz çok iyi hissederdik. Ben kendisiyle yüz yüze hiç görüşmedim. Bizim evi devamlı aradı, babam ona hep "Baba" diye hitap ederdi ve kendisini çok severdi.

Babam Mehmet Eymür olmasaydı, Ankara'ya geldikten sonra belki bir daha çalışmayacaktı. Doğudan gönderilmişti. Herkes bölgedeki bütün komutanlar dâhil bu duruma içerlenmişti. Babam bu durumu kendine yediremiyordu. Daha sonra Mehmet Eymür'le çalışmaya başladı."

Yeşil'in oğlu, "babam Ankara'ya geldikten sonra Mehmet Eymür ile çalışmaya başladı" diyordu.

Oysa Ankara Emniyeti Yeşil'i, gittiği pavyonda solistlere "Cemalim" türküsünü söyletirken gözaltına alıyordu. Emniyet, MİT'i daha açık deyişle Eymür'ü arayarak adamınızı gelin alın diyordu. Eymür'ün bu talebe verdiği cevap oldukça ilginçti:

"O bizim adamımız değil."

Eymür'ün "tanımıyoruz" şeklindeki itirazları sonucu değiştirmiyor, Yeşil'in MİT'in üstelik kendi elamanı olduğu ortaya çıkıyordu.

Çaresiz kalan Eymür, Yeşil'i teslim almak zorunda kalıyordu.

Ancak,

Birçok kaburgası kırık bir şekilde...

Katli vaciptir

10 Temmuz 2000 tarihli Mehmet Eymür'e ait internet sitesinde Yeşil'in Eymür'e ne derece sadakatle bağlı olduğunu gösteren bir yazı yayınlanıyor, Doğan Yurdakul "Abi" adlı kitabında bu durumu şöyle aktarıyordu:

"PKK itirafçılarından Mahmut Yıldırım da Mehmet Eymür'ün kullandığı kişilerden biriydi. Dündar Kılıç, Çakıcı'nın kendisini öldürtmek için Tarık Ümit aracılığıyla Yeşil'i kiraladığını iddia ediyordu. Oysa Yeşil'in bu sözleri hiç de ciddiye al-

madığı anlaşılıyordu. Mehmet Eymür'ün belirttiğine göre Dündar Kılıç'ın televizyonda bir konuşmasını dinleyen Yeşil şöyle demişti:

"Efendim Mehmet Eymür beni öldürtmek istiyor" diyor. Vallahi telefonu yoktu. Olsaydı arayacaktım Arena'yı veya beni çıkartacaktı oraya, diyecektim ki Uğur Dündar'a,

"Mehmet Eymür 'bunun katli vaciptir' diyecek, bu 24 saat yaşayacak mı?

Yahut da bak bu gece emretsin, yarın güneşin batışını görürse ben bu kellemi koparır atarım buraya..."

MİT, Yeşil'i part-time kullanmış

12 Nisan 2012 tarihli Taraf Gazetesi'nde, MİT'in Diyarbakır ve Malatya özel yetkili savcılıklarına gönderdiği iki ayrı yazıda, Mahmut Yıldırım yani nam-ı diğer Yeşil'den 1970'li yıllarda ve 1994-1996'daki bazı operasyonlarda faydalandığı açıklanıyordu.

MİT, Kürt yazar **Musa Anter** ile **Ayten Öztürk**'ün öldürülmesine ilişkin yürütülen iki ayrı soruşturmada adı geçen **"Yeşil"** kod adlı **Mahmut Yıldırım** hakkındaki savcılık talebine cevap gönderiyordu.

Tunceli'de 1992 yılında kaybolduktan 11 gün sonra Elazığ Asri Mezarlığı'nda cesedi bulunan Öztürk'ün ölümünü soruşturan Malatya Başsavcılığı'na gelen yazıda, Yeşil'in 1994-1996 yılları arasında kendileri ile çalıştığı ifade edilirken, 1996 yılından sonra MİT ile ilişiğinin kesildiği belirtiliyordu.

Faili meçhul ölümleri soruşturan Diyarbakır Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı'na MİT'ten gelen "gizli" ibareli cevap yazısında ise Yıldırım'ın MİT ile ilişkisi 1970'li yıllara dayandırılıyordu. MİT; Yıldırım'dan 1970'li yıllar ile 1994 sonrasında faydalanıldığını belirtiyordu.

Yani;

MİT diyor ki;

"Yeşil bizim elemanımızdır. Onu part-time daha açık deyişle parça başı işlerde kullandık."

Kutlu Savaş'ın raporunda, "Eymür 1993'de iş başı yaptı" başlığı altında şunlar yer alıyordu:

"Cem Ersever ve arkadaşları, Eymür'e sığınmışlardı. Eymür, 1993 yılında göreve davet edildiğini belirterek, Ersever ve arkadaşlarının öldürüldüğü tarihte göreve başladığını kendi açıklıyordu. Göreve davet edenin Başbakan Tansu Çiller olduğu biliniyordu. Çiller Özel Örgütü, illegal Başbakanlık İstihbarat Dairesi olarak kimlikler dağıtıyordu.

Bu kimliklerden Yeşil'e ait olan ve 0062 numaralı psikolojik savaş uzmanı kimliğinin aslını Tuncay Özkan'a "gönderen-veren" Mehmet Eymür'dü. Örgütten, kimliklerden, pasaportlardan doğrudan bilgi sahibi olan kişi Eymür'dür. Ersever ve arkadaşlarının "infaz grubu"na teslim edilmesi de aynı tarihlerdeydi. Eymür'ün emrinde bir "vurucu güç" vardır."

Kutlu Savaş'ın raporunda, Emniyet'in Yeşil'i yakalayıp sorgulamasının ardından, Eymür tarafından teslim alındığı ve gördüğü işkence sonucu kırılan kaburgalarını tedavi ettirdiği de yer alıyordu.

Raporda, Yeşil'e MİT'le olan ilişkilerinin sorulduğu, sorgu sırasında kaburga kemiklerinin kırıldığı ve Emniyet'in MİT'i arayarak **"Gelin adamınızı alın"** dendiği de belirtiliyordu.

Eymür, 12.02.1997 tarihinde İçişleri Bakanı Meral Akşener'e bir şikâyet mektubu yazıyordu.

Niye mi yazıyordu?

Şundan:

Hanefi Avcı, İstanbul DGM Başsavcılığı'na verdiği ifadesinde; Mehmet Eymür'ün ve başında bulunduğu MİT Kontrterör Merkezi'nin karıştığı terör faaliyetleri ve bu yolla Yeşil üzerinden elde edilen maddi çıkarları açıklıyordu.

Kutlu Savaş, Eymür'ün bu şikâyet konusunu raporunda şöyle işliyordu:

"Mehmet Eymür'ün, Meral Akşener'e yazdığı 12.02.1997 tarihli mektubunda Hanefi Avcı'yı şikayet ederken, Ankara Em-

niyet Müdürü Orhan Taşanlar'ın kendisini gece 03:00'de arayıp, Yeşil'in teslim alınmasını istediğini, Ankara bölgesinde kendisinin de ilgileri olmadığını naklediyor.

Eymür'ün bu mektubu, Yeşil'in bu tarihte Emniyet'in adamı olmadığını, hatta Ankara Emniyet'i tarafından gözaltına alınıp sorgulandığını, kaburgalarının "sorgulama" sırasında kırıldığını ve tedavisini MİT Kontrterör Merkezi Başkanı Mehmet Eymür'ün yaptırdığını, bunu MİT'in kabul ettiğini gösteren maddi kanıttır."

Eymür mektubunda; "Ankara bölgesiyle ilgilerinin olmadığını" söyleyerek, aslında Cem Ersever ve arkadaşlarının öldürülme olayında üzerindeki şüphelerden kurtulmayı amaçlıyordu.

Kutlu Savaş raporunda;

"MİT bu cinayetin, "Yeşil kod Ahmet Demir, itirafçı General Zinhar kod Alaattin Kanat ve Mete kod İbrahim Babat ile Hoca Kod'lu kişilerce işlendiğini silahların ise Aydınlıkevler semtindeki Jandarma İstihbaratı'na bırakıldığını ileri sürmüştür..." diyordu.

Oysa

MİT yani **Eymür**, yine **"yanıltma, saptırma ve yönlendirme"** yöntemlerini kullanmış, silahların Jandarma'ya bırakıldığı konusunda gerçek dışı bilgi vermişti.

Simitko ve Esmaeli; İran'lı MİT'çiler

Eymür'ün hayatı hep dezenformasyonla geçmişti. Hazırladığı MİT raporunda; "Asgar Simitko ve Lazım Esmaeli adlı İran asıllı uyuşturucu kaçakçıları ile Tarık Ümit'in kaçırılma olaylarına da karıştıkları iddia edildi" diyerek, Abdullah Çatlı ve arkadaşları hakkında ithamlarda bulunuyordu.

Sonra,

Bu raporları basın kuruluşlarında yayınlatıyor ve ardından oldukça ilginç bir hareket yaparak, kendi söylemlerini o basın kuruluşları ve MİT söylemiş gibi alıntılıyordu.

Misal;

Eymür, "Sentez" adlı bir kitap yazıyor, kitabın 35. Sayfasında, "Çatlı ve arkadaşlarının isimlerinin, Asgar Simitko ve Lazım Esmaeli adlı İran asıllı uyuşturucu kaçakçıları ile Tarık Ümit'in kaçırılması olaylarına da karıştıkları iddia edildi" diyordu.

Kısa bir hatırlatma;

Asgar Simitko ve Lazım Esmaeli adlı İranlılar aynı zamanda MİT'e çalışıyorlardı.

Yani MİT ajanıydılar...

Hanefi Avcı, İranlıların MİT elemanı olduğunu 13.11.1998 tarihinde Silivri Savcılığı'na verdiği ifadesinde şöyle anlatıyordu:

İran uyruklu iki kişinin Silivri Değirmen Köyü Deredere mevkiinde ölü olarak bulundukları tespit edilmiş... Bunu duyduktan sonra Narkotik Şube Müdürü ile görüşmeye gittim. Biz görüşürken o sırada iki şahıs geldi. Bu cesetleri bulunan iki İranlı kişinin MİT'e bilgi verdiklerini, MİT elemanı olduklarını ve bu şahısların öldürülmüş olduğunun İstanbul'daki akrabaları tarafından öğrenilmesi üzerine MİT bürosuna gelerek öldürülen şahısların öldürülmeden önce kendisini Ahmet Demir'e Yeşil olarak tanıtan ve kendisini Kontrgerilla olarak tanımlayan ve cep telefonu ile kendilerini arayarak öldürülen akrabalarını kendisinin kaçırdığını, birkaç milyon para verilmesi halinde onları serbest bırakacağını bildirmesi üzerine akrabaları olan kişiler teklifi kabul ederek Yeşil'in istediği paraların yarısını hemen ödeyeceklerini ve bu şekilde anlaştıklarını, Yeşil'in verdiği banka hesap numarasına önce 300 bin mark Ziraat Bankası Ankara-Ulus Heykel Şubesine... 500 bin dolar da Ziraat Bankası Heykel Şubesi'ne yatırdıklarını bu hesapların MİT mensuplarınca araştırıldığında Ahmet Demir sahte kimliği ile Mahmut Yıldırım tarafından çekildiğinin tespit edildiğinin öğrenileceğini söylediler."

Hanefi Avcı açık bir şekilde iki İranlının Yeşil ve adamlarınca kaçırıldığını söylüyordu. Yeşil, Eymür'ün de kabul etmek zorunda kaldığı gibi, MİT Kontrterör Merkezi'nin kadrolu elemanıydı

ve Eymür'e "baba" diye hitap ediyordu.

Hanefi Avcı, MİT'in; İranlıları kaçıranları ve serbest bırakmak için telefon eden MİT'çiyi ve paranın yattığı bankayı da bildiğini ifade ediyordu.

Ayrıca

MİT'te haber elemanı olarak çalışan bu İranlıları yine MİT içindeki "Yeşil" grubunun kaçırıp öldürdüğünü, Avcı çok net bir şekilde açıklıyordu.

Kutlu Savaş raporunda bu konuya şöyle değiniyordu:

Öldürülen Asgar Simitko'nun çok sayıda suç işlemesine ve yurtdışına çıkarılması taleplerine rağmen MİT Müsteşarlığı bu girişimlere kendisinden istifade edildiği gerekçesiyle 5-6 yıl devamlı yazışmalarla engel olmuştu. Ama Ocak 1995'de kaçırılması ve öldürülmesine engel olamamış veya olamamıştır."

Neyse;

Eymür, bu iddiaların kaynağı kendi iken, raporlarını yayınlattığı 2000'e doğru ve diğer basın organlarını kaynak gösteriyordu.

Ne güzel değil mi?

Can düşmanım dediği kişinin basın organında raporlarını yayınlatıyor, ardından o rapora ve yayına dayanarak, kendi suçlarını başkalarına yıkıyordu.

Kamera şakası gibi...

Tabii şimdi insanın aklına şu soru geliyor; kimdir bu Asgar Simko ya da bizden bilinen soyadıyla Asgar Simitko ve Lazım Esmaili?

Asgar Simitko 1986 yılında İran Urumiye'den mülteci olarak Türkiye'ye gelmiş ve İstanbul'a yerleşmişti. Simko iki eşli ve 6 çocuk babasıydı. Ailenin yarısı Urumiye'de kalmış, bir eşi ve üç çocuğu ile İstanbul'a gelmişti.

Mesut Barzani ve adamlarının Irak'tan İran'a kaçtıkları dönemlerde, yaklaşık sekiz yıl barındıkları aşiret bölgesi, Asgar'ın

babası Abdul aşiretinin lideri Tahirhan Simitko'ya aitti. Bu bakımdan Simitko ile Barzaniler İran KDP saflarına katılmış ve İran ordusuna karşı silahlı mücadele içinde yer almışlardı.

Asgar'ın babası Tahirhan Simitko 1981-1982 yılları arasında tedavi olmak amacıyla İstanbul'a gelmiş ve bir müddet kalmıştı. Okur-yazarlığı olmayan Asgar Simitko, fazla bir özelliği bulunmamasına rağmen, ağa oğlu olması nedeniyle çevresinde hatırı sayılan bir kişi olarak tanınıyordu.

İstanbul'a gelen birçok İranlı onu ziyaret ediyor ve evinde misafir olarak kalıyordu. Simitko İstanbul'a yerleştikten bir süre sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne çalışmaya başladı. Narkotik Şube'nin elemanı olarak istihdam edildi. Simitko, Emniyet'e yararlı bilgiler veriyor ve önemli uyuşturucu operasyonlarının yapılmasına neden oluyordu. Bu operasyonlar neticesinde İstanbul Emniyeti'nce kendisine para mükâfatları veriliyordu.

Gelin bundan sonrasını, Eymür'e yakın isimlerden Erdal Şimşek'in MİT adlı kitabından izleyelim:

Daha sonra MİT İstanbul Başkanlığı Asgar Simko ile ilişki kuracaktır. Simko bunun üzerine Polis'le olan ilişkisini keser ve MİT'e çalışmaya başlar. Simko'nun, İstanbul'daki yakın dostları, bacanağı Selim Işık ve Urumiye'den tanıdığı Lazım Esmaili'dir. Lazzo diye tanınan Lazım Esmaili, güvenlik kuvvetleri tarafından İran'dan büyük çapta baz morfin getiren ve İstanbul'daki büyük ailelere baz morfin temin eden kişi olarak biliniyordu. Asgar Simko'nun MİT'le çalışmasından bir müddet sonra İran Gizli Servisi SAVAMA kendisini İran'a çağırmış ve kendisinden Türkiye'de barınan İran yönetimi muhalifi Halkın Mücahitleri Örgütü ve İran KDP mensupları hakkında bilgi toplamasını ister. Konuyu MİT'teki yöneticilerine bildiren Asgar Simko, bir süre İran servisine önemsiz bilgiler vermiş, daha sonra İran'da bağlı olduğu yöneticisinin tayini üzerine ilişkisi kopmuştu.

Körfez Savaşı'ndan sonra, takriben 1991'de Türkiye'ye gelen Neçirvan Barzani, Asgar Simko'yu ziyaret etmiş ve onunla görüşmüş, bu görüşmede Barzani'nin saygılı tavrı Türk istihbarat-

çılarının dikkatinden kaçmamıştı.

Lazım Esmaili, Selim Işık, Lazım'in kardeşleri Ahmet Esmaili, Halil Esmaili ve diğer bazı uyuşturucu kaçakçıları ile zaman zaman temas edilmesine ve ilişkinin gelişmesine yardımcı oluyordu.

MİT'in bu grup içinden Ahmet Esmaili ile ilişkisini kesip kesmediği bilinmiyor. Esmaili, yakalanan 300 kilo eroin olayı ilgili halen aranıyor. Simko'nun hizmetleri MİT'in Asgar Simko'nun uyuşturucu kaçakçılığını bilmediği, Asgar Simko'nun bu ilişki süresince MİT'in iki önemli faaliyetine neden olduğu söylenmektedir. Bunlar, Güneydoğu'da İran'dan sevk edilen PKK'ya ait silahların ele geçirilmesi ve PKK Marmara sorumlusu ve ekibinin yakalanması..."

Peki, MİT ve bu İranlı kaçakçılar ilişkisinde normal olmayan ne vardı? MİT'te bu İranlı kaçakçıları sevk ve idare eden MİT görevlisi kimdi?

Bakın Mehmet Eymür bu kunuda neler anlatıyordu:

Asgar Simko'nun yöneticisi Mardin'li İbrahim'di. İbrahim, MİT'te askerliğini yaptıktan sonra şoför kadrosu ile işe alınmıştı. Şoförlükten Yurt Dışı Temsilciliği'ne atanmıştı. Türkçeyi doğru dürüst konuşamayan ve intikal eden bilgileri rapor edemeyen İbrahim'in "üstün vasıfları" zamanın İstanbul Bölge başkanı Nuri Gündeş tarafından keşfedilmiş ve adı geçen "şoför" kadrosundan "memur" kadrosuna geçirilmişti.

Bu tarihlerde İbrahim hakkında çeşitli haberler vardı. İstanbul'da kahvehane işlettiği, uygunsuz kişilerle dostluk ettiği, elinde telsizle dolaştığı, kahvehaneye gelen polis ekiplerine müdahale ettiği gibi...

Gündeş, bu kıymetli personelinin kadrosunu olağan üstü bir şekilde değiştirmekle yetinmedi. Onu, kendisinin de, görev yaptığı bir Ortadoğu ülkesine "MİT temsilcisi" olarak gönderdi. İbrahim ile ilgili menfi bilgiler bu tayinden sonra da devam etti. Ortadoğu ülkesinde görevli iken her türlü kaçakçılık işlerine bulaştığı, kıymetli taş kaçakçılığı yaptığı, uyuşturucu kaçakçıları ile

işbirliği olduğu gibi.

Esasında Nuri Gündeş için de aynı ülkede görev yaptığı zaman "silah kaçakçılığı" ile ilgili iddialar olmuştu. İbrahim'in yurt dışından döndükten sonra mal varlığında çok önemli gelişmeler oldu. İbrahim'in artık İstanbul'da otelleri ve işhanları vardı. Bir kardeşi "mücevharat" işi, diğer kardeşi "dericilik" yapıyordu. Tekirdağ'da çiftliği olduğu, döviz büroları ile ilişkisi bulunduğu söyleniyordu.

İbrahim'in eli de açıktı. Amirlerine mücevher ve deri armağanlar verdiği, hatta bir amirine otomobil hediye ettiği söyleniyordu."

Asgar Simitko ve Lazim Esmaili'nin 15 Ocak 1995 tarihinde kaçırılmasından bir süre önce, başında Mehmet Eymür'ün bulunduğu Daire'ye önemli bir bilgi geliyordu:

Alınan bilgiye göre; İbrahim'in eski Malatyaspor Başkanı, uyuşturucu kaçakçısı Nurettin Güven ile ilişkisi bulunmaktaydı ve uyuşturucu kaçakçıları arasında arabuluculuk yapmaktaydı. Ayrıca İbrahim'in teması olan yakınına ait bir eczaneye PKK'lılar gelip gitmekteydi."

Eymür'ün dairesi, gelen bu bilgi(!) üzerine "kişiye özel" bir yazıyla durumu İstanbul Bölge Başkanı'na bildirdi. İbrahim'in kontrol altında tutulmasını istedi. Zamanın İstanbul Bölge Başkanı bu yazıya sert tepki gösterdi. Mehmet Eymür'e telefon ederek, bilgilerden hiçbirinin doğru olmadığını ve bu tip yazıların kendisiyle konuşmadan gönderilmemesini söyledi...

Mehmet Eymür'ün başında bulunduğu daire İbrahim ile ilgili çalışmalarını sürdürdü ve İbrahim'i gölge gibi takip etmeye başladı. Tabii ki, İbrahim'in ilşikisi olduğu Asgar Simitko ile Lazım Esmaili'yi de...

Eymür'ün başında bulunduğu daire bu isimleri gölge gibi takip ederken, Asgar Simitko ile Lazım Esmaili kaçırılıyordu.

Bakın MİT içinde Mehmet Eymür'e bağlı çalışan Tarık Ümit, İbrahim ile ilgili neler anlatıyordu:

"İstanbul Bölge Başkanlığı personeli İbrahim, faili meçhul cinayetlerle ilgili olarak mafya mensupları, İranlı mülteciler ve bazı şahıslardan tehdit yoluyla maddi menfaat sağlamaktadır. İranlı Lazzo (Lazım Esmaili), İstanbul'daki büyük ailelere baz morfin temin eden kişi olarak bilinmektedir. Ataköy, Emlak Bank sitelerinde kaldığı söylenmektedir. Bu şahsı bizzat tanımıyorum. Nurettin Güven bahsetti. Lazzo'nun İran'dan baz morfin soktuğunu, büyük çaplı çalıştığını bir partide 5-10 ton civarında baz morfin tedarik edebildiğini, bilinen malum isimlerle sıkı teması olduğunu söyledi.

Bu bilgileri o dönemde çalıştığım birimlere ilettim. Daha sonra yurt dışına gittiği söylendi. İranlı Asgar (Asgar Simitko)'yu da Nurettin Güven'den tanıyorum. Nurettin, Asgar'ın kendisinden 100 kilogram baz morfin aldığını ve 500 bin DM borcu olduğunu, daha sonra da bu borcunu ödediğini söyledi. Asgar'ı hiç görmedim ve temasım olmadı. Kendisiyle ilgili yaptığım istihbaratta, çok kişi ile teması olduğunu ve Ataköy'de oturduğunu belirledim. Bu konuda ilgili makamlara bilgi verdim.

Daha sonra Korkut Eken, Nurettin'in Asgar'dan mal aldığını bana söyledi. Nurettin ve yeğeni Mehmet Gözen'in Asgar'ı tanıdığını biliyorum. Asgar ile Lazzo, üzerinde durduğumuz şahıslar listesindeydi. Mahmet Ağar bana, 'Asgar'ın ekipçe alınması halinde Ataköy'deki evinin çok iyi aranmasını istiyorum' demişti."

Mehmet Ağar'ın; 'Asgar'ın ekipçe alınması halinde Ataköy'deki evinin çok iyi aranmasını istiyorum' sözleri, Asgar ve Esmaeli için sonun başlangıcı oluyordu.

Asgar Simitko ve Lazım Esmaeli adlı MİT ajanı iki İranlı, Yeşil ve adamlarınca kaçırılıyor ve onların yakınlarından sızdırılan paraların ardından, bu iki isim Mehmet Eymür'e bağlı olan ve aralarında "baba-oğul" ilişkisi bulunan ve 1973 yılından beri MİT'e çalışan Yeşil tarafından katlediliyordu.

Eymür, kitapta şöyle bir saptırma ve yanıltma yöntemi deniyordu:

Asgar Simitko ve Lazım Esmaili'nin 15 Ocak 1995 tarihinde kaçırılmasından bir süre önce, başında Mehmet Eymür'ün bulunduğu Daire'ye önemli bir bilgi geliyordu.

Yani Eymür, kitapta aktarılanın aksine Asgar Simitko ve Lazım Esmaili'nin 15 Ocak 1995 tarihinde kaçırılmasından bir süre önce değil, çok daha önceleri gelen bilgilerle iki İranlının yaptıklarından haberdardı ve onlar bu yaptıklarını Eymür'ün bilgi ve görgüsü dahilinde gerçekleştiriyorlardı.

Eymür, Tarık Ümit'in kızını da kandırıyor

Tarık Ümit'in kızına, "Babanı Ağar'dan aldığı talimatla dört milyon karşılığı Abdullah Çatlı öldürdü. Git gazetelere demeç ver" diyordu. Tarık'ın kızı Hande Birinci de, Aktüel Dergisi ve Milliyet Gazetesi'nin 26.11.1996 tarihli sayılarında, Eymür'ün kendisine dikte ettirdiklerini, kendi bilgisiymiş gibi söylüyordu.

Gazete ve dergilerde bu "saptırma, yanıltma" bilgiler yayınlandıktan sonra, sahneye kendi çıkıyor, bu uydurmalarını bu gazete ve dergiler ile Ümit'in kızının açıklamalarını referans göstererek kullanıyordu.

Eymür, "Sentez" adlı kitabında da Aktüel ve Milliyet'te yayınlanan, kendi tarafından öğretilen bilgileri, bu defa güya ilk defa duymuş gibi ve kaynak göstererek kullanıyordu.

Mehmet Eymür, "Sentez" adlı kitabının 155. sayfasında, Çatlı'ya uyuşturucu tezgâhını kuran **Nevzat Bilecen**'in; **"MİT'ten aldığım talimatla Çatlı'nın peşine düştüm"** sözlerinin gerçek olmadığını söyleyerek, **Bilecen**'in bu itiraflarını kendince çürütmeye kalkıyor, oldukça da komik oluyordu.

Bakın Eymür o konuda neler yumurtluyordu:

Bilecen'in bilmediği bir şey vardı. **Çatlı** ve arkadaşları o tarihte **MİT**'e çalışıyorlardı. Bu bakımdan böyle bir görevlendirme bahis konusu olamazdı."

Eymür, Çatlı ve arkadaşlarının kendisinin başında olduğu Kontr Terör'de görevli olduğunu bu sözleriyle açıklarken, bu

defa yine aynı kitabın 205. sayfasında, "altını çizerek ifade ediyorum. Ne Hiram Bey'in, ne de benim Abdullah Çatlı ile herhangi bir ilişkimiz olmadı" diyebiliyordu.

Tarık Ümit'in Bankası

Eymür "Sentez" adlı kitabında, 15.01.1997'de yayınlanan Tarık Ümit ve Bankası ile ilgili haberi aktarıyor, haberde yer alan bilgileri yalanlayamıyordu:

Hürriyet Gazetesi'nde First Merchant Bank ile ilgili olarak, "İşte Tarık Ümit'in Para Aklama Bankası" başlığı ile çıkan haberde, Astsubay Mehmet Altıntaş'ın Susurluk Komisyonu'nda yaptığı açıklamalara yer veriliyor, Altıntaş'ın "Orta Asya'daki uyuşturucu parası Kazakistan üzerinden Tarık Ümit'in bankasında aklanmış, sorun buradan çıkmış" dediği belirtiliyordu.

Tarık Ümit'in kara para aklama merkezi olarak kullanılan KKTC'deki First Merchant Bank'ın Offshore bankacılığı yani kıyı bankacılığı yaptığının belirtildiği haberde, bankanın bu hususiyeti nedeniyle mevduat toplayamadığı KKTC dışından gelen paraların rahatlıkla bu bankaya yatırılabildiği ifade ediliyordu.

Haberde, ayrıca Tarık Ümit'in Engin Civan ile olan ilişkisine de yer verilmiş, finans piyasalarının da Engin Civan'ın şirketi olarak bilinen Moneytron adlı şirkette Gürkan Tufanoğlu ile birlikte Hakkı Yaman Namlı'nın da ortak olarak gözüktüğü anlatılıyordu. Yine aynı haberde, 1991 yılında kurulan Moneytron'un 1993 yılında kapatılması sonrasında, 1993 yılı sonlarına doğru First Merchant Bank'ın kurulduğu, bankanın başına da Hakkı Yaman Namlı'nın getirildiği kaydediliyordu.

Arena programında gündeme getirilen "5 milyar dolarlık Vatikan parası" ile ilgili iddiaların da incelendiği haberde, Avrupa ülkelerinde Vatikan için toplanan paraların 50-100 milyon dolarlık partiler halinde First Merchant Bank'a yatırılması, bu paraların toplamının 5 milyarı bulması sonrasında, paraların Türkiye hariç diğer ülkelere transfer edilmesi, transfer işlemlerinde

Vatikan isminin geçmemesinin planlandığı, ancak daha sonra anlaşmanın bozulduğu, Vatikan'ın son anda bu karardan vazgeçtiği öne sürülüyordu.

Haberde, bankanın toplam sermayesi, hisse dağılımı ve bu yönetim kurulu oluşumu hakkında da bilgi veriliyordu. Bu bilgilere göre, bankanın sermayesi Kasım 1995'te 3 milyon dolara yükseltilmiş, hisse sayısı ise 10 bin'den 60 bin'e çıkarıldığı da vurgulanıyordu.

Yine aynı haberde, 29 Nisan 1995'te bankanın Rus ortağı Valeri Koubarev 4 bin 999 hissesinden 4 bin 998'ini, Türkan Namlı ise 1000 hissesinden 999'unu İrlanda merkezli Standart Finance Ltd'ye devrettiği yer alıyordu.

Temmuz 1996 kayıtlarına göre bankanın Yönetim Kurulu Üyeleri şu isimlerden oluşuyordu:

Hakkı Yaman Namlı, Ahmet Cemal Namlı ve Cenk Ermiya...

Hissedarları ise şöyleydi:

Standart Finance Ltd, Ömür Özçelik, Tarık Ümit, Türkan Namlı, Şirin Berk, A. Cemal Namlı, A. Nedim Narlı, Gül Şeyma Secer, Valeri Koubarev..."

Eymür, gazetelerden topladığı yazısına şöyle devam ediyordu:

Radikal Gazetesi'nde ise, "Ağar, Gölge Patron mu" başlığıyla yayınlanan haberde, bankanın en büyük Türk ortağı Ömür Özçelik'in Mehmet Ağar'ın makam şoförü olduğu iddiasına yer verilmiş ve astsubay Altıntaş'ın Orta Asya'dan gelen uyuşturucu parasının toplandığı adres olarak gösterdiği bankayla, aynı bölgede (Orta Asya) uyuşturucu trafiğini elinde tutan en önemli isimlerden biri olarak gösterilen Ömer Lütfi Topal'ın da alakalı olabileceği gündeme getiriliyordu.

Radikal Gazetesi'ndeki haberde, bankanın Nisan ve Kasım 1995'teki son sermaye yapısı değişikliğinden önce, en büyük ortağı durumunda olan Rus Valeri Koubarev'in ise daha önce

Türkiye'de görevli bir KGB mensubu olduğuna dair bazı iddialar bulunduğu belirtilmiş, hissedarlardan Nur İnugur'un Tarık Ümit'in kaybolduğu tarihe kadar beraber yaşadığı sevgilisi olduğu öne sürülüyordu..."

Eymür, kitabına aldığı Radikal Gazetesi'nin "Hissedarlardan Nur İnugur'un Tarık Ümit'in kaybolduğu tarihe kadar beraber yaşadığı sevgilisi olduğu öne sürülüyordu" şeklindeki iddialarına bile en ufak bir tepkide bulunmuyordu.

Oysa;

Mehmet Eymür, Tarık Ümit'in kankasıydı ve Tarık Ümit Eymür'den hiçbir şey saklamıyordu. O nedenle, Nur İnugur'un Tarık'ın sevgilisi olup olmadığını en iyi bilecek kişilerden biri Eymür'dü...

Eymür, gazetelerde yayınlanan bu haberlerin de kaynağıydı. Haberler gazetelerde yayınlandıktan sonra, sanki kendisi bu konularda hiçbir şey bilmiyormuş gibi, gazetede yazılanları kitabına alıyordu.

Yani

Sizin anlayacağınız, Eymür yine **"Yanıltma, saptırma ve yanlış yönlendirme"** peşindeydi.

Gelin bir soruya daha yanıt arayalım:

Bankaya ortak olanlardan biri Tarık Ümit'ti. Tarık Ümit, Eymür'ün kankasıydı. O halde Eymür, bankaya ortak mıydı?

Bankanın Yönetim Kurulu Başkanı **Hakkı Yaman Namlı**, o günlerde bankayla ilgili açıklamalar yaparken bu konuyu es geçiyordu.

Geçer!

Kimbilir belki bir gün...

Eymür 2011'in son günlerinde gözaltına alınıp Ankara'ya götürüldüğü soruşturma kapsamında ifade verirken, ifade verenlerden biri de Hakkı Yaman Namlı'ydı.

Enis Berberoğlu 27-28 Şubat 1997 tarihlerinde iki gün üst

üste yayınlanan yazılarında; Tarık Ümit, Engin Civan, Hakkı Yaman Namlı, Moneytron firması ve First Merchant Bank konularına değiniyordu:

Enis Berberoğlu ilk yazısında; Selim Edes'in Engin Civan'a verdiği rüşveti geri alması için ilk olarak Tarık Ümit ile anlaştığını, Tarık Ümit'in Engin Civan'ı kaçırarak 2 milyon dolar tahsil etmeyi planladığını, ancak bu plandan son anda vazgeçildiğini, Engin Civan ile Tarık Ümit arasında bir başka bağlantı daha bulunduğunu, Civan'ın Emlak Bankası'ndan ayrıldıktan sonra Türkiye'de tuttuğu parasını Hakkı Yaman Namlı'nın başında bulunduğu Moneytron'un yönettiğini, Namlı'nın daha sonra First Merchant Bank'ta Tarık Ümit ile ortak olduğunu belirtiyordu.

Berberoğlu, ikinci yazısında ise, Hanefi Avcı'nın Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadeye yer veriyor ve Avcı'nın iddialarını şöyle özetliyordu:

Hakkı Yaman ve Tarık Ümit iş ortağı... Yine Hakkı Yaman, Engin Civan'la iş arkadaşı...

Tarık Ümit ortadan kaybolunca devreye Mehmet Eymür girdi... Hanefi Avcı'ya göre Mehmet Eymür, Tarık Ümit'in bankasına başka isimle ortaktı...

Hakkı Yaman, yine Avcı'nın komisyon ifadesine göre Mehmet Eymür ile tanışık... Ama Tarık Ümit olayından sonra yolları ayrılıyor..."

Berberoğlu yazısının son bölümünde, Tarık Ümit'in Engin Civan'ı kaçırma talimatını kimden aldığının sorgulanması ve KKTC'deki bankanın ana hissedarı görünen Standart Finance Ltd'nin ortaklarının kim olduğunun araştırılmasının gerektiğini belirtiyordu.

Gelin şimdi, Avcı'nın o günlerde pek üzerinde durulmayan ifadesinin bir bölümüne göz atalım:

Hakkı Yaman ve Tarık Ümit iş ortağı... Yine Hakkı Yaman Engin Civan'la iş arkadaşı..."

Yani;

Engin Civan, Hakkı Yaman Namlı ve Tarık Ümit iş arkadaşı... Tarık Ümit'in olduğu her yerde kankası ve sırdaşı Mehmet Eymür var mı?

Var!..

O halde Engin Civan'ın kardeşi ile evli olan isim kim?

AKP'li Belediye Meclis Üyesi, Zeki Yeşildağ!

Zeki Yeşildağ aynı zamanda Tayyip'in kankası Hasan Yeşildağ'ın kardeşi!

Bir Garip İlişkiler Yumağı

Şimdi, haklı olarak soracaksınız;

Şaban Gülbahar kimdir?

Bi yol dinleyin, anlatayım:

Şaban Gülbahar; Fetullah Gülen Örgütü'nün, 12 kişilik **Yüksek İstişare Kurulu**'nda yer alan "4" numaralı isimdir.

Başka;

Tayyip'in **"Başbakan"** olmadan önce dağıtıcı olarak yanlarında çalıştığı **Ülker** ailesinin dünürüdür.

Ayrıca; **Avrasya Bir Vakfı**'nın kurucusu ve yöneticisidir.

Vakfın yayın organı **"Asam"** adlı derginin de yöneticilerindendi.

Ne gariptir ki; **Müslüman** olduklarını iddia eden bu kişiler, derginin adını peygamberimize en büyük kötülükleri yapan Yahudi; **Lebit Bin Asam**'dan almışlardır.

Ülker'i 1944 yılında kurdukları ortakları ünlü Yahudi **Hayim Naum** ve Rum **Parosko Rekenus**... Asıl ortak bunlar, Ülkerler ise Türk ve Müslümanları kandırmak amacıyla vitrin önüne çıkarılmış, Yahudi dükkânındaki besmele...

Zaten; soyadlarını sık sık değiştiren aile **"Devletler ve Berksan"**dan sonra **"Ülker"** soy ismini **Tevrat**'tan seçmişti.

Neyse onlar ayrı mesele... Biz dönelim kendi konumuza...

Yasin el Kadı, Tayyip'e en yakın isim olmasının yanında **Şaban Gülbahar**'ın dünür ve ortaklarından **Murat Ülker, Sabri Ülker** ve **Fetullah Gülen Örgütü**'nün Yüksek İstişare Kurulu üyelerinden 8 numaralısı **Orhan Özokur** ile **Ak Gıda, Bahar Su** başta olmak üzere birçok şirkette ortaktı. O günlerde **Murat Ülker** ve **Mehmet Fatih Saraç** ile beraber sakal bırakmış, Arap kıyafetleri ile dolaşmışlardı.

Yasin el Kadı'nın en çok sevdiği isimlerden biriydi, Hanedan... Kadı; genellikle kendi adına kurduğu şirketlere hep **"Hanedan"** adını veriyordu.

Bakın; askere çuval geçirme olaylarının alt yapısını hazırlayan oluşum; **Avrasya 1 Vakfı'**nın kurulması ve **ASAM** adlı derginin çıkarılmasıyla start almıştı. Derginin ve Vakfın finansörü **Ülker** grubuydu. Vakfın ve derginin başında **Fetullah Gülen Örgütü**'nün, 12 kişilik Yüksek İstişare Kurulu'nda yer alan ve "4" numaralı isim olan **Şaban Gülbahar** bulunuyordu.

Başka;

Ülker ailesinin damadı ve yine Fetullah Gülen Örgütü'nün Yüksek İstişare Kurulu üyelerinden 8 numaralısı **Orhan Özokur**...

Yönetimde **Orhan Özokur**'dan başka şu isimler de yer alıyordu:

Anıl Çeçen...

AKP İstanbul milletvekili **Halide İncekara...**

MİT Konya Şubesi dahil MİT'e ait bir çok yerde üst düzey yöneticilik yapan **Yaşar Kalafat... Kalafat,** aynı zamanda 03.12.1990 yılında kurulan **Milli İstihbarat Teşkilatı Personeli Sosyal Güvenlik ve Dayanışma Vakfı** kurucularındandı...

Hür ve Kabul Edilmiş Mason Locası'na bağlı Üçgül'den **Hasan Köni** ve Doğuş Locasından **Necdet Pamir...**

AKP Hükümeti'nin Kızılay'ın başına getirdiği Tekin Küçükali...

Sedat Kalsın, Rasim Cinisli, Hayrettin Nuhoğlu, Mustafa Yenigün, Ahmet Turan Akkaya, Şerafettin Yılmaz, Şaban Yavuz, Ahmet Emin Yavuzkol, Şaban Çakır, Murat Ülker, Enis Öksüz, Ahmet İnan, Orhan Özokur, Lokman Albayrak, Ahmet Yörük, Osman Yılmaz, Latif R. Alpkan, A. Ahad Andican, Yasin Cengiz Gökçek, Ramazan Bakkal...

"Şaban Gülbahar; Fetullah Gülen Örgütü'nün, 12 kişilik **Yüksek İstişare Kurulu**'nda yer alan "4" numaralı isimdi..."

Bu bilgi;

Ankara DGM'de Fetullah Gülen aleyhine açılan davada yer alan Savcılık İddianamesi, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün aynı mahkemeye gönderdiği yazılarda yer aldığı gibi;

İşçi Partisi'nin yayın organlarından olan **Kaynak Yayınları**'nca basılan ve **Nusret Senem** tarafından kaleme alınan **"Fetullah ve Susurluk"** adlı kitabın 291. ve 296. sayfalarında aynen mevcuttu.

Keza aynı yayınevince basımı yapılan;

"Emniyetin Işık Evleri Raporu" adlı kitabın 16. sayfasında, **"Emniyet İstihbaratının Fetullah Gülen Raporu"** adlı yayının da 218. sayfasında; **Şaban Gülbahar**'ın **Fetullah Gülen Örgütü'nün, 12 kişilik Yüksek İstişare Kurulu'nda yer aldığı** bilgisi veriliyordu.

Ferit İlsever tarafından yazılan ve yine aynı yayınevinden çıkan, **"Kontrgerilla III"** adlı kitabın 284. sayfasında **Avrasya Bir Vakfı** ve **Şaban Gülbahar** şöyle işleniyordu:

"Jandarma Genel Komutanı Orgeneral **Eşref Bitlis**'in uçağının düşmesi sırasında Kara Havacılık Komutanı olan Tümgeneral **Armağan Kuloğlu**, emekli olur olmaz **Fetullah Gülen**'in denetimindeki **Avrasya Bir Vakfı**'nda görev aldı. **Kuloğlu**, vakfın bünyesinde kurulan **Avrasya Stratejik Araştırmalar**

Merkezi (ASAM)'ın Jeopolitik ve Strateji Araştırmaları Masası Başkanı... **Armağan Kuloğlu** vakfın çıkardığı **Stratejik Analiz ve Jeoekonomi** dergilerinin de yazı kurulu üyesi...

ASAM; İsrail'den Moşe Dayan Araştırma Merkezi, Begin-Sedat Stratejik Araştırmalar Vakfı, ABD'den Yakındoğu Araştırmaları Enstitüsü (WINNEP), CISIS; Türkiye'den Arı Hareketi gibi Yahudi sermayesinin desteğindeki kuruluşlarla yakın ilişki içinde.

Avrasya Bir Vakfı'nın finansörü ise **Fetullah Gülen**'in 12 kişilik **'istişare heyeti'** üyesi **Şaban Gülbahar. Gülbahar, Avrasya Bir Vakfı**'nın yayımladığı süreli yayınların künyelerinde **'sahip'** olarak yer alıyor. **Gülbahar, Ülker** grubunun çeşitli işlerinde ortak... Gülbahar'ın ASAM için, Ülker grubundan 4 milyon dolar aktardığı belirtiliyor..."

Mart 2010'da basılan **"Kontrgerilla III"** adlı kitabın 284. sayfasında yer alan bu bilgilerin hemen hemen aynısı, **16 Temmuz 2000** tarihli **Aydınlık** dergisinde de yer alıyordu.

Aynı tarihli Aydınlık, vakfın Fetullah Gülen'in denetiminde olduğunu da vurguluyor, "ASAM'ın kadrosunda **Mehmet Eymür** ekibinden çok sayıda eski MİT'çi de bulunuyor" diyordu.

Bu isimlerden öne çıkanlar, Türkmen Kafkas uzmanı **Yaşar Kalafat** ve 4 yıl Kuzey Irak'ta kalmış Kürt işleri uzmanı **Aziz Koluman'dı**...

Bir dönem ASAM'ın başkanlığını yapan **Ümit Özdağ** kendisine sorulan;

"TESEV arkasına Soros'u almakla eleştirilir, ama ASAM'ın da MİT ve JİTEM için istihbarat çalışması yaptığı, derin devlete tezler hazırladığı iddia edilir..." şeklindeki soruya şöyle yanıt veriyordu.

"ASAM Başkanı olduğum dönemde hem bahsettiğiniz kuruluşlarla çalışıldı, hem de bunların dışındaki kimi ticari firmalara yabancı piyasalarla ilgili kapsamlı araştırmalar yapıldı."

Mehmet Eymür'ün yönlendirmesiyle MİT'e çalışan her insan, her örgüt, her STK, her kurumda olduğu gibi ASAM'da çift kimlikli çalışıyor görüntüsü veriyordu. Aslen MİT'e... Ancak bir aksilik veya sakıncalı bir durum olursa günah keçisi hazır:

JİTEM!

Ramazan Bakkal ile birlikte **Avrasya Vakfı**'nı kuran isimlerden **Orhan Özokur**'un kayınpederi **Sabri Ülker, Rasim Cinisli, Türkiye Gönüllü Teşekküller Vakfı**'nda kurucu ve üyeydiler...

Orhan Özokur da bu vakfın kurucu ve yöneticilerindendi.

Bu vakfın kurucu üyeleri ve yöneticileri arasında, adı Papa cinayetine ve gazeteci Abdi İpekçi'nin katledilmesine karışan **Musa Serdar Çelebi** de vardı. Çelebi, 12 Eylül referandumunda yandaş basını gezerek AKP adına oy istiyordu. Vakıf kurucuları arasında, Çelebi'den başka AKP döneminde Kızılay'ın başına getirilen **Tekin Küçükali** de yer alıyordu.

Musa Serdar Çelebi, Tayyip'e son derece yakın bir isimdi. Tayyip'in yurt dışı gezilerine katılıyordu. Tayyip'in 2003 yılında gerçekleştirdiği Özbekistan gezisinde, yine Tayyip'in Pınarhisar Cezaevinde kaldığı zaman korumalığını yapan **Hasan Yeşildağ** ile birlikte yer alıyordu.

Musa Serdar Çelebi'nin adı, Hasan Yeşildağ ile birlikte Abdi İpekçi suikastına karıştı. Yapılan soruşturma sonucu bu davadan yargılanmayan Çelebi'nin ismi bu defa Papa suikastında da yer aldı. 1982-1986 yıllarında 4 yıl İtalya'da yargılandı, ancak delil yetersizliğinden serbest bırakıldı.

Bu Gönüllü Teşekküller Vakfı'nın kurucular kurulunda aynı zamanda;

Abdülkadir Aksu, Mehmet Alacacı, **Rasim Cinisli, Cemil Çiçek**, Necati Çelik, Halit Cizmeci, Hüseyin Tanrıverdi, **Salim Uslu, Sabri Ülker**, Ahmet Vanlıoğlu, Süleyman Yalçın ve Sabahattin Zaim de yer alıyordu.

Ne güzel değil mi?

Ergenekon tertibinin pişirilmesi sırasında İçişleri Bakanı olan **Abdülkadir Aksu,** Adalet Bakanı olan **Cemil Çiçek,** Gülen Örgütünün 4 numarası **Şaban Gülbahar**, yine aynı örgütün 8 numarası **Orhan Özokur, Ramazan Bakkal** birbirleriyle vakıf arkadaşı...

Aynı vakfın kurucuları arasında ilginç bir isim de yer alıyordu:

Ogün Samast ile aynı soyadı taşıyan Mustafa Samast...

Bakın,

Fetullah Gülen Örgütü'nün Yüksek İstişare Kurulu Üyesi olan Orhan Özokur, aynı zamanda kimlerle ortaklıklar kurmuştu.

Kimlerle mi?

Hemen açıklayayım:

Şirket adı:

İhsan Gıda Pazarlama Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi:

Firmanın İstanbul Ticaret Odası'na kayıt tarihi: 19.11.1996

Beyan edilen sermaye: 5.000.000.000.TL

Faaliyet Sahası: Nebati yağlar ve sabun...

Ortaklar:

Atilla Özokur, Gülçin Özokur, Mustafa Erdoğan, Ziya İlgen, Ergün Bodur ve Recep Tayyip Erdoğan...

Ülker'in dağıtıcılığını yapan Tayyip, aynı zamanda Özokur ailesi ile ortaktı. Atilla Özokur, Orhan Özokur'un kardeşiydi. Ortaklardan Ziya İlgen Tayyip'in eniştesi, Mustafa Erdoğan ise kardeşi oluyordu.

Tayyip'in bir diğer ortağı olan Ergün Bodur, aynı zamanda Ülker ailesi ile de ortaktı.

Yurtbank'ın eski sahibi **Ali Balkaner** savcılığa verdiği ifadede şöyle diyordu:

"Ergün Bodur, belediyedeki işlerimi para karşılığı yapıyordu..."

O günlerde Belediye Başkanı kimdi?

Kim olacak?

Tabii ki **Tayyip**...

Gelin şimdi **İlim Yayma Vakfı**'nın kurucuları ve yöneticilerine bir göz atalım:

Korkut Özal, Turgut Özal, Nevzat Yalçıntaş, Eymen Topbaş, Mustafa Latif Topbaş, (Tayyip'in kızının kınasının yapıldığı evin sahibi), Abidin Topbaş, Ahmet Afif Topbaş, Faruk Topbaş, Mustafa Kalaycıoğlu, Halit Cizmeci, Fikret Evyap, İbrahim Bodur, Burhanettin Zaim, Tayyip'in kasası olduğuna dair iddialar basında yer alan Mehmet Fatih Saraç, Abdulkadir Çavuşoğlu, sabık Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, Mehmet Aydın, Ali Coşkun, Kadir Topbaş, Ahmet Davutoğlu, Mustafa Açıkalın, Ahmet Edip Uğur, Nazif Gürdoğan, Hüseyin Cevahir, Ahmet Albayrak, Kahraman Emmioğlu, Abdullah Kiğılı, Abdullah Tivnikli, Ahmet Akça, İlhan İmik, İsmail Adak, Mehdi Sungur, Ahmet Rumeli, Ahmet Yıldız, Salih Tuğ, Selçuk Berksan, Yaşar Ali Topçu, Muammer Güler, Mustafa Çağırıcı, Sabri Kefeli...

Başka?

Recep Tayyip Erdoğan!..

Daha;

Fetullah'ın hazine emini Sabri Ülker ve oğulları Murat Ülker, torunu Ali Ülker!

Ve

Fetullah Gülen Örgütü'nün 8 numaralı Yüksek İstişare Kurulu Üyesi **Orhan Özokur**!..

"Şeriat İçin Silahlı Mücadele" sloganı ile eylemler yapan, İBDA-C'nin yayın organı olan "Taraf Dergisi"ne tam sayfa ilanlar veren Albaraka Türk'de;

Sabri Ülker, Murat Ülker, Mehmet Demirtaş, Topbaşlar, Unakıtanlar, Kiğılılar, Sürmeliler, Zapsular vs ile...

Family Finans'ta ise;

Sabri Ülker, Murat Ülker, Asım Ülker, Halil Şıvgın, Cengiz Gökçek, Mehmet Zeki Sayın, Atasay Kamer, Kemal Unakıtan, gibi birçok isimle ortaktı...

Tayyip Erdoğan, Sabri Ülker'in ağabeyi **Asım**'ın ölümü nedeniyle 7 Temmuz 2001 tarihli **Yeni Şafak**'a verdiği ilanda **Sabri Ülker** için; **"Değerli Büyüğüm"** tabirini kullanıyordu.

Fetullah Gülen; 80 döneminde kaçakken Sabri Ülker'in evinde saklandığını açıklıyor, kendi cemaatine yönelik en büyük bağışları yaptığını açıkladığı **Sabri Ülker** için **"Türkiye'nin hazinesinin anahtarı ona verilmelidir"** diyordu.

13 Haziran 2012 tarihinde Şaban Gülbahar'ın dünürü ve dünden bugüne hemen tüm dini akımların destekçisi Sabri Ülker hayatını kaybediyordu.

Demokrasi için, **"şeytandan gelen rejim"** diyen, şeriat devletinin bir gün mutlaka kurulacağını ilan eden, Hizbullah terör örgütünü **"Allah'ın askerleri"** nitelemeleriyle kutsayan **Fetullah Gülen**, **Sabri Ülker**'e Türkiye'nin hazinesinin verilmesini istiyordu.

Neden mi?

Kendi açıklamasına göre, hareketine bir defasında istediklerinin beş katı gibi oldukça yüksek miktarda bağış yaptığından dolayı...

Sabri Ülker'in cenazesinde Tayyip Erdoğan, Ahmet Davutoğlu, Binali Yıldırım, Nihat Ergün, Ertuğrul Günay, Halis Komili, Nihat Özdemir, Hamdi Akın gibi isimlerle Ülker grubunun Yüksek İstişare Kurulu'nda da yer alan Cumhuriyet Gazetesi Cumhuriyet Vakfı Başkanvekili **Alev Coşkun** da yer alıyordu.

Cumhuriyet Vakfı Başkanvekili **Alev Coşkun** denilince aklıma bakın ne geldi:

Avrasya Bir Vakfı'nın ardından bu defa, 1 milyon liralık malvarlığı ile **Avrasya Türk Kültürü Stratejik Araştırmalar Vakfı** kuruluyordu. Vakfın kurucuları arasında Ülker grubunun İcra

Kurulu Başkanı Murat Ülker, İcra Kurulu Üyesi Ali Ülker ile birlikte şu isimler yer alıyordu:

Mahmut Oltan Sungurlu, E. Orgeneral Edip Başer, Ülker grubundan Necdet Buzbaş, Ülker İstişare Kurulu Üyesi Rona Yırcalı, Nur Vergin, Mustafa Murat Sökmenoğlu, Saffet Arıkan Bedük, Ülker grubundan Metin Yurdagül, Sabri Ülker'in bir diğer dünürü Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu**, yine Ülker'den Metin Yurdagül, Korkut Özal'ın ortaklarından Talat İçöz, Ülker grubu ortaklarından Ali Doğan, İbrahim Taşkın, Mahmut Mahir Kuşçulu, Fikret Işık, Hüseyin Avni Metinkale, Mustafa Büyükabacı, Edip Safter Gaydalı, AKP'nin Kızılay'ın başına getirdiği ve Tayyip'in sürekli olarak **"abi"** diye andığı Tekin Küçükali, Galip Demirel, Yüksel Günay, Ersin Taranoğlu ve daim Orhan Özokur...

Başka?

Cumhuriyet Gazetesi Cumhuriyet Vakfı Başkanvekili **Alev Coşkun**!..

Ne güzel değil mi?

Ülkeye siyasal şeriatı getirmek istedikleri ileri sürülenlerle, şeriata karşı laikliğin savunucusu olduğunu ilan edenler aynı safta...

Fetullah Gülen Örgütü'nün 8 numaralı Yüksek İstişare Kurulu Üyesi Orhan Özokur ve ekibi kadınlarımızın başına örtü takmak için mücadele verirken, o örtüyü domuzun başına takanlar aynı cenahta...

Gülmeyin!

Bi yol onu düşünün. Siz o konuda düşünürken; biz dönelim Sabri Ülker'i uğurlama merasimine...

Cenazeye öyle bir isim de katılıyordu ki, **bu kadar da olmaz** dedirten cinsinden...

O isim kim mi?

Kim olacak:

Ergenekon Savcısı olarak ünlenen **Zekeriya Öz!..**

Tayyip Erdoğan ve birçok AKP'li...

Fetullah'ın Yüksek İstişare Kurulu Üyesi Finansör'ün ortağı ve dünürü Sabri Ülker'in cenazesinde Ergenekon sürecini başlatan Savcı Zekeriya...

Alın bir güzellik daha...

Bakın günlerden bir gün gazeteci Güler Kömürcü, AKP'li gazetecilere bir e-mail gönderiyor, **"bakalım kaç kişi, cesaret edecek yazacak"** diye de mail'e not düşüyordu.

Mail özetle şöyleydi:

"Gazeteci Mahmut Övür'ün yazısında adı geçen Hasan ve Zeki Yeşildağ, Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminden bu yana Özel Kalem'i olan Hasan Dağcı ile birlikte son birkaç yıldır İstanbul Belediyesi ve Vakıflardan oldukça fazla sayıda ihalesiz gayet uygun(!) koşullarda 'kiralama' yapmışlar...

Mesela; Reina'nın yanındaki Boğaz'ın incisi mevkideki dev araziyi bar ve eğlence merkezi yapmak üzere Belediye'den sudan ucuza kiralamışlar...

İlaveten yine Reina'nın karşısındaki bar-eğlence merkezleri sosyetik barların bulunduğu 2 mekânda olmak üzere, İstanbul'un değişik semtlerinde de çok sayıda cafe-bar vb mekânı İstanbul Belediyesi'nden ihalesiz almışlar...

Yeşildağ kardeşler ve Hasan Dağcı (Dağcı, Yıldız Parkı'nın içindeki Malta Köşkü ve İstanbul Deniz Otobüsleri büfelerini de işletiyor) ile arkadaşları Ahmet Ergün'ün isimleri son iki yıldır Ankara kulislerinde de kabarık-önemli dosya ve görüşmelerle birlikte anılmakta... Bu ekibin aynı zamanda Maliye Bakanı Unakıtan ve Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'a çok yakın oldukları, Ulaştırma Bakanlığı'nın milyar dolarlık raylı sistem ihalesinde de etkili oldukları iddia ediliyor..."

Şimdi tekrar edelim ve unutmayalım;

"Reina'nın yanındaki Boğaz'ın incisi mevkideki dev araziyi bar ve eğlence merkezi yapmak üzere Belediye'den sudan ucuza kiralamışlar"

Başka?

"Yine Reina'nın karşısındaki bar-eğlence merkezleri sosyetik barların bulunduğu 2 mekânda olmak üzere, İstanbul'un değişik semtlerinde de çok sayıda cafe-bar vb mekânı İstanbul Belediyesi'nden ihalesiz almışlar"

Amaç:

Reina'yı da kanatlar altına(!) almak...

Yeşildağ Kardeşler'den **Hasan** ününü nasıl yapmıştı?

Ümraniye bombacılığı ile...

Sonra?

Tayyip'in kankalığı ve korumalığı ile...

Ahmet Ergün; Tayyip'e en yakın isimlerden ve danışmanı...

"Cürüm işlemek için kurulan teşekkülün kurucusu ve yöneticisi olmak, irtikâp, zimmet, ihaleye fesat karıştırmak, görevi kötüye kullanmak, özel evrakta sahtecilik ve kamu kurumunu dolandırmak"tan hakkında soruşturmalar açılıyordu ve ifadeye alınıyordu.

Ahmet Ergün, Recep Tayyip Erdoğan'ın yanında yer almış, birlikte soruşturma geçirmişler ve birlikte yargılanmışlardır...

Hasan Yeşildağ, Hasan Dağcı ve **Ahmet Ergün** birçok şirkette ortaktılar...

Ergenekon iddianamelerinin ek klasörlerinden 87'ncisinde, Tayyip'in en yakın adamlarından ve danışmanlarından **Ahmet Ergün** hakkında şunlar yer alıyordu:

"**Millet Gıda**'nın sahibi, **Kola Turka**'nın ortağı ve dağıtım şirketinde... **Av. Alpaslan Aslan** bunun üç yıldır yanındaymış. Başbakan **Tayyip Erdoğan** da iyi tanırmış..."

Belgeyi **"aslı gibidir"** diye onaylayan ise **Ayhan Işık** isimli polis memuruydu.

Belgelere göre Danıştay hakimlerinin katili **Alpaslan Aslan,** olaydan önce üç yıl boyunca **Ahmet Ergün** ile berabermiş.

Alpaslan Aslan'ın en yakınlarındaki isimlerden bir diğeri de Fetullah Gülen'in yeğeni **Kemalettin Gülen**'di.

Ne hikmetse mahkeme bu konuları hep görmezden geliyordu.

Bazen de oldukça ilginç kararlar veriyordu.

Aynı; Alpaslan Aslan'ın **"bombaları aldım"** dediği **Süleyman Esen**'i alel acele salması gibi...

Gelin bir soruya daha cevap arayalım.

Tayyip kimdi?

Şaban Gülbahar'ın, dönemin **MİT** Konya Şubesi başı **Yaşar Kalafat** ile ortak dergi çıkaran ortakları arasında yer aldığı **Ülker** firmasının distribütörü...

Yani Ülker ürünlerinin dağıtıcısı...

Tayyip!..

Peki ya; **Hasan Yeşildağ;**

Musa Serdar Çelebi ile birlikte Tayyip'in yurt dışı gezilerine katılan isim!

Başka?

MİT elemanı...

Tayyip'le Pınarhisar Cezaevi'nde koruma amaçlı yatan kankası...

Eymür'ün oyunları

Yine nereden nereye geldik. Hadi biz yine dönelim MİT kuryesi Hakkı Yaman Namlı'ya ve bankasına;

Hakkı Yaman Namlı, 16 Aralık 1977 tarihinde Başbakanlık

Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'a ifade veriyor, ifadesinin ardından gazetecilere şu açıklamalarda bulunuyordu:

"Nesim Malki ismi üzerinde çok durdu. Tarık'tan yani Tarık Ümit'ten dolayı tabii. Tarık, Malki ile görüşüyordu. Bir takım paralar almışlar, Tarık ve ekibi, Korkut ve ekibi, Ağar ve ekibi... 'Bunlar sizle bağlantılı mı? Sence bu paralar nerede? Kıbrıs'ta mı? Hesapları var mı?' Diye sordu."

Kıbrıs'taki First Merchant Bank'ın sahibi Hakkı Yaman Namlı, Arap aleminden Rusya'ya, Rusya'dan Vatikan'a, Vatikan'dan Türkiye'ye kadar uluslararası ölçekte ticari ilişkileri olan bir isimdi. Mehmet Eymür 2000 yılının Ağustos ayında NTV Mag Dergisi'ne şunları söylüyordu:

"O banka bir nevi kara para işi için kullanıldı. Bildiğim kadarıyla özellikle Sovyetlerin çöküşünden sonra Rusya'dan gelmesi beklenen para için kuruldu. Dikkat ederseniz ortakları arasında Ruslar da var. Benim bildiğime göre o tarihte Rus TASS Ajansı'nın başında bulunan kişi de bankaya ortak. Kendi ismi gözükmesin diye bir akrabasını sokmuş. Tarık, o vakit bana anlatmıştı...

İşte Rusya'dan gelecek paralar için bankanın kullanılacağını filan... Hatta o bankaların kurucuları arasında Engin Civan'la Rüştü Saraçoğlu'nun olduğu da söylenildi. Tarık'ın bir akrabası söyledi..."

Eymür, yine "yanıltma, saptırma ve yönlendirme" yöntemine başvuruyordu. 60 bin hisselik bankanın sadece 1 (BİR) hissesi Rus Valeri Koubarev'e aitti. O kadar, sadece o kadar!..

Eymür, bu durumu bildiği halde kasıtlı olarak bankaya Rusların ortak olduğunu, zira Rusya'dan gelecek olan paralar için bankanın kurulduğunu söylüyordu. Bu söylemini de ölmüş birine dayandırıyordu du ki tekzibe uğramasın.

Eymür, NTV'ye banka ile bilgileri Tarık Ümit'in kendisine anlattığını söylüyordu. Üstelik Eymür, banka ile ilgili bazı bilgilere, 2006'da yayınlanan "Sentez" adlı kitabında yer veriyordu.

Ancak:

Eymür, Tarık Ümit'ten de bahsettiği kitabında, Tarık Ümit'in Panama'da bulunan Norbank adlı bankasına yer vermiyordu. Bu bankadan haberi yokmuş gibi davranan Eymür, yine Tarık'ın **"Kemotrain"** adlı nakliye şirketinden de hiç söz açmıyordu.

Aynı zamanda bir lakabı da **"Gözlük"** olan Eymür, Çatlı'nın CIA ile ilişkili olduğu şeklindeki görüşlerini yaymak istiyordu. "Sentez" adlı kitabında da bazı isimleri referans göstererek, bu iddiasına kendince dayanak yapıyordu.

Kitabının 43. sayfasında:

"Çatlı'nın İsviçre'deki cezaevinden CIA tarafından çıkarıldığına yönelik bir iddia da 1984 yılında İstihbarat'tan sorumlu Devlet Bakanlığını yürüttüğü belirtilen İsmail Özdağlar'dan geliyordu. Özdağlar; 'Görevimden ayrıldıktan sonra 1985'de Ankara'da görevli CIA yetkililerinin İsviçre'ye giderek uyuşturucu kaçakçılığından tutuklu durumdaki Çatlı ve Çelik'e yardım ettiğini öğrendim. Ancak bu informal bir bilgidir' demiştir."

Bakan'ın bu informal bir bilgi demesine rağmen Eymür, **"Özdağlar bağlantıyı doğruluyor"** diyordu. Ancak Özdağlar'a bu bilgiyi kendisinin verdiğini gizliyordu.

Eymür, Ali Bulaç ile Taha Kıvanç ya da nam-ı diğer Fehmi Koru'ya da Çatlı hakkında bilgiler yolluyor onların bunları yazmasından seneler sonra, yine onları referans göstererek kendi uydurduğu bilgileri kitabına alıyordu.

"Çatlı'nın İtalyan faşist hareketinin en ünlü ismi birçok eyleminin planlayıcısı Stafeno Dele Chiaie tarafından 1982 yılında Kontra Eğitim Merkezi olarak bilinen Miami'ye götürüldüğü iddia edilmiştir.

2. Dünya savaşı sonrasında CIA ve diğer Amerikan gizli servislerinin tüm NATO üyeleri ülkelerde örgütlenmesi ve finanse etmesiyle oluşturulan (İtalya'da Licio Gelli başkanlığındaki P2 Mason locası dâhilinde kurulan Gladyo tarzı) anti- komünist paramiliter örgütlerinin amacının CIA güdümünde gerilla

faaliyetleri yürüterek mevcut hükümeti ABD çıkarları dâhilinde yönlendirmek olduğunun belirtildiği haberde, ülkücülerin de **"Özel Harp Dairesi"** vasıtasıyla bu örgütlenmenin, Türkiye kolunu oluşturduğu,

Çatlı'nın da bu tip faaliyetlerde kullanılmış olabileceği, hatta "Gladyo'nun merkez kadrosu" olduğu iddia edilmekte, özellikle İsviçre-İtalya arasındaki eroin ticaretine bağlı olarak gerçekleştirdiği ileri sürülen Papa suikastında uluslar arası boyutta bir sıfatlı ve uyuşturucu kaçakçısı olduğu da öne sürülen Çatlı kilit isim olarak nitelendirilmektedir."

Ne acı değil mi?

Çatlı, Eymür'e güvenmiş, MİT adına çalışan Nevzat Bilecen'in tertibi ile uyuşturucu kaçakçılığı ile itham edilmiş, sahte pasaport almak için gönderildiği zencinin evinde bir başka tezgâhla uyuşturucu kaçakçılığı ile suçlanmasına maruz kalmıştı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın raporunda, Çatlı hakkındaki uyuşturucu olayı kuşku ile karşılanıyordu:

"Asala eylemleri MİT'e devrolduktan sonra Çatlı, 1984 Ekiminde ziyarete gönderildiği bir adresteki 250 gr.lık eroin poşetiyle ve garip bir şekilde yakalanıp 1984–1990 arasında Fransa-İsviçre hapishanelerinde yatmıştır..."

Savaş raporunda bu hususlara da yer veriyordu:

"Hapishaneden nasıl kaçtığı veya kaçırıldığı aslında fazla önemli olmaktan çıkmaktadır. Hapishanelerde ölmemesi direnmesi kanaatimce çok daha önemli bir husustur. Kaçtıktan sonra Avrupa'da kendisine yardım edecek pek çok kişi ve grup bulabilirdi ve bulmuştur da.

Bizim üzerinde durduğumuz husus Devletin sergilediği acımasız tablodur. Eğer Çatlı Sıkıyönetim Mahkemelerinin ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nın tanıdığı hüviyetiyle idamla yargılanacak bir katil idiyse niçin bu hizmete gönderilmiştir?

Gönderildiği hizmet bir ülke sorunu ise niçin 3-4 seneye mahkum edilip cezasını çekip normal bir insan olarak hayata

döndürülüp legalize edilmedi?

Yurda döndükten sonra Emniyet Genel Müdürlüğü niçin kendisini bu şekilde istihdam etti?

Pasaport, silah vs niçin temin edildi?..

Bu suallerin basit bir cevabı vardır: **"Herkes Çatlı'yı el altında bulunduracak gerektiğinde kullanacak bir silah olarak görmek arzusundaydı..."**

Mehmet Eymür, Tayyip Erdoğan ilişkisi

Ferit İlsever, "Kontrgerilla II" adlı kitabında Mehmet Eymür, Tayyip Erdoğan ilişkisi" başlığı altında şunları anlatıyordu:

"MİT eski yöneticisi Mehmet Eymür'ün avukatı Bilgin Yazıcıoğlu, 18 Nisan'da Eymür'ün Türkiye'ye döneceğini açıkladı. 15 Nisan tarihli Akşam Gazetesi, Eymür'ün dönüşüyle ilgili açıklamalarına yer verdi.

Eymür, "Türkiye'ye geliyorum ama kesin dönüş değil. Şu an sadece iki ay kalmayı planlıyorum. Eymür, hiçbir makamdan MİT Müsteşarlığı veya benzeri bir görev teklifi almadığını da belirtti.

Ancak;

"Bu yönde bir teklif gelirse hizmet ederiz" demeyi de ihmal etmedi. Türkiye'ye sadece "Hukuki bazı dosyaların takibi nedeniyle" geldiğini söyledi. Eymür'ün 19 Nisan 2003'te Esenboğa Havalimanı'nda yaptığı açıklama, 20 Nisan tarihli Hürriyet Gazetesi'nde yer aldı:

"Yapılacak işlerim var. Yasal olarak MİT'e dönme hakkım doğdu. Görev verilirse yaparım."

Başbakan Tayyip Erdoğan'a yakın bir gazete yöneticisi Eymür'le Amerika'da görüşüyor. Sadece bu ekip değil, Amerika'da birkaç kez görüştüğü Fetullah Gülen çevresi de Eymür için devrede. Eymür'ün amacı MİT Müsteşarlığı... Tayyip Erdoğan ekibiyle yaptığı pazarlık, şimdilik ikinci adamlık için. Eymür'ün dönüşü MİT'te büyük rahatsızlık yaratıyordu."

Eymür'ün dönmesiyle Ergenekon tertibinin düğmesine de basılıyordu.

Necdet Pekmezci, **"Derin Abiler"** adlı kitabında Eymür'ün MİT Müsteşarlığı hayalleri için şunları yazıyordu:

"MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun'un görev süresinin dolması için gün sayıyordu Eymür. Nihayet özlediği, beklediği ve MİT'teki zirve koltuğuna oturmasında önünde engel bulunmuyordu.

İddialara göre, üstelik bu konuda Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek'ten açık teklif almıştı. Cemil Çiçek, sadece MİT'e doğrudan Müsteşar olmasının doğru olmayacağını söylüyor, kuruma uyum sağlaması için Şenkal Atasagun ile bir süre çalışmasını istiyordu.

Eymür, **"Değil Atasagun ile çalışmak, onunla bir saniye bile aynı mekânda olamam"** diyordu..."

O sırada kurum içinde bir başka rakibi daha vardı Mehmet Eymür'ün... Teşkilatın tek kadın patronu olan MİT Müsteşar Yardımcısı olan Afet Güneş. Hani şu PKK'lılarla Oslo'da pazarlık yapan Afet Hanım. Eymür'ü hiçbir şey yıldıramıyor, Atasagun'un koltuğuna göz dikiyor, bu uğurda önüne çıkacak her türlü engeli aşmaya kararlı görünüyordu.

Sonunda Müsteşarlık makamı ne Mehmet Eymür'e ne de Afet Güneş'e yar olmuyor, Şenkal Atasagun emekli olduktan sonra koltuğa Emre Taner oturuyordu.

Böylece; Eymür hayalini kurduğu MİT Müsteşarlığı'na yine kavuşamıyordu.

Sizin anlayacağınız;

Vuslat mahşere kalmıştı.

Ergenekon İddianamesinde tertipler

Ergenekon iftiranameleri sayfa 191'de, Sayfa 2092 ve daha birçok yerde sözde Ergenekon "silahlı suç, terör örgütü üyelerinin veya tetikçi şahısların davranış kurallarını gösterir notlar"

başlığı altında yazılanlar da bir kitaptan alınmaydı. Önce iftiranamelerdeki o bölümü okuyalım. Gramer devrimi savcılık marifetidir:

"Kuvayı Milliye Derneğine yönelik ilk soruşturma şüpheli Murat Çağlar'ın 07.01.2007 tarihinde İstanbul Pendik ilçesinde bir araç içersinde örgütsel dokümanlar ile yakalanması ile başlatılmıştır.

Murat Çağlar'ın yönetimindeki araçtaki dokümanların bir kısmının silahlı suç, terör örgütü üyelerinin veya tetikçi şahısların davranış kurallarını gösterir notlar olduğu, bir kısmının ise değişik kişilerle ilgili istihbarı bilgi notları olduğu anlaşılmıştır.

(1) numarası verilen el yazısı not kâğıdında; **İstihbarat Jargonu Başlığının Olduğu Ve Altında "Çiftçi=Tetik Çeken Kelle Alan, Çöpçü=Silahşörlere Lojistik Destek Sağlayan, Tavşan=Operasyondaki Hedef, Namazdan Sonra=Cuma Öğleden Sonra, Alış Veriş=Operasyon, Yemlemek=Dolar Vermek, Kış Uykusuna Yatmak=Emir Gelinceye Kadar Hiçbir Şey Yapmamak, Perdeleme=Koruma Altına Alma, Çizgi=Ülke Sınırı, Şirket=Cıa Merkezine Denir Türk İstihbaratçılarda Mit' E Şirket Diyor"** şeklinde notların yazılmış olduğu görülmüştür.

(2) numarası verilen el yazısı not kâğıdında; **"Pantolonun Ağ Kısmı Derin Ve Bol Olacak, Ayakkabı Kaymamalı Ses Çıkarmamalı Koşmaya Müsait Olmalı, Ceket Kabalarından Aşağıda Uzun Olur Dışarıya Hafif Bombe Verilir Tabanca Tamamen Kaybolur, Takım Elbiselerin Astarları Düğmeleri Kolay Sökülmeyecek Cinsten Olmalı Kavgada Sökülenler İleride Yakalandığında Mahkemede Delil Olarak Kullanılabilir, Büyük Ve Sağlam Pamuk Mendil Çok Önemlidir, Her İşe Yarar Yaranın Üzerine Bastırırsan Kan Kaybını Önler, İç Çamaşırı Slip Olmaz, Bokser Gibi Şort Olmalıki Aleti Yani Tabancayı Rahat Koyabilesin Külotunun Lastikleri Elinin Kalınlığında Olmalıki Alet Düşmesin, Kemerler Amerikadan Özel Gelir Son Delikten Sonra Kemer İçinde Bir Boğayı Rahatlıkla Kesebileceğin Çok**

Keskin Bıçak Görevi Yapan Bir Metal Vardır Bu Kemerler Çok Pahalıdır Piyasada Satılmaz" şeklinde notların yazılmış olduğu görülmüştür.

(4) numarası verilen el yazısı not kağıdında; "**Kimlik Gizli Kalmalıdır, Anne-Baba Kardeş Senin Kimliğini Bilmemelidir, Kimlik Taşınmaz, Şirket Telefonundan Ulaşılır, Numara Gizlidir, Yazı Tipleri Çok Yönlüdür, Sağ Ve Sol El Kullanılmalıdır"** şeklinde notların yazılmış olduğu görülmüştür..."

Mehmet Eymür, **"Sentez"** adlı kitabının 165 ve devamı sayfalarında bakın neler anlatıyor:

"Ve Soner'in son eseri "teşkilatın iki silahşörü" ile yakın tarihimizin en gizli kalmış operasyonlarını anlatan kitap... Bakın tanınmış kalemler neler söylüyor kitap için..."

Eymür burada Soner'in kitabını öven yazarlara örnekler veriyor. Bunlardan biri de Avni Özgürel. Özgürel kitap için şunları yazmış;

"Sonradan kendisini kurşuna dizdiren Enver Paşa'nın sadık fedaisi Yakup Cemil'in hayatı, trajik yönlerinin yanı sıra, yakın tarihimizdeki birçok kritik olayın kavranması bakımından da önemli..."

Bu övgülerin ardından Eymür, kitap hakkındaki açıklamalarına şöyle devam ediyordu:

"Evet, daha fazla uzatırsak ciddi olduğumuzu sanacaksınız. Tarihten alıntı gerçek Yakup Cemil'i konumuzun dışında tutarak işin aslına gelelim.

Türkiye tam bir gariplikler ülkesi.

Bütün bu okuduğumuz methiye, bir ruh hastasının hayalinde kurguladığı olaylara inanarak bunu kitap haline getiren ve böylece Türkiye'nin yakın tarihindeki gizli olayları aydınlattığını sanan ya saf ya art niyetli bir araştırmacı yazara yapılıyor. Yani Soner Yalçın'a...

Sayısız maddi hatalar, hiç bir kanıtı olmayan isnatlar ve hayal

ürünü komplo teorileriyle dolu "Bay Pipo"yu "Türk İstihbaratı'nın Alternatif Tarihi" olarak tescil ettirdikten sonra şimdi de bir ruh hastasının anlatımlarını yakın tarihimizin perde arkasında kalmış olayları diye Türkiye'nin tarihine mal edecek.

Ve hatalar, yalanlar, hayali teoriler üstüne hergün bir yenisini kurarak...

Acaba diyorum Aziz Nesin gibi hepimizi aptal mı sanıyorlar...

Dönelim geriye.

3 Kasım 1999 tarihli Sabah Gazetesi'ne bakarsanız Soner Yalçın'ın kitabındaki Torun Yakup Cemil'le karşılaşırsınız."

Eymür böyle diyor... O halde gelin şimdi bu yazıya bir bakalım:

"Çatlı değil MİT çökertti.

Abdullah Çatlı ve arkadaşlarının "Asala'yı biz bitirdik" diyerek kahramanlık taslamaları üzerine "işin gerçek sahipleri" 15 yıldır bir sır olarak saklanan bu gizli dosyanın kapağını açtılar.

Acı bir tesadüf Susurluk kazasının yıldönümünde Türkiye, Haluk Kırcı'ya affı tartışıyor. Avrupa devletleri kendi bünyelerinde Gladio'yu Kontrgerilla'yı temizlediler. Türkiye ise bu eli kanlı çeteyi yargılayıp, mahkûm etmek bir yana, kahramanlaştırma çabasında

Bu çabayı sürdürenlerin elindeki tek koz, Abdullah Çatlı ve arkadaşlarının 'Asala'yı çökerten eylemler yaptıkları' iddiası...

Oral Çelik, TBMM Susurluk Komisyonu'nda verdiği ifadede şöyle dedi:

"Asala'yı biz ortadan kaldırdık. Çatlı liderimizdi. 4 kişiydik. 5. ben vardım diyen hangi makam varsa gelsin, desin ki "ben de vardım..."

İşte bu meydan okuma Asala Operasyonu'nun 'gerçek mimarları'nı isyan ettirdi. Yeminlerine sadık kalarak yıllardır susanlar, ilk kez bazı dosyaların kapağını açmak gereği duydular.

15 yıllık bu sırrın bazı ayrıntıları böylece açığa çıktı.

Asala'ya karşı devlet operasyonunun gerçek öyküsünü bu geceden itibaren ATV ana haber bülteninde izleyeceksiniz.

Orada da görüleceği gibi, Asala'yı bitiren ne Avrupa'daki birkaç ülkücü, ne de devletin istihbarat örgütü..."

Can Dündar'ın bu haberini alıntılayan Eymür, açıklamalarına şöyle devam ediyordu:

"Çalışmalarını takdir ettiğim araştırmacı yazarlardan Can Dündar da bu hastanın tuzağına düşmüştü. Herhalde onu yanıltan, hasta kahramanın anlattıkları ile "Hiram Bey"in Lübnan'daki gerçek faaliyetleri arasında çakışan noktalar bulunduğu düşüncesiydi.

Dündar'ın şahısla ilgili tereddütleri olduğunu ve onu araştırdığını öğrenince ona İnternet'ten bir mektup yollayarak, anlatılanların deli saçması olduğunu, ayrıca Hiram Bey'in Lübnan dışında böyle bir çalışmaya hiç katılmadığını bildirdim.

Biraz geç kalmıştım. Erken davransaydım herhalde Sabah Gazetesi'ndeki bu yazı biraz daha değişik çıkardı.

Neticede, Can Dündar hastayı teşhis etti ve hem kendisinin hem de okuyucusunun daha fazla yanılmasına imkan vermedi.

Hasta diyorum, zira ancak hasta ruhlu bir insan böyle bir hikaye uydurabilir. Böyle birkaç kişi tanıyorum. Esasında zaman içinde kendileri de anlattıklarına inanır hale geliyorlar..."

Yazının son paragrafında, 3 Kasım 1999 tarihinde Can Dündar'ın yazısında yer alan Yalçın'ın şu açıklamalarına da yer veriyordu:

"Teşkilatın İki Silahşörü" aslında 'Asala'yı biz bitirdik' diyenlere yanıt; 'hayır siz bitirmediniz' diyor."

Eymür de Soner'in bu sözlerine paralel şu açıklamayı yapıyordu:

"Asala'yı ne Çatlı grubu, ne Alaattin Çakıcı ne de MİT bitirdi. Asala'yı bitiren Ermenilerin kendisidir."

Eymür, kitabında Can Dündar'dan başlayarak Soner Yalçın'a kadar birçok gazeteci ve yazarı işleten, ancak en sonunda Soner Yalçın'ı kekleyip ona "Teşkilatın İki Silahşörü" adlı bir kitap yazdıran deli ile ilgili serüvene şöyle devam ediyordu:

"Acaba hasta silahşör en saf Soner'i mi buldu, yoksa Soner uyanık da, 'nasıl olsa delinin anlattığını kitap yapsam, o da tarih olur' diye mi düşündü belli değil."

Eymür, "kitaptan birkaç pasaj verelim" diyerek şu alıntıları yapıyordu:

"Kelle alana, yani tetiği çekene biz "Teğmen" veya "çiftçi" derdik..."

"Operasyonlarda silahşörlere lojistik desteği sağlayanlara biz "çiftçi" deriz..."

"Hedefin operasyondaki kodu "Tavşan"dı!"

"Bizde 'Namazdan sonra' demek, 'Cuma öğleden sonra' demektir."

"Alış veriş, operasyon."

Sizin anlayacağınız, biri Soner Yalçın'ı keklemiş o da anlatılanları kitap yapmış. Polisler de Soner'in 2006'dan önce basılan kitabındaki o bölümleri alıp, "Ergenekon örgütünün tetikçilerinin davranış biçimleri" diye savcılara götürmüşler, savcılar da iftiranamelerine bu saçmalıkları hiç düşünmeden koymuşlar.

"İşte Asala'yı bitiren teşkilatın silahşör'ü" başlığı altında Eymür bakın daha neler anlatıyordu. Soner Yalçın'ın, "Teşkilatın iki silahşörü" adlı kitabının kahramanı "Torun Yakup Cemil"in kimliği belli oldu.

"Silahşör", yeraltı dünyasının tanınmış isimlerinden İnci Baba'nın adamlarından "Kadri Baba" lakaplı Kadri Ergin.

Kadri Baba Ekim 1997'de Mahkûm ve Mahkûm Aileleriyle Dayanışma Vakfı Ankara Şube Başkanı.

Kadri Baba, yaşamını yitiren İnci Baba'yı kendine örnek aldığını söylüyordu.

Kadri Ergin ya da nam-ı diğer, Kadri Baba, daha önce Tuncay Özkan'ı da kandırmayı denemiş ama başaramamıştı. Tuncay Özkan, bakın Kadri Baba ve Soner ile ilgili neler yazıyordu:

"Sonra bakıyorum bize anlatılanları Soner kitap yapmış: 'Teşkilatın iki silahşörü' Soner'i en az 15 yıldır tanırım. Neden yaptı bu işi anlamadım. Çünkü Asala ile yasadışı operasyonlarla mücadele konusunda olağanüstü bilgi sahibi birisi. Kitapları var bu konuda. Daha önce yazdıkları ile çatışıyor son yazdığı. Hayret. Bana sordular, yazılanların yalan, yanlış ve uydurma olduğunu, bunları anlatan ve kendisinin Yakup Cemil'in torunu olduğunu iddia eden kişinin tarihi tahrif ettiğini söyledim. Anlatıcı sahtekârdı. Apaçık belliydi...

...Allah'ım aklımı koru diye dua ettim. Bir delinin meşhur olmak için yediği naneye bakar mısınız? Bizim medyatik mafya babası olmak için kılıktan kılığa giren Kadri Babamız, eğlence kaynağımız, solcu mafya balığı kendini meşhur etmeyince masal yazmaya başlamış. Buna bir de inananlar olmuş. Akıl akıl gel peşime takıl."

Tuncay Özkan'ın deyimi ile "Bir delinin meşhur olmak için yediği naneyi" kitap yapan Soner Yalçın'ı hadi anladık diyelim. Ancak, bu deli zırvalarını, uydurdukları Ergenekon örgütünün tetikçilerinin çok gizli davranış biçimleri diye, gerek mahkemeleri gerekse bu zırvaları sızdırdıkları yandaş basın marifetiyle insanlarımızı kekleyen savcıları nasıl anlayacağız...

Çok gizli lobi belgesi de çalma

Sayfa 109. ve 345- 347 ve daha birçok sayfada yer alan ve "çok gizli" olduğu iddia edilen Ekim 1999 tarihli, "Ergenekon: Analiz-Yeniden Yapılanma, yönetim ve geliştirme" ya da diğer adıyla Lobi örgüt belgesi, Alo İhbar adlı sitede 18 bin kişi tarafından indirilmişti.

Bu çok çooook gizli örgüt belgesi(!), adı bazen Vakit bazen Akit olan siyasal şeriatçı gazetenin İstihbarat Şefliği'ni de yapan ve Mehmet Eymür'e en yakın isimlerden Erdal Şimşek'in,

iddianameden yaklaşık dört yıl önce Nisan 2004'te Kum Saati Yayınları'ndan çıkan, "Türkiye'de İstihbaratçılık ve MİT" adlı kitabının 435-439. sayfalarından imla hatalarına kadar bire bir yürütmeydi.

Savcılar bu yürütmeleri için bir de; "Bu belge öyle gizli öyle gizli ki, sadece örgüt yöneticilerinde bulunmaktadır" diyorlardı.

1999 yılında Yeni Şafak Gazetesi'nde Taha Kıvanç takma adıyla yazan Fehmi Koru, Savcılarca en önemlisi olduğu savlanan Ergenekon belgesine basında ilk defa değinen kişiydi. 30 Nisan 2001 tarihinde ve 1 Mayıs 2001'de, savcıların "çok çoook gizli" olarak niteledikleri Ekim 1999 tarihli "Ergenekon: Analiz-Yeniden Yapılanma, Yönetim ve Geliştirme Projesi"ni bire bir yayınlıyordu.

12 Mayıs 2001 tarihinde ise, bu defa Fetullah Gülen Örgütü'nün Aksiyon Dergisi'nde Harun Odabaşı imzasıyla bu Ergenekon zırvası aynı iddianamedeki gibi birebir yer alıyordu.

Ama;

Savcılar hala bu Ergenekon zırvasına "çok gizli" diyebiliyorlar.

Onlara uyanlar mı?

Geçin!

Küfür'ün adını günah koymuşlar!

Böyle durumlarda Fransızlara öyle imreniyorum ki sormayın.

Zira;

Fransızlar **"küfür ruhun yelpazesidir"** diyorlar...

Bizim de bu günlerde yelpazelenmeye öyle ihtiyacımız var ki!

Bakın şimdi size bir kitaptan daha bahsedeceğim;

"Mafya İmparatorluğu"

Yazarı; Hakantürk. Kitap, Kasım 2004'te 1 milyon adet basılmış ve çok düşük bir fiyatla adeta dağıtılmış.

Bu kitabın; 140. sayfasında 2001 yılının başında yurt dışına

kaçırılan ve tutarı 100 milyarı geçen miktardaki paraların tekrar ülkeye getirilmesi amacıyla çalışmalar başlatıldığı yazıyor, **"paraların geri getirilme yöntemi"** adı altında bakın neler anlatılıyordu:

"Aynı yılın nisan ayında İstanbul'da yapılan bir toplantıda yine bu konu konuşuldu. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, Ankara ve İstanbul Devlet Güvenlik mahkemelerinden savcılar, hakimler ve bazı polis müdürlerinin katıldığı toplantıya Hollanda'dan gelen biri profesör iki uzman da iştirak etti. Bu iki uzman, "Ülke dışına kaçırılan paranın geri getirilmesi ile ilgili sorunlar" hakkında bilgi verdi.

O toplantıdan sonra dönemin Emniyet Organize Suçlar ve Kaçakçılık Dairesi Başkanı Emin Aslan, "Yurtdışına kaçırılmış bu paralarla ilgili isim bazında çalışma yapıldı. Eksik olabilir; ama böyle bir liste var. Şu anda bu işin (yurt dışındaki paraları geri getirme) nasıl yapılacağı üzerinde çalışılıyor" dedi.

Emin Aslan, "Bu parayı nasıl geri getireceğimizin yöntemi üzerinde henüz çalışıyoruz" demekteydi ama ortaya çıkan bazı bilgiler Ankara'da çok ilginç yöntemler üzerinde kafa yorulduğunu da göstermekteydi. İddialara göre, kara parayla mücadele etmekle görevli olan Mali Suçlar Araştırma Kurulu, Amerikan Federal Soruşturma Bürosu FBI ile bu konuda işbirliği yapmıştı. Görevlendirilen bilgisayar korsanları (hacker'lar) İsviçre'deki bankaların hesaplarına girmiş, pek çok politikacının hangi bankada, kaç milyon doları olduğu ve paraları kimlerin yatırdığını tespit etmişti.

Nitekim o günlerde İstanbul polisinin operasyon düzenlediği bir evde bulunan ve Ergenekon; Analiz- Yeniden Yapılanma Yönetim ve Geliştirme Projesi, İstanbul/29 Ekim 1999" adını taşıyan 24 sayfalık raporda, Ergenekon adı verilen oluşumun yapması gereken işlerden biri yurt dışından kaynak aktarımıydı. Raporda şöyle denilmekteydi:

"Türkiye'den pek çok kişi yurt dışına kaynak aktarmaktadır. Ve bunun önüne geçebilmek mümkün değildir. An-

cak; çeşitli ülkelerde bankalara sızdırılacak bilgisayar hırsızları, tespit edilen bu kaynaklar ile Türkiye'den kaynak aktarımı yapan kuruluşların likit aktarımlarını mevcut güçlü bir şirket üzerinden yeniden Türkiye'ye aktarabilir... Bu türden kaynak aktarımları 48 saatte tamamlanmalıdır..."

Savcıların hazırladığını iddia ettikleri ve adına iddianame denilen iftiranamenin 339. sayfasında 2004 yılında basılan kitapta yer alan bu bölüm aynen şu şekilde yer alıyordu:

"6/b) "yurt dışından kaynak aktarımı" başlığı altında;

Çeşitli ülkelerdeki bankalara sızdırılacak bilgisayar hırsızlarından yararlanılarak likit kaynak aktarımı yoluna gidilmesi gerektiği, bu türden kaynak aktarımları operasyonlarının 48 saat içerisinde tamamlanması gerektiği belirtilmiştir. "

Savcılar ufak bir değişikliğin yanında; **"Türkiye'den pek çok kişi yurt dışına kaynak aktarmaktadır. Ve bunun önüne geçebilmek mümkün değildir. Ancak"** cümlesini de kaldırıyorlardı ki, aslında yapılanın ülkenin yurt dışına kaçırılan paralarının geri getirilmesi olduğu anlaşılmasın.

O cümle kalkınca, ortaya sanki bir örgüt dokümanına benzer bir şey çıkıyordu.

Orijinal metinden bu tür çıkarımlar yaparak insanlara iftiralar atılması hukukun ne yanına düşüyor derseniz, işte bunun cevabı yok.

Dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın "Operasyon yapacaktık engellediler" başlığı altında anlattıkları, yapılacak olan bu çalışmaları bildiğini gösteriyordu. Kendisine sorulan, "Bilgisayar korsanları vasıtasıyla İsviçre bankalarındaki bu hesaplara girip, paraları Türkiye'ye getirtmek yönünde çalışma yapıldığı söylendi. Bu konuda bir bilginiz var mı?" şeklindeki soruya, Tantan şu cevabı veriyordu:

"Bilgisayar korsanları ile olacak iş değildi. Her şeyin hukuk zemininde olması lazımdı. Zaten o bilgisayar korsanları yakalanıyor. Yalnız şunu söyleyeyim. Çok çaba harcandı, çok değişik

konularda araştırma yapıldı, ama eyleme dönüşmeden ekipler dağıtıldı. Hepsi dağıtıldı..."

Yani sizin anlayacağınız, yurt dışındaki kara paraları getirtmek için yapılan proje, "Ergenekon örgütü belgesi" diye polis ve savcılarca gerek mahkemelere gerekse insanlarımıza yutturuldu.

Böylece hukuk adına hukuk katledilerek yüzyılın en büyük yanıltma operasyonuna imza atılmış oldu.

Ancak, tüm bu gerçeklere rağmen Ergenekon iftiralarının ateşi sürekli cemaat mensuplarınca yakılmaya çalışıldı. Savcıların "çok gizli" diye insanları yanılttıkları belgeler, işlerine gelmeyenlerde çıkınca onlar örgüt lideri yapılırken, Gülen cemaatine yakın isimlerde çıkarsa es geçiliyordu. Ergenekon belgesi ve sözde Ergenekon örgütü hakkında bir iddia da cemaata yakın isimlerden Faruk Mercan'dan geliyordu.

Bugün televizyon televizyon gezip "Amanın Ergenekon, amanın Ergenekon" diye adeta Ergenekon savcılarının avukatlığını yapan Faruk Mercan, 1. Baskısı Zaman Kitap tarafından 2002 yılında yapılan "Boğaz'ın Şövalyesi" adlı kitabında, Üzeyir Garih cinayetini uydurulan Ergenekon örgütüne yıkmaya çalışıyordu.

Mercan, kimde çıkarsa örgüt yöneticisi olmakla suçlanan homoseksüel haham tarafından kaleme alınan sözde Ergenekon belgesi için de şunları yazıyordu:

"Ergenekon senaryosunu ortaya atanların, bir süre önce İstanbul polisinin yaptığı bir operasyonda ele geçirilen iki dokümana dayandığı anlaşılmaktaydı. Bu dokümanlardan biri yirmi dört sayfaydı ve "Ergenekon: Analiz-Yeniden Yapılanma, Yönetim ve Geliştirme Projesi'ydi. Üzerinde İstanbul / 29 Ekim 1999 tarihi bulunuyordu..."

Peki bu gizli belgeleri seneler önce ellerinde bulunduranlar için ne mi yapıldı dersiniz.

Hiçbir şey. Ama hiçbir şey.

Bunlara, bu belgeleri kim size seneler önce verdi diye soran dahi olmadı.

Bunlar, ellerindeki belgelerle halen de yurtseverler aleyhine kurulan komplonun silahşörlüğünü yapmakla ve rantını yemekle meşguller...

İddianamede intihâl

İddinamede çalıntı bölümler bitmiyor, 2 Kasım 2008 tarihli Aydınlık Dergisi, "Ergenekon iddianamesinin tarihsel bölümleri çalıntı" başlığı altında şunları yazıyordu:

"Zekeriya Öz, Mehmet Ali Pekgüzel ve Nihat Taşkın'ın hazırladığı 2455 sayfalık Ergenekon iddianamesinde çalıntılar (intihal) olduğu ortya çıktı. Savcıların iddianamenin 938, 939, 940, 941 ve 942. sayfalarındaki bölümleri olduğu gibi Burhan Yılmaz'ın "Bilinmeyen Mevlana" ve "Agarta'dan Ergenekon'a Büyük Türk Bilgeliği" kitaplarından kaynak göstermeden aktardığı anlaşıldı.

Edebiyat ve bilim dilinde buna "intihal" adı veriliyor ve ahlaki olmayan bir davranış olarak kınanıyor.

27 Ekim 2008 tarihinde sanıkların avukatları söz konusu kitapları mahkemeye sundular ve savcıların çalıntılarının TCK'nun 204/2. maddesine göre "görevlinin resmi belgede sahtecilik" suçunu oluşturduğunu belirttiler. Kitaplardan aynen aşırılan ve savcıların kendi görüşleriymiş gibi iddianameye konulan ve suçlamaya dayanak yapılan bölümler şöyle:

İddianamenin 939. sayfası, Bilinmeyen Mevlana'nın 33. sayfasından bire bir çalınmış.

İddianamenin 939-940. sayfaları; Bilinmeyen Mevlana'nın 38. sayfasından,

İddianamenin 940. sayfası; Bilinmeyen Mevlana'nın 42. sayfasından,

İddianamenin 938. sayfası; Agarta'dan Ergenekon'a adlı kitabın 9. sayfasından,

İddianamenin 942. sayfası; Agarta'dan Ergenekon'a adlı kitabın, 223-224. sayfalarından,

İddianamenin 941. sayfası; Agarta'dan Ergenekon'a adlı kitabın 231. sayfasından bire bir yürütüldüğü ortaya çıkıyordu."

Böylece Ergenekon iddianamesinde, intihal, yani hırsızlık, hile, tertip, aldatmaca, iftira ne ararsanız vardı. Sadece hukuk, adalet ve vicdan yoktu.

Gizli yalancılar

Ergenekon davası ile bir moda başladı; "Gizli tanıklık." Gizli tanıklık deyip geçmeyin. Bu müessesenin ne denli önemli olduğunu biz burada kavradık. 12 Eylül'ün ilk günlerinde insanlar sebepsiz yere paketlenip götürülür, onlardan günlerce haber alınamazdı.

Götürülen insanları tanıyanlar, onların hiçbir olayla ilgilerinin olmadığını bilirler ve bu nedenle götürülmelerine anlam veremezlerdi.

Sonradan ortaya çıktı.

Kocasına kızan, karısına sinirlenen, kaynanasını sevmeyen damat, damadından nefret eden kaynana bile birbirlerini "anarşist" diye ispiyonlamıştı.

Ergenekon davaları ile bu jurnalleme düzeni geri geldi. Birbirlerini binbir iftira ile gammazlayan gammazlayana...

Hele gizli tanıklık müessesesi ki, adaletsizliğin, yalan ve iftiranın yüzsüzce tavan yaptığı yer oldu.

Apo'ya kadın sağlayan, müebbete mahkum kişi, Apo'yu yakalayanlar hakkında gizli tanık...

Kendi öz yeğenini erkeklere pazarlayan muhabbet tellalı, din taciri, Atatürk düşmanı; Atatürkçülere iftira yarışında ve dosyada işlendiği ileri sürülen eylemlerin davada tek tanığı, sanığı ve gizli tanığı...

Küçük erkek çocuklarına taciz ve tecavüzden tutuklu sapık,

devletin askerlerine çamur atmada engel tanımıyor...

Kızı yaşındaki dostunu öldürmekten müebbet hapse mahkûm olan biri, yalan ve iftira ekibinde...

Dolandırıcılık, sahtecilik gibi yüz kızartıcı suçlardan tutuklanmış, yazar diye yutturulan ve siyasal dinci Akit gazetesinden çıkmayan müfteri, mahkemede yalanları ortaya çıkınca, korumayı her zamanki gibi mahkemeden görüyordu.

Bunların mahkum olduğu suçları açıklamak veya bu konuda soru sormak, garip (!) bir şekilde mahkeme başkanları tarafından engelleniyordu.

Tanıkların yalancılıkları belgelendiğinde ise, yalanları ortaya çıkaranlar Marmara çırası gibi yanıyordu. Mahkeme Başkanı'nın azarları bir yana, her biri ortalama onaltı celseden süresiz bir zamana kadar duruşmalardan yasaklanıyordu.

Şöyle bir örnek vermek gerekirse; durumumuzun net olarak anlaşılacağı kanaatindeyim. Öyle ya teşbihte hata olmaz!

Misalen;

Bazı tanıklar şöyle diyor:

"Bak karşıdan bir horoz geliyor; bir gözü de kör!"

Bizler de gördüğümüz manzara karşısında ister istemez sinirleniyor, itiraza başlıyoruz:

"Ne diyorsun yahu... Bir kere o horoz değil aslan!"

Mahkeme Başkanı'ndan da anında hiddet dolu kıpkırmızı bir yüz ile karşı itiraz:

"Tanığa müdahale etmeyin, tanığa müdahale etmeyin!"

"Tanığa müdahale etmiyoruz efendim. Bakın horoz dediği aslan... Üstelik gelmiyor, gidiyor. Gözü diye işaret ettiği de kıçı..."

Ama

Mahkeme Başkanı;

"Tanık ne derse o!.. Tanık ne derse o!... Hem siz ta-

nıktan daha mı iyi bileceksiniz" şeklinde öfke dolu sözleriyle, Aslan'ının, Horoz olarak tür değiştirmesine neden olmakla kalmıyor, bunca yıllık aslan mabadı tarihe horoz gözü olarak geçiyordu.

Müsteşar olamadı, CEO oldu

MİT Müsteşarlığı koltuğuna kurulamayan Eymür oldukça ilginç bir iş yapıyor, Kumarhaneciler Kıralı olarak tanınan Sudi Özkan'a CEO oluyordu.

Aktüel Dergisi'nin 29 Haziran 2006 tarihli sayısında Mehmet Eymür haber oluyordu. Haberin başlığı şuydu:

"Eski MİT'çi Mehmet Eymür, Sudi Özkan'ın şirketlerine CEO oldu."

Haberin girişinde, Eymür ile Sudi Özkan dostluğu şöyle yer alıyordu:

"Kumarhaneci Sudi Özkan, yıllar önce 'kaç seni vuracaklar' diyen eski MİT'çi Mehmet Eymür'ü şirketlerine CEO yaptı."

Pekmezci, "Derin Abiler" isimli kitabında, Ecevit Kılıç'tan **"Sudi Özkan da listedeydi"** başlığı altında aktardığı yazısında şu bilgileri veriyordu:

"PKK'ya yardım eden işadamlarını biliyoruz. Elimizde listeleri var, hesap soracağız." Dönemin Başbakanı Tansu Çiller'in 4 Kasım 1993 günü yaptığı bu açıklamadan sonra faili meçhul cinayetler, Güneydoğu'nun yanı sıra bir bölgede daha arttı; Bolu, Düzce, Sapanca.

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın hazırladığı Susurluk Raporu'nda "şeytan üçgeni" olarak adlandırılan bu bölgede cinayetler, uyuşturucu ticareti yaptığı ileri sürülen Kürt işadamlarının öldürülmesiyle başladı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu'nun raporuna göre, çok sayıda Kürt işadamı öldürüldükten sonra uyuşturucu trafiği Susurluk çetesinin kontrolüne geçti. Ancak o dönemde kârlı bir alan daha

vardı: Kumarhanecilik. Yeni hedef bu sektördeki isimlerdi. Sektörün en güçlü ismi Ömer Lütfü Topal'ın çoğu beş yıldızlı otellerde, 24 kumarhane ve Casino'su vardı. Topal, 1996'da, Sarıyer'de öldürüldü. Cinayette kullanılan silahlardan birinin şarjöründe Abdullah Çatlı'nın parmak izi vardı.

Aynı günlerde Topal'dan sonra en büyük kumarhane patronu olan Sudi Özkan da hedefteydi. Ortak tanıdıkları aracılığıyla Mehmet Eymür'den Özkan'a 'seni öldürebilirler, yurt dışına çık' uyarısı geldi. Bu haber üzerine Sudi Özkan yurt dışına çıktı. Birkaç ay sonra Susurluk'taki ünlü kaza meydana gelecek, ardından kumarhaneleri kapatılacak olan Özkan da işlerini yurt dışına kaydıracaktı.

İşletmelerini Princess Grup adı altında toplayan Özkan'ın bugün çok sayıda oteli, fabrikası, alışveriş merkezi ve turizm tesisi var. Karayipler'de, St. Maarten Adası'nda yaşayan Özkan, bir süre önce vefa borcunu ödeyerek eski MİT'çi Mehmet Eymür'ü Türkiye'deki işlerinin başına getirdi."

Danıştay Saldırısı ve Eymür

9 Ağustos 2012 tarihli Aydınlık Gazetesi, **"Danıştay'a yapılan saldırının arkasında Eymür mü var"** başlığı altında şunları yazıyordu:

"2006 yılındaki Danıştay olayında saldırgan Alpaslan Aslan, yakalandığında üzerinde "Ulusal Haber Gazetesi" kimlik kartı çıkmıştı.

Ulusal Haber Gazetesi'nin sahibi Mehmet Tümer'in ise Eymür'ün elemanı olduğu ortaya çıktı. Anımsanacağı gibi o dönem "Ulusal Haber Gazetesi" kimliği, yandaş medya tarafından "Ulusal Kanal" kimliği gibi sunulmuştu."

Ergenekon davasının 6 Ağustos 2012 tarihinde yapılan duruşmasında tanık sıfatıyla ifade veren Mehmet Eymür, Ulusal Haber Gazetesi'nin sahibi Mehmet Tümer'i tanıyıp tanımadığı şeklindeki soruya oldukça ilginç bir cevap veriyordu:

"Elemanımdır!"

Böylece;

Danıştay katili Alpaslan Arslan'ın üzerinden çıkan "Ulusal Haber" kimlik kartı ile MİT eski Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür'ün bağlantısı ortaya çıkıyordu.

Tayyip, Alpaslan Aslan'ı tanıyor mu?

4 Mayıs 2006 tarihinde İçişleri Bakanlığı'nda düzenlenen valiler toplantısında konuşma yapan Tayyip;

"Karanlık çeteler var" diyerek, yine aynı konu ile ilgili şunları söylüyordu:

"Ben ortada kanlı bir çetenin olduğunu ifade ettim. Bu kanaatim aynen devam ediyor. Ucu nerelere ulaşacaksa ulaşacağız."

Yine Tayyip, saldırıyı Cumhurbaşkanlığı'nı önlemeye yönelik bir kanlı komplo olarak olaydan önce sezdiğini de açıklıyordu.

Onun bu beyanları üzerine, Milliyet Gazetesi'nde Can Dündar 25.05.2006'da şu tespitlerde bulunuyordu:

"Burada önemli olan şu:

Eğer Erdoğan Cumhurbaşkanlığını engellemeye dönük bir "kanlı komplo" hazırlığını seziyor idiyse yapması gereken neydi?

Koruma isteyen Danıştay'a kol kanat germek değil mi?

Oysa o tam tersine, sert demeçlerle ortamı germeyi tercih etti."

Hitler, ülkedeki hâkimiyetini kendi gerçekleştirdiği Parlamento binası yangınını muhaliflerinin üzerine atarak sağlıyordu.

Kanlı Danıştay baskını da muhalif olanların üzerine yıkılarak ve onlara iftiralar atılarak ülkemiz korku imparatorluğuna dönüştürüyordu. Tayyip, Danıştay'ın türban konusundaki kararı karşısında ise fetvasını şu şekilde veriyordu:

"Efendi sen kim oluyorsun, buna mecelle (şeriat hukuku) karar verir."

Sanki Hitler'den kopya

Uğur Mumcu, Alman Millet Meclisi'nin Hitler'in tertibi ile yakılması olayını şöyle anlatıyordu:

"1933 yılının 26 Şubat akşamı Alman Millet Meclisi Binası'nın dört bir tarafından ateşler fışkırmaya başladı. Siyasal tarihte **"Reichstag yangını"** diye anılan büyük olay başlamıştı. Hitler göğe yükselen alevlere bakarak yanındakilere:

"Şimdi artık sosyalistleri demir yumrukla yok etmemize kimse engel olamayacak..." diye sesleniyor, Hitler'in propagandacısı Goobels de:

"Bu bir sinyal ateşidir..." şeklinde bağırıyordu. Ertesi gün Hitler yanlısı gazeteler bu başlıkla çıktı.

"Sinyal ateşi..."

Hitler yakın çalışma arkadaşları ile birlikte, konuşarak kesin emirlerini verdi:

Bütün sosyalistler tutuklanmalıdır...

Yangının nedeni henüz belli olmadan gece saat onbirde devrimci milletvekilleri, yazarlar, sendikacılar, öğrenciler, hukukçular birer birer, evleri basılarak tutuklanıyordu... Ülkedeki bütün ilericiler, "anarşi çıkarma", "Milli bütünlüğü parçalama" gibi gerekçelerle suçlanmaktaydı. Anayasal özgürlüklerin hepsi bir gecede kaldırılmıştı...

Dr. Goobels hatıra defterinde bu olayı şöylece tanımladı:

"Führer ile olan konuşmamızda sosyalistlere karşı açılacak savaşın ana hatlarını çizdik. Şimdilik doğrudan doğruya karşı tedbirleri almaktan kaçınacağız. Devrim girişimi bundan önce alevlenmelidir. Uygun bir anda darbemizi indireceğiz."

Uygun an, Alman Millet Meclisi binasının yakılmasıydı. Bu yangın ustaca planlandıktan sonra faşizm saldırıya geçti. Bütün ilerici aydınlar tutuklandı, küçük burjuva ilericileri susturuldu. Anayasal haklar ortadan kaldırıldı. Binlerce kitap sokak ortalarında yakıldı. Hitler ve yakınları o günlerde bu yangın için:

"Tanrısal belirti... Bir devri başlatan sinyal ateşi..."

Diyordu, kendi aralarında.

Bugün ise;

Tayyip ve yandaşları, kanlı Danıştay baskını için aynı sözleri sarf ediyordu.

O günlerde; Hitler'den önce **"Weimer Anayasası"** döneminde Alman yargıçları bağımsızlardı. 7 Nisan 1933 tarihinde "Genel Grevler Yasası" ile Hitler sempatizanı olmayan, ona uşaklık etmeyen bütün hukukçular görevlerinden alınıyordu.

Bugün de 12 Eylül referandumundan sonra, namuslu hakim ve savcılar sürgün üzerine sürgün yiyorlardı.

O günlerde; aynı yasada şu hükme de yer veriliyordu:

"Nasyonal sosyalist devlette hiçbir zaman yer almayacakları anlaşılanlar mahkemelerde görev alamazlar.

Hitler'in Baş Hukuk Danışmanı Adalet Bakanlığı Müşaviri Dr. Frank, **"Nasyonal Sosyalist"** hukuk anlayışını bir konuşmasında şöyle özetliyordu:

"Nasyonal sosyalizm karşısında hukuk bağımsızlığı yoktur. Vereceğiniz her kararda önce kendinize şunu sorunuz:

"Benim yerimde Führer olsaydı nasıl karar verirdi?"

Şimdi de birçok mahkemede yargıçlar kendilerine şu soruyu mu soruyorlardı:

"Benim yerimde Tayyip ya da Fetoş olsaydı nasıl karar verirdi?"

Hitler'in Baş Hukuk Danışmanı Adalet Bakanlığı Müşaviri Dr. Frank konuşmasına şöyle devam ediyordu:

"Her kararda şöyle söyleyiniz:

Bu karar Alman halkının nasyonal sosyalist vicdanıyla uyuşuyor mu? İşte o zaman nasyonal sosyalist halk devletinin birliğine karışmış ve Adolf Hitler'in idaresinin ölümsüzlüğünü tanımış olarak üçüncü Alman İmparatorluğu'nun otoritesini kendi ka-

rar alanımızda her zaman için sağlayacak temel buldunuz demektir..."

Hitler açıkça ilan ediyor:

"Hukuk yoktur devlet vardır: Devleti ben temsil ederim ancak. Sadece ben..."

Tayyip de bugün aynı şeyleri söylemiyor mu?

"Sen artık Başbakansın. İster asar ister kesersin."

Dün Ergenekon'un savcısıydı. Soner Yalçın'ın tutuklanmasının ardından, **"Yazdıklarından değil, yaptıklarından tutuklandı"** diyerek yargıçlığa soyundu. **İnanın yarın da bu davanın cellâtlarını siyasi iktidarı belirleyecektir.**

Neyse biz tekrar dönelim Hitler'e;

1937 yılında **"Genel Grevler Yasası"** yeniden değiştirildi. Bu kez **"siyasal bakımdan şüpheli"** görülenler de görevlerinden kolaylıkla alındı. Bundan sonra bütün hukukçular, siyasal iktidarın güdümündeki **"Nasyonal Sosyalist Alman Hukukçular Birliğine"** girmek yükümlülüğü altına sokuldular. Bütün hukukçular Hitler'in gözaltındaydı bundan sonra.

Bütün bu baskılara birkaç yargıç karşı koyabildi. Yine de. Hitler yönetimi, parlamento binasını yakarak, bunu bazı solcuların üzerine attı. "Dimitrov" ve arkadaşları Alman Yüksek Mahkemesi'nde yargılandılar. Mahkeme, sanıkları suçsuz görerek beraatlerine karar verdi.

Bu karar Alman Mahkemeleri için bir dönüm noktası oldu. Hitler, bu kez, **"vatana ihanet"** davalarını yargılayıp karara bağlamak için "Volks Gerichtsof" adıyla bir olağanüstü mahkeme kurdurdu.

"Volks Gerichtsof"un Türkçesi "Halk Mahkemesi"ydi. Mahkeme dokuz üyeden kurulmuştu. Dokuz üyenin dördü hukukçu, diğer beşi ordudan ve SS'lerden seçilmekteydi. "Halk Mahkemesi" olağanüstü bir askeri mahkeme görünüşündeydi.

Hitler faşizmine karşı olan birçok aydın, işçi ve siyasetçi bu

mahkemede yargılandı. Mahkeme Başkanı Roland Freiser ise, Amerikan uçaklarının attığı bomba ile mahkeme içinde öldü.

"Halk Mahkemesi" dışında bir de bir başka özel mahkeme daha vardı, Hitler'in emrinde. "Sondergricht" adıyla anılan bu mahkeme, üç kişiden oluşmaktaydı. Bu yargıçlar, Nasyonal Sosyalist ilkeleri benimsemiş parti üyelerinden seçilirdi.

Bu mahkemelere, sanıkları savunacak avukatlar sokulmazdı. Savunma avukatları da Nazi Partisi üyeleri arasından seçilirdi. Sanıkları savunmak isteyen birkaç avukat toplama kamplarına götürülürdü.

Yargıcıyla avukatıyla tüm hukukçular esir alınmıştı. Hitler rejimince. Hukuk profesörleri birer papağan, yargıçlar ise oyuncaktı Hitler'in elinde...

Dün;

Hitler'in,

"Ben Almanya'nın en büyük yargıcıyım" diyerek başlattığı süreç, bugün Türkiye'de Tayyip'in,

"Ben bu davanın savcısıyım" şeklindeki hezeyanları ile devam ediyordu.

Sözde Ergenekon davası denilen davada; keçilerin bile çıkmaya erineceği şehir merkezlerinden kilometrelerce uzak bölgelere ve üstelik cezaevi içinde kurulan özel mahkemelerde yapılan sözde yargılamalara, avukatların gelmemesi için her türlü önlem alınmadı mı?

Bütün bu engellemelere ilaveten, kesintisiz duruşma tezgâhı ile avukatların yeterli savunma yapması engellenmedi mi?

Bir Ergenekon tutuklusunun savunmasını alan avukat, kendini bu davaya adamak zorunda kalacaktı. Ancak bu şekilde biraz olsun müvekkilleri için savunma yapma imkânı olabilecekti. Kilometrelerce mesafeyi sürekli olarak gelebilecek maddi imkânının yanında, hemen hemen her gün duruşma olması nedeniyle sadece Ergenekon davasına bakmak zorunda olacağı için,

başka dava almaması gerekiyordu.

Her şeyi göze alanların hemen hemen birçoğu ya tutuklanıyor, ya da gözaltına alınıyorlardı.

Bugün, Hitler'e boyun eğmiş, uşaklıkta bulunmuş yargıçlara, **"Hukukçu"** demek mümkün müdür? Tabii ki değil, bugün o yargıçları Alman Halkı lanetle anıyor.

Zira onlar;

Siyasal cinayetlerin kiralık katilleriydi.

Onlar;

Yağmanın, soygunun, vurgunun, talanın ve hortumlamaların kirli elleriydiler.

Yüksek bir kürsüye çıkmak, ne cellâtlığa ve ne de suç ortaklığına hiçbir yasallık kazandırmamıştır.

Tıpkı bizim ülkemizdekilere de kazandıramayacağı gibi...

Hitler, faşizme giden yolu kendi tertibi olan Alman Meclisi yangını ile başlatmıştı.

Tayyip ise, cenaze törenine katılmaya cesaret edemediği **Danıştay cinayeti sayesinde;**

Muhalif aydınlar ve yurtseverleri tutuklatarak saldığı korku sayesinde, tüm ülkeyi cezavine dönüştürmedi mi?

Seçilmiş vekilleri cezaevlerinde halen de tutuklu bulundurarak, Türk Halkı'nın iradesine ipotek koymadı mı?

Devletin tüm malvarlığı "babalar gibi" satılmıyor mu?

Cesedini çiğnemeden kendisine ceza verilemeyeceği garantisini veren kişi Yüksek Yargı Başkanı olmadı mı?

Tüm hakimleri ve savcıları Adalet Bakanlığı bürokratları atamıyor mu?

Mustafa Kemal'in askerliğinden "Tak şak" paşalar devrine geçilmedi mi?

Anadolu'nun bölünmesi ve Öcalan'ın serbest bırakıl-

masının pazarlığı PKK ile yapılmadı mı?

Tüm kamusal alanlarda laiklik ilkesinin olmazsa olmaz ilkelerinden teker teker kazanımlar elde etmiyor mu?

Nitekim, yoldaşı Abdullah Gül, 9 Temmuz 2007'de gazetelerin Ankara Temsilcilerine;

"Ümraniye soruşturmasına çok dikkat edin, bu iş çok büyüyecek."

Demiyor muydu?

Hiç kimse kendisine sormuyordu. Eğer bu bir siyasi soruşturma değilse, bir Dışişleri Bakanı nasıl olup da Ümraniye soruşturmasının büyüyeceğini, aylar öncesinden biliyordu...

Onurlu bir Savcı veya Yargıcın, bu maddi gerçeklikleri bildiği halde istifa etmesi gerekmez miydi?

Ergenekon toprağının rantı o denli güçlüydü ve o kadar bereketliydi ki, çamura ve rezalete bir kez dokunanlar ve nasiplenenler, paçalarından akan irine rağmen geri çekilemiyordu.

Her birinin nedeni farklıydı. Kimi makam veya kişisel hırs, sağlayacağı rant, kimisi de çocukluklarından beri kendisine aktarılan öğretilerin tüm ülkede egemen kılınmasını hedefliyordu.

Yine de ne olursa olsun,

Bir gün, bir gün mutlaka;

Bu çamura saplananlar da yine yurtseverler tarafından çıkartılacak ve insanlık tarihinde hak ettikleri payeler kendilerine verilecektir.

Cezaevinden, demir parmaklıklar ardından tüm okurlarıma sesleniyorum: Bu sivil diktaya gidişi önleyecek sadece sizlersiniz.

Açın Mustafa Kemal Atatürk'ün Nutku'nu bir kez daha okuyun.

Sonra da;

Bursa Nutku'nu...

İhanetlere ve hainlere Türk Milleti'nin verdiği yanıtları göreceksiniz.

18 Şubat 2008 tarihli gazetelerde, Ergenekon iftiranameleri ile ilgili Tayyip'in şu sözlerine yer veriliyordu:

"Sonuna kadar gideceğiz, başı var, Ümraniye olayı var, bitmiş değil. Devamı var, bize yardımcı olursanız bu konuda memnun oluruz. Akademisyenlerin, sivil toplumun yardımı olabilir. Biz de yasal anlamda yargıdan destek alıyoruz, yargı ve güvenlik güçlerinin istediklerini yapıyoruz, yasal düzenlemeyi yaparız, asla hukuksuzluğa fırsat verilmemeli, nasıl olacaksa, bu konuda parlamentoda ciddi bir muhalefet olacağını sanmıyorum. Sıkıntımız var hala devletin içinde bu süreci yavaşlatmaya çalışan unsurlar var."

Tayyip'in bu konuşması ertesinde adeta bir tertip senfonisinin kapısının aralandığı görülüyordu.

Tayyip, şöyle devam ediyordu;

"Bunlar bizim iktidara gelmeden önce tespitlerimizdi. Bunları ortaya çıkarma gayreti içindeyiz."

İşte bu cümleler Tayyip'in suçüstü yakalanma belgeleri idi. Karşı devrimin iftiraları Ümraniye bombaları ile ortaya çıkmadı mı? O bombaları ve sahiplerini iktidara gelmeden önce tespit ettilerse bugüne kad'ar niye sustular. Yoksa o bombalar kendilerinin mi idi, kullandıkları piyonlara mı saklattılar?

O günlerin spordan sorumlu Devlet Bakanı ve **"soruşturmanın büyütüldüğü"** aşamada ise Adalet Bakanı yapılan **Mehmet Ali Şahin**, Danıştay saldırısının üzerinden daha iki saat bile geçmeden 17 Mayıs 2006 tarihinde, **"Sürprizlere hazır olun"** açıklaması yapıyordu. Spordan sorumlu bir bakanın kendisi ile direk olarak ilgisiz bir konuda bu denli iddialı açıklamalar yapması ve daha açıklamanın üzerinden bir ay bile geçmeden 12 Haziran 2007 tarihinde Ümraniye'de bombaların bulunması,ancak bu tertibi düzenleyenlerin, tertibe ortak olanların hızı ile açıklanabilirdi.

Oğlumun Ergenekonla ilgisi yok

Tayyip'in bayram kartları attığı, Adalet eski Bakanı Mehmet Ali Şahin'in kutlama telgrafları gönderdiği İBDA-C'nin yayın organı **"Baran"** adlı dergiye, Danıştay suikastçisinin babası **İdris Aslan'ın "Oğlumun Ergenekonla ilgisi yok"** başlığı altında verdiği demeci, 24 Şubat 2008 tarihli Milliyet Gazetesi şöyle yayınlıyordu:

İslamcı basını eleştiren İdris Aslan, oğlunun "Ergenekoncu" olarak nitelendirilmesine karşı çıkarak, 'Bunu söyleyenler bir yerlere yaranmaya çalışıyorlar' diyordu.

Danıştay cinayeti davasından müebbet hapis cezası alan Alpaslan Aslan'ın babası İdris Aslan, oğlunu Ergenekoncu olarak nitelendiren bazı "İslamcı" gazetecileri sert bir şekilde eleştirerek, bu yayınları "manipülasyon" olarak nitelendirdi.

Aslan'ın babası, daha önce İBDA-C lideri Salih Mirzabeyoğlu'nu destekleyen yayınlarıyla tanınan **Taraf** Dergisi'ni de çıkaran ekibin yayımladığı haftalık **"Baran"** Dergisi'ne konuştu.

"Taraf olmayan bertaraf olur" sloganıyla çıkarılan bu derginin ardından "Ya bizdensin ya onlardan" sloganlarıyla çıkarılan Baran Dergisi'nin 59. sayısındaki İdris Aslan röportajı "İslamcı basın samimi değil" başlığı ile kapaktan sunuluyor.

İki tam sayfalık röportajda "oğlunun kötü yolda değil, kötü bir amaç uğruna gitmediğine inandığını ve gururlu olduğunu" vurgulayan baba Aslan özetle şunları söylüyordu.

Alpaslan'ı en iyi ben bilirim,

Ben gençliğimden beri hep medyayı takip ettim. İslam'a yakın gördüğümüz dergileri, gazeteleri mümkün mertebe satın aldık okuduk... Samimi değiller, işte onu diyorum.

Bir Zaman Gazetesi'ni görüyorum. Ben Zaman Gazetesi'ne aboneydim. Şimdi ben Zaman Gazetesi'nin bu olay karşısındaki tavrını görüyorum, kaypakça hareket ediliyor.

Bir STV izliyorum. Ben kendilerini aradım, yetkilileri aradım.

Yanlış yapıyorsunuz, yanlış yorumlar yapıyorsunuz. Haberi çarpıtıyorsunuz. Bu şekilde değil. Alpaslan'ı en iyi ben bilirim. Bunun için bu noktada yanlış yapıyorsunuz. Bir yerlere yaranmaya çalışıyorsunuz. Yanlış mesajlar veriyorsunuz, böyle yapmayın dedim...

Ama bu sözde İslami medyanın tavrı çok olumsuz oldu, yer yer bizi çok üzdü, bizi çok incitti. Diyorum ya, ben defalarca kendilerini aradım. Fakat bir türlü tavırlarında bir değişiklik görmedim. Hala bu yanlış tavırları devam ediyor. İlle de Alpaslan'ı birileriyle bağlantı kurmaya çalışıyorlar...

Bağlamaya çalışıyorlar. İşte sözde Alpaslan Ergenekoncu. Sözde namaz kılmayan, İslam'la herhangi bir bağlantısı olmayan şeklinde. İnsan bu kadar küçülmez, bu kadar çukurlaşmaz insan. Manipülasyon var..."

Alpaslan Aslan'ın babası "Oğlumu lekelemeyin" başlığı altında da şunları söylüyordu:

"Kendilerine de söyledim, balkın siz hakkınızla birlikte şerefinizi de kaybediyorsunuz... Hem hakkınızı hem şerefinizi kaybediyorsunuz. Yanlış yapıyorsunuz dedim niye dik duramıyorsunuz. Niye net olmuyorsunuz? En azından objektif olun. Ben Alpaslan'ı savunun demiyorum. Hiç olmazsa çamur atmayın. Hiç olmazsa lekelemeyin, aşağılamayın, kötülemeyin dedim.

Ben kendilerinden Alpaslan'ı övmelerini beklemedim, istemedim de..."

İdris Aslan eşinden Vakit Gazetesi'ne aboneliğini kesmesini istediğini, bu noktaya geldiğini de sözlerine ekliyordu...

Tehditçi avukat, Gülen'in yeğeni çıktı

6 Nisan 2008 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde Ahmet Hakan, Fetullah Gülen'in yeğeninin kendisini tehdit etmesini şöyle anlatıyordu:

Geçtiğimiz günlerde...

İstanbul barosuna kayıtlı bir avukat ile yaptığım bir telefon görüşmesinden söz etmiştim. Avukat bana telefonda şunları söylüyordu:

"Eğer Tayyip Erdoğan'ın başına bir şey gelirse ya da AKP kapatılırsa görürsün mantar tabancası mı patlar, yoksa başka bir şey mi patlar! Karşınızda Demokrat parti döneminin köylüleri yok... Bu halk değişti..."

Ne söylediğini kulağı duymuyor, kendisini kaybetmiş şekilde, "Görürsün mantar tabancası mı patlar yoksa başka şey mi?" diye tehditler savuruyordu.

Dikkat! Dikkat!

İstanbul Barosu'na kayıtlı bu avukatın kimliğini saptadım.

Avukatın adı Kemalettin Gülen'dir.

Kemalettin Gülen denilen bu avukatla ilgili yaptığım araştırmalardan sonra şu çarpıcı sonuçlara ulaştım.

Bir: Kemalettin Gülen, Fetullah Gülen'in yakın akrabasıdır... Bir rivayete göre yeğeni, bir rivayete göre de amcaoğlu...

İki: Danıştay saldırısını gerçekleştiren Alpaslan Aslan'ın, mahkemede verdiği ilk ifadede Kemalettin Gülen'in adı sıkça geçmektedir.

Üç: Kendisi de bir avukat olan Alpaslan Aslan Danıştay saldırısından önce Hukuk Fakültesi'nden arkadaşı Kemalettin Gülen'le saldırı işini görüştüğünü söyledi... Bu ifade, mahkeme tutanaklarında yer almaktadır.

Dört: Kemalettin Gülen, Danıştay saldırısından önce Danıştay İkinci Dairesi Başkanı Mustafa Birden'i evinden telefonla arayarak küfretmiş... (Anlaşılan arkadaşın telefonla arayarak had bildirmek gibi bir alışkanlığı mevcut.)

Beş: Kemalettin Gülen, Türk Telekom adına İstanbul Anadolu yakasında icra takibi yapan avukatlardan biriydi... Ancak Gülen, Danıştay saldırısına adının karışması nedeniyle Türk Telekom tarafından görevden alındı.

Altı: Kemalettin Gülen, Danıştay saldırısının bir numaralı zanlısı Alpaslan Aslan tarafından suçlanmasına karşın herhangi bir adli takibata alınmadı...

Ya da şöyle söyleyelim: Adli takibe alındığına dair bir bilgi yok... Hatta Gülen o kadar rahat ki, kafasını bozan yazarları telefonla arayıp tehdit edebiliyor.

Yedi: Fetullah Gülen'in avukatı Orhan Erdemli, Kemalettin Gülen'in, yakın akrabası olduğu bilgisini doğruladı... Ancak Kemalettin Gülen nedeniyle Danıştay saldırısı ile Fetullah Gülen arasında bir irtibat kurulması çabasına şiddetle itiraz etti.

Sekiz: Kemalettin Gülen, şu anda Milli Savunma Bakanlığı tarafından "asker kaçağı" olduğu gerekçesiyle aranıyor... Adresi ise belirsiz...

Başındaki onca belaya rağmen...

Bir gazeteciyi arayıp,

"Görürsün mantar tabancası mı patlar, yoksa başka bir şey mi?" diye tehdit etme cüretini gösterebilen bir adam, bence çok tehlikeli bir adamdır...

Tehlikenin farkında olarak...

Ve tabii tehlikeyi bertaraf etmek için...

Buradan çok değerli yetkililerimize şu çağrıyı yapmak istiyorum:

Kemalettin Gülen konusunda elimdeki tüm bilgi ve belgeleri ortaya koymaya ve işbirliğine hazırım.

Yeter ki...

"Görürsün neyin patlayacağını..." diye tehditler savuran bu adama...

Bir biçimde...

"Avukat bey... Söyle bakalım... Neymiş patlayacak olan şey?" diye soru sorulsun..."

Tehdidi yazdı kimse ilgilenmedi

7.4.2008 tarihli Radikal Gazetesi, "Ahmet Hakan tehdidi yazdı kimse ilgilenmedi" başlığı altında şunları aktarıyordu:

"Gazeteci Ahmet Hakan, Hürriyet Gazetesi'ndeki dünkü köşesinde açıkça tehdit edildiğini yazıp, görevlilere çağrıda bulundu.

Hakan, kendisini tehdit ettiğini öne sürdüğü kişinin ilginç bağlantılarını da yazdı. Ancak yazı bir suç duyurusu niteliğinde olmasına rağmen hiçbir savcı aramadı.

Avukat Kemalettin Gülen tarafından telefonla tehdit edildiğini ileri süren Hakan, bu sözleri köşesine taşıdı. Hakan'ın verdiği bilgiye göre, aynı zamanda Fetullah Gülen'in de yakın akrabası olan Kemalettin Gülen kendisini şöyle tehdit etti:

Eğer Tayyip Erdoğan'ın başına bir şey gelirse ya da AKP kapatılırsa görürsün mantar tabancası mı patlar, yoksa başka bir şey mi patlar! Karşınızda Demokrat parti döneminin köylüleri yok... "

İstanbul Barosu'na kayıtlı Gülen'in asker kaçağı olduğu, Danıştay saldırısının faili Alpaslan Aslan'ın mahkemeye verdiği ilk ifadesinde Gülen'in adını sıkça söylediği gibi birçok bilgiyi de köşesine taşıyan Hakan, Radikal'e de şu bilgileri verdi:

31 Mart'ta 'Ey Tayyip Erdoğan gaza gelme' başlıklı yazı yazdım. O yazının son cümlesi, 'Menderes asıldığında mantar tabancası bile patlamamıştı" diyerek, Erdoğan'ın son zamanlarda iktidar yanlılarının yüreklendirme gayretlerine karşı dikkatli olması gerektiğini yazmıştım. Yazı çıktığı gün Hürriyet'in santralinden "Baro'dan aranıyorsunuz" diyerek telefon bağladılar. Kibar konuşan adının Kemalettin Gülen olduğunu söyleyen avukat aradı. Karşımda kibar başlayan konuşma, giderek kabalaştı. 'Görürsün ne patlayacak' gibi tehditler savurmaya başladı.

Uyardım birkaç kez dinlemedi. Kendini kaybetti ve ben de telefonu kapattım. İlk anda umursamadım, her zaman aldığımız tehditlerden sanarak üzerinde durmadım. Daha sonra santralden numarasını kontrol ettirdim. Baro başkanıyla konuştum.

Gülen'in avukatı ile konuşup, köşede yazdığım bilgileri edindim.

Hakan, tehdit sonrasında herhangi bir suç duyurusunda bulunmadığını ve bulunmayacağını söyledi, Fakat yazdıklarının açık bir suç duyurusu niteliğini taşıdığını belirterek dün saat 16.00 itibarıyla kendisini bir savcının aramadığını belirtti.

Köşesinde; "Bir gazeteciyi arayıp, görürsün mantar tabancası mı patlar yoksa başka bir şey mi?" diye tehdit etme cüretini gösterebilen adam, bence çok tehlikeli bir adamdır..." yazan Ahmet Hakan, yetkililere çağrıda bulunarak, Gülen hakkında elindeki bilgi ve belgeleri ortaya koyacağını da söyledi.

Ahmet Hakan, eğer suçlamalar doğru değilse Kemalettin Gülen ortaya çıksın ve arayan ben değildim desin diyerek çağrıda bulundu."

Ergenekonda bütün deliller Danıştay suikastine çıkıyormuş

28 Şubat 2008 tarihli Zaman Gazetesi'nde dönemin Adalet Bakanı M. Ali Şahin'in; Ergenekon için savcılara teminat verdiği vurgulanıyor ve şu sözleri söylediği aktarılıyordu:

Sonuna kadar gidin, hiçbir mağduriyete uğramayacaksınız."

3 Mayıs 2008 tarihli Milliyet Gazetesi'nde, "Erdoğan; Ergenekon'da bütün deliller Danıştay suikastına çıkıyor" başlığı ile Tayyip'in kamuoyunu yanıltma amaçlı masallarına şöyle yer veriliyordu:

Ergenekon da bütün deliler ve kanıtlar, Danıştay suikastine çıkıyor. Bütün bilgileri gönderdik ama nedense yargı bu bağlantıyı kurmaktan kaçındı..."

Tayyip'in kanıt ve delil dediği; Osman Yıldırım'ın uydurup uydurup yumurtladığı yalanlarıydı.

Osman Yıldırım ve Hatip Dicle

Sabahattin Önkibar, Yeniçağ Gazetesi'ndeki köşesinden şöyle bir sual yöneltiyor:

"Sahi makbul tanıklık nasıl olunur?"

Öyle ya;

AKP güruhuna, siyasal dinci tayfasına, Fetullahçı takımına, 2. Cumhuriyetçilere sorarsanız, öz yeğenini para karşılığı erkeklere 200 TL'ye satmaktan sabıkalı...

Sahtecilikten, öldürmeye teşebbüsten hükümlü...

Öz ablasını öldürmekten ve Atatürk'e hakaretten cezası kesilmiş!...

Danıştay saldırısından ve Cumhuriyet Gazetesi'ne bomba atmaktan, attırmaktan hüküm giymiş, bir söylediği bir söylediğini tutmayan, sürekli yalan üzerine yalan söyleyen **Osman Yıldırım**'ın tanıklığı mübarekti...

Öyle ya nasıl olsa mayaları aynıydı, aynı bağın kargası, aynı dağın dikeni, aynı topun kumaşıydılar...

Ergenekon tezgâhında Danıştay soruşturmasını onun ifadeleriyle götürüyorlar, suçsuz insanları böyle birinin iftiraları ile hapiste tutuyorlardı.

Buna mukabil eski bir milletvekili olan ve yüz kızartıcı hiçbir suçu bulunmayan İmam Hatip Lisesi mezunu Hatip Dicle'nin ifadeleri makbul değildi.

Çünkü; Dicle, Beşir Atalay'ın perde gerisindeki sözlerini, yani **"Habur'da hakimler ayarlandı"** beyanını ifşa etti.

Adam nerede ve niçin yaptı bunu?

Mahkemede;

"Bizi niye tutukladınız, bakın Habur'a gelen gerillalar, Bakan emriyle yani hakim ayarlaması ile serbest bırakılırken biz niye buradayız" dedi.

Başka bir ifade ile o sözü durduk yerde söylemedi, kendini savunurken söyledi. **Bakın benim veya bir başka Atatürkçü'nün Hatip Dicle'nin dünya görüşüne katılması hiçbir zaman düşünülemez. O görüş ve o kesim bizim ezeli düşmanımızdır.**

Ancak burada hadise bir olayın afişe edilmesi olayı ile birçok

AKP'linin çektiği, Fetullahçıların, siyasal dincilerin, tarikatçıların ve 2. Cumhuriyetçilerin ikiyüzlülüğüdür.

Öz yeğenini 200 TL'ye erkeklere pazarlayan, ablası dahil bir çok öldürme eyleminin faili, Atatürk ve Cumhuriyet düşmanı, Danıştay ve Cumhuriyet Gazetesi saldırganı, sahtecilikten mahkum, yalancılığı ile nam salan **Osman Yıldırım**'ın iftiralarını mübarek bulan birçok AKP'liden, Fetullahçılardan, siyasal dincilerden, tarikatçılardan ve 2. Cumhuriyetçilerden oluşan ihanet şebekesi, iş **Hatip Dicle**'nin ifşaatına geldi mi şöyle çırpınıyorlardı:

"Tutuklu birinin sözü kabul edilebilir mi?"

Bu ne iki yüzlülüktür?

Böylece,

Beraber yürüdükleri yol arkadaşlarının PKK'lılar, Apo ve Osman Yıldırımlar ve Çeteciler olduğu çok net bir biçimde ortaya çıkıyordu.

Tayyip ve ekibinin kanlı Danıştay saldırısını Atatürkçü kesime yıkma çabalarındaki baş figürleri olan Osman Yıldırım, Nisan 2010'un son haftasında Zekeriya ile 'sohbet'e gidiyor, sohbet çıkışı gazetecilere **'Ben Bilal-i Habeşi**'yim diyordu. Osman Yıldırım hezeyanlarını öyle bir boyuta taşıyordu ki, kendini ilk ezan okuyan sahabe Hz. Bilal ile bir tutuyordu.

Bu günah, bu ayıp bile tek başına Tayyip'e yeter de artardı bile. Eğer içinde zerre kadar Müslümanlık taşıyorsa...

13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde; Habeş'in, **"Ben Cumhuriyet rejimini yıkacağım"** şeklindeki sözlerinin yer aldığı görüntüler gösteriliyordu.

Tayyip'in, her fırsatta **"Üstadım"** diye andığı Necip Fazıl onlara;

"Tekfur sarayını basan bahadırlar gibi bir makyaj oyununa, bir kamuflaja bürünmek gerekiyor" şeklinde öğütler veriyordu. Onlar da bu makyajı, **"İslam"**da bulmuşlar, "Müslümanlığı kendi idealleri için **"Kamuflaj"** olarak kullanıyorlardı.

Oysa,

Gericilik pis kokusuyla hemen hissedilir, çirkef sesiyle hemen duyulur, çirkin yüzüyle hemen görülürdü...

Tayyip, Hükümet olduktan sonra **"Dini kullandık"** derken, ona destek **M. Ali Şahin**'den geliyor, o da **"Dini biraz kullandık"** şeklinde konuşuyordu.

Tayyip için kullanma ve kullanılmanın haddi ve hududu yoktu. 2000'li yıllarda **Star TV**'de yayınlanan konuşmasında söylediği şu sözler onun ruh halinin bir göstergesi değil miydi?

"Amaca ulaşmak için gerekirse papaz cübbesi bile giyerim."

Peki, Tayyip amacını nasıl açıklıyordu?

"Türkiye'de 30'u aşkın etnik köken var. Onlardan bir mozaik oluşturacağız."

Yani;

Bu cennet vatanı parçalara ayırmayı en büyük görev sayıyordu. Bunu da **"açılım"** maskesi ile gerçekleştirmeye başlıyordu.

25 Kasım 2009 tarihli Hürriyet Gazetesi'nden **Şükrü Kızılot** köşesinde, İtalyan filozof **Giordano Bruno**'nun din tüccarları hakkındaki şu sözlerine yer veriyordu:

"Tanrı, iradesini hakim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır. Yeryüzündeki kötü insanlar ise iradelerini hakim kılmak için Allah'ı kullanırlar."

Fetoş'un yeğeni

Cumhuriyet Gazetesi'nden Hikmet Çetinkaya 10.04.2008 tarihinde tartışmaya bir başka yönden katılıyordu:

"Adamda mangal gibi yürek var... "Cesur yürek" mübarek...

Korkusuz! Gözüpek!

Adamın adı Kemalettin Gülen, mesleği avukat...10 yıldır ABD'de yaşayan tarikat şeyhi Fetoş'un yeğeni.

Kemalettin Gülen, Hürriyet yazarı Ahmet Hakan'a telefon edip gözdağı veriyor:

Eğer Tayyip Erdoğan'ın başına bir şey gelirse ya da AKP kapatılırsa görürsün mantar tabancası mı patlar yoksa başka bir şey mi patlar! Demokrat partinin köylüleri yok... Bu halk değişti.

Diyelim ki, polis yakalayıp gözaltına aldı... F. Gülen'in yeğeni Kemalettin'i...

İfadesini alan polis ya da savcı sordu:

Ne patlayacaktı Kemalettin?"

Kemalettin hukukçu bilir:

Kanalizasyon borusu!.."

Kemalettin kurnaz, cin gibi...

"Görürsün mantar tabancası mı patlar yoksa başka şey mi" derken, olayın ucunu açık bırakıyor:

"Balon patlar, kanalizasyon borusu patlar, ramazan topu patlar, otomobil lastiği patlar..."

Salla gitsin!..

Avukat Kemalettin, Cumhuriyet'i bombalayan, Danıştay saldırısını gerçekleştiren meslektaşı Alpaslan Aslan'ın kankası...

Mahkeme tutanaklarında adı üç-dört kez geçiyor, yeğen Kemalettin Gülen'in.

Kemalettin asker kaçağı üstelik...

Danıştay saldırısının ardından Türk Telekom'dan çıkarılmış...

Öyküsü ilginç Kemalettin'in...

Bakalım daha neler çıkacak!..

Burada önemli olan Hürriyet yazarı Ahmet Hakan'a telefonda gözdağı vermesi...

Mahkeme tutanağına baktım. Kemalettin Gülen'in Danıştay

saldırısı ile ilişkisi Alpaslan Aslan'ın ifadesinde şöyle yer alıyordu:

"...Ayrıca kafamda Danıştay'a saldırı olayı da oluşmuştu. Bunu gerçekleştirmek için Danıştay 2. Daire Başkanı Mustafa Birden'in adresini araştırmaya başladım.

Halen avukatlık yapan Kemalettin Gülen ile buluştum. Kemalettin Gülen bana o sırada başörtüsü takan bir anaokulu öğretmeninin okul sahasına giremeyeceğine dair Danıştay kararından bahsetti. Hatta bu kararı veren daire üyelerinin resminin Vakit gazetesinde yayımlandığını söyledi.

Kemalettin bir ara Mustafa Birden'i aradığını ancak kendisine ters cevap verdiğini söylemişti. Ayrıca Danıştay'a saldırı konusunda Kemalettin Gülen'e bir şey anlatmadım. Yalnız ben Kemalettin Gülen'le yukarıda belirttiğim hususları konuştum. O da cevaben, "bana iş düşerse yardımcı olurum" dedi.

Hürriyet yazarı Ahmet Hakan'ı telefonla tehdit eden Fetullah Gülen'in yeğeni avukat Kemalettin böyle bir kişi...

Cumhuriyet ve Danıştay saldırısını gerçekleştiren Alpaslan Aslan'ın kankası..."

Danıştay siyasal dincilerin hedefiydi.

Zira;

Danıştay'ın Tayyipgiller karşısında günahları çoktu.

Gericiliğe karşı taviz vermemesinin yanında, başta Albayrak, Albaraka olmak üzere yandaş sermayenin milyarlarca tutarındaki vergi borçları için çıkarılan düzenlemeyi de Danıştay iptal ediyor, böylece türban vb. suçlarına başka suçlar da (!) katılıyordu.

Türbana uzanan eli kırdık

Siyasal şeriatçılar her zamanki oyunlarından birini daha sergilemişti.

Öyle ya;

Gümüşhane Baro Başkanı önce aynı gazetede hedef gösteri-

lip ardından öldürülmedi mi?

Ya

Ahmet Taner Kışlalı?

O da aynı paçavrada üzerine çarpı atılıp eli kanlı katillere teşhir edildikten sonra katledilmedi mi?

Ve diğer öldürülen Atatürkçüler;

"Türban dinin açık emri değil, bir örftür" açıklamasını yapan İlahiyat Doçenti Bahriye Üçok ve Muammer Aksoy, 163. maddenin kaldırılmasına da muhalif oldukları için, önce siyasal dinci basın tarafından hedef gösterilip ardından öldürülmediler mi?

Ve;

Diğerleri...

Danıştay 2. Daire'nin üyeleri de, bazen Akit bazen de Vakit adını alan bu gazete görünümlü paçavrada hedef gösterilmediler mi?

Ne diyordu, Milli Görüş'ün dişi liderlerinden biri:

"Türbana uzanan elleri kırdık"

Eymür, Tuncay Güney'i seviyooo

26 Kasım 2008 tarihinde MİT, Tuncay Güney ve MİT Kontr Terör Merkezi konusunda bir açıklama yapıyordu:

"Sabah Gazetesi'nin 20 Kasım 2008 tarihli **'Kod adı İpek'** başlığı altında Tuncay Güney'le ilgili haberde yer alan belge teşkilatımıza aittir. Kuruluş ve işleyişi tartışmalı olan **Kontr Terör Merkezi sorumluları ile birlikte 1997 yılında kuruluş şemasından çıkarılmıştır.**"

MİT'in, **Kontr Terör Merkezi sorumluları ile birlikte 1997 yılında kuruluş şemasından çıkarılmıştır" açıklaması;** Eymür, ekibi ve onların yasa dışı eylemlerinden duyulan büyük rahatsızlığın dışa vurumuydu.

MİT'in açıklamasına göre homoseksüel Haham yamağı Tuncay Güney, MİT Kontrterör Merkezi'nin emrinde fakat faaliyetleri nedeniyle izlenen bir kişidir. Daha açık bir deyişle Eymür'ün adamıdır. Tuncay Güney, Fetullah Gülen cemaatinin yetiştirdiği bir isimdir. Gürcü kökenli kara çarşaflı **Emine Şenlikoğlu**'nun kankası...

Başta Tayip olmak üzere birçok AKP'linin gözdesi...

Şimdi

Homoseksüel Tuncay ile MİT'çi Eymür el ele vermiş, MİT Kontr Terör merkezinin işlediği cinayetleri başkalarının üzerine yıkmaya çalışıyorlar.

Misali:

Cem Ersever'i İstanbul'dan Ankara Kızılay'a getiren minibüs kimin?

Cemal Alpaslan Ertuğ'un.

Hanefi Avcı başta olmak üzere, Ersever'in öldürülme olayında **"yanıltma, saptırma, yönlendirme"** taktiğini sonuna dek kullananların en ateşli ismi kim?

Cemal Alpaslan Ertuğ!

Cemal Alpaslan Ertuğ kim?

MİT Kontr Terör Merkezi'nin başı Eymür'ün sağ kolu!

Ersever cinayetinde başrolde yer alan "Yeşil" kime çalışıyordu?

Eymür'e!

Gelin şimdi Yeşil'in Eymür için söylediklerini devletin raporlarından görelim:

"Yeşil, Mehmet Eymür'ün emrine girmiştir, onun adamıdır. Yeşil, Mehmet Eymür'e 'Baba, babacığım' diye hitap edecek kadar yakındır."

22 Haziran 2009 tarihli Sabah Gazetesi'nde Mehmet Eymür'ün şu sözleri yer alıyordu:

"Yeşil, başında olduğum Kontr Terör Merkezi'nin elemanı olarak benimle çalıştı... Biz Yeşil'i yurt dışında yürüttüğümüz faaliyetlerde kullandık. Ve kendisinden memnunduk. Ama Yeşil'in asıl irtibatlı olduğu yer JİTEM'di."

Her ne hikmetse Mehmet Eymür'ün adamları hep **oynak ajan** oluyor. Hem Eymür'e çalışıyorlar, hem Emniyet'e hem de JİTEM'e...

Böylece ajan iyi bir şey yaparsa sevabı Eymür'e, yine Eymür'ün talimatı ile yaptığı kötü işlerin günahı ise var olup olmadığı şaibeli olan JİTEM'e...

Bugün Emniyet de böyle yapmıyor mu?

Ajanlarını eylemlerde kullanmadan önce, herhangi bir bahaneyle bir asker ile görüştürüyorlardı. Eleman eylemde yakalanmazsa başlarında taşıyorlar, yakalanırsa işte o zaman "asker adına eylem yaptı" oluyordu..

Malatya, Zirve Yayınevi cinayetinde, olaya karışanların birçoğu polis muhbiriydi.

Azmettirici ise MİT muhbiri!..

Bütün bu gerçeklere rağmen; kabak, her zamanki gibi askerlerin başında patladı...

Hrant Dink olayında baş oğlanlar polis elemanıydı. Bunlardan Erhan Tuncel, teyzesinin Ermeni olduğunu açıklıyordu.

İhsan Güven cinayetine karışanlardan birinin telefon konturlarını dahi polis alıyordu.

Trabzon'da öldürülen Rahip Santaro'nun telefonları, Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen dinleme kararlarıyla polis tarafından dinleniyor ve polis dinlemekle kalmıyor, "pontusculukla" suçladığı bu Papaz'ın her adımını dikkatle izliyordu.

Polis dinleme kararını 8 Kasım 2005'ten itibaren üç ay süreyle almıştı. Kerim Bozkurt ve İsveçli Carl Magnus Stefan Persson da "Pontusculuk'la" suçlanıyor ve polis onlar hakkında da

dinleme ve izleme talebinde bulunuyordu.

Oysa,

Trabzon polisi Rahip Santaro ve arkadaşlarının Pontusculuk'la ilgilerinin olmadığını gayet iyi biliyordu. Onları takip edebilmek amacıyla Pontusculuk kamuflesi altında üç ismi izlemeye alıyordu.

Yine polisin takibindeki Carl Magnus Stefan Persson Ocak 2006'nın ortalarında ölümle tehdit ediliyor, polisin dinleme ve gözetiminde 5 Şubat 2006'da da Rahip Santaro Kilisenin ortasında öldürülüyordu. Oguzhan Ali'nin kardeşi ve arkadaşları koşarak oradan uzaklaşıyorken, polis de onları seyrediyordu.

Hrant Dink 19 Ocak 2007'de Şişli'de gazete binasının önünde öldürüldü. Olaya karışan isimlerden Erhan Tuncel polis elemanıydı. Tuncel, Rahip Santaro'nun öldürülmesinden 10 gün sonra, Yasin Hayal'in Dink'e karşı eylem peşinde olduğunu polise bildiriyordu.

İhbar Ramazan Akyürek'in Trabzon Emniyet Müdürlüğü yaptığı sırada iletilmişti. Aynı ihbar, Ankara İstihbarat Daire Başkanlığı'nda Ali Fuat Yılmazer'in Şubesi'ne de iletildi. Dink cinayeti de, yine polisin gözetim ve denetiminde gerçekleşti.

Erhan Tuncel polis elemanı olmasının yanında, Büyük Birlik Partisi ve onun gençlik örgütü Nizam-ı Âlem Ocağı müdavimlerindendi. Ermenilerin birçoğu gibi Fetullah hayranıydı.

Yasin Hayal, Santa Maria Kilisesi papazını keserle dövdüğünü, buna kendisini aynı siyasi görüşleri paylaştığını söylediği Erhan Tuncel'in azmettirdiğini söylüyordu.

24 Ekim 2004 ramazanında Mc Donalds, içeride çocukların doğum günü kutlamalarının yapıldığı sırada Yasin Hayal tarafından bombalanıyordu.

Yasin Hayal'in bu olaydaki suç ortağı, polis elemanı Erhan Tuncel'di.

Öyle ki,

Üstelik bir de ramazan olmasına rağmen, Yasin Hayal'in doğum günü kutlayan çocuklara attığı bombayı Erhan Tuncel imal etmişti.

Yasin Hayal bu olaydan sonra tutuklanırken, bombayı imal ettiğini de polise bildiren Ermeni kökenli polis elemanı Tuncel Emniyetin resmi muhbirliğine terfi ediyor, elini kolunu sallayarak geziyor ve bir sonraki eylemlerin talimatlarını alıyordu.

Erhan Tuncel ve hamileri bütün bu eylemlerden sıyırtıldığı gibi, Hırant Dink davasından da paçayı kurtarıyordu.

Rahip Santaro öldürüldüğünde, Trabzon Emniyet Müdürü Fetullah sicilli **Ramazan Akyürek**'ti. Akyürek 2003 Aralığında bu göreve gelmişti. O göreve gelmesinin ardından; Mc Donalds bombalanmış, iki akademisyen öldürülmüş, kitlesel linçler gerçekleştirilmiş ve iki futbolcunun da aracı kurşunlanmıştı.

Bunca başarısızlığını, dinleyip izledikleri **Rahip Santaro**'nun katledilmesi takip etmişti. Bunca olumsuzluklara rağmen, sicilindeki **"Fetullah Cemaatine yakın"** cümlesi O'nu **İstihbarat Daire Başkanı** yapıyordu.

Peki, Akyürek hangi tarihte İstihbarat Daire Başkanı oldu...

Cumhuriyet Gazetesi'ne ikinci el bombasının atılmasından bir gün ve Danıştay saldırısından bir hafta önce, 9 Mayıs 2006 tarihinde.

Görevi devralmakta o denli acelesi vardı ki, yeni Emniyet Müdürü'ne makamını devretmeden Ankara'daki görevine başlamıştı bile.

Peki kimin yerine atanmıştı?

Göreve başladığı ilk gün olan 14 Haziran 2001'de ve daha sonra görevine son verildiği 2006'da Ergenekon operasyonu kendisine teklif edilen, ancak "iğfal edilemediği için operasyona izin vermeyen" Sabri Uzun'un yerine...

Bu Akyürek, Trabzon'daki son derece başarısız geçmişine rağmen Emniyet istihbaratının başına getirilirken, aynı tarihlerde yani Mayıs 2006'da, Emniyet içerisinde bir diğer önemli isim

olan Ali Osman Kahya ise Malatya Emniyet Müdürlüğü'ne atanıyordu.

Eymür'den Ergenekon savcısına bilgi

Ergenekon eklerinde yer alan 17.06.2008 tarihli yazılı açıklamasında Mehmet Eymür, "bilgi verme" adı altında ve Ergenekon savcılarını yönlendirmek adına mekânı belli olmayan bir yerde, Tarık Ümit'in öldürülmesi ile ilgili olarak şunları söylüyordu:

"Tarık Ümit'i Divan Pastanesi'nden alıp götüren kişilerden bir tanesinin Ziya Bandırmalıoğlu olduğu tanık beyanları ile anlaşıldı."

Eymür, 33 yıl Milli İstihbarat Teşkilatı'nda görev yaptığını söylüyor, **"Bu görev yaptığım süre içinde vakıf olduğum ve Ergenekon soruşturmasında yararlı olabileceğini düşündüğüm konularla alakalı bilgi vermek istiyorum"** diyerek, bu sözde bilgiyi veriyordu.

Bu bilgi(!) için 33 yıl MİT'te çalışmaya gerek yoktu. Zira Soner Yalçın'ın kitabı başta olmak üzere, bu konuda yazılan kitaplara baksa ki baktığından son derece eminim, bu cümleyi aynen oralarda görürdü.

"Soner Yalçın" dedim ya aklıma geldi. Soner tutuklandıktan sonra cezaevinde bir kitap yazmış; **"Samizdat."** İyi de etmiş ellerine sağlık. Buraya kadar tamam... Tamam, da bundan sonrası sakat!

Neden mi?

Şundan; Benimle ilgili birkaç sayfa yazı yazmış, içinde açıkça yanlış bilgiler var.

Örneğin;

Kitabının 146. sayfasında şöyle diyor:

"Ergün Poyraz. Tanımam. Hiç görüşmedim. Sadece son kitabı Takunyalı Führer'i okudum. Bir de Musa'nın Çocukları'na göz atmıştım o kadar..."

Şimdi bu paragrafın neresini düzeltelim.

"Tanımazmış. Hiç görüşmemiş" buraya kadar da tamam. Ancak iş, **"Sadece son kitabı Takunyalı Führer'i okudum"** cümlesine gelince ortalık karışmaya başlıyor. Neyse biz iyi niyetle düşünerek; bilgi eksikliği ve gerçek dışı anlatımlar buradan başlıyor diyelim.

Her şeyden önce **"Takunyalı Führer"** son kitabım değil, sondan bir öncekiydi. Son kitabım **"Kalpazan"**dı.

Hadi diyelim Soner **"Kalpazan"**ı duymadı. Ya sadece **"Takunyalı Führer"** adlı kitabımı okuduğunu, **"Musa'nın Çocukları"**na sadece göz attığını söylemesi?

İşte bu ilginçti!

Üstelik;

Çok ilginç!

Nasıl mı?

Şöyle:

Soner'in yazdığı ve 2006 yılında basımı yapılan **"Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı Efendi 2"** adlı kitabının 97. sayfasında aynen şu cümleler yer alıyordu:

"Nur Cemaatinin manevi önderlerinden Fetullah Gülen, 31 Ocak 1986 tarihinde İzmir İl Nüfus Müdürlüğü'ne başvurarak, 3881 kayıt numaralı kimliğindeki ismini "Fetullah" tan, "Fet**h**ullah"a çevirdi. Bu "h" harfi değişikliği, kimine göre ebced hesabına uydurmak, kimine göre ise Said-i Nursi'nin Siirt'teki hocası Molla Fethullah'ın adını almak istemesi nedeniyle yapılmıştı!"

Şimdi gelelim 2000 yılı Nisan ayında **Otopsi Yayınları**'ndan çıkan ve benim yazdığım **Fetullah'ın Gerçek Yüzü** adlı kitabımın 26. sayfasına;

"Fe-T-ullah mı, Fet-H-ullah mı?

31.01.1986 yılında İzmir Nüfus Müdürlüğü'nden **"değişme"** sebebi ile aldığı 3881 kayıt nolu kimliğinde ismi, Fe-T-ullah'tır. Daha sonra adına bir **"H"** harfi ekleyip Allah'ın Fetihçisi

anlamına gelen **Fet-H-ullah**'a dönüştürerek saf insanlar üzerinde etkisini arttırmaya çalışmıştır."

Benim **"Fetullah'ın Gerçek Yüzü"** adlı kitabımdan yaptığı alıntıyı iyice okumadığından olacak, "Nur Cemaatinin manevi önderlerinden Fetullah Gülen, 31 Ocak 1986 tarihinde İzmir İl Nufüs Müdürlüğü'ne başvurarak, 3881 kayıt numaralı kimliğindeki ismini "Fetullah"tan, "Fethullah"a çevirdi" şeklinde yazıyordu.

Ancak,

Herkesin bildiği üzere, isim değiştirmek bir yana isme bir harf eklemek için; mahkemelere müracaat edilir. Öyle, Hacı Ağa'nın tekkesine gider gibi Nüfus Müdürlüğü'ne gidip **"bunu değiştirin"** demekle olmaz.

Ya nasıl olur?

Az önce belirttiğim gibi, ilgili mahkemeye müracaat edip, mahkemeden karar çıkartmakla!

Üstelik ne dün ne de bugün Fetullah'ın ismine resmi olarak "H" harfi eklenmedi.

Fetullah, **"H"** harfini hep gayriresmi olarak kullandı... sadece "H" harfini mi ?

Olur mu?

Yine isminin önünde "Mehdi" anlamına gelsin diye yer bulan "M" harfini de, saf Müslümanları etkilemek amacıyla koyuyordu.

Yine Soner'in Efendi 2 adlı kitabında yer alan bölümleri okuduğumuzda, Soner'in benim 2003-2004 yılları arasında yayınlanan **"Kanla Abdest Alanlar"** adlı kitabımı da okuduğunu görüyorduk.

Bakın onu da şöyle açıklayayım:

Soner'in kitabında bulunan;

"Bu "h" harfi değişikliği, kimine göre ebced hesabına uydurmak, kimine göre ise Said-i Nursi'nin Siirt'teki ho-

cası Molla Fethullah'ın adını almak istemesi nedeniyle yapılmıştı!" şeklindeki kaynak belirtmeyen alıntısı, noktası virgülüne kadar benim **"Kanla Abdest Alanlar"** kitabımda yer almıştı. Bu cümle başka bir kitapta da yoktu.

Samizdat'ın 150. sayfası da tam bir faciaydı. 24 Kasım 2008 tarihli Ergenekon duruşmasında, Tayyip Erdoğan ile görüştüğümü anlatmışım. Görüşmede Tayyip bana; "Bizimle uğraşma, Hoca'yla (Erbakan'la) uğraş" demiş. Soner kitabında Tayyip ile görüştüğüm yalanına gerçeklik kazandırmak için, duruşma tarihinin yanında yer ismi de veriyor:

Ümraniye!

Oysa,

Soner'in yazdıklarının aksine Ümraniye'de Tayyip ile hiçbir şekilde görüşmemiştim. Dolayısıyla Tayyip de bana böyle bir şey söylememişti.

Sizin anlayacağınız dostlar, Soner, bu konuda da yanlış bilgi aktarmıştı veya yanlış bilgiyi alıntılamıştı.

"Benim dilim sert ve kabaymış. Bu üslup okurken onu çok rahatsız edermiş..."

Soner, öyle diyooo.

Der!

Ancak;

İddialarımın dayanaklarını yetersiz bulduğunu söylemesi, bana karşı sergilediği ayıbı bir yana bırakacak olursak, asıl onun bu sözleri mahkemelere karşı çok büyük ayıp!

Çünkü;

Mahkemeler her zaman iddialarımın dayanaklarını hep yeterli buldu.

Nasıl bulmasın?

Biri hakkında, bir konu hususunda iddiada bulunuyorsam, o iddiayı hukukun kesin olarak kabul edeceği en az üç belge ile onaylatmadan asla yazmadım.

Öyle ki;

Mahkeme hakimi davacının annesi bile olsa, gerçekler karşısında beni haklı bulsun.

TRT'nin ve Fetullah'ın cinleri

30 Mart 2012 tarihli **Cumhuriyet Gazetesi**'nde **Özgen Acar,** TRT'deki **"cin olayı"** ile ilgili şunları yazıyordu:

"Devletin TRT'sinde ilginç değişiklikler yaşanıyor. Başkaca hiçbir kitabın tanıtımı yapılmazken Feto'nun kitapları ekrana getiriliyor. Türkiye'nin tarihsel kültürel mirasının "kaleşnikofları" olan "metal detektör" reklâmları TRT'de yayınlanıyor.

Geçen gün de TRT'de ilahiyatçı iki yazar "cinlerin uluslar arası alandaki istihbarat rollerini" tartıştılar. İsrail ile Rus istihbaratının "casus cinlerden yararlandıklarını" ballandıra ballandıra anlattılar.

İnternette "define" sözcüğünü ararsanız karşınıza pek çok site çıkar. Bu siteler açık seçik "metal detektör" reklâmları yapmaktadır. Bu reklâmlardan bazıları da devlet TRT'sinde yayımlanıyor!

Bu siteler ile ilahiyatçı hocalar ve TRT arasındaki ortak nokta "cinler"dir. Örneğin bir siteye katkıda bulunan bir kişi, "definecilik ve cinler iç içe, yani sandalyenin diğer iki bacağıdır" diye yazmış.

Türkçesine dokunmadan şu alıntıyı yazalım:

"(...) bu gibi varlıklar yapılacak şeyler gayet basit herkesin bildiği şeylerdir birincisi ve en kuvvetlisi ayet el kursidir bu duaya dayanacak kafir cin yoktur kazı yaparken yanınızdaki bir kişinin sadece işi devamlı bunu okumak olsun her yedi defada durup ezan okusun ezan bitince tekrar ayet el kursi yedi defa ve gene ezan okusun bu size zaman ve dokunulmazlık zırhı sağlar ayet el kursi düşman cinleri dağıtacak ezanda Müslüman yani bizim kardeşlerimiz olan cinleri toplucak unutmayın muslüman olanları bize düşman değildir aksine dosttur ve bizi ifritlerden

korur ve su anki Müslüman lider eba Yusuf adında cindir etrafınızı sardıklarında yetiş ya eba Yusuf diye üç defa tekrarlayınca onu görme şerefine nail olursunuz (..)"

Hürriyet Gazetesi'nden **M. Yakup Yılmaz** da, 27 Mart 2012 tarihinde **"Cinler başımıza üşüşmeden onları kullanalım"** başlıklı yazısıyla bu cin tartışmasına katılıyordu:

"Pazar günü TRT haber'de yayımlanan "Büyük takip" isimli programın kaydı, dün bazı gazetelerin internet sitelerinde yayımlandı.

"Araştırma" programının bu haftaki konusu istihbarat örgütleri ve istihbarat teknikleri.

Programda ilan edilen şu gerçeğe dikkatinizi çekmek istiyorum:

"Ruslar denizaltılarla cinler aracılığıyla istihbarat sağlıyor." İlahiyatçı yazar Mehmet Şeker ve yazar Ömer Özkaya "cinleri" ve istihbarattaki "rollerini" anlatıyorlar: "CIA ve Mossad'ın bu alanda (cinler) çalışmaları var. Ancak metafizik yoluyla istihbarat elde etme konusunda en tecrübeli örgüt Rusların KGB'si. Rusların denizaltılarla cinler aracılığıyla istihbarat sağladığı biliniyor..."

Programdaki tek ilginç bilgi bu değil. Yazar Ömer Özkaya, eski DP Genel Başkanlarından Yalçın Koçak'ın yaşadığı bir olayı anlatıyor:

"Koçak'ın yanına bir gün bir Amerikalı referans ile geliyor. 'Yalçın Bey, ben NASA'da çalışıyorum. Sakarya'da tanıdığınız bir hoca varmış beni ona götürür müsünüz' diyor. Konuyu soran Yalçın Bey'e gelen Amerikalı, 'Bizim uzayda birçok uydumuz var ve bunlar zaman zaman bozuluyor. Sakarya'daki hocaya uyduların tamirinde cinleri kullanabilir miyiz onu soracağım' diyor."

Uzayda bir tane istasyonumuz yok, kendi yaptığımız bir füzeyle uzaya gönderdiğimiz bir tane uydumuz yok, ama cinci hocalarımız sayesinde uzay yarışında geri kalmamışız demek ki!

Devletin televizyonu bile böyle diyorsa, vardır bir sebebi.

Geçenlerde Bilim ve Gelecek Dergisi'nde (Ocak 2012 sayısı) **Fetullah Gülen**'in **"ruhlar, cinler, periler ve melekler"** ile ilgili bilimsel görüşlerini okumuştum.

Fetullah da şöyle diyor:

"Görülen odur ki istikbalin süper devletleri, birbirine karşı verdikleri kavga ve mücadelede cinleri de kullanacaklar..."

Artık bir **"butik devlet"** olmadığımıza göre, bu konuda süper devletler ile aşık atabiliriz gibi görünüyor.

Nefesi kuvvetli birkaç hocayı bir araya getiren bir Cin Araştırma Merkezi kurarsak, yolun yarısını da geçmiş oluruz.

CIA Türkiye Masası şefi Graham Fuller'in ülkemizde eğittiği sözde bilim adamları, İncil'in hemen hemen her sayfasında yer alan cin tezviratlarından ilham alınarak uydurulan masalların etkisiyle cinlerle dans etme hayalleri kuruyorlardı.

"Kanla Abdest Alanlar" adlı kitabımda, **"Komiser Cinler"** başlığı altında **Fetullah**'ın cinler ile ilgili bir projesinden şöyle bahsetmiştim:

"Fetullah Gülen, insanları başına toplamış onlara ilmi(!) bilgiler veriyordu. Bu dersin konusu da cinlerdi... Cinler hakkında uzun uzadıya bilgiler verdikten sonra, müthiş bir projesinden bahsediyordu:

'Cinler ile konuşmanın sağlanması, emniyet teşkilatlarının da işine yarayabilir. Meydana gelen veya gelişme sahasında olan faaliyetler ve grup olayları anında merkeze bildirilip, kontrol altına alınabilir. Kim bilir belki o zaman, cinlerden de komiserler ve emniyet müdürleri olacaktır...'

Gördünüz mü? Cincilerin saçmalıkları nedeniyle yine Eymür'ü unuttuk...

Çakıcı ile Eymür

Bakın 33 yıllık MİT'çi Eymür, Alaattin Çakıcı ile ilgili de neler söylüyordu:

"Soruşturma kapsamında ismi geçen şahıslardan Alaattin Çakıcı'yı 1984-85 yıllarında babasının Dev-Sol tarafından öldürülmüş olduğu milliyetçi bir kişiliğe sahip olduğu teşkilatın birimleri tarafından bildirildiğinde, kendi ve yanında bulunan birkaç kişilik ekibiyle eleman statüsünde bazı konularda yetiştirdik.

Daha sonra bu gurubu PKK ile ilgili bir faaliyet için yurt dışına yolladık. Bizim görev için gönderdiğimiz yere gönderdiğimiz ülke görevlileri bu şahıslar varmadan birden önce davranıp o yeri mühürlemişler. Buradan şu sonucu çıkarttım. Bir şekilde bizim yapacağımız faaliyetlerle alakalı sızma olmuş buda terör örgütlerinin yurt dışı istihbarat servisleriyle ilşki içinde olduğu ve bu servislerin içerde de yandaşlarının bulunduğunu göstermektedir..."

Eymür, her ne kadar böyle konuşsa da;

Çakıcı'nın bu göreve gittiğini, bir Çakıcı bir de kendisi biliyordu. Çakıcı kendini ihbar etmediğine göre?

Bakın Eymür, Dursun Karataş ile ilgili yapılacak faaliyet hakkında neler anlatıyordu:

"Hatta bu arada şunu söyleyebilirim. DHKP/C terör örgütü elebaşısı Dursun Karataş'a yönelik yapılan bir faaliyette giden ekip tekrar geri döndü. Dursun Karataş'ın Türkiye'den giden ekipten haberi oluyor ve böylece faaliyet amacına ulaşmadan sonuçlanıyordu..."

Yani;

Eymür, Dursun Karataş'ı öldürtmek, yakalatmak için Alaattin Çakıcı'yı görevlendirdiğini, ancak olayın başarısızlıkla sonuçlandığını, bunda Çakıcı'nın kendisinin veya ekibinde yer alan isimlerden bazılarının bu operasyonu sızdırmasının rol oynadığını söylüyordu

Oysa;

Dursun Karataş, kendisine son derece yakın bir isimdi. Daha önce belirttiğim gibi, operasyonu bir Eymür, bir Dev-Sol Marmara Bölgesi Sorumlusu ve Eymür'ün sağ kolu olan MİT elemanı Cemal Alpaslan Ertuğ ve bir de Çakıcı biliyordu.

Cemal Alpaslan kim?

Dev-Sol Marmara bölge sorumlusu!

Başka özelliği?

Olmaz mı?

MİT'çi!

Öyle ki; silahını bile MİT'e kaydını yaptıran Eymür vermiş.

Dursun Karataş?

Güya

Çakıcı'nın öldüreceği Dev-Sol'cu!

Cemal Alpaslan ile Dursun Karataş, kanka!

Dursun Karataş ve ekibinin hedefi; Bedri Yağan ve taraftarları...

Çakıcı da, Eymür ve Ertuğ'un bilgisi ve planı ile Karataş'ı öldürmeye gidiyor!

Sonuç:

Karataş'ın bu suikastten anında haberi oluyor.

Ve

Eymür soruyor?

"Suikasti kim haber verdi?"

Ve ekliyor;

"Sızma nedeni ile suikast gerçekleşemedi."

Yerseniz!

Ama

Dün denilebilecek kadar yakın bir zamanda bunları birileri yedi.

Hem de çok fena yedi...

Karataş'a operasyon

DHKP-C'nin aşırı sol ve tehlikeli bir örgüt olduğunu, Türkiye'de çok sayıda kanlı cinayete imzasını attığını öğrenen polis, Belçika'da yuvalanan örgütü ortadan kaldırmak için operasyon emrini verdi.

Polis Ağustos ayında Brüksel'de İbrahim Bingöl adında bir DHKP-C üyesini yakaladı. Önce İbrahim Bingöl'ün kim olduğunu anlayamayan Belçika polisi, Türk polisinin yardımıyla (!) gerçeği buldu. İbrahim Bingöl, Hulusi Sayın Paşa'nın katiliydi.

Şikâyetçi olunan apartman aslında DHKP-C'nin hücre eviydi. Dairede bulunan Dev-Sol lideri Dursun Karataş hemen yanına Kemal Kayar'ı aldı ve bir otomobille kaçmaya başladı. Bu sırada evde kalanlar delilleri yok etmeye çalışıyorlardı.

Tabii akla gelen ilk soru; her baskından beş dakika önce kaçan Karataş'a baskını kim haber verdi.

Polis Neşe Yıldırım, Musa Asaoğlu ve Kaya Saz'ı gözaltına aldı. Bir süre sonra da, Almanya'da dünyaya gelen bir Türk olduğunu söyleyen ve Alman pasaportu taşıyan Neşe Yıldırım'ın, Özdemir Sabancı suikastine katılan Fehriye Erdal olduğu ortaya çıktı. Fehriye Erdal, kimliğini gizlemek için sahte pasaport kullanıyordu.

Belçika polisi bu tesadüf operasyonun ardından, önce Brüksel CH. Louvain adresindeki Dev-Sol Derneği'ne baskın düzenledi. Dernek defterleri ve kasasını didik didik inceleyen polis, örgütle ilgili ciddi bir bulguya rastlamadı.

Polis daha sonra, Charlerol Kasabası'ndaki Hasan Ekinci'nin evinde arama yaptı. Beringen'deki operasyonlarda Zeki Karaman ve son olarak da Liege kentinde Nebi Ağ gözaltına alındı.

Denize 300 metre mesafedeki villa ve apartmanlarda her türlü konfor bulunuyor. Bu evlerin kirası 30 bin ile 50 bin Belçika Frangı arasında değişiyor. Türk lirası karşılığı 400 ile 600 milyon

lira arasında.

Belçikalı zenginlerin kaldığı Knocke kentindeki hücre evi, DHKP-C militanları tam bir cephaneliğe çevirmiş. Belçika polisi hücre evde yaptığı aramada çok sayıda silah, TNT kalıpları ve bomba yapımında kullanılan malzemeler ele geçirdi. Türkiye Cumhuriyeti'ne ait sahte kimlik ve pasaport bulunan Fehriye Erdal'ın çantasında da iki el bombası çıktı.

Erdal, Belçika'da Ağır Ceza Mahkemesi önündeki ifadesinde Fehriye Erdal olduğunu kabul etmedi.

DHKP-C militanı Fehriye Erdal'ın Türkiye'ye "hemen" iadesi mümkün olmamadı. Erdal, tıpkı Alaaddin Çakıcı örneğinde olduğu gibi sahte pasaport taşıdığı için önce Belçika'da yargılandı.

Adalet Bakanlığı, Fehriye Erdal'ın yakalandığının öğrenilmesinin ardından İstanbul DGM'ye bir yazı göndererek iade talepnamesi hazırlamasını istedi. Erdal'ın gıyabi tutuklu olarak yargılandığı İstanbul 1 nolu DGM tarafından hazırlanan talepnamede Sabancı davası hakkında bilgi verildi. Fehriye Erdal'ın TCK'nın 146. maddesi gereği "Anayasal devlet düzenini bozmak" suçundan yargılandığı ifade edildi.

Adalet Bakanlığı, dosya ulaşır ulaşmaz Fransızca'ya çevirmeye başladı. İade dosyası tamamlandıktan sonra, Dışişleri Bakanlığı kanalıyla Belçika makamlarına iletildi.

Emniyet Genel Müdürlüğü İnterpol Daire Başkanlığı da Belçika İnterpol'üne başvurarak, "Fehriye Erdal kırmızı bültenle aranan bir suçludur. Kendisinin iade amaçlı olarak tutuklanmasını talep ediyoruz. Gerekli evrak ayrıca gönderilecektir. Sonuçtan haber verilmesini rica ederiz" dedi.

Belçika ile Türkiye arasında suçluların iadesine dair anlaşma var. Ancak Erdal'ın idam cezasıyla yargılanıyor olması iadeyi güçleştirdiği gibi, Mahkeme tarafından serbest bırakılan Erdal'dan bir daha haber alınamadı.

Karataş, hep dört ayak üzerine düşüyor

Duygusal ilişkisi olduğu öne sürülen Fehriye Erdal'ı operasyona 5 dakika kala terk ederek kaçan Dursun Karataş, 17 Nisan 1992 gecesi Kadıköy Çiftehavuzlar'daki hücre eve yapılan baskından 5 dakika önce de, eşi Sebahat Karataş'ı ölüme terk etmişti.

17 Nisan gecesi o zamanki adıyla Dev-Sol şimdiki adıyla DHKP-C örgütünün Kadıköy Çiftehavuzlar, Erenköy, Sahrayıcedit, Bakırköy'deki birçok hücre evine seri baskın düzenlendi. Çiftehavuzlar'daki bir apartmanın 12. katında örgüt lideri Dursun Karataş'ın eşi Sabahat Karataş'ın da aralarında bulunduğu 3 kişi, 8 saatlik çatışmanın ardından ölü olarak ele geçirildi...

Dursun Karataş'ın, operasyondan 5 dakika önce eşi ile dava arkadaşlarını ölüme terk ederek kaçtığı belirlendi. 16–17 Nisan operasyonlarında ölen 11 kişinin bulunduğu yerlerin de Dursun Karataş tarafından polise ihbar edildiği iddia edildi.

Fransa'da bir süre hapis yattıktan sonra serbest bırakılan Karataş'ın bir yıldır, Sabancı suikastinden sonra örgüt içinde büyük bir pirim yapan Fehriye Erdal'la birlikte yaşadığı öne sürüldü. Fehriye'nin, Sabancı cinayetinden sonra zaman zaman İstanbul Şirinevler'de yaşayan babası Hüseyin Erdal'la bazı yakınlarını telefonla aradığı, ancak son bir yıldır himayesinde olduğu Dursun Karataş'ın buna izin vermediği belirtildi.

Karataş tıpkı 7 yıl önce olduğu gibi, son beş dakikada sevgilisi Fehriye Erdal ile dava arkadaşlarını kaderlerine terk edip kaçtı. 1990'lı yıllarda Türkiye'de işlenen birçok kanlı olayın sorumlusu Dursun Karataş'ın baskınlardan hep 5 dakika önce kaçması ise, istihbarat birimlerinden yardım gördüğü yorumlarına yol açtı.

Karataş, aralarında örgütün 3 numaralı adamı Sinan Kukul, Sabahat Karataş, Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir'in de bulunduğu 11 militanın ölü ele geçirildiği Çiftehavuzlar operasyonundan sağ kurtulmuştu. Karataş Renault 21 Menager marka otomobille kaçarken, polisin girdiği hücre evinde havyar, jambon, eksport yeni rakı, yabancı marka cin ve viskiler bulunmuştu.

Ne var ki, eve polisten önce MİT yetkilileri girmiş, onlar işlerini bitirdikten sonra ev polise açılmıştı.

Polis baskın yapacağı bu evi günler öncesinden gözaltına aldığı halde, Karataş'ın operasyondan beş dakika önce evden ayrılması nasıl açıklanabilir?

Nasıl olacak?

Karataş'ın MİT ile olan ilişkileriyle...

Dev-Sol'dan devşirilen militan

MİT ajanı Dursun Karataş, örgüt içerisinde kendisine darbe yapan Bedri Yağan ve arkadaşlarından kurtulmak için polisle işbirliği yapıyor, örgüt ve örgüt elemanları hakkında polise bilgi vermeye başlıyordu.

Hanefi Avcı, "Haliçte Yaşayan Simonlar" adlı kitabında, bilgileri Dursun Karataş'tan direk olarak aldıklarını söyleme yerine, kendisinin ne denli yetenekli olduğu masalına sığınarak insanları yanlış yönlendiriyordu. Bakın Hanefi Avcı bu konuda neler anlatıyordu:

"Geliştirdiğimiz sistem yalnızca Dev-Sol'u değil aynı yöntemi kullanan tüm örgütlerin militanlarını da ortaya çıkarmamızı sağlıyordu. Onlar ne kadar özel ve aşırı tedbir alırlarsa o kadar kolay kesin sürede tespit ediyorduk

İstihbaratta en önemli bilgi akışı bilgi kaynağı denen örgüt içersine sızdırılmış ajanlar vasıtasıyla yapılıyordu ama bu çok uzun bir çalışmayı gerektiriyordu. Ayrıca bizdeki Dev-Sol, PKK ve TİKKO gibi silahlı eylem yapan örgütlere ajan sokmak da mümkün değildi. Bir defa örgüt içine sızdırılan eleman eylem yaparsa suç işlemiş oluyor, yapmasa örgüt kararlarına aykırı davrandığı için yaşaması mümkün olmuyordu. Bunun yanında militanlar uzun bir deneme dönemi sonunda bazı ufak eylemlerde denendikten sonra silahlı gruplara alınıyordu. Bu yüzden kısa sürede örgütlere ajan sokamıyorduk fakat o kadar saldırı ve suikast olayı meydana geliyordu ki zamana tahammülümüz yoktu. İlk göreve başladığım sıralarda her gün polise karşı bir silahlı saldırı oluyordu. Sonuç olarak bizde bu bilgi alma açığımızı tek-

nik alet ve cihazlarla kapatmaya çalıştık..."

Avcı, Dursun Karataş'ın kendine muhalif olan militanları tek tek polise yakalatmasını veya öldürtmesini, kamufle ederek ve insanların zekasıyla alay ederek şöyle anlatıyordu:

"Dursun Karataş bir konuşmasında **"Benim her gönderdiğim militan yakalanıyor, takip ediliyor, ben alnınıza Dev-Solcu diye yazı yazıp göndersem kesinlikle bu kadar zamanda yakalanamazsınız. Bu nasıl oluyor?"** diyerek içinde bulunduğu sıkıntıyı anlatıyordu. Gerçekten de doğru söylüyordu. İstanbul'a eylem için gönderilen militanların alınlarına Dev-Sol'cu, PKK'lı, TİKKO'lu yazılsa bu kadar sürede bu kişileri bulamaz ve eyleme mani olamazdık..."

Militanların alınlarına Dev-Sol'cu yazılmıyor, ama eyleme gönderilen militanlar hakkında tüm bilgiler Karataş ve ekibi tarafından anında polise bildiriliyordu.

Bakın Hanefi, böbürlenmeye nasıl devam ediyordu:

"Militanları nasıl deşifre edip yakaladığımızı kavrayamıyor, çılgına dönüyorlardı. Kurulan sistem gerçekten harikaydı, bir mucizeyi gerçek kılıyordu. Örgütü bütün İstanbul hatta tüm Türkiye genelinde denetleyebiliyor faaliyet ve eylemlerini önceden bilip daha harekete geçmeden onları yakalayabiliyorduk..."

AKP ve Aksu dönemi cinayetleri

27.05.2008 tarihli Taraf Gazetesi'nde Ahmet Altan "Yalancı laikler" başlıklı yazısında, Ermeni, Yahudi ve Rumların bu memlekette bir yere gelemediklerinden şöyle yakınıyordu.

Oysa Tayyip'e sorsa, kimlerin çocuklarının bu ülkede başbakan bile olduklarını öğrenebilirdi.

Gelin şimdi Altan'ın o yazısına bakalım:

"Yalandan bıktım.

Devleti, bürokratı, partisi gazetecisiyle, bir toplum nasıl bu kadar yalan söyler, kavramak gerçekten güç.

Bizim en büyük sorunumuz ne bu günlerde?

Laiklik, değil mi?

Devlet erkânımız ve yandaşları laiklik istiyorlar ve laiklik tehlikeye düşecek diye korkuyorlar değil mi?

İşte bu, benim rastladığım en büyük yalan.

Vatikan Devleti ne kadar laiklik istiyorsa bizim devlet de o kadar laiklik istiyor.

Çünkü, "dini" açıdan bizim en çok benzediğimiz devlet Vatikan Devleti.

Vatikan, Hıristiyan dininin Katolik mezhebinin devleti...

Peki biz?

Biz de Müslüman dininin Sünni mezhebinin devletiyiz.

Siz bizim devletin herhangi bir kademesinde Müslüman olmayan birine rastladınız mı?

Peki, Sünni olmadığını açıkça söyleyebilen birine rastladınız mı?

Yahudi bir yüzbaşımız, Ermeni bir diplamatımız, Rum bir posta müdürümüz var mı?

Olabilir mi?

İstedikleri kadar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olsunlar "gayrımüslimler" devlet katlarında görev alamazlar..."

Ne diyor, Altan?

Yahudi bir yüzbaşımız var mı?"

Olmaz mı? Hergün küfür ettikleri Jandarma'nın kayıtlarına baksalar, Jandarma içinde bile Ermeni Albaylar görebilirlerdi. Hem de yıllarca en önemli kısımlarda görev yapmış Albaylar...

Ermeni bir diplomatımız da yokmuş!

Hariciye'de onlarca var. Bırakın diplomatı, Ermeni Diyanet İşleri Başkanımız bile var, hem de oldukça fazla. İnanmıyorsanız sorun bakın Diyanet İşleri eski Başkanı Süleyman Ateş'e, **"var mı yok mu"** O söylesin sizlere...

Mesela;

Eski Başbakanlardan Mesut Yılmaz'ın ninesi Sonya'nın uyruğunu bi yol soruverin...

Ya da;

"Hocaefendi" diye günde üç vakit eteklediğiniz okyanus ötesindeki CIA destekçisi bildiklerini açıklasın...

Önceki sayfalarda, Ermenilerin terör örgütleri dahil bu ülkede geldikleri yerleri de yazdım...

Gazete köşe yazarlarının, sinema ve ses sanatçılarının da büyük çoğunluğu Ermeni, Rum ve Yahudi...

Ne diyor Altan?

İstedikleri kadar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olsunlar "gayrımüslimler" devlet katlarında görev alamazlar..."

İşte bu kuyruklu yalan!

Oysa gerçek;

Araştırılsa görülecektir ki; aslında devlet katında yer alamayanların katıksız Türk olduğu gerçeğidir.

AKP Hükümeti ile bu ülkede Ermeniler baş tacı edilmeye başlandı. Hoş öncesinde de öyleydiler ya... Yine Tayyip ve AKP ile birlikte, camiler satılmaya, yıkılmaya, Tayyip'in bile yetiştiği Piyale Paşa Kur'an Kursu başta olmak üzere birçok Kur'an kursları yerle bir edilmeye başlandı.

Van Akdamar Adası'nda bulunan Ermeni Kilisesi, Tayyip'in emir ve direktifleri ile bu fakir milletin rızkından kesilen paralarla onarıldı.

Onarılmakla da kalınmadı, dört bir yandan ihtişamı görünsün diye çatısına dev bir Haç da takılarak ayine açıldı.

Oysa;

Bu ada ve kilise Müslüman erkeklerin işkence ile öldürülüp Ermeniler tarafından Van Gölü'ne atıldığı, Müslüman kadınların ise günlerce tecavüze uğradığı ve kaçabilenin, göle atlayarak intihar ettiği kilisedir.

Tarihte, Ermeniler esir ettikleri Müslüman kadınları iki sıra halinde aralarına alıp türkü söyleyerek, tef çalarak götürüyorlar, ikide bir **"korkmayın sizi Van Valisi Cevdet Paşa'ya götürüyoruz. Cevdet Paşa size pilav ikram edecek"** diyorlardı.

Sonra da koro halinde **"Cevdet Paşa et temaşa, gelinlerin oldu matuşka!"**

Yani, **"Cevdet Paşa hoşlanarak keyif alarak bak, geinlerin o..... oldu"** şeklinde alçakça hezeyanlarda bulunuyorlardı.

İşte; Tayyip'in bu fakir, bu fukara insanlarımızın cebinden milyonlarca lira vererek onarttığı bu kilise; Ermeni tecavüz, zulüm ve katliamlarını meşrulaştırırcasına "ayin"e açılıyor, Ermenistan'ın devlet yetkilileri de bu açılışa davet ediliyorlardı.

Onlarca diplomat ve vatandaşlarımızın canına kıyan Ermeni Terör Örgütü ASALA ve yine eli kanlı terör örgütü PKK'nın finansörü Ermeni kökenli silah ve uyuşturucu kaçakçısı **Behçet Cantürk**'ün her daim karşılaştıklarında sarılıp öpüştüğü Ermeni kökenli AKP'li Bakan, **Abdülkadir Aksu**'ydu.

27 Temmuz 1990 tarihli Güneş Gazetesi baş sayfadan, **"Babalarla Sarmaş Dolaş Bir Bakan"** başlıklı haberinde; AKP iktidarında Ergenekon tertibinin başladığı dönemde İçişleri Bakanlığı yapan, geçmişte ANAP iktidarında İçişleri Bakanı olan Abdülkadir Aksu ile uyuşturucu, silah kaçakçısı, PKK ve ASALA'nın finansörü Ermeni asıllı Behçet Cantürk'ün birbirlerine sarılıp öpüşürken çekilmiş fotoğrafını yayınlıyordu.

Haberde, "İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ile yeraltı dünyasının ünlü isimlerinden Behçet Cantürk'ün dostlukları fotoğraflarla belgelendi" deniyor ve şöyle devam ediliyordu:

"Mart ayında İtalya'da yapılan **"Uluslararası İçişleri Bakanları Uyuşturucu ve Terörle Mücadele Toplantısı"** için İtalya'ya gitmeden önce İstanbul'a uğrayan Aksu, Vali Cahit Bayar ile bir gazinoya gitti. Gazinoda, adı "Uyuşturucu kaçakçılığına karışan Cantürk ile karşılaşan Bakan Aksu'nun ünlü kabadayıyı samimi bir şekilde sarılıp öptüğü" görüldü.

Yanında hayali ihracat davasından yargılanan Necdet Ulucan'ın bulunduğu Cantürk'le bir süre sohbet eden Aksu, daha sonra Cantürk ve Ulucan ile yan yana masalarda oturdular..."

Ne güzel değil mi?

"Uluslararası İçişleri Bakanları Uyuşturucu ve Terörle Mücadele Toplantısı" için İtalya'ya gitmek üzere devlet millet kesesinden yola çıkan, ancak önce uyuşturucu ve silah kaçakçısı terör baronları ile yan yana gazinolarda eğlenen milliyetçi-muhafazakâr bir Bakan...

Dün;

Bu Bakan PKK ve Ermeni terör örgütü ASALA finansörleri ile sarılıp öpüşüyor, yan yana masalarda dansöz oynatıp eğleniyordu.

Bugün ise;

Aynı bu AKP'li Bakan, PKK ile mücadele eden PKK'nın elebaşını paketleyip getiren, Yunan'a Kardak'ı dar eden kahramanları terörist olarak yargılayan, PKK'lı teröristleri tanık yapan süreci yani Ergenekon tezgâhını başlatıyordu.

Zaten bu milletle yıllarca böyle, "çetelerle mücadele ediyoruz" yalanları ile eğlenmediler mi?

Neyse biz yine dönelim Gazete'ye;

Haberde; Cantürk'ün uyuşturucu ve silah kaçakçılığı serüveni anlatılırken, Cantürklerin eroin kaçakçılığındaki yurt dışı bağlantılarının Sarı Avni lakaplı Avni Karadurmuş olduğu da vurgulanıyordu.

Sarı Avni'nin kızkardeşinin Behçet Cantürk'ün dördüncü karısı olduğu belirtilen haberde, "373 milyar lira değerinde 1370 kilo eroini yurda soktuğu, getirdiği 80 bin adet silahın büyük bölümünün güvenlik güçlerince ele geçirildiği de" ifade ediliyordu.

Yine aynı haberde; "Avni Karadurmuş, adını mahkeme kararı ile Avni Yaşar Musullulu olarak değiştirip yurt dışına kaçtı. İadesi ise mümkün olmadı. Pek çok hayali ihracatçı firmaya

yurt dışından transfer edilen dövizlerin gerçek sahibi olduğu biliniyor ve yasadışı faaliyetlerini İsviçre ve İspanya'da sürdürüyor..." deniyordu.

Behçet Cantürk, Abdülkadir Aksu ile beraber aynı fotoğrafta ve aynı masada yer alan diğer isim Necdet Ulucan ise Elazığlıydı. Ulucan, daha önce İzmir'de ortaya çıkarılan Ertan Sert ve arkadaşlarının yargılandığı hayali ihracat davası sanıklarından... Ulucan'ın cinayet, savcı vurma, uyuşturucu kaçakçılığından yargılanma gibi zor serüvenlerle dolu bir yaşamı vardı."

Ne yani;

AKP döneminde İçişleri Bakanlığı yapan Abdülkadir Aksu; bu Behçet Cantürk, bu Necdet Ulucan ile sarılıp öpüşüp, aynı gazinoda yan yana masalarda eğlenmesin de ne yapsın?

Faili meçhullerin ve Atatürkçü, yurtsever cinayetlerinin büyük bir bölümü neden Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanlığı döneminde oldu zannediyorsunuz.

Tayyip, sonra çıkıp çetelerle mücadele ediyoruz diyor?

Gülün geçin...

En yakın adamı, kankası, cezaevi koruması hakkında çeteci isnadı yok değil mi?

Kendisi dahil bakanlarının yarısı çete kurmaktan soruşturma geçirmedi mi?

Fezlekeler, halen de dokunulmazlık zırhının arkasında TBMM'de bekletilmiyor mu?

Yine kankası ve arkadaşı Kasımpaşalı Kudret, kadın pazarlamak dahil, uyuşturucu, cinayet, gasp gibi suçlardan sabıkalı değil mi?

Tayyip, bu Kasımpaşalı Kudret ve kızkardeşi Nigar ile sabahlara kadar eğlenmedi mi?

Daha sonra Kasımpaşalı Kudret, güya iki kız çocuğu tarafından vurulmadı mı?

Hep derim;

Tayyip'in "çetelerle mücadele ediyoruz" sözlerine kargalar bile bir tarafları ile gülmez, ama siz gülün geçin.

Abdülkadir Aksu, Nakşibendî Tarikatı'nın İskenderpaşa Dergâhından. Nakşibendî olmasına rağmen Nurcu kesimle de iç içeydi. 39604158220 No'lu kimlik bilgilerine göre, 12.10.1944 yılında Diyarbakır'da doğan **Aksu**'nun dedelerinin arasında **Giregos**, nenelerinde de **Horik** ismine rastlanıyordu.

Aksu'nun Ermeni ataları sadece bu kadar mı?

Olur mu?

Tumes ve **Lurik** de göze çarpan diğer adlardı.

Böylece, bazen Kürt bazen de Türkmen olarak lanse edilen **Abdülkadir Aksu**'nun, aslında **Ermeni** olduğu ortaya çıkıyordu.

Kanlı Danıştay saldırısı olduğunda İçişleri Bakanlığı koltuğunda Ermeni kökenli Abdülkadir Aksu oturuyordu. Bu ülkede işlenen Atatürkçü aydın cinayetleri, emekli asker suikastleri, MİT mensuplarının öldürülmeleri, mafya cinayetleri, yüzde doksanlık bir oranla hep Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanlığı döneminde gerçekleşiyordu.

Ya, Kahramanmaraş olayları?

19-26 Aralık 1978 tarihleri arasında meydana gelen Kahramanmaraş olaylarında 150 vatandaşımız öldürüldü. 204 ev ve 102 işyeri yıkıldı. Olayların faillerinden 68 kişiye hiçbir şekilde ulaşılamadı. Abdülkadir Aksu, 1 Eylül 1976–9 Ekim 1977 tarihleri arasında Kahramanmaraş Vali Muavinliği, 1980 yılına kadar da Merkez Emniyet Müdürlüğü yapmıştı.

Aksu'nun İçişleri'nde ayak seslerinin duyulmaya başlamasıyla, Dev Sol Örgütünde de kıpırdanmalar başlıyordu. 1989 yılında üs olarak konumlandıkları Sağmalcılar Cezaevinde "Yeniden yapılanma" çalışmalarına başlıyorlardı.

Örgüt her alanda kendini yenilediğini ilan ediyordu. Silahlı eylemciler yetiştirilmesi, bunlarla ilgili hücreler kurulması, komiteler oluşturulması başlıca çalışma alanları olmuştu. Özal Hü-

kümeti'nin yol açmasıyla da onları artık hiç kimse tutamıyordu.

25 Ekim 1989 tarihine geldiğimizde Dev-Sol lideri **Dursun Karataş** ve yine lider kadrosunda yer alan **Bedri Yağan**, üslerinden dışarıya çıkıyor, yani Sağmalcılar Cezaevi'nden firar ediyorlardı.

2 Ocak 1990 tarihinde lider kadrosundan bir başka isim Sinan Kukul da Metris Cezaevi'nden tüyüyor, 1991 yılında ise öldürülüyordu.

Dev-Sol örgütü elemanları gibi aynı yıl Marksist Leninist **TİKKO** Örgütü militanları da, cezaevlerine kendi keyiflerince veda ediyorlardı...

28 Mayıs 1990'á geldiğimizde ise, dört Dev-Sol militanı yanlarına aldıkları TİKKO'cu ile birlikte Bayrampaşa Cezaevi'nden ellerini kollarını sallayarak kaçıyorlardı.

31 Aralık'ta ise iki Dev-Sol militanı da Gaziantep Cezaevi'nden firar ediyorlardı.

Cezaevinde seri kaçmalarda bulunanlar sadece Dev-Sol militanları mı?

Olur mu?

Dev-Sol örgütü;

Bundan sonra Özal'ın liderliğindeki ANAP Hükümeti'nin koruma, kollama ve gözetiminde seri cinayetlerine başlıyordu.

24 Ocak 1990 tarihinde MİT Ermeni Masası Şefi Albay **Rıfat Uğurlutan** öldürülüyor, Ermenilerin her kilit cinayetinde olduğu gibi bu cinayet de unutturuluyordu.

30 Ocak 1990 tarihinde polis memuru Mehmet Kazım Çakmakçı, bir yıl önceki 1 Mayıs olaylarında Mehmet Akif Dalcı adlı işçiyi öldürdüğü gerekçesiyle katlediliyordu.

Örgüt içi infaz sonucu, Kamuran Özcan ve Ahmet Demirci aynı günlerde itirafçı oldukları gerekçesiyle öldürüyorlardı.

Bu cinayetleri Polis memuru İsmail Kılıç'ın öldürülmesi takip ediyor, Mit ajanı olmakla suçlanan Nihat Deniz, Yaşar Kankal,

Nazım Kavak isimli öğrenciler de Dev-Sol'un hedefi oluyor ve katlediliyorlardı.

Emekli Binbaşı **Adnan Özbey**, 26 Ağustos 1990 tarihinde Dev-Sol tarafından öldürülürken, 5 Eylül 1990'da onu emekli Başkomiser **İbrahim Çağlar**'ın katli takip ediyordu.

Ve;

Tarih;

26 Eylül 1990!..

Aynı yıl içinde MİT üst düzey görevlisi ikinci bir isim de suikaste kurban gidiyordu..

Öyle ki;

Özal tarafından kurulması tamamlanan yeni istihbarat örgütünün başına getirilmesi için kararnamesi hazır olan **Hiram Abas**, Dev-Sol'un hedefi oluyordu.

Dev-Sol, MHP ile işbirliği yaparak, devrimci mücadelelerini engellediği iddiasında bulunduğu, bu nedenle devlet namına karanlık cinayetler ve katliamlar gerçekleştirmekle suçladığı Hiram Abas'ı öldürmekle kalmıyor, cinayeti üstlenirken gerekçelerinden bazılarını da bir bildiri ile şöyle açıklıyordu:

"Hiram Abas'ın halk düşmanı kimliğinin artık gizli olan yanı kalmamıştır. O halklara ve devrimcilere karşı işlediği suçlar nedeniyle bir kez değil bin kere ölmeyi hak etmiştir. Örgütümüz onu cezalandırarak, kim olursa olsun halkın adaletinden kaçamayacağını göstermiştir."

Eymür ve yandaşlarınca hazırlanan MİT'in Susurluk raporunun 14. sayfasında, Hiram Abas'ın öldürülmesi ile ilgili şöyle deniyordu:

"Hiram Abas'ın Çiller Örgütü tarafından öldürüldüğü iddiası; 26.09.1990 tarihinde Dev-Sol militanları Hayri Koç, Ferit Eliuygun, Bahattin Anık ve Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir tarafından gerçekleştiğinin bilinmesi nedeniyle önem taşımamaktadır..."

Eymür yani MİT ne diyor?

Hiram'ı, Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir ve arkadaşları öldürdü. Ve bu isimler de yakalandı.

Ne güzel değil mi?

Hiç de değil!

Neden mi?

Şundan:

O günlerde MİT binasına adres sormak amacıyla gidenlerin bile işkenceden hayatı kararıyordu. Bizzat Eymür'ün ifadelerini aldığı; Dündar Kılıç, Behçet Cantürk, Bekir Çelenk, Sarı Avni yani Yaşar Avni Musullulu, Korkmaz Göldağı, Selahattin Delidere ve diğerlerinin etlerinden, sütlerinden ve tüylerinden azami miktarda faydalanılıyor, işkence altında anaları ağlatılıyordu.

Peki;

Hiram'ın katili olarak yakalananlar ne oluyordu?

Onlar, öncelikle toplumdaki "infial" yatışsın diye yakalanmış gibi yapılıyor, bir iki ay el bebek gül bebek bakılıyorlardı.

Sonra?

Sonra ne olacak:

Aradan bir iki ay bile geçmeden Ahmet Fazıl Ercüment ve arkadaşları, Gaziantep E Tipi Cezaevi'nden ellerini kollarını sallayarak tüyüyorlardı.

Böylece;

Hiram dosyası muammalara bürünüyordu.

27 Temmuz 2012 tarihinde Ergenekon mahkemelerinde ifade veren ve MİT'e çalıştığını ve MİT tarafından eğitildiğini söyleyen Alaattin Çakıcı, Hiram Abas olayı ile ilgili olarak mahkemeye, "Vatanını milletini seven biriydi. Ölmeden bir gün önce beni arayarak çok önemli bir şeyler söyleyeceğini ifade etti. Ancak geleceği gün öldürüldü. Toprağın altındaki bir adamın ölümünü ortaya çıkaran MİT, kendi adamının ölümünü nasıl bula-

mıyor" diyordu.

Alaattin Çakıcı, MİT'in küçük ayağının İsrail'de, büyük ayağının ise CIA'da olduğunu söylüyordu.

Her taşın altından çıkan MİT'çi

Eymür'ün işlenen her sansasyonel cinayetin ardından sergilediği yanıltma, saptırma yöntemi, Hiram Abas'ın öldürülme olayında da görülüyordu.

30 Eylül 1990 tarihli Yeniyüzyıl Gazetesi'ne demeç veren ve kimliği açıklanmayan ancak MİT Müşaviri olarak tanıtılan bir kişi; "Hiram Abas silah kaçakçılarının kapışmasına kurban gitti" diyordu.

"Hiram, MİT'te iken de karanlıkda dolaşan biriydi. MİT'ten ayrılınca karanlığa bütün boyutuyla daldı."

İstihbarat örgütlerinin kaçakçılarla işbirliği yapan elemanlarının tüm dünyada örneklerinin olduğunu söyleyen müşavir, örnek olarak da Turner'i veriyordu. Turner CIA'nın başına geçince çok sayıda adamı dışarıda bıraktı. Bunların hepsi uyuşturucu ve silah işlerine daldılar. Kaddafi'nin danışmanlığını üstlendiler..."

Müşavir yanılıyordu. MİT'in içinde yer alan kendi dahil bir çok kimse kaçakçılarla işbirliği halindeydi. Üstelik büyük kaçakçıların birçoğu MİT'in elemanlarıydılar.

Üstelik Turner'in ardından kaçakçılarla çalışan CIA elemanları hiçbir şekilde açıkta kalmadı, aksine CIA'nın sıkı denetimine girdiler...

Bu isimlerden biri de Frank Terpil'di...

Frank Terpil adı, Abdi İpekçi olayına karışmasının ardından ülkemizde geniş bir şekilde duyuldu. CIA ajanıydı ve CIA'nın bilgisi ve denetiminde ideoloji ayırımı gözetmeden dünyanın dört bir yanına silah satıyordu.

Öyle ki;

Asala'ya da silah veriyor, ülkücülere de... Sol örgütler de

onun portföyünde yer alıyor, radikal dinciler de...

Terpil, ABD'de katıldığı bir televizyon programında; Ağca'nın Bulgaristan üzerinden Avrupa'ya geçmesini sağladığını itiraf ediyordu.

Terpil'in açıklamaları sadece bu kadar mı?

Olur mu?

Terpil ve ortağı Edwin Wilson, dönemin MHP Merkez Yönetim Kurulu Üyesi ve Sancak Tül'ün sahibi Murat Bayrak'a da silah sattıklarını açıklıyorlardı.

12 Eylül 1980 darbesi sonucu MHP'nin bütün Merkez Yönetim Kurulu Üyeleri'ne dava açılırken, bir tek Murat Bayrak'a dava açılmıyordu.

Murat Bayrak, Türkiye'ye Hilafet'i getireceğini ve Anadolu Federe Hilafet Devleti'ni kurduğunu ilan eden **"kara ses"** lakaplı **Cemalettin Kaplan**'la çok yakın ilişkideydi.

CIA ajanı Terpil'in adı, Abdi İpekçi suikastinde kullanılan silahı temin eden kişi olarak da mahkeme kayıtlarında geçiyordu.

CIA Ajanı Terpil ve ortağı CIA ajanı Edwin Wilson'un M.Ali Ağca ile olan irtibatını da, 27 Mart 1993 tarihli Duplin Sunday Press Gazetesi'nde röportajı yayınlanan Terpil'in sekreteri açıklıyordu.

Hiram Abas'ın 26 Eylül 1990 yılında öldürülmesinin ardından, yine aynı yılın 11 Aralık günü CIA ajanı silah kaçakçısı **Frank Terpil** de, Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta silahlı üç kişi tarafından kaçırılıyordu.

Hiram ile Terpil'in yolları bir zamanlar Beyrut'ta kesişmişti... Sonları da aynı yıl kısa aralarla oldu...

Her önemli cinayette olduğu gibi, Hiram olayında da yanlış yönlendirme faaliyetleri sahne alıyordu... Sahnede yönetmen olarak hep o görülmeyen aynı isim, hep o aynı dezenformasyoncu yer alıyordu.

Yine aynı yöntemlerle start veriyordu. 10 Aralık 1990 tarihli

Yeni Yüzyıl'da, adının "Ahmet" olduğunu söyleyen bir kişinin telefonla verdiği uydurma bilgiler gündem oluyordu.

"Hiram Abas'ın öldürüleceğini İstanbul Emniyetinin istihbaratına bildirdik.

Hiram Abas, 22 Kasım 1987 günü Şereflikoçhisar'da Unilever'in müfettişi ile buluştu. Hollanda firması var ya, Sana'yı, Vita'yı satıyor. Ne konuştular, araştırın önemli. 7 Ocak 1988 tarihinde de Düzce'de bir Çerkez köyünde buluştular..."

Ahmet'in ardından, Ahmet'ten habersizmiş gibi, Ahmet'in anlattıklarını yorumlamak amacıyla bu defa sahnede Eymür'ü görüyorduk.

"Telefon edenin Hiram Bey hakkında söyledikleri gerçeğe dayanıyor. O tarihte benim de arasında bulunduğum dost çevresiyle Sapanca Gölü'nde yemek yedik.

Fethi Altanlar filan vardı. Düzce-Çerkez Köyü denince aklıma Fethi Altanlar geldi. Onlar oralı. Ayrıca Hiram Bey, Unilever Şirketi'nin sahibinin oğluyla arkadaştırlar. Demek ki, bu kişi Hiram Bey'in yakın çevresinden bilgi alıyor. Bunları bilmesinden ve terörün kaynağının tek olduğunu söylemesinden dolayı ciddiye alıyorum."

Önce kısa bir açıklama yapalım. Ankesörlü telefondan dergiyi arayan Ahmet(!), yaptığı yanıltma, uyutma eyleminin ardından ellerini oğuşturarak ve **"kekledim enayileri"** sözlerini tekrar ederek nereye gidiyordu?

Nereye olacak?

Tabi ki, MİT binasına...

Sonra;

MİT'çi Eymür alıyor sazı eline, başlıyor Ahmet'in sözleri üzerinden üfürmeye...

Sakın; Ahmet ile Eymür aynı kişi olmasın?

Bilemem ki(!)

Bildiğim;

Yönlendirme yapanla, yönlendirme yapanı teyid edenin aynı kişi olduğu. Yani şeytana taş çıkartmada şeytanı bile yaya bırakanın yine aynı isim olduğu.

Kaldı ki;

Siz, Ergenekonda hem sanık, hem tanık hem de gizli tanık mucidinin kim olduğunu sanıyorsunuz?

Bakın Eymür, Ahmet'in hangi tezine de katılıyordu. Ahmet, Hiram'ı tanıdığı birinin vurduğunu iddia ediyordu.

Eymür;

"Ben de Ahmet'in bu görüşlerini destekliyorum" diyordu.

Ne garip ki, hiç kimseye her görüşüne balıklama atladığı Ahmet'in kim olduğunu sormuyordu.

Aynı Ergenekon iftiralarındaki gibi;

Sanık ile gizli tanığın ifadelerinin örtüşmeleri gibi...

Hiram, Ermeni Terör Örgütü ASALA'ya karşı eylemler yapacak ekibin başında görevli olarak Beyrut'a gönderiliyordu. En azından MİT'in açıklaması böyleydi. Hiram, Beyrut'taki ilk günlerinde silah kaçakçılığı yapan CIA görevlisi ve binbaşı rütbesindeki Frank Terpil ile tanışıyordu.

Hiram'ın Beyrut'ta yakın arkadaş olduğu isimlerden biri de Lübnan'ın en zenginlerinden olan Ermeni asıllı Roger Tamraz idi. Tamraz da CIA ajanıydı. Los Angeles Times Gazetesi'nin 27 Eylül 1977 tarihli nüshasında Roger Tamraz'ın kendi gibi Mason olan Özer Uçuran Çiller'e yani diğer sabık Başbakanımızın kocasına rüşvet verdiği yazılıyordu.

Abas'ın Beyrut'ta edindiği dostlarından bir diğeri de Abdurrahman Fevzi Gandur'du.

Gandur da tıpkı Tamraz, Terpil gibi CIA ajanı ve silah kaçakçısıydı.

Hiram Abas öldürüldükten sonra dezenformasyoncu MİT'çi, bu defa "Müşavir" maskesiyle Yeni Yüzyıl Gazetesi'nin kapısını çalıyordu. Gazete'ye, Gandurların silah kaçakçılığı yaptığını,

Abas'ın öldürülmesinde mafya içi hesaplaşmanın olabileceğini anlatıyordu.

Müşavir MİT'çi, Hiram'ın katlinde onun her konuda çılgın olması özelliği taşımasının da etkin olabileceğini, beyaz işinde atak yapmaya kalkıştığı için rakipleri tarafından öldürülme ihtimalinin yüksek olduğunu da belirtiyordu.

Müşavir MİT'çi, birçok ihtimal üzerinde duruyordu da her nedense Hiram'ın, Özal'ın yeni kuracağı istihbarat örgütünün ve dolayısıyla MİT'in başına getirilmesinin kesinlik kazanmasının, bu cinayette en önemli etken olduğu üzerinde durmuyordu.

Neyse biz yine dönelim cezaevlerinden kaçan Dev-Solculara;

Cezaevlerinden tabanları yağlatılan Dev-Sol ve diğer sol örgüt militanları, seri cinayetlerine devam ediyordu:

Örgüt; 12 Kasım 1990 tarihinde Bayrampaşa Kapalı Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'i katlediyordu.

18 Aralık 1990 tarihinde MİT görevlisi Ferdi Tamer de hayatını bir suikast sonucu kaybediyordu.

2 Ağustos 1990'a geldiğimizde ilginç bir olay gerçekleşiyor ve Irak, Kuveyt'i işgal ediyordu. Bu işgalin ardından gözü Irak petrollerinde olan ABD Körfez'e asker yığmaya başlıyor ve Türkiye'den kayıtsız şartsız itaat bekliyordu.

27 Mart 1989 tarihindeki yerel seçimlerde hezimete uğrayan ANAP'ın Genel Başkanı Turgut Özal, Amerikalıların çok büyük arzu ve destekleri ile 31 Temmuz 1989 tarihinde Meclis'te sahnelenen 3. tur oylamanın ardından 263 oy alıyor ve Türkiye Cumhuriyeti'nin 8. Cumhurbaşkanı oluyordu.

O'nun Cumhurbaşkanı olmasına ondan çok Amerikalılar seviniyordu. Irak'ı işgal etmeyi planlayan Amerika, başta Jandarma Genel Komutanlığı olmak üzere, TSK'da kendine yakın isimlerin işbaşına gelmesini istiyordu.

Bu uğurda taze Cumhurbaşkanı **Turgut Özal**, Genel Sekreterliği'ne getirdiği emekli Orgeneral Kemal **Yamak** ile bir araya geliyordu.

Kafa kafaya veren iki isim, Jandarma Genel Komutanlığı'na o günlerin 2. Ordu Komutanı Orgeneral **İbrahim Türkgenci**'ni atamayı düşünüyorlardı. Bu düşüncelerini eyleme dönüştürüyorlar, kendilerine yandaş olan medyaya haberler salıp bu fikri insanlara empoze etmeye başlıyorlardı...

Ancak;

Gerek emekli gerekse görevdeki bazı generaller Özal ve ekibinin girişimlerine şiddetle karşı çıkıyor, Jandarma'nın başına Amerika'nın alçakça kurduğu planlarına alet olmayacak bir ismi getirmeye çalışıyorlardı.

Ve Askeri Şura;

İbrahim Türkgenci'ni Harp Akademileri Komutanlığı'na gönderirken, Jandarma Genel Komutanlığı'na ise Orgeneral Eşref Bitlis'i atıyordu.

Bir başka ilginç atama ise, gölge Başbakanlık olarak nitelenen MGK Genel Sekreterliği'nde yaşanıyordu. MGK Genel Sekreterliği'ne, Özal ve ABD karşıtı Orgeneral Nezihi Çakar getiriliyordu.

Özal ve ABD, o gün kendilerine yapılanları hiç unutmadı. Bir gün intikamlarını alacaklarını hep söylediler. Özal öldü ama Amerika hıncını aldı. İsteklerini gerçekleştirmeyen isimler, başta Dev-Sol olmak üzere El Kaide ve türevleri gibi İslamcı taşeron örgütlerince ya öldürüldü ya da bugün son taşeronları Fetullahçılar, 2. Cumhuriyetçiler ve siyasal şeriatçıların iftira ve tertipleri ile Ergenekon'dan yargılanıyorlar...

Fetullah Gülen, CIA ajanı olan Türkiye ve Ortadoğu Masası Şefi Graham Fuller'in yakın arkadaşıydı. Öyle ki 1964 yılında ülkemize gelen Fuller'in ilk tanıştığı kişi Gülen oluyordu. Fuller, Gülen'in ABD'de sürekli oturmasından, Yahudi cemaatleriyle olan ilişkilerine kadar baş destekleyicisi ve organizatörüydü.

Bir başka CIA şefi Abromowitz, Gülen'i Papa ile buluşturuyordu. Gülen bu olayı; **"Abromowitz cenaplarının sayesinde buluşma gerçekleşti"** sözleriyle açıklıyordu. CIA'nın Balkan-

lar Masası Şefi Rum kökenli George Fidas da, Gülen'e ABD'de kalması için kefil oluyordu.

Gülen'in sürekli olarak Amerika'da kalması için ona kefil olan CIA istasyon şefleri Graham Fuller, Morton Abromowitz, Paul Wolfovitz, George Fidas aynı zamanda üstat masonlardandı.

Gelin şimdi **Morton İsaac Abromowitz** hakkında bazı bilgilere bakalım:

CIA İstasyon Şefi Morton Abromowitz, ABD'nin Ankara Büyükelçisi sıfatı ile ülkemize geldiğinde Amerika'daki görevi; Dışişleri Bakanlığı İstihbarat ve Araştırma Müsteşar Yardımcılığı idi.

Amerikan Dış İstihbarat Örgütü CIA ile İç İstihbarat Örgütü FBI, Güvenlik İstihbarat Örgütü ya da bilinen adıyla SIA ve Savunma İstihbaratı DIA arasında koordinasyonu sağlamak da Morton Abromowitz'in görevleri arasındaydı.

CIA ile MOSSAD arasındaki ilişkileri de o düzenliyordu. Yahudi kökenli olmasından dolayı MOSSAD'a son derece yakındı.

1963 yılında göreve başladığında Hong Kong, Tayland ve Avusturya'da istenmeyen kişi ilan edildiği gibi, Pakistan başta olmak üzere Mısır ve Malezya da Yahudi asıllı Morton Abromowitz'i ülkelerinde büyükelçi olarak istememişlerdi.

Zira;

Bu ülkeler, Morton Abromowitz ile birlikte ABD Büyükelçiliği'nin İsrail'in taşeronu gibi çalışacağını iddia ediyorlardı ki, bu iddiaları Abromowitz'in ülkemize gelmesinin ardından başlayan İsrail sempatizanlığı ve İsrail ile yapılan anlaşmalarla kanıtlanıyordu.

"Maskeli Leydi" adlı kitabında Hürriyet Gazetesi Haber Müdürü **Faruk Bildirici**, Morton Abromowitz, Tansu Çiller ve Bedrettin Dalan'a yakınlığı hakkında şunları yazıyordu:

"Garip, ama Dalan, bilgisini yetersiz bulduğu Tansu'dan ekonomi dersleri almaya başlamıştı! Ekonomi dersleri için yalıya gittiği de oluyordu.

Özer; alt katta balıkları seyredip duruyor, ekonomi derslerine hiç karışmıyordu. Tansu'nun çatı katındaki çalışma odası, tam da yalının kulesinin altındaydı. Sıcak döşenmişti, özellikle akşam saatlerinde kızıla çalan deniz, seyrine doyulmaz bir manzara sunuyordu...

Dalan, yalının müdavimlerinden biriydi. ABD Büyükelçisi Morton Abromowitz'e randevuyu da Tansu'nun yalısında vermişti. Randevu isteyen Abromowitz'e, "Otelde buluşmaya gerek yok. Bir arkadaşımın çok güzel bir yalısı var, orada kahvaltı yapalım" demişti.

Abromowitz, verilen adrese gittiğinde kapıyı Tansu açtı. Dalan gelene kadar sohbet ettiler. Tansu, Abromowitz'e çok sıcak davranıyordu, yakınlaşma çabası içindeydi.

Az sonra Dalan geldi. Kısa bir konuşmadan sonra kahvaltı bölümüne geçilirken Tansu'ya döndü, "Sen burada kal" dedi. Dalan ve Abromowitz'in kahvaltısı 1.5 saat sürdü.

Tansu o sırada dışarıda bekliyordu...

Dalan, bir başka gün yalıda Elizabeth Shelton ile yemek yedi. Bu kez Çiller de masadaydı...

Tansu, Elizabeth vasıtasıyla bazı Amerikan üniversitelerine ve çeşitli kurumlara araştırmalar hazırlıyordu. Türkiye'deki ekonomik durum, su kaynakları gibi farklı konularda yaptığı bu çalışmalardan kazandığı para yılda 100 bin doları buluyordu.

Bir gün bu araştırmaları gören Dalan kızdı. Başka bir ülkeye bu tür araştırmaların verilmesini doğru bulmuyordu:

"Sen bunları bilimsel araştırma diye yapıyorsun. Ama bu bilgiler kimsede yok."

Tansu sessiz dinliyordu, Dalan devam etti:

"Amerika'ya Türkiye ile ilgili kimsede olmayan bilgiler veriyorsun. Kızım sen casusluk yapıyorsun..."

"Aaaa, öyle mi?"

"Bir daha yapma böyle şeyler..."

Bu konuşmayı Dalan tam unutmuştu ki, Amerika ile ilgili yeni bir olay yaşadılar. Tansu, Amerika'nın kendisi için önemini anlatıyordu:

"Amerika'yı birinci vatanım olarak hissediyorum."

"Ne dedin?"

"Birincisi Amerika, ikinci vatanım da Türkiye.."

Dalan yine sinirlenmişti, azarladı:

"Kızım nasıl öyle söylersin? Bunu bir daha söylediğini duymayayım."

Çiller, Boğaziçi Üniversitesi'nde oda arkadaşı Prof. İzzettin Önder'i odasından kovuyordu. Gerekçe; İzzettin Önder'in kendisine gelen "Pentagon" damgalı mektupları görmesiydi.

Ne garip değil mi?

Abromowitz ile kahvaltı yapan, Tayyip, Çiller gibileri Amerika'ya kayıtsız şartsız biat etmeleri karşılığı bu ülkeye Başbakan oluyor. Dalan gibi "önce Türkiye" diyenler ise;

"Terörist!.."

4 Temmuz 1997 tarihli Akşam Gazetesi'nde Nazlı Ilıcak; Tansu Çiller'in, ABD'nin Adana Konsolosu Elizabeth Shelton'a Genelkurmay'dan elde ettiği gizli bilgileri verdiğini ve aynı Shelton aracılığıyla devlet sırlarının ABD'ye ulaştırıldığını yazıyordu.

Nereden nereye?

Dün ABD, uyduruk belgeleri almak için çuvalla para veriyordu. Bugün yine aynı ABD, Ergenekon iftiralarıyla çuvallanan, çuval çuval belgeye bedava konuyordu.

Biz dönelim sol örgütlerin gerçekleştirdiği infazlara;

9 Ocak 1991'de infaz sırası Yarbay **Ata Burcu**'daydı...

Örgüt, 30 Ocak 1991'de hedef büyütüyor, MHP'ye yakınlığı ile bilinen ve **İsmail Selen** gibi Jandarma Asayiş Komutanlığı görevlerinde bulunan emekli Korgeneral **Hulusi Sayın**'ı da

kurbanları arasına katıyordu.

22 Şubat 1991'de ise, kurşunların hedefinde bu defa Emniyet'ten bir isim vardı Komiser Zeki Kaya.

15 Mart 1991 tarihinde Ankara'nın göbeğinde bir kahvehane silahlı saldırıya uğruyordu. Bilânço; 2 polis memuru...

7 Nisan 1991'e geldiğimizde ise, Örgütün kurşunlarının rotasında MİT ile iltisaklı emekli Tümgeneral **Memduh Ünlütürk** yer alıyordu.

13 Nisan 1991 ile 16 Mayıs 1991 tarihleri arası 5 polis memuru, Dev-Sol ve diğer sol örgüt militanlarının kurşunları ile canlarından oluyorlardı.

23 Mayıs 1991 tarihinde ise, Sosyal Demokrat görüşleri ile tanınan ve Jandarma Asayiş Komutanlığı da yapan emekli Korgeneral **İsmail Selen** ile yine aynı gün, Adana Bölge Jandarma Komutanlığı görevinde de bulunan Tümgeneral **Temel Cingöz** de Dev-Sol militanlarının kurşunlarına hedef oluyorlardı.

Ağustos 1991'de ise, Türk-İngiliz ortak kuruluşu olan bir sigorta şirketinin Genel Müdür Yardımcısı **Andrew Blake**, İstanbul-Esentepe'de uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybediyordu.

14 Ekim 1991 tarihinde öldürülme sırası, MİT eski Müsteşarı emekli Orgeneral **Adnan Ersöz**'e gelmişti.

Sosyal Demokrat görüşleriyle öne çıkan Ersöz, bugün Hakan Fidan'ı övme yarışına girenlerin tek söylemi olan **"MİT'i sivillere açtı"** eylemini yıllar önce gerçekleştirmişti. 1978 yılında Müsteşar Ersöz, resepsiyonlara, törenlere ve toplantılara katılıyor, gazetecilerle başta MİT binası olmak üzere basın toplantıları düzenliyor, yüksek duvarlar ve kapalı kapılar ardındaki MİT'i insanların görünümüne açıyordu.

Ersöz, Amerika karşıtıydı. Amerika'nın ülkemiz aleyhine olan faaliyetlerine elinden geldiğince engel oluyordu. Bunlardan biri de; CIA İstasyon Şefi Robert Alexander Peck'in Amasya'da aynı Kahramanmaraş'taki gibi Alevi-Sünni çatışmasını gerçek-

leştirmek istediğini öğrenmesi ve bu ismi izlemeye aldırmasıydı.

Amerikalı Ajan **Robert Alexander Peck** aynı eylemleri Kahramanmaraş'ta, Çorum'da gerçekleştirmişti. Büyükelçilik'te kâtip kadrosunda görülen CIA İstasyon Şefi Peck'in bu sinsi davranışlarına son veren bir diğer isim de, o günün CHP'li İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'ti. Güneş de bu davranışının bedelini, çok geçmeden ABD'lilerin tertiplediği Aynur Aydan olayı ile ödeyerek Bakanlığa veda ediyordu.

Abdülkadir Aksu'nun Kahramanmaraş Vali Yardımcısı olduğu 1978 yılında, yine aynı Kahramanmaraş'ta onlarca insanın hayatını kaybettiği olaylarda ölen 7 Dev-Sol militanının sünnetsiz olduğu ve **Garbis Altınyan** isimli bir Ermeni'nin de bu tertipçilerin başı olduğu sıkıyönetim mahkemelerince tespit ediliyordu.

Hulusi Sayın ve **İsmail Selen**'i öldüren Dev-Sol militanları **Lütfü Topal** ile **İbrahim Bingöl**, 30 Ekim 1991 tarihinde kapatıldıkları cezaevinden ellerini kollarını sallaya sallaya kaçıyorlardı...

Adnan Ersöz cinayetinin ardından katliamlar hız kazanıyor, 12 Eylül 1991'de üç polis memuru, Aralık 1991'de İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç ve korumalığını yapan Vedat Dilmaç, Dev-Sol'un silahlı saldırıları sonucu öldürülüyorlardı.

20 Mart 1992'de 4 emniyet görevlisi, 20 Mart 1991'de ise yine iki polis, 24 Mart 1992 tarihinde bu defa 2 MİT görevlisi, 9 Nisan 1992'de 1 öğretmen, 20 Nisan'da bir polis memurunun ve 2 Mayıs 1992'de Gasp Masası'nda görevli 5 polis, Dev-Sol tarafından gerçekleştirilen silahlı saldırılar sonucu hayatlarını kaybediyorlardı.

Temmuz 1992'de önce İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Cağaloğlu'ndaki binasına roketli saldırı düzenlenmesi eyleminde yine Dev-Sol'u görüyorduk.

29 Temmuz 1992'ye geldiğimizde ise, CHP Üyesi emekli Oramiral **Kemal Kayacan** öldürülüyordu...

Şubat 1992'de hedefte bu sefer Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum vardı. Uçurum saldırıdan yaralı olarak kurtuluyordu.

Bu cinayetler 1993 yılına dek hız kaybetmeden sürdü. 1993'e geldiğimizde, Mehmet Eymür'e yakınlığı ile bilinen Dev-Sol liderlerinden **Dursun Karataş**, Bedri Yağan ile anlaşmazlığa düştü. Bedri Yağan, örgütün ABD'nin silahlı taşeronu, tetikçileri olmalarından son derece rahatsızdı ve bu duruma bir son vermek istiyordu. Yağan ve grubunun bir diğer rahatsızlıkları da, Dursun Karataş'ın örgütü benmerkezci bir anlayışla ve bir merkez komite olmaksızın yönettiği şeklindeki izlenimleriydi. Bu nedenle Yağan ve arkadaşları, Karataş'ı Almanya'da ikamet ettiği villanın bodrumunda enterne ederek örgüt yönetimine el koymuş, bu yüzden Yağan fraksiyonu 'darbeciler' adını almıştı.

Bütün bu olaylar sonucunda; Karataş ve ekibini kurtarmak için, Dev-Sol'un dışından bir ekip **Bedri Yağan**'ı ve grubunu ortadan kaldırmak üzere plan üzerine plan yapıyorlardı.

O gün Dev-Sol nasıl Amerikalıların kuklası haline geldiyse, bugün de siyasal İslamcılar Amerikalıların finoları olarak tarihteki yerlerini alıyorlardı.

Öyle ki;

Aynı gün Gazze'de onlarca çocuk, genç yaşlı İsrailliler tarafından katledilirken, "Van münit" şaklabanlarından çıt çıkmıyor, ama aynı sözde İslamcı Finolar Suriye'de olmayan olaylar, cinayetler üzerinden Amerika adına yaygara koparıyorlardı.

Bedri Yağan neden öldürüldü?

Cezaevlerinden onlarca kaçışı, işlenen onlarca cinayeti haber alamayan MİT daha doğrusu MİT içindeki malum grup, bir süre önce Suriye'ye giden Bedri Yağan'ın Türkiye'ye döndüğünü ve İstanbul-Kartal (Esenler)'da bir evde kaldığını İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bildiriyordu.

Şimdi gelin bazı isimleri aklımızda tutalım.

Bunlardan Tarık Ümit!

Tarık Ümit, Dev-Sol lideri Dursun Karataş ile ortak çalışan bir isim!

Başka?

MİT Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür'ün en yakın adamı.

Olay;

Dursun Karataş'ı, gözaltına alan Bedri Yağan ve ekibinin elinden kurtarmak...

6 Mart 1993 günü Bedri Yağan'ın Kartal-Esenler'de kaldığı ev basılıyor, Bedri Yağan ile dört arkadaşı çıkan çatışmada ölü olarak ele geçiriliyordu.

Emniyet olayı **"çatışma"** olarak niteliyor, ancak ne menem bir çatışma ise onlarca kurşun **Bedri Yağan** ve arkadaşlarının vücuduna isabet ederken, ne camlara ne de duvarlara bir tek kurşun değmiyordu.

Gelin olayın hikâyesini, bir de olayı yaşayan Ertuğrul Erbaş ve Gülcan Demirci'den dinleyelim:

Tarih;

Yukarıda da belirttiğim gibi; 6 Mart 1993.

İstanbul Terörle Mücadele timleri, gece yarısına az bir zaman kala Kartal Esentepe'deki Deniz Apartmanının 13. Numaralı dairesini basıyordu. Evde beş kişi vardı. Çatışma o zamanın şartlarına göre oldukça kısa sürdü.

Ancak;

Yarım saat süren çatışmanın bilânçosu 5 ölüydü. Öldürülenlerden biri Bedri Yağan'dı. Yağan, cezaevinden birlikte firar ettiği lideri Dursun Karataş'ı bir süre sonra "Benmerkezcilikle" itham ederek onunla ters düşmüştü. Bedri Yağan ayrıca, Dursun Karataş'ı mafyatik bazı ilişkilerde olan devlet içindeki bir kadro ile ilişkide olmakla da suçlamıştı. Yağan ve arkadaşları, Karataş'ı Almanya'da ikamet ettiği villanın bodrumunda gözaltına alarak örgüt yönetimine el koymuş, örgüt içi darbe yapmışlardı...

Örgüt içindeki bu çatışmaların ayyuka çıktığı bu dönemde, İstanbul merkezli olmak üzere Dev-Sol'a yönelik müthiş bir tasfiye süreci başladı. Bedri Yağan yanlısı birçok örgüt üyesi silahlı operasyonlar sonucu öldürüldü. Ne gariptir ki, bu operasyonlarda Karataş'ın adamları ile MİT'in ve Emniyet'in içindeki grup birlikte hareket ediyordu. 6 Mart 1993 günü, Bedri Yağan ve yanındaki 4 arkadaşının sonu oldu.

O gün saat 21'de Terörle Mücadele'den gelen 8 kişilik tim, 13 numaralı dairenin kapısını çaldı. Olay sonrası yazılan tutanaklarda tim görevlileri; "Polis olduğumuzu söyledik, içeriden bize ateş edildi. Defalarca teslim olun çağrısı yaptık ama 'Faşist köpekler! Gelin siz teslim alın! Yaşasın Devrimci Sol! Cevabını aldık' dediler.

Daire kapısından içeri dalan polisler kurşun yağdırdı. Çatışma o dönemin şartlarına göre oldukça kısa sürdü. Sadece 45 dakika sonra mahalle karakoluna bilgi veren tim, "Gelin cesetleri alın" dedi. Evde delik deşik olmuş 5 ceset vardı: Bedri Yağan, Asiye Kasap, Rıfat Kasap, Gürcan Özgür ve Menekşe Meral...

Yapılan otopside, her bir cesedin başında bir mermi yarası tespit edildi. Buna bağlı kafatası kırıkları...

Mermi çekirdekleri **"gömlekli"** tabir edilenvücuda girincegirdiği yerde açılıp o bölgeyi parçalayan ve sadece Amerika'da üretilenlerdendi...

Dr. Necip Hablemitoğlu suikastinde de aynı mermi kullanılmıştı.

Yine her bir ceset üzerinde altı ile onsekiz mermi deliği tespit edildi. Erkekler sırtlarından, kadınlar ise yüzlerinden ve göğüslerinden vurulmuştu. Biraz sonra gazeteciler içeriye alındı. Daire adeta kan gölüne dönmüştü. Bedri Yağan'la ev sahibi Rıfat Kasap salonda, diğer üç kadın ise oturma odasında yatıyordu. Her birinin yanında ise birer tane silah vardı.

Yatak odasında karyolanın altında büzülmüş, tir tir titreyen iki çocuk bulundu. Bunlar Rıfat ve Asiye Kasap çiftinin çocuklarıydı. Daha onbir aylık Sebahat ile beşyaşındaki ağabeyi Öz-

gür'dü. Çocuklar Darülaceze'ye teslim edildi.

Operasyon tüm Türkiye'de ve Avrupa'da ses getirdi. Dev-Sol'un iki numaralı adamı öldürülmüştü. Yıllarca ihbarı kimin yaptığı tartışıldı. Bu süreçte dillendirilen iddialardan biri de, ihbarı karşıtlarını tasfiye etmek isteyen Dursun Karataş'ın yaptığıydı.

Sanırım; bu ana kadar bu satırları okuyan herkesin aklında, ihbarı yapabilecek bir diğer isim canlanmıştır. Ya da Karataş ile aynı kişi ihbarı birlikte yaptı ve Bedri Yağan ile arkadaşlarının infazlarını büyük bir keyifle izledi. Her ne kadar ihbarcının kimliği karanlık ise de, operasyonu planlayan kişinin adı kesindi.

Kim mi?

Kim olacak;

Hanefi Avcı!

Dönemin İstanbul İstihbarat Şube Müdürü **Hanefi Avcı**...

Avcı, o günlerde Diyarbakır'da görevli iken Emniyet Müdürü Necdet Menzir'in isteği üzerine tayini yapılıyor ve **Dursun Karataş** muhalifi Dev-Sol'cuları avlamakla görevlendiriliyordu.

Operasyon, Bedri Yağan grubunun içindeki Karataş yanlısı militanın, Yağan ve arkadaşlarının yiyecek ve içeceklerine uyuşturucu ilaç koymasının ardından başlamış, sekiz terörle mücadele polisi de uyuyan Dev-Sol'culara operasyon düzenlemiş, beş kişiyi uykularında katletmişti.

Sonra da Karataş, muhaliflerine ibret olsun, başkaları da aynı isyana katılmasın diye, polis destekli örgüt içi infaz "baskın" olarak duyurulmuştu.

Öyle ya;

O nasıl baskındı;

Çatışma oluyor ama erkek militanlar sırtlarından vuruluyordu. Militanların vücutlarından altı ile onsekiz arası kurşun çıkarken hiçbir polis yaralanmıyor, polisler yaralanmadığı gibi ne duvarlara, ne cam ve çerçevelere de bir tek kurşun değmiyordu.

Hem nerede, nasıl, hangi dönemde görülmüş, polisin 8 kişiyle operasyona katıldığı.

Hem de Dev-Sol gibi eli kanlı bir örgüte karşı...

Hatırlayın!

Daha dün gibi yakın zamanlarda, tek başına yaşayan 80 küsur yaşındaki yazarlar dahil AKP muhalifi Atatürkçülerin evlerine gece yarıları yapılan baskınlarda, yüzlerce tam teçhizatlı ve silahlı polisler görev almıyor muydu?

Tabii bu arada o baskına katılan bir ismi unuttuk!

Hemen onu da hatırlatalım:

Ayhan Çarkın!

Hani bir zamanlar **Tarık Ümit** ile kanka olan **Ayhan Çarkın**.

Hani şu, son günlerde İstanbul Polisi'ne İstanbul'un her yanında faili meçhul ceset aratan **Ayhan Çarkın**...

Tabiri caiz ise, İstanbul Polisi'ne "Köstebek" gibi dört bir tarafı kazdıran **Ayhan Çarkın**...

Cantürk'ün altın çakmağı Eken'de

1 Nisan 2012 tarihli Taraf Gazetesi'nde **Arzu Yıldız,** eski özel harekâtçı Ayhan Çarkın'ın 31 Aralık 2011'de verdiği ek ifadesini yayınlıyordu. Ek ifadesinde Kürt işadamı Behçet Cantürk'ün 1994'te öldürülmesiyle ilgili detaylı bilgi veren Ayhan Çarkın, **"Cantürk'ü Ahmet Sakarya vurdu. Üzerinden çıkan altın çakmak ise MİT'çi Korkut Eken'e verildi"** diyordu. Konuyla ilgili detayları 16 yıl önce kumarhaneler kralı Ömer Lütfü Topal cinayetinden gözaltında alındığında da anlattığını ve ifadesinin İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube'de kameraya kaydedildiğini belirten Çarkın, **"Bu işin tam ortasında Mehmet Eymür ve Hanefi Avcı vardır"** şeklinde konuşuyordu.

Çarkın'ın ek ifadesinin çarpıcı bölümleri şöyleydi:

"Behçet Cantürk'ü alan ekibin içinde ben de vardım. Cantürk'ün üzerinde Lady marka toplu silahların en küçüğü olan silah çıkmıştı. Hatta arabasında Dupont marka altın bir çakmak vardı. Bu çakmağı Oğuz Yorulmaz, Korkut Eken'e verdi. Behçet Cantürk'ü vuran Ahmet Sakarya'dır"

"Eymür ve Avcı bu işlerin tam ortasında" şeklinde ifade veren Çarkın, sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Mehmet Eymür'ün ifadelerini cezaevinde okudum. Eymür, kendini kurtarma amaçlı kıyıdan, köşeden konuşmaktadır. Bu olay ilk başladığımda Mehmet Eymür, İbrahim Şahin, Emin Aslan, Abdullah Çatlı, Özer Çiller, Korkut Eken, Mehmet Ağar, Duran Fırat, Özel Harp Dairesi'nden gelen ve MİT'e çalışan subaylar, Hanefi Avcı ve özel harekât polisleri hep birlikte hareket ediyorlardı. Ancak daha sonra aralarında benim tahminime göre rant paylaşımı kaynaklı sorunlardan ayrışma meydana geldi. Bu ayrışmadan sonra da tamamen menfaat kaynaklı cinayetler işlendi.

Bu işlerin tam ortasında Mehmet Eymür ve Hanefi Avcı vardır. Özellikle Hanefi Avcı bu işlerin genel koordinatörüdür."

Çarkın; **"Amacın DEV-SOL'u bitirmek olmadığını da"** vurguluyor, bu konuda da şunları beyan ediyordu:

"Dev-Sol'un yeniden yapılanmasında Avcı'nın bizzat katkısı bulunmaktadır. Çünkü o dönemde Avcı ve ekibi bizleri kullanarak Bedri Yağan ekibine yönelik operasyonlar ve yargısız infazlar yaptı. Bunun sonucu örgüt tekrar Dursun Karataş'a geçti. Karataş'ı Obzer dinleme polis aracının içinde gördüm. Makyaj tazeliyordu, peruk takıyordu"

Çarkın, suçlarını masumların üzerlerine atmak isteyenlerle aynı kulvara giriyor ve Ergenekon palavralarına da katkıda bulunmaktan çekinmiyordu:

"Ergenekon süreci de göstermektedir ki Dursun Karataş, Ergenekon olarak iddia edilen örgütün silahlı kanatlarındandır. Şu an 1992 yılında Dev-Sol'a yönelik yapılan operasyonları

düşündüğümde bunların aslında terörü önlemek amacıyla değil Dev-Sol içinde bir grubu tasfiyeye yönelik yapıldığını anlıyorum..."

"Tarık Ümit'i çukura attık" şeklinde de açıklamalarda bulunan Çarkın, bakın daha neler anlatıyordu:

"29.12.2001'de Taraf'ta çıkan ve bana atfen söylenen cümleler doğrudur. Tarık Ümit'in nerede gömülü olduğunu biliyorum. Ümit İbrahim Şahin'in emriyle polis memurları Ayhan Akça, Ziya Bandırmalıoğlu ve sivil bir şahıs tarafından öldürülmüştür. Jandarma bölgesi olan bir yerde bir çukurun içinde Oğuz Yorulmaz ile ben Tarık Ümit'i koyduk. Üzerini iyice örttük."

Bir garip olay sonucunda da; 12 Temmuz 1991 tarihinde Dev-Sol'un önemli isimlerinden **Paşa Güven**, Paris'te uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürülüyordu. Dev-Sol O'nu, yeraltı dünyası ile işbirliği ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmakla suçluyordu.

Ve

Bu nedenle,

Taaa Parislere kadar gidip Paşa Güven'i kendilerince cezalandırıyorlardı.

Ancak;

İzmir DGM'de yargılanan Dev-Sol militanı **Ahmet Yücekaya**, 22 Kasım 1992'de mahkemeye verdiği dilekçede MİT elemanı olduğunu belirtiyor, örgüte MİT adına girdiğini de dilekçesine ekliyor, ancak ne hikmetse örgüt, Ahmet Yücekaya'ya dokunmadığı gibi adeta onu kahraman ilan ediyordu.

Ancak,

Adana Jandarma Bölge Komutanı Temel Cingöz, Adana'da görevli olduğu dönemde Adnan Temiz'in başını çektiği Dev-Sol militanlarınca silahlı saldırıya uğruyor ve hayatını kaybediyordu. Temiz ve ekibi, Cingöz suikastinin ardından Amerikalı bir askere de suikast düzenliyor, bu suikastten sonra Karataş'ın ihbarı ile yakalanıyor ve tutuklanıyorlardı.

Temiz, Malatya Cezaevi'ne gönderiliyor ve çok kısa bir süre sonra da örgüte ihanet ettiği gerekçesiyle örgüt içi infaz sonucu burada öldürülüyordu.

Temiz'in öldürülme nedeni ise oldukça ilginçti;

Örgüte ihanet ve ajanlık!..

İhanet gerekçesi ise yakalandığında polise ifade vermesiydi. Halbuki o günlerde yakalanan birçok Dev-Sol militanı polise ifade veriyordu.

Üstlendikleri eylemin gerekçesini ve talimat aldıkları yeri açıkça söylüyorlardı.

Temiz, 16.06.1991 tarihinde verdiği ifadede; Temel Cingöz'e gerçekleştirdikleri suikastin istihbaratının Dev-Sol Merkez Komite Üyesi ve Askeri Komite sorumlusu Niyazi Aydın tarafından kapalı bir zarf içerisinde verildiğini söylüyordu.

Haluk kod adlı Niyazi Aydın'ın verdiği bilgilerde; Temel Cingöz'ün oturduğu Jandarma lojmanlarının giriş çıkış yolları, bu yolların ve bölgenin krokisi, Cingöz'ün evden çıkış ve eve dönüş saatleri yer alıyordu.

Adnan Temiz'in öldürülme nedeni polise ifade vermesi değil, kendisine gelen bilgilerin kaynağı olan MİT'çinin deşifre olması korkusuydu.

Öyle ya,

Gerçekler ortaya çıksa gözlüklerini ona yedirmezler miydi?

Eski Başbakanlardan Nihat Erim, İstanbul'da Kartal ile Maltepe arasında kalan, İsmet İnönü gibi isimlerin de kaldığı Dragos tepesinde ikamet ediyordu.

19 Temmuz 1980 günü, silahlı iki kişinin saldırısı sonucu hayatını kaybetti.

Nihat Erim'in öldürülme talimatını, görünüşte Dev-Sol lideri Dursun Karataş ile Hüseyin Solgun vermişti.

Suikaste karışanlardan biri Maden Fakültesi öğrencisi Ahmet Kırlangaç'tı. Nihat Erim'i vurma sebeplerini; "Faşist Nihat

Erim'i devrimcilerin katillerini protesto için cezalandırdık" sözleriyle açıklıyorlardı.

17 Ekim 1980 tarihinde yapılan duruşmada ise ilginç bir olay yaşanıyor, Ahmet Kırlangaç'ın gözaltında olduğu sırada başını duvara vurarak intihar ettiği açıklanıyordu.

Türkiye Cuhuriyeti'nin bir Başbakanı öldürülmüş, katil olarak yakalanan kişinin nezarette "başını duvara vurarak intihar ettiği ve bu nedenle hayatını kaybettiği" açıklanmış, olayın bir numaralı sanığı Dursun Karataş'ın yurt dışına kaçmasına izin verilmişti.

Böylece eylemi yapanlar güya yakalandığı halde olay aydınlatılamamıştı. Ancak Nihat Erim ve ailesi, o günlerde CIA'nın amansız takibine maruz kalıyordu. MİT başkanlarından Osman Nuri Gündeş bu olayı şöyle anlatıyordu:

"...Damadı Prof. Dr. Akın Önalp, kayınpederi ve ailesinin CIA ve İngiliz ajanları tarfından takibe alındığını söyledi. Önal, 'eve gelerek Erim ailesine dil dersi veren öğretmen İngiliz ajanı (MI6) çıktı' demişti."

Peki, bütün bunlar olurken MİT ne yaptı?

Hiram Abas'ın öldürülmesini MİT içindeki çekişmelere bağlayan MİT Ajanı Mahir Kaynak tezine, 2000'e Doğru Dergisi'ne verdiği 31 Ağustos 1988 tarihli demeciyle şöyle açıklık getiriyordu:

"Bana göre Hiram Abas'ın öldürülmesi siyasal bir operasyondur. Teşkilatın tekrar Hiram'ın kontrolüne geçmesini istemeyen güçlerce öldürüldü."

MİT'in eski mensuplarından Mahir Kaynak 04.02.2011 tarihinde de katıldığı TRT'deki "Faili Meçhul" adlı programda, Hiram Abas'ın öldürülmesi hakkında şunları söylüyordu:

"Hiram Abas ölmeden 30 gün önce Turgut Özal'la görüştü. Özal'a, MİT'in başına getirilmesi halinde yapmak istediklerini içeren bir rapor sundu. Turgut Özal ona bu görevi verecekti. Ölümü; MİT'in başına getirilmesini istemeyenlerin işi..."

Uğur Mumcu, Cumhuriyet Gazetesi'nde 12 Ağustos 1987 tarihinde, Özal'ın özel bir istihbarat örgütü kurup başına Hiram Abas'ı getireceğini, bizzat Hiram Abas'tan öğrenip yazıyordu.

2000'e Doğru Dergisi'nde açıklamaları yayınlanan Emniyet eski Müdürü Atilla Aytek de, Hiram öldürülmeden önce bir açıklama yapıyordu:

"Finale kansız gelinmez!.."

Hiram Abas'ın öldürülmesinden çok kısa bir süre önce, çok yanında bulunan ve ona koruma sağlayan MİT İstanbul bölgesinin elemanları başka yerlere tayin ediliyor, kendisine verilen koruma da geri çağırılıyordu.

Eymür, Malki cinayetinin neresinde?

Alaattin Çakıcı'nın Malki cinayetine adı karışan Erol Evcil ile olan ilişkileri, Mesut Yılmaz'a olan yakınlığı ve Yavuz Ataç ile olan bağlantıları ortaya çıkınca panikleyen Eymür, Çakıcı ile olan ilişkilerinde de karartma ve hep uyguladığı yöntemlerden biri olan dezenformasyona başvuruyordu. Bakın "Sentez" adlı kitabının 311. sayfasında Çakıcı ile tanışma konusunda yine neler söylüyordu:

"Şenkal Atasagun'un, eski dostu olan Müsteşar Köksal Sönmez ile arasının bozulduğu doğrudur. Ancak bu tamamen meslek dışı, özel hayatı ilgilendiren bir sebeple olmuştur. Alaattin Çakıcı ile Mehmet Eymür-Yavuz Ataç ikilisi yüzünden münakaşalar yaptığı ve raporlar yazdığı tamamen hayaldir.

Zira, Alaattin Çakıcı'yı o tarihte kullanan Şenkal Atasagun ve Yavuz Ataç ikilisidir. Buna karşı çıkan ise Mehmet Eymür'dür. Keza kırmızı pasaportu Yavuz Ataç'ın kendi insiyatifiyle verdiği husus da gerçek dışıdır.

Mehmet Eymür, Çakıcı'yı 1987 yılında, zamanın İstanbul Bölge Başkanı Nuri Gündeş adına yardımcısı Şenkal Atasagun tarafından yazılan ve Çakıcı'dan yurt dışı faaliyetlerde yararlanabileceğini belirten resmi tavsiye yazısı üzerine tanımıştır. Yani Çakıcı ile ilk irtibat MİT'in İstanbul Başkanlığı'nca kurulmuş-

tur..."

Eymür, paçası sıkıştığında yine her zaman yaptığı gibi aynı taktiklere başvurmuş ve gerçeklere takla attırmaya başlamıştı. Oysa gerçek hiç de öyle değildi.

Yıl;

1987!

Yer;

İstanbul!

Olayın kahramanları; **Mehmet Eymür, Şenkal Atasagun, Tarık Ümit** ve **Alaattin Çakıcı** idi...

MİT Kontr Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür, yine MİT İstanbul Bölge Başkan Yardımcısı ve Demirellerin damadı Şenkal Atasagun'a bir mesaj çekiyor ve kendisine şu talimatları veriyordu:

"İstanbul'da Alaattin Çakıcı adlı bir genç var. Babası Dev-Sol örgütünce öldürülmüş. Bu nedenle devlete yardımcı olmak istiyor."

Ve ekler

Eymür:

"Çakıcı ile görüşüp kanaatini de bildir..."

Atasagun, Eymür'den gelen bu yazı üzerine Çakıcı ile görüşür. İzlenimi olumsuzdur. Bu görüşünü Ankara'ya yani Eymür'e bildirir.

Ama

O'na "sen ne anlarsın" deniliyor ve Çakıcı MİT'e Mehmet Eymür'ün istem ve baskıları sonucu alınıyordu.

Gelin bu olayı yine o tarihlerde **Eymür**'ün yardımcılığını yapan **Korkut Eken**'in gazeteci **Belma Akçura**'ya anlatımlarından dinleyelim:

"1987 Haziran'ında Mehmet Eymür'ün Ant Sokak'taki evine Tarık Ümit, Alaattin Çakıcı'yı getirdi. Eymür'ün

evinde ben, Ümit ve Çakıcı bir araya geldik. Yapılan dört saatlik toplantı sonucu Çakıcı'nın MİT'e alınmasına karar verildi."

Çakıcı, MİT elemanı olarak beş ayrı sahte isim kullanmıştı. 26.01.1979 tarihinde Şişli Nüfus Müdürlüğü'nden alınma kimlikle **Atilla Yılmazer,** 15.08. 1991 tarihli **Nuri Ayyıldız** adına yeşil pasaport, **Nedim Açar** adına bizzat Eymür tarafından verilen kırmızı pasaport... Bu pasaport Çakıcı yakalandığında üzerinden çıktı. **Atilla Vural, Nuri Sezgin** adlarına hüviyet...

Eymür, Dursun Karataş ile ilgili de bakın daha neler anlatıyordu:

"Ben Dursun Karataş'ı adeta bir müteahhit olarak niteliyorum. Kim iş verirse onun işini yapar. Bir tetikçidir. Türkiye'de bağlantılı olduğu şahıslardan haber aldığı için böyle gizli bir faaliyet deşifre olmuştur. Dev-Sol'un gerçekleştirdiği siyasi ve sansasyonel suikast eylemleri bu bağlantıda değerlendirilebilir.

Mesela Adnan Ersöz suikastinde korumaları olmaları gereken yerlerde yoktu. Dev-Sol ve devamı DHKP/C terör örgütleri yurtdışında uyuşturucu ve kara para işi yapmaktadır. Romanya'da Fırat lakaplı kişi yurt dışında Dursun Karataş'la irtibatlı eroin işi yapar. **Fırat lakaplı kişiyle alakalı Tarık Ümit'ten bilgi almıştım."**

Eymür, "Kim ne iş verirse yapar, tetikçi" gibi sıfatlarla tanımladığı Dursun Karataş hakkında bu tür ithamlarda bulunurken, Doğu Perinçek ile olan kavgasında Dursun Karataş'ın ve onun söylemlerinin ardına sığınıyor ve Karataş'ın omuzundan Perinçek'i yaylım ateşine tutuyordu.

Eymür "Sentez" adlı kitabının 260. sayfasında, Dursun Karataş hakkında sadece **"DHKP-C lideri"** tanımlamasında bulunuyor ve her nedense bilgi verme işleminde ona yakıştırdığı **"tetikçi"** sıfatından bahsetmiyordu.

Öyle ya;

Nasıl bahsetsin? Kitabı yazdığı (!) günlerde Karataş güçlüy-

dü ve bu yakıştırmaların hesabını kendinden sorabilirdi. Bakın "Sentez" adlı kitabında Karataş'ın ardına sığınan Eymür, **"DH-KP-C lideri Dursun Karataş konu ile ilgili bakınız neler söylüyor"** başlığı altında neler anlatıyordu:

"Doğrudan burjuva ideolojisinin savunucusu olan ve devrimcilere karşı mücadele etmek görevini benimsemiş Aydınlık devrimci mücadele ve oligarşinin saldırıları artıp yeni bir cuntanın tezgâhlandığı görüldüğünde devrimcilere karşı saldırılarını büyük bir cüretle yoğunlaştırdı. Şu veya bu oranda hemen tüm solu isim ve soyadlarla adres ve krokilerle ihbar etmeye başladılar..."

12 Ekim 1998 tarihinde İstanbul 6 No'lu DGM'de görülen Susurluk Davası'nın 11. duruşmasında ifade veren Mehmet Eymür'ün dili dolanıyor, Karataş'ı öldürmek için yapılan planı anlatıyordu:

"Bana anlatılanlara göre, Dev-Sol lideri Dursun Karataş'ı öldürmek için bir plan yapılmış. Plana göre Nurettin Güven, 80 kilo eroinle İngiltere'de Dursun Karataş'la ilişki kuracak, yeri tespit edilen Dursun Karataş öldürülecekti.

Yaşar Öz, Tarık Ümit de işin içindeydi. 80 kilo eroinle Nurettin Güven yurt dışına çıktı. Ancak Almanya'da uyuşturucuyla birlikte yakalandı. Tarık Ümit, Alman polisine 80 kilo uyuşturucuyu yakalattığı için öldürülmüş olabilir. Öldürülmeden önce Abdullah Çatlı ve ekibi, Tarık Ümit'i Sami Hoştan'ın çiftliğinde sorgulamışlar."

Ne güzel değil mi?

Eymür, bu ifade ile bir taşla birçok kuş vurmak, böylece kendi işlediği suçları da başkalarının üzerine yıkmak istiyordu.

Olmadı!

Yanlış hesap, Bağdat'tan dönmekle kalmadı daha yolda bozuldu.

Birincisi, plan Eymür'ündü. Tarık Ümit Eymür'ün emrindeydi ve ondan izinsiz bir adım bile atmıyordu.

Nurettin Güven ülkücüydü ve MİT'in kullandığı isimlerden biriydi. Ülkücü bir ajan ile onun tam zıddı sol örgüt lideri, nasıl bir araya gelecekti?

Kaldı ki;

Dursun Karataş'ın uyuşturucu ile hiçbir ilgisi yoktu. O halde Karataş nasıl böyle bir yemle avlanacaktı?

Ve

En sonunda Mehmet Eymür, DGM'de süren davada **şecaat arz ederken sirkatin söylüyor**, Çakıcı ve adamlarının neden başarısız olduklarını da bir nevi aydınlatıyordu. Eymür, Çakıcı ve arkadaşlarının yapacağı eylem hakkında MİT'i suçlayarak, **"Dev-Sol lideri Karataş'a yapılacak eylemi MİT üst düzey yöneticilerine bildirdim. Bir şey yapmadılar"** diyor ve Çakıcı ile adamlarını eyleme gönderirken ardından da ispiyonladığını açıklıyordu. Bir de **"MİT hiçbir şey yapmadı"** diye yakınıyordu.

Nasıl yapmamışlar, eylemi Karataş'a bildirmişler ve Karataş da tedbirini alarak olaydan kurtulmuştu. Bütün bu gerçeklere rağmen Eymür, Çakıcı ve ekibini beceriksizlikle suçlayabiliyordu.

Eymür;

"Tarık Ümit, Alman polisine 80 kilo uyuşturucuyu yakalattığı için öldürülmüş olabilir. Öldürülmeden önce Abdullah Çatlı ve ekibi, Tarık Ümit'i Sami Hoştan'ın çiftliğinde sorgulamışlar" sözleriyle de, Tarık Ümit cinayetini kendi mecrasından çıkararak başka mecralara kaydırmak istiyordu.

Halbuki;

Hanefi Avcı, Soner Yalçın'a Tarık Ümit'in öldürülme olayını şöyle anlatıyordu:

"Tarık Ümit, Behçet Cantürk vb. öldürülünce, çeteden habersiz, bazı kişilerden 'adınız listede, ben sizi kurtarayım' diye 4 milyon mark para toplamış. Çete bundan haberdar olmuş, parayı almak için tehdit etmişler. İşte o günlerde Tarık Ümit de

daha önce birlikte çalıştığı Eymür'ün yanına gidiyor, tekrar birlikte çalışıyorlar. Bu arada Ümit, bildiklerini Mehmet Eymür'e anlatıyor..."

Başka, paraları güvenli bir yerde saklasın diye Eymür'e veriyor.

Yalçın, "Eymür-Tarık Ümit ilişkisinde Kıbrıs'taki First Merchant Bank Off Shore önemlidir. Eymür bankaya ortaktır. Tarık Ümit'in KKTC'deki 3 milyon dolar sermayeli, Suudi destekli **First Merchant Bank**'ın önemli ortaklarından biri de, bazı Vatikan bankalarıydı.

Tüm bu bankaların ortak özelliği, kara para aklamalarıydı..." diyordu.

Bakın, Tarık Ümit'in kaçırıldığını haber alan ve kaçıranları da tanıyan Eymür ne yapıyordu?

Telefonla Tarık Ümit'in kızını arayarak;

"Babanı Abdullah Çatlı, Sami Hoştan ve Haluk Kırcı kaçırdı. Bu hususta hemen basına açıklama yap. İlgili yerlere dilekçeler ver. Ayrıca babanın kaçırılmasında Korkut Eken'in de rolü var. Ona güvenme" diyordu.

Demekle de kalmıyor, günde ortalama on kez arıyor, dediklerini yapması için onu zorluyordu.

Olmadı, başka isimlerle onu aratıyor, harekete geçirmeye çalışıyordu.

Aynı Eymür, "Sentez" adlı kitabının 35 sayfasında Tarık Ümit'in kızı Hande Birinci'nin Abdullah Çatlı'nın Ağar'dan aldığı talimatla dört milyon dolar karşılığında babasını öldürdüğünü, Aktüel Dergisi ve Milliyet Gazetesi'ne verdiği demeçle iddia ettiğini söylüyordu.

Oysa;

O demeçleri Tarık Ümit'in kızına kendi verdirmişti. Ümit'in kızına bu şekilde açıklama yaptırtan Eymür, daha sonra da her zamanki taktiği ile kızın verdiği beyanatların ardına sığınarak

başkalarını suçlamıştı...

Suçlamakla kalmamış, MİT adına raporlar da hazırlamış, hazırlatmıştı.

Bu raporlarda olayı hep başka alanlara kaydırmak istemişti.

Halbuki;

Eymür'ün yapması gereken, 4 milyon gibi büyük bir meblağın sorun olduğu o günlerde, aynı zamanda MİT elemanı da olan yakın arkadaşı Tarık Ümit'i korumaya aldırmaktı.

Hadi onu yapmadı. O halde kaçıranları bildiğine göre her zamanki yaptıkları operasyonların bir benzerlerini onlara yaparak, Ümit'i kurtarmak ve daha sonra da Ümit'in 4 milyonunu iade etmekti.

Ama o ne yaptı?

Tarık Ümit'in öldürülme olayını, beraber çalıştığı arkadaşlarının üzerine yıkmak istedi. Tarık Ümit'in kızının üzerinden suçladığı bu isimlerden biri de Korkut Eken'di.

Eymür, Eken'i suçlarken, Susurluk Komisyonu'na ifade veren Eken de Eymür'ü şöyle suçluyordu:

"Tarık Ümit olayında benim ismim zikredilmektedir. Aslında benim ismimi ortaya çıkaran Milli İstihbarat Teşkilatı'dır. Özellikle Mehmet Eymür'dür. Ancak benim Tarık Ümit olayı ile hiçbir ilişkim yoktur.

Ben Milli İstihbarat Teşkilatı'nda çalıştığım 1987 yıllarında bu teşkilatın elemanı olan Tarık Ümit'i oradan tanırım. Ben emekliye ayrıldıktan sonra dahi Tarık Ümit'le arkadaşlığımız ve irtibatımız devam etmiştir.

Ben Emniyet Genel Müdürlüğü'nde göreve başladıktan sonra yanıma geldi ve büyük bir kaçakçılık işi olduğunu ve bu hususta yardımcı olmak üzere Genel Müdür Mehmet Ağar ile tanışmak istediğini söyledi. Olayın mahiyetini bana anlattı. Ben durumu Genel Müdür Mehmet Ağar'a intikal ettirdim. O da işi Kaçakçılık İstihbarat Daire Başkanı'na tevdi etti. Olayın bun-

dan sonraki safahatı hakkında hiçbir bilgim yoktur. Ancak çok büyük bir olaymış ve bu olayda da istihbari fayda sağlamış ve kişileri de yakalatmış.

Bir süre sonra Mehmet Eymür, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden Tarık Ümit'i tekrar MİT'te çalışmasını isteyerek götürmüş. Benim bu andan itibaren Tarık Ümit'le görev irtibatımız kesildi. Şahsi görüşmelerimiz de çok nadir oldu.

Tarık Ümit'in kaybolması ve kaçırılması olayı ile benim hiçbir ilişkim yoktur. Bu olayın tahkikatını yapan Jandarma Astsubayı Ahmet Altıntaş'ta benim ismim bulunuyormuş. **Her nedense benim ismim de MİT tarafından bu astsubaya verilmiş...**"

Hadi gelin şimdi, Eymür'ün 17.06.2008 tarihinde Ergenekon soruşturması kapsamında verdiği yazılı bilgilerden(!), Dev-Sol Marmara Bölge Sorumlusu Cemal Alpaslan Ertuğ ve Semih Tufan Gülaltay ile ilgili olanlara bakalım:

"Semih Tufan Gülaltay'ı şahsen tanımam. **Ancak daha önce irtibatımız olan Alpaslan Cemal Ertuğ bu şahsın milliyetçi bir kişi olduğunu ve faydalı olabileceğini söylemişti.** Benim bu gibi konulardan biraz dilim yandığı için bu şahsı bir müddet kontrole aldırttım. Bunun tahsilat işleri yaptığı, kirli işlerle uğraştığı, ağzının çok bozuk olduğu hususlarını öğrendiğim için bu şahıstan faydalanmayı düşünmedim.

Ancak buna rağmen Semih Tufan iki veya üç defa birisi bizde eskiden şoförlük yapan bir teşkilat mensubu vasıtasıyla Mersin'de olan bazı olayları anlatmak üzere görevli arkadaşlarla görüşmüş.

Bir de İran ile ilgili bir konuda MİT mensubu arkadaşlarla görüştüğünü biliyorum.

Bunun dışında ben Amerikadayken **Türk İntikam Tugayları** adı altında örgütlenerek İnsan Hakları Derneği eski Başkanı Akın Birdal'a saldırı düzenlediklerini duydum. Bu eylemde Semih Tufan ile irtibatlı olan Mikail Sarı sahte kimlikli Cemal Kulaksızoğlu 1995-96 yıllarından sonra MİT'te haber elamanı olarak görevli kişiydi.

Cemal Kulaksızoğlu Yavuz Ataç tarafından MİT'e getirilmiş bir kişiydi. MİT tarafından yurt dışında görevlendirilmiş bir kişiydi..."

MİT'çi Kulaksızoğlu daha sonra ne yapmış?

Captagon yani uyuşturucu işleri ile ilgilenmiş, Teşkilatı'nın koruma ve gözetiminde...

Şimdi;

Dev-Sol'cu yani **Semih Tufan Gülaltay**'a göre **"komünist"** olan **Cemal Alpaslan**, ideolojileri gereği birbirlerine can düşmanı olmaları gerekmelerinin yanında **"faşist"** olarak nitelemesi gereken **Semih**'i, Eymür'ün kendi anlatımlarına göre nasıl tanıtmış?

"Milliyetçi" olarak...

Ve;

Eymür de bütün bunları yemiş!

Sonra da birileri MİT'ten bazı adamlarlarla irtibat kurmuş ve Eymür ABD'deyken de Akın Birdal suikastı gerçekleşmiş.

Ne yaman bir masal değil mi?

Peki;

Hanefi Avcı, Birdal'ın yaralanması olayı için ne diyordu?

MİT yaptırdı!

10 Ocak 2012 tarihinde gazeteci Alican Uludağ bu konuda şunları yazıyordu:

"Hanifi Avcı, "Faili meçhullere" ilişkin soruşturmada 'şüpheli' olarak ifade verdi.

'Akın Birdal'ı MİT vurdu.'

Susurluk öncesi konuşsaydım hayati sıkıntılar yaşardım.

TBMM Susurluk Komisyonu'na ve mahkemede ayrıntılı olarak anlattığım gibi daha çok yurt dışı olarak gösterdikleri illegal faaliyetlerde bulunan bir yapılanma mevcuttu.

Bu yapılanma içersinde Mehmet Eymür'ün dışında Özel Harp'ten gelen subayların oluşturduğu 6-7 kişiden oluşan bir grup mevcuttu.

Yine bu subaylarla irtibatlı Yeşil dâhil olmak üzere ülkücülerden oluşan bir grup vardı.

Hatta bu grup, Mehmet Eymür'ün MİT'ten ayrıldıktan sonra bir müddet daha faaliyetlerine devam etti.

Özel Harpci subaylardan ismini bildiğim kişiler; Kâşif Kozinoğlu, Duran Fırat ve Yavuz Ataç idi.

Bildiğim kadarıyla bu kişilerle irtibatlı olan bazı şahıslar, irtibatlı olan Semih Tufan Gülaltay grubu o dönem İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal'a yönelik vurulma olayını gerçekleştirdi.

Dönem itibarıyla Başbakan Tansu Çiller'in istihbarat danışmanı Nuri Gündeş'in bu kişilerle bir irtibatı olup olmadığını bilmiyorum.(...)

Susurluk kazası öncesi olmadan önce bildiklerimi açıktan dile getirseydim kesinlikle hayati ve hukuki sıkıntılar yaşayabilirdim..."

Hadi şimdi gelin, Ergenekon yargılamalarının 26.12.2008 tarihinde yapılan 33. duruşmasında **Semih Tufan Gülaltay**'ın **Mehmet Eymür** ve **Cemal Alpaslan** ile ilgili anlatımlarına bakalım:

"1996 yılında MİT Kontrterör Daire Başkanlığı görevinde bulunan Mehmet Eymür isimli şahıs Cemal Alparslan Ertuğ isimli bir şahısla bana haber göndererek Ankara Yeni Mahalle'de görüşme yapmak istemişti. Ben de davete icabet ederek verilen gün ve saatte resmi randevu saatinde riyaset makamında görüşme odasında, kendileriyle 4,5-5 saatlik bir toplantıya katıldım...

Mehmet Eymür bu bağlamda Cemal Alparslan Ertuğ vasıtasıyla bizimle temasa geçmiştir. Kendisiyle bütün tanışıklığım budur. Kendisiyle bütün irtibatım budur. Kendisinin benimle

ilgili verdiği ifadelerin tamamı gerçek dışıdır. Kendisi gerçekleri anlatmamıştır. Ben burada anlatacağım. Kendisi neden bu davaya müdahil olmuştur. Neden benimle ilgili benim gayri yasal işleri yaptığıma dair ifadesi yer almaktadır...

Neden bana karşı organize suçlar şubesinde geçmişte Mehmet Eymür ile birlikte mesai yapmış bir polis ekibinin tahkikat yürüttüğünü Mehmet Eymür'ün neden bu duruşmayı bu tahkikatı yönlendirmeye çalıştığını, isimlerle yer ve saatleriyle anlatacağım.

Sayın başkan 1996'da bu görüşmeler ve bu irtibatlardan sonra **Mehmet Eymür**'ün yardımcısı **Duran Fırat** Ankara Beyler Konağı Restoranda Mahmut Yıldırım'ı bana tanıştırmıştır. Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, biz Mahmut Yıldırımla tanıştığımız gece, benim oturduğum masada, o dönem kabinede olan bir bakan da vardı ve Mahmut Yıldırım aranan bir şahıs değildi... Ankara'da istihbarat çevreleriyle, emniyet çevreleriyle her akşam oturup yemek yiyen eski ülkücü olarak tanıtılan, sevilen, sayılan bir insandı.

Bugünkü gibi ifade edildiği gibi aranılan, kaçak, terörist böyle bir insan değildi. Mehmet Eymür'ün yardımcısı Duran Fırat, isim ve soyadıyla birlikte Yeşil'i bana tanıştırmıştır. Bundan yine bir müddet sonra, Mehmet Eymür'ün yardımcısı Duran Fırat, İstanbul'da yanıma gelerek önemli bir görüşme yapmak üzere beni bir holdinge davet etmiştir. Altunizade de kimya ve eczacılık sektöründe faaliyet gösteren bir holdingin genel merkezine gittik... Bu genel müdürlük binasında Duran Fırat bu holdingin mafya tarafından tehdit edildiğini, bu holdingin devlete yardımcı olan bir holding olduğunu bu yüzden teşkilat olarak bu holdingi koruduklarını ve benden bu konuda yardım istediklerini söyledi. Ben bu konuyla ilgili yine istihbarat çevrelerinden tanıdığım bazı arkadaşlara danıştığımda çok farklı şeyler öğrendim.

Bu holding ve bu holding ile Mehmet Eymür'ün bağlantıları hakkında Yüksekovalılar hakkında çok farklı bilgiler edindim ve çok kirli bir şey olduğunu, bunun devletle bir alası olmadığını Mehmet Eymür'ün tamamı ile MİT Kontrterör Daire Başkan-

lığı görevini suiistimal ederek oradaki makamının gücünü kullanarak bir takım parasal ilişkiler içinde olduğunu anladım.

Duran Fırat iki gün sonra bu yardım konusunda neler yapabileceğimi sormak üzere, büroma geldiğinde kendisine bu konuda kendilerine yardımcı olamayacağımı söyledim. İşte bu noktadan sonra, Sayın Başkan Mehmet Eymür ve avanesinin bana karşı tavrı tamamıyla değişmiştir.

Sayın Başkan, Küçükyalı ülkü ocakları döneminden hem komşuluk yaptığımız hem de abi kardeş ilişkim olan Osman Nuri Van isimli arkadaşım Milli İstihbarat Teşkilatı Dış Operasyonlar Dairesine yıllarca Avrupa'da hizmet vermiştir... Gerek benim öğrencilik yıllarımda Londra'da gerek daha sonradan İstanbul'da her zaman birlikte olduğumuz arkadaşımız Osman Nuri Van 1998 yılında, işte bu olayların arifesinde Belçika'da ensesinden vurularak şehit edilmiştir...

Osman Nuri Van'ı en son Belçika ya gittiği zaman yolcu edenlerden birisiyim. Osman Nuri Van, Belçika'ya, Dursun Karataş'ın ev adresini tespit ederek, Dursun Karataş'ı yakalamak üzere bir ekiple buluşmaya gitmek üzere, İstanbul'dan uçağa binmişti...

Osman Nuri Van 3 gün sonra Belçika'da ensesinden vurularak şehit edildi. Osman Nuri Van'ın Dursun Karataş'ı ekibiyle birlikte yakalamasından endişe duyan bir ekip arkadaşımızı şehit ettirdi.

Fakat Osman Nuri Van'ın naşına ne Milli İstihbarat Teşkilatı sahip çıktı ne de devletin başka istihbarat kurumları... Sadece biz arkadaşları tarafından hazin bir cenaze merasimiyle İçerenköy mezarlığına defnedildi. Gazetelerde pul kadar haber yapıldı.

Osman Nuri Van faili meçhule gitti... Fakat istihbarat çevreleri, Osman Nuri Van'ı şehit edeni iyi bilirler, ton ton kod adlı kişinin ton ton adlı kişinin cezaevinde Mehmet Eymür marifetiyle kaçırıldığını, Mehmet Eymür'ün Avrupa'daki faaliyetlerinin adamı ve tetikçisi olduğunu iyi bilirler.

Mahkemenin ilerleyen aşamalarında şayet Cumhuriyet Baş-

savcılığı da olaya el koyarsa, bizler açık kimliklerini bu insanları açıklarız ve merhumun ailesinin de bu konuyla ilgili beyanları yaşadıkları burada gündeme gelir.

Sayın Başkan; Milli İstihbarat Teşkilatı içerisine sızmış bu teşkilattan 3 sefer kovulmuş bir köstebektir Mehmet Eymür...

Küresel bir örgütün Türkiye'deki faaliyetlerini yürüten istihbarat kanalındaki en önemli 4-5 isimden bir tanesidir. Mehmet Eymür'ün bu davayla alakası çok önemli bir bağlantıdır. Çünkü bu küresel örgüt, Türkiye'de bir takım isimleri ve eski bağlantılarını tasfiye etmek istemektedir...

Sayın Başkanım, Mehmet Eymür isimli şahsın özellikle bu dosyaya gelip şahsımla ilgili ifade vermesi ve beni mafyacı gayri meşru işler yapan bir insan olarak nitelendirmesi tamamı ile kendisinin bu holdingle ilgili ilişkilerine girmek istememem, kendisinin mafya ile bağlantılı işlerinde kendimi kullandırtmamam üzerine, meydana gelen bir husumetle başlamıştır. Ancak bunlar Milli İstihbarat Teşkilatı içerisinde de görevini layıkıyla yapan Ulusalcı olan kadroları, Ordu içerisinde Milli İstihbarata geçmiş olan vatansever kadroları tasfiyeye ant içmiş küresel bir örgütün elemanlarıdır.

Bakın Sayın Başkan 1993 yılında Ankara gümrüğüne P2 mason locasının finansörü bir ailenin otomobil fabrikasından özel yapım bir zırhlı araç geldi diplomatik permiyle geldi. Mehmet Eymür adına hediye edilmiş bir araçtı. P2 mason locasını finanse eden o malum aile, isim telaffuz edemem. O malum aile Mehmet Eymür'e özel yapım bu zırhlı aracı neden hediye etsin?

Sayın Başkan, bir istihbaratçının 10 yıllık maaşı yeter mi?.. Böyle bir özel aracı edinmeye yetmez. Bu araç Ankara'da Tandoğan'da bir galeride Mehmet Eymür'ün bir diplomat arkadaşının üzerine permiyle çekilerek satılmıştır. Gerektiğinde, bunu mahkemeniz gümrüğe yazı yazarak ve Ankara Emniyetine, Milli İstihbarata sorarak öğrenebilirsiniz. Çünkü **Milli İstihbarat; Mehmet Eymür'ün her türlü gayri yasal faaliyetlerini**

Mehmet Eymür'ün her türlü casusluk faaliyetlerini net bilen bir örgüttür.

Onlar defalarca Mehmet Eymür'ü **"köstebek"** olarak deşifre edip kovdukları halde, Tansu Çiller gibi işini bilmeyen siyasetçiler onu tekrar MİT'e getirerek Mehmet Eymür'e özel örgütler kurdurarak, devlet içerisinde Mehmet Eymür'ün örgüt kurmasına, infazlar yapmasına provokasyonlar yapmasına suç ortağı olmuşlardır...

Sayın Başkan, aslen Bingöllü, eski bir ülkücü olan Mahmut Yıldırım zaman zaman Ankara'da yemek yediğimiz mekândaki o mekân Beyler Konağı isimli restorandır. Mehmet Eymür'ün yoldan çıktığını, devletin verdiği yetki ve imkânları kötüye kullandığını ifade ederek serzenişlerde bulunurdu...

Ve bir süre sonra bir görüşmemizde kendisine Eymür tarafından benimle görüşmemesi için kesin bir dille ikaz yapıldığını söyledi. Daha sonra da Mahmut Yıldırım kaybolmuştur.

Mehmet Eymür ile ters düşen, bütün insanlar gibi bugün cenazesinin nerde olduğu bile bilinmemektedir. Mahmut Yıldırım'ın kardeşi Bahattin Yıldırım 2000 yılında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir dilekçe vererek, Mehmet Eymür'den davacı olmuştur.

Bahattin Yıldırım abisinin MİT Kontr Dairesi'nde Mehmet Eymür ile birlikte uzun yıllardır görev yaptığını ve 98 yılında ki, Osman Nuri Van'ın şehit edilmesinden iki aylık bir süre sonradır Mahmut Yıldırım kaybolması, ondan sonradır...

Mahmut Yıldırım'ın gazetelere çarşaf çarşaf resminin dağıtılması, çünkü bir istihbarat görevlisi kimliği deşifre olduktan sonra ölü demektir... Gizli çalışan bir insanın resminin gazetelere servis edilmesi kimliğinin ifşa edilmesi öldüğüne delalettir veya öldürttürüldüğüne delalettir. İşte bu sürede Mahmut Yıldırım da kaybolmuştur...

Mahmut Yıldırım kaybolduktan sonra, Bahattin Yıldırım abisinin kayıp olduğunu ve abisi şayet ölmüşse, sorumlusunun Mehmet Eymür olabileceği yolunda Cum-

huriyet Başsavcılığına şikâyette bulunmuştur. Bir müddet tahkikat devam etmiş, sonra da kapatılmıştır.

Sayın Başkanım **Osman Nuri Van** gibi, **Dursun Karataş**'ı yakalamaya mücadele eden devlet görevlileri Mahmut Yıldırım gibi günahıyla sevabıyla artık bilemiyorum, devlete resmi ya da gayri resmi bazı kurumlarda hizmet etmiş insanlardır...

Ve Necip Haplemitoğlu gibi çok değerli milliyetçi vatansever bilim adamları, Mehmet Eymür ile ters düştükten sonra, çok garip bir şekilde ya kaybolmuştur ya da öldürülmüştür. **Necip Hablemitoğlu** "Köstebek" adlı kitabında direkt ismiyle **Mehmet Eymür**'ü hedef almıştır. Mehmet Eymür'ün kirli ilişkilerini gözler önüne sermiştir ve tehditler almıştır. Neticede Hablemitoğlu da diğer verdiğim örnekler gibi şaibeli bir şekilde öldürülmüştür.

Mehmet Eymür Milli İstihbarat Teşkilatı'nda demin de anlattım, P-2 Mason Locası'ndan küresel örgütün silahşörlüğüne kadar her türlü bağlantısı olan isimlerinden biri deşifre ettim.

Mahmut Yıldırım kayıptır, sayın savcılarıma buradan suç duyurusunda bulunuyorum, mahkeme vasıtasıyla...

Mahmut Yıldırım'ın öldürüldüğünü **"Ayna"** programında Mehmet Eymür gevrek gevrek gülerek söyledi.

Mahmut Yıldırım bir vatan evladıydı. İstanbul'da ülkücülük yapmak kolay, Bingöl'ün dağlarında yapmak zor... Urfa'da yapmak zor, bedeli ağır... Mahmut Yıldırım kahramandı. Hangi il jandarma alay komutanı giderse, evine ziyarete gidiyordu. Şimdi Mahmut Yıldırım hain olmuş kimi itirafçı diyor kimi bilmem ne diyor... Mücadele vermiş bu adam ve öldürülmüş öldürüldüğünü söylüyor, Arena programında... Kasetlerin deşifresi istenirse, öldürüldüğünü söylüyor.

Kardeşi davacı olmuş, Bahattin Yıldırım diyor ki; **"Ağabeyim bu adama çalıştı. Bu adamın bir takım gayri yasal işlerini bildiği için öldürülmüş olabilir."** Neden devletin savcıları harekete geçmiyor?..

Mehmet Eymür kimdir?

Kumarhaneler kralının, Sudi Özkan'ın şu anda ortağı ve Genel Müdürü'dür. Sheraton'da kral dairesinde kalıyor, Mehmet Eymür!..

Peki kim öldürdü Ömer Lütfi Topal'ı?.. Ömer Lütfi Topal'ın ölümü kime yaradı? Kimle rekabeti vardı? O tarihte 28 Şubat senaryolarını kim yazdı?

Mehmet Eymür ve sağ kolu Cemal Alparslan Ertuğ!.. 28 Şubat'ın günah keçisi ordu oldu... Hâlbuki 28 Şubat'ı tezgâhlayan Mehmet Eymür ve Cemal Alparslan Ertuğ, batı çalışma grubunun daimi üyesi Cemal Alparslan Ertuğ kimdir?

Kimdir bu adam? Biliyor musunuz? Dev Yol'un Marmara Bölgesi Sorumlusu... Eymür'ün 12 Mart'ta sorgularken tanıştığı adam.

Peki, kimdir bu Cemal Alparslan Ertuğ?

Şu Danıştay cinayetini işleyen genç avukat Alparslan'ı Yeditepe hukuk bürosunu kiralayıp, tefriş edip, dayayıp döşeyip Alparslan'ı oraya alıp istihdam eden adamdır, Cemal Alparslan Ertuğ!

Kimdir Cemal Alparslan Ertuğ; Kırgızistan'a PKK'yı yerleştiren adamdır!

Kimdir Cemal Alparslan Ertuğ. 1996 yılında devletin istihbarat kuruluşlarının bir tanesinin bir operasyonunda ele geçirilen Ermeni Hoybun Cemiyetinin Yönetim Kurulu Üyesi, bir zatın torunu Nazar Hamlı Abdo'nun ortağıdır.

Nazar Hamlı Abdo, Mesut Barzani'nin de ortağıdır. Nazar Hamlı Abdo, Mersin AKP Belediye Başkanı adayı Mahmut Arslan'ın da ortağıdır. Lübnanlı Ermenidir!..

Ağrı Dağı isyanındaki Kürt Nuri Paşa'nın da üyesi olduğu Ermeni Hoybun Cemiyeti'nin kurucu başkanıdır... Dedesi, Lübnanlı bir Ermenidir. Şu anda faaliyet sahası Erbil'dir... Daha saymaya kalkarsam, Kırgızistan'ın Hoş kentinden Brüksel'e kadar, Brüksel çok önemli...

Çünkü DHKP-C, DHKP-C'nin arşivleri yeni ortaya çıkıyor. DHKP-C'yi kimin manipüle ettiği ortaya çıkmalı... DHKP-C'nin paşaları neden öldürdüğünü Milli İstihbarattaki paşaların milli istihbaratta askeri kadroların nasıl tasfiye edildiği ortaya çıkmalı... Neden Milli İstihbaratta asker olmasından rahatsızlık duyuyor bunlar, neyi gizlemeye çalışıyorlar, ortada bir ihanet mi var?..

Evet ihanet var!..

Bu tahkikatın diğer bir boyutu da 28 Şubat evveli **Mehmet Eymür, Bülent Orakoğlu, Hanefi Avcı** ve **Tansu Çiller'**in bir takım görevlendirmesiyle bazı insanların içinde bulunduğu bir grubun devleti ele geçirme mücadelesidir. O dönemde de iki koldan yürütülmüştür. Aynı kol hem Batı Çalışma Gurubunda yer almıştır...

Bakınız hem Batı Çalışma Gurubu'nda yer almıştır... Hem de aynı kol devletin polis istihbaratını ele geçirmek suretiyle Genelkurmayı, Deniz Kuvvetlerini, askeri tesisleri dinlemek suretiyle Türkiye'de bir polis devleti kurmaya teşebbüs etmiştir.

Suç yine ordunun üstüne yıkılmıştır, ordu günah keçisi yapılmıştır... Operasyonun esas hedefi olan İstanbul'daki Belediye Başkanı her türlü yolsuzluklarına rağmen Başbakan yapılmıştır.

Operasyonun esas amacı odur, yeni bir lider, yeni bir yapılanma. Fethullah Hoca efendiyi daha yakın buluyorlar. Çünkü Necmettin Erbakan Ulusalcı İslamcı diye tabir edebileceğimiz bir fikri akımın lideriydi... Eğer küresel odakların emrettiği bir konu olursa ona direnebilecek kadar da omurgası sağlam birisiydi. Tasfiye edilmiştir.

İşte tasfiye eden ekip, aynı ekiptir. Bu küresel örgütün ekibidir. Bu küresel örgüt; MİT Kontrterör Daire Başkanlığı feshedildikten sonra 3'üncü kez Mehmet Eymür MİT'ten kovulduktan sonra, Mehmet Eymür'ün köstebek olduğu ortaya çıktıktan sonra, bu sefer Eymür ve ekibi Ramazan Akyürek döneminde polis istihbarat içerisinde teşkilatlanmıştır..."

Gelin Cemal Alpaslan ile ilgili bir bilgiye daha yer verelim. Hanefi Avcı anlatıyor:

"Cem Ersever, 25 Ekim 1993'de Genelkurmay'da görülen mahkemesine katılmak için İstanbul'dan Cemal Alpaslan Ertuğ'un kendisine tahsis ettiği bir minübüsle Ankara'ya geldi. Kızılay'da minübüsten indi ve saat 12:00'de aynı yerde buluşmak üzere şoförle sözleşti. Kızılay'da bazı arkadaşlarına uğradı. Daha sonra çantasının içinde bulunan siyah renkli takım elbisesini giymek ve kendisine ait bazı emanetleri almak üzere Keçiören semtinde arkadaşı Kemal Sadık Uzuner'in evine gitti. Uzuner, Gümrük Müdürü Ali Balkan Metel'in şoförüydü..."

Ve

Ondan sonra Ersever'den haber alınamadı. Ardından cesedi bulundu.

Balıkçı, Emniyet'in adamı

17 Kasım 2012 tarihli Aydınlık Gazetesi'nden Mehmet Ali Güller **"Eymür, Balıkçı Emniyet'in adamı"** başlıklı yazısında, Cemal Alpaslan Ertuğ'un bir TV kanalında anlattıklarından bahisle bakın neler aktarıyordu:

"Mehmet Eymür'ün sağ kolu olarak bilinen Cemal Alpaslan Ertuğ, iki hafta arayla TVNet'teki "İstihbarat" isimli programa çıkarak ilginç açıklamalar yaptı.

Ertuğ'un sözleri Eymür'ün mesajları olarak algılandı.

Programda kendisini "MİT'e bilgi veren adam" olarak tanıtan Cemal Alpaslan Ertuğ, Ekim 1997'de yapılan MİT-HADEP görüşmesi hakkında konuştu.

Ertuğ, Beşiktaş-Serencebey'deki görüşmeye 8 kişi davetli olduğunu, ancak davetlilerden gazeteci olanının gerekçe bildirmediği halde toplantıya katılmadığını, Ahmet Türk'ün işe sağlık nedenleriyle gelemediğini belirtti. Ancak Ertuğ'a göre Ahmet Türk sonradan bu toplantıların devamı olanlara katılmış.

Ertuğ, ikinci programda, toplantıya Kürtler adına katılan altı kişinin isimlerini verdi: **Sedat Yurttaş, Sırrı Sakık, Güven**

Özata, Kemal Parlak, Recep Doğan, Selim Okçuoğlu..."

Güller, "MİT-Emniyet mücadelesi mi" başlığı altında şunları yazıyordu:

"Cemal Alpaslan Ertuğ, bu altı isimden özellikle **Selim Okçuoğlu** üzerinde durdu. Çünkü **Okçuoğlu** ile **İlhami Işık** arasında bir bağ vardı!

İlhami Işık, Ergenekon tertibinde **"Balıkçı"** kod adıyla yer alan ve Taraf'a yaptığı açıklamalarla bilinen kişiydi. Işık, 'Balıkçı' olduğu ortaya çıkınca **Nagehan Alçı** gibi dönem gazetecilerinin programlarında boy göstermiş ve devlet ile Öcalan arasında arabuluculuk yaptığını açıklamıştı.

Cemal Alpaslan Ertuğ'un belirttiğine göre MİT, **İlhami Işık** hakkında bir araştırma yapmış ve onun Emniyet istihbaratla irtibatlı olduğu sonucuna ulaşmıştı!

Ertuğ, Balıkçı'nın kamuoyunu yanıltığını özellikle vurguluyor: "Görüşmelerde Balıkçı kod adı ile bilinen İlhami Işık yoktu. Işık, görüşmeler yapıldıktan ve Kürt aydın ve siyasetçilerin MİT'e verdikleri öneri raporundan sonra oluşturulan Sivil Toplum Kuruluşları'nda bulundu. **İlhami Işık burada görüşmeleri farklı bir şekilde Emniyet İstihbarat'a rapor etti."**

"Eymür'ün mesajı" başlığı altında ise şu görüşler ileri sürülüyordu:

"Cemal Alpaslan Ertuğ'un bir canlı yayın programına katılmasının esbabı mucibesi, tüm söylediklerine bakılırsa **İlhami Işık**'ın Emniyet istihbarat bağıydı!

Bu durumda şunu sormalıyız haliyle... Kendisi de Ergenekon tertibinde rol alan **Mehmet Eymür**, tertibin bir diğer elemanını neden açığa düşürdü? Üç olasılık üzerinde durabiliriz:

1. Kontrgerilla'da çatlak

İlginçtir **Mehmet Eymür**, son dönemde iki önemli çıkış yaptı. İlki eski Başbakan Tansu Çiller'in MOSSAD'la görüştüğünü açıklamasıydı! Ergenekon Davası'nda "tanıklık" yapan Eymür'ün sözleri şöyleydi: **"Çiller** ve **Ağar** MOSSAD'la görüş-

meye girdiler. Beni dışarı çıkarttılar. **Çiller** ve **Ağar** ikilisi, MOSSAD'la **Abdullah Öcalan** pazarlığı yaptı. Ama karşılığında ne verdiler, onu bilmiyorum."

İlginçtir, **Eymür**'den sonra **Mehmet Ağar** da geçen hafta bu sırrı ifşa etti ve Çiller'in MOSSAD'la görüştüğünü açıkladı! Ancak **Öcalan**'dan ziyade silah pazarlığı boyutuyla...

2. Sakık Kardeşler

Mehmet Eymür'ün dikkat çeken ikinci çıkışı ise geçen haftalarda BDP milletvekili **Sırrı Sakık**'ı MİT'le irtibatlandıran açıklamasıydı! **Sırrı Sakık**, **Eymür**'e sert yanıt vermişti.

Ancak daha ilginci **Eymür**'ün bu suçlamasından kısa bir süre önce **Sırrı Sakık**'ın kardeşi **Şemdin Sakık**'ın Ergenekon davasındaki gizli tanıklığını açıklamasıydı! İzleyen birkaç gün içerisinde, iki kardeşin birbirine ağır sözleri gazetelere yansıdı!

3. AKP-PKK görüşmeleri

AKP ile PKK görüşmelerinin yeniden kamuoyu önünde ısıtıldığı hatta başlatıldığı bu süreçte, MİT ile HADEP'in 1997 tarihli görüşmesinin gündeme getirilmesi acaba bir anlam ifade ediyor mu?

Zira **Ertuğ**'un 1997'deki görüşmeye dair değerlendirmesi de mesaj içeriyor: **"İlk Oslo görüşmesi (1997'yi kasdediyor) siyasi inisiyatif ile başlamadı. Bu inisiyatif devlet tarafından kullanıldı.** (...) Görüşmeden sonra bu ekip üç sayfalık çözüm önerisi hazırladı, MİT'e verdi. Bu raporda Kürt aydın ve siyasetçilerin siyaset ve özgürlük alanlarının genişletilmesiyle ilgili talepleri oldu. **Bu raporda bir pazarlık söz konusu olmadı.** O süreç sabote edilmeden önce **Abdullah Öcalan** da sürece sıcak bakıyordu."

Eymür Bulgaristan'da

Soner Yalçın, "Reis" adlı kitabında Eymür'ün Bulgaristan maceralarını şöyle anlatıyordu:

"MİT'in gözde elemanlarından, o tarihte Kontrespiyonaj

Daire Başkanlığı'nda Batı Devletleri Şube Müdürü olan Mehmet Eymür de, Bulgaristan'daki mafyanın içine kendi deyimiyle sızmayı başarmıştı.

Eymür'ün Bulgaristan'daki yeraltı dünyasına sızmasını kimler sağlamıştı?

"Yıldırım" kod adlı MİT Ajanı Abuzer Uğurlu mu?

Bir pasaport sorununu çözdüğü için Of'lu İsmail mi?

Yoksa MİT'te çalışırken, görevinden istifa edip, Malatyalı iş adamı Kemal Derinkök'ün yanında çalışmaya başlayan sınıf arkadaşı Şahin Tolunoğlu mu?

Dündar Kılıç, eniştesi Oflu İsmail'in, Mehmet Eymür'e yaptığı "kıyağı" yıllar sonra bakın nasıl anlatıyordu:

"Mehmet Eymür'ü Bulgarlar öldürecekti.

Bulgar üst yöneticilerinden birinin kızına lokantada sarkıntılık yaptı. Daha sonra kızın evine gitmiş, sarkıntılığını uzatmış. Bulgarlar karar veriyorlar; öldürecekler. Eymür zannederek bir yüzbaşıyı öldürüyorlar..."

Eymür zannederek öldürdükleri Yüzbaşı Bora Süelkan'dı.

Eymür daha sonra yazdığı kitaplarında **"Yüzbaşıyı ASALA teröristleri öldürdü"** diyecekti.

Eymür, bu olay üzerine Bulgaristan'dan apar topar kaçıyor, kaçarken de Of'lu İsmail'den yaklaşık 65 bin Gulden alıyordu. Of'lu İsmail Eymür'ün öldürüleceğini öğrendiğinde onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kılıç'a göre Eymür'e yaptığı bu kıyak onu sevdiğinden değil, gurbet ellerde kabaran milli hisleri yüzündendi.

Abuzer Uğurlu hem CIA hem de MİT adına çalışıyordu. Başka türlüsü de olamazdı zaten. 1979 yılında İstanbul'da babalar operasyonu yapılıyor, ancak **Abuzer Uğurlu** bir türlü bulunamıyordu.

Zira;

Abuzer Uğurlu çift taraflı ajandı. Abdullah Çatlı, Mehmet Şe-

ner, Oral Çelik, O'nun Mecidiyeköy ve Kadıköy'deki bürolarında serbestçe buluşabiliyorlardı. M. Ali Ağca'ya maddi yardımda bulunmuş, kaçak Marlbora sahasında ona da yer açmıştı.

Abuzer'in MİT'teki ekip arkadaşı Mehmet Eymür'dü.

Sonunda;

Abuzer Uğurlu yapılan çetin pazarlıkların ardından Mehmet Eymür tarafından **"çok iyi davranılması"** koşuluyla Beşiktaş Emniyet Amirliğine teslim ediliyordu.

Sadettin Tantan tarafından **"okey"** denilerek teslim alınan Uğurlu doğal olarak çok geçmeden serbest kalıyordu.

Yine 1984 yılındaki babalar operasyonunda arkasını MİT, Emniyet ya da CIA'ya dayayamayan babalar, **"babayı yerken"** torpilliler ise günlerini gün ediyordu. **Oflu İsmail** de aranan babalar arasındaydı. Ancak o günlerin Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve İstihbarat Daire Başkanı **Atilla Aytek** ile **Mehmet Eymür** elbirliği yaparak **Of'lu İsmail**'i operasyonlardan kurtarıyorlar, O'nun Türkiye'ye iade edilmemesi için ellerinden gelen her türlü gayreti gösteriyorlardı.

MİT'çi Abuzer Uğurlu kaçakçılığa, MİT'çi kankası Mehmet Eymür'ün bilgilerinden, görgü ve deneyimlerinden de faydalanarak yeni bir "sistem" getiriyordu. Uğurlu, sistemi ile övünmeyi de ihmal etmiyordu.

Kompartıman usulü, gizlilik esasına göre yani hücreler halinde çalışıyordu. Bir hücre diğerini tanımıyor, bu nedenle Abuzer'in kaçakçılık yaptığı kolay kolay ispatlanamıyordu.

Abuzer'in, Eymür'le kurduğu bu sistem yıllarca aksamadan çalıştı.

Ergenekon iftiranameleriyle uydurulan Ergenekon örgütü içinde çalışma prensibi olarak Abuzer prensibi monte edildi. Yani, kaçakçıların kullandığı yöntem, Beşiktaş'taki ekibin uydurduğu Ergenekon'a monte ediliyor, böylece insanların daha kolay kandırabileceği düşünülüyordu.

Gelin şimdi doğadaki yırtıcı bir hayvan hakkında bazı bilgi-

lere sahip olalım:

Çakal...

Çakal, kendi avlanmaz ava çıkan diğer yırtıcıları, avcıları izler...

Yırtıcı avının ardından giderken, çakal onun arkasında belli bir mesafeden saklanarak takip eder...

Avcı, avını parçalayıp yemeye başlarken, o sinip bekler, sinsilik soyu gereğidir... Kanlı kavgadan geri kalacak artıklarla karnını doyurmaya bakar sadece...

Zira;

O Çakal'dır...

MİT'çi **Eymür, "Mihri"** takma adını kullanarak Bulgaristan'daki kaçakçıların arasına nasıl sızmıştı?

Bu sorunun yanıtını vermeden önce, Eymür'ün küçük kız çocukları gibi kaleme aldığı günlüğünü okuyalım:

"1980 yılında yurt dışında bir Demirperde ülkesine gönderildim. Gittiğim yerdeki önemli görevlerimden bir tanesi Türkiye'ye yönelik ideolojik kaçakçılık faaliyetlerini izlemekti. Burada **Of'lu İsmail** denilen **İsmail Hacısüleymanoğlu** ve onunla ilişkili bazı Türk ve Ermeni kaçakçıların içlerine sızdım.

Beni kendilerine yakın bulup çekinmeden yanımda bazı işlerini konuşuyorlardı. Bir Demirperde ülkesinde bile bellerinde silahları, altlarında lüks otomobilleri, körpe yaştaki Bulgar ve Rus sevgilileriyle lüks otellerde ve villalarda yaşayan bu kişiler esas görevimi bilmiyorlardı."

Eymür'ün;

"...körpe yaştaki Bulgar ve Rus sevgilileriyle lüks otellerde ve villalarda yaşayan bu kişiler esas görevimi bilmiyorlardı..." şeklindeki sözlerinin ne kadar gerçeği yansıttığı bilinmez ama, bilinen bir şey varsa o da kendisinin görevinin ne olduğunu bilmediğiydi.

Öyle ya!

Bulgaristan'daki kaçakçıların ideolojik bağlantılarını bulmaya giden Eymür bu konuda hiç çalışma yapmıyor, kaçakçıların Rus ve Bulgar sevgilileri ile olan ilişkilerini ortaya döküyordu.

MİT'çi Eymür'ü Bulgaristan'daki yeraltı dünyasına kim tanıştırmıştı ki, "babalar" ondan hiç şüphelenmemişler ve O'nu kendilerinden biri sanıp yanında her şeyi rahatça konuşmuşlardı.

Eymür'ü babalara tanıştıran Abuzer Uğurlu muydu?

İstanbul Emniyet Müdürlüğü eski amirlerinden **Ahmet Ateşli**, 28 Ağustos 1988 tarihli **Nokta Dergisi**'ne bakın neler söylüyordu:

"Mehmet Eymür, Türkiye'de yaşadığı pembe hayatı yeterli bulmamış, yurt dışına görevli gitmiş, görevine ihanet ederek, vatandaşlıktan çıkarılan kişiyle beraber gezip dolaşmış, yiyip içmiştir."

Mehmet Eymür, Bulgaristan'dan kovulmasının ardından, Kıbrıs'a görevli gitmek için Müsteşarlığa karşı araya aracılar koymuştu.

Dönemin MİT Müsteşar Yardımcısı, aracı olan Oramiral Orhan Karabulut'a, Eymür'ün mafya ile ilişkili olduğunu belirterek, Türkiye'ye geri çekilmesi gerektiğini, Türkiye dışında görevlendirilemeyeceğini bildirmişti.

Eymür, 16 Ekim 1997'de MİT Müsteşarlığı'na yazdığı savunmasında, o gün kendisinin Kıbrıs'a atanmasına "mafya ile ilişkisi olduğu gerekçesi"yle karşı çıkan Müsteşar Yardımcısı için; "Bu Müsteşar Yardımcımızın kendisi birçok karanlık ilişkinin içindeydi" diyecektir.

Eymür, CIA ve Papa olayı

İsmail Bedük Olgaçay, emekli büyükelçi. Kırk iki yıllık Dışişleri yaşamının büyük bir bölümü, büyükelçilik de dahil yurt dışında geçmiş... Anılarını, 1990 yılında **"Tasmalı Çekirge"** adlı bir kitapta topladı.

Emekli Büyükelçi Olgaçay'ın anılarında oldukça ilginç bilgi-

ler var. Eski büyükelçi, Hiram Abas ve Mehmet Eymür'ün mason olduklarını iddia ederek, bu ikiliye bir de ön adı Paul olan, ülkemizde sahnelediği piyeslerde rol almak isteyenlerin kapısında kuyruk oluşturdukları komplo prodüktörü Henze'nin eklenmesini istiyor.

Emekli büyükelçiye göre; iki MİT'çi Hiram Abas ve Mehmet Eymür, CIA'cı Paul Henze ile ilişki içindeydiler...

Olgaçay, bunun ardından ekliyor: "Bilhassa belirtmek istediğim, CIA masonluk arasındaki işbirliğinin kaçınılmaz olduğu, hatta bundan da öte ikisinin özdeşleşmiş bulunduğudur..."

İtalyan Gladiosu'nun; P2 mason Locası İtalyan medyası, Neo nazi aşırı sağcılar ve CIA ilişkileri göz önüne alındığında, bizdeki durumun da çok farklı olmadığı ortaya çıkıyordu...

CIA ve MİT'in mason ekibi, 2. Cumhuriyetçiler, Kürt ve Ermeni mafyası, Emniyet ve adliye içinde çöreklenmiş siyasal dinciler ve Fetullahçılar...

Ağca'nın Papa'yı vurma olayında CIA ve KGB arasında bilgi çarpıtma savaşı yaşanıyor, bir taraf diğer bir tarafı suçlama yarışına giriyordu.

Böylesine dünya çapında bir dezenformasyon mücadelesi olur da; CIA Şefi Henze'nin Türkiye'deki öğrencileri boş durur mu?

Durmaz!

Zaten öyle de oldu.

Durmadılar!

MİT'çi Mehmet Eymür de bu konuya "kulak misafiri" olmuş ve duyumlarını raporlara geçirmişti.

Nasıl mı?

Hadi onu da Yalçın'ın "Reis" adlı kitabından okuyalım:

"O tarihlerde Papa'ya suikast olayı olmuştu. Oflu İsmail birgün bana, benim de tanıştığım Kenan isimli esmer, sakallı bir arkadaşını göstererek, Kenan'ın Kızıl Tugaylar'la irtibatının bu-

lunduğunu, Ağca'yı yönlendiren ve silahı veren kişinin Kenan olduğunu söyledi.

Kenan, görünümü ve konuşması itibarıyla Üniversite'de okumuş, kültürlü bir kimseye benziyordu. Ermeni bir kadınla yaşıyordu ve birkaç lisan biliyordu."

Eymür'ün anlatımlarında çizdiği Kenan profili sola uygun bir kişilikti. Yani Eymür, kaçakçı Of'lu İsmail'den Papa olayı ile ilgili bir duyum alıyor ve suikastte kullanılan silahın Kızıl Tugaylara ait olduğunu söylemeye getiriyordu.

Gerçi o sıralarda bilinmiyordu, ama bugün artık Papa suikastinde kullanılan silahın eski Nazi, Avusturyalı silah tüccarı Grillmayer'den alındığı ve Ağca'ya Avrupa'daki ülkücülerden Ömer Bağcı tarafından götürüldüğü, belgelerle ve ilgili kişilerin itiraflarıyla bilinen bir gerçek...

Zira;

Uğur Mumcu, "Ağca'nın silahı" ile ilgili olarak şu bilgileri yazıyordu:

"Ağca'nın Papa'ya suikast girişiminde kullandığı '76-c-23053' seri numaralı "Browning" tabanca hemen olay yerinde ele geçiyordu. Silah konusunda yapılan araştırma şu gelişmeyi ortaya koyuyordu. Silahın yapımcısı, Belçika'da "Fabrique Nationale Herstall" adlı bir fabrika...

Silah, 9.11.1979 tarihinde Liej'deki "Scheeder" firmasına devrediliyordu. Aynı silah, 30.01.1980 tarihinde Neuchatel'de "Grisel Petit Pierre" firmasınca satın alınıyor ve 09.04.1980 tarihinde, Münih'te "Glaser" firmasına satılıyordu. Arada bir şirket daha var: Scherntein'de "Grilmayer Horst" firması. Silahı satın alan Tinter Otto adlı bir mühendis...

Grilmayer, eski bir Nazi. Bu bizim saptamamız değil, bunu Avusturya polisi kanıtlıyor. Avusturya polisi, Grilmayer'in "İçinde Nazilik kaynayan bir aileden geldiğini" bildiriyor. Grilmayer aynı zamanda bir silah kaçakçısı... Kaçakçılık burada da karşımıza çıkıyor. Ağca, pasaportunu kaçakçılardan sağlıyor.

Silahı?

Evet, silahı da kaçakçılardan... Grilmayer'den. Avusturyalı bir Nazi'den... Silah kaçakçısı bir Nazi'den...

Silah ile ilgili kayıtlar neredeydi? Kayıtlar yok edilmişti. Papa sukastinde kullanılan silah ile beraber 21 adet silah ile ilgili belgeler de kaybolmuştu. Daha doğrusu yakılmıştı. Olay biraz daha kurcalanıyordu.

Ancak; Grilmayer ortadan kaybolmuştu. Fakat bu arada ilginç bir bilgi daha ele geçiyordu. Grilmayer, Türkçe biliyordu ve daha önce Türkiye'de bulunmuştu.

Silahın Ağca'ya Ömer Bağcı tarafından verildiği saptanıyor. Ömer Bağcı da ülkücü... Oral Çelik'in de aynı silah işinde olduğu sanılıyor.

Mehmet Şener, 22 Şubat 1982 günü yakalanıyor. Üzerindeki pasaport, Durmuş Unutmaz adına düzenlenmiş. Pasaportu veren yer: Nevşehir Valiliği.

Ağca'ya Faruk Özgün adlı sahte pasaportu veren yer de aynı: Nevşehir Valiliği. Ya Ağca'nın arkadaşı Ömer Bağcı'ya pasaport sağlayan yer: Orası da Nevşehir Valiliği. Ya Abdullah Çatlı'nın pasaportu, o da sahte. O da aynı yerden Nevşehir Valiliği'nden verilmiş.

Ağca'nın pasaportu 136635, Ömer Ay'ınki 136636, Mehmet Şener'inki 131065 numaralı, hemen hemen aynı günlerde... Peki, kim bunların Nevşehir Emniyeti'ndeki bağlantıları?

Kim?

Kim?

Sahi kim?

Ağca'ya Faruk Özgün adına çıkarılan pasaport, Abdullah Çatlı tarafından Bulgaristan'a ulaştırılıyor. Çatlı, Abuzer Uğurlu ile beraber mi çalışıyor? Bu konuda bilinenler var. Bilinmeyen yalnızca şu: Çatlı İsviçre'de yakalandıktan sonra neden serbest bırakıldı? Nedenden çok, "nasıl" serbest bırakıldığı!"

Mumcu, hangi sorunun cevabını arıyor?

Çatlı, **Abuzer Uğurlu** ile beraber mi çalışıyor?

Mumcu'nun o günlerde göremediği asıl isim **Mehmet Eymür**'dü ve **Abuzer Uğurlu** ile çalışan da aynı **Mehmet Eymür**'dü.

Üstelik Eymür, her paraya ihtiyacı olduğunda Abuzer Uğurlu'dan alacak kadar ona yakındı.

Abuzer Uğurlu'dan yardım alan sadece Eymür müydü?

Olur mu?

İtalyan Savcı Martella'ya verdiği ifadede Ağca, para ve her türlü yardım aldığı kişileri şöyle açıklıyordu:

"Bekir Çelenk ve Abuzer Uğurlu'dan çok yardım gördüm."

Silah kaçakçısı Mehmet Külekçi'nin damadı Hayrettin Yağcı, 12 Mart döneminde Uğurlu ailesi ile birlikte birlikte yargılanmış. Hayrettin Yağcı, Bekir Çelenk ile ortak. Aynı Yağcı Uğurlu'larla da ortak... Uğurlu'ların bir başka ortağı Selami ve Bekir Gültaş'lar. Ömer Mersan, Gültaşların Münih'te faaliyet gösteren "Vardar" adlı şirketlerinde çalışıyor. Ağca'ya sahte pasaport sağlayan da bu Ömer Mersan.

Yani Ağca'ya sahte pasaport, Eymür'ün para kaynaklarından Uğurlu'lardan geliyordu.

Şimdi anladık mı Eymür'ün Kenan adlı sola yakın bir profili neden uydurduğunu. Kenan'ın Kızıl Tugaylar'la irtibatının bulunduğunu, Ağca'yı yönlendiren ve silahı veren kişinin Kenan olduğunu söylemesindeki hikmeti.

Burada ilgi çeken ve dikkat edilmesi gereken nokta, Eymür'ün böyle bir "saptırma"ya başvurması ve Henze-Sterling yöntemleriyle kampanyaya katılmış olması onun kişiliğinin bir aynası olmasıydı. CIA Şefleri olan öğretmenlerinden kaptıklarını yalan yanlış yansıtmasıydı.

İtalya'da o günlerde ikinci bir dava daha sürüyordu. Bu dava

genel mafya soruşturmasıydı. Bu soruşturma nedeniyle **Henry Aslanyan** ve **Samir Arosyan** adlı Ermeni kaçakçılardan başka; **Hasan Nehir, Hüseyin Çil, Mustafa Kısacık, Ahmet Şahin, "Of'lu İsmail"** olarak bilinen **İsmail Hacısüleymanoğlu** ve **Bekir Çelenk** haklarında soruşturmalar sürmektedir. **İtalyan Savcı Palermo** bu soruşturma ile ilgili belgeleri topluyordu.

Toplanan bu belgelerin ışığında **Abuzer Uğurlu** ile birlikte Ağca'dan yardımlarını esirgemeyen **Bekir Çelenk**, Ağca soruşturmasında olduğu gibi burada da sanıktır.

Suikastte **"yanlış bilgilendirme"** yöntemlerine katılanlardan biri de, Henze'nin yardımlarını kendisinden hiç esirgememiş olduğu ülkücülerin Avrupa'daki Şefi **Musa Serdar Çelebi**'ydi. Avrupa Türk Federasyonu Başkanı **Serdar Çelebi**'ye Almanya'nın Bonn kentinde düzenlediği basın toplantısında **"Suikastın kimler tarfından yapılmış olabileceği yolundaki görüşleri"** sorulduğunda, verdiği yanıt çok net ve önceden hazırlanmış gibiydi:

"KGB ile Komünist ülkeler tarafından örgütlenmiş ve finanse edilmiştir."

Ancak

Çok geçmeden Çelebi'nin de mumu sönüyordu.

Zira;

Papa suikastinin daha kan izleri kurumadan Almanya'nın Bonn kentinde basın toplantısı düzenleyip, bu sözleri söyleyen aynı **Musa Serdar Çelebi**, yine aradan çok geçmeden bu suikastin suç ortaklarından biri olarak tutuklandı. Ve daha önce **"tanımıyorum"** dediği **M. Ali Ağca**'yı tanıdığını kabul etmek zorunda kaldığı gibi, görüştüğü yerleri de tek tek açıklıyordu.

Eymür ve Humeyni

Mehmet Eymür "Analiz" adlı kitabının 29. sayfasında babası ile ilgili bir anısını anlatırken, bakın neleri de ifşa ediyordu:

"Babam 1962 yılında 62 yaşında iken İstanbul ve bölgesi merkez şefliğine veya diğer adıyla "İstanbul ve Bölgesi Emniyet Baş Müfettişliğine" tayin edilmiş. Trakya, Bursa, İzmit'in de dahil olduğu geniş ve önemli bir bölgenin başına geçmişti. Burada artık oturduğumuz ev ayrıydı. Bu sebeple, adeta bir insanın mesleğinde geçireceği kadar bir süreyi içinde geçirdiğim, bağrında büyüdüğüm Teşkilat'tan, kısa bir müddet için kopmuştum. Ta ki onun Ocak 1966'da asli bir görevlisi oluncaya kadar.

Aynı dönem üniversite öğrencisiydim. Kız kardeşlerim evlenmiş, biri Bursa'da oturuyordu. Bir hafta sonu Bursa'ya gittik. Babam daireye gidecekti. Benim de gitme isteğim üzerine birlikte yola çıktık. Daireye uğrayıp bir müddet kaldıktan sonra Bursa'daki görevlilerle birlikte iki katlı küçük bir eve gittik.

Evde bir yerde bağdaş kurmuş oturan iki sakallı adamla ayakta duran iri yarı muhafız tipli birkaç adam vardı. Oturanlar biz girince ayağa kalktılar. Babam adamlardan daha yaşlısı ile tercüman vasıtasıyla bir şeyler konuştu.

Ben yanlarında fazla kalmayıp dışarı çıktım, şoförlerin yanına gittim. Bunlar kim diye sorduğumda İran'dan sürülen bir şahıs olduğunu, Türkiye'de misafir edildiklerini söylediler. Fazla önem vermemiştim. Bir müddet sonra oradan ayrılıp eve döndük.

Yıllar sonra o yaşlıca sakallı adamın dünyanın ve İran'ın kaderini değiştireceğini nereden bilebilirdim. O adam İran'ın dini lideri Ayetullah Humeyni idi."

Dün babası Humeyni'yi başta İran olmak üzere tüm dünyanın başına musallat etmiş, bugün kendisi ise başta Fetullahçılar olmak üzere mafyaya bu ülkede her türlü kolaylığı sağlamıştı.

Nasıl mı?

Gelin bi yol onu da anlatayım.

M. Ali Ağca'nın gazeteci Abdi İpekçi'yi vurmasının ve girdiği ceaevinden kaçmasının ardından, Oral Çelik ile beraber, Ramazan ve Rasim Gürbüz kardeşlerin evinde kalıyordu. Bu saklan-

ma organizasyonları Abdullah Çatlı tarafından yapılıyordu.

Bu günlerde Aydın ili, Ortaklar İlçesi'nde bulunan Öğretmen Okulu onlar için bir sığınak oluyordu. Burada Uzun Hamdi ve ekibinin gayretleri sonucu uzunca bir süre gizleniyorlardı. Okulun çok geniş arazileri vardı. Bu durum onlara büyük bir kolaylık sağlıyordu.

Ağca, Ortaklar yol ayrımında satılan çöp şişlere bayılıyor ve sürekli oradan çöp şiş getirtiyordu. Ta ki, bir gün orada çöp şişlerin kedi etinden yapıldığı ortaya çıkana kadar...

Ağca, kedi ve köpek etinden yapılan çöp şişlerden yediği ortaya çıkınca büyük bir travma yaşıyordu. Bu incinmenin, sarsıntının etkisinden olacak, Ağca ile ilgili hiçbir kitapta ve hiçbir yayında Ağca'nın Ortaklar Öğretmen Okulu macerası yer almıyordu.

Ağca'ya, İpekçi'yi öldürmesi için silah sağlayan Mehmet Şener, kardeşinin arabasını Aydın'a gönderiyor, buradan yola çıkan araba onları Malatya Ülkü Ocağı Derneği ikinci başkanlığında bulunmuş Mehmet Kurşun'un evine getiriyordu.

Daha sonra Oral Çelik, Abdullah Çatlı ile birlikte Nevşehir'e gidiyorlar, orada Hamid Gökenç isimli ülkücü bir öğretmenin evinde kalıyorlardı. Ağca, Gökenç'ten aldığı pasaportla da İran'a gidiyordu.

Mumcu "Papa Mafya Ağca" adlı kitabında; "Silah kullanmada değil ama yalan söylemede ve şaşırtıcı izler vermede son derece başarılı olan Ağca, İran'da Mehmet Demir ve Hikmet Seyidi adlarına düzenlenmiş pasaportları kullandığını söylemektedir" diyor ve şöyle devam ediyordu:

"Ağca, Türkiye'den İran'a, İranlı bir kişinin yardımı ile geçtiğini söylerken de yine yalan ve şaşırtıcı ifade vermektedir. Ağca'ya İran'a geçmesi için yardım eden ülkücü kesimden Timur Selçuk adlı militandır.

Mehmet Eymür pasaport olayında da saptırma yeteneğini kullanıyor, Ağca'ya pasaportun MİT'çi **Timur Hanoğlu** tara-

fından sağlandığını söylüyordu..."

Doğan Yurdakul, "Abi" adlı kitabında Timur Hanoğlu hakkında şunları yazıyordu:

"4 Kasım 1987 tarihli Hürriyet gazetesinin sürmanşeti "Müthiş İtham", "Babaların Pasaportçusu", "Sahte belgelerden emniyet haberdardı" şeklinde çıktı. İstanbul polisi tarafından "yakalandığı" söylenen, ama aslında ellerinin altında olan sahte pasaport imalatçısı Timur Hanoğlu itiraflarda bulunuyordu:

"Yeraltı dünyasının ünlü babaları için düzenlediğim pasaportları MİT'in ve Atilla Aytek'in bilgisi dahilinde yapıyordum!"

Timur Hanoğlu'nun sahte pasaport düzenlediği kişiler arasında; Abuzer Uğurlu, Sabri Uğurlu, Enis Karaduman, İsak Kumdagezer, Mehmet Cantaş, Mehmet Ali Ağca ve daha birçokları vardı. İtirafları üç gün bu şekilde uzayıp gitti.

Bu açıklamalara karşı görüşü sorulan Atilla Aytek, "Konunun muhatabı MİT Müsteşarlığı'dır. Cevabı oranın vermesi gerekir" diyordu.

Eymür ise olayı İstanbul'daki köstebekleri sayesinde gazetede çıkmadan önce öğrenmiş, bayağı öfkelenmişti:

"Adı geçeni deşifre ederek MİT'i ve Emniyet Kaçakçılık Dairesi'ni küçük düşürdüler. Bu konuda o kadar hırslı hareket ediyorlardı ki, hiçbir zaman bu yayının ülke menfaatlerine aykırı olduğunu düşünemediler..."

Neyse, biz dönelim Mumcu'nun kitabına;

"Timur Selçuk, Ülkücü Gençlik Derneği eski Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'na da yurt dışına kaçması için pasaport sağlamaya çalışan bir militandır. Timur Selçuk'un görevi kaçakçılarla temasa geçip sağcı teröristlere sahte pasaport sağlamaktır..."

Ağca, Erzurum'da kimlerin yardımı ile saklandığını, İran'a nasıl geçtiğini söylemekten kaçınmaktaydı. Ağca'nın soruşturmalar sırasında sakladığı bir başka gerçek de İsa Armağan adlı bir ülkücü ile olan ilişkileriydi. Tıpkı Ağca gibi, tutuklu bulundu-

ğu Ankara'daki Mamak Askeri Cezaevi'nden, yönetici subay ve erlerin yardımı ile kaçan İsa Armağan, Erzurum yoluyla İran'a geçiyordu.

Ağca, Roma'da verdiği ilk ifadede, pasaport temini ve organizasyonunda Abuzer Uğurlu'nun ve adamlarının da yer aldığını söylüyordu.

Çatlı, Eylül 1985'te yine Roma'da verdiği ifadede; Ağca'nın İran'a gitme kararını kendisinin verdiğini iddia ediyordu.

Oysa;

Hem Çatlı hem de Ağca İran'a kaçma konusunda gerçekleri gizliyorlardı. Çünkü Ağca'nın İran'a kaçma talimatını, 1978 yılında MİT'e haber elemanı olarak giren Abdullah Çatlı değil, kadrolu MİT'çi Mehmet Eymür veriyordu.

Eymür, babasının 1962 yılında 62 yaşında iken İstanbul ve Bölgesi Merkez Şefliği'ne veya diğer adıyla "İstanbul ve Bölgesi Emniyet Baş Müfettişliğine" tayin edildiği sırada, Humeyni'yi Bursa'da MİT'in barındırdığını ve babası ile birlikte Humeyni'yi sık sık ziyaret ettiklerini de söylüyordu.

Burada başlayan dostluk meyvelerini her dalda veriyordu.

Bu yakın ilişkinin ardından, İsa Armağan'ın İran'da saklanması isteğini Humeyni'ye bildiren Eymür onlardan olumlu yanıt alınca, Ağca'ya da İran yolu görünüyordu.

Öyle ya; Humeyni, Papa'yı **"Dini lider, Maskeli Haçlı Kumandanı"** olarak tanımlayan ve onu vuracağını yıllar öncesinden ilan eden Ağca'yı misafir etmeyecek de kimi edecekti.

Humeyni'nin olumlu cevabının ardından Abuzer Uğurlu'yu arayan Eymür, Ağca'ya sahte pasaport çıkarttırıyor ve ardından Ağca'yı İran'a gönderiyordu.

Ağca, İran'da yaklaşık 80 gün kalıyordu. Tebriz'de Hotel Asya, Hotel Cihannuma, Tahran'da Hotel Tarsi, Hotel Kristal gibi son derece lüks yerlerde konaklıyordu.

Ağca'ya Abuzer ile temas sağlayarak pasaport temin etmede işbirliği yapan Timur Selçuk, Ağca'ya Erzurum İli'nden verilmiş bir başka sahte pasaport sağlayan isimdi. Timur Selçuk'un adı Papa'ya suikast girişiminden hemen sonra, İtalyan Polisi Digos'un 27 Mayıs 1981 gün ve N. 05195/81 no'lu yazısı ile ortaya çıkarılıyordu.

Ülkücü Gençlik Derneği Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu, Ankara Sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nın 29 Nisan 1981 günlü 1980/7040 esas sayılı dosyasında yer alan ifadesinde, Timur Selçuk ile ilgili olarak şunları söylüyordu:

"...Ben Timur Selçuk'u daha evvelden bir ara Ankara'ya kurs için geldiği zamanlar tanımıştım. Aranmaya başlayınca, yurt dışına kaçmayı tasarladım ve bu arkadaşa pasaport temin edip edemeyeceğini sordum. Araştıracağını beyan etmesi üzerine 30 bin lira amcamdan aldım. Mehmet Şandır'a telefon ettim. 100 bin lira da ondan istedim. 50 bin lira bulabildiğini bildirerek Ankara'ya kendi gelerek bana 50 bin lira verdi..."

Mehmet Şandır, o günlerde MHP adına para toplayan bir parti görevlisiydi. Bugün ise MHP'nin Grup Başkan Vekili... Aynı Şandır, Avrupa Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı ve Ağca'nın Papa'yı vurma olayında tutuklanan **Musa Serdar Çelebi** ile **"Tümpaş"** adlı şirketin kurucu ortaklarındandı.

Şirketin bir başka ortağı, Doğu'nun Başbuğ'u olarak anılan **Yılma Durak**'tı. Yazıcıoğlu'nun Genel Başkanı olduğu ÜGD'nin Genel Başkan Yardımcısı ise Abdullah Çatlı'ydı.

Şandır, o günlerde MHP adına para toplayan bir isimdi. Bağlı bulunduğu kişiyse; Berker İnanoğlu'ydu. Berker İnanoğlu ile Bekir Çelenk birbirlerine çok yakındı ve Musa Serdar Çelebi'yi Bekir Çelenk ile tanıştıran da Berker İnanoğlu'ydu.

Bekir Çelenk de MİT'e bağlıydı. Mehmet Eymür, 10 Temmuz 1995 tarihinde MİT Müsteşarı Burhanettin Bigalı'ya yazdığı bir mektupta, Abdullah Çatlı ile arkadaşlarının ve Abuzer Uğurlu'nun MİT'le ilişkilerini bildirmiş, **Bekir Çelenk**'in de İs-

tanbul MİT teşkilatıyla ilişkide olduğunu belirtmişti.

Henry Arslanyan

Amerikan Federal Narkotik Bürosu DEA'nın ajanı ve İtalya'daki kaçakçılık trafiğini yönlendiren **Henry Arslanyan** ile ilgili, Uğur Mumcu'nun "Papa Mafya ve Ağca" adlı kitabının 274-278. sayfalarında şu bilgiler yer alıyordu:

"28 Temmuz 1977 günü, Amerikan "Drug İnforcement Administration" ajanlarından Thomas J. Angioletti'nin Roma'da verdiği raporda **"Henri Aslan"** adından söz etmekteydi. Sonradan **Henri Arslanyan** olarak kaçakçılık dünyasında uluslararası ün kazanacak olan bu Suriyeli Ermeni, İtalya'nın Milano kentinde "Via Olfredi 2" adresinde "Stibam İnternational" şirketinin sahibi görünmekteydi. Roberto Calvi'nin Banco Ambrosiano'nun binasında çalışan Stibam, Calvi ile Aslanyan'ın sık sık görüşmelerine de sahne olmaktaydı.

Ajan Angioletti'nin Aslanyan ile ilgili raporunda, Georgio Siviero adlı bir İtalyan kaçakçı ile Fahrettin Soysal ve Sevim Tüter adlı iki Türk kaçakçıdan daha söz edilmekteydi.

İtalyan ajan üç Türk adı daha vermekteydi: Durmuş Çulha, adının İbrahim olduğunu bildirdiği 33 yaşlarında biri, bir de Gaziantepli Sabri adlı bir kaçakçı. İbrahim ve Sabri'nin soyadları ajanca bilinmemektedir. Ajan; 1942 Gaziantep doğumlu İsmet Çil ve 1925 doğumlu Mustafa Kısacık'ın da adlarından söz etmekte, bu adlara ilişkin kısa bilgiler vermektedir.

İtalyan ajanın sözünü ettiği Fahrettin Soysal, 1973 yılında Uğurlu ailesi ile birlikte aynı kaçakçılık suçundan İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi'nde yargılanmıştı. Mustafa Kısacık ise 12 Eylül 1980 tarihinden sonraki operasyonlar sırasında tutuklanmıştı.

Ajanın sözünü ettiği İbrahim de büyük olasılıkla o tarihlerde, 33 yaşlarında olan ve otellerde kalan İbrahim Telemen'dir. Ajan; İbrahim'in İstanbul'da Riat Oteli'nde kaldığını yazmaktadır."

Henri Aslan ya da orijinal adıyla Henry Aslanyan'ın Türki-

ye'deki MİT'e dolayısıyla Eymür'e yakın silah kaçakçıları ile yakın ilişkisi olması ve Ağca'ya Bulgaristan'da para yardımı yapan Ömer Mersan'ın Münih'le ilişkili olduğu şirketin Vardar şirketi olması ve Vardar şirketinin sahipleri Bekir ve Selami Gültaş Kardeşler'in, Abuzer Uğurlu'nun kaçakçı ortakları olmaları, Ağca'nın, Papa suikastinden önce bu şirketi telefonla araması **Henry Aslanyan**'ı oldukça ilginç kılıyordu:

"Trento'da silah ve uyuşturucu madde kaçakçılığı suçlarından ötürü 18 yıl ağır hapse çarptırılan yetmiş yaşındaki Arslanyan, Amerikan **"Drug Enforcement Administration"** adlı kuruluşun ajanlarından biriydi. Aslanyan'ın ajanlığını kanıtlayan belge İtalyan parlamentosunda açıklanmıştı. İtalyan İçişleri Bakanlığı'nın 58066 sayılı raporu Fedaral Narkotik büro örgütü "Drug Enforcemet Administration"un Aslanyan'ı ajan olarak kullandığını da kanıtlamaktaydı. İtalyan ajan, Aslanyan ile 5 Mayıs 1973 günü ilişki kurduğunu bildirmişti."

Henri Aslan ya da Henry Aslanyan uyuşturucu madde kaçakçıları ile istihbarat örgütlerinin iç içe olduklarını gösteren başka örnekti.

Aslanyan'ın adı 10 Mayıs 1979 günü Yayladağ sınır kapısında yakalanan Hanry Salah Adamson'un çantasındaki şifreli adlardan biriydi. Adamson 2680922 sayı ve 7.2.1979 günlü bir ABD pasaportu taşımaktaydı. Amerikan pasaportu taşıyan bu Suriyeli yakalandıktan bir süre sonra cezaevinden kaçmış izini kaybettirmeyi başarmıştı. Adamson'un defterinde, Henry Aslan'ın karşısında "162351" numarası yazmaktaydı. Bu Aslanyan'ın şifreli telefon numarasıydı. Listede "Gioseppe-Henry 34-42320"diye bir şifre daha vardı.

Suriyeli kaçakçının üzerinden çıkan 300'ü aşkın şifreli ad ve telefon numarası arasında "Selami (Hgı–3074) 80–5304" ve "Vardar Ekp–705310–89/5334" şifresi de bulunmaktaydı.1979 Mayıs ayında Henri Aslan ve Vardar şirketinin Türk kamuoyunca hiçbir önemi yoktu. Ancak, Henri Aslan'ın Türkiye'deki silah kaçakçıları ile yakın ilişkisi olması ve Ağca'ya Bulgaristan'da para yardımı yapan Ömer Mersan'ın Münih'teki bu Vardar şir-

ketinde çalışması daha sonra önem kazanacak ve bu şirket ve kişi adlarının uluslar arası kaçakçılığın birer zinciri olduğu anlaşılacaktı.

Münih'teki Vardar Export şirketinin numaraları 089530480 ve 530489 ve 531070'dir. Adamson, Vardar şirketinin 531070 olan numarasını 530489 numarası da "Selami (Hgı 3074) 80–5304" olarak yazılmıştır. Telefon numarasındaki 5304 şifreli numara da vardır. Buradaki 80, Vardar şirketinin 089–530480 numarasının son iki hanesi alınmıştır.

Ağca'nın Papa suikastinden önce kaldığı otelden Vardar şirketini araması, Ağca'nın kaçakçılarla olan ilişkisini göstermektedir. Suikast sonrasında üzerinde pek durulmayan bu ilişki, bugün artık iyice gün ışığına çıkmıştır. Ağca'ya yurt dışında yardım eden Ömer Mersan, Abuzer Uğurlu'nun yakınıdır. Ömer Mersan'ın Münih'le ilişkili olduğu şirket Vardar şirketidir. Vardar şirketinin sahipleri Bekir ve Selami Gültaş kardeşler, Abuzer Uğurlu'nun kaçakçı ortaklarıdır. Ağca, Papa suikastinden önce bu şirketi telefonla aramıştır. Gerek Vardar şirketi gerekse Henri Aslan'ın adları 1979 Mayısı'nda Yayladağ sınır kapısında yakalanan kaçakçı Adamson'un şifreli listesinde yer almıştır. Bunlar neyi gösterir? Bunlar çokuluslu kaçakçılık zincirinin halkalarını gösterir.

Bu ilişki zinciri, Ağca'nın çokuluslu kaçakçı örgütleri ile ilişkisini ortaya koymaktadır.

Türk kaçakçıları ile İtalyan, Fransız ve Arap kaçakçılarını bir araya getiren Henri Aslan ya da Henry Aslanyan, serüvenlerini daha önce gördüğümüz Banker Calvi'nin çok yakın bir dostudur. Calvi ile bazı sorunları olan banka üst yöneticisi Roberto Roseno, 27 Mayıs 1982 günü Aslanyan'ın Stibam şirketinin önünde İtalyan mafyasının ünlü gangsterinden Abbruciati tarafından vurulmaktaydı.

Hiç kuşkusuz bu bir rastlantıydı ama Banker Calvi'nin İtalyan mafyasının önde gelen liderlerinden Carboni ile çok yakın dost olmaları pek rastlantı değildi.

Bugüne kadar araştırılmayan araştırılmış olsa bile kamuoyunda pek yansımayan Aslanyan'ın Barcelona'dan Banco Ambrosiano aracılığı ile ödemeleridir. Bu ödemeler niçin özellikle Calvi'nin bankası aracılığı ile yapılıyordu?

Bekir Çelenk ve Mehmet Cantaş'ın Aslanyan ile ne gibi ortak işleri bulunmaktaydı? Ağca suikast öncesinde Mallorka'da ne arıyordu? Calvi ile Aslanyan'ın dostluklarının nedeni neydi? Niçin bu konular araştırılmıyordu?

Henry Aslanyan'ın Milano'daki işyerinde yapılan aramada Suriyeli kaçakçının, İtalyan silah tüccarı Renota Gamba ve Gamba'nın yakın arkadaşları Guiseppe Alloni ve Broggi Azar ile ilişkilerini kanıtlayıcı bazı belgeler bulunmuştu. Renota Gamba'nın sürgünde bulunan İtalyan kraliyet ailesi ile yakınlığı bilinmekteydi.

Aslanyan'ın Calvi ile yakınlığı, Calvi'nin daha önce gördüğümüz gibi Vatikan'da Kardinal Mercinkus ile kurduğu iş ilişkileri yine Calvi'nin P–2 locası şefi Gelli ile olan yakınlığı ve ayrıca İtalya'daki sağ teröristlerin destekçilerinden Carboni ile olan karanlık ilişkileri birçok konuda kuşkular doğurmaktadır..."

Suikast öncesinde yer alan şu olaylar dikkat çekicidir.14 Mart 1980 günü Gelli'nin ev ve iş yerinde yapılan aramada P-2 Locası'nın belgeleri ele geçer. Gelli, Calvi gibi ünlü adların yanında aralarında Simi Başkanı, General Santovito'nun bulunduğu sayılan 50'yi aşkın general ve amiral de gizli P-2 Locası'nın üyeleri olduğu anlaşılır. P-2 Locası paniğe kapılmış. Loca şefi Gelli yurt dışına kaçmıştır.

Suikast girişiminin hemen öncesinde İtalyan Maliye Bakanı'nın Vatikan yetkilileri ile "Calvi ile olan ilişkilerini bir an önce kesmeleri" için bir görüşme yapması ilgi çekicidir. Calvi ile ilgili soruşturmaları yürüten Milano'nun genç yargıcı Alessandrini, "Prima liea" adlı bir solcu örgüt tarafından öldürüldükten sonra yavaşlayan soruşturma yeniden başlamış ve Calvi'nin tutuklanması istemi ile dosya tamamlanmıştı. Papa'ya suikast girişimi gerek P-2 Locası'nın basılması gerekse Calvi'nin tutuklanmak

üzere olduğu günlere rastlamıştır.

Bir rastlantı mıdır değil midir? Bu rastlantının önemi var mıdır yok mudur? Konunun üzerinde durulmalı mıdır durulmamalı mıdır?

En azından bu sorulara açık ve net yanıtlar vermek gerekir. Bu soruların net ve açık yanıtlarını almak için hiç kimse bir araştırmaya girmiş değildir.

Calvi, İsviçreli banker Kuntz ve mafya lideri Carboni tarafından gizlice Londra'ya kaçırılmıştır. Gelli'nin tutuklu bulunduğu İsviçre'den kaçırılmasında yine bu Albert Kuntz'un adı geçmiştir. Trento sorgu yargıçlığında sürdürülen soruşturmada P-2 Locası üyesi bazı kişilerin adlarının geçmesi soru işaretlerini daha da arttırmıştır.

P-2 Mason Locası şefi Gelli hakkındaki soruşturmayı yürüten Albay Rossi'nin intiharı, gizli servis şeflerinden Florio ve güvenlik görevlisi Ciferni'nin kuşkulu otomobil kazasında ölmeleri, bu karanlık tabloyu daha da karartmıştır. Yargıç Dr. Mario Armato'nun, General Della Chiesa'nın mafya tarafından öldürülmeleri Calvi'nin ölümünden mafya lideri Carboni'nin sorumlu tutulmaları Papa suikastı öncesinde köşeye sıkışan P-2 Locası ile gerek Vatikan gerekse mafya ile içlidışlı bulunan Calvi'nin tutuklanmak üzere olması mafyanın birçok olayda etkin olduğunu göstermektedir. Kaçakçılarla ilişkisi kanıtlanan Ağca'nın İtalyan mafyası ile doğrudan ya da dolayısıyla bir ilişkisi olamaz mı?

Konuya bir de bu açıdan bakarsanız yine tam o günlerde Türk ve İtalyan mafyasının gerek Türkiye'de gerekse İtalya'da ele geçmekte olduğunu kolaylıkla saptarsınız.

Trento davasını başlatan operasyon, ayrıntılı biçimde incelediğimiz gibi 4 Mart 1981 günü Trieste de Farnetti yol kavşağında aranan oldsmobile marka aracın durdurulması ile başlatılmıştır. Ürdünlü kaçakçıların sorgulanması ile birlikte Türk ve İtalyan kaçakçıları başlarına neler gelebileceğini yeterince algılamışlardı. Bir yandan P-2 Locası ortaya çıkarılıyor, öte yandan mafya ile Vatikan arasında köprü görevi yapan Calvi için tutuklama kararı

çıkarılıyor ve ucu Aslanyan'a dayanan geniş bir operasyon başlatılıyordu. Bekir Çelenk'in Mehmet Cantaş'ın adları işte bu operasyon sonunda ortaya çıkmıştı. Olayların kilit adamı Carlo Kofler'in tam soruşturmanın daha başında cezaevinde öldürülmüş olması daha sonra sorgu yargıcı Palermo'nun siyasal partilere ve ünlü generallere kadar uzanan bir soruşturmaya girişmesi, Türk ve İtalyan kaçakçılarının karıştıkları olayların pek basit nitelikte olmadığını göstermekteydi. Dr. Palermo'nun Trento'daki ikinci davayı açacağı sırada hakkında açılan bir soruşturma ile devre dışı bırakılması da başlı başına önemli bir olay değil midir? Palermo'yu kimler niçin susturmaya çalışmaktaydı?

Bu konular da araştırılmamıştır. Araştırılmadığı gibi olayların araştırılması önlenmiş, -en azından- geciktirilmiştir.

Ağca İpekçi cinayetinden sonra yakalandığında Türk yeraltı dünyası ile olan ilişkisi hiç bilinmiyordu. Bu konuda yapılan yayınlara da o günlerde kimse kulak vermek istemiyordu. Ağca'nın dün bilinmeyen ilişkileri bugün artık iyice bilinmektedir. Bu aşamada bilinmeyen, Ağca'nın İtalya'da kurduğu ilişkilerdir. Ağca'nın, Roma'daki Bulgar yetkilileri ile kaçakçılık konularında ilişkiye geçmesi doğaldır.

Ancak Ağca'ya İtalya'da yardım eden, ona, "**düzgün İtalyanca konuşan biri**" tarafından otellerde yer ayırtan İtalyanlar kimlerdir. Bu konu da araştırılmamış kimse bu konuda elle tutulur somut bir belge sunamamıştır. Sözgelişi Ağca konusunda tek yönlü varsayımlarla yayın yapan Amerikalı yazarlar Mallorka adasına gidip bir tek inceleme bile yapmış değillerdir. Olay yalnızca varsayımlarla çözülmeye çalışılmıştır. Daha doğrusu bu konuda "anti-Sovyet" ya da "anti-Amerikan" yorumlar oluşturulmuştur. Bu çabalar gerçeğin bulunmasına yardımcı olmamış, tersine somut kanıtlara ulaşmayı engellemiştir. Oysa yapılması gereken soyut varsayımlarla ve peşin yargılarla yola çıkmak değil kılı kırk yararcasına somut belge ve kanıtlar üzerinde çalışmaktır.

Papa suikasti arkasında KGB bulunabilir mi? Buna kesin olarak "evet" ya da "hayır" biçimde yanıt vermek olanaksızdır.

Çünkü bu soruya verilecek yanıtlar için gerekli kanıtlara sahip değiliz. Bu kanıtlar Roma'da sorgu yargıcı Dr. Martella'nın elindedir.

Amerikalı yazarlar **Sterling** ve **Henze** ile NBC televizyonu suikast girişiminin arkasında KGB'nin olduğuna kesinlikle inanmışlardı.

Ya da;

Olayı Ruslara yıkma senaryosunda rollerini sergiliyorlardı.

Bir başka Amerikan televizyon şirketi olan ABC ise tam tersi kanıdadır. ABC'nin Papa suikastini ele alan programı olayda Bulgar parmağının olmadığı görüşünü savunmaktadır.

Papa suikasti tıpkı Abdi İpekçi cinayeti gibi **"örgütlü suç"** kavramı içinde, suçu oluşturan yapı ve çevre içinde en küçük ayrıntı ve uzak olasılık ile araştırılabilir. Ben bu konu üzerinde yaptığım araştırmalarımda şimdiye kadar, bunun tam tersi bir yol izlendiği sonucuna ulaşmış bulunuyorum...

Ağca, Tunus'a geçmeden önce Münih'teki Vardar Eksport Şirketi'nin 089-530480, 530489 ve 531070 numaralı telefonlarını arayarak, bu şirkette çalışan Ömer Mersan ile görüşüyordu.

Ömer Mersan, Abuzer Uğurlu'nun kardeşi Ahmet Uğurlu'nun yanında çalışıyordu. Almanya'ya yerleşen Mersan, Uğurlu ailesi ile ilişkisini hiç kesmiyordu. Uğurlu, Metin takma adıyla tanıdığı Ağca'ya para gönderdiğini söylüyordu.

Vardar şirketi sahipleri Selami ve Bekir Gültaş kardeşler, Abuzer Uğurlu ile birlikte kaçakçılık yapıyorlardı.

Trenta sorgu yargıcı Palermo tarafından tutuklanan Henry Arslanyan, Türk kaçakçı Mehmet Cantaş ile ilişkiliydi.

Mehmet Cantaş ile Abuzer Uğurlu aynı davada silah kaçakçılığı suçlamasıyla yargılanıyorlardı. Abuzer Uğurlu, Mehmet Eymür'e son derece yakındı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Abuzer Uğurlu ile birlikte yargılanan ortağı Mehmet Cantaş, aynı zamanda Bekir Çelenk ile ortaktı.

Doğan Öz'ün katilini Eymür'ün adamları mı sakladı?

Bu denli karışık ilişkilerin ardından gelin sizlere bir başka ilginç olay aktarayım. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nca düzenlenen 29.01.1981 gün ve 81/7040 sayılı iddianamenin 592. sayfasında;

Mustafa Pehlivanoğlu, Savcı Doğan Öz'ü öldürme olayına adı karışan ülkücü Hüseyin Demirel'in, Trento Yargıcı Dr. Palermo tarafından aranan Oflu İsmail lakabıyla tanınan İsmail Hacı Süleymanoğlu tarafından saklandığını söylüyordu.

Of'lu İsmail, Mehmet Eymür'ün kankası ve Bulgaristan başta olmak üzere pek çok yerde beraber yeyip içtikleri biriydi.

Öyle ki;

Eymür, Ağca'nın Papa'yı vurması olayını saptırmak amacıyla kaçakçı **Oflu İsmail**'den Papa olayı ile ilgili bir duyum aldığını ve suikastte kullanılan silahın Kızıl Tugaylar'a ait olduğu şeklinde gerçek dışı açıklamalarda bile bulunabiliyordu.

O zaman soralım:

MİT'çi Eymür'ün kankası, MİT'çi Of'lu İsmail ne yapıyor;

Savcı Doğan Öz'ün katilini saklıyor.

Peki;

Oflu İsmail'in bunu Eymür'den habersiz yapması mümkün mü?

Takdir sizin...

Çatlı ve Oflu İsmail

Ülkücü Mustafa Pehlivanoğlu, askeri savcılığa verdiği ifadesinde, Oflu İsmail ile ilgili bağlantılarını şöyle anlatıyordu:

"Ben cezaevinden firar etmeden önce, Nevzat Bor bana İstanbul'daki Kayseri Öğrenci Yurdu'nun adresini verdi. 'Kayseri Yurdu'nun başkanıyla temas kur, o seni Bulgaristan'a kaçırır' dedi. Ben de, 'Bulgaristan'da ne yapacağım, tanıdığım hiç kimse

yok" dediğimde, 'Hüseyin Demirel ile Oflu İsmail'in Bulgaristan'da olduğunu ve ticaret yaptıklarını' söyledi. Tabii ben firar ettikten sonra İstanbul'a gidemedim, kısa sürede yakalandım."

Abdullah Çatlı, Eymür'le bağlantılı çalışan kaçakçı Oflu İsmail ile ilişkilerini sıkılaştırırken, Doğu'nun Başbuğu olarak tanımlanan Yılma Durak'ın Oflu İsmail'den silah aldığını, Çayırovalı Osman ya da nam-ı diğer Osman İmamoğlu şu sözleriyle açıklıyordu:

"1979 yılında Yılma Durak isimli şahısla Aksaray Kilim Pastanesi'nde buluşup konuştuk. Yılma Durak'ın teklifi üzerine ülkücü kesime silah satmaya başladım."

Soner Yalçın, Çatlı, Oflu İsmail ya da bilinen ismiyle İsmail Hacısüleymanoğlu ve Çayırovalı Osman birlikteliği ile ilgili "Oflu ve Çayırovalı Osman" başlığı altında şunları yazıyordu:

"Abdullah Çatlı'nın yeraltının bir diğer ünlü ismi Oflu İsmail'le tanışmasını Ökkeş Çokuçkun ve Gabriel Aktürk sağladı. Ülkücü Ali Yurtaslan, İstanbul'da MHP'nin en önemli isimlerinden Mustafa Yerkaya'nın Abdullah Çatlı'yla sıkı ilişkisinden bahsederek şöyle diyordu:

"İstanbul teşkilatının başkanlığını yapmış olan Mustafa Verkaya Bulgaristan'a, Varna'ya gitti. Amacı kaçakçılık şebekeleriyle ilişki kurmak, silah nakli sağlamaktı. Verkaya bu ilişki sayesinde kaçakçıların Türkiye temsilcisi olmak istiyordu. Gelen silahlar MHP ve ÜGD'ye aktarılacaktı.

Oflu İsmail'in bir eli İtalyan yeraltı dünyasının içindeydi. Zaten bu nedenle İtalyan savcılar, hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartmışlardı. Oflu İsmail İnterpol tarafından aranıyordu. Tüm bu özelliklerine rağmen Oflu İsmail, Bulgarların Türkiye'de en güvendikleri isimdi.

Oflu İsmail ülkücülerin de oldukça güvendiği bir isimdi. MHP'ye yüklü miktarda para yardımı yapardı. Ayrıca kaçak ülkücülere de yurt dışına çıkışlarında yardım ederdi.

Örneğin, Savcı Doğan Öz'ü öldürdüğü gerekçesiyle aranan

ülkücü Hüseyin Demirel'in Bulgaristan'a kaçmasını, Oflu İsmail sağlamıştı. Ülkücü Hüseyin Demirel'in Bulgaristan'daki giderlerini de yine Oflu İsmail karşılamıştı.

Yalçın, Çatlı'nın diğer kaçakçılardan Abuzer Uğurlu ve Yalçın Özbey'le olan ilişkilerini de şöyle anlatıyordu:

"Abuzer Uğurlu "kendi sistemi" olan bir kaçakçıydı. Hücreler halinde çalışırdı. Bir hücre diğerini tanımazdı. Zaten bu nedenle Abuzer Uğurlu'nun kaçakçılık yaptığı kolay kolay tespit edilemiyordu."

Abuzer Uğurlu, adını en çok 1988 Eylülünde Hollanda'da ele geçirilen 99 kilo eroinle duyurdu. O günlerde hakkında gıyabi tutukluluk kararı olan Uğurlu, 12 Eylül öncesinin silah ve uyuşturucu kaçakçılığının önde gelen isimlerindendi. Uzun süre Bulgaristan'da yaşadı ve ünlü Kintex firmasıyla işbirliği yaptı.

Can Dündar ve Celal Kazdağlı Ergenekon adlı kitaplarında, Abuzer Uğurlu'nun MİT elemanı olduğunu şöyle açıklıyorlardı:

"MİT Daire Başkan Yardımcısı olarak görev yapan Mehmet Eymür, nice yıllar sonra Müsteşarına yazdığı bir mektupta aynen şöyle diyordu:

"Bugün bütün dünyanın adından bahsettiği Abuzer Uğurlu 1974-1979 yılları arasında "Yıldırım" takma adıyla teşkilatımızca kullanılmıştır..."

Eymür, Uğurlu'nun daha sonra hasım servisin hizmetine geçtiğini ve İpekçi cinayeti, Bahçelievler katliamı gibi provokatif operasyonlarda rol oynadığını belirtiyordu..."

Oysa en cahil insan bile şunu bilir. Bir istihbarat teşkilatı başka bir istihbarat teşkilatına asla kendi elamanını vermez, veremez. O eleman anında katledileceğini bilir. İstihbarat örgütleri futbol kulüplerimi ki, eleman transferi yapsın. Eymür'ün açıklaması, bu cinayet ve katliamlardaki Teşkilat'ın parmak izlerini silmek için minare-kılıf mazeretiydi.

Neyse biz Abuzer Uğurlu ve Çatlı ilişkisine kaldığı yerden devam edelim:

"Abuzer Uğurlu hemşerilerine çok bağlıydı. Yeraltı dünyasında hemşerilik, etnik kimlik ve mezhepçilik hep önemli olmuştur. Karadeniz mafyası ve Kürt mafyası gibi...

Abuzer Uğurlu Malatya Pötürgeliydi.

Abdullah Çatlı'nın İstanbul'da tanıdığı Fen Fakültesi öğrencisi Mehmet Şener de Pötürgeliydi.

Mehmet Şener, Abuzer Uğurlu sayesinde Milliyet Gazetesi'nin yanındaki İnan İşhanı'nın kahve ocağını işletiyordu. Hem para kazanıyor, hem de okuyordu.

Abdullah Çatlı'nın Malatyalı çok arkadaşı vardı: "Yavru" diye isim taktığı ve Malatyalı ülkücülerin lideri Oral Çelik ve Oral Çelik'in emrindeki Mehmet Ali Ağca, Mehmet Şener...

Mehmet Ali Ağca da hemşerisi Abuzer Uğurlu sayesinde harçlığını, köşe başlarında kaçak Marlbora satarak sağlıyordu. Ve daha Çatlı İstanbul'a gelmeden önce, Abuzer Uğurlu'yla birlikte çalışmakta olan başka bir ülkücü Malatyalı: Yalçın Özbey.

Çatlı ve Çelik'in yeraltı dünyasıyla köprülerini kuran önemli isimlerden biri de Yalçın Özbey'di. Özbey 1955 Malatya doğumlu bir ülkücüydü ve Abuzer Uğurlu'yla çok yakın ilişki içindeydi.

Abdullah Çatlı, Abuzer Uğurlu'yu Malatyalı ülküdaşları sayesinde tanıdı. Kendisi gibi kaçak olan ve Malatya'da bir öğretmeni öldürmek suçuyla aranan Oral Çelik ile Abuzer Uğurlu'nun Mecidiyeköy ve Karaköy'deki bürolarına sık sık gelip gitmeye başladılar. Abdullah Çatlı ile Oral Çelik yıllarca sürecek arkadaşlıklarının temelini bu kaçak günlerde attılar..."

MİT İpekçi cinayetini örttü mü?

Faruk Bildirici, Siluetini Sevdiğimin Türkiyesi adlı kitabının 200. sayfasında bu konuda bakın neler yazıyordu:

"MİT'in imajını gölgeleyen gelişmelerden biri de Gazeteci Abdi İpekçi'nin öldürülmesine ilişkin davaydı. 1995'te Almanya'da yakalanan Yalçın Özbey'in sorgusu için bir Emniyet gö-

revlisi ile birlikte iki MİT elemanı bu ülkeye gitmiş, birlikte ifade almışlardı.

Fakat mahkemenin ısrarına rağmen, MİT, Özbey'in ifade tutanaklarını bir türlü bulamadı; ifade kasetlerinin de imha edildiğini bildirdi. Avukatların yoğun çabaları sonunda Atasagun, Özbey'in ifadesini alan iki MİT elemanının mahkemeye çıkmasına izin verdi. Garip, ama iki MİT elemanı da hiçbir şey hatırlayamadıklarını söylediler. Ve sonuçta İpekçi davası zamanaşımından düştü; Oral Çelik ve diğer zanlılar kurtuldular.

Nasıl olduysa davanın düşmesinin ardından Özbey'in ifade tutanakları ortaya çıkıverdi; MİT'in bulamadığı tutanaklar, Emniyet Genel Müdürlüğü arşivinden çıkmıştı(!). Tutanakların DGM Savcılığı'na gönderilmesi de davanın akıbetini değiştirmeye yetmedi.

Atasagun'un başında bulunduğu MİT, İpekçi cinayetinin aydınlatılmasına yardım etmemiş; tam tersine sır perdesinin olduğu gibi kalmasına katkıda bulunmuştu."

Veli Özdemir, "Susurluk Belgeleri" adlı kitabında, Korkut Eken'in Susurluk Komisyonu'na Atasagun hakkında söylediklerine yer veriyordu:

"Çatlı papa suikasti konusunda ayrıntılı bilgi verebileceğini söyledi. Telefonla Şenkal Bey'e bildirdim. Şenkal bey 'ilgilenmiyoruz konuyla' dedi."

Oysa

Şenkal Atasagun, Papa Suikasti ile ilgilenmeme kararını Ankara ve Mehmet Eymür'le ortak olarak almıştı. İlgilenmeme kararının altında Eymür'ün ısrarları yatıyordu.

Öyle ki; Papa suikastine karışan isimlerin hemen hemen tamamı MİT elemanıydı ve Mehmet Eymür'e bağlı çalışıyorlardı.

İpekçi'nin faili Özbey avukatını dolandırdı

23 Temmuz 2012 tarihli Yurt Gazetesi'nde Caner Taşpınar, Çatlı, Ağca, Şener gibi Abuzer Uğurlu'yla birlikte çalışan Yalçın

Özbey'in avukatı ile ilgili yaşadığı bir olayı, **"İpekçi'nin faili Özbey avukatını dolandırdı"** başlığıyla şöyle yazıyordu:

"Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi'nin faillerinden Yalçın Özbey'in avukatını dolandırdığı ortaya çıktı. Özbey davanın tüm masrafları avukat tarafından karşılandıktan sonra sır oldu!

Kamuoyunda "sır adam" olarak tanınan, Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi faillerinden Yalçın Özbey'in avukatını dolandırdığı ortaya çıktı. İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın adını vermesi üzerine Almanya'ya kaçan Özbey'in vekâletini 2006 yılında Avukat Ergun Öztürk aldı. Öztürk davanın zamanaşımına uğradığı 27 Şubat 2009'a kadar avukatlığını üstlendi. Avukat Öztürk dava sürecini şöyle anlattı:

"Saygı duyduğum bir kişinin aracı olması nedeniyle Yalçın Özbey'in avukatı oldum. Duruşmalara girmeye başlayınca uçak ve konaklama masraflarını Özbey'den istedim. Ülkeye döndüğünde kahve içmeye geleceğini ve ödemeyi o zaman yapacağını söyledi. Ben de kabul ettim. 3 yıl boyunca Özbey'in Ankara'da görülen duruşmalarına İstanbul'dan giderek katıldım. Ulaşım, konaklama ve davaya ilişkin tüm masrafları cebimden karşıladım."

Dava zamanaşımından düştükten sonra Özbey avukatı Öztürk'ü aradı. Ülkeye bir an önce dönmek istediğini belirten Özbey avukatından gerekli işlemleri acil halletmesini istedi. Avukat Öztürk o süreci şöyle anlatıyor:

"Özbey hakkında birçok yakalama kararı vardı. Aynı zamanda Interpol tarafından kırmızı bültenle aranıyordu. Tüm işlemleri bir gün içinde halledip hakkındaki yakalama kararlarını kaldırttım. Sonra 16 Ağustos 2009'da Hürriyet manşetinde Özbey'i gördüm. Özbey, Hürriyet'in Belçika'daki muhabiriyle yurda gelmiş, Malatya'daki ailesi ile görüşmüş, Şile'de yazlık bile bakmış; sonra da Belçika'ya dönmüş. Bu haber üzerine Özbey'i aradım. İş yoğunluğu nedeniyle uğrayamadığını söyledi. Ben de 'Yalçın bey yazlık bakmaya vaktiniz var; kahve içmeye vaktiniz yok' de-

dim. Özbey de bana '10 gün içinde gelmezsem beni ölmüş bil' dedi. O günden sonra kendisine ulaşamadım. Telefonlarını iptal etmiş. Şu an yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum."

Özbey'in dolandırıcılığına karşılık dava açmayı düşünmediğini söyleyen Öztürk, "Onu Allah'a havale ediyorum. Maddi ve manevi olarak hakkımı helal etmiyorum. Milliyetçi başkasının emeğinin karşılığını verir. Ben onlardan çok daha fazla milliyetçiyim ama ben Mustafa Kemal milliyetçisiyim" dedi.

Ülkücü Yalçın Özbey, Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi cinayeti davasında 20 yıl ağır hapis cezası aldı. İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın adını vermesinden sonra Almanya'ya kaçan Özbey, DGM'nin resmi başvurusuna rağmen iade edilmedi. 1993'te Almanya'da uyuşturucuyla yakalandı. **Gözaltındayken Türkiye'den giden iki MİT görevlisi ile görüştü. MİT'in bu sorgu tutanaklarını imha ettiği ortaya çıktı.** Roma'daki Papa suikasti duruşmasında Ağca'nın cezaevinden kaçırılmasında kullanılan otomobilin kendisine ait olduğunu kabul eden Özbey, İpekçi cinayeti davasının zamanaşımına uğramasının ardından ülkeye döndü. Avukatı Ergun Öztürk'ün ifadesine göre "Özbey'in yaşayıp yaşamadığı sır!"

MİT'çi Nevzat Bilecen

Abdullah Çatlı, kullandığı Abdullah Kurtoğlu ismi deşifre olunca, yeni bir isimle yeni bir kimlik arayışına giriyordu.

Çatlı'ya 1978 yılından beri irtibatta olduğu İstanbul MİT'ten telefon ediliyor ve Paris'te sahte pasaport işleri ile uğraşan birinin adresi veriliyor, "Yarın sabah belirtilen adrese gidip, pasaportlarınızı alın" deniyordu.

Çatlı, 24 Ekim 1984 sabahı Müfit isimli arkadaşı ile Paris'in 19. Bölgesi Ardennes Sokağı'nda bir evde yaşayan Nijeryalı bir zencinin yanına doğru yola çıkıyordu.

Çatlı'yı bu adrese pasaportları almak için yönlendiren MİT'çi, Çatlı'yı aramasının ardından Fransız polisini arıyor, bu defa Ab-

dullah Çatlı'nın belirtilen adresteki Nijeryalı ile eroin alışverişi yapacağını söylüyordu.

Çatlı ile arkadaşı Müfit, Nijeryalı zenciden pasaportları almak için gittikleri evin daha kapısını çalmadan karşılarında Fransız polisini buluyorlardı. Evde bekleyen polisler onları apar topar içeri tıkıyor ve ardından evde arama yapıyorlardı.

Ne gariptir ki; polisler aramada şifreli bir bond çanta içinde bir paket eroin buluyorlardı.

Yine ne acayiptir ki; MİT bu olayı raporlaştırırken, Çatlı'nın Nijeryalı'nın evine eroin dolu şifreli bond çanta ile gittiğini belirtmişti.

Yine ne alelacaip bir durum ki; MİT çömezi yazarlar da bu bond çanta ve uyuşturucu masalına dört elle sarılmışlardı.

Köstebek ajan Mete, bu bond çanta masalını çömez yazarlar başta olmak üzere insanlarımıza öyle yutturmuştu ki, önce öldürtüp, ardından timsah gözyaşları döktüğü Hiram'ın katledilme olayında bile bu bond çanta olayını yine ısıtarak gündeme sokmuştu.

Öyle ki;

Hiram öldürülmeden önce eskiden tanıdığı bond çantalı birini görmüş ve ondan boş davranmıştı.

Bu yalana da, yine MİT'in şakirt yazarları balıklama dalmışlardı.

Onlar, Çatlı'nın bond çantası martavalları anlatsınlar;

Gerçek;

Fransız polisinin raporunda, çantanın Nijeryalı'nın evinde bulunduğu ve Nijeryalı'ya ait olduğunun yazıldığı şeklindeydi.

MİT'çi arkadaşlarının Çatlı'ya bu ilk tertipleri değildi. Daha önce de, yine MİT ajanı Nevzat Bilecen tarafından eroin kumpası kurulmuştu.

Nevzat Bilecen, İsviçre Umat Str. 22/4637 Dullikan adresinde ikamet ediyordu. 1950 doğumluydu. İsviçre'de bir boya fab-

rikasında çalışıyordu. Ülkücü olduğunu iddia ediyor, dernekten Mehmet Şener ile tanışıyordu. Daha sonra yine Ülkücü dernekten bir arkadaşı vasıtasıyla Çatlı ile tanıştığını da söylüyordu. Bilecen, Polis'e verdiği ifadesinde;

"Mehmet Şener'in kendisini eroin işine soktuğunu, Şener'in teklifini de aynı görüşü paylaşmalarından dolayı mecburen kabul ettiğini" anlatıyordu.

Bilecen; Mehmet Şener'in bu sırada polis tarafından gözaltına alınması üzerine bir müddet sonra Abdullah Çatlı'nın kendisini bularak, Mehmet Şener'in kendisine bir telefon numarası verdiğini, bu telefon numarasını alıp İstanbul'a dönmesini ve orada Mehmet Şener'in kardeşi olan Hasan Hüseyin Şener'in yanına gitmesini ve onun vereceği 1 kilo eroini İsviçre'ye getirmesini istediğini de sözlerine ekliyordu...

MİT'çi Bilecen, kendisine Abdullah Çatlı tarafından verilen talimat üzerine sahibi olduğu otosu ile İstanbul'a gelerek, Hasan Hüseyin Şener ile buluştuğunu, birkaç gün sonra da Hasan Hüseyin Şener'in temin ettiği ve iki baklava kutusu içerisine yerleştirilmiş 1 kilo eroini alarak İsviçre'ye götürdüğünü, birkaç gün evinde sakladıktan sonra Abdullah Çatlı'nın yanına giderek eroini getirdiğini ifade ediyordu.

Bunun üzerine Abdullah Çatlı, getirmiş olduğu eroinden bir miktar numuneyi daha önceden tanıdığı fakat samimi olmadığı Şeref Benli'ye vermesini istediğini, kendisinin talimata göre hareket ederek bir miktar numuneyi Benli'ye verdiğinden de bahsediyordu.

Olayların bu şekilde gerçekleşmesinden sonra kendisinin İsviçre'nin Olten şehrinde bulunan Türk Ocağı Derneği'ne gidip geldiğini, bu arada Şeref Benli ile çok samimi olduklarını ve ailece görüşmeye başladıklarını da anlatıyordu.

MİT'çi Nevzat Bilecen, açıldıkça açılmış, konuştukça konuşuyordu. Bilecen, bu şekilde görüşmeleri devam ederken, 1984 senesinin Şubat ayında Şeref Benli'nin kendisine, yine dernekten tanıdığı Fuat Koçal'ın Türkiye'den İtalya'ya 3 kilo eroin ge-

tirdiğini, ancak bunu İtalya'da satamadıkları için Abdullah Çatlı'nın talimatı üzerine İtalya'dan İsviçre'ye getirilmesine karar verildiğini beyan ediyordu.

Fuat Koçal tarafından getirilen 3 kilo eroinin Yogoslavya'dan İtalya'ya getirilme işini Celal Tayyip isimli şahsın temin ettiğini, aracılığını Yogoslav asıllı birinin yaptığı İtalya'dan İsviçre'ye ise Şeref Benli'nin özel otosunda bulunan yedek lastik içerisinde kendisi tarafından getirildiğini ve bir müddet evinde sakladığını, birkaç gün sonra 3 kilo eroinden 2 kilosunun şeref Benli tarafından alınarak Fuat Koçal'a verildiğini, kalan 1 kilo eroinin ise Abdullah Çatlı, Mehmet Şener ve Oral Çelik'e ait olduğunu ifade etmişti...

Bu sırada Abdullah Çatlı ile Oral Çelik'in Paris'ten telefonla kendisinde bulunan 1 kilo eroini Fuat Koçal'a söylediklerini, kendisinin de Şeref Benli'nin bilgisi olmadan veremeyeceğini söylemesi üzerine tehdit edildiğini, bu konuşmaları da Şeref Benli'ye aktardığını da ifadesine ekliyordu.

Bilecen, olayların bu şekilde gelişmesi üzerine kendisinde bulunan 1 kilo eroinden 250 gram eroin çalarak, kendi hesaplarına satmaya karar verdiklerini ve çaldıklarını da açıklıyordu.

Bilecen, birkaç gün sonra Oral Çelik'in gelerek, kendisinde bulunan eroini aldığını ve Tacettin isimli bir şahsa verdiğini de iddia ediyordu.

13 Haziran günü Şeref Benli'nin kendisinde bulunan 250 gram eroinden bir miktar numune alarak, kendisine getirmesini istediğini, onun da Şeref Benli'nin isteği üzerine bir miktar numuneyi evinde bıraktığını da beyan ediyordu.

Bilecen, ertesi gün Şeref Benli'nin Basel polisince yakalandığını duyduğunu, Benli'nin polise verdiği ifadede, kendisini de ortak göstermesi üzerine Baden şehrinde polisler tarafından yakalandığını ve eroin kaçakçılığı ile ilgisinin bundan ibaret olduğunu ifade ediyordu.

Nevzat Bilecen ifadesinde;

"Ayrıca, Abdullah Çatlı, Mehmet Şener ve Oral Çelik'in Bozkurtları, Ülkücüleri yani sağ görüşlü kişileri kurye olarak kullanarak Türkiye'den Avrupa'ya eroin taşımacılığı yaptırdıklarını, bu yoldan temin ettikleri paralarla kendi yaşamlarını ve kendileri gibi Türkiye'den kaçmış olan anarşistlerin yaşamlarını, geçimlerini temin ettiklerini" söylüyor, 'Türkiye aleyhine eylem, plan ve hazırlıkları yapıyorlar' diyordu.

Bilecen ifadesinde, 1972 yılından beri MİT görevlisi olduğunu, Çatlı ve arkadaşlarını izleme görevinin kendisine yine MİT tarafından verildiğini anlatıyordu.

Sizin anlayacağınız MİT içindeki malum grup, kendi adamlarını birbirlerine izlettirmiş, uyuşturucu dahil her türlü kaçakçılığı yaptırmış ve yakalandıklarında bu gruplar suçu birbirlerinin üzerine atarak olaylardan hep beraber sıyrılma yöntemini denemişlerdi.

Ayrıca, bir grup diğerine kaçakçılık, uyuşturucu gibi iftiralar atarak, onları sadece teşkilata bağımlı hale getirmişlerdi.

Böyle bir tertip sonucu cezevine giren Çatlı ve ekibi, adeta Eymür ve ekibine muhtaç olmuş, çaresizlik içinde kalmışlardı.

Öyle ki;

CIA tarafından Papa suikastini Bulgarların düzenlediği yönünde açıklamalar yapmaya zorlanan Abdullah Çatlı, bu tür bir söylemde bulunmuyordu. Ardından bu durumu Eymür'e bildiriyor, O da O'na daha ilginç bir yöntem gösteriyordu.

Eymür'ün yönlendirmesiyle, Çatlı, çocukluğundan beri mücadele içinde olduğu sol örgütlerden yardım isteyecekti. Bu uğurda, bunlardan birinin liderine, Sarp Kuray'a başvuruyordu.

"Bir Gizli Servisin Tarihi" adlı kitabında Tuncay Özkan, bu durumu Sarp Kuray'ın anlatımlarından bakın nasıl aktarıyordu:

"O dönemlerde kendisi de Fransa'da saklanan sol örgüt lideri Sarp Kuray cezaevindeki bir arkadaşları kanalıyla Abdullah Çatlı'nın kendilerine haber yolladığını ve Papa suikastinde Bulgar

bağlantısı yolundaki iddiaları güçlendirmek için yalan ifade vermek üzere kendilerine baskı yapıldığını aktardığını söylemektedir.

Kuray, bununla ilgili olarak, "Bize yolladığı haberde, kendisine bir CIA ajanının gelerek adı geçen Bulgar yetkilileri ile ilgili olay ve diğer ayrıntılarla ilgili olay ve diğer ayrıntıları ezberleteceğini bildirdi. Durumlarının giderek kötüleştiğini aktardı. Bizden bu CIA ajanının kaçırılmasını istiyordu. Bunun imkânsızlığı kendisine aktarıldı..."

O günlerde, Eymür'e son derece yakın isimlerden Yalçın Özbey de, Abdullah Çatlı ve Oral Çelik'e, Papa suikastinde Bulgar parmağı olduğu doğrultusunda ifade vermeleri için hem aracılık etmiş ve hem de onların uyuşturucu iftirası ile cezaevlerindeki durumlarından yararlanarak baskı üzerine baskı yapmıştı.

Ancak;

Çatlı ve ekibi, MİT'çi kardeşlerinin(!) bu tezgâhına gelmedi.

Tarih: 16 Haziran 1983

Yer: Ağca'nın yattığı Rebibbia Cezaevi...

İtalyan Yargıç Martella, Ağca'nın avukatı D'Ovidio, Türk Askeri Yargıç Binbaşı Önder Ayhan, Ağca'nın sorgusuna giriyorlardı.

Sorguda Ağca'ya, Yalçın Özbey'i tanıyıp tanımadığı soruluyor, O da şu cevabı veriyordu:

"Evet. Kendisi Aksaray'da emlak komisyonculuğu yapar. Onunla birlikte iki dükkân açmıştık. Bunların masraflarını karşılamak için kendisi Abuzer ve Sabri Uğurlu'larla yapılan kaçakçılık faaliyetlerinden elde ettiği kazançtan yararlanıyordu."

Sorguda Ticaret Bankası başta olmak üzere bazı bankalarda yüksek miktarda bulunan hesaplarına Yalçın Özbey tarafından neden para yatırıldığı soruluyor, Ağca da yanıt olarak; parayı kendisinin yatırdığını, ancak adres olarak örgüt arkadaşı olan Özbey'inkini kullandığını söylüyordu.

Ağca; "Abuzer Uğurlu ve Mustafa Kemal Derinkök ile tanıştınız mı" şeklindeki soruya da şöyle yanıt veriyordu:

"Kendisini bir işadamı olarak saydığım Abuzer Uğurlu'yla ilgili olarak söylediğime yollama yaparım. Malatya kökenli olan Mustafa Kemal Derinkök'ü de Maltepe Cezaevi'nden kaçışımdan sonra tanıma fırsatı elde ettim. Kendisi ithalat-ihracat işleriyle uğraşıyordu. İnşaatlar yapardı ve adı Ekspres olan bir gazetenin de sahibiydi.

Derinkök, İstanbul'da Pera Palas Oteli'nde kalıyordu. Yanında kendisine danışmanlık yapan Şahin Fulunoğlu isimli biri de kalırdı. **Bu adam hem MHP'nin hem de istihbaratın eski mensuplarından biriydi.** Hapisten kaçışımdan sonra Derinkök bana 100 bin lira yardımda bulundu. Bu parayı ondan Oral Çelik istemiş ve bana o getirdi. İstenmiş olmasına rağmen gönüllü yapılan bir yardımdı. Bu bakımdan da hiçbir şantaj söz konusu olmamıştır..."

Ağca'ya Derinkök'ün Milliyet Gazetesi'ni almak istediğini bilip bilmediği de soruluyor, Ağca, "bilmiyordum" yanıtını veriyor, Abuzer Uğurlu ile Derinkök'ün iş ilişkileri olduğunu ifade ediyordu.

Ağca, Uğurlularla olan ilişkilerine de şöyle açıklık getiriyordu:

Türk mafyası ve sigara kaçakçılarından doğrudan doğruya bizat ilişki kurduğum kişiler olarak şu isimleri verebilirim:

Abuzer ve Sabri Uğurlu kardeşler, Hacı Mirza, Mehmet Mirza... Sadece tanışma imkânı bulabildiklerim ise Abuzer ve Sabri Uğurluların babaları Hüseyin Uğurlu'dur diyebilirim.

O zamanlar Kadıköy'de Abuzer Uğurlu'nun bürosunda Bekir çelenk ile tanıştım. Bana onu Abuzer Uğurlu tanıştırdı.

Özel olarak Abuzer ve Sabri Uğurlu'yla olan ilişkilerime gelince şunu söyleyebilirim. Onlar her türlü kaçakçılığı yapıyorlar. Özellikle silah ve sigara kaçakçılığıyla uğraşıyorlar. Ben onların sadece sigara kaçakçılığına katılıyordum. Uğurlu ailesi, politik durumdan yararlanarak kendilerine şahsi çıkar sağlamayı bir

alışkanlık haline getirmişti..."

Aynı zamanda İtalyan Gizli Servisi Başkan Yardımcısı **General Mussumici**'nin de avukatı olan, Ağca'nın dava vekili **D'Ovidio**, Ağca'ya çaktırmadan yaptığı **"sus"** yollu ikazlarını dinlemeyip, onun bu açıklamalarına devam etmesi karşısında sinirleniyor ve odayı terk ediyordu.

"İpekçi'nin öldürülüş tarihinin ne zaman kararlaştırıldığı ve bunun kararlaştırılış yeri hakkında herhangi bir bilginiz var mı?" şeklindeki soru karşısında Ağca şunları söylüyordu:

"1979'un ocak ayında ben Abuzer Uğurlu ile görüştükten sonra, Oral Çelik ve Yalçın Özbey ile buluştuk. İpekçi hakkında bazı bilgiler topladığımdan aramızda bu konuyu tartıştık. Aynı yılın ocak ayının ortalarına doğru dördümüz Abuzer Uğurlu'nun bürosunda buluşarak birlikte İpekçi'nin ortadan kaldırılmasını kararlaştırdık ve kendisinin öldürüleceği yeri ve infazın diğer detaylarını planladık."

Ağca, cezevinden kaçtıktan sonra Abuzer Uğurlu'nun Beşiktaş'taki evinde buluştuklarını, Uğurlu'nun kendisine 15 bin lira ve Hikmet adına düzenlenmiş sahte bir pasaport verdiğini de ifadesine ekliyordu.

Yalçın Özbey, Eymür'e son derece yakındı. O da Eymür gibi CIA gibi, "İpekçi cinayetinde ve Papa suikastinde Bulgar parmağı var" diyenlerdendi.

Özbey de konu ile ilgili verdiği ifadesinde; Ağca'nın Bulgar Gizli Servisi'nden birileriyle görüştüğünü anlatıyordu. Özbey ifadesine şunları da ekliyordu:

"Ben gittiğimde Serdar Çelebi, Bulgar Ajan, ondan sonra Balcı sekiz kişiydik. O esnada şey geldi. Çatlı geldi. O dinlendi. Biz bu Alman servisi ile İtalyanlar arasında bir pazarlığımız olmuştu. İtalyanlar dediler ki, sizi üçüncü bir ülkede, bağlantısız bir ülkede, Oral, ben, İtalyan Hakim görüşecektik. Bize de yüklü bir para teklif ettiler.

Alman gizli servisi "Biz bu işin içine girmek istemiyoruz. Ancak aracı oluruz" dediler. Aracı oldular.

Ben o zaman Oral'a telefon etmiştim. Çatlı geldi, orada dedi ki, "Sen Oral'a telefon ettiğinde" dedi. "Oğlum banda almıştık" dedi. "Böyle böyle" dedi. "Bunlar bizi tezgâha getiriyor" dedi. Gizli servisler falan, o zaman da Gizli Servis'in Başkanı şimdiki Kinkel'di. Dışişleri Bakanı..."

Ağca, 2006 yılına geldiğimizde İpekçi cinayeti hakkında şunları söylüyordu:

"Abdi İpekçi'nin öldürülüşünün ortaya tam olarak çıkabilmesi için bazılarının gerçeği söylemesi gerekiyor. Bunların başında da Yalçın Özbey geliyor. Yalçın ve olaya adı karışan bazı kişiler gerçeği söylerse, bu olay tam olarak aydınlanır. İpekçi'yi öldüren ben değilim. Öldürüldüğünde ben orada bulunmuş olabilirim. Ama tetiği çeken ben değilim."

Çatlı gibi Fransa'ya kaçıp orada saklanan Sarp Kuray'ın, Eymür ile çok sıkı dost olduğu da ortaya çıkıyordu.

Eymür, yazdığı 1. MİT raporu'nun ardından, emekli olmak zorunda kalıyor, 1996 yılında Antalya Varsak'da Korkut Eken ile birlikte Polar adlı bir buz fabrikası kuruyordu.

Bir dönem sonra fabrika, Sarp Kuray'ın ortağı Nasrullah Ayan'ın kız kardeşine satılıyordu. Yine bu satış sırasında Eymür'ün, Kuray'ın ortakları arasında yer aldığı Trend Menkul Değerler AŞ'de yaklaşık 12 milyar lirasının faizde olduğu iddia ediliyordu.

Çatlı ve Kuray görüşmesini her yana sızdıran Eymür, ardından **"Mafya ideoloji tanımaz"** gibi vecizeler yumurtluyordu.

Çatlı, Eymür ve CIA'ya alet olmuyor, ancak bunun bedelini işlemediği bir suçtan dolayı yıllarca cezaevlerinde yatarak ödüyor, bir de uyuşturucu kaçakçısı damgası yiyordu.

Şeytanın bile aklına gelmeyecek yöntemleri deneyen ancak Çatlı'dan istediği ifadeyi alamayan Eymür, bu defa başka yollara sapıyordu.

Öyle ki;

O bu uğurda bundan gayrı mafyayı, Of'lu İsmail'i kullanacaktı. Yukarıda detaylarını anlattığım gibi, Güya Of'lu İsmail kendisinin de tanıştığı Kenan isimli esmer, sakallı bir arkadaşını gösterdiği ve Kenan'ın Kızıl Tugaylar'la irtibatının bulunduğu masalını O'na anlatıyor, Ağca'yı yönlendiren ve silahı veren kişinin Kenan olduğunu söylüyordu.

Eymür bu erişilmez nadide bilgiyi aldı ya, hemen raporlaştırıyor ve raporunda sola uygun bir Kenan profili çiziyordu. Üstelik bu Bulgar ajanı Komünist Kenan, Ermeni bir kadınla yaşıyordu ve birkaç lisan da biliyordu.

Böylece CIA İstasyon Şefi Paul Henze'nin talebesi, talebeliğini göstererek hocasının ardından gidiyor, dezenformasyonda üstad (!) olduğunu kanıtlıyordu. Eymür, kaçakçı Of'lu İsmail'den Papa olayı ile ilgili bir duyum aldığını ve suikastte kullanılan silahın da Kızıl Tugaylar'a ait olduğunu söylemeye getiriyordu..."

Haa bunu kimse yemiyordu.

Zira,

Mumu yatsıya kadar bile yanmıyordu.

Olsun varsındı.

İstihbarat aleminde bunlar olağan şeylerdi.

Eymür, Çatlı'yı CIA'nın emellerine alet edememiş, ama Of'lu İsmail'in adından kimse yemese de kendince çok iyi yararlanmıştı.

O da CIA tarafından **"Henze-Sterling"** yani **saptırma, yanıltma** yöntemleriyle dillendirilen kampanyaya katılmış, **"aferin"** almıştı.

Ne yaman bir ortamdı ki;

Etrafında dönen bunca dolaba rağmen MİT, ne olanları yalanlıyor, ne de iftiraya uğrayan elemanlarına destek veriyordu.

1986 yılında Paris Mahkemesi'nde gıyabında mahkûm edilen

Çatlı, 1986 sonunda yakalanıyor ve 1988'in bitimine dek Fransız cezaevlerinde kalıyordu.

Buralarda cezasını tamamlayan Çatlı, aynı yılın sonunda İsviçre'ye gönderiliyordu.

1989 yılında eşi ile bağlantı kurarak, kendisini İsviçre hapishanelerinden kaçırmalarını, yoksa Eymür ve ekibi hakkında açıklamalarda bulunacağı haberini yaydı.

Çatlı'nın bu girişimleri meyvesini veriyor ve 21 Mart 1990 tarihinde İsviçre'de kaldığı hapishaneden kaçırılıyordu. Çatlı, Türkiye'ye getiriliyor, böylece özgür bir hayata kavuşuyordu.

24 Ocak 1997 tarihli **Akşam Gazetesi**'nde **Abdullah Çatlı**'nın hayranlarından **Nazlı Ilıcak**, onun İsviçre hapishanelerinden kaçırılışı ile ilgili şunları yazıyordu:

"İsviçre Hapishanesi'nde kalan Çatlı, 1990'da devletin yardımıyla kaçırıldı. Türkiye'ye getirildi."

Korkunç Yenge olayı

Eymür, Özal döneminde **"Korkunç Yenge"** olarak anılan, Konsolos Bilge Erol'un evine 16 Şubat 1988 gece yarısı 02.30'da baskın veriyordu.

Zaten özellikle O'nun döneminde MİT ne için vardı.

Bilge Erol'un evini basmasına neden olarak da, Erol'un, "Mehmet Eymür de Hiram Abas gibi karısıyla iki defa boşanıp evlendi" sözlerini gösteriyordu.

Yıllar önce, Beyrut Elçiliği Konsolosu Bilge Erol ile tanıştığını açıklayan Eymür, açıklamasına şöyle devam ediyordu:

"Renkli bir kişiliği olan ve Dışişlerinin "Korkunç Yengesi" ile dotluğumuz takip eden yıllarda da devam etti. Onun dostu olmak, her zaman düşmanı olmaktan daha iyiydi. Bir kez hışmına uğradım ve birbirimize girdik ama sonra ilişkilerimiz düzeldi."

Korkunç Yenge'den bahserken, Eymür'ün bu yenge ile ortak operasyonundan bahsetmemek omaz.

Eymür, Özal'a yaranmak ve böylece MİT'in başına geçmek

için her şeyi yapmış, bu uğurda MİT yasasını bile pas pas etmişti. Ne kanun tanımıştı ne de hukuk! MİT'in operasyon yapma, ifade alma yetkisi olmadığı halde Dündar Kılıç'a işkence yaparak ifadesini almıştı. Kılıç'a, yeraltı dünyasının DYP ve onun Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk ile ilgisinin olduğunu bile söyletmişti ki, dönemin Başbakan'ı Turgut Özal sevinsin, mutlu olsun!

Eymür, bu duyguya öyle önem veriyordu ki; onun sevinci ve saadetini kendi sevinç ve saadetinden ayırmıyordu.

Özallar için neler yapmamıştı, neler...

Ermenilerle bile gögüs göğüse çarpışmış, Özal ailesinin namusuna halel gelmesin diye şeyini, göğsünü bile siper etmişti.

Nasıl mı?

Şöyle:

Hatırlarsınız, Özal'ın Başbakan olduğu yıllarda Yüksel Uzel diye bir şarkıcı vardı ya!

Hah, işte o hatun!

O Yüksel Uzel, o günlerde işsiz güçsüz bir davulcu olan Asım ile Başbakan kızı Zeynep'in arasını yapmıştı.

Yapsın!

Bize ne?

Babası ile annesi düşünsün!

Zaten onlar düşünmüş, düşünmüş de biraz fazla düşünmüşler!

Şimdi ortada bir davulcu var. Beş parasız yoksul!

Bir de "Kızını dövmeyen dizini döver, kızını dövmezsen ya davulcuya kaçar ya zurnacıya" sözünü kanıtlamaya çalışan bir Başbakan kızı!

Başka?

Bir de Başbakan karısı Semra!

Sonra:

Kenarda aportta bekleyen MİT!

"Yahu MİT'in bu karmaşık aşk hikâyesinde rolü ne?" diye neden soruyorsunuz. MİT bu! Her bişeye karışır... Başbakan kızlarının uçkur sorunlarına bile!..

Ülke meseleleri?

Onları boş ver.

Semra da öyle düşünüyor ve çağırıyordu Eymür'ü! O da geliyor, yeldire yeldire el pençe divan...

Semra gürlüyor, "bak" diyor "Mehmet, bak!.. Bu davulcunun etrafında Ermeniler var. Borç içinde yüzüyor. O nedenle ailemizin içine sokulmak isteniyor. Derhal buna karşı bir tedbir alınsın."

Mehmet, "aman" diyor "efendim" diyor, kekeliyor ve ekliyor; "isteklerinizi müsteşarımıza açayım mı?"

"Aç" sözleriyle yanıtlıyor onu Semra;

"Aç!.."

Ve;

MİT'ten tarihi bir emir çıkıyordu; "Bu meseleyi halledin!"

Eymür, bir süre sonra Semra'ya koşuyor ve ona "Davulcuyu araştırdık makul biri değil. Kulağını çekelim mi?" diye soruyordu.

Semra; MİT'ten sorumlu bakan ya, MİT de Başbakan kızlarından mesul bir kurum ya!

Semra, bu kulak çekme tavsiyesi karşısında zevkleniyor ve "çekin" emrini veriyordu.

Eymür, bundan sonrasını şöyle anlatıyordu:

"Semra Hanım onaylayınca İskender'e söyledik."

Peki;

Eymür'ün "İskender" diye bahsettiği, Ankaralı ve Alevi kökenli mafya lideriydi. İskender, bu talimat karşısında ne yapıyordu?

Ne yapacak;

"Madem devlet istiyor, birbirlerini rüyalarında bile göremezler" yanıtını verip, davulcunun yakasına yapışıyordu.

"Semra kim, MİT ne? İskender neci, Mehmet Ağar ve Mehmet Eymür kim?" gibi garip garip sorular sormayın.

Burası Türkiye, kimin eli kimin cebinde, kim kime niye karışır hiç belli değil! Hiç bir zaman da belli olmadı. Siz sonuca bakın.

Sonuç;

Davulcu ile Başbakan kızı; Ağar'a, MİT'e, mafya'ya rağmen çocuk sahibi olup, ardından da evleniyorlardı.

Eymür, davulcu konusunda gösterdiği insanüstü çabalara, Özal'ın rakiplerine karşı hasmane tutumlarla aldığı ifadelere rağmen gözden düşüyordu.

MİT Adana Bölgesi'ne gönderiliyor, Devreye Hiram Abas'ı, Kenan Evren'in damadı Erkan Gürvit'i sokuyor, ancak Ankara MİT Okulu'na tayinini zoraki yaptırabiliyordu.

Bu arada; Özal'ın kızının meselesinde birlikte görev yaptığı korkunç yenge ile de, saç saça baş başa kavga ediyorlardı.

Bu sürede Özal ve ailesine de için için kinleniyor, hıncını almanın yollarını düşünüyordu...

O hıncını çıkarmanın yollarını araya dursun;

Gece yarısının sessizliği, acı bir fren sesinin ardından duyulan büyük bir gümbürtü ile bozuldu. Gıcır gıcır son model Mercedes, önündeki bir damperli kamyona bindirmişti.

3 Aralık 1985 günü meydana gelen ve ilk bakışta "basit bir kaza" gibi görünen çarpışma, aslında hiç de öyle değildi. Nitekim bu kaza, kazayı yapan Mercedes'in içindekilerin kimlikleri nedeniyle uzun süre gündemde kaldı. Kızılcahamam'daki kazayı, ertesi günü gazeteler şu başlıkla duyuruyorlardı:

"Semra Özal'ın sağ kolu kaza geçirdi."

Gazeteci ve yazar **Ender Coşkun, "Namlunun ucundaki haberler"** adlı kitabında, **"Semra Özal'ın Sekreterini niçin**

yok etmek istiyorlar" başlığı altında, şantaj için tertiplendiği her yanından belli olan garip bir kamyon kazasını şöyle anlatıyordu:

"Semra Hanım'ın o günkü sağ kolu İzmirli Sevinç Toğman'dı. Dr. İsmet Toğman'ın kızı olan Sevinç, Özel Türk Kolejini bitirip bir süre İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra başbakanlık konutuna özel kalem müdiresi olmuştu. Dahası Hanımefendi'nin en yakınındaki insandı. Günün büyük bölümünü Semra Hanımla geçiriyor aynı zamanda sekreterliğini yapıyordu.

Kızılcahamam'daki bu kazada Sevinç Toğman, sevgilisinin kullandığı Mercedes içinde uğradığı kazada yaralandı. Uzun süre hastanede kaldı tedavi gördü. Tedavisi sürerken de konuttan uzaklaştırılıp tasfiye edildi.

Kızılcahamam'daki kazada en çok sorulan soru, arabadaki ikinci kadının kimliğiydi. Kayıtlar, arabada Sevinç Toğman, erkek arkadaşı Selim Topaloğlu ve Topaloğlu'nun yeğeni Atilla Ergin'in olduğunu gösteriyordu. Kayıtlar böyle gösteriyordu, ama Mercedes'in altına girdiği kamyonun şoförü ısrarla yineliyordu:

"Arabada kısa boylu şişman bir kadın daha vardı!"

Sevinç Toğman kaza sonrası yaptığı açıklamada, Selim Topaloğlu ile Kızılcahamam'daki trafik noktasında buluşmayı planladıklarını anlatırken, "Ben rahibe değilim..." diyordu. Genç bir kadındı, erkek arkadaşının olması çok normaldi.

Ancak Başbakanlık Konutu'na ait bir arabayla sevgilisiyle buluşmaya gitmesi pek normal değildi!. Devletin arabası Semra Hanım'ın özel sekreterinin "Aşk Trafiği"nde kullanılmıştı!.

Kızılcahamam Kazası'nda "Arabadaki ikinci kadın kim?" sorusu uzun süre zihinleri meşgul etti, hep bu sorunun cevabı arandı. Kısa boylu şişman kadının kimliği konusunda çeşitli tezler ortaya atıldı.

Kazada saklanan sır ne olabilirdi? Bu sorunun cevabı aranırken, Hanımefendi'nin sağ kolu olan Sevinç Toğman'ın "öldü-

rülme" psikozuna girmiş olması dikkatleri çekti. Toğman, herkesten sakladığı bu sırrı, bir gün hayattaki en yakın arkadaşı, kan kardeşi, sırdaşı olan hanıma açtı. Sevinç Toğman ağlarken haykırıyordu:

"Beni öldürecekler Halide beni öldürecekler. Anlıyor musun beni öldürecekler!.."

Gerçekten de Sevinç Toğman, "Şüpheli" kazadan sonra iki kez öldürülmek istenmişti. İlkinde, bir araba Ankara çıkışında Sevinç Toğman'ın arabasına çarpıp şarampole yuvarladıktan sonra kaçmıştı.

Kuşadası yolunda da aynı şey olmuştu. Birilerinin kendilerini öldürtmek istediğini, ortadan yok olmasını isteyen kişiler olduğunu düşünmeye başlamıştı genç kadın.

Sevinç Toğman'ı ortadan yok ettirmek isteyen sır neydi? Acaba damperli kamyonun inatçı şoförü Sadullah Göker'in gördüğünü söylediği kısa boylu şişman kadının kimliğinde mi gizliydi bu sır?

Sevinç Toğman, ölüm korkusu içinde yaşamını sürdürüp üstelik bunu da kimseye anlatamamanın sıkıntısını yaşarken, çok ilginç gelişmeler oldu.

Kazayı yapan Sevinç Toğman'ın erkek arkadaşı, bu kaza nedeniyle hiç ceza almadı. Düşünebiliyor musunuz; olayda yaralı var hasar var üstelik otomobili kullanan adam alkollü ve hiçbir ceza yok. Allah korusun aynı şey benim ya da sizin başınıza gelse vay halimize!..

Dahası... Soruşturmayı yapan savcı yardımcısı Yargıtay üyeliğine terfi ettirildi. Mahkeme de lağvedildi.

Genç kadın önlem alıyor

Bunlar olurken Sevinç Toğman canını garantiye almayı düşündü. Kaza ile ilgili ayrıntıları, duyduğu kuşkuları ve herkesten sakladığı bazı şeyleri oturup kendi el yazısıyla kaleme aldığını İzmir'deki arkadaşına anlattı. Bu yazılarda amacı, Türkiye'nin

en çok satan kitabını yazıp bestseller olma ya da Pulitzer ödülünü kazanmak değildi Sevinç Toğman'ın. O canının peşindeydi. Genç kadın ölmesini çok isteyenlere karşı ancak böyle bir "sigorta" bulabilmişti. Çevresindekilere, "Bana bir şey olursa adres belli..." mesajını vermek istiyordu.

Hanımefendi'nin eski göz ağrısının kan kardeşi olan İzmirli Halide Erdem, bu arada onun en büyük sırrını verdi. Erdem'e göre, Mercedes'i kullanan ve Sevinç Toğman'ın erkek arkadaşı olarak tanıtılan adam gerçekte sevgilisi filan değildi. Çünkü Sevinç, şu sıralar yurt dışında olan ve yabancı dil üzerine master yapan bir genci deliler gibi seviyordu.

İşte böyle sevgili okurlar. Kamyon şoförü Sadullah Göker'in arabanın içindeki yaralı işadamını çıkartırken ortadan yok olduğunu söylediği kısa boylu şişman kadın, arabadaki hanım giysileri, aşk buluşmasında kullanılan resmi plakalı otomobiller, terfi eden savcılar ve dosyaya düşülen notlar...

Kızılcahamam kazasının bu büyük sırrı elbet ortaya çıkacak. Bu olayı biraz kurcaladığım için ulaşan tehditler önemli değil. Bana yaptığı açıklamadan sonra bazılarınca iyice haşlandığı hemen anlaşılan İzmirli Halide Erdem'in bakışlarındaki korku, Sevinç Toğman'ın bu kazadan sonra iki kez öldürülmek istenmesi, bu dosyaya açılıp bakılmasının kesinlikle yasaklanması çok ilgi çekici şeyler. Ama gerçek bir gün mutlaka ortaya çıkacak. Sahi arabadaki o şişman kısa boylu kadın kim?"

MİT ve Kamyon kazaları

Tarih,

4 Temmuz 1984!

Yer:

MİT Ankara binasında bulunan sorgu odası... Bir köşede Behçet Cantürk oturuyor, bir köşede Mehmet Eymür soruyor:

"Sen bir de Kıbrıs'a eroin gönderiyor musun?"

Behçet Cantürk cevaplıyor:

"Kıbrıs'ta Mehmet Gözen bu iş için görevlendirilmiştir. Rauf Denktaş'ın oğlu Raif ile birlikte iş yapıyorlar..."

Video kayıt cihazı çalışıyor. Eymür'ün yönlendirmesinde Cantürk şakıyordu:

"Raif Denktaş İngiltere'ye eroin sevk ediyormuş. Biz Kıbrıs'a üç seferde 15 kilo eroin gönderdik. Bu işten 36 milyon kazandım..."

6 Aralık 1985'te Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 4 No'lu Mahkemesi'nde Behçet Cantürk'ün yargılaması yapılıyordu. Yargılama esnasında duruşma salonuna video konuluyor, videoda Behçet Cantürk'ün MİT'te verdiği ifade gösteriliyordu. MİT Kanunu'na göre ifade alma yetkisi olmayan MİT, dolayısıyla Mehmet Eymür, Cantürk ve avukatlarının beyanlarına göre işkence altında ifade almış, ardından kurduğu düzenekle bu ifadeleri yeniden kaydettirmişti. Şimdi ise mahkeme salonunda basın mensuplarının önünde bu kayıtları izlettiriyor, aklınca bir yerleri daha açık bir deyişle KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ı tehdit ediyordu.

Öyle ya,

Yasa açık, ifade alma yetkisi yok.

Eymür; üstelik dava dışı kaydı, üstelik kayıtta suçlanan kişilerle ilgili hiçbir işlem yapılmadığı halde, üstelik yalan bilgilerle bu kişilerin zan altında kalması amacıyla bu kayıtları izlettiriyordu.

Gazeteciler videodan izledikleri ifadeleri haberleştirince, KKTC ile Türkiye arasında ciddi bir kriz yaşanıyordu.

Eymür, yine kendince amacına ulaşmıştı.

KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın oğlu ve aynı zamanda Cumhurbaşkanlığı Siyasi İşler Danışmanı Raif Denktaş, basın kuruluşlarına ve Ankara 4 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'ne şu açıklamayı gönderiyordu:

"Türkiye'nin bir askeri mahkemesi, ne idiği belirsiz bir kaçakçının, bir Ermeni'nin videodan ihbarlarını izliyor. Bu söylenenlere inananlar, niye KKTC Ankara Temsilciliği'ne ve TC

Lefkoşa Büyükelçiliği'ne veya KKTC Savcılığı'na ya da KKTC Polisi'ne, güvenlik güçlerine başvuruda bulunup, hakkımda araştırma istememiştir?.."

Raif Denktaş, açıklamalarında adeta isyan ediyordu:

"Niye bir askeri mahkeme, yarın Rum-Yunan propaganda mekanizması tarafından, KKTC aleyhine kullanılabilecek bir konuyu, mesnet arayıp bulmadan, basına izlettirmekte bir sakınca görmemiştir?..

İfadeleri alanların, basına servis edenlerin kimler olduğu TC ilgili makamları tarafından iyice incelenmeli ve milli kuruluşlara sızma olup olmadığına bakılmalı, Yunan gizli servisinin bu olayda ne gibi bir rolü olduğu araştırılmalıdır. Büyük bir oyun oynandığını hissediyorum..."

Kıbrıs kahramanı ve mücahidi Rauf Denktaş'ın oğlu Raif'in feryatlarını, **Yunanistan Serfice doğumlu, Mason Mazhar Eymür'ün oğlu Mehmet ellerini oğuşturarak izliyordu.**

Peki, bu oyun neden oynanmıştı.

Onu da KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş şöyle açıklıyordu:

"Raif'e sırf soyadı Denktaş olduğu için çok saldırı yapıldı. Türkiye'de bilinmeyen eller beni Rumlarla uzlaşmaya mecbur etmek için aleyhime veya Raif'in aleyhine çeşitli bilgiler sızdırdılar. Bunları MİT içinden bazı işgüzarların sızdırdığını tespit ettik. Amaç bizim zayıflayıp, anlaşmaya mecbur kalmamızdı. Bunu beni sindirmek için Türk istihbaratının bir kesimi veya bazı isimler yaptı..."

Denktaş'ın bu açıklamalarından rahatsız olan MİT içindeki malum grup, ona gözdağı vermek, Rumlar karşısında kendisini iyice çaresiz bırakmak amacıyla, MİT usulü bir araba kazası tertipliyordu.

KKTC Cumhurbaşkanı'nın oğlu Raif Denktaş, 25 Aralık 1985 tarihinde her yanı MİT kokan bir kazaya kurban gidiyordu. Raif Denktaş, Magosa-Lefkoşa karayolunda giderken bir

kamyonun arabasına çarpması sonucu, hakkındaki iftiraların yayınlanmasından 19 gün sonra can veriyordu.

Eymür'ün MİT'te sorguladığı ve Raif Denktaş'a iftira atan Ermeni asıllı Behçet Cantürk ise, döviz ve pırlanta kaçakçılığı yaptığı gerekçesiyle yargılandığı davalardan, Özal'ın yasalarda yaptığı değişiklikler sayesinde beraat ediyordu.

Ne organize çalışma ama...

KKTC Cumhurbaşkanı Denktaş, "bu gücü" MİT'teki bazı kişilerin nereden aldığını bilmediğini" söylüyordu. Ancak Özal'dan şüphelendiğini de ima ediyordu.

Zira,

Denktaş her "bağımsızlık" diye haykırdığında bugün Tayyip nasıl karalar bağlayıp dört dönüyor idiyse, dün de Özal Tayyip gibi uykularından oluyordu.

O nedenle;

Özal ailesinin uçkur sorunlarından sorumlu MİT'çiler ile ASALA ve PKK finansörü Ermeni asıllı Behçet Cantürk el ele vererek Denktaş'ı sıkıştırmak, "bağımsızlık" idealinden vazgeçirmek için, oğlu Raif'e komplo üzerine komplo kuruyorlardı.

Milletvekili oğlunun kaçırılması

Mehmet Eymür denince, bir olay daha akla geliyordu. Soner Yalçın **"Bay Pipo"** adlı kitabında, bir Milletvekili'nin Oğlu'nu Eymür'ün kaçırmasından şöyle bahsediyordu:

"Tarih 6 Kasım 1978.

Yunanistan'ın Ankara Büyükelçiliği binasının inşaatı sürüyor.

MİT, "böcek" denilen dinleme cihazlarını binaya yerleştirmek için operasyon düzenleyecek. Mehmet Eymür'ün başında olduğu Takip Şubesi de gözcülük yapacaktı.

Operasyonun güvenliğini sağlayacak personeli taşıyan iki askeri kamyon MİT merkezinden yola çıkıyor.

Ancak yolda aksilik oluyor. Özel bir otomobil en arkadaki

kamyondan yol istiyor ancak bir türlü alamıyor. Kamyon şoförü MİT görevlisi biraz acemi, önündeki kamyonu kaybedeceğinden korkuyor.

Otomobil sürekli klakson çalıyor, ilerde trafik sıkışınca tartışma başlıyor, sayıları 8–10 bulan MİT görevlileri, iki gencin üstüne çullanıyor. Gençlerden kolu alçıda olanı (CHP Milletvekili Nurettin Karsu'nun oğlu Serdar Karsu) saldırganları polis sanıp, "Bizimle uğraşacağınıza gidip katilleri yakalayın" deyince MİT'çiler duraklıyor, iki genç de fırsattan istifade olay yerinden uzaklaşıyor.

Olaya sinirlenen Mehmet Eymür gece yarısı gidip önce otomobilin sürücüsü genci evinden alıyor, sonra da Karsuların evine gidip bu genci apartman zili hoparlöründen konuşturarak aşağıya indirdiği iki kardeşten Serdar yerine abisini kaçırıyor. Ancak Eymür bu kez çetin bir cevize çatmıştır. Mücadeleci kişiliğiyle tanınan Nurettin Karsu, hızla eve dönüp kendisini uyandıran oğlunun olayı anlatması üzerine telefona sarılıp ortalığı ayağa kaldırıyor. Durumu arabadaki telsizden öğrenen ve kaçırdığı gencin milletvekili oğlu olduğunu ancak o zaman fark eden Eymür, arabayı Gölbaşı yolundan döndürerek tartaklayıp yumruklamış olduğu genç Karsu'yu evin önüne bırakıp kaçıyor.

CHP bu olaydan sonra Meclis'te MİT'in faaliyetleriyle ilgili olarak genel görüşme açılmasını talep ediyor. Başbakan Ecevit, Partililerini sakinleştirmek için, Mehmet Eymür'ün teşkilattan hemen uzaklaştırılmasını istiyor. Eymür, MİT Okulu'na "eğitim görevlisi" olarak atanıyor.

Mehmet Eymür "Ortalık yatışıncaya kadar" Amerika'ya gidiyor. Ancak CHP'liler olayın peşini bırakmıyor. "İşkenceci" MİT görevlisinin teşkilattan atılmasını istiyorlar. Bunun üzerine Mehmet Eymür MİT'ten alınarak Devlet İstatistik Enstitüsü'ne veriliyor. Tam bu sırada CHP Hükümeti düşüyor. AP azınlık Hükümeti kurulunca Mehmet Eymür tekrar MİT'e dönüyor. Yeni görev yeri Kontrespiyonaj Daire Başkanlığı emrinde, Batı Devletleri Şube Müdürlüğü'ydü. Amiri ise Hiram Abas'tı. İkili

yine buluşmuştu...

12 Mart askeri darbesinden sonra artık MİT'in kirli operasyonları arka arkaya kamuoyu tarafından öğrenilmeye başlanmıştı. Teşkilat sürekli prestij kaybediyordu Personel bulmakta bile zorluk çekiliyordu...

MİT daire başkanları özellikle Ankara'daki Mamak, Polatlı gibi askeri okullara gidip komutanlardan akıllı yedek subayların Mit'te çalışması için aracı olmalarını istiyordu. Hatta bazı askeri okullara yedek subayların askerlik bitiminde MİT'e çalışmaları için el ilanları asılıyordu."

Eymür, MİT'çilerin birçoğu gibi otoriteye kesin boyun eğiyor, onlara asla karşı gelemiyordu. Hele yükselmesi elinde olana, yani amirlerine...

Eymür, amirlerinden Bahattin Özülker'in "Ne o bıyıklar öyle, manavlara dönmüşsün" şeklindeki takılmasının ardından, hemen bi koşu gidip bıyıklarını kökünden kesiyor, tekrar bi koşu dönüp bıyıksız halini amiri olan Özülker'e gösteriyor, ondan "aferin" alıyor, sonra da aldığı bu "aferin" ile her ortamda övünüyordu.

Eymür çok şey biliyor

Sabah Gazetesi'nden Nazlı Ilıcak, 30 Kasım 2011 tarihinde Eymür'ün gözaltına alınması ve onun Özal döneminde MİT'in asli göreviymiş gibi Davulcu Asım ile Özal'ın kızının evlenmesini önlemek amacıyla yaptıkları hakkında bakın neler anlatıyordu:

"Dün gözaltına alınan Mehmet Eymür, uzun seneler (1966–1988–1994–1998) MİT'te görev yapmıştı.

1980'li yıllarda, Eymür, Özal'ın yakınıydı. **Hatta Zeynep Özal'ın davulcu Asımla evlenmesini engelleme operasyonuna bile adı karışmıştı.** O günlerde gazetelerde Asım'ın kaçırılmak istendiği haberi yansımıştı. Zeynep Hanım da **"Kraldan fazla kralcılar benim evliliğimin önünü kesmek için**

bazı girişimlerde bulundular" demişti.

Öyle ya;

Özal ailesinin uçkur sorunu nire, MİT nire...

1988'de MİT raporu denilen bir rapor piyasaya sürüldü. İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Ağar hedeflerden biriydi. MİT ile Emniyet arasındaki yetki çatışmasının böyle bir raporun kaleme alınmasında etkili olduğu anlaşılınca, MİT Müsteşarı Korgeneral Hayri Ündül ile Mehmet Eymür emekliye sevk edildiler.

1994 Şubatı'nda Tansu Çiller'in Başbakanlığı döneminde, MİT'te özel bir birim kuruldu ve Eymür, MİT Kontrterör Daire Başkanı oldu.

22 Eylül 1996'da, yine Mehmet Ağar'ı hedef alan 2. MİT raporu Aydınlık Dergisi'nde yayınlandı. Bunun da müellifinin Mehmet Eymür olduğu ileri sürüldü ki, bu iddia daha sonraları bizzat kendisi tarafından da doğrulandı. Rapor, Mehmet Ağar'ın Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı gibi isimlerle ilişkisi olduğunu iddia ediyordu.

Tansu Çiller görevden ayrıldıktan sonra MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun, Mehmet Eymür'ü görevden uzaklaştırdı.

Güvenlik birimleri daha doğrusu MİT, JİTEM ve Emniyet arasında sürekli bir yetki çatışması yaşanıyordu. Mesela Mehmet Eymür, Kontrterör Daire Başkanı iken, Yeşil (Mahmut Yıldırım) vasıtasıyla Öcalan'a yönelik operasyon yapmak istedi; O'nun kanaatine göre, bu operasyonu başka birimler sabote etti.

Alaaddin Çakıcı, Mehmet Eymür'ün hasmıydı. Refahyol devrilip Yılmaz Hükümeti'nin kurulmasından sonra kamuoyuna yansıyan bazı telefon kayıtları, Alaaddin Çakıcı'nın Pekin'deki MİT görevlisi Yavuz Ataç'ın MİT Müsteşarlığı'nda önemli bir makama getirilmesi için, ANAP'lı bakanlardan Eyüp Aşık nezdinde kulis yaptığını ele verdi.

Çakıcı Eyüp Aşık'la konuşmasında, Mesut Yılmaz'a yaptı-

ğı hizmetleri (artık o hizmet neyse???) hatırlatıyor, buna mukabil Yavuz Ataç'ı daha önemli mevkilerde görmek istediğini söylüyordu. "Gözlüklü" kod ismiyle andığı Mehmet Eymür'ün ise MİT'ten uzaklaştırmasını talep ediyordu. (Bu kayıtlar 1997 sonu–1998 başına aitti)

Nitekim yukarıda da belirttiğim gibi 1998'de Şenkal Atasagun'un MİT Müsteşarı olmasıyla, Eymür görevden alındı. Yavuz Ataç da, Müsteşar Atasagun'un himayesi altında önemli bir göreve getirildi...

Emel Sayın'dan özür diledi

Eymür kaleme aldığı birinci MİT Raporu'nda, ünlü sanatçı Emel Sayın'ın, Orgeneral Necdet Ürüğ'la birlikte olduğu iddiasında bulunmuştu.

Sayın'ın büyük tepki gösterdiği bu iddia ile ilgili olarak Eymür, 17 yıl sonra özür diledi ve dilediği af; 30 Kasım 2011 tarihli Habertürk Gazetesi'nde şöyle yer aldı:

"Kamuoyunda MİT raporu olarak isimlendirilen raporun tek yanlışı Emel Sayın Hanımefendi ile ilgili kısımdır ve ismi maalesef hatalı bir istihbarat bilgisi nedeniyle MİT raporunda yer almıştır."

Ne diyor, Eymür?

"...raporun tek yanlışı Emel Sayın Hanımefendi ile ilgili kısımdır ve ismi maalesef hatalı bir istihbarat bilgisi nedeniyle MİT raporunda yer almıştır."

Oysa

Raporun her tarafı kendi çıkarları doğrultusunda, birçok bölümü de kendisi tarafından hazırlanmıştı.

İstihbarat yatak odalarında

Mehmet Eymür, 6 Ağustos 2012 tarihinde Ergenekon Özel Mahkemesi'nde verdiği ifadesinde, doğru olmayan şeyler yazdığını itiraf ediyordu.

Eymür Mahkemede, Perinçek'in avukatı Hasan Basri Özbey'in; "Hizbullah'ı Doğu Perinçek'in yönlendirdiği" şeklindeki iddialarıyla ilgili sorusuna şu cevabı veriyordu:

"Ben arada böyle doğru olmayan şeyleri yazıyorum..."

Normal bir hukuk devletinde bu cevabı veren insanın tanıklığı kabul edilmez. Ancak; Ergenekon mahkemeleri istisna...

Eymür yatak odaları dinlemelerinden önemli istihbarat elde edildiğini söylüyor ve ifadesine şöyle devam ediyordu:

"İstihbaratta yatak odası önemlidir. Parti başkanlarını düşürebilecek bilgiler çıkabilir."

Eymür bu açıklamasıyla, adeta Deniz Baykal'ın CHP Genel Başkanlığı'ndan nasıl düşürüldüğüne, bu düşürülme olayında kimlerin parmağı olduğuna da dikkat çekiyordu.

1 Mart ile 25 Mart 1984 tarihleri arasında MİT'te sorgulanan Dündar Kılıç'a, başta Eymür olmak üzere MİT elemanları şu soruyu soruyorlardı:

"Abdi İpekçi'nin Emel Sayın'la, Semiramis Pekkan'la ilişkisi vardı. Sonra Hümeyra ile aşk yaşamaya başladı. Bunlardan haberin var mı?

Dündar Kılıç, "Acaba rüya mı görüyorum" diye bir an düşünse bile ardından cevabı veriyordu:

"Valla hiç duymadım."

MİT'çi Eymür'ün ikinci sorusu daha da ilginçti.

Hümeyra'nın kocası Fikret Hakan bu ilişkiyi öğrenmiş. Sana gelerek, Abdi İpekçi'nin öldürülmesini istemiş. Sen de emir verip öldürtmüşsün."

Dündar Kılıç, içinden "nerelere düştük" deyip "ya sabır" çekerek, MİT elemanlarını ve Eymür'ü yanıtlıyordu:

"Aman efendim, öyle şey olur mu? Kim çıkarıyor bunları!"

Tayyip'in ameliyatı sırasında yine aynı takımdan Egemen Bağış, "Emine ile Tayyip'in yatak odasında çekilmiş özel konuşma kasetleri var" demiş. "Bunlar bir derginin aramalarında ele geç-

ti" demiş. Demiş oğlu demişti.

Halbuki;

Bahsedilen derginin aramasında böyle kasetler ele geçmemişti.

O halde Egemen; ya yalan söylüyor, ya da üstü kapalı tehditler yolluyor, ya da istihbarattan servis alıyordu.

Bakın Nihat Erim Hükümeti'nin MİT'ten sorumlu Başbakan Yardımcısı Sadi Koçaş, "12 Mart Anıları" adlı kitabında MİT hakkında neler diyordu:

"MİT'in işi gücü zaten yasal görevlerini unutup, bu şekilde yasadışı ve yalan raporları hazırlamaktı."

Onu kirli parmaklarından tanıdım

Dündar Kılıç, kendisine işkence yapan Mehmet Eymür'ü sorgulamalar sırasında gözleri bağlıyken teşhis etmişti. Bakın Doğan Yurdakul "Abi" adlı kitabında, bu durumu Dündar Kılıç'ın anlatımlarından nasıl aktarıyor:

"Bir gün sorgudaydım, ayağımın dibine bir kalem düştü. Yalnız gözlerim bağlı, ayakkabılarımın burnunu görüyordum. Ayağıma bir şey süründü, dikkatle baktım iki ayağımın arasında bir kalem var. Kalemi yerden alan el ve kalın parmaklar hafızama yerleşti. Sanki kömür karıştırmış gibi, tırnaklarının içi simsiyah. İşte o günden sonra çok korktum.

Bu insana benzeyen bir canavar. Bu beni burada öldürebilir dedim. Bu elin ve parmakların sahibini sonradan tanıdım, gözlerim açıldıktan sonra tabii. Mehmet Eymür'ün parmaklarıydı. Gözlerim açılınca güya işkenceyi yapan o değilmiş şeklinde hareketler, konuşmalar yapıyordu. Ama ben onu hem parmaklarından hem de sesinden tanıdım..."

Ahu Tuğba ile Oya Aydoğan gözaltında

18 Haziran 1984 tarihinde Süleyman Demirel'in yeğeni Yahya'nın ortağı Behçet Cantürk ile ilişkisi olduğu nedeniyle Ahu

Tuğba ile arkadaşı Oya Aydoğan, İstanbul'da gözaltına alınıyorlardı.

Gözaltına alınan Tuğba ve Aydoğan Ankara'ya getiriliyor ve Kaçakçılık İstihbarat Dairesi Başkanlığı'nda Atilla Aytek tarafından sorgulanıyorlardı.

Alınan ifadelerin ardından Aydoğan ve Tuğba serbest bırakılıyor, ancak bu defa Atilla Aytek hakkında, Tuğba ve Aydoğan ile ilişki kurmaktan soruşturma açılıyordu.

Eymür'ün hazırladığı ünü kendinden menkul MİT raporunda; Emniyet'in yeraltı dünyasındaki hakimiyetini sağlayan İstanbul'daki isimlerin ellerini kollarını bağlamak amacıyla, belaltı dahil her türlü vurmanın izleri yer alıyordu.

Ancak, olayın en ilginç yanı; Eymür'ün ve ekibinin hazırladığı bu rapora basın kuruluşlarının el sürmemesiydi.

Genel Yayın Yönetmenliği'ni **Doğu Perinçek**'in yaptığı **"2000'e Doğru"** Dergisi, **Eymür**'ün MİT raporunu yayınlıyordu.

O günlerde Mustafa Sarıgül ile evleneceği dedikoduları alıp başını giden Hülya Süer ile Mehmet Eymür'ün bir gece kulübünden sarmaş dolaş çıkarken fotoğrafları çekiliyordu. Ne garipti ki; çekilen fotoğraflar daha gün doğmadan Mehmet Ağar'a ulaştırılıyordu.

Bu olayın ardından, Eymür de Ağar'ı hazırladığı MİT raporunda başrole taşıyordu.

Nasıl mı?

İşte böyle:

"Ünal Erkan başkanlığındaki İstanbul Emniyet Müdürlüğü üst düzey kadrosu İstanbul'daki yeraltı dünyası ile yakın ilişki içindedir.

Bu ilişkinin en büyük koordinatörü Emekli Cinayet masası Şefi Ahmet Ateşli ve Müdür Yardımcısı Mehmet Ağar'dır.

Emniyet Müdür Yardımcısı Mehmet Ağar, Süleymancı Meh-

met Kaçar'ın koordinatörlük yaptığı ve merkezi Ümraniye'de olan ve 160 TIR'a sahip **"Aslan TIR"** adlı şirketin sahipleri İbrahim Aslan ve Mahmut Şahin'le yakın temas halinde olup, bu şahıslara gizli kalması icap eden soruşturma ve tahkikatlarla ilgili bilgi vermektedir. İbrahim Aslan, Malatya Valisi'nin şöförüyken uyuşturucu ve silah ticareti yapmıştır.

Yeraltı dünyasını, Ankara'daki üst düzey bürokratlara da Mehmet Ağar empoze etmekte ve Turan Çevik, Fevzi Öz, Necdet Ulucan gibi ünlü isimleri üst düzey bürokratlara ve hatta bakanlara tanıştırarak bağlantılarını sağlamlaştırmakta, faaliyetlerini legalize etmektedir.

Mehmet Ağar, Nihat Camadan, İsmail Taşkafa, Ziver Öktem ve Necati Altuntaş'ın gayrı meşru paraları Mehmet Ağar'ın dayısı Yılmaz Akçadağ ve ortağı Ekrem Gocay'a verilmekte, bu şahıslar da paraları büyük iş adamlarına vererek faiz almaktadır.

Mehmet Ağar'a ait 18 adet ev ve arsa tapusu dayısı Yılmaz Akçadağ'ın boşanmış olan eşi Şükran Akçadağ'ın üzerinedir. Dayısının eski eşi bu tapuların üzerinde gözükmesinden rahatsızdır."

Yeraltı dünyasında her türlü ilişki karmaşık ve sadece çıkara dayanmaktaydı. O günlerde; **Behçet Cantürk**, **Turan Çevik**'ten ayrılan **Nazan Şoray**'ı anında himayesine alıyor, **Bülent Ersoy** da **Behçet Cantürk**'ün kankası olarak arz-ı endam eyliyordu.

Peki,

Bugün;

Ağar'ın Tayyip ile konuşmasını ve konuşmada Tayyip'in Ağar'a ANAP'ı yok etmesi için 60 milyon vermesi ile ilgili görüşmeleri, Ergenekon davası klasörlerine kim koydurdu?

Sahi Kim?

Bilmiyor musunuz?

O halde Zekeriya Öz'ün meşhur olan konuşmasını hatırlayalım:

"MİT kulağıma üfler ben yaparım."

Peki; Eymür ne diyor? Verdiği bilgilerde(!)

"Benim Ergenekon savcısını yönlendirdiğim söyleniyor, bu doğru değildir."

Eymür'ün bu söylemine verilecek cevap:

Sadece;

"Hadi canım sen de" olacaktır.

Uçan tabut ve tehditler

Mehmet Eymür'ün MİT'in önemli adamı olduğu günlerde, Mustafa Sarıgül ile evleneceği dedikoduları alıp başını giden Hülya Süer ile bir gece kulübünden sarmaş dolaş çıkarken çekilen fotoğraflarının, Mehmet Ağar'ın önüne geldiğinden bahsettim.

Sarıgül, Eymür ile sarmaş dolaş fotoğrafları çekilen şarkıcı Hülya Süer ile bir dönem birlikte yaşamıştı.

Sarıgül, Duygu Asena'yla 1989 yılında yaptığı ve **"Hülya Süer ile evlenmeyeceğim"** başlıklı söyleşide ilişkisini inkâr ederek, Süer'in kalbini kırıyordu. Süer de Sarıgül'le dokuz aydır bir ilişkileri olduğunu belirtiyor, ondan evlenme teklifi aldığını açıklıyor ve şöhret dünyasının şanlı klişelerinden biriyle cevap veriyordu:

"Bu beyefendi ile şu anda ilişkim yok. Fakat görüyorum ki, hep gündeme benim ismimle, benim olayımla geliyor."

Eymür'ün hazırladığı MİT raporunda **Mustafa Sarıgül**, adı MİT ve TBMM Susurluk Komisyonu raporlarında geçen **Ahmet Vefa Küçük** ile ortaklıkları nedeniyle de geçiyordu.

Sarıgül'ün, Türk Amerikan İşadamları Derneği Başkanlığı yapan Zeynel Abidin Erdem ile de çok sıkı fıkı dostlukları vardı.

Zeynel Abidin Erdem ve kardeşi **Zihni Erdem**, parasını çok kârlı işlerle değerlendirmesini bilen işadamlarımızdan (!)

Korkmaz Yiğit ile birlikte İstanbul Boğazı'ndaki Faysal Korusu'nu on milyon dolara Suudi Arabistan'ın Kraliyet ailesi olan **Faysal'**lardan satın alıyordu. **Erdem kardeşlerin**; o günün rakamları ile tanesi birkaç milyon dolara satılması planlanan villaların oluşturduğu ve **"Yeşil Vadi Projesi"** olarak adlandırılan projedeki hisseleri kelle başına yüzde ikibuçuktu.

Asıl pay; **Kemal Gülman** ile ortaklıkta bulunan **Korkmaz Yiğit**'teydi. Korkmaz Yiğit bu projede mali desteği **Nesim Malki**'den alıyordu.

Korkmaz Yiğit; 12 Kasım 1998 tarihinde İstanbul Emniyet'i Organize Suçlar Şubesi'ne verdiği ifadesinde, **Kemal Gülman**'ın bu projedeki hissesinin yüzde yirmi beş olduğunu da söylüyordu.

Korkmaz Yiğit'in arkasında, Yahudi sermayesi ve kumarhaneciler kralı Suudi Özkan'ın olduğu söylentileri de ayyuka çıkıyordu.

Peki;

Kumarhaneciler kralı **Suudi Özkan**'ın **İstanbul Princess Otel'**de büro verdiği sağ kolu kimdi?

El cevap:

MİT Kontrterör Dairesi Sabık Başkanı Mehmet Eymür!

Zaten, MİT ne için vardı?

Tayyip Erdoğan'a yakınlığı ile bilinen işadamlarından **Zeynel Abidin Erdem**'i Sudan Devlet Başkanı **El Beşir** kapıda karşılamış. 6 Aralık 2009 tarihli Zaman Gazetesi'nin **"Pazar Aktüel"** ekinde yer alan bilgilere göre, 10 yıldır Sudan'ın Fahri Başkonsolosu olan Erdem'in, Sudan'da **"Ersu"** adıyla faaliyet gösteren bir şirketi bulunuyordu. Sudan Başkanı El-Beşir, Abidin'e bir de liyakat nişanı vermişti.

2006 yılı Mart ayında Sudan'ı ziyaret eden **Tayyip Erdoğan**, terör örgütü lideri ve silah kaçakçısı **Dr. Fatih El Hassanein** ile gizlice görüşüyordu.

Her fırsatta peygamber soyundan geldiği yalanına sarılan Suud Kralı Fahd'ın ve İspanya Kralı'nın paralarını da çalıştıran, Yahudilerle birçok vakıfta üye olan Süryani kökenli Mason işadamı, Tayyip Erdoğan'ı Sudan'da Üsame bin Ladin ile buluşturuyordu. Tayyip sevdalısı Süryani işadamı sürekli olarak çevresine, **"biz peygamber soyundan gelen bir aileyiz"** diyordu.

Zeynel Abidin Erdem, bir dönem Turgut Özal'a yakındı. **Türk Amerikan İşadamları Derneği** Başkanlığı'nda bulundu. **"Uçan Tabut"** olarak tanımlanan **CASA** uçaklarını Türkiye'ye getirdi.

AKP kurulduktan sonra Tayyip'in en yakınındaki isimlerden biri oldu. Dün Tayyip'e eleştiriler yağdıran, adeta söven bugün ise her an Tayyip'i öven, Fetullah'a methiyeler düzen **Mahmut Övür**, Sabah Gazetesi'nde 21.3.2009 tarihinde **Tayyip** ile **Emine**'nin bazı işadamları ve özellikle **Zeynel Abidin Erdem**'in katıldığı yemek ile ilgili olarak şunları yazıyordu:

"İstanbul Conrad Otel'de AKP'nin Beşiktaş Belediye Başkan Adayı **Sibel Çarmıklı**; **"Beşiktaş Buluşmaları"** adıyla bir yemek düzenledi.

Yemeğin özel konukları; **Başbakan Erdoğan** ve eşi **Emine Erdoğan**'dı. İstanbul Beşiktaş'ın iş, sanat ve spor dünyasının ünlü isimleri; **Serdar Bilgili**, **Yıldırım Demirören**, işadamı **Zeynel Abidin Erdem**, **Erdal Aksoy**, **Kaya Çilingiroğlu**, **Hüsnü Güreli** de konuklar arasındaydı."

Dönemin Meclis Başkanı Bülent Arınç, Zeynel Abidin Erdem'e TBMM üstün hizmet ödülü veriyor ve ödülü verirken O'nu kendince elleri öpülecek insanlar arasında niteleyerek, başköşeye oturtuyordu.

Sibel Çarmıklı'nın yemekleri ünlüydü. Yine bir Restaurant'ta Karargâh Evleri soruşturmasında ve Kayseri'de F Tipi yapılanmanın planlarını bozan Hâkim Albay Zeki Üçok'la yemek yemesi Emniyetin kulağına gitti. Eylül 2009'daki bu yemeğin ardından Üçok ile Çarmıklı arasında Sarıyer'de üçüncü köprü güzergâhındaki çok değerli bir arazinin satışı için pazarlık

yapıldığı iddiasıyla Çarmıklı, Üçok ve Çarmıklı'nın oğlu gözaltına alındı. Gazetelere, polisin çok önemli olaylarda başvurduğu mekân görüntüleme ve dinleme aracı olan **"Observer"** tekniği ile bu durumun belgelendiği balonu uçuruldu.

Olayın sonucunda Fetullahçıların hedefindeki Albay Üçok tutuklandı, Çarmıklı ve Oğlu serbest bırakıldı.

AKP'nin sosyetik adayı **Sibel Çarmıklı**, **Emine Erdoğan** ile de son derece samimi görüşüyor, beraberce fotoğraflar çektiriyorlardı.

Ne hikmetse böyle bir arazi yolsuzluğunda Sibel Çarmıklı'nın yanındakilere ciddi hiçbir şey sorulmadı, sadece olayla hiçbir ilgisi olamayacak Albay tutuklandı.

Öz ve Söz konusunda nutuklar çeken **Yaşar Büyükanıt**, Tayyip'le Dolmabahçe buluşmasının ardından, Öz ve Söz konusunda oldukça ilginç tavırlar sergilemeye başlıyordu. Bunların en dikkat çekenlerinden biri; bir gün önce sırtını döndüğü Abdullah Gül'e, bu davranışının üzerinden daha 24 saat bile geçmeden cephe selamı vermesiydi.

Veriyordu da bir şey mi kaybediyordu? Tayyip ve Unakıtan'ın öncülüğünde Hükümet, ülkenin yarısından fazlasının evine ekmek bile götüremediği gerçeğine rağmen, Büyükanıt'ın altına 1,5 trilyonluk son derece lüks Audi marka bir araba çekiyordu.

Tayyip'in en yakınındaki işadamlarından **Zeynel Abidin Erdem**'in yanında çalışan **Fikriye Bengü Caymaz** kimin kızı diye sorarsanız?

Cevap;

Oldukça basit!

Yaşar Büyükanıt'ın.

Zeynel Abidin'in adı Irak'tan kaçak petrol alan işadamları arasında anılmıştı. Abidin, petrol ticareti sırasında bir general ile samimi bir şekilde çekilen fotoğraflarını da kullanmıştı.

Şimdi diyeceksiniz ki kim bu general?

Bilemem ki(!)

Mustafa Sarıgül, MİT ve TBMM Susurluk Komisyonu raporlarında adı geçen **Ahmet Vefa Küçük** ile 7 Eylül 1995 tarihinde ortaklaşa **Vefa Petrol ve Turizm İşletmeleri Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi**'ni kurmuşlardı.

Sarıgül'ün ortağı ve Fenerbahçe camiasının yakından tanıdığı Küçük, yeraltı dünyası ile de yakın ilişkiler içindeydi. Küçük'ün kayınpederinin işleriyle ilgili anlaşmazlıklar ve Bağbank'ın batışı sonrasında ortaya çıkan yeni durumlar, Küçük ile mafya babası Alaattin Çakıcı'yı karşı karşıya getirmişti.

1985 yılında Vefa Küçük'ün bürosu, Eymür tarafından MİT'e kaydı yapılan Çakıcı'nın adamlarınca basılmıştı. Çakıcı o sıralar, 1980 öncesinde demir kaçakçılığına adı karışan Suat Sürmen'in haklarının koruyucusuydu. Vefa Küçük, Çakıcı'ya asıl dolandırılanın kendisi olduğunu anlatınca, Çakıcı bu kez Suat Sürmen'e karşı cephe almış, sonunda her iki taraf da parayı verince Çakıcı uzlaşmayı sağlamıştı.

Sarıgül'ün kurucusu olduğu 335027 sicil no'lu **Vefa Petrol**'ün ilginç yapısını, sadece Küçük'ün ilişkileri oluşturmuyordu. Ticaret Sicil kayıtlarında bu firmayı sıradan bir benzin istasyonu işleten benzerlerinden ayıran, bu şirketin yönetim kurulu üyeleriydi. İstanbul Kasımpaşa ve Fulya'da Shell benzin istasyonları işleten bu şirketin Yönetim Kurulu üyeleri **İslam Yakut** ve yeğeni **Erhan Yakut**, Narkotik polisinin çok yakından tanıdığı kişilerdi. İslam ve Erhan Yakut, Aralık 2002'de İstanbul Kozyatağı'nda ele geçen ve piyasa değeri 5 milyon dolar olan 255 kilo 359 gram eroinin sahibi olarak polis tarafından gözaltına alınmışlardı.

Akşam Gazetesi'nin 19 Aralık 2002 tarihli nüshasına göre, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Narkotik Şube'nin düzenlediği **"Sacayağı"** adı verilen 3 ayrı operasyonda gözaltına alınanlar arasında, Hürriyet Gazetesi yazarlarından **Ayşe Arman**'ın eski eşi **Kaşmir Bar**'ın sahibi **Zafer Yılmaz Acar** da bulunuyordu.

6 Nisan 2012 tarihli gazetelerde yer alan **"Türk Escobar'a**

1.25 milyon liraya tahliye" başlıklı yazılarda; dünyanın en büyük uyuşturucu kaçakçıları arasında gösterilen ve 14 ton uyuşturucu ile yakalanan **Nejat Daş**'ın, 2007'den beri cezasını çektiği Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden 1 milyon 250 bin lira karşılığı serbest kaldığı haberleri yer alıyordu.

Oysa;

Nejat Daş'ın tahliyesine daha 9 yıl vardı. Ancak paranın bazıları için her kapıyı açtığı gibi, cezaevi kapısı da bu uyuşturucu kaçakçısına sonuna kadar açılmıştı.

Mustafa Sarıgül ne zaman TV'lerde boy gösterse, ardından bağlantılı olan isimlere polis operasyon yapıyordu. Sarıgül gene son günlerde, sokak itleri için rehabilitasyon merkezi açacağını TV şovları ile duyuruyordu.

Hafta sonları TV'de program yapan tombul teyze Seda'nın programına güya çat kapı gelen Sarıgül, Seda'nın programında sokakta kalmış itler için rehabilitasyon merkezi açacağını söylüyor, programda her dakika it sevdasını öne çıkaran Seda, Sarıgül'ün bu müjdesi karşısında sevindirik oluyor ve çığlık çığlığa kalıyordu.

Seda, sokak itlerini her dakika dile getiriyor ama ne hikmetse sokaklarda yatan evsiz, aç, perişan çocukları unutuyor, onları görmüyordu.

Sarıgül ne zaman TV şovlarına başlasa polis de ona yakın isimlere operasyon yapıyor, ya da en azından operasyon yapıyormuş gibi gözüküyordu dedim ya, bu sözlerim boşuna değildi...

Türk Escobar'ı Nejad Daş'ın tahliyesinden üç gün önce, 3 Nisan 2012 tarihinde polis şov amaçlı bir operasyon yapıyor, bu operasyonun görüntülerini mahalli yayınlara kadar dağıtıyordu.

Polisin reklâmını yaparken **"son yedi yılın en büyük uyuşturucu operasyonu"** demeyi ihmal etmediği operasyonunda, üç kişiye ait 851 kilo eroin yakalandığı duyuruluyordu.

Polis, eroinlerin sahiplerinden birinin, İnterpol tarafından

kırmızı bültenle aranan Cumhur Yakut'un yeğeni Erhan Yakut olduğunu açıklıyordu.

Az önce de belirttiğim gibi, **İslam Yakut** ve polis tarafından son operasyonla yakalanan yeğeni **Erhan Yakut,** Mustafa Sarıgül'ün kurucusu olduğu 335027 sicil no'lu **Vefa Petrol'**ün Yönetim Kurulu Üyeleri'ydiler...

Polis, **Erhan Yakut** ve arkadaşlarına düzenlediği operasyonu saniye saniye görüntülüyor, ardından da basına dağıtıyordu.

Ülkerler

Ülkerler oldukça ilginç bir aile... Başta Fetullah Gülen hareketi olmak üzere, siyasal İslamcılara en büyük maddi yardımı yapanların başında geliyorlar. Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz, Sabri Ülker'in cenazesinde en ön saflarda yer alıyordu.

Bugün Türkiye'nin en zengin beş ailesinden biri olan Ülkerlerin aile büyüğü **"İslam"** adını alıyordu. Ülkerlerin ilk aldıkları soy ismi **"Devletler"** oluyordu. Kırım'dan Kırklareli'nin Karaahmet Köyü'ne göçüyorlar, 1911 yılında oğlu "Asım"ın dünyaya gelmesinin ardından tekrar Kırım'a dönüyorlardı.

1920 yılında ikinci çocuk "Sabri", Ülker ailesine katılıyor, Sabri dokuz yaşına geldiğinde ise tekrar Türkiye'ye dönme kararı alıyorlar ve İstanbul'a yerleşiyorlardı.

1934 Soyadı Kanunu ile **"Devletler"**i bırakıp, **"Berksan"**ı alıyorlardı. 1953 yılına geldiğimizde ise, "Berksan" soyadına veda edip **"Ülker"**de karar kılıyorlardı.

Berksan soyadı Türkçe sözlüklerde yer almıyor, bu nedenle anlamı hakkında bilgi sahibi olunamıyordu. Yalçın Küçük, "Tekelistan" adlı kitabının 256. sayfasında; "Berg" Türkçe gramere uysun diye "Berk"e çevriliyor" diyor ve şunları anlatıyordu.

"Eşkenazi Yahudilerinin dili olan **"yidip"** bir sözcük olarak, Yahudilerde en çok taşınan soyadlarından birisidir. Soğuk Savaşta Sovyet casusu oldukları gerekçesiyle idam edilen Rozenberg'leri hatırlayamayan her halde yoktur. Karı koca Yahudiydi-

ler. Sözcük; Almanca kökenlidir. Yalnız artık daha çok Yahudilere işaret etmektedir. Aile belki bu belirgin işaretten çekinerek, Berk'i bırakıp Ülker soyadını almıştır."

Ancak **"Ülker"** soyadının kaynağı da, Yahudilerin Kutsal Kitabı'nın Eyüp Kısmı'nın 9. Bab, 9. Ayetinde şöyle yer alıyordu:

"Dübbiekberi, Oriyon yıldızı ile **Ülker** burcunu ve Cenubun odalarını yaratan odur."

Yine Yahudilerin Kutsal Kitabı'nın Eyüp Kısmı'nın, 39. Bab, 31. Ayetinde de şu şekilde yer alıyordu:

"**Ülker** burcunu bağlayabilir misin? Yahut Oriyonun bağlarını çözebilir misin?"

Sabri Ülker, birçok Kırımlı gibi unlu mamüller üretimine başlamak için, isimlerini ısrarla sakladığı Yahudi Hayim Nahum ve Parasko Rokenus ile Eminönü Nohutçu Hanı'nda bir imalathaneyi satın alıyordu.

Bugüne kadar Ülker'e bağlı firmalar, ürettiği mamullerin kakao ihtiyacını, Yahudi cemaatinin önde gelen isimlerinden Rifat Hassan'ın şirketlerinden karşılıyordu.

Ambalajlama bölümü ortaklarının tamamı Ermeni **"Acemyan"** ailesiydi. Ülker grubunun Ermeni-Azeri savaşında, Ermenilere 18 ton malzeme gönderdiği ortaya çıkıyordu. Olayın öğrenilmesinin ardından Ülker grubu önce inkar furyası başlatıyor, ortaya dökülen belgeler sonucunda "Gönderdiklerimiz çikolataydı" diyorlardı.

Ülkerlerin Dan Kek'i de İsviçre kökenli ve bu şirketteki ortakları da İsviçre ve diğer ülke vatandaşları olan insanlardı. Tabii ki bunların büyük bir çoğunluğu Yahudi idi.

Fresh Cake Gıda Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'nde ortaklardan bazıları şu isimlerden oluşuyordu:

Richard Handscombe, Francis Bon, Steen Knoth Ludviqsen, Ole Havskov Jacobsen, E. Hessellund Eskildsen, Francis Cukiermann, Eric Pironneau...

Ve Kek'e ismini veren

"Dan Cake"!

Her fırsatta Müslüman olduğunu ilan eden Ülkerler'in adını verdiği, ancak teknolojisi ve ortaklarının çoğunluğu ürettiği kekler gibi yabancı olan şirketin ticaret sicilinde belirtilen iş alanları kısaca şöyleydi.

"Dan Cake teknolojisi altında kek ve İsviçre pastası imalatı başta olmak üzere gıda sanayinin her dalında un, katkı maddeleri gibi her türlü hammadde ve malzemenin ithali..."

Peki, sonra ne diyorlar? **"Ürünlerimizde katkı maddeleri yoktur."** Müslüman ve saf insanlarımız ise, ortakların büyük çoğunluğu, yapılan ithalatı, teknolojisine kadar kendinden olmayan ürünleri tüketmek zorunda kalıyordu.

İnsanlarımız Dan Kek ile kekleniyordu. Aynen kolestrolü düşürdüğü konusunda çok büyük kampanyalar düzenlenen, **Kalbim Benocol**'da olduğu gibi.

Ülker, Raisio Life Sciences Başkanı **Yahudi Jukla Lavi**, Türk Kalp Vakfı Mütevelli Heyeti ve Yönetim Kurulu Başkanı Mason Çetin Yıldırımakın ile el ele yaptıkları toplantıda;

"Türk Kalp Vakfı tarafından da desteklenen Kalbim Benecol serisi ile Ülker, doğal, keyifli ve kolay yoldan kolesterol kontrolüne olanak sağlayacaktır"

Diyordu.

Yine aynı günlerde çok büyük bir tesadüf (!) gerçekleşiyor, Ülker grubunda umum müdürlük yapmış, Murat Ülker ve ailenin diğer fertleri ile ortaklıklar kurmuş, yine Ülker ailesi ile beraber yaptıkları faaliyetler sonucunda haklarında;

"Dolandırıcılık, nitelikli dolandırıcılık, naylon fatura, sahtecilik" vb...suç iddialarını içeren müfettiş raporları düzenlenen, savcılıklarca soruşturmalar açılan Nakşibendî kökenli **Kemal Unakıtan**'ın başında bulunduğu Maliye Bakanlığı, kalp ve damar sağlığı için en hayati önem taşıyan kolesterol düşürücü ilaçların ödemelerini adeta durduruyordu.

Bakanlık kolesterol ilacı ödemesini heyet raporuna bağlıyor, hastanın ilaç kullanımı ile dengeye gelen ve düşen kolesterolünü tespit edince ödemesini ve yazılmasını önlüyordu.

Tıp ve kalp sağlığı ile en ufak bir ilgisi olan her insan bilir ki, bu ilaçlar ömür boyu alınmak zorundadır. İlaç kullanımına ara verilir verilmez kolesterol yine yükselecektir. O zaman gelsin Benecol'ler...

Ne ticaret ama!..

Ülkerler, hilafet özlemcisi olan ve Hilafet'in Türkiye'den yıkıldığını, yine Türkiye'den ayağa kalkacağını iddia eden MÜSİAD kurucusu Erol Yarar ile OMC Otomotiv Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'nde ortaklıklar kuruyorlardı.

Erol Yarar'ın babası **Ali Özdemir Yarar** TÜSİAD'ın kurucuları arasında yer alıyor ve üyelerinin tamamına yakını Mason olan İstanbul Rotary Kulübü üyesi oluyordu. Erol Yarar, Sabetayların devam ettiği Fevziye Mektepleri yani diğer adıyla Işık Lisesi'nden mezundu. Anne **Münire Yarar**, önce ABD Büyükelçiliği bünyesinde yer alan **Amerikan Haberler Merkezi**'nde çalışıyor, ardından Amerikan Kız Koleji Müdür Muavinliği'ne getiriliyordu.

Ülkerlerin en belirgin özellikleri; antikomünist görünümler altında irticai olarak nitelendirilen yayınlara ve oluşumlara destek vermeleriydi. 60'lı yıllarda **"Tohum"** dergisine verilen destekler Ilıcakların Tercüman'ı ile devam ediyor, Gülen hareketine yaptıkları katkıları ile sürüyordu.

Fetullah Gülen, Sabri Ülker için, **"Türkiye'nin Maliye Bakanlığı çok rahatlıkla ona teslim edilebilir"** diyordu. Fetullah'ı böyle konuşmaya iten olay, Sabri Ülker'in, okulları için kendisinden istenen paranın beş katını vermesiydi.

Kırım'dan Edirne'ye bir başka İplikçi

Kırım'dan Türkiye'ye gelen ailelerin birçoğu unlu mamüller üzerine işletmeler açıyordu. Bu kadar unlu mamül üreticisinin temel ihtiyaçlarından "un"u kim veya kimler karşılayacaktı? Bu

sorunun cevabı da kolayca bulunuyordu. Yanıt; Kırım'da değirmencilik yapan **"Unakıtan"** ailesi oluyordu. Un ve unlu mamüllerle başlayan Kırımlıların ticaret hayatı, bankalar ve finans kurumlarına kadar uzanıyor, milletin ve devletin kaynaklarının Ermeni ve Yahudilere pazarlanıp babalar gibi satılmasıyla sürüp gidiyordu.

Unakıtanların da göç yolunu takip eden tüm Kırımlılar gibi bir ara istasyonda durmaları gerekiyordu ki, sonradan gelecekleri İstanbul'da rahat edebilsinler... Onlar da öyle yapıyorlar, yerleşmek için Edirne'yi seçiyorlardı. Ailenin büyük bir kısmı Edirne'de uzun bir süre kalmayarak İstanbul'a göçüyor, burada değirmencilik mesleğini sürdürmeye başlıyorlar ve hemşehrilerine un sağlıyorlardı.

Mustafa ve Hidayet, Edirne'nin sülüklerinin bol olduğu rivayet edilen Süloğlu ilçesinin Domurcalı köyünde ikamet ediyor ve hayatlarını değirmencilikle kazanmaya başlıyorlardı. Taşıdıkları "Unakıtan" soyadları da "Değirmencilik" mesleklerinden geliyordu.

Mustafa ve Hidayet'in ilk çocukları **Sevgililer Günü**'nde yani **14 Şubat 1949** yılında dünyaya geliyor ve adını **"Kemal"** koyuyorlardı. 1951 yılına geldiğimizde ailenin ikinci çocuğu **Cemal** geliyor ve Cemal'i de **Sevgi** takip ediyordu.

Kemal'in doğumundan bir yıl sonra 1950 yılında aile Edirne il merkezine taşınıyordu. Selimiye Camii'nin arkasında Küçükköy adı verilen semtte oturmaya başlıyorlar, değirmenciliği bırakarak, bakkal dükkânı işletmeye başlıyorlardı. Böylece ülkemizin zenginliklerini **"Babalar gibi satmaya"** kararlı olan ekipten Kemal Unakıtan'ın ticari maharetlerinin temelleri bu bakkal dükkânında atılıyordu. Kemal de tüm Yahudi ailelerinde olduğu gibi küçük yaşta ticari sahada yer alıyordu.

Küçük Kemal kıçı yamalı pantolonu, yırtık lastik ayakkabısı, sümükleri dudağının üzerinde parmağını eme eme bakkala çalışmaya giderken, kendisine cesaret versin diye yanına kendinden iki yaş küçük kardeşi Cemal'i de alıyordu.

Kemal Unakıtan'ın anlatımlarından okumayı erken yaşta kavradığını, bu nedenle ilkokula ikinci sınıftan başladığını anlıyorduk.

Kemal'in **"Çocukluk aşkım"** dediği Ahsen'in de, ele avuca sığmaz yaramaz bir çocuk olduğu için ikinci sınıftan Yusuf Hoca İlkokulu'na kayıt olduğunu da, yine Ahsen Yenge'nin anlatımları ile muttali oluyorduk.

Olsun!

Varsın!

Arada bazı ufak tefek şeyleri de yemek lazım.

Türk maarif tarihinde ele avuca sığmayan çocukların okula ikinci sınıftan başlatıldığına dair bir başka kayıta rastlanmadığı gibi, Kemal Unakıtan'ın da 2. sınıfa yüksek zekâsına hayran olunarak alındığına dair ne bir tanık beyanına, ne de bir belgeye rastlayabiliyorduk.

Nüfus kâğıdındaki ismine göre Aysen, kendi açıklamalarına göre Ahsen Hanım, ilkokuldan sonra Edirne Ortaokulu'na devam ediyor, oradan TED'e geçiyor, nihayet Edirne Lisesi'nden mezun oluyordu.

Kemal ise ortaokuldan sonra Edirne Ticaret Lisesi'ni 1963 yılında bitiriyor, Ticaret Lisesi eğitiminin ardından Ankara Üniversitesi Ticari İlimler Akademisi'nden mezun oluyordu.

Ahsen ise Edirne Lisesi'nin ardından İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdiğini ve buradan mezun olduğunu anlatıyordu. Çocukluklarında başladığını iddia ettikleri aşkları, kendileri açıklamasa da bu ara dönemde intikaya uğruyordu.

Bizim ülkede siyasette göz önüne çıkan isimlere bakıldığında, çoğunun ortak özelliğinin; yoksulluk destanı yaşamış ailelerden gelmeleri olduğunu, tarikat, ticaret ve siyaset bağlantılarının ardından ise inanılmaz servetlere ulaştıklarını görüyorduk.

AKP içinde siyaset yapan diğerleri gibi Unakıtan'ın da çocukluğunun fakirlik içinde geçtiğinden, okul arkadaşlarından birinin açıklamalarıyla haberdar oluyorduk. Unakıtan'ın ortaokul,

lise ve üniversiteyi beraber okuduğu arkadaşı Seyit Korkmaz bu konuda şöyle konuşuyordu:

"Türkiye'de üç süper zekâ adam varsa birisi Kemal'dir. Çok zor şartlarda eğitimimizi tamamladık. Kemal hem okur hem çalışırdı. Okul döneminde hiçbir görüşün içinde değildik. Sadece eğitimimizi düşündük..."

Komünist Unakıtanlar

Şimdi burada biraz duralım. Seyit Korkmaz'ın fakirlik edebiyatına dokunmayalım, ancak **"Hiç bir görüşün içinde olmamaları"** konusu biraz karışıktı. Çünkü 1 Haziran 2003 tarihli Hürriyet Gazetesi'ne demeç veren Aysen ya da nam-ı diğer Ahsen Unakıtan; öğrencilik yıllarında hatta üniversite öğrencisi çocuklara öğretmenlik yaparken komünist olmalarını biraz yumuşatarak, **"Solcuyduk. Sol yayınlar okurduk"** şeklinde anlatıyor, ardından **"Kemal beni kaptı"** diyor ve şöyle devam ediyordu:

"İlkokulu Edirne Yusuf Hoca İlkokulu'nda Behice Hocamda okudum. O zaman mandolin çaldım. Üniversite'de piyano çalmaya başladım. Çok iyi tenis oynarım. Yağlı boya tablo da yaparım. Ayrıca bütün şiir müsabakalarında hep birinci oldum. İlkokula beş yaşımda başladım. Hemen ikinci sınıfa geçtim.

Kayıtsız olarak gittim. Müdür, babamla bayağı tartıştı. "Bu çocuk okuma biliyor, yaşını büyütün getirin, okusun" diye. İki yaş büyüttüler. Başka bir okula gittim. Aynı okulda eşim de vardı, onun durumu da aynı o da süper zeki ve bu nedenle o da ikinci sınıftan başlamış. İlkokul ikinci sınıfta tanıştık. Böylece; iki farklı okuldan gelen iki süper öğrenciydik yani..."

Ahsen Teyze'ye inanırsak, Kemal Unakıtan ve kendisi solcuydu ve sol yayınlar okuyorlardı. Unakıtan'ın arkadaşı Seyit Korkmaz'ın açıklamalarına itibar edersek, hiçbir görüşün içinde olmayıp sadece kendi eğitimlerini düşünmüşlerdi...

Hangisine inanalım diyorsanız, boş verin, biz tekrar dönelim Unakıtan'ın seyir defterine.

7 Nisan 2003 tarihli Sabah Gazetesi'nde yayınlanan Unakıtan'ın açıklamalarından öğrendiğimize göre; **"Kemal ve Ahsen ilkokulda tanışır, tanışmaz aşık olmuşlar"** zaten bu nedenle birbirlerini **"Çocukluk aşkım"** diye tanımlıyorlar.

Oysa kendi açıklamalarına göre, ilkokul ikide yani 1954 yılında sadece beş yaşındalar.

Beş yaşındaki aşka gülüp geçiyorduk. Ancak süper zekilik ise başka bir işkembeyi kübradan sallama maharetiydi. Hangi süper zekânın ürünü, küresel tefecilere dünya ortalamalarının 4–5 katı faiz ödeyerek, sıcak para girişi sağlayıp, ülke kaynaklarını peşkeş çekerek ekonomiyi, düzeltme masalı anlatmak.

Tüm değerleri; maden, banka, şans oyunları, Telekom, stratejik kurumları satarak ekonomik iyileşme sağlamak fikrine "süper zeki"lik demek, zeki insanlara hakaret demekti.

Bakın, Aysen ya da diğer adıyla Ahsen Teyze daha neler anlatıyor:

"Ele avuca sığmaz bir çocuğum. Çocuklara öğretmenlik bile yaptım. Ama bilmeyen öğrenciyi tokatlıyorum. Bana böyle anlattılar. Sonra annem öğretmenimi aradı ve bana çocuk vermemelerini söyledi. Çünkü tokatlıyorum. Çok canlı bir tipmişim. Düğün varsa hemen piste çıkıp oynarmışım.

Ortaokula Edirne'de başladım, TED'de bitirdim. Liseyi, Edirne Lisesi'nde okudum. Sonra İstanbul Hukuk Fakültesi'nde okudum. Londra'ya doktoraya gidecektim, eşim beni kaptı. O işi yapamadım."

Ahsen Yenge kendilerini adeta mitolojik bir olayın kahramanları gibi gösteriyor; övdükçe övüyordu. Ancak konuşmasının en can alıcı bölümü son kısımdı. Şimdi bu bölümlere beraberce bir göz atalım:

"Evlendiğimde eşim de bende solcuyduk. Öğrencilik döneminde bütün arkadaşlarım solcuydu. Sol yayınları çok okurdum. Sol yazarları da... Belki hocalarımın bunda etkisi vardı."

Ahsen ve Kemal, okul yıllarında komünist öğrencilerin içinde yer alıyorlardı. Ahsen komünistlik günlerini anlatırken, yumuşak geçiş olsun amacıyla **"solcuyduk, sol yayınlar okurduk"** diyordu.

Ahsen, okuduğu kitapların etkisiyle, Arjantinli olan, Küba devrimine katılan ve Bolivya'da kurşuna dizilen **Ernesto Che Guevara** hayranıydı. **"Che"** diyor, başka bir şey demiyordu. Kemal ile postanede otururken çayının içine şeker yerine **"Che"** istiyordu. Kemal, onun gözüne girmenin yolunu bulmuştu. Ahsen'in dediği gibi **"Süper zeki"** bir çocuktu ya...

Ahsen, bir gün okula gitmek için evden çıktığında gözlerine inanamadı. Başında yıldızlı beresi, sırtında parkası, ayağında postalları, hafif terlemiş sakalları ile **"Che"** karşısında kendisine gülümsüyordu.

Gerçi bu Che; ufacık boyu ve göbeğiyle adeta bir futbol topuna benziyordu ya olsun varsındı. O kadar kusur kadı **"Che"**-sinde pardon kızında da bulunurdu.

Che'ye sadece Ahsen değil, o günlerde bir çok liseli ve üniversiteli kızlar da aşıktı. O'nun posterlerini duvarlara asar, karşısında iç geçirirlerdi.

Ahsen'in gözüne girmek için sadece görüntüsünü değiştirmekle kalmayan Che Kemal, Marks, Engels ve Lenin'in hayatlarını anlatan, fikirlerini savunan kitapları elinden düşürmüyordu. Gerçi, Che'nin **"Gölgeli Otoportre"** adlı şiirini binlerce defa okumasına rağmen hiçbir şey anlamıyordu ya, olsun varsındı.

Kemal, Che'nin hayat hikâyesini işleyen kitaplardan onun doktor ve ekonomist olduğunu öğreniyordu. Doktor olmayı gözüne kestiremiyor, ama ekonomi okuma kararı vererek, Che gibi ekonomist olma yoluna düşüyordu. Kemal'in bu davranışı Ahsen'in bir kere daha sevindirik olmasına yetiyordu. Kemal, Che'nin toparlağı gibi görünse de, artık Ahsen'in gözünde **"Che"**nin **"Kel"** haliydi...

Ernesto Che Guevara, Küba'da gerçekleştirilen devrimin Kongo'da da yapılması için Afrika yolunu tutuyor, ancak umdu-

ğunu bulamıyordu. Kongo'nun ardından Bolivya'ya geçen Che, burada; devrimin sadece işçi sınıfı ile değil, köylülerin de saflarına katılmalarıyla daha kapsamlı olarak yapılacağını söylüyordu.

Che'nin kötü bir kopyası olan Unakıtan bu fikirleri okuyup, köye varıyor ve köylülerine **"hadi devrime"** deyince bir araba sopa yiyordu.

Yediği dayağın ardından her tarafının morarıp acı içinde sızlanmaları sonucunda yardımına gelen Nakşibendî tarikatı üyesinin, **"Muhterem, Das Kapitali bırak, Bas Kapitale bak, Bas Kapital'e!.. Ancak böyle rahat bir yaşama ve servete kavuşursun"** şeklinde telkinlerinin ardından, bir koşu İskenderpaşa Camii'ne varıyordu.

Vardığı yerde M. Zahit Kotku ile tanışıyor, bir an uzun sakalları ile Kotku'yu **"Marks"** zannediyorsa da kendini çabuk toparlıyor, parka ve botları ile yıldızlı beresini çıkarıp eline tespihi alıyor, cübbesini giyiyor, kafasına takke, ayağına lastiklerini geçirerek Sakallı Marks'ın Das Kapitalinden, Sakallı Kotku'nun Bas Kapitaline transfer oluyordu.

Sakallı Marks'ın Das Kapitalinden, Sakallı Kotku'nun Bas Kapitaline transfer olan bir tek Unakıtan mıydı?

Olur, mu hiç?

Onları da diğer çalışmalarda anlatalım...

Ve

Devam edelim taze Müslüman Kemal'e;

Kemal, Ahsen'i de ikna ediyor, Yeşil'in kutsallığını, doların da yeşil olduğunu, üzerinde **"Biz tanrıya inanırız"** yazılı bölümleri gösteriyordu. Ahsen de **"Çok zeki(!)"** olduğu için çabuk uyum sağlıyor, türban takıp, Amerikan bayraklı tişörtler giymeye başlıyordu.

Kemal, ne iyi ettiklerini düşünüyordu. Ona göre Che'nin beresinde tek yıldız varken, Amerikan bayrağında bir sürü vardı. Üstelik Che, köylülerin şikâyeti sonucu kurşuna dizilmişken, kendisi eşek sudan gelene kadar yediği dayakla paçayı ucuz kur-

tarmıştı.

Her ne kadar Ahsen'in, Kemal'in kel kafasına yapışıp **"Che'm benim"** diye sarıldığı günlerin gecelerinde; Guevara gibi kurşuna dizildiğini rüyalarında görüp, **"Selamun Kavle, Selamun kavle, Anacuğum imdat"** şeklinde bağırarak kan-ter içinde çığlık çığlığa uyanıyorsa da, çok çabuk kendini toparlıyordu.

CIA'cı yazarlar

Kırım'dan göçenleri gözdeleştiren CIA'cı şeflerin en önemli özellikleri ise, kitap yazarlığına soyunmalarıydı.

1968-1973 yılları arasında CIA'nın Türkiye Masası Şeflerinden olan ve Papa'ya suikast düzenlendiği tarihte Roma'da görevli olan Duane Clarridge, 1979 yılında da CIA'nın Avrupa Başkan Yardımcılığı görevinde bulunuyordu.

Duane Clarridge, CIA ajanlığı günlerini; **"Bütün Mevsimlerin Casusu"** adlı kitabında anlatıyordu.

CIA şefliğinden yazar kontenjanına geçenlerden bir diğeri de, **Fetullah Gülen**'in yakın dostu **Graham Fuller**'di.

Graham Fuller; CIA'nın Ulusal İstihbarat Konseyi eski Başkan Yardımcısı, CIA Ortadoğu ve Türkiye Masası Şefi'ydi.

Graham Fuller; Şubat 2008 tarihli Foreign Policy Dergisi için kaleme aldığı makalesinde açıkça İslam düşmanlığı yapıyordu.

Fuller, derginin kapak konusu olan yazısında, "İslam; intihar saldırıları, araba bombalamaları, direnişler, saldırılar, fetvalar, cihat, gerilla taktiği, tehditkâr videolar ve 11 Eylül gibi uluslar arası sorunların arkasındaki neden gibi görünüyor" diyordu.

Gelin Fetullah'ın can dostu ve kefili Graham Fuller'e bir daha soralım:

"Bütün terörist eylem ve saldırıların arkasındaki nedenin kaynağı neymiş?"

El cevap:

"İslam!"

Yine CIA Türkiye Masası Şefleri'nden Claire Sterling de CIA'cı yazarlar kervanından bir isimdi. O da diğer meslektaşları gibi CIA'nın adının karıştığı cinayetleri, terör olaylarını ve diğer yasa dışı eylemleri başkalarının üzerine yıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve bir de bu arada yazdıklarına kitap denilebilirse, o yöntemle de yanıltma ve saptırma olaylarına giriyordu:

Claire Sterling, "The Terör Network" adlı bir kitap yazmış, ardından çeşitli dergi ve gazetelere de demeçler vermişti.

Ağca'nın Papa'yı vurma olayında Ağca'nın yardım aldığını söylediği Abuzer Uğurlu'yu **Readers Digest Dergisi**'nde işaret ederek, **"İşte Bulgar bağlantısı"** diyordu.

Oysa, Abuzer Uğurlu, CIA ile iç içe olan Mehmet Eymür'le sıkı fıkıydı.

Gelin, Mumcu'nun, "Papa Mafya Ağca" adlı kitabından CIA Ajanı **Claire Sterling**'in saptırmalarına bir göz atalım.

"Papa'ya karşı düzenlenen suikast girişiminde **"tek başına"** olduğunu ileri süren Ağca, 1981 Aralık ayında iki İtalyan gizli güvenlik görevlisi ile görüştükten sonra Roma'da görevli üç Bulgar'ın adını ortaya atacaktı. Ağca bu Bulgarlardan önce iki Türk kaçakçısından söz etmişti.

Bunlardan biri Bekir Çelenk, öbürü de Abuzer Uğurlu'ydu. Bulgaristan üzerinden kaçak mal getiren, dolayısıyla, Bulgar şirketleri ile içli dışlı olan bu iki kaçakçının adları Ağca tarafından ifade edilince işin varacağı nokta da belli olmuştu.

"The Teror Network" adlı yapıtı ile tanınan **Claire Sterling, Reader's Digest** dergisinde Abuzer Uğurlu adı nedeniyle, **"Bulgar bağlantısı"** tezini ortaya atıyor, bu tezi daha sonra Amerikan NBC televizyonunca yapılan **"The Man Who Shot The Pope"** adlı programı ile pekiştirmeye çalışıyordu. Ünlü televizyon spikeri **Marvin Kalb** tarafından sunulan program; Papa suikastını doğrudan doğruya KGB'ye bağlıyordu.

ABD eski devlet başkanlarından **Carter**'in güvenlik danışmanlarından ve yine **CIA İstasyon Şeflerinden Paul Henze**

de aynı görüşleri savunmaktaydı. Henze **"The Chistian Science Monilter"**de yayınlanan yazılarında bu görüşleri ve teorileri geliştirirken öte yandan da 5 Ocak 1983 günü Amerika'da yayınlanan **"The Maune 11/Lehrer Peport"** adlı televizyon programında eski CIA uzmanlarından **Harry Gamlan** eski güvenlik danışmanlarından **Barry Carter** ile birlikte Papa olayındaki **"Bulgar bağlantısını"** vurgulamaya çalışıyordu.

Paul Henze'nin Türkiye'de uzun yıllar CIA görevlisi olarak çalıştığı bizlerce bilinmekteydi. Henze'nin CIA bağlantısı Amerikan Los Angeles Time gazetesinde **Robert C.Toth** tarafından da ayrıca açıklanmış bulunuyordu. CIA'da görev yapmıştı, Amerikan yazarlarının işlediği **"Bulgar bağlantısı ve KGB"** teorisi, Sovyet resmi yayın organı **Pravda** tarafından da sert biçimde yanıtlanmaktaydı. Pravda da CIA ve Amerikan hükümetini bu konuda **"teori üretmekle"** suçlamaktaydı.

Pravda haksız sayılmazdı. Zira, Amerikan Hükümeti ve CIA, çıkarları doğrultusunda ve işlediği suçları örtmede dün de komplo üretiyordu bu günde...

CIA ve KGB'nin Ağca konusu üzerindeki etki, katkı ve istihbarat çalışmaları soruşturmanın geleceğini etkileyeceğe benzemekteydi. Sovyetler Birliği ile Birleşik Amerika arasındaki siyasal ve ideolojik çekişme, Ağca olayına kadar yansımıştı.

Amerikan kaynakları, Papa suikastini doğrudan doğruya KGB'ye bağlıyorlardı. NBC program yapımcısı Marvin Kalb, Papa'nın yakın çevresine yollama yaparak "Papa John Paul'ün de suikastte Sovyet parmağı olduğuna inandığını" söylemekteydi. Teori şu çerçeveye oturtturulmaktaydı: Sovyetlerin o tarihteki lideri Andropov, KGB'nin eski şefidir. Bulgar gizli istihbarat örgütleri, KGB'nin emrindedir. Bekir Çelenk ve Abuzer uğurlu gibi kaçakçılar, Bulgar gizli servisi ile beraber çalışmaktadır. KGB, Polonya'da rejime karşı baş kaldıran Dayanışma Sendikasına ağır bir darbe vurmak için bu hareketin gerçek lideri olan Papa'yı öldürmeye karar vermiştir.

Unione İtaliane Del Lavora adlı işçi sendikasının dış ilişkileri

yöneticisi Luigi Scriccilo'nun "Bulgar hesabına çalıştığını" itiraf etmesi, bu teorileri daha da güçlendirmekteydi.

Batılı gazeteler, bu bilgilerle de yetinmemişlerdi. Suikast girişimi sırasında Bulgar gizli servislerinde görevli bulunan Jorden Mantarav'un bu konudaki görüşlerine yer veren Amerikan gazeteleri, olayın tamamen bir KGB planı olduğu kanısına ulaşmaktaydılar. Batı basını, bu teoriye iyice inanmıştı.

Paul Henze'nin bir başka yazısından öğrendiğimize göre Sovyet yayın organları Ağca konusundaki "Amerikan kan teorilerine" şiddetle karşı çıkmışlardı. Henze bu yazısında Pravda ve İzvestia adlı yayın organlarının, Papa aleyhine yaptıkları yayınlara da değinmektedir. Henze Sovyet yayın organlarının suikast haberini çok çabuk biçimde yansıttıklarına dikkati çektikten sonra, aynı yayın organlarının Ağca'yı "neo-faşistlikle" suçladıklarını aktarmaktadır. Henze Sovyet yayın organlarının "Ağca'yı Nazilere veya CIA'ya bağlayan yanlış bilgi verme girişimleri" olduğunu da ileri sürmektedir.

Bu görüşlere şaşılacak ölçüde benzeyen bir başka görüş de Papa'ya suikast girişimi nedeniyle tutuklanan Avrupa Demokratik Ülkücü Dernekleri Başkanı **Musa Serdar Çelebi**'nin kısaca **"Türk Federasyonu"** olarak bilinen örgütü tarafından Frankfurt'ta çıkarılan yayın organında savunulmaktadır. MHP yöneticileri tutuklandıktan ve partinin resmi yayın organı Sıkıyönetim yetkililerince kapatıldıktan sonra bu doğrultuda yayınlara başlayan dergiler, Ağca olayını, KGB'ye bağlamaya çalışmışlardı...

Antonov-Ağca ilişkisine gelmeden önce bunları özetlemekteki amacımız herhalde anlaşılıyor. Bu gibi olaylarda, gerçek olmayanı, kesin olan ile kesinleştirilmeyen ilişkileri birbirine karıştırmanın çok büyük sakıncaları bulunmaktadır. Her iki gizli güvenlik örgütü, bu konuda karşıt görüşleri savunarak, dünya kamuoyunu kendi siyasal doğrultularında koşullandırmak istemektedirler.

Bulgaristan'ın her türlü kaçakçılık olayına bulaşması, Amerikan görüşlerinin yaygınlık kazanmasına yol açmaktaydı. Ameri-

kan kaynaklı teoriler, **Bekir Çelenk** ve **Abuzer Uğurlu** adlarını kolayca **"Bulgaristan'ın suikasttaki sorumluluğu"** noktasına ulaştırıyorlardı. Geçekte de Abuzer Uğurlu ve Bekir Çelenk adlarından Bulgar Şirketlerine sıçrama olanağı vardı. Çünkü bu iki Türk kaçakçısının özellikle Bulgar Kitex şirketi ile yakın ilişkileri bulunmaktaydı. Bir Marksist-Leninist ülkede, bir devlet şirketinin devletten ayrı, bağımsız olarak çalışması düşünülemeyeceğine göre, kaçakçılık olaylarında Bulgar Polisinin, en azından hoşgörüsü söz konusu olmaktaydı. Ağca'nın, Sofya'da kendisine sahte pasaport sağladığını söylediği **Ömer Mersan**'ın Münih'te bulunan **Vardar Export-İmport** şirketinde çalışması ve bu şirketlerin, **Abuzer Uğurlu** ile ortak olarak kaçakçılık yapmaları, **Ağca**'nın itiraflarını doğrulayıcı bilgiler olarak kabul edilmekteydi.

M.Ali Ağca'nın Sofya'da, Bulgar yetkilileri ile tanıştırılmış olması bir olasılık değil miydi? Bulgar resmi yetkilileri ile içlidışlı olduğu anlaşılan Bekir Çelenk'in Ağca'yı –ister kendi adıyla tanımış olsun, ister başka adla- bu Bulgar yetkilileri ile tanıştırmış olması, akla uygun gelen bir olasılıktır. Roma sorgu yargıcı Dr. Martella'nın hareket noktası da budur. Ağca'nın Dr. Martella'ya yaptığı itiraflarda, önce Bulgar bağlantılı Türk kaçakçıları, Bekir Çelenk ve Abuzer Uğurlu'nun adlarının geçmesi sonra da yine Ağca tarafından üç Bulgarın adlarının verilmesi, Amerikan kaynaklı görüşleri güçlendirmekteydi. Bulgarların, her türlü kaçakçılık olaylarında yer almış olmaları konusunda en küçük bir kuşku yoktu. Bulgaristan, devlet olarak, resmi şirketleri aracılığı ile başta silah kaçakçılığı olmak üzere her türlü kaçakçılığın içindeydi. Bu yüzden kaçakçılarla, Bulgar yetkililerinin tanışmaları doğaldı.

Ağca'nın basına sızan ifadeleri, bu çerçeve içinde anlam kazanmaktaydı. Ağca Papa suikastı için Sofya'dayken seçildiğini, Türk kaçakçısı Bekir Çelenk'in kendisine, bu suikast için üç milyon mark vermeyi önerdiğini kendisinin de bu öneriyi kabul ettiğini söylemektedir. Ağca, Sofya'da kaldığı günlerde bazı Bulgar yetkilileri ile tanıştığını da bu arada itiraf etmektedir. Ağca'nın

bütün dünyada bomba etkisi yapan itirafları, daha sonra Roma'daki temaslar ve suikast günü ile ilgili ayrıntılarla sürmekteydi.

Ağca'nın basına sızan itiraflarına göre Bekir Çelenk, Sofya'da Bulgar ajanlarını, kendisi ile tanıştırmıştır. Bunların arasında, Teodar Ayvazov, İvanov Antonov ve Jelio Vassilev de bulunmaktadır. Ayvazov, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Roma Büyükelçiliği veznedarıdır ve takma adıyla "Kolev" olarak bilinmektedir. Bulgar Büyükelçiliği Askeri Ateşelik Sekreteri Binbaşı Jelio Vassilev "Petrov" takma adıyla tanınmaktadır. Sergei İvanov Antonov da "Bayramiç" adıyla anılmaktadır.

Ağca, Papa suikastini bu üç Bulgar ile beraberce planladığını söylemektedir. Ağca, aynı olayda, adını vermediği dört Türk'ten de söz etmektedir. Ağca ifadelerinde beş telefon numarası vermektedir. Bunlardan ikisi, Bulgar Büyükelçiliği'nin biri Kançilarya'nın, biri Bulgar Konsolosluğu'nun, biri de Balkan Havayolları'nındı. Beşinci telefon numarası da rehberlerde yer almayan Ayvazov'un numarasıydı. Ağca, ayrıca Ayvazov ve Antonov'un apartman katlarını –apartmanın dışı kadar olamasa bile– yeterince tanımlıyordu.

Ağca'nın önce İtalyan ve Türk basını daha sonra bütün dünya basınına sızan itiraflarına göre Ağca, Ayvazov ve Antonov ile St.Petr's meydanında, 11 ve 12 Mayıs günleri bir keşif yaparlar. Yaptıkları keşifte, Ağca'nın suikastten sonra nasıl ve ne yolla kaçırılacağı da planlanır.

Ayvazov, Antonov ve Ağca, 13 Mayıs günü saat tam 15'de, Roma'nın ünlü Republice Meydanı'nda buluşurlar. İki Bulgar meydana kiraladıkları "Alfaromeo" marka bir araba ile gelip, Ağca'yı alıyorlar. Daha sonra gidilen yer, Tor di Quinto semtidir. Ayvazov'un Gia Gallani 36 numaralı apartmanın önüne gelen arabadan inen Ayvazov evine çıkıyor ve biraz sonra bir bond çantası ile iniyor. Çantanın içinde iki tabanca ve bir de sis bombası bulunmaktadır. Ayvazov, sis bombasını cebine koyuyor, tabancaların birini ise Ağca'ya uzatıyor. Ağca ise 9 Mayıs günü Ömer Bağcı'dan aldığı tabancayı göstererek Ayvazov'un

uzattığı tabancayı almıyor. Ağca arabadan indikten sonra geriye doğru baktığında Antonov'un da arabadan indiğini söylüyor.

Alfaromeo marka araba, Via Della Conciliazione'daki Kanada Büyükelçiliği önüne park edilmiştir. Suikastte planın bir kısmı işliyor. Ağca Papa'ya ateş ediyor, ancak öldüremiyor. Ve hemen yakalanıyor. Planın bu kısmı işlemiyor. İşlese, Bulgarlar Ağca'yı birkaç gün sakladıktan sonra bir Tır kamyonuna bindirip İtalya dışına çıkaracaklardır.

Ağca'nın anlatımları, İtalyan sendikacı Scriccolo'nun itirafları ile birlikte ele alındığında, Bulgar bağlantısı daha da netleşmektedir. Kızıl Tugay üyesi olan kuzeni tarafından İtalyan polisine bildirilen sendikacı Scriccolo, yakalandığı güne kadar Unione İtalyano Del Lavaro'nun dış ilişkiler bölümünü yönetmekte ve Polonya Dayanışma Sendikası lideri Wallesa'nın da yakın dostu olarak tanınmaktaydı. Scriccolo, itiraflarında, Bulgar ajanları ile Kızıl Tugayları vasıtasıyla temasa geçtiğini de söylemiştir.

Wallesa'nın yakın dostu olarak tanınan İtalyan sendikacının Polonya Dayanışma Sendikası liderinin 1981 yılı Ocak ayının son günlerinde Roma'ya yaptığı ziyaret sırasında Ağca tarafından öldürüleceği yolundaki yeni açıklamaları, gerek Scriccolo gerekse Ağca davasının birlikte ele alınmasını gerektirmişti. Ancak yargıç Martella, Ağca'nın bu konuda yalan söylediğini 1983 sonlarında anlayacak ve Ağca hakkında adliyeyi yanıltmak suçundan bir soruşturma açacaktı.

Ağca'ya yaptığı itiraflardan sonra üç Bulgarın fotoğrafları büyük bir albüm içersinde kendisine gösteriliyor ve Ağca, sızan haberlere göre, bu üç Bulgarı duraksamadan işaret ediyordu. Martella, bu saptamaları yaptıktan sonra Başbakan Spadolini'ye başvurup üç Bulgar hakkında soruşturmaya başladığını bildiriyordu.

1 Kasım 1982 günü Başbakan Spadolini ile görüşen Martella 11 Kasım günü Dışişleri Bakanlığına başvurarak Üç Bulgarın diplomatik dokunulmazlıklarının olup olmadığını soruyordu. İtalyan Dışişleri Bakanlığı, Martella'ya verdiği yanıtta iki elçilik

görevlisi Ayvazov ve Vassilev'in diplomatik dokunulmazlıkları olduğunu ancak Bulgar hava yolları görevlisi Antonov'un diplomatik dokunulmazlığı olmadığını bildiriyordu. Bu yazışmaların olduğu gün Ayvazov Roma'yı terk edecek, 25 Kasım günü ise Antonov tutuklanacaktı.

17 Aralık 1982 günü Sofya'da düzenlenen basın toplantısında konuşan İvanov Antonov'un karısı Rossitza Antonov ile Vassilev ve Ayvazov, Ağca'nın itiraflarından kaynaklanan suçlamaların tümünü reddediyor ve Ağca'yı hiç tanımadıklarını söylüyorlardı.

"Bulgar bağlantısı" konusunda Ağca'nın itiraflarından sonra başlayan çeşitli yorumlar olayın daha da karışık bir nitelik almasına yol açmaktaydı. Bu gelişmeler içinde üç soruşturma dosyası birbirleriyle bir noktada buluşmaktaydı. Dosyalardan biri Martella tarafından yürütülmekte olan Papa'ya karşı düzenlenen suikast girişimi soruşturmasıydı. Bu dosya Trento yargıcı Cario Palemo'nun soruşturması ile birleşiyordu. Bekir Celenk adı Martella ve Palermo tarafından yürütülen Amerikalı General Dozier'in Kızıl Tugaylar tarafından kaçırılmaları ile ilgili soruşturma dosyasıydı. Bu dosyada Kızıl Tugay militanı kuzeni Loris tarafından ihbar edilen sendikacı Scriccioli adı saptanmıştı. Scriccioli'nin Bulgar hesabına çalıştığını itiraf etmesi bu olayların uluslar arası bir önem kazanmasına yol açmaktaydı. İtalyan yetkilileri, İtalyan kamuoyu, "Bulgar bağlantısı"na artık iyice inanmıştı.

Bulgar bağlantısı, Papa'nın Polonya olayları nedeniyle KGB tarafından ortadan kaldırılmasının KGB tarafından istemiş olabileceği yolundaki bir teoriye dayanmaktaydı. Sovyet lideri Yuri Andropov'un KGB eski şefi olması bu teorilerin daha da siyasal içeriklere büründürerek geliştirilmesine yol açmaktaydı. Polonya'daki Dayanışma Sendikası lideri Wallesa'nın İtalyan sendikacı Scricciol'nin içinde bulunduğu bir suikast planı ile öldürülmesi, bu hareketin gerçek lideri olan Papa'nın da Türk mafyasının emrindeki sağcı bir militan tarafından öldürülmesinin planlanması doğrudan doğruya KGB'ye bağlanmaktadır. Olayın CIA

ve KGB arasındaki istihbarat yönlendirme ve etkileme kampanyasına yol açan özelliği bu teorilerden kaynaklanmaktadır...

Bu gibi olaylarda "conspricy teorileri"nden çok somut kanıtlar ve bulgular göz önünde tutulmalıdır. Bu yüzden bu teorileri sahiplerine terk edip olaydaki somut bulgular üzerinde yarar görüyoruz.

Somut noktalardan biri Ağca"nın İtalya'dan Tunus'a geçmeden telefon ederek aradığı, Münih'teki Vardar Export şirketinin Türk Kaçakçısı Abuzer Uğurlu'nun kaçakçı ortağı olduğudur. Ağca'ya sağlanan sahte pasaportun bu şirkette çalışan bir Türk tarafından verilmiş olması, sonunda Abuzer Uğurlu'dan sağlanması olayının ilgi çekici özelliklerini oluşturmaktadır. Vardar şirketinin adının Amerikan pasaportlu Suriye asıllı bir kaçakçının çantasındaki şifreli adlar arasında yer alması, şirketin kaçakçılık dünyasındaki özel önemini vurgulamaktadır.

1979 yılında Türkiye'nin güney sınırında yakalanan bu kaçakçının şifreli listesinde, Vardar şirketi ile beraber Henry Aslanyan'ın adının da çıkması bu yoldaki kanıları daha da güçlendirmiştir. Carlo Palermo tarafından tutuklattırılan ve Trento Ağır Ceza Mahkemesi tarafından on sekiz yıl ağır hapse mahkûm olan daha sonra da cezaevinde ölen **Henry Aslanyan'ın Bekir Çelenk ve yakın arkadaşı Mehmet Cantaş** ile aynı kaçakçılık çetesinin adamları olması, Ağca olayına bir başka yönden ışık tutmaktadır..."

Mumcu, Ağca olayını oldukça geniş araştırmış ve birçok bilgiye ulaşmıştı.

Ancak bir bilgi vardı ki, işte buna ulaşamamıştı. Bu bilgi Papa'nın vurulması olayının da kilidini oluşturuyordu.

Misal,

Abuzer Uğurlu ile Mehmet Eymür ilişkisi.

Hani diyorum; Mumcu bu ilişkiyi yakalamış olsa ve yakaladığı yerden çekmeye başlasa, neler gelirdi neler...

Başta, Eymür'ün CIA'cı yazarlarla aynı yönteme başvurarak

Papa olayını sol kesime yıkma çabaları ve bu uğurda sergilediği yanıltma ve çarpıtma girişimlerinin altında yatan gerçekler de bir bir ortaya dökülebilirdi.

Graham Fuller, 2011 yılında yayınladığı "Türkiye'nin Kürt Meselesi" adlı kitabında adeta ülkemize olan kinini kusuyordu. Kitabın 38. sayfasında, üzerine vazife olmayan tamamen bizim iç meselelerimiz hakkında bakın neler anlatıyordu:

"1938 yılında Atatürk'ün ölerek siyaset sahnesinden kaybolmasının ardından rejim, meseleyle ilgili çok daha durağan bir tavır takınacaktı. "Halefleri onun gölgesinde kendilerine meşruiyet kazandırmaya çalışmışlardı. Kemalist reformların bazı temel ilkelerinin yeniden biçimlendirilmesi veya sorgulanması siyasi sadakatsizlikle eş tutuluyordu." Politika değişikliğine meyilli olmayan İnönü yönetimindeki cumhuriyetçiler bu yolu daha büyük coşkuyla takip ettiler. Bu dönemde yaşanan bir olay Kürt milliyetçiliğinin tarihine hiç silinmeyecek biçimde kazınacaktı. Bu olay, 28 Temmuz 1943 tarihinde İran sınırına yakın bir bölgede otuz üç silahsız köylünün hunharca öldürülmesiydi. Katliam emrini veren bölge komutanı Mustafa Muğlalı, hükümetin de göz yummasıyla bu olaydaki sorumluluğunun üstünü örtmeye çalışmıştı. Beş yıllık resmi suskunluğun ardından konuyu meclisin gündemine getiren iktidardaki cumhuriyetçileri rezil etmeye ve bölge halkının gözüne girmeye çalışan yeni kurulmuş Demokrat Parti olacaktı. Olayın taşınması mümkün olmayan ağırlığı altında Muğlalı yargılanmış ve yirmi yıl hapse mahkûm edilmişti."

Fuller, "Türk Solu" konusundaki engin(!) bilgilerini de kitabının 163. sayfasında şöyle paylaşıyordu:

"1970'lerdeki Türk Solu, PKK'nın ortaya çıkmasındaki en büyük güçlerden biri olmuştu; solun ve sağın büyük kesmininin kullandığı dil şiddetti. Bugün o dönemlerden kalan birkaç aşırı sol hareket Türkiye'de hala şiddet kullanmayı sürdürmektedir; şiddet son yıllarda tırmanmış olsa da 1970'lerdeki seviyelerden hala çok uzaktır. Bugün Türk Solunun Kürt sorunuyla ilgili görüşleri biraz farklılık gösteren kabaca üç gruba bölünmüştür.

Türk devletini yıkmak isteyen aşırı radikal sol devlete karşı şiddet kullanan bir güç olan PKK'ya sempati beslemektedir.

Aslında bu radikal sol, Türk solunun yıllardır yapamadığı şeyi başarmış olduğu için PKK'ya hayranlık duymaktadır. Bu başarı on yılı aşkın süredir Türk ordusuna karşı başarıyla sürdürülen gerilla savaşıdır. Sonuç olarak yıllar içersinde bazı radikal Türk solcular PKK'ya katılmıştır. Radikal sol Tunceli'deki bir grup dışında şehirlerde faaliyet göstermektedir.

1990–91 Körfez Krizi'nin başlamasıyla değişen bir dünya özellikle de bölge düzeniyle karşı karıya kalan Özal önemli bir manevra yaparak ülkesinin iç ve dış politikasını devletin Kürtlere yönelik uzlaşmaz tutumundan uzaklaştırmıştı. Güneydoğu'daki durumu kontrol altına almak amacıyla kendince köy koruculuğu ve olağanüstü hal sistemi benzeri önlemleri yürürlüğe koyduktan sonra Kürtçenin kullanımı üzerindeki yasakları hafifletmeye karar vermiş, Iraklı Kürt gruplarla diyaloga girmiş ve HEP'li milletvekillerini dışlamak yerine PKK'yı görüşlerini ılımlaştırmaya yöneltmek için bu vekillerden faydalanmıştı.

Soyunun bir tarafının Kürt olduğunu söyleyen Özal Kürt sorunu üzerindeki gizlilik ve sessizlik perdesini kaldırma yönünde büyük atılımlar geçekleştirmiş ve sorunu önlemlerin dışında ciddi reformlar da gerektiren bir gerçeklik olarak ele almaya başlamıştı. Özal'ın bazı gerçekleri kabul etmesiyle kaydedilen "ilerleme" devlet yapısı içersindeki pek çok kişi tarafından Pandora'nın kutusunun açılması ve sorunun daha da şiddetlenmesi şeklinde yorumlanmıştı. Aslında şöyle bir gerçeklik de söz konusudur: Özal'ın sorunun varlığını ve Kürtlere kültürel haklar verilmesi gerekliliğini kabul etmesi, Kürt halkının talepleri olmasa da beklentilerini yükseltme ayrıca etnik bilinçlenme süreçlerine hız katmıştı.

Bu süreçler bir şekilde yaşanacaktı, tek mesele ne zaman ve nasıl olacaklarıydı. Özal ne yapmakta olduğunun tamamen bilincindeydi; kendisiyle röportaj yapan bir gazeteciye bir dizi tabunun Türkiye'nin ilerlemesini engellediğini ve bu tabuları yıkmaya kararlı olduğunu söylemişti. Hatta federasyon da dâhil ol-

mak üzere tüm alternatifleri konuşmaya hazır olduğunu belirtmişti."

Fuller, Özal'ın ardından yaşanan gelişmeleri de şöyle anlatıyordu:

"1993 yılının Nisan ayında Özal'ın zamansız ölümüyle Demirel Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmuştu. Demirel 1991 yılında Başbakanlığa geldiğinde **"Türkiye'nin Kürt gerçeğini artık tanıdığı"** yönündeki açıklamalarına rağmen, Özal'ın reformlarını alt üst etmiş ve Iraklı Kürt gruplarla ilişkilerin bozulmasına kayıtsız kalmıştır. Soruna dönük tek bir yeni görüş bile sunmamış, Türkiye'nin Kürt sorunu değil de yalnızca bir terör sorunu yaşandığını ifade ederek şahinlerin yanında yer almıştır. Demirel'e göre kültürel haklardan söz edilmesi ülkenin bölünmesine eşittir ve devletin politikalarının yabancılar tarafından bu çizgilerde eleştirilmesi Sevr Antlaşması'na dönüşü ifade etmektedir. Bürokrasiyi ya yeni fikirler üretmeye zorlayan ya da tamamen devre dışı bırakan Özal gibi birinin yokluğunda Türk politikası yeniden Kemalist çizgiye Kürt kimliğinin inkârı temeline oturmuştu..."

CIA Ajanı Fuller, adeta bir sömürge valisi edasıyla ülkemizin değerlerine saldırıyor, ne çare ki hiç kimse ona haddini bildiremiyordu.

Oysa;

Buna benzer açıklamaları Amerika'da, Amerika aleyhine bizim istihbarat örgütlerimizden birine mensup üst düzey biri yapsa, sanırım soluğu Guantanamo'da alırdı. Ama Türkiye'yi babasının çiftliği gibi gördüğünden olacak, bakın Fuller daha nerler yumurtluyordu:

"Aslında Jandarma, özel timler ve köy korucularının davranışları ordunun imajını belirli ölçüde lekelemektedir. Kırsal kesimlerde faaliyet gösteren jandarma gücü ülkenin iç güvenliğinde tarih boyunca kilit bir rol oynamıştır. Jandarma özellikle Kürt bölgelerinde önemli bir unsurdur. Muvazzaf birlikler kadar iyi eğitime sahip olmayan jandarma birlikleri sonuç ola-

rak insan hakları ihlallerinde bulunmaya çok daha açıktırlar ve bu yüzden yerel halk tarafından nefretle karşılanmaktadır. Gerçi muvazzaf birliklerde yerel nüfusların kötü muamele suçlamalarından nasiplerini almaktadırlar. Bunlar ek olarak silahlı kuvvetler içersinde mafya tarzı suç örgütleriyle bağlantılı olan "çetelerin" oluşması ordunun manevi gücü ve imajı üzerinde ciddi bir olumsuz etki yaratacaktır...

Aslında iki tür tim vardır: Jandarmaya bağlı olanlar ve polis teşkilatına bağlı olanlar. İlkine Özel Timler adı verilirken polis teşkilatındakiler ise Özel Harekât timleri olarak bilinmektedir. Özel timler acımasızlıkları işledikleri cinayetler ve tedbir amaçlı şiddet olaylarıyla anılmaktadır. Sonuç olarak Kürtlerin düşmanlığını kazanmışlardır ve bölgenin bu timlerden arındırılması bölgede yaşayan tüm Kürtlerin temel taleplerinden biridir.

Sivil yetkililere karşı sözde sorumlu olmalarına karşın halka zulmetme konusunda özel timlerle işbirliğine girmeyi istememeleri halinde bu yetkililere sık sık karşı çıkmışlardır. 1995 yazında bu tür çok sayıda olay günışığına çıkmıştı. Özel timlerin 1995 yılında Tunceli'de gerçekleştirdikleri belirtilen oldukça kışkırtıcı eylemlerin ardından içişleri bakanı bu timleri şehirlerden geri çekmek ve kent halkına yaptıkları zulümlerden ötürü özür dilemek zorunda kalmıştı. Ne var ki bölgeden çekilen özel timciler genellikle Türkiye'nin batı kentlerinde görev yapmaya devam etmektedir.

Bugün çok sayıda Türk özel timlerin şiddetten büyük kazanç elde ettikleri pek çoğunun MHP'yle olan ilişkileri nedeniyle dağıtılmalarının çok zor olacağı ve gelecekte büyük şehirlerde Kürtlere karşı faaliyet gösterecek yasadışı grupların çekirdeğin oluşturacakları yönünde yoğun kaygılar taşımaktadır. Ülkenin diğer bölgelerine tayin edilen sorunlu bazı özel tim mensuplarının Kürtlere yönelik şiddet ve öç eylemleri içerisinde bulunduklarına dair bilgiler mevcuttur. Özel timciler ordudan ve sivil otoriteden çok büyük özerklik elde etmişlerdir. PKK'nın kurmuş olduğu sivil destek sistemine karşın etkin biçimde mücadele edebildiklerini kanıtlamış olmaları nedeniyle bu kişilere mü-

samaha gösterilmektedir. Ordu da özel timleri onaylamaktadır çünkü esasen ordunun "kirli işlerini" onlar yapmaktadır..."

Başkent Diyarbakır olacakmış

CIA İstasyon Şefleri, ülkemizde kitap yazmalarının yanında Sömürge Valisi edasıyla her şeye karışıyorlardı.

Öyle ki, ülkenin parçalanmasına olduğu gibi nasıl parçalanacağına ve ayrılan parçalarda başkentlerin nereleri olacağına değin kararlar hep onlardan çıkıyordu.

7 Nisan 2012 tarihli Yeniçağ Gazetesi'nde yayınlanan **"Diyarbakır başkent olabilir"** başlıklı haberde, CIA şefi Graham Fuller'in şu sözlerine yer veriliyordu;

"Ben Türkiye'deki Kürtlerin Türkiye'den ayrılmak istediklerini düşünmüyorum. Türkiye'deki hayat çok iyi. Kürtler neden burdan ayrılmak istesinler ki?

Kürdistan'ın Türkiye ile işbirliğine hem politik hem ekonomik açıdan ihtiyacı var.

Türkiye ve bölgenin entegre olmuş halinde ise Diyarbakır başkent olur..."

Ne güzel değil mi?

Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde İsrail'in güdümünde bir devlet kuracaksın, başkentini de Diyarbakır yapacaksın. Sonra da ülkeyi tereyağından kıl çeker gibi parçalayacaksın.

Fuller'in Diyarbakır ile ilgili bu konuşmaları ne ilkti ne de son olacaktı. Yılmaz Polat "CIA Gölgesinde Açılım" adlı kitabında, bakın bu konuya nasıl değiniyor:

"CIA Ajanı Graham Fuller de Diyarbakır'la ilgili konuşup duruyordu. Londra'da BBC'ye "Türkiye, Kürt sorunu tarafından rehin alınmış bir durumda. Mutsuz bir Diyarbakır, Türkiye'yi bölgede güçsüzleştirir ve Kürt sorununu kendi çıkarları için kullanmak isteyen düşmanlarının yönelimlerine karşı daha savunmasız bırakır" diyor ve iddialı açıklamalarda bulunuyordu:

"Bu Türkiye'nin Irak, İran ve Suriye ile ilişkilerinde elini bağlayan bir öge olur. Türkiye bu sorunu çözmeden, bu ülkelerle güven içinde bir ilişki kuramaz. Ancak, mutlu bir Diyarbakır, Türkiye'nin dış siyasetinde kullanabileceği çok önemli bir araç olacaktır. Türkiye, kendi Kürt sorununu çözebilirse, bölgede daha güçlü olabilecek ve o zaman İran, Irak ve Suriye'nin kendi Kürt nüfuslarından korkması gerekecek. Çünkü o zaman Türkiye Kürt meselesi konusunda söz hakkını ele geçirecektir."

Ne güzel değil mi?

Bir ülke ve insanları da ancak böyle keklenebilirdi.

Tayyip; 15.02.2004 tarihinde **Fatih Altaylı'**nın hazırlayıp sunduğu **Teke Tek** programında bu konuda aynen şöyle diyordu:

"Amerika'nın düşündüğü Büyük Ortadoğu Projesi var ya, Genişletilmiş Ortadoğu Projesi; Diyarbakır işte bu proje içinde bir yıldız, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım."

Sam amca seni iteliyor

12 Nisan 2012 tarihli Milliyet Gazetesi'nden Can Dündar, Amerika'nın komplolarından Suriye ile ilgili olanını şöyle anlatıyordu:

"Cumhuriyetçi Parti'nin son başkan adayı Senatör John McCain, 6 ay önce, 11 Eylül'ün yıl dönümünde herkesi şaşırtan bir konuşma yapmış ve demişti ki;

"ABD'yi dünyanın o parçasında (Ortadoğu'da) bir daha savaşa girmiş görmeyeceksiniz. Amerikan kamuoyu engeller bunu..."

ABD, kendisine 3,5 tirlyon dolara mal olan Irak savaşından, ardında 1 milyonu aşkın ölü ve harabe bir ülke bırakarak çekilince şahin McCain bile pes etmişti anlaşılan...

"Akıllandılar demek ki..."

Diyecekken bir de ne görelim:

McCain bizim Hatay Yayladağı'nda basın toplantısı yapıyor. Yanında **"İlk Yahudi Demokrat Başkan Yardımcısı adayı"** olarak lanse edilen **Joseph Lieberman** var. (Mavi Marmara olayında İsrail Lobisi adına Erdoğan'a protesto mektubu gönderen Amerikalı senatörlerden biri değil miydi o?)

Diyorlar ki:

"Suriye'de diplomasi çöktü. Askeri yönetim devreye sokulmalı."

E hani Amerika bir daha savaşa girmeyecekti?

Basın toplantısında **"zaten biz girmeyeceğiz ki"** anlamında şöyle diyorlar:

"Washington'a dönünce Suriye'deki özgürlük savaşçılarının silahlandırılması için yönetimi ikna etmeye çalışacağız. Seneye Şam'da görüşmek üzere..."

Yani:

"Siz savaşıp devirin, biz gelip devralırız!"

Eskiden bizim şahinler Suriye sınırına gidip karşı tarafa gürlerdi; şimdi bu işi Amerikalı şahinler yapıyor.

İç siyasette anti-Amerikan, anti-Siyonist hava basanlar da dış siyasette onlarla aynı dilden konuşuyor.

Erdoğan'la İsrail Lobicisi **Lieberman**'ı buluşturan, Vietnam Gazisi **McCain**'i telaşla Yayladağı'na koşturan ne ola ki?

Yine **"1 koyup üç alma"** hayali mi?

Irak'ta "kitle imha silahları" yalanıyla dünyayı savaşa ikna etmişlerdi.

Şimdi psikolojik harp sırası Suriye'ye geldi.

Erdoğan, geçen sene **"Kardeşim Esad"** diye seslendiği liderin adını **"Zalim Esed"** olarak değiştirdi. Kendi basını da peşinden...

"Esat" isminin çağrıştırdığı kültürel akrabalığı silmek için herhalde...

Batı basınında da **"kara propaganda"** başladı.

CNN, **"Suriye'deki özgürlük mücadelesinin genç temsilcisi"** olarak tanıttığı **Danny** ile görüşmek için Humus'a bağlandı. **Danny**, silah sesleri arasında ve panik halinde, 200'den fazla ölü olduğunu anlattı.

Sonra Suriye devlet televizyonunda gördük ki Danny yayın öncesi gayet sakin, etrafındakilere yayın sırasında efekt olsun diye ateşe hazır olmalarını söylüyor. Ortada çatışma falan yok.

El Cezire'de muhalifler tarafından çekildiği söylenen bir görüntü:

Yüzü sargılı bir çocuk **Esad** zulmünü anlatıyor. Yine Suriye televizyonu **"haberin"** montajsız halini yayımlıyor:

Çocuğun yüzüne yalandan bandaj saranlar, ne söyleyeceğini ezberletiyor.

El Cezire'nin Lübnan Ofisi Şefi, yayın politikasını eleştirerek istifa ediyor.

"Savaşta ilk kurban hakikattir."

Harbe daha fazla para dökmemek için, Ortadoğu'da Müslümanların kanını dökenlerin yalanlarına kanmamalı, lobilerin dolduruşuna gelmemeliyiz.

Bildikleri dilden söyleyelim:

"Kendi çıkarlarınız için Türkiye'yi dünyanın bu parçasında komşularıyla savaşa sokamayacaksınız.

Türkiye kamuoyu engeller bunu..."

Amerika tam biat ister

Cengiz Çandar 16.04.2012 Tarihli Taraf Gazetesi'nde Neşe Düzel'e verdiği röportajda, Amerika'nın 28 Şubat'ı desteklediğini söylüyordu. 28 Şubat darbesinin yürütücüleri olarak **"Bir şekilde ABD var. ABD, doğrudan askeri darbeyi desteklemedi ama 28 Şubat darbesini destekledi. Post-Modern darbeyi destekledi"** şeklinde ilave ediyordu.

Neşe Düzel'in **"Neye dayanarak söylüyorsunuz"** bunu şeklindeki sorusuna da, şöyle yanıt veriyordu:

"Ben buna tanık oldum. 1999–2000 yıllarında Amerika'daydım. Türkiye ile ilgili müşterek bir kitap yazım projesine katıldım. Kitabın çeşitli bölümlerinin yazarları toplantı yapıyoruz. ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Norton Abromowitz kitabın editörü.

İsrail lobisinin düşünce kuruluşu Washington Institute Türkiye bölümünün başında olan Alan Makovsky de toplantıda. Makovsky sık sık Ankara'ya gider gelir, Genelkurmay'a girer çıkardı. Kahve molasında Makovsky, Abromowitz'e **'sen yedinci kattaki toplantıda niye yoktun'** diye sordu. Ben **'Ne toplantısı'** diye merak ettim.

Meğer 12 Mart 1997'nin cumartesi günü Washington'da dönemin Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın çağrısı üzerine Bakanlık binasının yedinci katında Türkiye ile ilgili bir toplantı yapılmış. Bu toplantı, 28 Şubat kararlarının alındığı MGK toplantısından hemen bir hafta sonra düzenlenmiş.

Hatırlayın... Refahyol haziranda iktidardan gitti. Bernard Lewis, Paul Wolfowitz, Richard Perle hepsi toplantıdaymış. Türkiye'ye ilişkin olarak ne yapılmalı o toplantıda konuşulmuş. O toplantıdan çıkan genel eğilim **"doğrudan askeri bir darbe olmadan bu hükümet gitmeli"** olmuş.

Neşe Düzel, Çandar'a; **"Amerika niye Refahyol'un gitmesini istedi"** şeklinde bir soru yöneltiyor ve ondan şu cevabı alıyordu:

"Ben de sordum. Amerika, tekerine çomak sokanı ekarte eder ama Erbakan size bir şey yapmadı. Amerika'nın büyük ulusal çıkarlarını tehdit etmedi. Aksine onun zamanında İsrail'le ilişkiler gelişti. En önemlisi Saddam kuvvetlerini Kuzey Irak'a soktuğu zaman CIA ile irtibatlı olduğu iddia edilen beş bin Kürt'ün Türkiye üzerinden çıkarılıp Guam Adasına gönderilmesinde size destek verdi" dedim

Abromowitz, **"Türkiye ile Amerika arasındaki ilişkiler-**

de yazılı olmayan bir kod vardır. Erbakan bu kodu bozdu. Amerika ne yapacağı kestirilemeyen kontrol edilemeyen müttefikten hoşlanmaz" dedi. Erbakan ilk dış gezisini kendisine yapma dendiği halde İran'dan başlattı. İkinci gezisini Mısır, Libya ve Nijerya'ya yaptı".

Çandar çok önemli bilgileri aktarıyor da. Kendisinin hangi sıfatla bu bilgilere sahip olduğunu, neden kendisine bu toplantılarda sandalye verildiğini hiç açıklamıyordu.

JFK'nin sevgilisi CIA kurbanı

Amerika, dünyanın en uzak diyarlarında bile komplolar düzenlerken, cinayetler işlerken, katliamlar yaparken, hükümet devirip hükümetler kurarken, kendi ülkesinde boş durur mu? Tabiî ki, durmaz. Durmuyordu da. İşte onlardan biri daha:

4 Nisan 2012 tarihli Taraf Gazetesi'nde; **"JFK'in sevgilisi CIA kurbanı"** başlığı altında CIA'nın karıştığı olaylardan biri hakkında bazı bilgiler veriliyordu:

"ABD'de dün piyasaya çıkan bir kitapta eski başkanlardan JFK'in sevgilisi Mary Pinchot Meyer'i CIA'in öldürdüğü iddia edildi; Çok şey biliyordu, susturulmalıydı.

ABD'de dün piyasaya sürülen bir kitap eski ABD başkanı John Fitzgerald Kennedy'in ölümüne farklı bir pencereden ışık tutuyor. Peter Janney'in Mary's Mosaic (Mary'nin mozaiği) adlı kitabı siyasetteki başarısı kadar "çapkınlığıyla" da efsaneleşen nam-ı diğer JKF'in aynı zamanda bir CIA yetkilisinin eşi olan sosyetik sevgilisinin esrarengiz cinayetinin ardındaki sır perdesini aralıyor. Yazar Peter Janney'e göre "Washington'ın Marilyn Monroe'su" lakabıyla anılan Mary Pinchot Meyer CIA tarafından öldürüldü, zira Kennedy'nin suikastı ile ilgili çok şey biliyordu ve 'ortadan kaldırılması' gerekiyordu.

Mary Pinchot Meyer JFK henüz ABD başkanlığına seçilmemişken aynı mahallede oturduğu eşi Jacqueline Kennedy ile arkadaşlık ilişkisi kurmuştu. Kenndy ile ilişkisi ise kocasından ayrıldıktan sonra 1961'de Beyaz Ev'e gerçekleştirdiği bir dost

ziyareti sırasında alevlenmiş. JFK'in tüm hayatı ile olduğu gibi ikilinin ilişkisiyle ilgili de pek çok dedikodu yapılmıştı. Kaçamakları için 30 gizli yerleri olduğu hatta her buluşmalarında marihuana ve LSD kullandıkları iddia ediliyordu.

Gerçek katil özel tim askeri

Mary; Ekim 1964'te JFK cinayetinden 11 ay ve cinayeti soruşturmakla görevlendirilen Warren Komisyonu'nun sonuçları açıklanmasından iki hafta sonra Washington'un kalbur üstü Georgetown mahallesinde yürüyüş yaparken bir saldırgan tarafından vurularak öldürülmüştü. FBI soruşturmanın ardından saldırganın Raymond Cromp adında bir afro-amerikan olduğu sonucuna varmıştı. Eski eşi Cord Meyer de daha sonra bunun şüpheye yer bırakmadığını belirtmiş, fakat 2001'de ölümcül bir hastalıkla boğuşurken "Mary'yi de JFK'yi öldüren aynı o...ç..." dediği öğrenilmişti.

Janney, kitabı için yaptığı araştırmada, Mary'nin ölümünün ardından o sözünü ettiği günlüklerin ünlü gazeteci Benjamin Bradly ile evli olan kız kardeşi Antoinette tarafından yakıldığını ortaya çıkardı. Janney, JFK cinayetinin arkasındaki komployu ortaya çıkarmayı kafaya koyan Mary'nin günlüğünde önemli bilgiler bulunduğunu öne sürüyor. Janney'in teorisine göre komisyonun raporunun açıklanmasının ardından CIA William Mitchell adında bir özel tim askerini tuttu. Daha sonra aynı Mitchell'in duruşmada kendini Pentagon çalışanı olarak tanıtarak Raymond Curmp'a karşı görgü tanıklığı yapmasını sağladı. Janney, o dönemde CIA'de çalışan kendi babası Wistar Janney'in de bu komplodan haberi olduğunu iddia ediyor..."

Amerika'nın bu yasadışı eylemleri, bırakın kitabı binlerce ciltlik ansiklopedi bile olur.

Neyse;

Biz dönelim bizim iplikçilere...

İplikçi

Siyasal İslamcıların, Yahudilerle ele ele faaliyet gösterdikleri sahalardan başlıcaları arasında yer alan sektörlerden biri de İplikçilikti.

Tayyip'in damadının ve damadın kardeşinin Holdinglerinde önemli görevler yürüten Çalık ailesinin zenginliğe giden yolu iplikçilikle başlamıştı.

Bakın;

Sabahattin Önkibar 18 Aralık 2007 tarihli Yeni Mesaj Gazetesi'ndeki köşesinde, Çalık ailesinin iplikçilikle başlayan serüvenini nasıl anlatıyordu:

"Yıl 1968... Bugün SP Genel Başkanı olan Recai Kutan, dönemin başbakanı Süleyman Demirel'le ters düşer ve DSİ'den ayrılarak bir mühendislik ve danışmanlık şirketine genel müdür olur. Malatyalı olan Kutan bir gün memleketine gidip, eşrafı toplar ve şu teklifi yapar.

'Size yabancı kaynak bulacağım. Yüzde 70 yabancı kredi bulacağım. Böyle bir imkan var. Siz de yüzde 30 yerli kaynak yaratın...'

Malatyalılar Kutan'ın çağrısı ve önderliği ile toplanır ve 17 aile sermayelerini birleştirerek yüzde 30 yerli kaynağı oluşturur ve alınan dış kredi ile Malatya'da büyük bir iplik fabrikası kurulur. Fabrika çalışırken yerli ortaklar arasında sorunlar çıkar ve Kutan yine araya girer.

Uzun görüşmelerden sonra fabrika, ortaklardan biri olan Mahmut Çalık'a bırakılır... Ve bu şekilde Çalık ailesinin önü açılmış olur...

Peki, Mahmut Çalık kim midir? Sabah – ATV'yi 1 milyar 100 milyon dolara Tayyip'in himmeti ve devletin parası ile satın alan Çalık'ın babasıdır."

Böylece saltanata giden yolların iplikçilikle döşendiğine bir kere daha tanık oluyorduk. Ülkemizde siyasal İslamcılar ile Yahudi ve Sabetayların elinde olan iplik sektörü, her türlü rantın

son derece kolay ve denetimsiz at koşturabildiği nadir ve en bereketli sahalardandı.

Nakşibendî tarikatının İskenderpaşa kolu içerisinde yer alan, dünün solcusu ve sabık Maliye Bakanı, yarının Yüce Divan yolcusu Kemal Unakıtan, milletvekili seçilip Maliye Bakanı olmadan önce, Suudi sermayesi ile kurulan Al Baraka Özel Finans Kurumu'nda ortaktı ve kurumun yönetimdeydi. Al Baraka'da, Nakşibendî Tarikatı'nın bir diğer uzantısı ve Ülkerlerin de ortağı olan Topbaş Ailesi de pay sahibiydi. Unakıtan; Akabe İnşaat, Bem Dış Ticaret, MKS Marmara Kimya, Sakarya Gıda gibi şirketlerin yönetimlerinde de bulunuyordu.

Unakıtan, Topbaşlara ait Bahariye Mensucat'ta da görev alıyor, bugün AKP Hükümeti'nin devlet bankaları ve ekonomi ile ilgili birimlerin başına getirdiği birçok Nakşibendî kökenli isimlerle beraber, yine Topbaş Ailesi'ne ait Bereket İplik A.Ş.'de hissedar olarak yer alıyordu.

Unakıtan, Bereket İplik A.Ş.'de hem ortak, hem muhasebeci olarak çalıştığı dönemlerde, piyasalarda zor bulunan 20/1 gibi bazı iplikleri, AK Merkez'in ortaklarından Ali Dinçkök'ten temin ediyordu. Ali Dinçkök, iplikleri Nuri Yönver'e aktarıyor, Yönver de Unakıtan'a satıyordu.

Ali Dinçkök'ün kız kardeşi **"Emine"**, Yahudilerin en önemli kollarından Eşkinaz'ların gelini oluyordu.

Ali Dinçkök'ün eşi **"Esra"** ise, CNN Türk'ün ekonomi editörüydü. Esra'yı o makama getiren isim ise **Taha Akyol**'du.

Şimdi burada duralım ve biraz da Taha Akyol ile ilgili bilgilerimize bir göz atalım, ancak önce milli katilimiz olan Ağca ile ilgili bazı olayları da hatırlayalım:

Mehmet Ali Ağca Papa'ya suikast olayına karışınca İtalya'daki savunmasını Avukat D'Ovidio alıyordu. D'Ovidio ismi bize hiç de yabancı gelmiyordu. Nereden hatırlıyoruz diye biraz hafızalarımızı zorlayınca, aynı ismin, İtalyan Gizli Servisi Başkan Yardımcısı **General Mussumici**'nin de avukatı olduğu ortaya çıkıyordu.

General Mussumici, 85 kişinin ölümü ve 277 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan Bologna tren istasyonunun bombalanması olayının sorumlularının başında yer alıyordu.

Aslen Rizeli olan ve Başbakan'a zehirli suikastten, cinayetlere kadar birçok suçtan dosyası olan Yeşildağ kardeşlerden **Hasan Yeşildağ**, 12 Eylül öncesinden bu yana sürekli olarak Tayyip'in en yakınında yer almış, onun önündeki engelleri aşmasında küçümsenmeyecek desteklerde bulunmuş, bu yardımları sonucunda Tayyip'in belediye başkanlığından bu güne yerini sağlamlaştırmış, cezaevi arkadaşı olmuştu.

Hasan Yeşildağ'ın Tayyip'in gizli kasalarından biri olduğunu ise, ilk defa sesli olarak Mehmet Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca dile getiriyordu.

2006 yılının başlarında Türkiye'de çok önemli bir yargı skandalı yaşanıyor, Gazeteci Abdi İpekçi'nin katili ve Papa suikasti sanığı M. Ali Ağca yanlışlıkla (!) salınıyordu.

Medya'nın kıyameti koparması netice veriyor, AKP'li Adalet Bakanlığı'nın yaptığı hatalar ve yanlışlıklar birer birer ortaya çıkıyor ve Ağca yeniden cezaevine gönderiliyordu.

Ne garip ki; Bahçelievler'de 7 öğrenciyi katledenlerden Haluk Kırcı da iki kere yanlış tahliye ediliyordu.

Ağca'nın tahliyesinin ardından tekrar tutuklanıp cezaevine konulmasından sonra, bu kez isyan sırası **M. Ali Ağca'**nın kardeşi Adnan Ağca'ya geliyor, ağzını açıp gözlerini yumarak Tayyip ve örgütüne tehdit üzerine tehdit savuruyordu.

Ağca yanlışlıkla salıverildikten sonra yakalandığında, kardeşi Adnan Ağca cezaevinin önünde medya ordusu karşısında isyan ediyordu.

Öfkeliydi **Adnan Ağca**. O öfkeyle ileri geri bir sürü şey söyledi. Söylediklerinin içinde elle tutulamayacak saçma şeyler de vardı, gerçekten düşündürücü iddialar da...

İşte Ağca'nın iddialarından biri:

'Başbakan'ın gizli kasası Hasan Yeşildağ. Hergün gizli

gizli görüşme yapıyorlar. Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ, Kartal'da beraberlerdi."

Mehmet Ali Ağca'ya İtalya'da en çok destek veren isimlerin başında Feridun Akkuzu geliyordu. Akkuzu Ağca ile Çatlı'yı yurt dışında buluşturan kişiydi. CNN Türk'ün başında bulunan ve Ali Dinçkök'ün eşi Esra'yı CNN'ye alan Taha Akyol, bu Feridun Akkuzu'nun avukatıydı.

Taha Akyol, 12 Eylül öncesi MHP'nin yayın organı olan **Hergün Gazetesi**'nde yazı yazmaya başlıyor, ardından Ilıcakların Tercümanı'na geçiyordu.

Ağca olayına gelmeden biraz da Tercüman Gazetesi'ni ve ortaklarını tanıyalım:

12 Eylül döneminin "Milliyetçi, Muhafazakâr Gazetesi" Tercüman'ın ortakları arasında **Mıgırdıç Şellefyan** da vardı. Şellefyan, başta Devlet olmak üzere birçok kurum ve ismi dolandırıp yurt dışına kaçtıktan sonra hakkında icra takipleri başlıyordu.

Mıgırdıç Şellefyan'ı tanımak için, **Uğur Mumcu**'nun **"Büyüklerimiz"** adlı kitabından okuyalım:

"Son yılların tarihini yazanlar, eğer **Mıgırdıç Şellefyan** adına yer vermezlerse çok ayıp ederler. Çünkü demokrasi tarihimizin büyük kahramanı Süleyman Demirel'in siyasal hayata atılıp, tutunmasından ve yeğeni **"Mobilya Prensi"** Yahya'nın kısa zamanda milyonerlerimiz arasına katılmasında, en büyük pay sahiplerinden biri, şüphesiz; Mıgırdıç Şellefyan'dı. Arkadaşları arasında **"Mıgır"** diye anılan Şellefyan, tıkır tıkır para kazanmış ve son bağımsız Müslüman Türk Devleti'ni bir güzel dolandırdıktan sonra yurt dışına kapağı atmıştır.

Mıgır, 1914 yılında Adapazarı'nda doğmuştur. Şellefyan iş ve kader ortağı Yahya gibi yüksek öğrenim yapmaya olanak bulamamıştır. Yüksek kazanç elde edenlerin yüksek öğrenim yapmaya gerekleri yoktur. Yüksek kazanç yolundaki sosyo-ekonomik kural gereğince hemen ticaret hayatına atılan bu Ermeni kökenli değerli yurttaşımız, kısa zamanda sivrilmiş, önce İstanbul Ticaret Odası üyeliğine, sonra efendim, **"Milliyetçi-Mu-**

kaddesatçı" Demokrat Parti'nin milletvekili olarak "Yüce Parlamento"ya girmiştir..."

Bugünün demokrasi havarileri Ilıcaklar'ın ortağı Mıgırdıç'ın sadece **Ziraat Bankası**'ndan çarptığı para, o günün rakamları ile 200 milyon liraydı. Bu para bugünün değeri ile 20 milyar dolara denk geliyordu. Mıgır'ın sadece Ziraat Bankası'nı 200 milyon dolandırdığı günlerin ardından, Lüksemburg gibi bir ülkeden 1 milyon dolar borç bulabildik diye davullu zurnalı kutlamalar yapılıyordu.

İstanbul 4. Ticaret Mahkemesi'nin 03.11.1970 gün ve 971/305 ile 971/398 sayılı kararı ile Mıgırdıç Şellefyan'ın iflasına karar veriliyordu.

Şellefyan'ın ülkeden kaçma tarihi de oldukça ilginçti. Birkaç ay daha beklese 12 Mart Muhtırası ile gelen yeni hükümet onunla uğraşmak, birçok kirli çamaşırlarını suç ortakları ile birlikte ortaya dökmek zorunda kalacaktı. Şellefyan, zamanında tüyerek perde gerisindeki ortaklarını da kurtarıyordu.

Şellefyan'ın iflası ile ilgili işlemler, İstanbul 1. İflas Memurluğu'nun 971/22 sayılı dosyası ile yürütülmüştü.

İflas kurulu, Avukat Enver Buruloğlu, Avukat Yuda Reyni ve Avukat Altan Ayanoğlu tarafından oluşuyor ve bu kurulun verdiği raporun 5. Sayfasının 8. Maddesinde aynen şu paragraf yer alıyordu.

"İflas idaresinin istihbar eylediğine göre müflis, Tercüman Gazetesi'ne de ortak idi. Hatta bu gazete Vakıflar Bankası'nın Karaköy Şubesi'ne, basın ilan kurumu yolu ile (1.000.000) lira tediye etmiştir."

Ziraat Bankası Beyoğlu Şubesi, Banka Genel Müdürlüğü'ne yazdığı 18.03.1969 gün ve 21062/190 sayılı yazıda Mığırdıç Şellefyan hakkında bilgi verirken, aynı konuya şöyle değinmekteydi:

"T.C Ziraat Bankası Beyoğlu Şubesi'ndeki hesabından 1967 yılında **Tercüman Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş**'ne matbaa

makineleri (Rotatif) için 205.000 dolarlık akreditif açılmış, ayrıca Aralık 1968 ve Şubat 1969 ayları sonunda 500 biner liralık olmak üzere ceman 1 milyon lira nakden tediye edilmiştir."

Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü, Disiplin Kurulu'nun 10.08.1971/50 toplantı, 1971/90 Dosya, 1971/65 karar sayılı tutanağında, bankanın Beyoğlu Şubesi'nin 470 sayılı ticari kredi müşterisi Mığırdıç Şellefyan ile ilgili bölümleri, Tercüman Gazetesi sahibi olarak görülen **"Ilıcak-Şellefyan"** ilişkisini gözler önüne sermekteydi.

Mığırdıç, Tercüman Gazetesi'nde devalüasyon yapılacağı haberini yayınlatmış ve bir gün içinde İstanbul piyasasından topladığı dolarla yurt dışına çıkmıştır.

Döviz transferi, vergi iadesi, devlet nasıl dolandırılır, konularında ihtisas sahibi olan Mığırdıç Şellefyan, hayali ihracatı Mobilya ile teneke ile taçlandırmış, ardından gelenlere yol göstermişti.

Disiplin kurulunun Beyoğlu şubesi ile ilgili 65 sayılı kararının, üçüncü sayfasında yer alan bilgiler bazı ilginç ilişkilerin üzerindeki sırları da aralıyordu:

"Mığırdıç Şellefyan'ın mutemet sıfatıyla ithal ettiği Tercüman Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş'ne ait baskı makinesinin 2.070.513.79 lira ve ardiye, gümrük vs. masrafı 650.000 liranın da senet karşılığı avans hesabından ödendiği, 1967, 1968 ve 1969 yıllarında teminata alınan senetler arasında 2.210.000 liralık senetlerin borçlusunun Tercüman Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş'ne ait olduğu, bunlardan 70 biner liralık 4 adet senedin muamelesiz iade edildiği..."

Ziraat Bankası Beyoğlu Şubesi, müfettiş Recep Dolapçıoğlu'nun 26.12.1970/2 idari, 8.1.1971/1 kanuni raporuyla inceleme görmüş ve Kemal Ilıcak ve Mığırdıç Şellefyan ilişkisi de resmi raporlarda yer almıştı.

Devletin ve milletin milyonlarca dolarını iç eden Mığırdıç'ın bugün demokratikleşme havarisi kesilen Nazlı Ilıcaklarla ortaklıklarının yanında, Nazlı'nın kocası Kemal'in daha başka ilginç

ortaklıkları da vardı.

Şirket adı: Tarımsan... 04.02.1976 yılında Ticaret Sicili'ne kayıt olmuş. Kurucu ortakları ise;

Kemal Ilıcak, Ali Çekiç, Güneri Civaoğlu ve Hakkı Özkazanç...

Şirketin sermayesi 29.11.1976 tarihinde 3 milyona, 18.11.1978 tarihinde de 10 milyon liraya çıkarılmış ve şirkete, "Morsu" ve "Saba Oto Kırklar" adlarıyla tanınan iki adet şirket daha ortak olmuştur.

Morsu şirketinin kurucuları; Naham Susar, Vedat Moreno, Zeki Susar, Yusuf İçsevgi, Yaşuva Susar...

Saba Oto Kırklar'ın kurucuları:

Salamon R. Mitrani, David Abaruh, Hayim R. Mitrani, Sultane R. Mitrani, Hana David Abaruh, Vivyan R. Mitrani...

ABC Turizm Sanayi ve Ticaret AŞ'de ise Kemal Ilıcak'ın ortağı;

Aret Camciyan'dı...

Yine Tercüman Gazetesi, Aret Camciyan ve Kemal Ilıcak'ın ortak oldukları şirketin adı: Anadolu Kredi Kartı Turizm ve Ticaret A.Ş'ydi. Şirketin İstanbul Ticaret Sicili'ndeki kayıt numarası: 138371/85826, Ticaret Sicili Gazetesi'ndeki yayın tarihi 27 Mart 1978, Gazete'nin sayı numarası 439'du.

Tarımsan adlı şirkette Ilıcakların ortağı olan Güneri Civaoğlu, aynı zamanda **Tercüman Gazetesi**'nin başında da yer alıyor ve köşe yazarlığı yapıyordu.

Maraş katliamının ardından Güneri Civaoğlu'lu, Nazlı Ilıcak'lı Tercüman Gazetesi;

"Binicisini beğenmeyen asil kısrağın şahlanışı" şeklinde başlık atıyor, katliama övgüler düzüyordu.

Nazlı Ilıcak, bugün Ergenekoncu olarak suçladığı Susurlukçuları, başta İbrahim Şahin olmak üzere hemen hemen hergün

kutsuyor, methiyeler üzerine methiyeler sıralıyordu.

Nazlı Ilıcak, Kemal Ilıcak ile evlendiğinde imamın karşısına süper mini eteği ile çıkıyor, nikâhını öyle kıydırıyordu. İmam'ın karşısına mini etekle çıkan Nazlı, Milletvekili olduğunda bu defa türban eylemcisi Merve'nin yanında yer alıyor, türban savunuculuğu yapıyordu.

Türban savunucusu Nazlı Ilıcak, içki masalarında def çalarken, oğlu M. Ali ise alem yapıyor, alemde dansöz soyuyordu.

Ilıcaklar, okuyucularına gazetelerinde kupon karşılığı televizyon vaad ediyor, kuponlar toplanıyor, ancak TV'ler verilmiyordu.

Nazlı Ilıcak'ın en büyük hayali Cumhurbaşkanı olmaktı. Bu hayalini şaka yollu olarak Tansu Çiller'le de paylaşıyordu:

"Sen başbakan ol, ben cumhurbaşkanı..."

Tansu, Başbakan olmaya hazırdı. Demirel'den teklif gelince anında kabul etti. Nazlı da Cumhurbaşkanlığı teklifi bekliyordu!

Olmadı.

Cumhurbaşkanlığı'na Demirel kendi geçti.

Nazlı da Demirel savunuculuğunu bırakarak Erbakan'ın saflarına katıldı. Sıkı Refahlı oldu. Erbakan camiasında da Cumhurbaşkanlığı hayalini gerçekleştiremedi. Ardından rotayı AKP ve Tayyip'e çevirdi. Tayyip milletvekilliğini bırakacağını açıklayana kadar hep onu destekledi. Ne zaman ki Tayyip, Cumhurbaşkanlığı sinyalleri vermeye başladı. Nazlı ona da kapris yapmaya başladı.

Bugün darbe karşıtları arasında başrolde yer alan bir görüntü veren Nazlı Ilıcak, dün; 16 Ekim 1980'de;

"12 Eylül bir darbe değildir, diyen Orgeneral Kenan Evren'e tamamıyla katılıyoruz" şeklinde yazılar yazarak, Evren'i kutsuyordu.

Ilıcakların Nazlı, 16 Ekim 1980 tarihinde ise;

"12 Eylül'ün gerekçesi haklıdır" diyordu.

Nazlı Ilıcak darbeleri sevdiği kadar sıkıyönetimlere de hayrandı. 17 Aralık 1978 tarihinde şu satırları kaleme alıyordu:

"13 ilde sıkıyönetim yürürlüğe girdi. Huzura susamış milletimiz yürekten sesleniyor: Merhaba asker..."

"Merhaba asker" sözleri ile karşıladığı 12 Eylül yönetiminin kocasını tutuklamasının ardından burada ikbal göremeyince, yine **"Demokrat"** pozlarına bürünüyordu.

1 Mayıs 1977 öncesinde Ilıcakların Tercümanı'nda Güneri Civaoğlu, **"Moskovacılar-Pekinciler 1 Mayıs'ta çatışacak"** şeklinde kehanetlerde bulunuyor ve bu kehanetleri gerçekleşiyordu. 1 Mayıs katliamının ardından, bu sefer de **"Moskovacılar ve Pekinciler meydanı kana buladı"** başlıklı yazılar yazıyordu. Civaoğlu, işçilerin üzerine Sular İdaresi'nin üzerindeki polislerin kurşun yağdırdıklarını gizliyor, şunları yazıyordu:

"Maocular birden ateş açmaya başlamışlardı. Maocuların ateşine mitinge katılan DİSK'çi işçiler de cevap verince ortalık ana-baba gününe dönmüştü..."

DİSK'i komünist olmakla itham eden, katliam yapmakla suçlayan, Milliyetçi-Muhafazakâr Tercüman Gazetesi daha sonra hızını alamayarak tescilli bir **"Marksist Militan"**ı Genel Yayın Müdürü yapıyordu. Dev-Genç davasında yargılanan **Hakkı Öcal**'ın, hakkında düzenlenen iddianame ve ardından daha sonra verilen gerekçeli kararda şu bilgiler yer alıyordu:

"Hakkı Öcal sonradan Dev-Genç'e dönüşen **Fikir Kulüpleri Federasyonu** adına Kırıkkale'de Maden İş Sendikası ile ilgili incelemeler yaptıktan sonra iki arkadaşı ile beraber hazırladıkları raporu **Türkiye İşçi Partisi**'ne, kısa adı **DİSK** olarak bilinen Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na ve de Fikir Kulüpleri Federasyonuna vermişti."

Ne güzel ilişkiler değil mi?

Hemen hemen hergün **"Vurun komünistlere"** şeklinde yayınlar yapan Milliyetçi Ilıcakların Tercümanı'nın Genel Yayın Müdürü **Marksist** Hakkı Öcal, Fikir Kulüpleri Federasyo-

nu'nun alt birim kuruluşlarından biri olan, Siyasal Bilgiler Fakültesi Sosyalist Fikir Kulübü Sayman Üyesiydi.

Ilıcak ve Tercüman'ı bırakıp, dönelim Ağca'ya;

Ağca'nın Papa'yı vurduğu silahı temin eden, Ağca'yı yönlendiren, onu Abdi İpekçi cinayetine sürükleyen, daha sonra da Maltepe Cezaevinden kaçıran Oral Çelik'ti. Mehmet Eymür'e yakınlığı ile bilinen MİT ajanı **Nevzat Bilecen** Oral Çelik'i arabasıyla Cenevre'ye götürüyordu. **Oral Çelik**, Petrocom firmasında buluştuğu hayali ihracatın babası **Mıgırdıç Şellefyan**'ın çırağı **Yahya Demirel**'e Panama Pasaportu veriyordu.

General Mussumuci, Propaganda 2 ya da bilinen adıyla P–2 Mason Locası'nın üyesiydi. İtalya'nın en büyük bankacılarından Calvini de bu Loca'nın üyesiydi.

Hani yöneticilerinin **Mehmet Eymür**'e son derece lüks ve zırlı araç hediye eden mason locasının...

İtalya'yı ayağa kaldıran Mason Locası skandalı veya bilinen adıyla P–2 olayı Palermo'da, Jozeph Miceli Crimi isimli bir doktorun uyuşturucu madde ticareti yapma şüphesiyle sorgulanmasıyla start alıyordu.

Dr. Crimi, sorgusunda P–2 Mason Locası'nın üstadı Azamı'nın ismini veriyordu.

Mussolini'ye en yakın isimlerden olan ve aynı zamanda İtalyan gizli istihbarat servisleri ile de çok sıkı ilişkiler kuran mason şefi, polis lüks villasının kapısına dayandığında çoktan kayıplara karışmıştı.

Ünlü Mason şefinin sadece İtalyan istihbaratı ile değil, CIA ve KGB ile de çok sıkı dostlukları vardı.

P–2 Mason Locası'nın Şefi Gelli, Roma'da Exelsior Oteli'nde haftada üç gün P-2 Locası'nın faaliyetlerine başkanlık yapıyordu. Gelli, teröristlerle çok sıkı bağlantıları olan Florio Carboni ile çok yakın dosttu. Carboni'nin en yakın arkadaşı ise, daha sonra Calvini'nin danışmanı olacak İtalyan İstihbaratı ve CIA ile çalışan Frencesko Pozienza'ydı.

Bu birliktelikliğin en önemli isimlerinden biri ve İtalyan Gizli Servis Başkanı General Mussumici'ydi. General Mussumici'nin avukatı, yukarıda da belirtiğim gibi aynı zamanda M.Ali Ağca'nın da avukatı olan **D'lvidio**'ydu.

Ne güzel değil mi?

İtalya'nın en büyük özel bankasının sahibi **Calvini**, P–2 Mason Locası Üstad-ı Muhteremi **Gelli**, İtalyan Gizli Servisi Başkanı **Mussumici**, İtalyan mafyasının önde gelen babalarından **Carboni**, İtalyan Gizli Servisi ve CIA'ya çalışan **Pazienza** hep beraberler ve bu arada ortalıkta bir yerde de **Ağca**...

Başka?

P–2 Mason Locası'nın Üstadı'nın evinde bulunan listeye göre, P-2'nin en önemli isimlerinden biri de **"Berlusconi"**ydi.

Hani canım Tayyip'in en yakın dostu olan,

Hani "**Sayın Silvio come here**" dediği...

He, he işte o!

Tayyip, Ergenekon tertibini derinleştirmeyi ve TSK'yı hizaya getirme planını, medyayı ele geçireek ve baskı altına alarak yürütebildiğini çok iyi gördü. Gladyo'nun psikolojik savaş yöntemini öğrendi.

BOP Eşbaşkanı'nın öğretmeni, medyayı ele geçirme taktiklerini başarıyla uygulamış olan kişi, İtalyan Gladyosunun önemli ismi Galli'nin, P-2 Mason Locasının 1816 numaralı üyesi başbakan Berlusconi'dir.

Ergenekon soruşturması 2007'de başlatıldığından itibaren, Gladyo'nun emrindeki yandaş medya bir merkezden düğmeye basılarak harekete geçirildi. Basının ve görsel medyanın ele geçirilmesi operasyonunun başarıldığı anlaşıldı.

İtalya'daki Temiz Eller Operasyonu ile paralellik kurularak Gladyo'nun üzerine gidildiği yalanı, işte bu yandaş medya kanalıyla piyasaya sürüldü.

Bu örgütü açığa çıkaran ve yargılanmasını sağlayan İtalyan

Yargıç Filippe Casson, Türkiye'ye getirilip ona konferanslar verdirildi. Savcı Zekeriya Öz, onun gibi süper savcı ilan edildi.

Oysa, Filippe Casson konuşmalarında sürekli olarak, Gladyo'nun ABD tarafından CIA vasıtasıyla kurulduğunu ve Amerikan çıkarlarını korumak amacıyla faaliyet yürüttüğünü anlattı. Tertipçilerin ve psikolojik savaş medyasının bunu görmeye niyeti yoktu. Casson'un İtalya'daki Gladyo davalarının "Temiz Eller" diye yutturulan soruşturmadan başka bir şey olduğunu anlatması bile onlar için önemi değildi!

Tayyip Erdoğan ve Gladyo'nun psikolojik mangasını oluşturan yandaş medya, Casson'un bu sözlerini görmezlikten gelmeyi ve tertibin Amerikan emperyalizmine karşı olanlara, ulusalcılara, Kemalistlere karşı yapıldığını sürekli gizlemeyi bildi.

İtalya'da Gladyo'nun yargılandığı doğruydu. Ancak bütün unsurları beraat etmişti. Bu gerçek sürekli gizlendi.

Sabah Gazetesi, Tayyip'in "Bizim Çalık" dediği kişiye devredilmeden önce bu saptırmaya ışık tutan bir dizi yazı yayınladı.

Dizi; Nur Batur'un "Francesca Cossiga ile söyleşisi" adı altında yayınlandı.

Nusret Senem "Susurluk" adlı kitabında, bu diziyi ve Nilgün Cerrahoğlu'nun Nisan ve Mayıs 2009'daki yazılarını şöyle özetliyordu:

"İtalyan eski Cumhurbaşkanı ile yapılan söyleşide yalanlar, Gladyo'nun başı olarak yargılanan Cumhurbaşkanı Cossiga ve İtalyan Yargıç Filippe Casson'un ağzından tertipçilerin yüzüne tokat gibi çarptı.

Eski Cumhurbaşkanı ve halen İtalya Senatosu'nda tabii senatör olarak bulunan Francesca Cossiga, NATO şemsiyesindeki bu örgütün 1954'de kurulduğunu, iddia edilenin aksine yargılandığını fakat bütün mensuplarının beraat ettiğini, hapse atılmadığını gazeteci Nur Batur'a açıkladı. Nur Batur ile yaptığı röportaj üç gün sürdü.

Nitekim Gladyo (Kontrgerilla-P-2 Mason Locası) soruştur-

ması ve yargılaması ile "Temiz Eller" yargılamasının farklı olduğunu, İtalya'yı çok iyi bilen Nilgün Cerrahoğlu da Cumhuriyet gazetesinde bir dizi makaleyle aydınlığa kavuşturdu.

Sayın Cerrahoğlu, "Temiz Eller" davasının sıradan bir mafya rüşvet ilişkisini, Gladyo davasının ise şimdiki İtalya Başbakanı olan Berlusconi'nin de 1816 numaralı üye sıfatıyla yer aldığı, CIA'nın kurduğu, NATO'ya bağlı olan örgüt davası olduğunu belgeleriyle gösterdi.

21 Nisan-2 Mayıs 2009 tarihli "Sağnak" isimli köşesinde Sayın Cerrahoğlu kasıtlı olarak çarpıtılan "Temiz Eller" ve "Gladyo" davalarının farklı oluşunun yanında, İtalyan Gladyo'su hakkında Türkiye'de yanlış bilinen çok önemli başka gerçekleri de gönüne serdi.

Gladyo'yu kuran ülkenin ABD olduğu ve CIA vasıtasıyla bu yapılanmanın örgütlendiği, İtalya'daki yargılamada resmi belgelerle ortaya çıktı.

Cerrahoğlu, İtalya'nın Gladyo faaliyetlerini devlet sırrı kapsamına aldığını, Gladyo'nun klasik anlamda yargılanmadığını, P-2 Mason Locasını örgütlü suç kapsamına dahil etmeyen Roma Mahkemesi'nin bütün sanıkları beraat ettirdiğini belgeleriyle gösterdi.

İtalyan Gladyo'sunun (P-2 Mason Locası) Karanlıklar Prensi olarak anılan ismi Licio Galli'nin malikhanesinde ele geçen listesindeki 1816 numaralı üyesi Silvio Berlusconi'dir.

İtalya'nın bugünki Başbakanı Silvio Berlusconi'nin en büyük başarısı ise Galli'ye göre "Piano dirinascita demokratica"yı yani demokrasinin yeniden doğuş planını hayata geçirmiş olmasıdır. Bu planın özü, hem çalışanları, hem de sahipliği anlamında medyayı kontrol etme ve ele geçirmektir.

P-2 mason Locası'nın ve İtalyan Gladyo'sunun karanlıklar prensi Licio Gali, basını ele geçirmedeki başarısından dolayı Berlusconi'ye övgüler düzüyor.

Aynı başarıyı Türkiye'de gerçekleştiren Tayyip-Gül ikilisini,

Galli'nin öğrencisi Berlusconi sık sık kutlamıştır.

AKP ve Fetullah Gülen grubunun gazete ve TV'lerinin Ergenekon sürecindeki yalanları, Gladyo'nun övgüsünü fazlasıyla hak ediyordu.

Demokratikleşme ve basın özgürlüğü yalanları ile yürütülen medyayı ele geçirme planı, "Ergenekon tertibi" sürecinde başarıyla uygulandı/uygulanıyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın ve tertip karargâhının, medya üzerindeki kontrol ve sahipliğini ele geçirme gerçeği ile Gladyo'nun "Demokrasinin yeniden doğuş planı" bire bir örtüşüyor. Berlusconi ile Erdoğan'ın "kanka" oluşu bu duruma bir anlam da katıyor elbette.

İtalyan Gladyo'sunun 1816 numaralı üyesi şimdi İtalya Başbakanıdır. Erdoğan ise Türkiye'de "Ergenekon tertibi" denilen Gladyo faaliyetinin 2. sıradaki adamıdır.

Sonuç olarak;

Tayyip Erdoğan basını, sahiplik ve yayın çizgisi anlamında tam kontrol altına almak; yandaş medya yaratmak ve yargıyı baskı altına alıp, bağımsızlığını ortadan kaldırmak yolunda dolu dizgin yürüyor.

Bu yol sonunda nereye varacak? Fetullah Gülen'in, CIA yöneticisi Graham Fuller'ce önerildiği gibi, "halife" olduğu BOP Cumhuriyetine mi?

Türkiye bir devrimle kuruldu. O devrimi yıkmaya kalkmak gayrı meşrudur. Gerektiğinde karşılığı yeni bir devrimdir."

İtalya Başbakanı **Silvio Berlusconi**, 16 Kasım 2008 tarihli açıklamasında **"Erdoğan'a sevgiyle bağlıyım"** diyordu.

Gerçi Tayyip de Berlusconi'yi bağlılıkta mahçup etmiyordu.

İtalya Başbakanı Berlusconi'nin adı seks skandalları dahil bir çok yolsuzluklara karışınca Tayyip, İtalyan gazetelerinden Corriere Della Sera'ya bir röportaj veriyor ve şunları söylüyordu:

"Berlusconi bir meslektaş, bir dosttur, aileden biridir. Dola-

yısıyla onun özel yaşamına dair olaylara girmek ne dürüstlüğe yakışır ne de **sadakate**..."

Oysa;

Tayyip'in en yakın dostu İtalya Başbakanı Berlusconi, 21 Eylül 2001 tarihinde Almanya'nın Berlin kentinde yaptığı konuşmada, İslam Dini ve Müslümanları yerden yere vuruyordu. Hadi okuyalım:

"...İslamiyet âlemiyle aynı değerleri paylaşmıyoruz. Bu konu üzerine düşünmeli... Ancak biz, kendi uygarlığımızın üstün olduğunu bilmeliyiz..."

Neymiş?

Hıristiyan uygarlığı, İslâm uygarlığından üstünmüş..."

Başka?

Berlusconi ve uygarlığı, İslâm âlemiyle aynı değerleri paylaşmıyormuş..."

Ama Tayyip'le her bir şeyi üleşiyor.

Bakın, Tayyip'in yoldaşı Berlusconi daha neler yumurtluyordu:

"Batı uygarlığını kucaklayan ülkelerde, İslam ülkelerinde olmayan refah, insan hakları, din ve vicdan özgürlüğü vardır.

İslam Dünyası, hoşgörülü Batı uygarlığının karşıtıdır. Tek boyutlu bir düşünce âleminde yaşar. Bu iki karşıt uygarlık, aynı düzlemde değerlendirilemez.

Bu halkları fethederek batılılaştırmak, bizim kaderimizdir. Şimdiye dek ilgi alanımızın ve İslam dünyasının bir bölümünü fethettik. Ancak İslam âleminde hala 1400 yıl öncesinde kalan ülkeler var."

Acaba bu sözleri duyunca Tayyip'in yüzü hiç kızardı mı?

Nerdeee!..

Öyle olsa "Berlusconi'ye sadakatle bağlıyım" diyebilir mi?

"Siyaset çok garip yatak arkadaşlıklarına neden olur..."

Sözlerini söyleyenler, sanki bu cümleyi Berlusconi, Ofer ve diğer dostları için kurmuştu.

Nasıl kurmasın?

Ağustos 2003'te, Tayyip'in askerlikten çürük oğlu Burak ile Sema Ketenci'nin düğünü medyanın başlıca ilgi alanıydı. Gazetelerde her gün düğün haberleri başköşede yer alıyordu.

Düğünü ilginç kılan bir başka yön ise, İtalyan Başbakanı Silvio Berlusconi'nin düğüne gelecek olmasıydı. Silvio, düğüne gelmekle kalmayacak, bir de nikah şahitliği yapacaktı.

Medya Tayyip ve Silvio aşkı ile çalkalanıyor, onların ilşkisi sürekli gündemde tutuluyordu. Yandaş gazeteler **"Düğünde AB rüzgârı"** başlıkları atarken, bu basın organları öyle sevindirik olmuşlardı ki şu başlığı atmaktan bile çekinmiyorlardı:

"Berlusconi bugün Bilal'in daha sonra AB'de Türkiye'nin şahidi olacak."

Tayyip, Berlusconi üzerinden AB ile Katolik nikâhı bile kıymaya razı olmuştu.

Ama;

Ne yazık ki, aradan geçen 8 yılda Türkiye'yi AB'nin kapısından bile içeri sokmadılar.

Fetullah Gülen yanlısı Zaman Gazetesi, Silvio ile Tayyip hakkında gerçek dışı ve oldukça abartılı benzetmelerde bile bulunuyor ve şöyle diyorlardı:

"Dünyada iki kabadayı Başbakan var. Biri, Tayyip Bey, diğeri Berlusconi. İkisi de harbi insanlar."

Ancak, çok geçmeden Tayyip'in havasını DTP'liler alıyordu.

Apo'nun avukatı Hasip Kaplan **"Tayyip kafayı yemiş"** diyor, kabadayı Tayyip'in gıkı bile çıkmıyordu.

Van Milletvekili **Özdal Uçar**, Erdoğan için **"kalın kafalı"** şeklinde konuşuyor, Tayyip bu sözler karşısında da susuyordu.

Kapatılan DTP'nin Şırnak Milletvekili olup Kato dağında yapılan ve PKK'nın paçavralarının açıldığı festivalde konuşan Se-

vahir Bayındır, bakın Tayyip'e nasıl sesleniyordu:

"Bu halka verdiğin sözü tutmazsan, bu halk senin kafanı keser."

Sevahir'e, bırakın Tayyip'i hiçbir AKP'li cevap veremiyordu.

Zaman Gazetesi'nin kabadayısı, PKK'lıların küfürlerine yanıt vermedi.

Apo'nun avukatı'nın, yine "**kafayı üşütmüş**" yollu sözlerini sineye çekti.

Hele **Osman Baydemir**'in **"Meşe ağacının hangi dalı nerenize battı sayın hükümet"** şeklindeki hakaretleri karşısında ciddi bir tepki göstermedi.

Ve;

Baydemir'in **"Hass...tir"**li sözlerine tepkisi ise, sadece **dava açmakla** kaldı.

Berlusconi ise, kendisine kızan bir İtalyan vatandaşının kültablası darbesiyle öndeki tüm dişlerini kaybetti.

Tuncay Mollaveisoğlu "Görünmez Holding" adlı kitabında, **"Bir nikah, üç pazarlık"** başlığı altında bakın Tayyip ve Silvio ilişkisini nasıl anlatıyordu:

"Avrupa'da bazı ülkelere davet bile edilmeyen Berlusconi'nin AB üyeliğimizi etkileyeceği yalanları "yılın düğünü" komedyası eşliğinde yalaka kalemlerce işlenirken iki lider arasında çok önemli bir pazarlık gözden kaçırılıyordu.

2000 yılının nisan ayında İtalyan Telekom şirketi Telecom İtalia Mobile (TİM), Türkiye İş Bankası ile birlikte İŞ-TİM adlı bir konsorsiyum kurmuş, 2,5 milyar liralık rekor bir fiyat ile GSM lisansı satın almıştı. Turkcell ve Telsim'e rakip olan İŞ-TİM ARİA adıyla GSM pazarına üçüncü şirket olarak giriyordu. Devletin elinde bir GSM lisansı daha kalmıştı.

Türkiye pazarında üç GSM operatörü olması ve üçüncü sırada satılanın 2,5 milyara gitmesi sebebiyle eldeki dördüncü lisansı hemen satamayacağını anlayan devlet bu lisansı Türk Te-

lekom'a devretti. Türk Telekom (TT) henüz özelleşmemişti. 2,5 milyar lira değerindeki dördüncü lisansı alan TT hemen Aycell adında bir şirket kurup piyasaya girdi.

Bu sırada işler İtalyanların istediği gibi gitmiyordu. ARİA beklenen çıkışı yakalayamamış zarar etmişti. İtalyanlar ARİA'yı bilânçolarında sıfır değer olarak gösterirken, ortağı olan İş Bankası ise ilginç bir şekilde aynı şirketi bilânçolarında oldukça değerli gösteriyordu. Yani kar zarar dengesi açısından İtalyanlar için hiçbir değeri olmayan ARİA, İş Bankası için altın yumurtlayan tavuktu. Bu "Kafa karışıklığı" 2004 yılında netleşecek ve İş Bankası Faaliyet Raporunda, iştiraki olan İş-TİM nedeniyle 791 milyon lira zarar ettiğini açıklamak zorunda kalacaktı.

Türkiye'de GSM pazarında aradıklarını bulamayan İtalyanlar ihaleyi aldıktan iki yıl sonra çarpıcı bir açıklama ile gündeme oturdular. İtalyan şirketi TİM'i gündeme taşıyan açıklama özetle şöyleydi:

"Biz Türkiye'de memnun değiliz, zarara ediyoruz. Roaming (dolaşım) ile ilgili bize verilen sözler yerine getirilmedi. Türkiye pazarından çıkacağız ve Türkiye'yi uluslar arası tahkime vereceğiz"

İşte Tayyip'in dostluk ilişkileri de tam bu noktada devreye girdi. İtalyan lider Berlusconi TİM'in ARİA'da uğradığı zararı gidermesi için Tayyip'den yardım istiyordu. İtalya'da Berlusconi'nin bu işi çözmek için Türkiye'ye gideceği haberleri yer alırken, Türkiye'de de dezenformasyon süreci devreye sokuldu.

Türk Telecom'un kurduğu Aycell ile ilgili, şirketin iyi yönetilmediği ve zarar ettiği açıklamaları basında peşi sıra yer alıyordu. ARIA ve Aycell ile ilgili haberler eş zamanlı olarak çıkıyordu. Acaba bu iki şirketin evlendirileceği birilerine sızdırılmış mıydı?

2004 yılı başında beklenen buluşma gerçekleştirildi. İtalyanlar Berlusconi'nin sorunu çözmenin yanında karlı bir anlaşma ile döneceğinden emindi. Ancak onlar bile Türklerin duyarsızlığı karşısında şaşkına döneceklerdi. Tayyip'in arkadaşlığı Türk hazinesinin 3 milyar dolar zararına neden olacaktı.

Türkiye'yi yağmalayan oligarşinin emrinde olan basın Berlusconi ile Edoğan'ın buluşmasına **"Düğün yemeği"** başlığını atmıştı. Çırağan Sarayı'nda bir araya gelen iki lider İtalyan ve Türk işadamlarından oluşan kalabalık bir davetli topluluğu ile yemek yemiş, ardından İtalyanların sorunlarının çözüldüğü açıklanmıştı.

DEİK ve Türk ABD İş Konseyi Başkan Yardımcısı, Türk İspanyol İş Konseyi Başkanı Zeynel Abidin Erdem, Tayyip'in attığı cesur adımla Avrupa kapılarını Türkiye'ye araladığını söylüyordu!

Peki, neydi AB kapılarını bize açan adım? Erdoğan ne vermişti de İtalyanlar ve Türkiye'deki işbirlikçi sermaye sevinçten havalara uçuyordu?

Berlusconi ile Erdoğan toplantının ardından Türk Telekom'a yani devlete ait Aycell ile Aria'nın birleştirileceğini açıklamışlardı. O güne kadar Türkiye'ye tehditler savuran İtalyan şirket TİM'in CEO'su Marco De Bendetti anlaşmadan duyduğu memnuniyeti dile getiriyor ve şunları söylüyordu:

"...Bu operasyon sonucu Türkiye'deki mevcudiyetimizdeki problemleri yasal yoldan çözdük."

Bu birleşmenin ardından kurulan yeni operatörün adı AVEA idi. Bu şirkette İtalyanlar TİM ile yüzde 40, Türk Telekom Türk Devletinin kuruluşu olarak yüzde 40 ve İş Bankası yüzde 20 hisse sahibiydi. Artık ARİA ve AYCELL'in yerine AVEA vardı.

Bu anlaşmanın ardından medyada büyük bir alkış koptu. ARİA ile Aycell'in birleşmesinin yaratacağı sinerjiden, Türkiye'ye yabancı sermaye yağacağına, Türkiye'nin AB'ye hemen alınacağına kadar bir dizi haber ve köşe yazısı yayınlandı..."

Zamanın Cumhurbaşkanı Necdet Sezer bu olaydaki yağma ve ihaneti görmüş ve bu konuda Devlet Denetleme Kurulu'nu görevlendirmişti.

Devlet Denetleme Kurulu hazırladığı raporda, Aria'nın İş Bankası İtalyan ortaklığı ile birleşmeden önce iflas ettiğini or-

taya çıkardı. Kurul bağımsız denetim şirketi Ernst & Young'un hazırladığı gizli rapora da yer vererek, ARİA'nın 2002 yılı sonunda yasal olarak iflas ettiğini belgeledi. İflas, amortisman ve itfa payları hesaplarda gösterilmeyerek gizlenmişti."

AKP Hükümeti Berlusconi'nin ricası üzerine İŞ-TİM'in yani ARİA'nın zararlarını, batıklarını ve başarısızlığını üstlenecek adresi bulmuştu.

Aycell ve Türk Telekom!

Yani daha açık bir deyişle; Türkiye Cumhuriyeti'nin hazinesi...

Daha da açarsak tüyü bitmemiş yetimlerin bile öncelerinin hakkı...

Tayyip ile Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın çabalarıyla özel bir kanun çıkarıldı. Katrilyonlarca lira zarar Türk Halkı'na yazılırken, kazanç ise Silvio Berlusconi'nin hesabına kaydedildi. Daha sonra Türk Telecom'un satışından vurgun daha da büyüyecek, Oger Telekom ile birlikte TT'yi satın alan İtalyanlar AVEA'nın büyük çoğunluğunu ele geçirecekti.

Olsun varsın; Tayyip'in gelinini öpen Silvio ülkemizi de öpsün!

Zaten dostlar (!) böyle zamanlar için değil miydi?!

P–2 Mason Locası üyesi ve Tayyip'in sadakatle bağlı olduğu Berlusconi, oğlu Pier Silvio ve aile şirketi Madiaset'in Başkanı Fedele Confalonieri ve 12 zanlı ile birlikte usulsüzlük ve vergi kaçakçılığı ile suçlanıyordu. Soruşturma 2007'de başlamış, dava 2010'un başında açılmıştı. Böylece hakkında sonuçlanmayı bekleyen onlarca davalarına bir yenisi daha ekleniyordu.

Temmuz 2010'a geldiğimizde İtalya, Berlusconi'nin P-2'nin uzantısı olan P-3 adlı bir gizli örgütün üyesi olduğu iddiaları ile çalkalanıyordu.

İtalya, siyasi nüfus elde etme, yüksek yargıyı etkileme, ihalelerde usulsüzlük yapma amacıyla kurulan ve 1980'lerdeki gizli mason locası **"Propaganda İki"** ya da bilinen adıyla **P-2'**nin

yeni versiyonu olarak görülen P-3 gizli yapılanmasıyla sarsılıyordu.

P-2'nin de mimarları arasında yer alan Sardinyalı iş adamı Flavio Carboni'nin örgütlediği P-3 ağındaki telefon görüşmelerinde, Tayyip'in kankası ve İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi'den "Sezar" diye söz edildiği ortaya çıkıyordu.

Vakti zamanında İtalyan Gladyosu'nun ve gölge hükümet olarak anılan P-2'nin destekçileri arasında adı geçmiş Berlusconi, son skandalın hükümete kadar uzanması üzerine yaz tatilini iptal edip, "Bu hükümeti hedef alan bir komplo" şeklinde konuşuyordu.

Skandal, Temmuz ayının ilk haftasında Roma Savcılığı'nın, siyaset ve ekonomiyi etkilemek amacıyla derin ve gizli bir örgüt kurulduğuna dair soruşturmasıyla patlak verdi. Gizli örgütlenmelerin ihalelerde usulsüzlük, siyasi nüfuz ve yargıyı etkileme girişimlerini ortaya çıkaran takip ve telefon dinleme süreci, örgüt lideri 78 yaşındaki Carboni, işadamı Arcangelo Martino ve eski yargıç Pasquale Lombardi'nin gözaltına alınmasıyla sonuçlandı.

Skandala adı karışan Ekonomi Bakan Yardımcısı Nicola Cosentino ile birlikte bazı yerel yöneticiler istifa etti. Soruşturma yargıya da yayıldı. Yargıtay Başsavcılığı, Milano Temyiz Mahkemesi Başkanı Alfonso Marra ile birlikte dinlemeye takılan savcı ve yargıçlar hakkında işlem başlattı. Marca'nın görev yeri değiştirildi. Adalet Teftiş Kurulu Başkanı Arcibaldo Müller ve Milano Savcısı Nicola Cerrato da soruşturma kapsamına alındı.

Savcılık, Carboni-Martino telefon görüşmesinde Berlusconi'den **'Sezar'** diye söz edildiği sonucuna varıyordu.

Peki;

Ergenekon Savcısı Zekeriya Öz ne diyor?

P–2 Mason Locası ile Ergenekon'un bağlantısı var. Beraber çalışıyorlar...

Gülmeyin!

Hiçbir şey olmamış gibi yapın.

Zaten onu kullanıp kullanıp bir kenera attılar...

Ergenekon duruşma zabıtlarına göre, Tayyip'e yakın isimlerden **Mehmet Eymür**'e, İtalyan P–2 Locası finansörü **Andreotti** ailesi tarafından özel yapım zırhlı bir Alfa Romeo araba hediye edilmişti. Araba, diplomat permisiyle Ankara gümrüğünden çekilmek suretiyle Ankara Beşevler'de bulunan bir araba galerisinde satılmıştı.

Bir devlet memuru tarafından yemeden içmeden maaşı ile ancak 20 yılda biriktirebileceği bir para ile alınabilecek böyle bir özel araç, Eymür'e neyin karşılığında hediye edilmişti?

Bilemem ki (!)

Ne diyordu, 2006'da yanlışlıkla (!) salıverildikten sonra tekrar tutuklanan M. Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca:

"Başbakan'ın gizli kasası Hasan Yeşildağ. Hergün gizli gizli görüşme yapıyorlar. **Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ**, Kartal'da beraberlerdi."

Roberto Calvini ile Vatikan Bankası **"Istitu Per le Opera di Religione"** ya da bilinen kısa adıyla **IOR** ortaktı. IOR'un en üst yöneticisi Amerikalı Kardinal **Paul Casimir Mercinkus'**tu. Kardinal Mercinkus; Vatikan, Calvini ve P–2 bağlantısını sağlayan isimdi. Mercinkus aynı zamanda **Mason-Mafya-Banka ve istihbarat** ağının en önemli adamlarından **Michele Sindona**'nın en büyük dostuydu. Sindona, **Privata Finanziara Bankası**'nı 1959 yılında satın alıyor ve bu banka ile Amerikan banka sistemi ağına dahil oluyordu. Sindona çok geçmeden Vatikan'ın ortakları arasında olduğu **"Societe Generale İmmobiliare"**-nin de ortakları arasına katılıyordu.

Hani şu Baba Filmi'nin meşhur İmmobiliare Şirketi...

Sindona ile Kardinal Mercinkus el ele vererek, Vatikan'ın servetlerini İtalya'dan çıkarmaya başlamışlardı. Vergi cennetlerinden Lüksemburg'da Fasco İnternational A.S adlı bir şirket kuran Sindona, Vatikan kaynaklarını şirketlerine ve Amerika'da

yüzde yirmi hissesi olan National Bank'a aktarmanın yollarını aramaya başlıyordu.

ABD'de faaliyet gösteren Manhattan Bank, Banker Trust, Morgan Bank'da ortaklıkları olan Vatikan, Fransa'da Rothschild'in hissedarları arasına giriyordu. Kelimenin tam anlamıyla Holdingleşen Vatikan; İsviçre ve İngiltere'de Credit-Suisse, General Motor's, Shell Gulf Oil, General Elektrik, Bethleem Steel, IBM ve TWA gibi şirketlerde de büyük hisselere sahip oluyordu. Vatikan, İtalya'da da boş durmuyor, IANA ve CIA gibi turizm şirketlerine de ortak oluyordu.

Banco Privata, Din Devleti Vatikan'ın Sindona aracılığıyla ortak olduğu bir başka bankaydı. Vatikan, İtalyan sanayisinin kontrolünü Finsider adlı şirketi ile sağlıyordu.

Hıristiyan Demokratlarla içiçe olan Sindona, bu dostluklarının karşılığını Merkez Bankası'ndan aldığı çok büyük kredilerle alıyordu.

İmmobiliare şirketi Vatikan'ın sahip olduğu şirketlerden biriydi. Bu şirketin sahip olduğu ünlü Watergate binası ve şirketin mülkiyetinde olan diğer taşınmazlar ile bütün mal varlığı, Sicilyalı Banker Sindona'nın marifetiyle İtalyan Komünist Partisi'nin de ortak olduğu bir konsorsiyuma satılıyordu.

Sindona Amerika'da faaliyet gösteren Sicilyalı mafya lideri **Lucky Luciano** ya da namı diğer **Charles Luciano** ile ortaklık kuruyordu. Bir tarafta Vatikan, diğer tarafta Amerikan mali oligarşisi ve diğer yandan Mafya ile saflarını sıklaştıran Sindano ve Calvini, **"Vatikan, bankalar ve mafya"** üçgeninde kilit isim olarak yer alıyorlardı. Bu üçgenin mafya köşesi; uyuşturucu ve silah kaçakçılığını elinde bulunduruyordu. Kontrol ve denetim ise P-2 Mason Locası'ndaydı. İtalyan Gizli Servisi SİSMİ'nin Başkanı **Santavitio** da aynı Loca'nın üyesiydi.

Ağca ile ilgili soruşturmalar, P–2 Mason Locası üyesi General Santavitio'nun Başkanlığı döneminde başlamıştı.

1975 yılında P–2 Mason Locası'na bağlı **"Blackfairs"** Locası'nda yapılan görkemli bir törenle tekris olan Banker Calvini,

yine aynı Loca üyesi Sindona ile burada tanışmış ve beraberce aynı yollarda yürümüşlerdi.

Calvini tekris olup, P-2'ye katıldıktan sonra jet hızıyla yükselmeye başlıyor, önündeki engelleri yıka yıka ilerliyordu. Sindona'nın İtalya dışındaki işlemlerindeki karanlık noktaların gün yüzüne çıkmaya başlamasının ardından soruşturmalar açılıyordu. Bu arada Papa VI. Paul Vatikan'ın bütçesini reddediyordu.

Papa VI. Paul, 1970 yılında gerçekleştirdiği Filipinler gezisinde Bolivya'lı bir "artist"in bıçaklı saldırısına uğruyor, saldırganı Kardinal Mercinkus onlarca korumadan daha atik davranarak yakalıyor ve Papa'yı kurtarıyordu. Papa'yı ölümden kurtardığı(!) için de Papa tarafından kendisine çok güveniliyordu.

Vatikan Bankası IOR, Katolik Kiliselerinin aracılığı ile dünyanın her yanında şubeler açmıştı. **"Papa"** adı bu bankaya dokunulmazlık sağlıyordu. Banka'nın başta İtalya olmak üzere dünyanın dört bir yanına yaptığı para transferleri hakkında kimse soru soramıyordu. Bu durum Calvini ve onun arkasındaki mafya için bulunmaz bir nimetti. **Calvini-Sindoza ve Mercinkus** arasında tam bir siyasal-dinsel ve mali bir örgüt kurulmuştu. Gelli'nin P–2 Mason Locası'ndaki gücü **Umberto Ortolani,** bu örgütün Güney Amerika'ya açılan kapısıydı.

Francesko Pazienza bu örgütün çok uluslu noktası, Carboni mafya bağlantısını sağlıyordu. Gelli, Mason dünyasına uzanan köprü, Mercinkus ise bu dünyayı Papa'ya bağlayan yoldu. İtalyan haber alma örgütleri ile Vatikan arasındaki dehliz, işte bu dünyanın altından geçmekteydi.

Uğur Mumcu, **"Papa-Mafya-Ağca"** adlı kitabında bakın bu ilişkileri nasıl açıklıyordu:

"İtalyan Komünist Partisi'nin yayın organı **L'Unita**, Gelli'nin P-2 Locası dışında, Fransa'nın Ermeni mafyasının egemenliğindeki Marsilya kentindeki **"Templiers Locası"** toplantılarına katıldığını, bu toplantıların, 61 Rue de Toulon adresinde yapıldığını, Templiers Locası'nın, Gelli aracılığıyla P–2 Locası'na sağ ve sol örgütlere verilmek üzere silah gönderdiğini yaz-

maktadır. Gelli, İtalyan mali oligarşisi ile yeraltı dünyasının İsviçre bankaları ile çokuluslu kaçakçı ve terör örgütlerine uzanan kilit adamıydı. Bu kilit adam, İsviçre'de Hans Albert Kuntz'un çok yönlü siyasal ve mali işlerine açılmaktaydı.

Calvi ve Mercinkus arasındaki ilişkilerin en önemlilerinden biri, IOR'un elindeki **"Banco Cattolica del Veneto"** nun satışına karşı çıkan bir din adamı vardı. Bu din adamı, Venedik Kardinali Albino Luciani'ydi. Venedik Kardinali, bu olaydan bir süre sonra Papa VI. Paul'un yerine **"John Paul I"** olarak Vatikan'a yerleşecek, ancak Papa seçilmesinden tam 33 gün sonra ölecekti.

Papa I. John Paul'ün ölümü doğal bir ölüm müydü? Yoksa örnekleri İtalya'da görülen, yine bir örneği Calvi'nin ölümünde görülen cinayetlerden biri miydi? Bu soruyu yanıtlamak olanaksız...

Papa I. John Paul'ün ölümü çok şaşırtıcı olmuştu. Ama asıl şaşırtıcı olanlar; I. John Paul'ün ölümünden sonraki olaylardı.

Calvi, I. John Paul'den sonra Vatikan'a yerleşen Polonyalı Papa ile çok daha yakın ilişkiler kuracaktı. **"Zitrope"** ve **"Pacchetti"** şirketlerinin Calvi tarafından satın alınmasında hiç güçlükle karşılaşılmamıştı. Bu satış işlerinde uluslararası mali oligarşinin dolandırıcılık ve sahtecilik kenti **Liechtenstein** ticaret siciline kayıtlı şirketler aracılığıyla paralar ödenmiş ve bir söylentiye göre Kardinal Marcinkus, bu satıştan belli bir komisyon da almıştı...

1978 yılı İtalya için gerçekten ilginç bir zaman dilimiydi. İtalya'da Hıristiyan Demokratlarla Komünistler arasında uzlaşma köprüleri kuran eski başbakanlardan Aldo Moro'nun **"Kızıl Tugaylar"** tarafından kaçırılıp öldürülmesi, arkasından Cumhurbaşkanı Leone'nin bir skandal sonucu görevinden ayrılması hep 1978 yılına rastlamaktaydı. Papa VI. Paul'un Ağustos ayı içinde ölümü, yerine seçilen Papa I. John'un Papa seçildikten 33 gün sonra ölmesi ve büyük bir süprizle Polonyalı Kardinal **Carol Wojtyla**'nın Papa seçilmesi baş döndürücü bir hızla ger-

çekleştirilmişti. Polonyalı Kardinal, Vatikan'ın 450 yıllık "Papa, İtalyan kardinalleri arasından seçilir" yolundaki geleneği yıkarak Vatikan'a yerleşirken, ABD ve Sovyetler arasında Polonya olayı yeni bir soğuk savaş rüzgârı estirmekteydi. Polonya'da **"Bağımsız Dayanışma Sendikası"** ilk eylemlere geçerken, bir Polonyalı din adamının **"Papa"** seçilmesi acaba bir ratlantı mıydı?"

Mumcu'nun, "Vatikan'a Polonyalı bir din adamı seçmek, Polonya üzerindeki büyük kavganın bir parçası mıydı?" şeklindeki sorusu, günümüze ulaşan ilişkiler ağının önemli bir parçasını teşkil ediyordu.

Neyse biz yine devam edelim. Papa Mafya ve Ağca'nın serüvenine:

"Vatikan'da Papa-Mercinkus dostluğu, Vatikan dışında Calvi-Sindona ve Mercinkus arkadaşlığı ve ortaklığı ile sürdürülüyordu. Calvi, Gelli aracılığı ile uluslararası mason localarına, Carboni aracılığı ile İtalyan mafyasına kollarını uzatmıştı.

Calvi'nin bir yandan Vatikan, öte yandan P–2 Locası ve Mafya ile kurduğu ilişkiler, bu Milanolu bankerin hızla büyümesine ve mali imparatorluğuna yeni şirketler katmasına yol açmaktaydı. Calvi'ye kimse engel olamazdı. Gelli ve Ortoloni aracılığı ile Güney Amerika'ya da açılan Calvi, buralarda da şirketler satın alıyordu. Milanolu bankerin bu karanlık işleri ve Güney Amerika'ya kadar uzanan elleri, İtalyan Merkez Bankası'nca korku ile izlenmekteydi. Bankanın günün birinde kendisi hakkında soruşturma açacağını sezinlemişti. 1978 yılı Calvi ya da kullanılan ismiyle Calvini için kuşku dolu bir yıl olmuştu; Merkez Bankası üzerine doğru gelmeye başlamıştı.

Ne yapabilirdi? Yapacağı iş P–2 Locası'nı siper almak, siyasal ilişkilerini geliştirmek ve bir yayın organına sahip olmaktı. Böyle yaptı. Hıristiyan Demokratlara, Sosyalistlere ve Komünistlere para yardımı yapmaya başladı. Bir yandan bunları yaparken, bir yandan da İtalya'nın en büyük basın tröstlerinden biri olan Rizzoli yayın grubunda pay senetleri almaktaydı. Rizzoli elindeki 500 bin tirajlı **"Corriere Della Sera"** İtalya'nın en etkili yayın

organlarından biriydi.

Calvini, Andrea Rizzoli'yi de Banco Ambrosiono'nun yönetim kuruluna almakta hiç gecikmeyecekti. Ortolani de Rizzoli'nin yönetim kurulunda bir koltuk kapmıştı. Mercinkus IOR kısa adıyla bilinen **"Istitu Per le Opera di Religione"**nin başındadır. Mercinkus aynı zamanda Calvi ile birlikte **"Cisalpine Overseas of Nassau"** şirketinin yönetim kurulunda beraberdir.

Rizzoli, Calvini'nin bankasında Ortalani de Rizzoli'nin yönetim kurulunda görev almıştır. Bu ilişki zinciri içinde **"Corriere Della Sera"**nın yüzde 80 oranındaki payı, önce Calvi'ye, daha sonra da Calvi aracılığı ile IOR'un eline geçmişti.

Calvi, bu güçlü ilişkiler ağı içinde özellikle Güney Amerika ülkelerine ve terör gruplarına silah mı satıyordu?

Banco Ambrosiano'nun yurt dışı ilişkileri üzerinde yapılan bir soruşturma bu kuşkuları doğrulayıcı yöndeydi. Güney Amerika'da bazı şirketler, IOR'un teminat mektupları ile krediler almışlardı. Kredilerin Peru'daki Banco Andino aracılığı ile Arjantin'e kadar uzandığı da biliniyor. Aynı ilişki zinciri içinde yönetim kurulunda Kardinal Mercinkus ve Banker Calvi'nin bulunduğu **"Cisalpine Overseas of Nassau"** kuşkuları üzerinde topluyor. Banco Ardino, Mason Locası Şefi Gelli ve sağ kolu Ortolani tarafından elde tutuluyor. Bu trafik içinde Mercinkus adı özel bir önem kazanıyor.

Özellik, Mercinkus'un Vatikan'daki gücünden ve Polonyalı Papa'ya yakınlığından kaynaklanıyor. Calvi, bu mali ilişkiler ağı içinde, bir yandan Vatikan, bir yandan mafya, öte yandan da siyasal partiler ve gazetecilik sektörü ile etki alanını genişletmeye çalışıyor. Calvi'nin dostluk ağı gerçekten çok geniştir. Arjantin'in eski diktatörü Peron'dan, Nikaragua eski diktatörü Somoza ve Somoza'yı deviren Sandinista gerillalarına kadar değişik birçok çevre, Calvi'nin dostluk çemberi içindeydi.

Calvi'nin aldığı bütün bu önlemlere karşın, Banco Ambrosiano'nun işlemleri ve yurt dışı ilişkileri İtalyan Merkez Banka-

sı'nca incelemeye alınıyordu. Calvi, bu başdöndürücü tırmanış sırasında, bu işlerde ustası Sindona ile de kapışmıştı. **"Bir ipte iki cambaz oynamaz"** kuralı, Milano borsasında da geçerliydi. Sindona bütün gücü ile Calvi'yi ezmeye ve köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

İtalya'da **"Banco d'İtalia"** adıyla bilinen Merkez Bankası Müfettişleri, Calvi'nin yüreğini ağzına getiriyorlardı. 1978 yılı Mayıs ayında başlayan inceleme ve soruşturma aynı yılın Kasım ayı içinde sonuçlanmış, bu soruşturma sonucunda Lüksemburg'daki **Banco Ambrosiano Holding** ile Kardinal Mercinkus'un yönetim kurulunda bulunduğu **"Cisalpine Overseas"** şirketleriyle ilgili kuşkulu kayıtlara rastlanmıştı.

Yapılan incelemede, Banco Ambrosiano'nun Milano'daki merkezinden Mercinkus'un yöneticileri arasında bulunduğu **"Cisalpine Overseas"** şirketine milyonlarca dolar para transfer edildiği ve paraların nerelere gittiğinin anlaşılamadığı saptanmıştı. Müfettişler, bir noktada takılıp kalmışlardı. Bundan ötesi, Liechtenstein ve Panama şirketlerine dayanıyordu. Bu noktadan bir adım ötesi karanlıktaydı. Bu paralar silah ticaretine mi ayrılmıştı? IOR, Banco Ambrosiano, Panama ve Liechtenstein ile İsviçre bankaları, bir karanlık dünyanın içinde yan yana beraberdiler. Silah ticareti, bu karanlık dünyanın içinde miydi? Kuşkular gün geçtikçe yoğunlaşmakta; dosyalar kalınlaşmaktaydı.

Merkez Bankası ısrarlıydı. Bankanın dış ilişkileri, bütün açıklığıyla tek tek anlatılacaktı. Calvi korkuyordu. Bu bilgiler nasıl açıklanacaktı? Bu ilişki ağı yalnızca kendi bankası ile ilgili değildi. Kendisi ve bankası çok uluslu ilişkiler yumağının yalnızca küçük bir parçasıydı. İlişki ağı, Vatikan'dan mafyaya mafyadan mason localarına kadar uzanmaktaydı. Bunlar nasıl açıklanırdı?

Merkez Bankası'nın raporu savcılığa verilmiş. Milano Savcı Yardımcısı 1 milyar 400 milyon dolarlık paranın hesabını sormaya başlamıştı. Dosya, Emilio Alessandrini adındaki genç ve yetenekli bir sorgu yargıcının elindeydi. Mali soruşturmalar kadar, sol ve sağ terör örgütleri ile ilgili davalarda uzmanlığı ile ün kazanmış olan bu yargıç, 29 Ocak 1979 günü **"Prima Linea"**

adlı Kızıl Tugaylar'a benzer sol bir örgüt tarafından öldürülüyordu. Rastlantı mıydı bu?

Bu soruya kesin bir yanıt vermek bugün için de güçtür. Calvi'nin giz dolu ölümünden sonra İtalya'daki birçok olayın arkasında sis perdeleri olduğu anlaşılmamış mıydı? Yargıcın öldürülmesi bu sır dolu olaylardan yalnızca bir tanesiydi. Calvi'nin kuşkulu ölümü, bu esrarengiz olayların bir başka örneği değil miydi?

İtalya'da olduğu gibi Fransa'da da bu tür dosyalara elini sürenler öldürülüyordu. Bu yargıçları öldürtenler kimlerdi? Kimlerdi bu dosyaların açılmasına engel olmak isteyenler? Herhalde Calvi, sağlığında bütün bu soruların yanıtlarını bilmekteydi. Kurduğu dünyada hangi kuralların egemen olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden kendisine çok pahalıya mal olan bir koruma çemberi ile dolaşmıyor muydu?

Yargıç Alessandrini'nin öldürülmesinden sonra İtalya bir başka cinayet ile çalkalandı. Gelli'nin yakın dostu gazeteci Pecorelli, Roma'da kimliği bilinmeyen kişilerce öldürülüyordu. Gazeteci Pecorelli, Gelli'ye olduğu kadar, P–2 Locası'na ve İtalyan gizli istihbarat başkanlarından Vito Miceli ile de yakın dostluklar kurmuştu. Gazeteci Pecorelli'nin öldürülmesi, Merkez Bankası ile ilgili soruşturmaların başlaması ve banka yöneticilerinden Sarcinelli'nin tutuklanmasını izleyen günlere rastlıyordu. Sarcinelli, sağ basın ve OP Dergisi sahibi Pecorelli tarafından komünistlikle suçlanmaktaydı. Bankerler arası savaş kızışmıştı.

Banka sisteminin çökmesi iskambil kâğıtlarının biribiri ardından devrilmesine benzer. Bir banka hakkında açılan soruşturma, bir süre sonra başka bankalara da sıçrar. İtalya'da da böyle oldu...

Calvi için güç günler başlıyordu. Öldürülen yargıç Alessandrini'nin dosyalarına bakan Yargıç Mucci, önce Calvi'nin yurt dışına çıkışını yasaklıyor, daha sonra da IOR'dan Massimo Spada ve Luigi Menini ard arda tutuklanıyorlardı. Calvi bu çemberi nasıl yaracaktı?

Calvi, Güney Amerika'ya açılırken, öte yandan Arap dünyası ile ilişkilere geçmişti. İtalya'nın ünlü **"Fiat"** otomobil yapım şirketlerinde yüzde on pay ile Libya sermayesini temsil eden Abdullah Saudi aracılığıyla Arap mali oligarşisi ile işbirliğine girişti.

Lüksemburg'daki **"Ambrosiano Holding"** adlı banka ile İngiliz **"National Westminister"** bankasıyla imzalanan kredi sözleşmeleri ile Calvi, dünyanın hemen hemen tüm merkezleriyle bağlanmıştı. Elindeki bu güç, yapılan soruşturmaları kolayca atlatmasına yetecek miydi?

Calvi, bunları düşüne dursun, olaylar da bütün hızı ile gelişmekteydi.

Calvi, Sindona'nın yakın dostu Miceli Crimi'nin İtalya'dan Amerika'ya gönderilen uyuşturucu maddeler nedeniyle gözaltına alınıp, sorgulandığını sonradan öğrenmişti. Crimi'nin tutuklanması Calvi'nin Londra'daki kuşkulu ölümüne kadar bütün şiddetiyle esecek olan bir fırtınayı da başlatacaktı. 14 Mart 1981 günü Crimi, P–2 Locası üstadı Gelli'yi niçin sık sık ziyaret ettiğini anlattığı zaman "Guardia di Finanza" adlı mali polis için yapılacaklar belli olmuştu. Mali polisçe Gelli'nin Arezzo'daki lüks villası aranacak, ardından Gelli'nin tekstil fabrikası basılacaktı. Fabrikayı basan mali polis şefi, Gelli'nin dosyalarına göz atarken gözlerine inanamıyordu.

P–2 Locası'nın 962 üyesinin adları ard arda yazılmıştı. Bunların arasında, İtalyan gizli güvenlik örgütü SİSMİ'nin başta başkanı olmak üzere birçok görevlisi, çeşitli partilerden parlamenterler, elliyi aşkın general ve amiral de bulunmaktaydı. Bunların arasında Calvi'nin de adı vardı. Calvi gibi Sindona'nın ve Rizzoli'nin...

Ele geçen belgeler arasında, Calvi'nin yurt dışına çıkma kararının kaldırılması için yüksek mahkeme üyesi yargıç Ugo Zilletti'ye bir Cenevre Bankası'ndan ödenen rüşvetin kayıtları da bulunmaktaydı.

Olaylar, Calvi'yi sımsıkı kuşatmaktaydı...

M. Ali Ağca, Papa'yı 13 Mayıs günü vurduğunda, Cal-

vi, tutuklanacağı günü beklemekteydi. Tutuklama kararı, Papa suikastini izleyen hafta içinde verildi. 20 Mayıs günü Calvi, Milano'daki evinden alınarak cezaevine gönderildi.

Vatikan'ın gücü Calvi'nin tutuklanmasını önleyememiş; Kardinal Mercinkus'un duaları da Tanrı'ya ulaşmamıştı...

Calvini ya da Calvi, "Lodi" cezaevinden kurtulmak için Mercinkus'un dualarından daha etkili bir yolu seçmişti. İtalyan istihbaratı ve CIA ile yakın ilişkileri olan danışmanı Pazienza'yı bugün AKP'nin dahil olmak için bir çok aracılar araya koyduğu Hıristiyan Demokratların lideri Piccoli ile Sosyalist Parti lideri Bettino Craxi'ye yollayıp, yardım istiyordu. Her iki lider de ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak, Maliye Bakanı Andreatta'nın, Banco d'İtaly'nin teftiş raporlarını okuduktan sonra Vatikan'a gidip, **"Çok geç olmadan Calvi ile ilişkilerinin kesilmesini"** istemesinden sonra Vatikan'ın tavrı da değişmişti.

M. Ali Ağca tarafından Papa'ya karşı gerçekleştirilen suikast girişimi, Banco Ambrosiano ile Bank of İtaly arasındaki kavganın Calvi'nin yenilgisiyle sonuçlandığı ve İtalyan Maliye Bakanı'nın Vatikan'a Calvi ile ilişkilerin bir an önce kesilmesi yolundaki uyarıyı yaptığı ve Papa'nın da bu uyarıları ciddiye aldığı günlere rastlaması yalnızca tesadüfle açıklanabilinir mi?

Mart ayının 14'ncü günü Gelli'nin işyerinde P–2 Mason Locası'nın listesi ele geçirilmiştir. Nisan ayında, İtalyan Maliye Bakanı, Vatikan'dan Calvi ile olan ilişkisini kesmesini istemiştir. Calvi ile ilgili suç dosyası, Milano Savcılığı'nca Mayıs ayı başında tamamlanmıştır.

M. Ali Ağca'nın Papa'ya suikast girişimi 13 Mayıs gününe rastlamış; Calvi 20 Mayıs günü tutuklanmıştı..."

Calvini tutuklama beklerken, yardım umduğu Papa'ya son derece ilginç bir eylem gerçekleşiyordu. Maltepe Cezaevi'nden kaçıp daha sonra hakkındaki tüm yayınların aksine **Ortaklar Öğretmen Okulu**'nda gizlenen ve daha sonra MİT mensubu **Mehmet Eymür**'ün iddiasına göre yine MİT'çi **Timur Ha-**

noğlu tarafından sağlanan sahte pasaportla yurt dışına çıkartılan Ağca, 13 Mayıs 1981 Çarşamba günü San Pietro Meydanı'nda cipiyle tam önünden geçen Polonyalı Papa II. Paul'e iki el ateş ederek suikast eylemini gerçekleştiriyordu.

Ancak,

Burada oldukça dikkat çekici bir başka olay daha gerçekleşiyor, açıklamalara göre Papa'nın vücudundan üç mermi çıkarılıyordu. Yani, olayda ikinci bir tetikçi daha vardı. Amerikalı turist Lowell Newton, ikinci tetikçinin kaçarken arkasından fotoğrafını çekiyordu.

Oral Çelik, önce Ağca'nın tutarsız ifadelerinin ardından Abdullah Çatlı'nın Eylül 1985'de tanık olarak Roma Mahkemesi'nde, **"Suikastin yapıldığı gün Viyana'da benim yanımdaydı"** şeklinde verdiği ifade ile kurtuluyordu.

Fransız gizli servisi Papa'ya yapılacak suikasti önceden haber almış, bu durumu Vatikan'a bildirmişti. Ancak Papa'yı korumakla görevli olanların birçoğunun suikastin tam göbeğinde yer almasından dolayı, hiçbir tedbir alınmıyordu.

Fransız gizli servisi sadece suikasti rapor etmekle kalmamış, Oral Çelik, Abdullah Çatlı ve M. Ali Ağca'nın günü gününe nerede ne yaptıklarını da izlemişti.

1968–1973 yılları arasında Türkiye'de **CIA İstasyon Şefi** olarak görev yapan **Duane Clarridge**, Papa'ya suikast düzenlendiği tarihte Roma'da görevliydi. Suikastin ardından 1 Ağustos 1981'de tekrar ABD'ye geri döndü.

Başta CIA İstasyon Şefi ve Abdi İpekçi cinayetinin kilit isimlerinden Paul Henze, Duane Clarridge, Mehmet Eymür gibi isimler gerek yazdıkları kitaplarla, gerek kaleme aldıkları makalelerle ve gerekse verdikleri mülakatlarla, sürekli olarak Papa suikastıyla ilgili olarak bilgi kirliliği yaratıyorlardı.

4 Şubat 1977 tarihli **Zaman Gazetesi**'nde **Fehmi Koru** ya da nam-ı diğer **Taha Kıvanç**, CIA ajanı **Frank Terpil**'in Ağ-

ca'nın Bulgaristan üzerinden Avrupa'ya geçmesinde rol oynadığını aktarıyordu.

Bir diğer MİT mensubu Metin Günyol, İpekçi cinayetini araştırmakla görevlendiriliyordu. MİT görevlisi daha sonra bu soruşturmadan istifa ediyor, İspanya'nın Mallorca Adası'nda turizm bürosu açıyordu.

Her ne hikmetse, M. Ali Ağca da Papa suikastinden önce Mallorca Adası'nı ziyaret ediyor, orada günlerce kalıyordu.

Ağca'nın Papa'yı vurmasının ardından Metin Günyol, bu defa Mallorca Adası'ndan geri gelip tekrar MİT'deki görevine dönüyordu.

16 Ocak 1997 tarihli Yeni Yüzyıl Gazetesi'ne demeç veren Metin Günyol, İpekçi cinayetini aydınlattığını iddia ediyor ve şunları söylüyordu:

"Ama öyle bir manzara ile karşılaştım ki, bir değil elli Abdi İpekçi'nin öleceğini bilsem yine de söylemem, üstüne gitmem."

Ağca, yakalandıktan sonra atıldığı hücrede ziyaretçileri tarafından hiç yalnız bırakılmıyordu. **Hapishane Papazı Santini** iki günde bir yanına uğruyordu. Suikast kurbanı **Papa** bile Ağca'yı hücresinde ziyaret edenlerin kervanına katılıyordu.

İtalyan Savcı her fırsatta Ağca'nın yanında yerini alıyordu. Kimler gelmiyordu ki Ağca'nın yanına;

İtalyan Gizli Servisi SİSMİ'nin Şefi Santavito'dan sonra SİSMİ'nin başına geçen General Lugaresi'nin yardımcılarından **Titta**, CIA ajanı ve Calvi'nin danışmanı Francesko Pazienza...

Ne diyordu CIA İstasyon Şefi Paul Henze; **"Ağca, hangi istihbarat örgütüne çalıştığını bilemez."**

Bırakın Ağca'yı, alim bile olsan bu karışıklığın içinden çıkamaz, kimin kimle çalıştığını çözemezsin.

Peki, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı sıfatını taşıyan **Tayyip**, P–2 Locası üyesi İtalyan Başbakanı'na kendi açıklamasıyla **"Sadakatle"** bağlı olabilir mi?

Tayyip, Papa ile 2006 yılında Ankara havalanında hangi konuda görüştü?

Ve Fetullah Gülen, Papa'ya **"Sizin hizmetkârınızız"** derken neleri kast ediyordu.

İlişkiler ne kadar karmaşık değil mi?

Ne demiş vatandaşın biri?

Alçak adamın yükselmesi, maymunun ağaca tırmanmasına benzer; yukarı çıktıkça, kıçı daha çok gözükür...

İtalya'da adına destanlar düzülen **"Temizeller"** operasyonu, aslında **"Mafya-Siyaset-Vatikan"** üçlemesinin uyuşturucu dahil her türlü yasa dışı faaliyetlerinde yavaş kalan ve uyumsuzluk sağlayan ve kendilerine ihanet eden isimlerin temizlenmesi olayıydı. Yani Vatikan'ın, **"Mafya-Siyaset-Ticaret"** sahasında rakipsiz kalmak istemesinin sonucuydu.

Vatikan mensuplarının adalet önüne çıkarılmadığı bir operasyona **"Temizeller"** demek, tarihin en büyük yutturmacalarını baştan kabul etmek demekti.

"Temizeller" aslında mafyanın tekelleşme savaşıydı. Silah kaçakçılığından uyuşturucuya kadar her türlü kirli işe bulaşan Calvi, yalnızca bankacılıktan mahkûm oldu. Bu nedenle çok az bir ceza aldı, ancak itibarsızlaştırıldı ve öldürüldü.

"Ülkeyi çetelerden temizliyoruz" diyenler, iştirakleri ile birlikte hak etmedikleri yerlere hızla çıkmaktadır.

Bir dönem sistemin merkezindeki Calvi, oğlu aracılığıyla Kardinal Mercinkus'a başvurarak, yardım istedi. İstediği yardım, IOR'un devreye girerek kendisine yöneltilen suçlar konusunda açıklamalar yapmasıydı. Mercinkus, Calvi'nin bu isteğini geri çevirmek zorundaydı. Çünkü IOR, bir kez mahkeme önüne çıktı mı, Vatikan'ı eleştiri sağanağından korumanın olanağı yoktu. Bütün kirli ilişkileri ve eylemleri çorap söküğü gibi saçı-

lacaktı. Kardinal, Milano'dan Güney Amerika'ya uzanan para trafiğinin ne tür siyasal konulara bağlanacağını biliyordu.

Calvi'nin yargılanması bütün İtalya'da ilgiyle izlendi. Yargılama sonunda Calvi, kambiyo kurallarına aykırı işlemler yapmak suçundan dört yıl ağır hapse çarptırıldı; ancak salıverildi. Fakat pasaportuna yeniden el konulmuştu. Calvi artık özgürdü ama bu özgürlüğü İtalya sınırları içinde geçerliydi. Oysa Calvi'yi ölüme sürükleyecek gizlerin bir kısmı İtalya dışındaydı.

Calvi'nin yargılanması sırasında, Vatikan'ın Güney Amerika'daki paravan şirketleri konusunda herhangi bir ipucu sergilenmiş değildi; değildi ama artık Vatikan, Calvi'den uzak durmalıydı. Çünkü olaylar sanılandan çok daha hızlı gelişmekteydi. Vatikan'ın Panama'daki gizli şirketleri, Calvi'nin Banco Andino'su ile çalışmaktaydılar. Bu ilişkiler, gün gelir ortaya çıkardı.

IOR'un imzaladığı "Teminat Mektupları" Calvi ile Vatikan ilişkilerini yeterince ortaya koymaktaydı. Bu ilişkilerin daha da aydınlatılması, Vatikan'ı yaralamaz mıydı? IOR'un Banco Andino ve Nikaragua'daki Banco Ambrosiano'nun kolu olan "Banco Commercial"a gönderdiği teminat mektuplarının altından ne çıkacaktı?

P–2 Mason Locası Şefi, Mart 1981 tarihinde işyeri arandıktan sonra izini kaybettirmişti. Calvi, dört yıllık mahkümiyet kararından sonra büyük bir moral çöküntüsüne girmişti; Mercinkus, eski ortağı ve arkadaşı Calvi'den uzak durmaya çalışmaktaydı. Calvi'nin elindeki Coriere ve La Caontrale kendisi için yük olmaya başlamıştı. Koşullar her gün daha da ağırlaşıyor; bu arada İtalyan Merkez Bankası kendisini köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Ne yapabilirdi bu durumda?

Calvi'nin bu durumda sığınacağı yerlerden biri, mafya olamaz mıydı? O güne kadar mafya ile bir yakınlığı vardı. Bu yakınlığı daha da arttırdı. Mafya liderlerinden Florio Carboni ile her gün beraberdiler.

Calvi, üzerindeki baskıları hafifletmek amacıyla bankanın bir kısım pay senetlerini satmaya karar vermişti. Bu amaçla girişim-

lerde bulundu. Anlaşmalar yaptı. Bu arada, ne oldu bilinmez, Mercinkus, Calvi'ye güvenini bildiren bir demeç verdi. Vatikan'ın bu garip jesti neye yarayacaktı?

Vatikan'ın bu jestinden sonra, Calvi'yi sarsan bir olay daha yaşandı. IOR, Banco Ambrosiano için imzaladığı teminat mektuplarının 30 Haziran 1982 tarihinden sonra geçersiz sayılacağını bildirmekteydi.

Calvi, bankayı Amerikalı, İranlı ya da Suudi Arabistan'lı bankerlere satmak istiyordu. Yapılan görüşmelerde, bankanın gerçek sahiplerinin kimler olduğunu, payların kimler arasında dağıtıldığı bile anlaşılamıyordu. Bankası, Calvi'nin kişiliği ve ilişkileri gibi giz doluydu.

Calvi ile ilgili henüz nedeni saptanamamış olaylardan biri de, yardımcısı Roberto Rosone'nin Carboni'nin yakın adamlarından Abbruciati tarafından tabanca ile yaralanmasıydı. Carboni, Calvi'nin yakın dostuydu. Öyleyse, yakın dostunun yardımcısını niçin vurdurtuyordu? Bu Calvi için bir uyarı mıydı?

Calvi, Carboni'nin İsviçre'deki hesabına 20 milyon dolar göndermişti. Bu para niçin gönderilmişti? İtalyan sağcı terör örgütleri ile yakın ilişkisi olan Carboni, Calvi'nin yardımcısını, kendisine para verilmesine karşı çıktığı için mi vurdurmuştu?

Bilinen yalnızca şuydu: Calvi'nin İtalya'daki mali sorunları, Carboni ve bir dinsel kuruluş olan **"Opus Dei"**nin yardımı ile çözülmeye çalışılmıştı. İlginçtir; Papa I. Paul, bu kuruluşa karşıdır. Ancak 33 günlük süren papalığı sırasında bu kuruluşun etkilerini azaltamaz; ama yerine seçilen Polonyalı Papa **"Opus Dei"**yi bütün gücüyle destekler.

Bütün bunların bir anlamı var mıydı? Varsa neydi? Varsa bu olayların Calvi'nin ölümüyle noktalanacak serüveni ile bir ilgisi olabilir miydi?

Calvi olayında aslında birçok etken bir aradaydı. Vatikan'ın Polonya'daki **"Bağımsız Dayanışma Sendikası"**na sağladığı destekten İtalyan mafyasına, İtalyan mafyasından P–2 Locası'na, P–2 Locası'ndan Güney Amerika'ya satıldığı ileri sürü-

len silahlara kadar birçok karmaşık ve şaşırtıcı gerçek, Calvi'nin üzerinde düğümleniyordu. Bu düğümü kim nasıl çözecekti? Buna kim cesaret edecekti?

Düğümün çözülmesi için atılan adımlar hep İtalyan Merkez Bankası'ndan gelmekteydi. Bu kez de öyle oldu. 31 Mayıs günü Merkez Bankası'ndan Banco Ambrosiano'ya, Calvi'ye kişiye özel bir mektup yollanmıştı. Mektupta, Calvi'den kime gönderildiği belli olmayan 1 milyar 400 milyon doların hesabı sorulmaktaydı. Nereye gitmişti bu paralar? Kime nasıl ödenmişti bu paralar?

Paralar, Lima'da Banco Andino, Managua'da Ambrosiano Group Banco Commercial ve Lüksemburg'daki Banco Ambroasiano kanalıyla gönderilmişti. Ancak bu paralar ne karşılığı gönderilmişti? Ve neydi bu para trafiğinde Kardinal Mercinkus'un yönetim kurulunda bulunduğu **"Cisalpine Overseas"** şirketinin payı? Ve kim ödeyecekti bu parayı?

Calvi iyice sıkışmıştı. Bir yandan Vatikan, öte yandan yabancı bankalar, bunlar yetmiyormuş gibi Merkez Bankası'nın üzerindeki baskısı karşısında başvuracağı yollar çok kısılmıştı. Gitti, Mercinkus ile görüştü. Amacı, borçlarının IOR tarafından üstlenilmesiydi. Ancak çaldığı kapı yüzüne kapandı. Vatikan eski ortağını aslanların pençesine terk etmekte kararlıydı.

Çaldığı bütün kapılar, tek tek yüzüne kapatılan Calvi, kızı ve Carboni ile birlikte oturup, karar vermişti: İtalya'yı terk edecekti. Hem de hemen, hiç zaman yitirmeden. Şansını yurt dışında arayacaktı. Öyle yaptı. Haziran 1982 günü İtalya'yı, bir daha sağ dönmemek üzere terk etti.

Calvi'nin bu son yolculuğunda sis bulutları henüz dağılmış değildir. Carboni tarafından sağlanan **"G 116847"** sayılı **"Gian Roberto Calvini"** adına düzenlenmiş pasaport ile Triaste sınırından çıkış yaptı.

Calvi, Silvano Vittor ile birlikte İsviçre'ye geçer ve İsviçre'de Klainszing adlı kız kardeşlerin evine yerleşir. Calvi, evde Vatikan, IOR ve P–2 Locası ile ilgili belgeleri yakarak, geride kanıt

bırakmamaya çalışır. 13 Haziran günü İnnsburg'a doğru yola koyulurlar. Aynı zamanda mafya lideri Carboni, arkadaşı Ernesto Diotalevi ile birlikte yoldadır. Almanya sınırına yakın Bregenz'de İsviçre'li Banker Hans Albert Kunz, Carboni ve Calvi bir araya gelirler. Birlikte kaçış planı yaparlar. Nereye ve nasıl? Bunları Kunz ve Carboni kararlaştırırlar.

Kunz, Calvi'ye Londra'ya gitmesi için bir jet uçağı ayarlamıştır. Uçak, 15 Haziran günü Londra'nın Gatwick's Havaalanı'na iner. Vittor ve Calvi, Kunz'un kiraladığı, Londra'nın en lüks mahallelerinden biri olan Chelsa Clouters'de Sloane Aveneu'daki apartman dairesine yerleşirler. Calvi'nin morali çok bozuktur. Bütün gününü yatakta telefon beklemekle geçirir.

Carboni ve Klainszig kardeşler de aynı gün Londra'ya gelip, Park Lane'deki Hilton Oteli'ne yerleşmişlerdir. Calvi'nin CIA ile de yakın ilişkilerde bulunan danışmanı Pazienza da aynı günlerde Londra'dadır.

Bundan sonrası iyice karanlıktır. Carboni, Hilton Oteli'nden çıkmış, Chelsea'ya yakın Sheraton Oteli'ne yerleşmişti. Carboni'nin metresinin teyzesi, bir İngiliz ile evlidir. William Morris ve İtalyan asıllı karısı, Carboni'ye evlerini açarlar. Carboni, Morris'in evinden Calvi'ye telefon eder. Calvi, Carboni ile görüşmek istemez. Carboni, Klainszig adlı Kızkardeşlerle birlikte Calvi'nin kaldığı yere gelir. Calvi aşağı inmez.

Ne olursa bundan sonra olur.

Ve

18 Haziran Cuma günü Calvi'nin cesedi, **"Blackfriars"** köprüsüne asılı olarak bulunur. İlginçtir, Calvi, **"Blackfriars"** yani **"Kara Rahipler"** adlı üyesi olduğu mason locasının adını taşıyan köprüye asılarak öldürülmüştür.

Calvi, Rahip midir?

Bilindiği kadarı ile hayır!

O halde, neden hep başta Vatikan olmak üzere önemli Rahiplerin üye olduğu Mason Locası'nda kayıtlıydı?

Kim bilir?

Belki bir gün Vatikan bunları açıklamak zorunda kalabilir...

Tıpkı Ağca'nın gerçekleştirdiği iddia edilen Papa suikastindeki şaibeler gibi...

Calvi'nin, Güney Amerika'ya ve bu arada İngiltere ile Falkland savaşına tutuşan Arjantin'e silah sattığı bilinmekteydi.

O nedenle akla gelen ilk soru:

"Bu yüzden mi köprü, Arjantin bayrağının renklerini taşıyan mavi ve beyaza boyanmıştı?.." Oluyordu.

Calvi'nin sekreteri **Graziella Corrocher**, ne yaman bir rastlantı ki (!) Calvi'nin asıldığı gün intihar ediyordu.

Calvi, İngiltere'de faaliyette bulunan **"Blackfriars"** adlı Mason Locası'nda tekris olarak Masonluğa adım atmıştı. Masonluğa geçiş töreninde her Mason'a uygulanan ritüeller O'na da uygulanmıştı. Göğsüne dayanan kılıçlar altında şu sözlere muhatap olmuştu:

"Uçları sizlere doğru çevrilmiş olan kılıçlar, bundan sonra yaşamınız ve namusunuz bir saldırıya uğrarsa masonların sizi savunacağını, biraz önce içtiğiniz and'dan döner ve size düşen görevleri yapmazsanız, masonluğun sizden öç alacağını simgeler..."

Bu konuşmanın ardından Mason olan kişinin boynuna takılan ve tören sırasında hep boynunda olan ve ucundan tutup gezdirildiği o ip çıkarılır. İpin Mason adayının boynunda olmasının gerekçesi ise şuydu:

"Bu iple her türlü hürriyetiniz ve tasarruflarınız bizim elimizde. Artık geriye dönerseniz bu iple asılır, ölüme gidersiniz."

"İp ve Kılıçla" yaşamlarını kaybeden masonların örnekleri ülkemizde de oldukça çoktu. Menderes, Zorlu, Polatkan, mason ideallerinin gerisinde kaldıklarından dolayı asılarak idam edili-

yorlardı.

Bütün bunların yanında, Mason localarının talimatlarına aykırı olarak tutum ve davranışlar içerisine girerseniz veya Loca'nın belli bir düzeye getirmek istediği birine karşı muhalefette bulunup bu olayı engellemek isterseniz, bu olay ihanet olarak algılanır ve ritüellerdeki karşılığı kılıçla ölüm olarak karşınıza çıkar.

Tıpkı;

Üzeyir Garih olayında olduğu gibi.

Calvi de üyesi olduğu Mason Locası'nın bağlı bulunduğu İngiltere'ye ve dolayısıyla Arjantin'e silah satarak ihanet etmiş, bu ihanetinin bedelini de; tekris olduğunda boynuna takılan iple asılarak ödemişti.

2007 yılında yayınlanan **"Musa'nın Çocukları, Tayyip ve Emine"** adlı kitabım hakkında Tayyip, 20 milyar liralık dava açmıştı. 335 sayfalık kitabın önemsiz bir iki sayfasından şikâyetçi olan Tayyip, Masonlukla ilgili bu bölümden en ufak bir rahatsızlıkta bulunmamış, şikâyetçi bile olmamıştı. Şimdi o bölümü hatırlayalım:

"1993 yılında Yahudi Mason Jak Kamhi'nin oğlu Mason Jefi Kamhi ile Kürtçe eğitim(!) yapacak diye bazı derslikler açan Mehmet Nazif Ülgen **"Ufuktaki Cumhuriyet"** adlı kitabı kaleme alıyorlardı. 2000'li yıllarda Türkiye'yi yönetecek **"Yenilikçiler"** derlerken adeta Tayyip ve arkadaşlarını işaret ediyor gibiydiler. Baştan sona hezeyanlarla dolu olan kitabın onuncu sayfasında şöyle deniyordu:

"Cumhuriyet, egemenliği halka vermedi. Osmanlı'dan hanedanlığı alıp asker ve sivil bürokrasiye verdi..."

Onbirinci sayfada; "İkinci Cumhuriyet olarak savunulan sistem için zannediyor ki, birileri topla tüfekle gelecek ihtilal yaparak Cumhuriyet'i yeniden kuracak. Hiç kimsenin radikal çerçevede gelip İkinci Cumhuriyet'i kurmaya niyeti yok. Niyeti olanlar da muvaffak olamazlar.

Diyoruz ki, Birinci Cumhuriyet'i askerler kurdu. Osmanlı ha-

nedanının devamı olan bu Cumhuriyet'i paşalar kurdu. Buna bağlı olarak, askerin ülke yönetimine hakim olması, MGK'nın hükümetin üstünde olması, bugünkü Cumhuriyet anlayışıyla bağdaşmaz. Bu Cumhuriyet anlayışı 70 yıl öncesinin anlayışıydı."

"Tasarladığımız bu Cumhuriyet'e 2000'li yılların Cumhuriyet'i de diyebiliriz. Ne dersek diyelim bir farklı addan söz etmek lazım..."

Kitabın onyedinci sayfasında; "Gerçek halk idaresi neden oluşmamıştır. Çünkü Birinci Cumhuriyet'i kuran güçler, gücünü çekip, Cumhuriyet'i halka devretmek istememiştir" deniyordu.

Yirminci sayfada, "Mevcut siyasi partilerin, Birinci Cumhuriyetin ürünleri olduğu, yapısını; devletçi, merkeziyetçi ve asker kökenlilerin oluşturduğu, bu partilerin Cumhuriyeti yeni ufuklara taşımasının imkânsız olduğu" vurgulanıyor ve şöyle deniyordu:

'Birinci Cumhuriyetin yarattığı liderlerin ve siyasi partilerin tamamı bu yapıdadır. Bu kadrolarla Ufuktaki Cumhuriyet'ten söz edilemez...

Ufuktaki Cumhuriyet'i kurabilmek için öncelikle siyasi kadroların gençleşmesi lazım. Siyasi kadroların dünya gerçeklerini bilen, eğitilmiş genç beyinlere bırakılması lazım.

Siyasi kadrolarda bu kabuk değişimi olmamışsa korkarım Ufuktaki Cumhuriyet de gündeme gelmez...

Ufuktaki Cumhuriyet tartışmalarına başlamadan ve fiiliyata geçmeden bu felsefeyi sırtlayacak bir siyasi oluşumun doğması bir zorunluluktur. Ya da mevcut siyasi partilerin yeniden yapılanması bir siyasi zorunluluktur.

Devrimler bir anda olmaz. Devrimler uzun yıllar kapalı kapılar ardında kahve köşelerinde, aile toplantılarında konuşulur. Birileri çıkar bir kibrit çakar, cayır cayır yanmaya başlar..."

Ufuktaki Cumhuriyetlerin, öncelikli olarak paranın arkasındaki sıfırları silmesinin gerektiğini belirtirken, eğitimde özelleş-

tirmenin iyice yaygınlaştırılması, hatta devletin eğitimden elini çekmesi şu sözlerle vurgu yapılarak isteniyordu.

"70 yıl öncesinin şartlarına göre düzenlenen eğitimin dikilen elbisesi dar geliyorsa, teğeller atmışsa, değiştirmek lazım. Sırf Atatürk bu elbiseyi dikti diye değiştirmemek Atatürk'ün devrimlerine ters düşer."

İsrail istihbarat örgütü MOSSAD'la yakın ilişkide olan Kamhi'lerin desteklediği ve yazımına ortak olduğu kitabın yetmişbeşinci sayfasında, Türklük düşmanlığı şu sözlerle yer alıyordu:

"Diğer taraftan bugünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin milli hudutları içinde o kadar çok ırk yaşamış ki, bugün bu topraklarda yaşayan insanların Türklükleri bile tartışılır..."

Türkçe konuşmayan insanların zindanlarda çürütüldüğü gibi yalan ve iftiralarla dolu kitapta, "Osmanlıdan kalan Rumlara, Ermenilere ve Yahudilere T.C. hudutları içinde kültürel serbestiyetler verilmesine karşın Kürtlere verilmemesi bugün ortaya çıkan terörün esas kaynağıdır" deniyordu.

"Herkes çalışıp sağlığını kurtaracak" diyerek devletin sağlıktan elini çekmesini isteyen Yahudi ve kardeşleri, Kürtler söz konusu olduğunda çark ediyor ve şöyle yazıyorlardı:

"Bölgede Kürtçe konuşmak serbest olmalı. İsteyenler Kürtçe tedrisat yapabilen okullar açabilmeli. Ermeni ve Yahudilere tanınan haklar Kürtlere de tanınmalı, her köşeye yetişecek ve hizmet verecek eğitim kurumları açılmalı, halkın sağlık ve eğitim sorunları halledilmeli..."

Mason Kamhi'lerin desteklediği kitabın 85. sayfasında, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Savunma Bakanlığı'na bağlanması isteniyor ve şöyle deniyordu:

"Gelişmiş ülkelerin ordularına bakıyoruz. Genelkurmay Başkanları, Milli Savunma Bakanlığı'nın emrindedir. Oysa Türkiye'deki Milli Savunma Bakanlığı'nın fonksiyon ve görevi Ordu için iaşe ve ibadet yapan bir sayman niteliğindedir."

Kitaba destek veren isimler ise şu şekilde sıralanıyordu:

Ahmet Altan, Gökhan Serter, Şerif Kaynar, Murat Bekdik, Avni Demirci, Yılmaz Men, Tarık Ustaoğlu, Gültekin Okan Salgar, Hüseyin Papila, Hadi Türkmen, Zafer Çevik, Ahmet Hamamcıoğlu ve **Ahmet Çalık**...

Kamhi'lerin desteklediği kitabın 100. sayfasında, Genelkurmay Başkanlığı'nın Savunma Bakanlığı'na bağlanacağı yinelendikten sonra, MGK'nın ve DGM'lerin kalkacağı, paranın arkasındaki sıfırların atılacağı, aydın din adamlarınca İslam dininin reformlara tabii tutulacağı, Kürtlerin kültürel haklarının verileceği, kendi dillerinde okul açma, Radyo-TV kurma haklarının sağlanacağı da vurgulanıyordu.

"Ordu hiçbir şekilde içeride polisiye tedbirler içinde kullanılamayacak" deniyor ve ilave ediliyordu:

"Askerlik profesyonelleşecek ve paralı hale getirilecek."

O günlerde bunları kim yapacak diye sormuş ve kitapta yer alan bilgilere göre şunları belirtmiştim:

"Tabii ki Yahudi desteği ile yazılan kitapta bu da düşünülmüş, zaten kitabı okuduğunuzda bahsedilen ve "yenilikçi" diye tanımlanan bu kişilerin kimliğini hemen tanıyorsunuz."

18 Ekim 2005 tarihli Star Gazetesi'nde **Faruk Mangırcı**, **"Bu kadar demokrasi fazla"** başlıklı yazısında, bir internet sitesinde yer alan ve Başbakan Erdoğan'a sorular başlığı ile yazılan yazılara dikkat çekiyordu. Bu haberler gazete sayfalarına yansımasına rağmen cevap verilemeyişi de, olayı ilginç kılan gelişmeler arasına katıyordu.

Erdoğan ve Mason ilişkisinin açıklandığı ve Erdoğan'ın AKP Genel İdare Kurulu'nda söylediği iddia edilen yazı özetle şöyle idi:

"Tüm dünyadaki Yahudi lobilerinin ve Masonların desteğini aldık. Türkiye'de her istediğimizi yapabiliriz. Ordu da Masonların kontrolünde... Tüm paşalar Mason ya da Masonların kontrolünde. İsrail'le stratejik işbirliği yapıl-

dığı için paşaları İsrail bağlantılarımız ile bağladık. Masonlar, Mason Localarının kapatılmasının hesabını, Kemalizm'i, Atatürkçülüğü, Atatürk'ü Türkiye'den silerek intikamlarını Atatürk'ten alacaklar. İshak Alaton bana bu konuda teminat verdi."

Ağca: Al işte Ergenekon

19 Ocak 2010 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde Yalçın Doğan **"Ağca olayının en hakiki Ergenekon"** olduğunu belirtiyor ve şöyle diyordu:

"CIA Türkiye masası Şefi **Paul Henze**:

'Ağca kime çalıştığını hiçbir zaman bilmedi.'

Ağca, kime çalışmış olduğunu belki bilmiyor ama böyle konuştuğuna göre, belki Paul Henze biliyor.

Paul Henze kim?

CIA Türkiye masası şefi.

Başka;

Mehmet Eymür ve Hiram Abas'ın kankası...

Ağca, hakkında onca kitap yazdırılıyor, onca röportaj, görüşme vs, ama Abdi İpekçi'nin öldürülmesi Türkiye'de hala en karanlık cinayetlerden biri.

Cinayet başından sonuna kadar bin türlü soruyla dolu. Yakalandığında, o yıllarda televizyonlarda yayınlanıyor, **"İpekçi'yi ben öldürdüm"** diyor. Ama sonra **"ben öldürmedim"** iddiasını sürdürüyor.

Cinayet sonrası, tıpkı cinayet gibi, sırlarla dolu... Özellikle Ağca'nın Maltepe Askeri Cezaevi'nden asker elbisesiyle kaçırılması, bu esrar perdesinin en can alıcı sahnelerinden biri.

Tam işte Ergenekon vaziyeti...

Üç sahne;

Ağca-Ergenekon Birinci Sahne:

Ağca yakalanıyor, emniyette sorgusu sürüyor, dönemin İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Ağca'yı Emniyet'ten alıyor, Askeri Cezaevi'ne götürüyor. Sorgu yarıda kesiliyor. Neden?

Ağca-Ergenekon İkinci Sahne:

Hem sıkıyönetim var, hem askeri cezaevi. Ama buradan kaçırılıyor. Nasıl?

Ağca-Ergenekon Üçüncü Sahne:

Bir gazetede yayınlanan anılarında Alpaslan Türkeş müthiş bir açıklama yapıyor: **"Ağca'nın cezaevinden kaçırılması bir devlet operasyonudur"** diyor. Bir acayip iş, hiç kimse bu tarihi cümlenin üstüne gitmiyor. Neden?

Yeniden sorgulamak...

Son iki yılda pek çok olay **Ergenekon** başlığı altında birleştiriliyor, hepsinde **derin devlet** aranıyor.

Kozmik oda, faili meçhul cinayetler, darbe girişimi iddiaları, deniz altında, deniz üstünde, havada, karada bulunan silahlar ve daha bilumum, iddialar hep **karanlığı aydınlatma çabaları** olarak sunuluyor.

Alın size dört dörtlük karanlık olay: İpekçi cinayeti, 12 Eylül darbesine doğru, **öz Ergenekon**, **hakiki Ergenekon** olaylarından biri.

Öte yandan, Ağca'nın cezaevinden çıkması, dram içinde dram. Abdi İpekçi ile Bülent Ecevit arasında sıkı bir dostluk var. İpekçi, Ecevit Başbakan iken öldürülüyor.

Kaderin cilvesi, Ecevit'in bir başka Başbakanlık döneminde çıkan bir afla, Ağca'nın ömür boyu hapis cezası düşüyor ve o af sayesinde hapisten çıkıyor.

Asıl mesele başka. **Ağca**'yı yeniden sorgulamak mümkün değil mi?"

Yalçın Doğan, Ağca olayını Ergenekon'a bağlamalarını ne kadar istese de, Ergenekon'un çakma savcısı asla kabul etmez.

Niye diye sormayın.

Zira, ne diyordu M. Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca hatırlayın:

'Başbakan'ın gizli kasası Hasan Yeşildağ. Hergün gizli gizli görüşme yapıyorlar. Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ, Kartal'da beraberlerdi."

Yine her zaman olduğu gibi konuyu dağıttık. Hadi tekrar dönelim Unakıtan'a...

O günlerde çember sakalları, bir elinde otuz üçlük tespihi, diğer elinde hesap makinesiyle mümin pazarlamacı portresi çizen Kemal Unakıtan, satın aldığı ve tekelinde tuttuğu ipliğin fiyatına kâr artı yüzde yedi faiz ekleyerek piyasaya sürüyordu.

Bu özel iplikler piyasada kolay bulunmadığından alıcılar çaresiz kabul ediyor, bu müşterilere, paraya sıkışan ve borç arayan, çaresiz kalan esnaflar da ekleniyordu.

Bu yüzde yedi faiz cenderesinde sıkışan insanlar sormadan edemiyorlardı.

"Bu sakal, bu tespih, bu faiz, birarada nasıl oluyor, hiç yakışıyor mu muhterem?"

Unakıtan'da cevap hazırdı:

"Ne faizi?

Sümme haşa muhterem, sümme haşa!..

Vade farkı, vade farkı!"

Unakıtan'ın bu cevabı, insanları acı acı güldürüyor, ancak onun **"Yüzde Yedi Kemal"** ya da **"İplikçi"** olarak anılmasına engel olmuyordu.

Vade farkı mı, faiz mi? Şeklinde süregelen tartışmalar, bağlantılı oldukları Suudi sermayesini de rahatsız ediyor, İsrail ve ABD'nin desteği ile sözde faizsiz finans kurumlarını hayata geçiriyorlar, bunlar bankaların verdiği faizin yüzde bir, yüzde iki gibi fazlasını vererek, haksız rekabet sağlıyor, böylece kuyruklu faiz tezgâhı, kâr payı maskesine bürünüyordu.

O günlerde camilerde verilen vaaz ve hutbelerde, kapalı sa-

lonlarda, mitinglerde yapılan konuşmalarda; faizin haramların en büyüğü olduğu belirtiliyor, faiz alıp vermenin Kâbe'de anneyle zina etme günahı ile eş değerde olduğu vurgulanıyordu. Müslümanların bırakın bankalara para yatırmalarını, bankaların önünden bile geçmemeleri gerektiği, bankaların Allah'a savaş açan kurumlar olduğu telkin ediliyordu.

Din tüccarları, ellerinde birikimleri olan insanları, sözde İslâmi şirketlere, holdinglere ve bu finans kurumlarına yönlendiriyorlar. Bankaların önlerinde nöbet tutarak inançlı saf insanları buralara yaklaştırmıyorlardı. Kapalı salon toplantıları, ev sohbetleri, kahvehane konuşmalarında; bankalarda mecbur kaldıkları için işlem yapanlar bile aşağılanıyorlardı.

Bilindiği gibi, iplik ticareti ve bu ticaretten gelen faiz rantı Yahudi tefecilerin elindeydi. Musevi kökenli Nesim Malki, Bursa ve çevresi ile İstanbul piyasasının bazı bölümlerinde etkiliyken, Unakıtan, Suudi ve tarikat sermayesinin de desteğiyle piyasanın bütününü kontrolünde tutuyordu.

Nakşibendî destekli Unakıtan'ın ortak olduğu ve muhasebeciliğini yaptığı Bereket İplik A.Ş.'nin ortaklık yapısını incelediğimizde, adeta AKP'nin ekonomi kadrosunun geldiği yeri görüyorduk. Bereket İplik A.Ş.'nin kadrosu şu isimlerden oluşuyordu:

Abidin Topbaş

Ahmet Topbaş

Kemal Unakıtan

Ahmet Ertürk

Mehmet Emin Özcan

İbrahim Çağlar

Adnan Büyükdeniz

Salim Alkan

İlhan İmik

Yalçın Öner

Ortaklardan Topbaşlar, Nakşibendî Tarikatı'nın Erenköy kolundan...

Nakşibendîlerin dünkü muhasebecisi Kemal Unakıtan, Tayyip'in dünkü Hükümeti'nin Maliye Bakanı...

Ahmet Ertürk, Bereket İplik'ten gelip, Al Baraka adlı özel finans kurumunun genel müdür yardımcılığı görevinde bulunurken, AKP Hükümeti döneminde Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun yani kısa adıyla TMSF'nin Başkanlığı'na getiriliyordu.

AKP'li Ahmet Ertürk'ün başında olduğu TMSF, Halis Toprak'ın 153 milyon değerinde olan Toprak Center'ını, 88 milyon Türk lirasına Ahmet Çalık'ın şirketine veriyordu.

Tayyip'e en yakın isimlerden **TMSF**'nin Başkanı **"Bereket İplik"** kökenli Nakşibendî **Ahmet Ertürk**, **"Yeni Zemin Dergisi"**nin 17–18. sayılarında Türklüğe, bürokrasiye, iş dünyasına, medya ve askere şu şekilde verip veriştiriyordu:

"Refah'ın seçim başarısı ve seçim öncesi ve sonrası karşılaştığı muamele, Laik Türk demokrasisinin "ne mene bir şey" olduğunu ve Laik Türk demokratlarının ne kadar "kendilerinden menkul" olduğunu bir turnusol kağıdı gibi açıkça ortaya serdi.

Refah'ın en büyük hizmeti, öncelikle bu sahte demokrasi aktörlerinin zorba, baskıcı, tahakkümcü yüzlerini sergileme fırsatı vermesi oldu. Suçüstü yakalanan bu zevat, geçmişte liberal veya solcu, ama demokrat görünümlü adalet ve özgürlük nutukları atmış, ama bugün kendilerine verilen köşelerde ve TV ekranlarında fikir züppeliği yaparak resmi ideolojiyi demokratlaştırma (!) işlevi yüklenmiş kişilerdir.

Refah'ın ikinci hizmeti ise, çağdaş demokrasilerde çok ince, görünmeyen "nüfuz edici" mekanizmalar halinde işleyen siyasal iktidar dışındaki gerçek iktidar odaklarının, yani medyanın, iş ve finans dünyasının ve ideolojik tahakküm araçlarının Türk demokrasisini (!) ne kadar kabaca ve zorbaca kendi çizgilerinde sürükleyip götürdüklerini ortaya çıkarması oldu.

Türkiye siyaset tarihinde sivil siyasal iktidarın güç grafiğinin

yükselme dönemlerinde ortadan kaybolan veya kimlik değiştirerek varlığını sürdüren, grafiğin sıfır noktasına indiği darbe dönemlerinde ise yeniden gerçek yüzleriyle sahneye çıkan siyasal aktörler (asker-sivil bürokrasi, iş dünyası, resmi medya), bugün Refah sayesinde bir askeri darbe olmadan o gerçek yüzlerini sergilemeye başladılar.

İş dünyası ve medya, bu dönemde resmi ideolojinin ve statükonun en zorba muhafızları rolünü sergilediler.

Faks zincirleri oluşturarak "kanlarının son damlasına kadar savaşacaklarını" söyleyen, dernekler ve gruplar halinde gazetelere ilanlar veren bu spekülatörler, birden Laik (!) olduklarının, Kemalist olduklarının farkına vardılar. Medya da benzer refleksler sergiledi.

İşte son aylarda yakalandıkları bu traji komik laiklik nöbeti, aslında Türk laiklerinin Müslümanların çoğulculuk, özgürlük ve katılımcılık anlayışlarını tartışmaya hakları olmadığını bir defa daha ortaya koydu.

Böylece Türk demokrasisinin de, Türk laiklerinin de Müslümanlar'dan öğreneceği çok şey olduğu yine böylece ortaya çıkmaktadır."

AKP'li Ahmet Ertürk'ün başında olduğu TMSF, Halis Toprak'ın 153 milyon bedelli Toprak Center'ini 88 milyon Lira'ya Ahmet Çalık'ın şirketine verirken hukuku mu uyguladı sanıyorsunuz?

Remzi Gür, iş adamı Halis Toprak'a ait olan ve devlete olan borcu gerekçe gösterilerek TMSF tarafından satışa sunulan 140 milyon ekspertiz raporu olan Aslanlı Köşk'ü, 23.8 Milyon Türk Lira'sına satın almıştı. Köşk satışının hile ile gerçekleştirildiğini öne süren Halis Toprak, TMSF tarafından iş adamı Remzi Gür'e satılan İstinye'deki köşkün, emsallerine göre çok düşük bir bedelle satıldığını söylemiş ve mahkeme tarafından değer tespiti yapılmasını istemişti. Ve Toprak mahkeme kararı ile haklı çıkmıştı.

Mehmet Emin Özcan da Ertürk gibi Bereket İplik ve Al

Baraka kökenliydi. AKP Hükümeti'nin kurulmasıyla Emlakbank, Halkbank ve Ziraat Bankası'nda görev yapan Mehmet Emin Özcan, kartvizitine en son Ziraat Bankası Yönetim Kurulu Üyeliği ve Kazakistan Ziraat Bankası Yönetim Kurulu Başkanvekilliği'ni de ekliyordu.

Bereket İplik menşeli **İbrahim Çağlar**, aynı zamanda AKP'nin kurucuları arasında yer alıyordu. Çağlar, AKP Genel Başkan Yardımcısı Nevzat Yalçıntaş'ın oğlu Murat Yalçıntaş'ın listesinden seçimlere giriyor ve İstanbul Ticaret Odası'nın Başkan Yardımcılığı'na getiriliyordu.

Bereket İplik A.Ş.'nin eski ortaklarından **Adnan Büyükdeniz** de Al Baraka kökenliydi. AKP Hükümeti Büyükdeniz'i Merkez Bankası'nın başına getirmek istiyor, bu istemleri Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından veto ediliyordu

Nakşibendî sermayeli Bereket İplik'in bir diğer ortağı **Salim Alkan,** Suudi parasıyla faaliyete geçen Al Baraka'nın Genel Müdür Yardımcılığı'nı yürütürken, TMSF'nin ikinci başkan koltuğuna oturtuluyordu. Bereket İplik ve Al Baraka kökenli Alkan, TMSF tarafından el konulan birçok şirketin yönetim kuruluna girmeyi ihmal etmiyordu.

Bereket İplik'in bereketinden faydalanan bir diğer isim **İlhan İmik** oluyordu. İmik, Suudi sermayesinin bir diğer ayağı olan Faisal Finans'ta da yer alıyordu.

Ülker grubuna geçtikten sonra Family Finans ismini alan finans kurumunun yönetim kurulu üyeleri arasında **İlhan İmik** de yer alıyordu. İmik, bu kurumun Boydak grubunun Anadolu Finans'ı ile birleşmesiyle ortaya çıkan Finans Katılım Bankası'nda Yönetim Kurulu Üyesi oluyordu.

Bereket İplik'in adeta sağanak gibi yağan bereketinin (!) bir diğer talihlisi ise **Yalçın Öner**'di.

Öner, Al Baraka Finans Kurumu'nun 2. Başkanı iken, Ülker grubunda **"Denetçi"** olarak istihdam ediliyordu.

Başta dünün yüzde yedi Kemal'i ve iplikçisi, yakın geçmi-

şin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan olmak üzere diğer isimlerin birçoğu; **"Dolandırıcılık, nitelikli dolandırıcılık, zimmet, naylon fatura, hayali ihracat, vergi ve gümrük kaçakçılığı"** gibi ithamlara; Mülkiye, Maliye ve Gümrük müfettişlerinin raporları sonucu muhatap oluyor, savcılıklar haklarında soruşturmalar açıyor, yargı önüne çıkmaktan AKP'nin çıkardığı aflar ve AKP'li Unakıtan'ın başında bulunduğu Maliye Bakanlığı'nın soruşturma izni vermemesi nedeni ile şimdilik kurtuluyorlardı.

Nakşî sermayeli Bereket İplik, Suudi Kaynaklı Al Baraka ve Faisal Finans'ın ortak ve yöneticileri, AKP Hükümeti tarafından para ile ilgili kamu kuruluş ve Bankalarının, Maliye'nin, Hazine'nin ve Ekonominin başına ve kilit noktalarına getiriliyorlardı.

İplikçi'nin Maliye Bakanı, ortaklarının ekonominin kilit noktalarına getirildiği, faize lanet okuyarak Hükümet olan AKP'nin, Hükümet'teki şöhreti verdiği faizlerle zirve yapıyordu. Öyle ki, AKP Hükümeti, yurt dışından gelen paraya ve diğer tasarruflara yaklaşık yüzde yirmi faiz ödeyerek rekor kırıyordu.

Oysa bu oran AB ülkelerinde yüzde 4 iken, ABD'de ancak yüzde 4,5'a denk geliyordu. Kanada'da bu oran yüzde 4,5, İngiltere'de 5,5, İsviçre'de 2,75, İspanya'da 0,5, Çek Cumhuriyeti'nde 3,2 Tayvan'da yüzde 2,8'de kalıyordu.

Merkez Bankası'nın dünya ortalamalarının çok üzerinde verdiği faizlerin sonucunda Avrosunu, dolarını kapan, ülkemize geliyor, dövizini burada yüksek değerden bozduruyor, ülkelerinden kat be kat faiz gelirine sahip oluyorlardı. Bazı aklıevvellerin **"yabancı sermaye geliyor"** aldatmacası sonucu kaynaklarımızı ve gelirlerimizi onlara aktarıp, üretim alanlarımızı yok etmek, fabrikalarımızı kapatmak zorunda kalıp, aynı Osmanlı'nın son günlerinde olduğu gibi **"Ekonomimiz iyiye gidiyor"** yalanına sarılıyorlardı.

Avrupalı, Amerikan ve Arap Bankaları, finans kurumları milyonlarca dolar götürürken, Yunan bankaları da onları izliyordu. Ülke 'Yağma Hasan'ın böreğine' dönüyor, Yunan Emeklilik

Fonu 2003 yılında 100 milyon dolar bozdurup faize yatırıyor, bu fakir ülkenin insanlarına gitmesi gereken 130 milyon doları keselerine indirerek, 2007'de 230 milyon dolar ile ülkelerine dönüyorlardı.

İzmir Amerikan Koleji mezunu bir anneden olan, önce Robert Kolej ve ardından Amerika'da eğitim gören **Giritli ahçı yamağı Hüsnü Özyeğin**'in Finansank'ı Yunan NBG'ye satmasını, sadece ticari bir işlem olarak kabul edebilir miyiz?

Böyle bir şeyi kabul etmek için,

Son derece saf olmak gerekiyordu.

Giritli Özyeğin'lerin gelini **Edvina Sponza**'ydı.

Özyeğin, 3,5 milyar doları bulan servetinin önemli bir bölümünü, Turgut Özal'a yanaşması sonucu sahibi olduğu banka sayesinde yapmıştı. Her devrin adamı olan Özyeğin, Özal'dan sonra Çiller'in yanında yer aldı. 1994 develüasyonundan hemen önce çok büyük miktarlarda dolar alımı yapmış, ardından doların aşırı değerlenmesiyle bir gecede servetine servet katmıştı.

Her zamanki gibi oyun hep aynı, değişen sadece roller ve oyuncular oluyordu. Dün Unakıtan'a iplik sağlayan Dinçkökler, bugün Tayyip'e seçim gezilerinde kullanması için helikopter veriyordu.

AKSA, Yalova'da faaliyet gösteren AKKÖK'lere bağlı bir şirketti. Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Dinçkök'tü. Şirketin ortakları arasında şu ilginç isimler de vardı:

"İsak Lodrik ve Arditi Avram."

Yani şirketin en büyük ortakları İsrailli iki isimdi ve doğal olarak MOSSAD'a çalışıyorlardı. AKSA, Tayyip Erdoğan ve Kemal Unakıtan'ın kanatları altında Yalova'da kimyasal silah üretiyordu.

Oysa,

İnsanları baştan ne güzel kandırıyorlardı, "burada elyaf üreti-

liyor" diye. Ancak çok geçmeden gerçekler ortaya çıkıyor, elyaf yerine kimyasal silah üretildiği belgeleniyordu. İsrailliler, Tayyip ve abisinin koruyuculuğunda ürettikleri bu kimyasal silahları, başta Filistinliler olmak üzere tüm Müslüman uluslara karşı acımasızca kullanıyorlardı.

Çok geçmeden çevreyi kirleten, kıyı, liman, çevre kanunu gibi temel yasaları takmayan, ruhsatı ve sağlık koruma bandı olmayan fabrikanın, Askeri Yasak Bölgede kurulduğu da ortaya çıkıyordu.

Olsun varsındı!

Bush abisi Tayyip'le 28.01.2004 tarihinde yaptığı görüşmede, AKSA'nın başının ağrıtılmaması talimatını veriyor, O da abisinin bu isteklerini anında yerine getiriyordu.

Tekrar hatırlamakta fayda var.

Neydi Yahudi Kabalası'nın temeli?

"Ak ateş üzerine kara ateş."

Peki, saf Müslümanlar AKP'nin başındaki AK'ı ne zannediyor?

Akıncıların kısaltılmışı...

Peki, resmi kurumlar?

Adalet ve Kalkınma'nın ufaltılmışı.

Ne de güzel yediriyorlar...

20 Mart 2009 tarihinde Konya'daki seçim gezisine Tayyip'i, Ömer Dinçkök'e ait AK Havacılık'ın Falcon 900-B tipi jeti götürüyordu.

Tayyip sadece Dinçkökler'in jetlerini mi kullanıyordu.

Olur mu?

Zorlu Holding'in helikopterleri de Tayyip'in emrindeydi.

Zorlu Holding'in bünyesinde yer alan Taç Tekstil'in Anadolu Başbayi, Bakan Ali Babacan'ın ailesiydi.

Tayyip, Dinçköklerin jetinden iniyor Zorluların helikopterle-

rine biniyordu. Ardından siyasi iktidar, bu garip milletin sırtına çörekleniyor, oradan ise hiç inmiyordu.

Ak Merkez ve Dinçkökler

Ak Merkez'in ortakları arasında yer alan Dinçkök Ailesi'nde; Dede Raif Ali Dinçkök Selanik kökenliydi. Önce Selanik'ten İzmir'e, daha sonra İstanbul'a yerleşiyorlardı. Raif Ali'nin çocuklarından Ali Dinçkök, torunlarından kendi adını taşıyan Raif, Fenerbahçe futbol kulübünün etkin isimleri arasında yer alıyordu. Diğer torun Ömer ise, dedesinin kurucuları arasında yer aldığı TÜSİAD'ın bir dönem başkanlığını yapıyordu.

Ömer Dinçkök'ün Meyra Gençaslan ile evliliğinden doğan kızları Ayça, Sabetayların devam ettiği Fevziye mekteplerinden mezun oluyordu. Ali Dinçkök'ün Sonnur Çiftçi ile evliliğinden olan kızı Alize de, Fevziye okullarında mürekkep yalıyordu.

Raif Ali Dinçkök'ün kız kardeşi Emine'nin soyadı, Yahudilerin en ünlülerinden geliyordu;

"Eşkinaz."

Tabii ki Yahudi soyundan gelmeyenlerin, iplik ve faiz piyasasında rahat at oynatamayacağı biliniyordu.

Dinçköklerin, Akkök holdinglerinin yanı sıra Ak-Su Dinarsu, Ak-Al, Aksa, Akpa, Atak, Akkim, Afiş, Ak Meltem, Ak Turizm, İleri İplik gibi şirketleri bulunuyordu.

Dinçkök Ailesi, Ak Merkez'in sayılı ortakları arasında yer alıyordu. Ak Merkez'de bir diğer ortaklığı olan isimse, Yahudi cemaati başkanlarından Rifat Hassan'dı.

Rifat Hassan, Kemal Unakıtan'ın umum müdürlüğünü yaptığı ve ortağı olduğu Ülker grubunun Yüksek İstişare Kurulu Üyesi ünvanını da taşıyordu. Hassan, Ülker grubunun başta kakao olmak üzere birçok hammadde ihtiyacını karşılıyordu.

Tayyip Erdoğan'ın da dağıtımcısı olduğu dönemlerde reklâmlarını yaptığı Ülker'in Yüksek İstişare Kurulu üyesi olan bir başka isim de İlter Türkmen'di.

İlter Türkmen, Türkiye'ye Coca-Cola'yı getiren ve aynı zamanda Aslan marka iplikleri üçüncü iplik bölgesi Adana'da üreten Has Ailesi'nin ortaklarından Behçet Türkmen'in oğluydu.

Has Ailesi ile Behçet Türkmen, Coca Cola'da ortak olarak ticari faaliyette bulunuyorlardı.

Behçet Türkmen, özellikle altın ve para piyasasını elinde bulunduran Rumlara karşı tertiplenen 6–7 Eylül olayları sırasında, dönemin MİT'i olan **Milli Amele Hizmeti** yani bilinen kısa adıyla MAH'ın Başkanıydı.

Türkmen'in o günlerdeki misafiri ise, Bilderberg'in kurucularından CFR'nin yöneticisi Musevi kökenli ve yeşil kuşağın teorisyeni Allen Dulles'ti. Dulles'in etiketinde **"CIA Başkanı"** yazıyordu. Allen Dulles ile Behçet Türkmen'in bir başka ortak özellikleri de Mason olmalarıydı.

Has Ailesi'ne yakın olan bir başka isim ise, Üstad Masonlardan M. Ali Balin'di. Hariciyeci olan Balin, diplomat dokunulmazlığından yararlanarak, Atatürk'ün evine atılan bombayı İstanbul'dan Selanik'e götüren kişiydi. Eve bombayı yerleştiren Kavas'a yardım eden isim ise, Yunanistan pasaportu taşıyan polis memuru Oktay Engin'di...

Oktay Engin, daha sonra Yunanistan'dan Türkiye'ye kaçıyor, Kadir Has'ın en yakın arkadaşı Süleyman Demirel tarafından önce Muğla, ardından Nevşehir Valisi yapılıyordu.

Polis memuru Oktay Engin'in, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Daire Başkanlığı görevi sırasında 1 Mayıs 1977 tarihinde kanlı olaylar meydana geliyor, otuzdan fazla insan hayatını kaybediyordu. O gün Oktay Engin, Sular İdaresi'nin binasında görevli olduğu iddia edildi. Mitinge katılan insanların üzerine ilk ateş ise, Sular İdaresi'nin çatısından açılıyordu.

Boşverin, Taksim'de meydana gelen bu kanlı olayları bir tarafa bırakıp, biz yine dönelim 6–7 Eylül olaylarındaki bombaya.

6–7 Eylül olaylarının meydana gelmesine, o günlerde Anadolu Ajansı'nın Atina muhabiri olan ve **"Atatürk'ün Selanik'teki**

evine bomba atıldı" şeklinde haber yapan Musevi asıllı **Sara Korle** neden oluyordu.

Sara Korle'nin eşi **Sinan Korle**, Birleşmiş Milletler'de protokol müdürü olarak çalışıyordu. Sinan Korle masonlar arasında 33. derecede yer alıyordu.

Sinan Korle'nin ablası Rezzan Korle ise, gazeteci Ahmet Emin Yalman'ın eşiydi.

Sara Korle'nin babası Ertuğrul Efendi ise, açılışını ABD eski Başkanı Hennry Kissinger'in yaptığı Özbekler Tekkesi'nin müridiydi. Özbekler Tekkesi'nin yönetimini elinde bulunduran ailenin başı olan Ahmet Münir Ertegün'ün tabutunu ise Abdullah Gül taşıyordu.

Taşır, taşıyabilir, ne var bunda diyebilirsiniz. Kaldı ki, ben de öyle söylüyorum.

Hatta,

Gül'ün Ertegün'e sevgisi o denli büyüktü ki, oğluna **"Ahmet Münir"** ismini koyuyordu.

Şimdi biraz da Kadir Has ile ilgili bilgi verip, asıl konumuza dönelim...

Kadir Has, Menderes hükümetleri döneminde Bakan atayacak kadar güçlü bir konumda bulunuyordu. Milletvekili adaylarının belirlenmesinde bile söz sahibi oluyordu. Ahmet Topaloğlu Polis Müdürü ve aynı zamanda masondu.

Sansaryan'da 1951-1952 yılında işkence gören tütün işçileri, kendisini çok yakından tanıyorlardı. Has, Topaloğlu'nun Menderes zamanında önce milletvekili ve sonra da Bakan yapılmasında, en etkin rol oynayanların başında yer alıyordu.

Ahmet Topaloğlu, Kadir Has'ın en yakın arkadaşı Süleyman Demirel döneminde de milletvekilliği ve Bakanlık görevini sürdürüyordu. Kadir Has'ın üniversite binası önceden ne miydi? Tabii ki Cibali Tütün Fabrikası... Böylece Topaloğlu ve Sansaryan'daki işkenceler daha bir anlam kazanıyordu.

Kemal Has "Elvan gazozlarını İngiltere'de satacağım" diyor ve Devlet Planlama Müsteşarlığı'ndan kredi talep ediyordu. O dönemlerde, Turgut Özal'ın Yardımcısı Yılmaz Ergenekon ile birlikte 726 bin dolarlık döviz sağlayarak, bunun kâr transferini de güvence altına alıyordu. Öyle ya İngiltere'ye tırlar dolusu Elvan gazozu satacak ve İngiliz ekonomisini çökerteceklerdi.

Ama öyle olmuyor.

Ya ne oluyor?

Dövizler ceplere iniyor, İngiltere'ye bir tek Elvan gazozu gönderilmediği gibi, Elvan gazozları da faili meçhuller arasına katılıyordu.

Ergenekon, bu kredinin ardından DPT'den ve Üniversite'deki görevinden istifa ediyor, Has Holding'de göreve başlıyordu.

Elvan gazozlarını İngiltere'de satarak İngiliz ekonomisini çökertmek planlarının masal olduğu, fakir halkın parasının Has Ailesi'nin kasasına aktığının gerçek olduğu ortaya çıkıyordu.

MİT eski Müsteşarı Behçet Türkmen'in oğlu ve Tayyip'in bir dönem pazarlamacılığını yaptığı Ülker'in İstişare Kurulu Üyesi İlter Türkmen 23 Aralık 2007 tarihinde Sabah Gazetesi'ne verdiği demeçte, **"Kemal Has babama kazık attı"** diyor ve konuşmasına şöyle devam ediyordu:

"...Babam MİT'ten emekli olduktan sonra Coca Cola'yı buraya getirme işine girdi. Bu aracılığı karşılığında yüzde 5 hisseye sahip olacaktı, ama olamadı. Çünkü Kadir Has'ın kardeşi Kemal Has (1975'te öldürüldü) babama büyük bir kazık attı. İşle ilgili kontrat yapmamışlar. Kemal Has babamın yurt dışında bu iş için yaptığı masrafları bile geri istedi. Yeşilköy'de aileden kalma bir köşkümüz vardı ona el koymaya kalktı, son anda halledildi iş. Para kazanamadığımız gibi hacizden zor kurtulduk."

İlter Türkmen, **"MİT sadece lastik patlattı"** başlığı altında ise şunları söylüyordu:

"Babam Behçet Türkmen 1953–57 arasında MAH (Eski MİT) Reisliği yaptı. MİT çok büyütülüyor bence. Dışişleri men-

supları vurulurken, Ara Toranyan'ın lastiğini patlatmaktan başka bir şey beceremediler...

Babam tabii ki maaşını Türk devletinden alıyordu. Ama CIA'dan da teknik destek alıyordu. Bugün de MİT'le CIA arasında ilişki vardır. Babam ABD'ye istihbarat toplantılarına katılmak için giderdi..."

Bakın, yine konuyu dağıttık, hadi tekrar dönelim HBB'ye:

Cinci Hoca, ya da Nam-ı diğer Ali Kalkancı ile Fadime Şahin olayı patlak verince, Star TV'de ilişkisi olduğu bazı ünlü simaların isimlerini açıklıyordu:

"Recai Kutan, Melih Gökçek, R. Tayyip Erdoğan, Burhan Özfatura ve daha birçok isim..."

Kalkancı'nın resmi nikâhlı eşi Emire Deniz Ersoy, Cinci Hoca lakaplı Ali Kalkancı'nın İstanbul Belediyesi ve Tayyip'ten aldığı ihaleleri ve Tayyip ile olan ilişkilerini TV'lerde açıklıyordu.

Emire'nin anlatımlarının ardından Tayyip'in başkanı olduğu İstanbul Büyükşehir Belediyesi, HBB Televizyonu'na İETT'nin yani İstanbul'da yolcu taşıyan Belediye otobüslerinin reklâmını veriyor, balık istifi yolcu taşıyan otobüslerin ne denli konforlu ve rahat ulaşım sağladığını anlatıyorlardı.

Reklâmlar, adeta kamera şakası gibiydi. İstanbul Belediyesi'nin tarihinde kimsenin akıl edemediği bir şey gerçekleşiyor, belediye otobüslerinin reklâmları ile HBB Televizyonu'nun kasasına, İstanbul halkından kesilen vergiler hortumlarla akıtılıyordu. Oysa reklâmlara verilen paralar ile İstanbul'un ulaşım sorunu çok kolay çözülürdü.

Reklâmların ardından aynı kanalda yayınlanan "Ceviz Kabuğu" programına katılan Tayyip, bu kere kendisinin reklâmını yapıyor, Kalkancı olayını unutturmaya çalışıyordu.

HBB'de program yapan bir başka isim ise Nazlı Ilıcak'tı. Ilıcak o günlerde, bugün sövdüğü ve Ergenekoncu olmakla suçladığı Susurlukçuları TV'lere çıkarıyor, onların **"Kahraman"** olduğunu savunuyordu. Sadece bu kadar mı?

Olur mu?

Dün;

Nazlı'ya göre Susurlukçular vatanı kurtaran aslanlardı.

Bugün,

Hiç sormayın!

Nereden nereye!

Bir öyle bir böyle...

Tayyip ne diyordu?

Ülkeyi çetelerden temizliyoruz.

Başbakan'a suikastten cinayete onlarca suç dosyası bulunan çete lideri Hasan Yeşildağ kimdi?

Tayyip'i Pınarhisar Cezaevinde korumak için (!) karşılıksız çek yazıp aynı cezaevinde kalan, bu siyasi iktidar döneminde devletten ihaleler alan kankası.

Kasımpaşalı Kudret, yine uyuşturucudan gaspa kadar onlarca sabıkası olan bir başka yakın arkadaşı!

Mehmet Erdoğan, uyuşturucu çetesi ile birlikte aynı suçtan tutuklanan Tayyip'in yeğeni.

Abidin Erdoğan, çek senet çetesinden hakkında dava açılan Tayyip'in yeğeni.

Tayyip'in, cürüm işlemek için çete oluşturmak dahil kaç tane dosyası vardı?

84.

AKP döneminde, ülkemizdeki okulların kantin işletmelerinin; uyuşturucu kaçakçılığından küçük yaştaki çocuklara taciz ve tecavüze, hırsızlıktan gaspa, gasptan cinayete kadar onlarca sabıkalı ve aranan suç makinalarına ihale edildiği ortaya çıkıyordu. Küçücük çocuklarımız bu canilerin ellerine teslim ediliyordu.

Ülkemizdeki yerden biter gibi biten birçok çetenin hamisi kimdi?

Pembe Tansu Çiller!

Yani

Erdoğan'ın ekonomi danışmanı!..

Bu da nereden çıktı demeyin:

Bakın, Tansu'nun kocası **Mason Süleyman Özer Uçuran Çiller,** 14 Şubat 2010 tarihli Zaman Gazetesi'nin Pazar Eki'nde neyi açıklıyordu?

"Tansu Hanım ekonomide Erdoğan'a yardımcı oluyor."

Haslara ait Has Bilgi Birikim yani HBB televizyonu iflas ettiğinde Bilge Has, Halk Bankası'ndan 28,5 milyon dolar kredi alıyordu. Bu kredi verildiğinde Vadi Locası Üstad-ı Muhteremlerinden Süleyman Özer Uçuran Çiller'in zevceleri Tansu Çiller, Başbakanlık koltuğunda oturuyordu.

Has Ailesi'nden Mete Has'ın sahip olduğu İstanbul Bankası'nın Genel Müdürü **Süleyman Özer Uçuran Çiller**'di. Özer Çiller'in yardımcısı ve İstanbul Bankası'nın danışmanlığını ise **Pembe Tansu Çiller** yürütüyordu. Bir süre sonra İstanbul Bankası'nın içi boşaltılıyor, banka batıyor ve Ziraat Bankası'na geçiyordu. Devletin bu yolla uğradığı zarar 650 milyon doları buluyordu. Ancak Ziraat Bankası, Demirel'in ve Çiller'in bir göz kırpması ile 1996–25 sayılı kararı ile bu alacağından vazgeçiyordu.

İstanbul Bankası'nı batırmadaki üstün yetenekleri ile göz dolduran Tansu Uçuran Çiller, bu defa önce Demirel tarafından Devlet Bakanı yapılıyor, ardından Doğru Yol Partisi Genel Başkanlığı'na getiriliyor, nihayetinde Başbakanlık koltuğuna da oturtuluyordu.

Çiller Ailesi bir yandan Demireller öte taraftan, çok yoğun uğraşlar vererek, ülkeyi içinden çıkılmaz bir borç bataklığına sürüklüyorlardı. Çiller'in Başbakanlığı dönemi, adeta yolsuzluk destanlarının abideleştiği dönemler oluyordu.

Beynelminel-Mühendislik Taahhüt adlı şirketin Yönetim Ku-

rulu Üyesi İsmet Uçuran, Özer Uçuran Çiller'in annesiydi. Libya'da inşaat işi almışlar, ancak bu ülkeye götürdükleri işçiler paralarını alamadıkları için dört yıl Libya'da mahsur kalmışlardı. İşçiler, kazanılan paraların Jamahiriye Bank üzerinden İsviçre'ye aktarıldığını iddia etmişlerdi.

Tansu Çiller Devlet Bakanlığı döneminde Libya ziyareti yapıyor ve Kaddafi'nin çadırında bir gece misafir oluyordu. Oluyordu da ne oluyordu. Bir süre sonra Amerika Kaddafi'yi bombalıyordu.

Önce Ekonomi Bakanı ardından Başbakan oldu. Türkiye ekonomisi felç geçirdi. Murat Karayalçın ile koalisyon kurdu. Karayalçın siyaset sahnesinden silindi. PKK'dan daha tehlikeli olduğunu ilan ettiği Refah Partisi ile koalisyon yaptı. Refahlılar onu Yüce Divan'dan kurtardı ancak Partileri kapatıldı. Erbakan siyasi yasaklı oldu. Dosyanın diğer şüphelisi tarafından affedildiği kayıp trilyon davası sonucunda, evden çıkamaz hale geldi.

Çiller, DYP'ye Genel Başkan oldu. Koca DYP ikinci seçimde baraj altında kaldı. İnsanlara iki anahtar, yani herkese bir ev bir de araba vaad ediyordu. Ancak, bırakın iki anahtarı bir anahtarı olanlar onu da kaybetti.

Mesut Yılmaz'la elele verdi. ANAP tarih oldu.

Çiller, Clinton ile Beyaz Saray'da baş başa görüştü. Clinton'un başına Monika musallat oldu. Adam girdiği bunalımdan hala çıkamadı.

Onunla birlikte yola çıkan Mehmet Ağar, Mesut Erez, Günseli Aksoy, Necdet Menzir gibi isimler şimdi siyasi mevta.

Bedrettin Dalan'a danışmanlık yaptı. Dalan da ona kelime-i şahadet ile Amentü'yü öğretti. Dalan şimdi Ergenekon'dan aranıyor.

Pembe Tansu'nun Zevce-i Muhterem-i Özer Uçuran ise, malum kapılmış bahtının rüzgârına, gazete gazete, televizyon televizyon dolaşıp yazdığı (!) uçuk kitapların tanıtımını yapıyor.

Tekrar hatırlayalım. Tansu'nun kocası **Mason Süleyman**

Özer Uçuran Çiller, 14 Şubat 2010 tarihli Zaman Gazetesi'nin Pazar Eki'nde neyi açıklıyordu?

"Tansu Hanım ekonomide Erdoğan'a yardımcı oluyor."

Özer Uçuran Çiller, 18 Mart 2010 akşamında Habertürk Televizyonu'nda canlı yayınlanan programda Balçiçek Pamir'e, Tansu'nun Tayyip'e danışmanlık yani akıl hocalığı yaptığını ilan ediyordu.

Ne diyelim;

Allah, Tayyip'in insicamını hayreylesin.

Bu arada bir hatırlatma yapalım.

Tayyip ile Özer Uçuran Çiller'in ortak tanıdıkları kimdi?

Kim olacak:

Tabii ki;

Yasin El Kadı...

Özer Uçuran'ın Beynelminel-Mühendislik Taahhüt adlı şirketteki ortağı **Mete Has**'tı. Mete Has, MHP İstanbul İl Başkanlığı da yapmıştı. 1. Derecede Sit alanı olan Tersane Adası'nın satışı sırasında, Egebank'ı batıran **Yahya Murat Demirel**'den aldığı para dolu çantayı **Mete Has**'a götürdüğü ortaya çıkan **Rauf Tamer,** çalıştığı gazeteden istifa etmek zorunda kalıyordu.

Mete Has'ın ilişkide olduğu isimlerden biri de **Ahu Tuğba**'ydı. Asala ve PKK'nın finansörü uyuşturucu ve silah kaçakçısı Ermeni asıllı **Behçet Cantürk**'ün gözaltına alınıp sorgulanmasının ardından, onunla ilişkili olduğu gerekçesiyle artis Ahu Tuğba da ifadesine başvurulmak üzere Emniyet'e getiriliyordu. Asıl adı **Canan Tuğba Çetin** olan **Ahu Tuğba** ifadesinde şunları söylüyordu:

"İlk artisliğe heves etmem, on altı yaşında başladı. Beyoğlu'nda gezerken, yönetmen Metin Erksan beni görmüş ve beğenmiş. Film çevirme teklifi yaptı. İlk filmimin adı "Şeytan"dı.

İkinci filmim "Anter"i çevirirken, Süzer Otobüs firmasının sahibinin oğlu Hüseyin Süzer ile nişanlandım. Bu arada çocukluk arkadaşım Ulusoy firmasının sahibinin oğlu Mustafa Ulusoy ile yakınlaştık. Hüseyin Süzer'in nişan yüzüğünü atarak onunla evlendim.

Mustafa Ulusoy ile sürekli olarak gece klüplerine giderdik. Burada homoseksüel Şakir Şener ile tanıştım. Kendisi Mine Mutlu'nun menajeriydi. Yani onu erkeklere satıyordu. Ulusoy ailesinin beni istememesi yüzünden iki yıl sonra eşimden ayrıldım.

Mustafa Ulusoy'dan ayrıldıktan sonra Şakir Şener beni Nafiz Kavi ile tanıştırdı. İki yıl onunla birlikte olduk. Sonra gazinocu Osman Kavran'ın oğlu Mahmut Kavran ile flört ettim. Şakir beni Mehmet Aşçıoğlu'yla tanıştırdı. İki yıl onunla birlikte olduk."

Ahu Tuğba'nın hızına kurşun atsan yetişmezdi. Mehmet Aşçıoğlu'ndan sonra Mete Has'la tanışıyor ve onunla birlikte oluyor. Mete Has'la birlikteyken polislerin aradığını öğreniyor, gözaltına alınıyor ve ifadeye çağrılıyordu.

Mete Has'ın ortaklarından ve en yakın arkadaşlarından Yahya Demirel, Süleyman Demirel'in kardeşi ve Gülen cemaatine yakınlığı ile bilinen Hacı Ali Demirel'in oğluydu.

Yahya, ününü Ermeni Mıgırdıç Şellefyan ile beraber gerçekleştirdiği **"Hayali ihracat"** yolsuzluğu ile yapmış, devleti milyonlarca dolar dolandırmıştı. Yahya "playboyluğu" ile de ünlüydü. Devletin ve milletin paralarını sosyete hatunları ile alemlerde yiyor, saltanat içinde yaşıyordu.

"Tombul tombul memeleri" söyleyip ardından **"Ben iyi aile kızıyım"** diyen **Nadide Sultan**, Yahya ile ismi anılan hatunların başında geliyor, onu **Pınar Eliçe** ve **Ender Mermerci** takip ediyordu.

Ender Mermerci de ilginç isimlerden biriydi.

Şöyle ki:

Ender Mermerci'nin babası, Frengi ve Deri Hastalıkları Uzmanı Prof. Dr. Reşat Sığındım idi. Reşat Sığındım, Üzeyir Garih'in babası Ezra Garih ile aynı muayenehaneyi kullanıyordu. Her iki ismin ortak özelliklerinden biri de, Nakşibendî Şeyhi olarak ünlenen Küçük Hüseyin Efendi'nin müridleriydiler.

Üzeyir Garih'in babası Ezra Garih, Küçük Hüseyin Efendi'ye öyle bağlıydı ki, Şeyhi'ne kendi apartmanından dayalı döşeli bir kat hediye etmişti.

Neden etmesin?

Ezra ve Adile Garih çifti, bir erkek çocuk istiyorlardı. Hahamlar; Tevrat'ın altını üstüne getiriyorlar, dualar üzerine dualar ediyorlar, ancak Garih çiftine bir erkek çocuk veremiyorlardı.

Hahamlar çaresiz, Garih çifti umutsuzdu!

Ne zaman ki Nakşibendî Küçük Hüseyin devreye giriyor, işte o andan sonra müjdeli haber geliyordu. Ve böylece Küçük Hüseyin'in duasının sonucunda, Garih çifti erkek çocuklarının yolunu gözlüyorlardı.

Yahudi Ezra, büyük bir sevinç içinde oğlunun ismini Müslüman şeyhinin koymasını istiyordu.

O da koydu!..

"Üzeyir"

Ancak ortada bir sorun vardı.

Yahudi inançlarına göre, Yahudi çocuklarına peygamber ismi verilemiyordu. "Üzeyir" ise Yahudi peygamberin adıydı. Ama Ezra ve Adile çifti Şeyhlerini kırmadılar ve bebeklerine Üzeyir ismini verdiler.

Çok küçük yaşta hahamlık eğitimi alan Üzeyir Garih'in anne tarafından dedesi Nedim de, Yahudilerin büyük bir çoğunluğu gibi iplikçiydi. Ve makara iplikleri imal ediyordu.

Gün geldi Üzeyir Garih, Erbakan'ın İstanbul Teknik Üniversitesi'nde asistanı oldu. Araba kullanmayı ondan öğrendi. Tayyip ile ilgili her türlü bilgiyi de ondan sağladı ve Tayyip'i hiç sev-

medi. Kâh MHP'yi destekledi, kâh Erbakan'ı...

Üzeyir'in kendi gibi Yahudi olan ortağı İzak Alaton'du. Alaton ise Tayyip'in en önemli destekçisiydi. Alaton ile Garih son derece ilginç bir sözleşme yaptı.

Kim önce ölürse sağ kalan, şirketlerin beş yıl boyunca tüm yönetimini eline alacaktı. Ölenin varisleri bu beş yıl içinde şirketlere hiçbir müdahalede bulunamayacaktı.

Üzeyir Garih 33. Dereceden Mason'du. Her Cumartesi- Pazar Mason Localarında konferans verirdi ki, bunlar silinemeyecek kadar kayıtlıydı.

Ancak,

Öldürüldüğünde, doğumuna duasıyla katkıda bulunan Nakşibendî Şeyhi Küçük Hüseyin'in kabrinin başında cesedi bulunuyordu. Nedense başta Fetullah Gülen Cemaatine yakın yayın organları, Mason olan ortağı dahil bir anda bir çok kilit isim, Üzeyir Garih'in Cumartesileri Küçük Hüseyin'in mezarını ziyaret ettiği şeklinde gerçek dışı bilgilerle zihinleri bulandırmaya çalışıyorlardı.

Ergenekon Mahkemesinde verdiğim ifadede "Tayyip ile İzak Alaton sorgulanmadan Garih cinayeti çözülemez" dememin ardından, Ergenekon savcısı (!) Zekeriya çok yoğun çalışmalara girişiyor, yandaş medya "Garih cinayetini Ergenekon yaptırdı" iftiralarına sığınıyor, günlerce manşetleri bu yalan haberler süslüyordu.

Yandaş medyanın manşetlerini Üzeyir Garih ile ilgili yalan haberlerin süslemesinin ardından, Yener Yermez Kırıkkale'de yattığı hapishaneden İstanbul'a getiriliyor, bir eli yağda bir eli balda bakılıyordu.

Nasıl bakılmasın?

Yermez'i ikinci bir Osman Yıldırım yapacak, cinayetin asıl faillerini ve nedenlerini örteceklerdi.

Ama olmadı!

Olamadı!

Yapılan bütün varyasyonlar boşa gitti.

Kimbilir bir başka bahara!

Bakın Üzeyir Garih'e daldık, Ender Mermerci'yi unuttuk. **Ender Sığındım Mermerci,** bir başka iplik üzerine faaliyet gösteren Akfil'in kurucularından İhsan Mermerci'nin oğlu Mehmet Ata Mermerci ile evlenmişti. Bu evlilikten üç çocukları oldu;

Tansa, Yosun ve Derin...

Yosun, Yahudi İşadamı Olivier Reza'yla evlendi. Berrak Derin, Koç Holding'in CEO'su Uğur Ekşioğlu'nun oğlu Can ile dünya evine girdi. Tansa ise Ralp Tezman'la nişanlandı.

Vehbi Koç'un kızı Sevgi Gönül, Hürriyet Gazetesi'ndeki köşesinde; **"Nakşibendî Şeyhi Küçük Hüseyin'in müritleri arasında, Teyzezademin eşi Ender Mermerci'nin de olduğunu öğrendim"** diyordu.

Ender Mermerci, 1992 yılında kocasını kaybedince teselliyi Yahya Demirel'de buluyordu. O günlerde sözde Ermeni soykırım tasarıları gündeme gelince Mermerci ilginç bir çıkış yapıyor ve **"Benim gibi insanlar çoğalsa yurt dışında lobi yaparız ve bu tasarıyı engelleriz"** şeklinde beyanatlar veriyordu.

Mermerci Ermeni tasarısını engelleyemiyordu ama yine bir başka ilginçlik yapıyor, Hollandalı Van Alkamade ile nişanlanıyordu.

Mermerci'nin eski aşkı Yahya, aynı zamanda Ermeni asıllı Behçet Cantürk'ün de en yakın arkadaşı ve ortağıydı.

Yahya Demirel, Behçet Cantürk ve Hasan Bora Kıbrıs'ta, başta uyuşturucudan gelenler olmak üzere, kara para aklamak amacıyla 10 milyar lira sermayeli **"Cyprus United Trade and İnvestment Bank Ltd"** isimli bankayı faaliyete geçiriyorlardı. Banka, Yahya Demirel'in annesi Şefika Demirel adınaydı. Üç kafadar sadece banka kurmakla kalmıyorlar ve bir de kumarhane açıyorlardı.

Yine daldık değişik konulara, bu arada Ahu Tuğba'yı da unuttuk. Hadi tekrar dönelim ona:

Sorgucular, Mete Has'la birlikte olma hikayelerini anlatan Ahu Tuğba'ya, **"Bırak Mete Has'ı da bize Behçet Cantürk'ten bahset"** diyorlar, O da başlıyordu şakımaya:

"Nafiz Kavi ile birlikte Antalya'ya gidecektik, ancak Nafiz'in işi çıkınca ben de menajerim Şakir Şener'e gittim. Tayla Oteli'ne yerleştik. Havuz başında otururken Ermeni uyruklu olduğunu bildiğim, Sarıyer'de balık lokantası ve gazinosu olan Uğurcan Elmas'ı gördüm. Arkadaşlarıyla yat gezisine çıkacaklarını söyleyip bizim de katılmamızı istedi. Kabul ettik. Daha önce gelip Tayla Oteli'ne gelip yerleşen Beyhan Baysal da bizimle beraberdi. O'nu da çağırdık. Yata bindiğimizde Behçet Cantürk, Avni Musullulu ve Bedri İstanbullu'yla tanıştırıldık. İki üç saat dolaştık. Bizi akşam yemeğine davet ettiler. Bu arada benim Antalya'da olduğumu öğrenen Oya Aydoğan Talya Oteli'ne geldi. Buluştuk."

Bundan sonrası yerli film gibi... Behçet Cantürk ve Avni Musullulu ne denli büyük işadamları olduklarından bahisle bunlarla beraber olmak istiyorlar, ancak iyi aile kızları oldukları gerekçesiyle bunlardan red cevabı alıyorlarmış. Her nedense Behçet ve arkadaşlarını reddettiklerini söyleyen Ahu Tuğba ve arkadaşları, onların her çağırdıkları yerlere hatta Zürih'e bile gidiyorlardı.

Savcılık bu ifadelerin ardından, Ahu Tuğba ve arkadaşları hakkında **"takipsizlik"** kararı veriyordu.

Ahu Tuğba'nın yakını Mete Has'ın Boğaz'da muhteşem bir yalısı vardı. Has, bu yalıda Alpaslan Türkeş ile Ertuğrul Özkök'ü bir araya getiriyordu.

Bu kadar açıklamadan sonra, gelin bir başka olayı hatırlayalım:

İplikçiliğin duayenlerinden Kadir Has'ın yeğeni ve Kadir Has Üniversitesi yöneticilerinden Nuri Hasoğlu'nun nikah şahidi kimdi?

Kim olacak?

En yakın dostları;

En yakın dostları kim mi?

Tabii ki,

Recep Tayyip Erdoğan!..

Peki,

Recep Tayyip Erdoğan'ın en samimi dostlarından **Nadire İçkale** kimdi?

PKK ve Asala'nın finansörü Ermeni asıllı Behçet Cantürk'ün en yakın arkadaşı ve kardeşliği, 29 Temmuz 1992'de geçirdiği trafik kazasında hayatını kaybeden İçkale Oteli'nin sahibi Liceli **Mehmet İçkale**'nin dul eşi.

Tayyip'in **"açılım aşkı"** nereden geliyor sanıyorsunuz...

Görüyor musunuz ilişkiler ağını?

Has Ailesi, kızları Berna'yı ünlü Yahudi Ailesi Kohen'lere vererek onlarla dünür oluyorlar, torunlarının ismini de Jason Susar koyuyorlardı.

İplikçiliğin çıraklarından Unakıtan'ın çalıştığı Bahariye Mensucat 1951 yılında kuruluyordu. Yine Tayyip'in abisi Kemal Unakıtan'ın hem ortak olduğu, hem de İlim Yayma Cemiyeti'nde beraber üyeliği bulunduğu Eymen Topbaş, İstanbul sosyetesi ve gece hayatının yakından tanıdığı Ali Ferruh Verdi'den olma, Ferhunde'den doğma Füsun Verdi ile evleniyordu. Verdi Ailesi Giritli idi. İngilizlerle ortak ticaret yapıyorlardı. Ali Ferruh Verdi aynı zamanda İrlanda Fahri Konsolosu'ydu.

Tekstilci Füsun Topbaş'ın kardeşi Bülent de, bir başka tekstilci Narin Mensucat'ın sahibi Halit Narin'in kızı Mine ile evleniyordu.

ANAP İstanbul eski il Başkanı Eymen Topbaş'ın ağabeyi Faruk Topbaş, Suudi iş adamı İbrahim Şakir ve Bosna kökenli Semiha Şakir'in kızı Ghade ile dünya evine giriyorlardı. Semiha Şakir'in ailesi Bosna'dan Bursa'ya göç etmiş bir aileydi. Tabii ki,

iplik işiyle uğraşıyorlardı. Tekstilciydiler ve ipek fabrikaları bulunuyordu.

Faruk Topbaş'ın eşi Ghade ve kızı Dina sadece İstanbul sosyetesinin değil, Avrupa jet sosyetesinin de göz bebeğiydi. Dina Topbaş, basının sosyete sayfalarında flörtleriyle yer alıyordu.

Haa, bu arada Topbaşların şirket ortaklığı ve vakıf birlikteliğinin yanında dünür olduğu bir Aile de, yine Unakıtan'ın umum müdürlüğünü yaptığı Ülker Ailesi idi.

Sabri Ülker'in torunu Ali, Topbaşların kızı ile hayatını birleştiriyordu.

Bu arada Eymen ve Füsun Topbaş çiftinin kızları Esra, Mehmet-Raula Habbab'ların oğlu Lübnanlı Sami Habbab ile evleniyor, nikâhı İstanbul'un AKP'li Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş kıyıyordu.

Tayyip'in kızı Esra'nın, **"Şeriat Yolunda Yürüyenler ve Sürünenler"** adlı kitabın yazarı ve siyasal İslamcı **Sadık Albayrak**'ın oğlu Berat ile evlenmesi öncesi yapılan kına gecesi, Mustafa Latif Topbaş'ın Çerkezköy yakınlarındaki Vaniköy'deki villasında gerçekleştiriliyordu.

Tayyip'in kızının kına gecesinin düzenlendiği evin sahibi Mustafa Latif Topbaş, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde 2001/7424 Büro No, 2001/428 ve 2001/466 iddia no ile hakkında **Al Baraka Türk** Yöneticileri **Kemal Unakıtan**, Hayyam Garipoğlu, **Yahya Murat Demirel**, Orhan Aslıtürk, **Mordo Berk Baruh**, Leon Baruh, **Aren Çuhacıyan**, Moşe Bahar gibi isimlerle suç ortaklığı halinde naylon fatura kullanmak ve düzenlemekten dava açılan bir isimdi.

Mustafa Latif Topbaş, Tayyip Hükümetleri döneminde Türkiye'nin dolar milyarderleri arasındaki yerini 25. sırada alıyordu.

Ortağı ve Yönetim Kurulu Üyesi olduğu Albaraka Türk Özel Finans Kurumu aracılığıyla 1 milyar 700 milyon doları aşan hayali ihracat ve naylon fatura düzenlemek ve bunları bilerek kullanmaktan, Mustafa Latif Topbaş hakkında raporlar düzenleni-

yor ve davalar açılıyordu.

31 Mart 2005 tarihinde AKP'li Bakan Kürşat Tüzmen'e bağlı Gümrük Bakanlığı Müfettişleri'nin hazırladığı raporda; yine **Mustafa Latif Topbaş**, Kemal Unakıtan ve suç ortaklarının **"Teşekkül oluşturarak hayali ihracat yoluyla kaçakçılık ve evrakta sahtecilik"** yapmaktan yargılanmaları isteniyordu. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı da bu rapor doğrultusunda dava açıyordu.

Raporun ardından Kürşat Tüzmen adeta ablukaya alınıyor, O da çıktığı bir yurt dışı gezisinde **"Kabinede iki Ermeni bakan var"** diyor ve ardından sular biraz duruluyordu.

Mebusun Çocuğu

Pek aklımda kalmadı, bir öykü okumuştum... Öykünün sahibi ve **Bekir Coşkun**'un hoşgörüsüne sığınıp öyküyü güncel hale getirelim:

"Ankara'da bir milletvekilinin sekiz aylık bebeği çatır çatır konuşmaya başlıyor... Sıradan bir konuşma değil **"Hitab"** ediyor...

Herkes birbirine hitabet sanatının inceliğini icra eden bebeği anlatıyor...

Kulislerde tek konu, bebeğin nasıl olup da hitab ettiği...

Kim ağzını açsa, anlattığı vaaz veren bebek;

"Dün de güzel bir konuşma yapmış..."

"Kim?.."

"Mebusun nutuk atan bebesi..."

Haber çok ilgi uyandırıyor ki, bir grup siyasi "Hitabet sanatının inceliklerini sergileyen bebeği" görmek için her akşam milletvekilinin evine gidiyorlar...

Bebek oğlan...

Ana-baba çok mutlu...

Mebus baba arada bir oğlunu kucakladığında **"Mebus da**

olacak benim oğlum " diye zıplatıyor...

Misafir siyasiler sabırsızlanıp duruyorlar:

"Peki konuşuyor mu bu velet?.."

"Tabii... Hatiplere taş çıkartıyor..."

"Hadi konuşsa ya..."

Mebus baba bebeğini beşiğine yatırıyor ki, hünerini göstersin...

Bebe bir iki gerindikten sonra, kıpkırmızı yumuk gözlerini kapatıp dilini çıkartıyor...

Mebus baba ile ana zıplayıp bağırıyorlar:

"Konuştu... Konuştu..."

"Ne dedi?.."

"Yani dedi ki muhalefet partileri ve muhalefetin başı fazla umutlanmasınlar... İnşallah ilk seçimlerde partimiz yine birinci parti olacaktır... Hayırlara vesile olur inşallah..."

"Oh oh... Çok güzel hitap etti doğrusu..."

Az sonra beşikteki bebe bir sunum daha yapıyor...

Bu sefer de elinin başparmağını işaret ile orta parmağının arasına sokup, malum işareti ileri uzatıyor...

Baba ana zıplamakta:

"Konuştu... Konuştu..."

"Ne dedi, ne dedi?.."

"Yani dedi ki, biz vatandaşlarımıza hizmet için varız... Mamur, müreffeh ve Müslüman Türkiye ileri seviyelere çıkacaktır... Ülkeyi çetelerden temizliyoruz. Ergenekon'un savcısıyım... Fistanımızı çıkarttık ve çok değiştik..."

"Eeee bravo... Çok güzel söyledi çocuk doğrusu..."

Gözler bebede...

Bebe bu sefer sağ bacağını havaya kaldırıp, iki eliyle bacağını malum biçimde kavrıyor...

Ana baba zıp zıp zıplıyor...

"Konuştu... Konuştu"

"Ne dedi acaba?.."

Yani dedi ki; **"hamdolsun, ekonomi de çok iyi yoldadır... Memleket giderek zenginleşmektedir, enflasyon düşmektedir... Kriz teğet geçmiştir."**

"Azizim bu çocuk tam siyasetçi olacak adam..."

Bebe yine bir nutuk atarak,

Bu defa da gövdesini öne doğru çıkartırken, yumruk yaptığı iki elini, masanın çekmecesini kendine doğru çekiyormuş gibi iki yandan geriye doğru çekiyordu...

"Konuştu... Konuştu..."

"Acaba ne dedi?.."

"Benim köylüm, benim çiftçim, benim memurum, benim işçim, benim emeklim!.. Benim Türkiyelilerim, benim Tekelcilerim, C 4 size müreffeh bir hayat sağlayacak... Bana ve AKP'ye güvenin... Çünkü yaratılanı severiz, yaradandan ötürü..."

ERGÜN POYRAZ

İPLİKÇİ

KİRLİ İLİŞKİLER YUMAĞI

Bu kitabımda, başta Mehmet Eymür olmak üzere, siyaset, mafya ve istihbarat örgütlerinin kirli ilişkilerini okuyacaksınız. Dündar Kılıç, Alaattin Çakıcı, Abdullah Çatlı, Tarık Ümit, Dursun Karataş, Yeşil, Oflu İsmail, Abuzer Uğurlu gibi isimlerin; Mehmet Eymür, MİT, MOSSAD ve CIA ile bağlantılarını bulacaksınız. Keza; Mehmet Ali Ağca, Bekir Çelenk, Henry Aslanyan ve diğerlerinin de... Öyle ilginç ilişkilerle karşılaşacaksınız ki, "bu kadarı da olmaz" diyeceksiniz.

Misal; Dev-Sol/DHKP-C lideri Dursun Karataş'ın MİT'e kaydını yapan Eymür'ün, aynı zamanda "Dev-Sol'la mücadele etsin" diye Alaattin Çakıcı'yı da MİT'e aldığını göreceksiniz. MİT'in dolandırılan paraları, iç edilen uyuşturucuları hakkında bilgi sahibi olacaksınız.

Ergenekon sürecinde ifade veren ve Atatürkçüleri tutuklatmak isteyen, ancak Devrimci Karargâh davasında kendi tutuklanan Hanefi Avcı'nın çiftlik evinde bugünün Cumhurbaşkanı ve bakanlarına verdiği brifing ve daha bir çok ilginç dostluklarla karşılaşacaksınız.

Bu dostlukların getirdiği olaylara da tanık olacak; Mehmet Eymür, Tayyip Erdoğan, Tuncay Güney ilişkisi yanında Abdi İpekçi, Papa ve Uğur Mumcu suikatlerinin iç yüzleri ile karşılaşacak ve aydın cinayetlerinin katilleriyle tanışacaksınız.

Uğur Mumcu'nun yanısıra; Abdi İpekçi, Ümit Doğanay, Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Çetin Emeç, Dr. Necip Hablemitoğlu ve diğer yurtseverlerin katillerinin, hainlerin işaret ettikleri zeminler yerine; kendi pisliğini örten kedi örneğinde olduğu gibi, örttükleri yerde aranmasının daha doğru olacağına ve kitabımın bunun başlangıcı kabul edileceğine inanıyorum...

Ergün Poyraz/Silivri Cezaevi

TANYERİ kitap

Tanyeri Ağarana Kadar Kitap!

www.tanyerikitap.com

ISBN 978-605-4740-02-4

9 786054 740024

22 TL